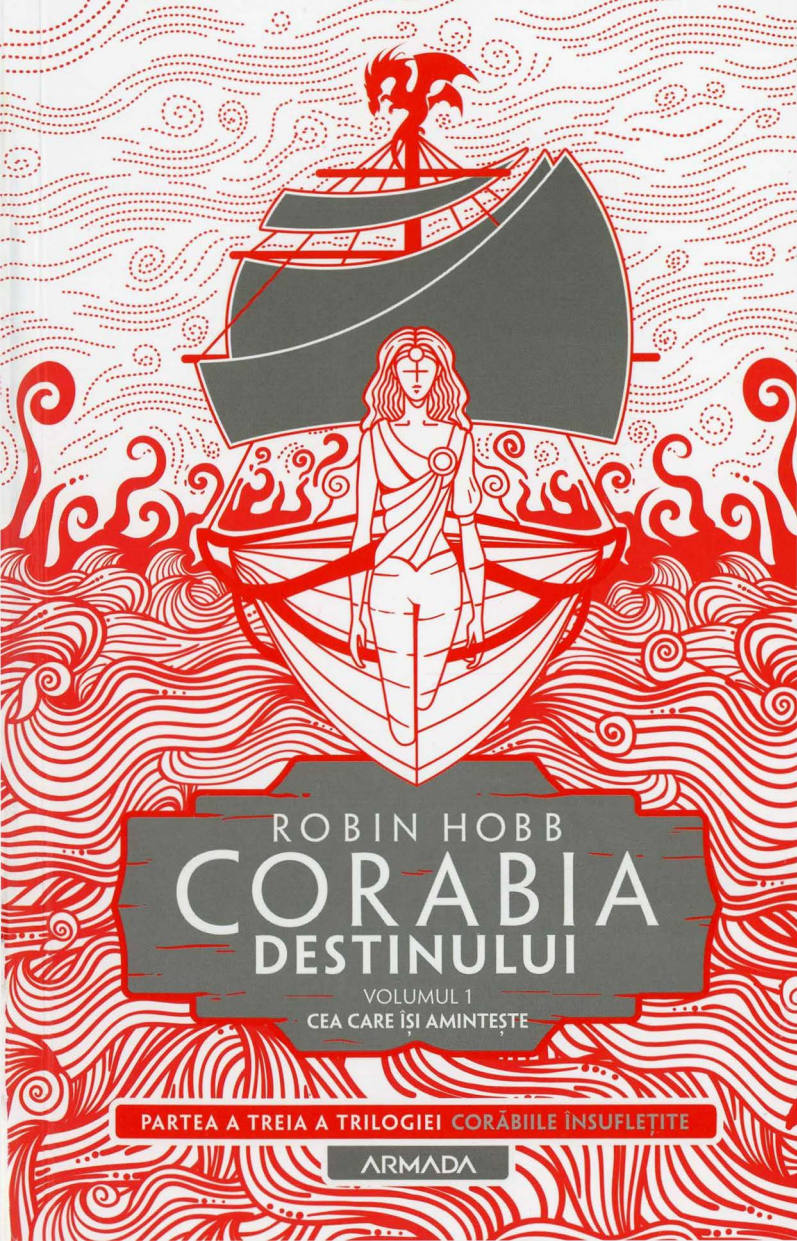

ROBIN HOBB

CORABIA DESTINULUI

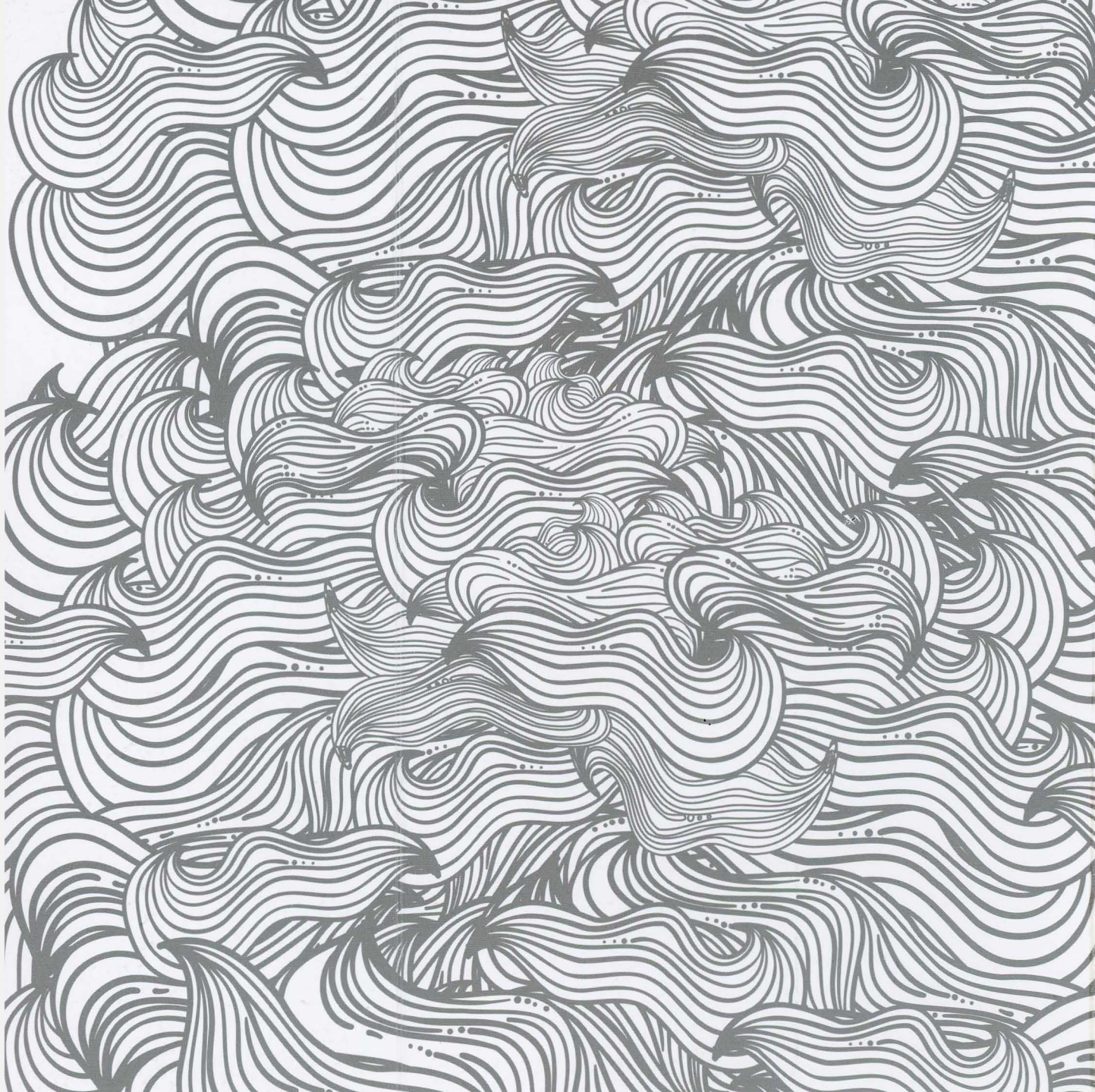
VOLUMUL 1

CEA CARE ÎȘI AMINTEȘTE

PARTEA A TREIA A TRILOGIEI CORĂBIILE ÎNSUFLEȚITE

ARMADA

„— Pentru că eu am vorbit
cu Cea Care Își Amintește!
Eram sălbăticit și fără minte,
un simplu animal, la fel ca idioții
care ne urmează acum.
Dar ea m-a prins, m-a ținut
strâns și m-a silit să-i primesc
amintirile până ce
m-am sufocat cu ele. [...]
— Amintirile ei sunt otravă!
Otravă! Mai veninoase
decât orice altceva s-a scurs
vreodată dintr-o coamă.
Când mi-aduc aminte ce am fost
și ce ar trebui să fim acum
și compar cu ceea ce am devenit...
mi-e greață. [...]
Maulkin slobozi un nor din
veninul său. Ochii stacojii
ai șarpelui alb își încetară
rotirea mânioasă, devenind
de un maroniu tern.
Fălcile i se descleștară alene,
în timp ce veninul își făcea treaba.
Maulkin îi vorbi cu blândețe.
— O să ne conduci la Cea Care Își
Amintește. Noi am absorbit deja
amintirile unei dăruitoare
argintii de hrană. Dacă o să fie
nevoie, mai putem lua și altele.
Împreună cu ceea ce vom primi
de la Cea Care Își Amintește
ar putea fi de-ajuns.
Ce altceva avem de ales?
adăugă fără tragere de inimă.“

ARMADA

ROBIN HOBB

CORABIA DESTINULUI

VOLUMUL 1
CEA CARE ÎȘI AMINTEȘTE

PARTEA A TREIA A TRILOGIEI CORĂBIILE ÎNSUFLEȚITE

Traducere din limba engleză de
ANA-VERONICA MIRCEA

ARMADA

Coperta: Adnan VASILE
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor-şef: Marian COMAN
Redactor: Roxana POPESCU
Tehnoredactor: Stelian BIGAN
Lector: Anca BACIU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HOBB, ROBIN
Corabia destinului/ Robin Hobb ; trad. din lb. engleză: Ana-Veronica Mircea. - Bucureşti : Nemira Publishing House, 2021
2 vol.
ISBN 978-606-43-1232-7
Vol. 1. : Cea Care Îşi Aminteşte. - 2021. - ISBN 978-606-43-1233-4

I. Mircea, Ana-Veronica (trad.)

821.111

Robin Hobb
THE SHIP OF DESTINY
Copyright © Robin Hobb, 1999
All rights reserved.
Robin Hobb asserts the moral right to be identified as the author of this work.

© NEMIRA, 2021
ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**.

Tiparul executat de GANESHA PUBLISHING HOUSE.

Orice reproducere, totală sau parţială,
a acestei lucrări şi închirierea acestei cărţi
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
şi se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1233-4

BINGTOWN
Golful Negustorilor
punct de intrare
Țărmul de nisip
Țărmul de stânci
Țărmul de pietriș
Țărmul de nămol
Țărmul de scoici
Țărmul de pietre
Țărmul de lut
Țărmul de argilă
Țărmul de cretă
Țărmul de piatră
Țărmul de granit
Țărmul de marmură
Țărmul de ardezie
Țărmul de gresie
Țărmul de calcar
Țărmul de dolomit
Țărmul de bazalt
Țărmul de andezit
Țărmul de riolit
Țărmul de obsidian
Țărmul de pumnal
Țărmul de sticlă
Țărmul de cristal
Țărmul de diamant
Țărmul de rubin
Țărmul de safir
Țărmul de smarald
Țărmul de topaz
Țărmul de ametist
Țărmul de opal
Țărmul de turcoaz
Țărmul de lapis lazuli
Țărmul de malachit
Țărmul de azurit
Țărmul de hematit
Țărmul de magnetit
Țărmul de pirită
Țărmul de galenă
Țărmul de sfalerit
Țărmul de cinabru
Țărmul de realgar
Țărmul de orpiment
Țărmul de stibină
Țărmul de arsenopirită
Țărmul de cobaltină
Țărmul de niccolit
Țărmul de skutterudit
Țărmul de smaltină
Țărmul de cloantit
Țărmul de rammelsbergit
Țărmul de safflorit
Țărmul de löllingit
Țărmul de arsenic nativ
Țărmul de antimoniu nativ
Țărmul de bismut nativ
Țărmul de telur nativ
Țărmul de seleniu nativ
Țărmul de sulf nativ
Țărmul de grafit
Țărmul de cărbune
Țărmul de turbă
Țărmul de lignit
Țărmul de huilă
Țărmul de antracit
Țărmul de petrol
Țărmul de gaz natural
Țărmul de metan
Țărmul de etan
Țărmul de propan
Țărmul de butan
Țărmul de pentan
Țărmul de hexan
Țărmul de heptan
Țărmul de octan
Țărmul de nonan
Țărmul de decan
Țărmul de undecan
Țărmul de dodecan
Țărmul de tridecan
Țărmul de tetradecan
Țărmul de pentadecan
Țărmul de hexadecan
Țărmul de heptadecan
Țărmul de octadecan
Țărmul de nonadecan
Țărmul de eicosan
Țărmul de heneicosan
Țărmul de docosan
Țărmul de tricosan
Țărmul de tetracosan
Țărmul de pentacosan
Țărmul de hexacosan
Țărmul de heptacosan
Țărmul de octacosan
Țărmul de nonacosan
Țărmul de triacontan
Țărmul de hentriacontan
Țărmul de dotriacontan
Țărmul de tritriacontan
Țărmul de tetratriacontan
Țărmul de pentatriacontan
Țărmul de hexatriacontan
Țărmul de heptatriacontan
Țărmul de octatriacontan
Țărmul de nonatriacontan
Țărmul de tetracontan
Țărmul de hentetracontan
Țărmul de dotetracontan
Țărmul de tritetracontan
Țărmul de tetratetracontan
Țărmul de pentatetracontan
Țărmul de hexatetracontan
Țărmul de heptatetracontan
Țărmul de octatetracontan
Țărmul de nonatetracontan
Țărmul de pentacontan
Țărmul de hentetracontan
Țărmul de dotetracontan
Țărmul de tritetracontan
Țărmul de tetratetracontan
Țărmul de pentatetracontan
Țărmul de hexatetracontan
Țărmul de heptatetracontan
Țărmul de octatetracontan
Țărmul de nonatetracontan
Țărmul de hexacontan
Țărmul de hentetracontan
Țărmul de dotetracontan
Țărmul de tritetracontan
Țărmul de tetratetracontan
Țărmul de pentatetracontan
Țărmul de hexatetracontan
Țărmul de heptatetracontan
Țărmul de octatetracontan
Țărmul de nonatetracontan
Țărmul de heptacontan
Țărmul de hentetracontan
Țărmul de dotetracontan
Țărmul de tritetracontan
Țărmul de tetratetracontan
Țărmul de pentatetracontan
Țărmul de hexatetracontan
Țărmul de heptatetracontan
Țărmul de octatetracontan
Țărmul de nonatetracontan
Țărmul de octacontan
Țărmul de hentetracontan
Țărmul de dotetracontan
Țărmul de tritetracontan
Țărmul de tetratetracontan
Țărmul de pentatetracontan
Țărmul de hexatetracontan
Țărmul de heptatetracontan
Țărmul de octatetracontan
Țărmul de nonatetracontan
Țărmul de nonacontan
Țărmul de hentetracontan
Țărmul de dotetracontan
Țărmul de tritetracontan
Țărmul de tetratetracontan
Țărmul de pentatetracontan
Țărmul de hexatetracontan
Țărmul de heptatetracontan
Țărmul de octatetracontan
Țărmul de nonatetracontan
Țărmul de hect

Pentru Jane Johnson și Anne Groell.
Fiindcă le-a interesat destul de mult ca să insiste
să fac totul foarte bine.

SFÂRȘITUL VERII

PROLOG

CEA CARE ÎȘI AMINTEȘTE

Se întreba cum s-ar fi simțit dacă totul ar fi fost perfect. În ziua când ieșise din ou, fusese capturată înainte de a putea șerpui pe nisip către îmbrățișarea răcoroasă și sărată a apei. Cea Care Își Amintește era osândită să țină minte cu claritate toate amănuntele acelei zile. Acesta îi era rolul, aceasta era rațiunea existenței sale. Era un vas pentru amintiri. Nu sălășluiau în ea doar amintirile din propria viață, din clipa în care începuse să prindă formă în ou, ci și din viețile celor înrudiți cu ea, dar morți înainte de nașterea sa. De la ou până la șarpe, apoi până la cocon, până la dragon și până la un alt ou, toate amintirile neamului său îi aparțineau. Nu toți șerpii erau atât de înzestrați sau atât de împovărați. Întreaga memorie a speciei era întipărită doar în mintea câtorva, căci numai de câțiva era nevoie.

Începutul fusese perfect. Trupul ei minuscul, neted, agil și acoperit de solzi fusese fără cusur. Își croise drum în afara învelișului pielos cu dintele special din vârful botului. Era un pui întârziat. Toți ceilalți din cuibul ei își spărseseră coaja și se îngrămădiseră pe nisipul uscat. Lăsaseră în urmă dâre puțin adânci, care s-o călăuzească. Marea o chema, stăruitoare. Clipocitul fiecărui val o ademenea. Își începuse călătoria alunecând pe plaja aridă, sub soarele arzător. Simțise puternicul miros de sare al oceanului. Lumina care se mișca pe suprafața lui orbitoare o momise.

Nu-şi încheiase călătoria.

Spurcăciunile o găsiseră. O înconjuraseră, îşi puseseră trupurile grele între ea şi oceanul care o chema. Smulsă din nisip în timp ce se zvârcolea, fusese întemniţată într-un bazin dintre stânci, umplut de apa fluxului. O ţinuseră acolo, dându-i doar hrană moartă şi nelăsând-o niciodată să înoate liberă. Nu migrase niciodată către miazăzi, acolo unde se duceau ceilalţi, în mările calde, cu hrană din belşug. Nu atinsese mărimea şi nu dobândise puterea pe care i le-ar fi oferit o viaţă în libertate. Dar crescuse până când bazinul din peşteră ajunsese să fie, pentru ea, nu mai mult decât o băltoacă înghesuită, un spaţiu abia suficient ca să-i ţină pielea şi branhiile ude. Plămânii îi erau întotdeauna striviţi în interiorul inelelor înghesuite unele în altele. Apa care o înconjura era mereu murdărită de veninul şi de necurăţeniile ei. Spurcăciunile o ţinuseră prizonieră.

Câtă vreme fusese închisă acolo? Nu putea să măsoare timpul, dar simţea, fără dubiu, că fusese captivă pe durata mai multor vieţi obişnuite ale semenilor ei. Simţise, iarăşi şi iarăşi, chemarea din vremea migraţiei. Atunci era potopită de o neobosită energie şi de o cumplită dorinţă de a-şi căuta semenii. Glandele cu venin din gâtlej i se umflau şi o dureau. În astfel de răstimpuri nu-şi găsea odihna, căci amintirile o luau în stăpânire şi strigau, cerând să fie eliberate. Se foia neliniştită în chinuitorul ei bazin strâmt şi jura să se răzbune la nesfârşit pe Spurcăciunile care o ţineau astfel. În asemenea momente, le ura cu cea mai mare sălbăticie. Când glandele prea pline dădeau apei aroma amintirilor lor ancestrale, când apa se îmbiba atât de tare de trecutul care îi otrăvea branhiile cu tot ce se petrecuse cândva, atunci veneau Spurcăciunile. Veneau în temniţa ei să-i scoată apa din bazin şi să se îmbete cu ea. Îmbătate, îşi împărtăşeau unele altora profeţiile, delirând cu patos sub lumina lunii pline. Furau amintirile semenilor ei şi le foloseau ca să contureze presupuneri despre viitor.

Pe urmă, două-picioare, Wintrow Vestrit, o eliberase. Venise pe insula Spurcăciunilor ca s-adune pentru ele comorile mării ajunse pe ţărm. În schimb, se aştepta să-i prezică viitorul. Gândul

la asta încă îi mai făcea coama să se umfle de otravă. Spurcăciunile nu profeţeau decât ceea ce simţiseră despre viitor furându-i trecutul ei! Nu aveau cu adevărat darul clarviziunii. Dacă l-ar fi avut, cugetă ea, ar fi ştiut că acel două-picioare le aduce pieirea. L-ar fi oprit pe Wintrow Vestrit. În schimb, el o descoperise şi o eliberase.

Deşi îşi atinsese pielea de a lui, iar amintirile li se amestecaseră mulţumită veninului său, ea nu înţelegea ce-l îndemnase pe acel două-picioare s-o elibereze. Era o creatură cu o viaţă atât de scurtă, încât cea mai mare parte a amintirilor lui nici măcar nu puteau lăsa vreo urmă în mintea ei. Îi simţise îngrijorarea şi suferinţa. Ştiuse că-şi pune în pericol scurta existenţă ca s-o salveze. Curajul unei atât de scurte zvâcniri a vieţii o mişcase. Nimicise Spurcăciunile care i-ar fi capturat pe amândoi. Pe urmă, ea îl ajutase pe două-picioare, care altminteri şi-ar fi găsit moartea în sânul mării, s-ajungă la corabia lui.

Cea Care Îşi Aminteşte îşi deschise încă o dată larg branhiile. Gusta misterul din valuri. Îl dusese pe două-picioare pe corabia lui, care pe ea o înfricoşa şi o atrăgea deopotrivă. Coca gri-argintie a vasului dădea aromă apei. Îl urma, absorbind savoarea puternică a unor amintiri neclare.

Corabia nu mirosea a corabie, ci avea mirosul semenilor ei. O urmărea deja de douăsprezece fluxuri fără să izbutească să priceapă defel cum era cu putinţă aşa ceva. Ştia foarte bine ce sunt corăbiile. Străbunii avuseseră corăbii, deşi nu ca aceasta. Amintirile ei de dragon îi spuneau că semenii ei zburaseră deasupra unor astfel de vase şi se jucaseră legănându-le puternic când agitau aerul cu aripile lor largi. Corăbiile nu erau un mister, şi totuşi aceasta era. Cum putea o corabie să aibă mirosul unui şarpe? Mai mult decât atât, nu avea mirosul unui şarpe obişnuit. Mirosul ei era al Celei Care Îşi Aminteşte.

Pe de altă parte, datoria o îmboldea: era un instinct mai puternic decât nevoia de a mânca sau de a se împerechea. Era timpul, şi era pe sfârşite. Ar fi trebuit să se afle deja în mijlocul semenilor ei, să-i călăuzească pe calea pe care-o ştia atât de bine

din amintiri. Trebuia să-i hrănească pe cei cu memorie mai slabă cu veninul ei puternic, ca să le trezească amintirile latente. Era o poruncă biologică, îi urla în sânge. Era timpul să se preschimbe. Își blestemă din nou trupul verde-auriu încovoiat, care înota lovind apa cu atâta stângăcie. Nu se putea bizui pe rezistența lui. Îi era mai ușor să înoate în valul din urma corabiei, lăsând mișcarea ei s-o ajute să înainteze.

Făcuse o înțelegere cu sine însăși. Atâta vreme cât corabia argintie mergea în direcția în care voia să meargă ea, avea s-o urmeze. Avea să profite de avântul ei, care-i ușura mișcările în timp ce căpăta putere și își sporea rezistența. Avea să se gândească la misterul ei și să-l dezlege dacă avea să fie în stare. Însă n-avea să-l lase s-o abată de la adevăratul ei țel. Odată ajunse mai aproape de țărm, avea să abandoneze corabia ca să-și caute semenii. Avea să găsească încâlcituri de șerpi și să le călăuzească în susul marelui fluviu, către locul de țesere a coconilor. Apoi, un an mai târziu, dragonii tineri aveau să-și pună aripile la încercare în vântul verii.

Asta își făgăduise timp de douăsprezece fluxuri, cât urmase corabia. În miezul zilei, când al treisprezecelea începuse să înalțe suprafața apei, simți pe piele vibrațiile unui sunet în același timp străin și de o familiaritate care-i frângea inima. Trâmbița un șarpe. Ieși imediat din siajul corabiei și se scufundă, îndepărtându-se de valurile de la suprafață, care îi abăteau atenția. Trimise un răspuns, apoi rămase absolut nemișcată, așteptând. Nu mai auzi nimic.

Dezamăgirea o împovără. Se înșelase cumva? În mai multe răstimpuri, în vremea petrecută în captivitate, țipase iar și iar, trâmbițând până ce pereții grotei reverberau din cauza nefericirii sale. Amintindu-și amărăciunea de-atunci, își coborî pleoapele pentru o clipă. N-avea de gând să se chinuiască singură. Deschise ochii către singurătatea ei. Reîncepu cu hotărâre să urmărească din nou corabia, ceea ce îi oferea o senzație asemănătoare unei tovărășii; o asemănare vagă, dar singura cunoscută de ea vreodată.

Scurta pauză o făcu să-și dea și mai bine seama de slăbiciunea trupului ei schilodit. Avu nevoie de întreaga putere a voinței ca să-și ia avânt. Slăbiciunea îi pieri o clipă mai târziu, când un șarpe alb trecu pe lângă ea ca o străfulgerare. Nu păru s-o observe, îl absorbea urmărirea corabiei, era probabil zăpăcit de mirosul ei straniu. Inima Celei Care Își Amintește bătea cu putere.

– Aici sunt! strigă în urma lui. Aici. Sunt Cea Care Își Amintește. Am ajuns în sfârșit la voi!

Șarpele alb înota fără efort, unduindu-și trupul gros și palid. La chemarea ei, nici măcar nu întoarse capul. Îl privi uluită, apoi se grăbi să-l ajungă, dându-și vremelnic uitării slăbiciunea. Se luă după el cu greu, gâfâind.

Îl găsi urmărind corabia ca o umbră. Plutea în întunecimea de sub ea, smiorcăindu-se și bombănind ceva de neînțeles către scândurile cocii. Cârlionții otrăvitori ai coamei i se înălțaseră pe jumătate; un șuvoi subțire de venin amar întina apa din jur. Cea Care Își Amintește îl privi acționând fără sens și simți groaza crescând în ea încetul cu încetul. Din adâncul sufletului, toate instinctele o îndemnau să-l ocolească. O purtare atât de bizară sugera că era bolnav sau nebun.

Dar, din ziua când ieșise din ou, nu-l mai văzuse pe niciunul dintre semenii ei. Legătura de rudenie era mai puternică decât repulsia, așa că se apropie încetul cu încetul.

– Salutare, îndrăzni să spună cu sfială. O cauți pe Cea Care Își Amintește? Eu sunt.

Ca răspuns, imensii lui ochi roșii se rotiră dușmănos și se repezi spre ea mușcând apa ca s-o prevină.

– A mea! trâmbiță cu voce hârâită. A mea. Mâncarea mea.

Își lipi de corabie coama zbârlită, scurgându-și veninul pe chilă.

– Hrănește-mă, îi ceru. Dă-mi mâncare.

Cea Care Își Amintește se grăbi să se retragă. Șarpele alb își continuă căutările în jurul cocii. Cea Care Își Amintește simți dinspre corabie un ușor miros de neliniște. Bizar. Totul era la fel de straniu ca un vis și, asemeni unui vis, o sâcâia cu posibilele sale semnificații și cu înțelesurile aproape deslușite. Oare corabia

putea cu adevărat să reacționeze la veninul și la chemările șarpelui alb? Nu, era ridicol. Misteriosul ei miros îi năucea pe amândoi.

Cea Care Își Amintește își scutură propria coamă simțind cum o înfoaie puternicele ei otrăvuri. Asta îi trezi un sentiment de putere. Se compară cu șarpele alb. Era mai mare decât ea, mai musculos, cu trupul sănătos și obișnuit să lupte. Dar nu conta. Putea să-l ucidă. În ciuda corpului ei pipernicit și a lipsei de experiență, putea să-l paralizeze și să-l trimită la fund. În clipa următoare, deși îmbătată de tăria secreților propriului trup, știu că e chiar și mai puternică. Putea să-i lumineze mintea și să-l lase să trăiască.

– Șarpe alb! trâmbiță ea. Ascultă-mă! Am amintiri pe care ți le pot împărtăși, amintiri despre tot ce-au fost semenii noștri, amintiri care le vor trezi pe ale tale. Pregătește-te să le primești!

El nu-i dădu nicio atenție. Nu se pregăti, dar ei nu-i păsa. Ăsta-i era destinul. Pentru asta ieșise din ou. Șarpele alb avea să fie primul care să-i primească darul, indiferent dacă i se părea sau nu bine-venit. Stângace, stânjenită de trupul ei prea mic, își luă avânt. El se întoarse în direcția presupusului atac, cu coama înălțată, dar Cea Care Își Amintește nu se sinchisi de veninul lui jalnic. Cu un elan dizgrațios, se înfășură în jurul lui. În aceeași clipă, își scutură coama, slobozindu-și cea mai puternică otravă, din străfunduri, cea care avea să supună, pentru scurtă vreme, mintea celuilalt șarpe, lăsând să i se deschidă din nou mintea ascunsă dincolo de propria viață. El se zbătu cu frenezie, apoi înțepeni brusc, părând un buștean în strânsoarea ei. Ochii lui rubinii încetară să se mai rotească în toate părțile, încremeniră cu pleoapele ridicate și șocul îi împinse, bulbucați, în bună parte în afara orbitelor. Se strădui zadarnic să răsufle pentru ultima oară.

Făcu tot ce-i stătea în puteri ca să-l păstreze în viață. Îl înfășură în jurul ei, împletindu-se cu el, și îl mișcă prin apă. Corabia se îndepărta, dar, aproape fără nicio șovăire, ea o lăsă să dispară. Acel singur șarpe era mult mai important decât toate misterele pe care le ascundea vasul. Continuă să-l țină și își răsuci gâtul ca

să-l privească în față. Îi văzu ochii rotindu-se, apoi încremenind din nou. Îl ținu, trecându-l printr-o mie de vieți, până când tot trecutul speciei îl ajunse din urmă. Îl lăsă să se afunde în acea întreagă istorie. Apoi îl ajută să se desprindă încetul cu încetul, slobozind otrăvuri mai slabe, care îi amuțiră mintea profundă, lăsându-i propria și scurta viață să-i revină la suprafața gândurilor.

– Ține minte!

Rosti cuvintele cu blândețe, încărcându-l pe șarpele alb cu responsabilitățile tuturor strămoșilor săi.

– Ține minte și fii!

Celălalt stătea liniștit între inelele ei. Cea Care Își Amintește îi simți propria viață luându-l din nou în stăpânire când un tremur îi trecu, licărind, prin tot trupul. Ochii lui se rotiră brusc, țintuindu-i pe ai ei, apoi capul i se trase înapoi, îndepărtându-se. Ea îi așteptă mulțumirile încărcate de venerație.

Privirea care o întâlni pe a ei o învinovăți.

– De ce? întrebă el pe neașteptate. De ce acum? Când e prea târziu pentru noi toți? De ce n-am putut să mor fără să am habar ce aș fi putut deveni? De ce nu m-ai lăsat să fiu doar un animal?

Șocată de cuvintele lui, ea își slăbi strânsoarea. Șarpele alb se smulse cu dispreț din îmbrățișarea ei și plecă țâșnind ca o săgeată. Ea n-ar fi putut spune dacă fuge de frica ei sau dacă doar o părăsește. Ambele idei erau de nesuportat. Trezirea amintirilor ar fi trebuit să-i ofere un țel și să-l umple de bucurie, nu de disperare și furie.

– Așteaptă! strigă în urma lui, dar întunericul adâncurilor îl înghiți deja.

O porni după el, străbătând apa cu stângăcie, știind că îi e peste puteri să se miște cu iuțeala celuilalt.

– Nu poate fi prea târziu! Trebuie să-ncercăm, orice s-ar întâmpla!

Își trâmbiță cuvintele inutile către Plinul pustiu.

Șarpele alb o abandonase. Era din nou singură. Refuză să accepte asta. Porni în urmărire, mișcându-și greu trupul pipernicit, cu gura larg deschisă, ca să simtă mirosul împrăștiat prin

apă la trecerea lui. Firav, din ce în ce mai firav, până când dispăru. El era prea iute, iar ea, prea deformată. Dezamăgirea se revărsă în ea, aproape la fel de năucitoare ca otrăvurile ei. Gustă din nou apa. Acum n-o mai întina nimic care să trădeze prezența unui șarpe.

Înotă descriind arce din ce în ce mai largi, într-o căutare disperată a mirosului. Când îl găsi în sfârșit, ambele inimi îi tresăltară cu hotărâre. Biciui apa cu coada, avântându-se ca să-l ajungă din urmă.

– Așteaptă! trâmbiță. Te rog. Noi doi, tu și cu mine, suntem singura speranță a speciei noastre! Trebuie s-asculți ce am de spus!

Gustul de șarpe deveni brusc mai puternic. *Singura speranță a speciei noastre.* Gândul păru să vină către ea pe deasupra apei, ca și cum cuvintele ei ar fi fost suflate în aer, nu trâmbițate în adâncuri. Era singura încurajare de care avea nevoie.

– Vin la tine! făgădui, și continuă să înainteze cu încăpățânare.

Dar, când ajunse în locul de unde venea mirosul de șarpe, nu văzu nicio altă creatură în afară de o cocă argintie care tăia valurile deasupra ei.

1

TĂRÂMUL PLOILOR SĂLBATICE

Malta își afundă vâsla improvizată în apa sclipitoare și împinse cu putere. Bărcuța înainta. Ea se grăbi să treacă scândura de cedru de cealaltă parte și se încruntă văzând picăturile de apă scurse de pe ea pe fundul bărcii. Nu era nimic de făcut. Scândura era tot ce avea și vâslind cu ea doar într-o singură parte n-ar fi reușit decât să se învârtă în cerc. Refuză să-și imagineze că acele picături acide mușcau chiar atunci din scândura de sub picioarele ei. Cu siguranță că doar câțiva stropi din Fluviul Ploilor Sălbatice nu puteau face stricăciuni prea mari. Credea că metalul de un alb prăfos de pe fundul bărcii poate împiedica apa s-o mistuie, dar nimic nu-i garanta că nu se înșela. Își scoase și asta din minte. Drumul lor pe fluviu nu era lung.

O durea tot trupul. Muncise toată noaptea, străduindu-se să găsească o cale de întoarcere în Trehaug. Mușchii istoviți îi tremurau la orice efort nou. Drumul pe fluviu nu e lung, își repetă. Înaintaseră chinuitor de încet. Avea o durere groaznică de cap, dar cel mai rău era că rana pe cale de vindecare din frunte îi dădea mâncărimi cumplite. De ce o mânca mai rău decât oricând tocmai când nu avea o mână în plus ca să se scarpine?

Manevra bărcuța strecurându-se printre trunchiurile imense ale copacilor care mărgineau fluviul și printre rădăcinile lor răsfirate ca niște pânze de păianjen. Acolo, sub frunzișul junglei,

cerul nopții și stelele lui erau o legendă rareori întrezărită; însă un licăr capricios îi făcea cu ochiul printre trunchiuri și crengi. Luminile Trehaugului, orașul aninat de copaci, o călăuzeau către căldură, siguranță și, mai presus de orice, către odihnă. În jurul ei, întunericul era încă dens, însă chemările păsărilor din vârfurile copacilor îi spuneau că, spre răsărit, zorii luminează cerul. Abia mai târziu aveau să pătrundă prin frunzișul des sulițe strălucitoare înconjurate de o imitație caricaturală, de un verde apos, a luminii soarelui. Acolo unde fluviul tăia o potecă printre copaci, lumina avea să scânteieze argintie pe apa lăptoasă a canalului lat.

Vârful bărcii se agață brusc de vârful unei rădăcini ascunse. Din nou. Malta își mușcă limba ca să nu țipe de ciudă. Să-și croiască drum prin pădurea din apa puțin adâncă însemna să strecoare barca printr-un labirint scufundat. Resturi plutitoare sau rădăcini ascunse o abătuseră în repetate rânduri de la direcția aleasă. Luminile palide din fața lor păruseră mai aproape când plecaseră de pe insulă. Malta își mută greutatea trupului în partea opusă înainte de a se apleca peste marginea bărcii ca să cerceteze cu scândura-vâslă obstacolul care îi oprise. Cu un mormăit, împinse la o parte obstacolul și eliberă barca. Afundă din nou vâsla în apă și ocoli bariera ascunsă.

– De ce nu ne duci pe-acolo, pe unde copacii sunt mai rari? întrebă Satrapul.

Cândva conducătorul întregii Jamaillii, Satrapul stătea acum la pupă, cu genunchii sub bărbie, pe când Însoțitoarea lui, Kekki, era la proră, ghemuită și înfricoșată. Malta nu-și întoarse capul. Îi răspunse cu răceală:

– Când o să fii dispus să pui mâna pe-o scândură ca să m-ajuți să vâslesc sau să cârmesc, o să ai un cuvânt de spus despre asta. Până atunci taci.

Se săturase de purtarea poruncitoare a băiatului-Satrap și de totala lui inutilitate când era vorba de muncă.

– Orice idiot poate vedea că acolo sunt mai puține obstacole. Am merge mai repede.

– Da, mult mai repede, încuviință Malta cu sarcasm. Mai ales dacă ne prinde curentul și ne duce în mijlocul fluviului.

Satrapul răsuflă cu exasperare zgomotoasă:

– Cum ne aflăm în aval față de oraș, despre curentul ăla aș zice că e de partea noastră. Am putea să profităm, să-l lăsăm să ne ducă unde vrem și s-ajungem mult mai repede.

– Am putea și să pierdem în totalitate controlul bărcii și să trecem în goană pe lângă oraș.

– Mai avem mult? scânci jalnic Kekki.

– Poți să vezi la fel de bine ca mine, ripostă Malta.

Un strop din apa fluviului îi căzu pe genunchi când mută vâsla în cealaltă parte. O gâdilă, pe urmă îi stârni mâncărimi, apoi o ustură. Își îngădui un răgaz de câteva clipe în care tampona locul cu tivul zdrențuit al rochiei. Materialul lăsă în urmă o dâră de nisip fin. Se murdărise cu o noapte înainte, în timpul îndelungatului ei drum pe coridoarele și prin sălile palatului îngropat al Străbunilor. De atunci se întâmplaseră atât de multe, încât avea impresia că trecuseră o mie de nopți. Când încerca să-și reamintească, totul i se încurca în minte. Intrase în tuneluri pentru a o înfrunta pe femela dragon, ca s-o facă să-l lase în pace pe Reyn. Însă fusese un cutremur, iar apoi, când o găsise... În punctul ăla, firele amintirilor ei se încâlceau fără vreo speranță de descâlcire. Creatura din cocon îi deschisese mintea pentru toate amintirile depozitate în acea încăpere a orașului. Fusese inundată de viețile tuturor celor care sălășluiseră acolo, se afundase în memoriile lor. Din acel moment și până când îi călăuzise pe Satrap și pe Însoțitoare către ieșirea din labirintul înecat, totul era cețos, părea un vis. Abia acum punea lucrurile cap la cap și își dădea seama că negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice îi ascunseseră pe Satrap și pe Kekki ca să-i protejeze.

Sau nu? Privirea i se îndreptă pentru scurt timp către Kekki, care stătea ghemuită la proră. Fuseseră oaspeți protejați sau ostatici? Poate câte puțin din amândouă. Descoperi că e, întru totul, de partea negustorilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Cu cât îi dădea mai curând pe Satrap și pe Kekki din nou pe mâna lor, cu

atât era mai bine. Erau mărfuri valoroase, se puteau folosi de ei atât împotriva nobilimii din Jamaillia, cât și împotriva Negustorilor Noi și a chalcedenilor. La bal, când îl întâlnise prima oară pe Satrap, fusese pentru scurt timp orbită de iluzia puterii lui. Acum știa că îmbrăcămintea lui elegantă și manierele aristocratice nu erau decât spoiala unui băiat josnic, bun de nimic. Cu cât scăpa mai repede de el, cu atât mai bine.

Își concentră privirea asupra luminilor din fața ei. Când îi călăuzise pe Satrap și pe Însoțitoarea lui către ieșirea din orașul îngropat al Străbunilor, îi găsise departe de locul prin care intrase ea în ruinele subterane. De Trehaug îi despărțeau o întindere de mlaștini și apa mocirloasă, puțin adâncă a fluviului. Malta așteptase să se lase întunericul și să apară luminile călăuzitoare ale orașului suspendat înainte de a se urca în vechea lor barcă de salvare. Acum soarele amenința să răsară și ea încă mai împingea barca spre felinarele ademenitoare din Trehaug. Spera cu ardoare că nefericita sa aventură se apropia de sfârșit.

Orașul Trehaug era amplasat printre ramurile unor copaci cu trunchiuri uriașe. Camerele mai mici atârnau, legănându-se, de crengile din vârf, pe când locuințele familiilor mai numeroase se întindeau de la un trunchi la altul. În jurul trunchiurilor șerpuiau scări imense, pe ale căror paliere era loc pentru negustori, menestreli și cerșetori. Terenul de sub oraș era de două ori blestemat cu locuri mlăștinoase și cu nesiguranța acelui ținut adesea zguduit de cutremure. Singurele petice de pământ complet uscat erau câteva insule mici din jurul copacilor.

Cârmirea bărcii către oraș, printre copacii semeți, părea o manevrare în jurul coloanelor mărețe ale templului unui zeu uitat. Barca dădu din nou peste ceva și se împotmoli. Apa se lovea de acel ceva clipocind. Nu părea o rădăcină.

– Ce ni s-a mai pus în cale? întrebă Malta, scrutând cu privirea tot ce aveau în față.

Kekki nici măcar nu se întoarse să se uite, rămânând gârbovită peste genunchii strânși la piept. Părea să se teamă să-și pună tălpile pe fundul bărcii. Malta oftă. Începea să creadă că mintea

Însoțitoarei e vătămată. Fie pentru că tot ce se petrecuse cu o zi înainte o tulburase peste măsură, fie pentru că fusese întotdeauna proastă, iar prostia nu avusese nevoie decât de un mare necaz ca să iasă la iveală, cugetă Malta, cu ironie. Pe urmă lăsă scândura din mână și, mergând ghemuită, înaintă către prora. Asta legănă barca și îi făcu pe Satrap și pe Kekki să țipe, speriați. Ea nu-i luă în seamă. De aproape, văzu că barca se înfipsese într-o împletitură deasă de nuiele, crengi și tot felul de resturi aduse de fluviu, dar, în semiîntuneric, era greu să-și dea seama pe ce distanță se întinde. Presupuse că resturile fuseseră aduse acolo de curent și îngrămădite în acea harababură plutitoare. Era prea deasă ca s-o străpungă barca lor mică.

– Trebuie să ocolim asta, le dădu ea de veste celorlalți.

Își mușcă buza. Era nevoie să se aventureze mai aproape de cursul principal al fluviului. Ei bine, așa cum spusese Satrapul, orice curent avea să-i ducă la vale, către Trehaug, nu în direcția opusă. Poate chiar avea să-i ușureze truda pentru care nu primea niciun strop de recunoștință. Își alungă frica. Îndepărtă barca de pluta de resturi îndreptând-o cu stângăcie către albia principală.

– E intolerabil! izbucni pe neașteptate Satrapul Cosgo. Sunt murdar, pișcat de insecte, flămând și însetat. Și totul din vina acestor colonișți mizerabili din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Au pretins că m-au adus aici ca să mă apere. Dar de când mă aflu în puterea lor n-am avut parte decât de abuzuri. Au adus afronturi demnității mele, îmi șubrezesc sănătatea și îmi pun viața în pericol. Nu mă-ndoiesc că vor să mă zdrobească, dar n-o să mă las înfrânt, fiindcă mă tratează mizerabil. Întreaga mea furie se va dezlănțui asupra acestor negustori din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Care, din câte îmi dau acum seama, s-au stabilit aici fără să le fie acordat oficial acest drept! N-au fost recunoscuți legal drept proprietari ai comorilor pe care le dezgroapă și le vând! Nu sunt cu nimic mai buni decât piratii care-au năpădit Canalul Interior și care ne obligă să ne purtăm cu ei cu asprime!

Malta izbuti să-și tragă răsuflarea, ca să poată apoi pufni cu dispreț.

– Nu te afli nicidecum pe o poziție care să-ți îngăduie să te răstești la cineva. Adevărul e că depinzi de bunăvoința lor mai mult decât depind ei de a ta. Le-ar fi atât de ușor să te vândă cui dă mai mult, fără să le pese dacă te cumpără ca să te asasineze, să te țină ostatic sau să te repună pe tron! Cât despre dreptul lor de sălășluire în acest loc, au primit împuternicire chiar din mâna Satrapului Esclepius, strămoșul tău. Hrisovul original, deținut de negustorii din Bingtown, spune câți lefferi de pământ lua în stăpânire fiecare colonist, dar nu și unde anume. Cei din Tărâmul Ploilor Sălbatice și-au măsurat terenul aici, iar cei din Bingtown, în golful cu acest nume. Proprietățile lor sunt vechi și pretențiile lor, onorabile, justificate de hrisoave încheiate respectând legile din Jamaillia. Spre deosebire de cele ale Negustorilor Noi, pe care i-ai lăsat să se stabilească aici prin înșelăciune.

Cuvintelor ei le urmară câteva clipe de tăcere șocată. Pe urmă, Satrapul se sili să izbucnească într-un hohot de râs firav.

– E amuzant să te-aud apărându-i! Ce țărăncuță ignorantă poți să fii! Uită-te la tine, îmbrăcată în zdrențe, plină de noroi și pentru totdeauna desfigurată de renegații ăștia! Și totuși îi aperi. De ce? Ah, lasă-mă să ghicesc! Fiindcă acum știi că niciun bărbat nesluțit n-o să te mai vrea vreodată! Singura ta speranță e să te măriți intrând într-o familie de oameni la fel de hidoși ca tine, unde să te poți ascunde în spatele unui văl, ca să nu-ți mai vadă nimeni fața groaznică. Jalnic! Dacă rebelii ăștia n-ar fi făcut ce-au făcut, te-aș fi putut alege ca Însoțitoare. Davad Restart mi-a vorbit în favoarea ta, iar mie încercările tale stângace de a dansa și de a face conversație mi s-au părut încântător de provinciale. Însă acum? Pfi!

Fluturarea disprețuitoare a mâinii lui legănă ușor barca.

– Nimic nu e mai monstruos decât o femeie frumoasă cu fața distrusă. Marile familii din Jamaillia nu te-ar lua nici ca sclavă în casă. Ceva atât de nearmonios n-are ce căuta pe proprietatea unui nobil.

Malta refuză să se întoarcă spre el, dar își imagină cum i se arcuiau buzele a dispreț. Încercă să nu se înfurie decât din pricina

aroganței lui; își spuse că e un băietan îngâmfat și ignorant. Însă nu-și mai văzuse fața din noaptea când răsturnarea trăsurii fusese cât pe ce s-o omoare. În Trehaug, în timp ce-și revenea, n-o lăsaseră să se uite în oglindă. Keffria, ba chiar și Reyn, păreau să nu se sinchisească de rănile de pe fața ei. Dar inima, trădătoare, îi spunea că se prefac. Și așa trebuia să fie, căci mama ei era mama ei, iar Reyn se simțea vinovat de cele întâmplate. Cât de urâtă era cicatricea? Degetele ei cercetătoare descoperiseră o tăietură pe frunte, lungă și în zigzag. Oare era încrețită sau îi trăgea fața într-o parte? se întrebă ea. Strânse scândura în ambele mâini și o scufundă în apă. N-avea s-o lase jos; n-avea să-i dea Satrapului satisfacție lăsându-l s-o vadă cum își pipăie fața cu degetele, pe bâjbâite. Strânse cu înverșunare din dinți și continuă să vâslească.

Încă o duzină de lovituri, și mica barcă prinse brusc viteză. Se legănă ușor, apoi se roti când Malta își înfipse scândura în apă, într-o încercare disperată de reîntoarcere către mal, unde fluviul nu era adânc. Își săltă la bord vâsla improvizată și luă de pe fundul bărcii o altă scândură.

– Trebuie să cârmești în timp de vâslesc eu, îi spuse Satrapului cu răsuflarea tăiată. Altminteri o să fim trași către mijlocul fluviului.

El se uită la scândura pe care i-o întindea.

– Să cârmesc? întrebă, luând scândura fără tragere de inimă.

Malta se străduia să-și păstreze calmul vocii.

– Scufunzi scândura în apă, în spatele nostru. O ții de un capăt și tragi de ea, îndreptând barca spre apa mai puțin adâncă, în timp ce eu vâslesc într-acolo.

Satrapul luă scândura în mâinile lui cu oase fine, de parcă n-ar mai fi văzut până atunci o bucată de lemn. Malta o luă pe a ei, o coborî în apă și neașteptata putere a curentului o surprinse. Își încleștă cu stângăcie mâinile de scândură, încercând să se opună curgerii apei, care îi îndepărta de mal. Lumina dimineții îi cuprinse când ieșiră din adăpostul copacilor aplecați peste fluviu. Soarele lumină brusc apa, dându-i o strălucire de nesuportat după întunecimea de mai înainte. În spatele ei, o

exclamație iritată coincise cu un pleoscăit. Malta întoarse capul, să vadă ce se întâmplase. Satrapul nu mai avea nimic în mâini.

– Fluviul mi-a smuls-o! se plânse.

– Idiotule! strigă Malta. Cum o să mai cârmim acum?

El se înnegri la față de furie.

– Cum îndrăznești să-mi vorbești mie așa?! În primul rând, ești o proastă dacă îți închipui că ne-ar fi putut ajuta. Nici măcar n-avea formă de vâslă. În plus, chiar dacă ar fi fost bună de ceva, nu ne trebuie. Folosește-ți ochii, fato! N-avem de ce ne teme. Uite orașul! Fluviul ne duce drept spre el.

– Sau pe lângă el! se răsti Malta.

Îi întoarse spatele, dezgustată, adunându-și toate puterile și îndreptându-și toate gândurile doar către lupta ei, de una singură, împotriva fluviului. Își ridică privirea, pentru o scurtă clipă, către impresionantul Trehaug. Văzut de jos, părea să plutească în arborii uriași, ca un castel cu multe turnuri. La nivelul apei, un doc lung era legat, cu parâme, de un șir de copaci. *Kendry* era amarat acolo, dar cu prora în partea opusă lor. Malta nu vedea galionul viu. Vâslea cu disperare.

– Când ajungem mai aproape, gâfâi ea printre loviturile de vâslă, strigați cât puteți de tare după ajutor. Poate ne-aude corabia sau oamenii de pe doc. Chiar dacă ne duce curentul pe lângă oraș, pot trimite pe cineva să ne salveze.

– Nu văd pe nimeni pe doc, o informă Satrapul, batjocoritor. Un popor leneș, la ora asta-i încă în pat.

– Nimeni? bolborosi Malta cu răsuflarea tăiată.

Pur și simplu, nu mai avea putere pentru acel ultim efort.

Scândura pe care o mânuia aluneca și tresălta pe suprafața apei. Cu fiecare clipă, erau tot mai atrași către mijlocul fluviului. Își ridică ochii spre oraș. Era aproape, mult mai aproape decât fusese cu câteva secunde înainte. Și Satrapul avea dreptate. Din câteva coșuri se înălța fum, însă, în rest, orașul părea pustiu. Senzația profundă că totul e nelalocul său crescu în ea, copleșind-o. Unde dispăruse toată lumea? Ce se întâmplase cu obișnuita agitație însuflețită de pe pasarele și scări?

– Kendry! strigă ea, dar răsuflarea îi era firavă.

Vuietul apei îi înghiți glasul.

Însoțitoarea Kekki păru să priceapă brusc ce se petrece.

– Ajutor! Ajutor! strigă, copilărește.

Cu nesăbuință, se ridică în picioare în bărcuță, fluturându-și mâinile.

– Ajutați-ne! Salvați-mă!

Satrapul înjură în timp ce barca se legăna nebunește. Malta se întinse și o trase pe Kekki înapoi, jos, fiind cât pe ce să-și piardă scândura în acest timp. O privire în jur îi arătă că oricum nu-i mai era de folos. Barca era cu adevărat prinsă de curentul fluviului și trecea în goană pe lângă Trehaug.

– Kendry! Ajutor! Ajută-ne! Aici, pe fluviu! Trimite salvatori! Kendry! Kendry!

Strigătele i se stinseră, în timp ce o cuprindea disperarea.

Corabia vie nu dădea semne că ar fi auzit-o. O clipă mai târziu, Malta se uita către ea privind în urmă. Părând cufundat în gânduri, galionul era întors spre oraș. Pe o pasarelă se vedea o siluetă singuratică, dar se grăbea s-ajungă undeva și nu întoarse capul.

– Ajutor! Ajutor!

Malta continuă să strige și să-și fluture scândura cât timp mai văzu Trehaugul, dar asta nu dură mult. Copacii aplecați spre fluviu îl ascunseră curând, ca o perdea trasă în fața ochilor ei. Curentul îi purta cu iuțeală. Amuți și rămase nemișcată, înfrântă.

Privi în jur. Acolo, Fluviul Ploilor Sălbatice era lat și adânc, cu malul opus aproape tot timpul ascuns în ceață. Când se uită peste marginea bărcii, văzu că apa e cenușie, lăptoasă. Bolta cerului era azurie, tivită de ambele părți de jungla semeață. Nu se vedea nimic altceva, niciun alt vas pe apă, nicio așezare omenească pe maluri. În vreme ce curentul care-i ținea strâns îi îndepărta neînduplecat de marginile mlăștinoase ale fluviului, speranțele de salvare îi piereau. Chiar dacă izbutea să îndrepte bărcuța lor spre mal, ar fi rămas, neajutorați, în aval față de oraș. De-a lungul Fluviului Ploilor Sălbatice, terenul era mocirlos și mlăștinos.

Călătoria pe uscat către Trehaug era o imposibilitate. Degetele ei obosite lăsară scândura cu care vâslise să cadă pe fundul bărcii.

– Cred c-o să murim, le spuse celorlalți cu voce înceată.

*

Durerea de mână a Keffriei era cumplită. Strânse din dinți și se sili să apuce din nou mânerele roabei pe care săpătorii tocmai o umpluseră. Când o săltă și începu s-o împingă, cu trudă, în susul coridorului, durerea din degetele ei încă nevindecate se dublă. I se păru bine-venită. O merita. Zvâcnind ascuțit, aproape că-i putea abate atenția de la suferința arzătoare din suflet. Îi pierduse – cei doi copii mai mici ai ei dispăruseră amândoi într-o singură noapte. Era cu desăvârșire singură pe lume, mai singură decât oricând.

Se agățase de îndoieli cât de mult fusese cu putință. Malta și Selden nu erau în Trehaug. Ultima oară fuseseră văzuți cu o zi înainte. Un băiat înlăcrimat recunoscuse, printre suspine, că i-a arătat lui Selden, care-i era tovarăș de joacă, o cale de intrare în orașul străvechi, una pe care adulții o credeau destul de bine închisă ca să nu poată fi folosită. Jani Khuprus nu ocolise adevărul. Albă la față, cu buzele încordate, îi spusese Keffriei că acel tunel fusese închis, fiindcă Reyn însuși îl considerase periculos de instabil. Dacă Selden intrase, împreună cu Malta, pe coridoarele îngropate, ajunseseră într-o zonă care avea cele mai mari șanse să se surpe în timpul unui cutremur. De când răsărise soarele, pământul se zguduise puternic de cel puțin două ori. Keffria pierduse șirul zgâlțâielilor mai mici pe care le simțise. Când implorase să fie trimiși săpători pe acea cale, întregul coridor fusese găsit surpat, la numai câțiva pași distanță de intrare. Nu putea decât să se roage la Sa să-i fi ajuns copiii, înainte de cutremur, într-o parte mai rezistentă a orașului îngropat, să fie undeva, lipiți unul de altul, în așteptarea salvatorilor.

Reyn Khuprus nu se reîntorsese. Îi părăsise pe săpători înainte de amiază, refuzând să aștepte până curățau și propteau coridoarele.

O luase înaintea echipelor de lucrători, se strecurase printr-un tunel aproape prăbușit și dispăruse. Nu la mult timp după aceea, săpătorii ajunseseră la capătul liniei cu care își marcase drumul. Găsiseră mai multe semne făcute cu creta, printre care și ceea ce notase pe ușa camerei Satrapului. „Fără speranță", scrisese Reyn. Pe sub ușa blocată se prelinsese mâl gros; probabil că umpluse toată încăperea. Nu departe de ușă, coridorul se prăbușise complet. Dacă Reyn trecuse pe-acolo, fie fusese strivit, fie rămăsese blocat dincolo de zona surpată.

Keffria tresări când simți pe braț o atingere. Se întoarse și dădu cu ochii de Jani Khuprus, care era trasă la față.

– Ați găsit ceva? întrebă Keffria din reflex.

– Nu.

Jani rosti cuvântul cumplit cu blândețe. Teama că fiul ei era mort i se citea în privire.

– Coridorul se umple mereu de noroi cu aceeași iuțeală cu care ne străduim să-l curățăm. Ne-am hotărât să-l abandonăm. Străbunii nu și-au construit orașul cum l-am construit noi pe al nostru, cu case separate una de alta. Al lor e ca un stup imens. E un labirint de coridoare care se intersectează. O să-ncercăm să ajungem pe altă cale în acea parte a coridorului. Echipele au plecat deja.

Keffria se uită la roaba ei încărcată, apoi în urmă, la coridorul în care se săpa. Lucrul încetase. Muncitorii se întorceau la suprafață. Sub privirile uimite ale Keffriei, un șuvoi de oameni murdari și obosiți, bărbați și femei deopotrivă, se despărțea în două ca să treacă pe lângă ea. Aveau fețele cenușii de murdărie și de dezamăgire, își târau picioarele. Lămpile și torțele lor pâlpâiau și fumegau. În urma lor, săpătura se întunecase. Adică toată truda fusese zadarnică? Keffria trase aer în piept.

– Acum unde-o să săpăm? întrebă cu voce înceată.

Jani îi aruncă o privire chinuită.

– S-a hotărât că ar trebui să ne odihnim o vreme. Mâncarea caldă și câteva ore de somn ne vor face bine tuturor.

Keffria se uită la ea nevenindu-i să creadă.

– Să mâncăm? Să dormim? Cum am putea face sau una, sau alta, când copiii noștri încă n-au fost găsiți?

Femeia cu spirit practic din Tărâmul Ploilor Sălbatice îi luă locul la mânerele roabei. O săltă și începu s-o împingă. Keffria o urmă fără tragere de inimă. Ca singur răspuns la întrebarea ei, Jani spuse:

– Am trimis păsări spre câteva așezări din apropiere. Căutătorii de hrană și culegătorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice trimit muncitori să ne-ajute. Sunt deja pe drum, dar au nevoie de ceva timp ca s-ajungă. Lucrătorii odihniți vor fi pentru noi o încurajare. Am primit și vești de la alte echipe de săpători, adăugă peste umăr. Au avut mai mult noroc. Paisprezece oameni au fost salvați dintr-un loc pe care-l numim Tapiseriile, iar alți trei au fost găsiți pe coridoarele Nestematelor de Foc. Ei au înaintat mai ușor. E posibil să izbutim să pătrundem în partea asta a orașului dintr-un loc unde au săpat ei. Bendir stă deja de vorbă cu oamenii care cunosc cel mai bine orașul.

– Nu cunoștea Reyn orașul mai bine decât oricine altcineva? întrebă Keffria cu cruzime.

– Îl cunoștea. Îl cunoaște. De-asta m-agăț de speranța că ar putea fi în viață.

Negustoreasa din Tărâmul Ploilor Sălbatice se uită la cea din Bingtown.

– De-asta cred că, dacă îi poate găsi cineva pe Malta și Selden, acela e Reyn. Dacă i-a găsit, nu încearcă să iasă pe aici, ci prin părți mai trainice ale orașului. La fiecare răsuflare, mă rog să vină cineva în fugă ca să ne dea de veste că au apărut la suprafață fără să fi avut nevoie de ajutor.

Ajunseseră într-o încăpere imensă, care semăna cu un amfiteatru. Echipele de lucru aruncaseră acolo tot ce nu era de folos. Jani răsturnă roaba, a cărei încărcătură mări mormanul dezordonat de pământ și pietre din mijlocul acelei săli cândva imense. Roaba lor se alătură șirului celor aduse înaintea ei. Lopeți și târnăcoape pline de nămol fuseseră aruncate grămadă în apropiere. Keffria simți brusc miros de supă, de cafea și de pâine

caldă, coaptă în dimineața aceea. Foamea pe care nu și-o luase în seamă se trezi cu un urlet. Neașteptata vociferare a trupului ei îi aduse aminte că nu mâncase toată noaptea.

– S-au ivit zorii? o întrebă brusc pe Jani.

– Mă tem că soarele e deja sus, veni răspunsul. Întotdeauna timpul zboară cel mai repede când îmi doresc să se scurgă încet.

În capătul opus al sălii fuseseră aduse mese și bănci improvizate din scânduri sprijinite pe capre de lemn. Acolo munceau cei foarte tineri sau foarte bătrâni, punând supa cu polonicul în farfurii, așezând mici vase cu jăratic sub oalele în clocot, aducând sau adunând farfurii și căni. Murmurul cuvintelor schimbate de oamenii descurajați se pierdea în imensitatea încăperii. O fetiță de vreo opt ani se grăbi să se apropie cu un lighean cu apă aburindă. De braț îi atârna un prosop.

– Vreți să vă spălați? le întrebă.

– Mulțumim.

Jani îi arătă Keffriei ligheanul. Ea își spălă mâinile și brațele și își împroșcă fața cu apă. Căldura o făcu să-și dea seama cât de frig îi e. Bandajul degetelor rupte era ud leoarcă și plin de pământ. Jani i-l văzu în timp ce se ștergea cu prosopul.

– Ăsta trebuie schimbat, spuse.

Se spălă și ea, îi mulțumi din nou fetiței, apoi o conduse pe Keffria către mai multe mese unde își practicau meseria vindecătorii. Unii doar ungeau mâini bășicate sau masau spinări îndurerate, dar era și un loc unde erau tratate oase rupte și răni sângerânde. Desfundarea coridorului prăbușit era o muncă riscantă. Jani o așeză pe Keffria la o masă, să-și aștepte rândul. Un vindecător îi bandajă din nou mâna, când Jani se întoarse cu pâine făcută în acea dimineață, supă și cafea pentru ele amândouă. Vindecătorul termină repede, îi spuse Keffriei cu asprime că nu mai are ce căuta în echipele de lucru și plecă să ajute pe altcineva.

– Trebuie să mănânci ceva! o îndemnă Jani.

Keffria luă cana cu cafea. Căldura acesteia între palme era ciudat de liniștitoare. Sorbi prelung. Când o lăsă jos, ochii îi cutreierară prin amfiteatru.

– Totul e atât de bine organizat, spuse nedumerită. Ca și cum v-ați fi așteptat să se întâmple, ați fi plănuit ce e de făcut...

– Chiar așa e, răspunse Jani cu voce scăzută. Singurul lucru care face prăbușirea asta să iasă din comun e dimensiunea ei. La un cutremur puternic, se surpă de obicei câte ceva. Alteori, câte un coridor se surpă fără să știm de ce. Cei doi unchi ai mei au murit surprinși de astfel de prăbușiri. Aproape fiecare familie din Tărâmul Ploilor Sălbatice care lucrează în oraș pierde acolo, jos, unu sau doi membri din fiecare generație. E unul dintre motivele pentru care Sterb, soțul meu, a îndemnat cu atâta hotărâre Consiliul Tărâmului Ploilor Sălbatice să-l ajute să găsească, pentru noi toți, alte moduri de îmbogățire. Unii spun că are interesul să se îmbogățească el. Fiind mezinul nepotului unui negustor din Tărâmul Ploilor Sălbatice, are într-o foarte mică măsură dreptul să se bucure de bogățiile familiei. Însă eu cred, cu toată sinceritatea, că nu propriul interes, ci altruismul îl face să se ocupe cu atât zel de avanposturile adunătorilor de hrană și ale culegătorilor. Susține cu insistență că am putea găsi tot ce ne e necesar dacă ne-am deschide ochii către bogățiile pădurii.

Jani strânse din buze și clătină din cap continuând.

– Totuși nu ușurează lucrurile când spune „V-am prevenit pe toți" ori de câte ori se întâmplă așa ceva. Cutremure ca ăsta sunt pericolul cu care ne confruntăm, la fel cum familiile voastre care fac negoț pe mare știu că, îndeletnicindu-se cu așa ceva, vor pierde până la urmă pe câte cineva.

– E inevitabil, recunoscu Keffria.

Își luă singură o lingură și începu să mănânce. După ce o duse de câteva ori la gură, o lăsă jos.

În fața ei, Jani își puse pe masă cana cu cafea.

– Ce e? întrebă, fără să-și ridice glasul.

Keffria stătea aproape nemișcată.

– Dacă mi-au murit copiii, cine sunt eu?

Vorbea simțindu-se tot mai calmă și mai rece.

– Bărbatul și fiul mai mare mi-au dispărut, capturați de pirați, poate deja morți. Singura mea soră a plecat să-i caute. Mama a rămas

în Bingtown când am fugit eu de-acolo; nu știu ce s-a-ntâmplat cu ea. Am venit aici doar de dragul copiilor mei. Și acum au dispărut, poate au și murit între timp. Dacă numai eu am supraviețuit...

Tăcu, neizbutind să dea glas unui gând despre așa ceva. Era de o imensitate care o copleșea.

Jani îi răspunse cu un zâmbet straniu.

– Keffria Vestrit. Cu o zi în urmă, te-ai oferit să-ți lași copiii în grija mea și să te-ntorci în Bingtown ca să-i spionezi pe Negustorii Noi în folosul nostru. Am impresia că atunci ai știut foarte bine cine ești, lăsând deoparte rolul tău de mamă și de fiică.

Keffria își puse coatele pe masă și își propti fața în mâini.

– Iar ceea ce se întâmplă acum pare o pedeapsă pentru ceea ce am spus atunci. Dacă Sa a crezut că nu-mi prețuiesc cum se cuvine copiii, nu e cu putință să mi-i fi luat?

– Poate că da. Dacă Sa n-ar avea decât partea sa bărbătească. Dar să ne-aducem aminte de vechiul și adevăratul cult al lui Sa. Bărbat și femeie, pasăre, animal și plantă, pământ, foc, aer și apă, toate sunt onorate în Sa și Sa se arată în toate. Dacă divinitatea e deopotrivă și femeie, iar femeia e deopotrivă divinitate, atunci înțelege că femeie înseamnă mai mult decât mamă, mai mult decât fiică, mai mult decât soție. Toate acestea sunt fațete ale unei vieți depline, dar o nestemată nu e descrisă de o singură fațetă.

Cândva atât de liniștitoare, vechea zicală suna acum găunos în urechile Keffriei. Însă gândurile nu-i zăboviră prea mult asupra ei.

Agitația zgomotoasă de la intrarea în sală le făcu pe cele două femei să se întoarcă într-acolo.

– Stai liniștită și odihnește-te, o sfătui Jani. Mă duc să văd despre ce e vorba.

Însă Keffria nu putea să-i dea ascultare. Cum putea să stea liniștită, întrebându-se dacă nu cumva zarva nu era produsă de veștile despre Reyn, Malta sau Selden? Se împinse în scaun, îndepărtându-l de masă, și o urmă pe Negustoreasa din Tărâmul Ploilor Sălbatice.

Săpătorii obosiți și murdari se înghesuiau în jurul unui grup de patru copii care tocmai își puseseră pe podea gălețile cu apă proaspătă.

– Un dragon! Un dragon mare, argintiu, vă spun eu! A zburat chiar pe deasupra noastră...

Băiatul cel mai înalt rostea cuvintele ca și cum ar fi vrut să-și provoace ascultătorii. Câțiva lucrători păreau uluiți, iar alții dezgustați de astfel de povești nebunești.

– Nu minte! A fost un dragon! Un dragon adevărat, atât de strălucitor încât abia dacă mă puteam uita la el! Dar era albastru, de un albastru scânteietor, îl corectă un băiat mai mic.

– Argintiu-albăstrui, se amestecă al treilea băiat. Și mai mare decât o corabie!

Singura fată din grup tăcea, dar ochii îi străluceau de entuziasm.

Keffria se uită la Jani, așteptându-se să vadă o privire iritată. Cum își permiteau puștanii ăia să vină cu o astfel de poveste neserioasă într-un moment când erau vieți în balanță? Însă femeia din Tărâmul Ploilor Sălbatice pălise. Asta îi scotea în evidență solzii fini din jurul ochilor și al gurii.

– Un dragon? se bâlbâi ea. Ați văzut un dragon?

Simțind o ureche înțelegătoare, băiatul mai înalt se împinse prin mulțime către Jani.

– A fost un dragon, la fel ca unii din fresce. Nu născocesc povești, Negustoreasă Khuprus. Ceva m-a făcut să mă uit în sus, și acolo era. Nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Zbura ca un șoim! Ba nu, ba nu, ca o stea căzătoare! Era atât de frumos!

– Un dragon, repetă Jani, năucită.

– Mamă!

Bendir era atât de murdar, încât Keffria abia îl recunoscu când se împinse prin mulțime. El se uită la băiatul din fața lui Jani, apoi la figura ei șocată.

– Așadar ai auzit. O femeie care are grijă de copii sus a pus un băiat să dea fuga aici ca să ne spună ce-a văzut. Un dragon albastru.

– E cu putință? îl întrebă Jani, cu vocea frângându-i-se. E posibil să fi avut Reyn tot timpul dreptate? Ce înseamnă?

– Două lucruri, răspunse scurt Bendir. Am trimis oameni să cerceteze locul deasupra, acolo pe unde cred eu că trebuie să fi ieșit creatura din oraș. Judecând după descriere, e prea mare ca să fi trecut prin tuneluri. Probabil s-a năpustit din Sala Cocoșului cu Coroană. Avem cât de cât idee unde se află. Acolo s-ar putea să dăm de urma lui Reyn. Sau, cel puțin, poate fi un alt loc prin care să pătrundem în oraș în căutarea supraviețuitorilor.

Ca răspuns la cuvintele lui se înălțară murmure învălmășite. Unii își exprimau neîncrederea, alții se minunau. El își ridică glasul ca să-i acopere pe toți.

– Celălalt lucru e să nu uităm că această creatură ar putea fi dușmănoasă. Nu contează cât de frumoasă e, îl avertiză pe băiatul de lângă el, care începuse să protesteze, față de noi ar putea fi răuvoitoare. Nu știm mai nimic despre firea dragonilor. Nu faceți nimic care să-l înfurie și nu presupuneți că e creatura inofensivă din fresce și mozaicuri. Nu-i atrageți atenția asupra voastră.

În sală, toată lumea începu să vorbească. Keffria se agăță cu disperare de mâneca lui Jani. I se adresă prin vacarm.

– Dacă-l găsiți pe Reyn acolo... crezi că Malta ar putea fi cu el?

Jani o privi în ochi și îi răspunse fără ocolișuri.

– De asta se temea el. Că Malta s-a dus în Sala Cocoșului cu Coroană. Și la dragonul care dormea acolo.

*

– N-am mai văzut niciodată ceva atât de frumos. Crezi c-o să se-ntoarcă?

În șoapta băiatului se simțeau deopotrivă oboseala și o uimire amestecată cu venerație.

Reyn se întoarse să-l privească. Selden stătea ghemuit pe o insulă de sfărâmături, deasupra nămolului. Se holba la lumina de sus, transfigurat de ceea ce văzuse, transformat de minunea la care tocmai fusese martor. Abia eliberata femelă dragon plecase, deja nu se mai vedea, dar băiatul continua să privească fix în urma ei.

– Nu cred că putem conta pe întoarcerea ei ca să ne ajute. Cred că salvarea noastră depinde doar de noi, răspunse Reyn cu simț practic.

Selden clătină din cap.

– Oh, nu la asta mă gândeam. Nu m-aștept să ne dea atât de multă atenție. Bănuiesc că trebuie să ieșim singuri de-aici. Dar mi-ar plăcea s-o mai văd măcar o dată. E un miracol. O încântare.

Își înalță din nou ochii către plafonul găurit. În ciuda țărânei și a nămolului care îi brăzdau fața și îi împovărau hainele, chipul băiatului radia.

Razele soarelui pătrundeau în încăperea distrusă, umplând-o de o lumină slabă, dar de prea puțină căldură. Reyn nu-și mai aducea aminte cum e să te simți uscat și, cu atât mai puțin, cum e să-ți fie cald. Foamea și setea îl chinuiau. Îi venea greu să se forțeze să se miște. Dar zâmbi. Selden avea dreptate. Un miracol. O încântare.

Cupola Sălii îngropate a Cocoșului cu Coroană era crăpată ca vârful unui ou fiert moale. Reyn stătea pe un morman de dărâmături și se uita în sus, la rădăcinile de copac care se legănau și la ferestruica deschisă spre cer. Dragonul ieșise pe acolo, dar se îndoia că el și Selden vor izbuti. Încăperea se umplea repede cu nămol, pe măsură ce mlaștina pătrundea înăuntru, luând în stăpânire orașul care o sfidase o vreme atât de îndelungată. Șuvoiul de mâl rece și de apă avea să-i înghită cu mult înainte să găsească o cale de a ajunge la gaura de deasupra lor.

Totuși, oricât de sumbră ar fi fost situația în care se afla, continua să se minuneze, cu gândul la femela dragon ieșită la lumină după veacuri de așteptare. Toate frescele și toate mozaicurile văzute în întreaga lui viață nu-l pregătiseră pentru înfățișarea reală a unui dragon. Strălucirea solzilor femelei dădea cuvântului „albastru" un nou înțeles. N-avea să uite niciodată cum căpătaseră aripile ei moi putere și culoare pe măsură ce le agita. Mirosul de șarpe din timpul preschimbării încă mai atârna greu în aerul umed. Însă nu se vedea nicio rămășiță a bușteanului de

lemn-vrăjitor în care fusese închisă. Se părea că-l absorbise pe tot în timp ce se preschimbase într-un dragon matur.

Dar plecase. Și supraviețuirea era problema lui și a băiatului. Cutremurele din timpul nopții izbutiseră până la urmă să distrugă pereții și plafoanele orașului scufundat. Mlaștina de afară se scurgea în încăperea unde se aflau. Singura cale de scăpare era sus, deasupra capetelor lor, o tentantă fereastră către cerul albastru.

Mâlul ud bolborosi la marginea bucății de cupolă căzute pe care stătea Reyn. Apoi, triumfător, înghiți marginile cristalului și prinse să alunece către picioarele lui goale.

– Reyn.

De sete, vocea băiatului răgușise. Fratele mai mic al Maltei era cocoțat pe o insulă de sfărâmături care se scufunda încet. Străduindu-se cu disperare să scape, dragonul se târâse, dislocând sfărâmături și moloz, pământ, ba chiar și un copac care se prăvălise în sala scufundată și încă mai plutea pe mâlul în creștere. Băiatul își încruntă sprâncenele, în timp ce înnăscutul lui spirit practic își făcea din nou simțită prezența.

– Poate izbutim să ridicăm copacul ăla și să-l proptim de perete. Pe urmă, dacă ne urcăm pe el, am putea...

– N-am destulă putere, îi întrerupse Reyn planul optimist. Și chiar dacă aș fi în stare să-l ridic, mâlul e prea moale ca să mă susțină. Dar am putea să rupem câteva crengi mai mici și să facem un soi de plută. Dacă izbutim să ne întindem, ca să stea greutatea noastră pe o suprafață cât mai mare, avem șanse să plutim pe mizeria asta.

Selden se uită cu speranță la gaura prin care pătrundea lumina.

– Crezi că mâlul și apa vor umple sala asta ridicându-ne până acolo sus?

– Poate, minți Reyn cu glas convingător.

Presupunea că nămolul avea să-și înceteze avansarea înainte de a umple încăperea. Probabil că avea să-i înghită, sufocându-i. Dacă nu, până la urmă aveau să moară de foame. Bucata de cupolă de sub picioarele lui se afunda cu iuțeală. Era timpul s-o părăsească. Sări de pe ea pe un morman de pământ și mușchi

căzut de sus, dar îl simți scufundându-se sub el. Nămolul era mai moale decât crezuse. Se întinse către trunchiul copacului, se prinse de o creangă și se trase deasupra lui. Mocirla în creștere îi ajungea acum cel puțin până la piept și era de grosimea unui terci. Dacă se scufunda în ea, avea să moară în strânsoarea ei rece. Mișcându-se, ajunsese mult mai aproape de Selden. Îi întinse o mână și băiatul sări de pe insula lui, care începuse să se scufunde, căzu prea aproape, apoi se târî pe nămolul moale ca s-ajungă la el. Reyn îl trase pe trunchiul copacului veșnic verde. Băiatul se lipi de el tremurând. Nămolul care-i brăzda fața și părul îi lipise și hainele de corp.

– Aș vrea să nu-mi fi pierdut uneltele și proviziile. Dar acum sunt îngropate. Va trebui să rupem crengile astea cum putem și să le stivuim ca să facem un covor gros.

– Sunt tare obosit.

Băiatul spuse asta ca pe un simplu fapt, nu ca să se plângă. Își ridică privirea spre Reyn, apoi se holbă la el.

– N-arăți prea rău, nici chiar de aproape. M-am întrebat întotdeauna cum arăți sub vălul ăla. În tuneluri, cu doar o singură lumânare, nu ți-am văzut bine fața. Pe urmă, noaptea trecută, când ochii îți străluceau, albaștri, m-am speriat la început. Dar, după o vreme, a fost ca și cum, ei, a fost bine să-i văd și să știu că ești încă aici.

Reyn râse cu ușurință.

– Îmi strălucesc ochii? De obicei, asta se-ntâmplă abia când un om din Tărâmul Ploilor Sălbatice e mult mai vârstnic. O acceptăm ca pe un semn al atingerii maturității depline.

– Oh. Dar în lumina asta arăți aproape normal. N-ai chestii de-alea care atârnă. Doar câțiva solzi în jurul ochilor și al gurii.

Selden îl fixă cu o privire sinceră.

– Nu, încă n-am nicio chestie de-aia care atârnă. Dar și ele s-ar putea s-apară când o să mai îmbătrânesc.

Reyn rânji.

– Malta se temea că ești plin de negi. Câteva prietene de-ale ei o tachinau cu asta, iar ea se înfuria. Dar..., Selden păru să-și

dea brusc seama că spusele lui sunt lipsite de tact. Adică așa a fost când ai început s-o curtezi, atunci își făcea griji. În ultima vreme, nu prea a mai vorbit despre așa ceva, adăugă băiatul încurajator.

Se uită la Reyn, apoi se îndepărtă, mergând pe trunchi. Apucă o creangă și trase de ea.

– O să ne fie greu să rupem asta.

– Îmi imaginez că acum are altele în minte, mormăi Reyn.

Cuvintele băiatului îi răniseră inima. Înfățișarea lui conta atât de mult pentru Malta? Se străduia s-o câștige cu faptele lui numai ca să-i întoarcă spatele când avea să-i vadă chipul? Prin minte îi trecu un gând mai amar. Poate că era deja moartă și el n-avea să afle răspunsul niciodată. Poate că el avea să moară, iar ea n-avea să-i vadă niciodată fața.

– Reyn? rosti Selden cu o voce șovăitoare. Cred c-ar fi bine să ne apucăm de treabă cu crengile astea.

Reyn își dădu brusc seama cât de mult stătuse ghemuit acolo în tăcere. Era momentul să-și alunge gândurile inutile și să-ncerce să supraviețuiască. Prinse în mâini o creangă plină de ace verzi și rupse una dintre ramurile care porneau din ea.

– Nu-ncerca să rupi o creangă mare dintr-odată. Rupe crenguțele de pe ea. O să le stivuim aici. Trebuie să le îngrămădim unele într-altele, ca atunci când faci un acoperiș din paie sau din stuf....

Un nou cutremur îl întrerupse. Se agăță neajutorat de trunchiul copacului în timp ce din plafonul găurit ploua cu pământ. Selden scoase un țipăt ascuțit și își ridică brațele ca să-și apere capul. Reyn se târî pe trunchiul rămuros ca s-ajungă la el și să-l protejeze cu trupul lui. Ușa străveche a încăperii gemu și se încovoie brusc în balamale. De dincolo de ea năvăli înăuntru un șuvoi de mâl și de apă.

2

NEGUSTORI ŞI TRĂDĂTORI

Ca unică avertizare, auzi un uşor zgomot de paşi târşiţi. Ronica încremeni în grădina de legume, aşa ghemuită cum era. Sunetul venea de pe aleea pentru trăsuri. Îşi înhăţă coşul cu napi şi fugi la adăpostul spalierului cu viţă de vie. Muşchii spatelui i se crispară, protestând împotriva mişcării bruşte, dar nu-i luă în seamă. Prefera să aibă grijă mai degrabă de viaţa decât de spatele ei. Îşi puse coşul jos în tăcere. Ţinându-şi răsuflarea, se uită printre frunzele cât palma. De dincolo de paravanul pe care-l formau, văzu un tânăr apropiindu-se de intrarea din faţă. O mantie cu glugă îi ascundea identitatea, iar sosirea pe furiş îi trăda intenţiile.

Urcă pe treptele presărate cu frunze căzute. La uşă şovăi, iar cizmele îi scrâşniră pe sticla spartă în timp ce trăgea cu ochiul în casa întunecată. Împinse uşa care era întredeschisă. Ea se deschise cu un scârţâit şi tânărul se strecură înăuntru.

Ronica răsuflă adânc şi chibzui. Era probabil doar un scormonitor de gunoaie, venit să vadă dacă a mai rămas ceva de furat. Avea să descopere curând că nu. Ce nu luaseră chalcedenii, luaseră vecinii. N-avea decât să colinde prin casa devastată şi să plece pe urmă. Nimic din tot ce rămăsese înăuntru nu merita să se pună ea în pericol. Dacă îl înfrunta pe intrus putea să fie rănită. Încercă să-şi spună că n-are nimic de câştigat. Cu toate astea,

se trezi apropiindu-se cu pași mici de ușa din față a casei familiei sale, cu mâna încleștată pe bâta care o însoțea acum pretutindeni.

Tălpile ei nu făcură niciun zgomot în timp ce-și croia drum pe treptele pline de tot felul de resturi, printre cioburile de sticlă. Trase cu ochiul dincolo de ușă, dar intrusul nu se vedea. Pătrunse, fără zgomot, în holul de la intrare. Încremeni acolo, ascultând. Auzi o ușă deschizându-se undeva, mult mai în interior. Ticălosul ăla părea să știe unde se duce; oare era cineva cunoscut? Și, dacă era, avea intenții bune? I se părea foarte puțin probabil. Nu mai avea încredere în vechii prieteni și în partenerii de negoț. Nu se putea gândi la nimeni care s-ar fi așteptat s-o găsească acasă.

Fugise din Bingtown cu o săptămână în urmă, în ziua de după Balul Verii. În noaptea balului, nervii încordați de prezența mercenarilor chalcedeni din port răbufniseră brusc. Zvonul că aceștia aveau să încerce să debarce în vreme ce Negustorii Vechi petreceau ajunsese la urechile întregii adunări. Era un complot al Negustorilor Noi, care voiau să-l ia ostatic pe Satrap și să cucerească Bingtownul; așa se dusese vorba. Zvonul fusese de-ajuns ca să stârnească incendii și revolte. Vechii și Noii Negustori se încăieraseră între ei și cu mercenarii chalcedeni din port. Fuseseră atacate și incendiate corăbii, iar docurile vămii, simbolul autorității Satrapului, ajunseseră din nou în flăcări. Însă, de data asta, focul se răspândise în orașul agitat. Furioși, Negustorii Noi incendiaseră prăvăliile elitei de pe strada Negustorilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Ca răzbunare, li se pusese foc depozitelor Negustorilor Noi, și apoi cineva dăduse pradă flăcărilor Sala Negustorilor.

Între timp, în port se purtase o luptă înverșunată. Corăbiile chalcedene care pretindeau că sunt vase de patrulare jamailliene erau o falcă a cleștelui. Corăbiile chalcedene care îl aduseseră pe Satrap erau cealaltă falcă. Între ele erau prinse corăbiile vii din Bingtown, celelalte corăbii ale negustorilor și cele mai mari vase de pescuit ale coloniștilor de pe Cele Trei Corăbii. În final, ralierea bărcilor mici ale coloniștilor de pe Cele Trei Corăbii schimbase soarta luptei. Pe întuneric, se putuseră strecura în apropierea

imenselor corăbii chalcedene. Pe neașteptate, vase cu ulei și catran în flăcări se spărseseră, izbite de cocile lor, sau fuseseră azvârlite pe docuri. Echipajele chalcedene se treziseră deodată prea ocupate să stingă focurile care le cuprinseseră corăbiile din port. Aidoma țânțarilor în stare să pună pe fugă tauri, micile bărci atacaseră cu încăpățânare corăbiile care blocau intrarea în port. Luptătorii chalcedeni de pe docuri și din Bingtown se îngroziseră când își văzuseră corăbiile alungate. Cotropitorii încolțiți se pomeniseră brusc nevoiți să lupte ca să-și salveze viețile. Continuaseră să se bată, retrăgându-se, în vreme ce corăbiile din Bingtown le urmăreau pe cele chalcedene în larg.

Dimineața, după ce zgomotele revoltelor se stinseseră, fumul șerpuise pe străzi, purtat de vântul blând al verii. Negustorii din Bingtown izbutiseră să recapete, pentru scurt timp, controlul portului lor. În răstimpul de liniște care urmase, Ronica își îndemnase fiica și nepoții să se adăpostească fugind în Tărâmul Ploilor Sălbatice. Keffria, Selden și grav rănita Malta izbutiseră să fugă îmbarcându-se pe o corabie vie. Ronica rămăsese în oraș. Mai avea câteva treburi personale de pus la punct înainte de a-și căuta și ea un refugiu. Pusese hrisoavele familiei în ascunzătoarea pregătită de Ephron cu foarte mult timp în urmă. Pe urmă, ea și Rache împachetaseră în grabă haine și mâncare și plecaseră spre moșia Ingleby. Era o proprietate a familiei Vestrit aflată la mare distanță de Bingtown și destul de neînsemnată, pentru ca Ronica să considere că acolo aveau să se afle în siguranță.

În ziua aceea, Ronica făcuse un scurt ocol, întorcându-se în locul unde, în noaptea dinainte, trăsura lui Davad Restart căzuse într-o ambuscadă. Părăsise drumul ca să coboare pe panta împădurită și trecuse pe lângă trăsura răsturnată ca s-ajungă la trupul lui Davad. Îl acoperise cu o pânză, fiindcă n-avea destulă putere ca să-l ia și să-l îngroape. Davad se înstrăinase de toate rudele lui și Ronica știa că n-are rost să ceară ajutorul lui Rache. Era o ultimă și jalnică dovadă de respect oferit celui care îi fusese un prieten loial în cea mai mare parte a vieții ei și o primejdioasă obligație

în ultimii câțiva ani. Își căutase cuvinte pe care să le rostească deasupra trupului lui, dar în cele din urmă clătinase din cap.

– N-ai fost trădător, Davad, o știu. Ai fost lacom, și lăcomia te-a prostit, dar n-o să cred niciodată că ai trădat Bingtownul cu bună știință.

Pe urmă urcase cu greu înapoi, alăturându-i-se lui Rache. Servitoarea nu spusese nimic despre bărbatul care făcuse din ea o sclavă. Dacă se simțise satisfăcută de moartea lui Davad, nu dăduse glas acelui sentiment. Pentru asta, Ronica îi era recunoscătoare.

Galerele și corăbiile chalcedene nu se reîntorseseră imediat în Bingtown. Ronica sperase că pacea se va pogorî asupra orașului. Însă începuse un alt soi de luptă, mai cumplită, între Negustorii Vechi și Noi, pe măsură ce vecinii se întorceau unul împotriva altuia, iar cei care nu-i erau loiali nimănui prădau pe oricine ajungea să fie slăbit de discordia din oraș. Focurile izbucniseră unul după altul pe toată durata zilei. Fugind din Bingtown, Ronica și Rache trecuseră pe lângă case în flăcări și căruțe răsturnate. Refugiații sufocau drumurile. Negustori Noi și Negustori Vechi, servitori și sclavi evadați, vânzători și cerșetori, și pescari de pe Cele Trei Corăbii; toți fugeau de straniul război izbucnit pe neașteptate în mijlocul lor. Dar și acești oameni care părăseau Bingtownul erau în conflict. Grupurile se batjocoreau și își aruncau insulte. Diversitatea radioasă a orașului însorit de lângă portul albastru se spărsese în cioburi ascuțite, bănuitoare. În prima lor noapte pe drum, Ronica și Rache fuseseră jefuite, sacii cu mâncare le dispăruseră în timp ce dormeau. Își continuaseră călătoria, gândindu-se că sunt destul de rezistente ca s-ajungă la moșie și fără mâncare. Pe drum, oamenii spuneau că s-au reîntors chalcedenii și că arde tot Bingtownul. În ziua următoare, la începutul serii, mai mulți bărbați tineri cu fețele ascunse de glugi le opriseră și le ceruseră obiectele de valoare. Când Ronica le răspunsese că n-au niciunul, tâlharii o trântiseră la pământ și îi scotociseră prin sac înainte de a-i arunca, disprețuitori, lucrurile în praful de pe drum. Alți refugiați trecuseră în grabă pe lângă ele, îndreptându-și privirile în altă parte. Nimeni nu se amestecase.

Hoţii de drumul mare o ameninţaseră pe Rache, dar sclava îndurase totul cu calm şi răbdare. În cele din urmă, tâlharii plecaseră să urmărească o pradă mai bogată, un bărbat cu doi servitori şi un cărucior încărcat. Cei doi servitori fugiseră, lăsându-şi stăpânul să implore şi să ţipe, în timp ce hoţii îi răscoleau căruciorul. Rache o trăsese pe Ronica de braţ cu disperare, târând-o după ea.

– Nu putem face nimic. Trebuie să ne salvăm vieţile.

Nu spusese un adevăr. Următoarea dimineaţă le-o dovedise. Dăduseră peste două trupuri: al femeii de la ceainărie şi al fiicei ei. Alţi fugari le ocoleau şi se grăbeau să se îndepărteze. Ronica nu putuse. Se oprise să privească faţa schimonosită a femeii. Nu-i ştia numele, dar îşi aducea aminte de prăvălioara ei cu ceai din Piaţa Mare. Fiica ei o servise întotdeauna cu zâmbetul pe buze. Nu fuseseră Negustorese, nici Vechi, nici Noi, doar nişte femei umile, care veniseră în strălucitorul Bingtown şi deveniseră o mică parte a diversităţii lui. Acum erau moarte. Nu le omorâseră chalcedenii; o făcuseră oamenii din oraşul lor.

În acel moment, Ronica se răsucise pe călcâie şi o pornise înapoi spre Bingtown. Nu putuse să-i ofere o explicaţie lui Rache şi chiar o încurajase să-şi continue drumul spre Ingleby fără ea. Nici măcar acum nu descoperea raţiunea hotărârii sale. Poate o luase fiindcă nu i se mai putea întâmpla nimic mai rău decât i se întâmplase deja. Se întorsese ca să-şi găsească propria casă devastată şi jefuită. Nici măcar cuvântul TRĂDĂTORI, scrijelit de cineva pe peretele camerei de lucru a lui Ephron, nu izbutise să-i adâncească durerea. Bingtownul, aşa cum îl ştia ea, dispăruse şi nu avea să se mai întoarcă niciodată. Dacă totul avea să piară, poate că era mai bine să piară şi ea tot atunci.

Însă nu era femeia care pur şi simplu să se dea bătută. În următoarele zile, ea şi Rache se instalaseră în coliba grădinarului. Viaţa le era bizar de normală într-un stil rupt de lume. Sub ele, în oraş, luptele continuau. De la etajul de sus al casei mari, Ronica putea zări portul şi oraşul. Chalcedenii încercaseră de două ori să le recucerească. Fuseseră respinşi de ambele dăţi. Vânturile nopţii

aduceau adesea zgomote de luptă și miros de fum. Nimic din toate astea nu părea să mai aibă vreo legătură cu ea.

În colibă, căldura și curățenia erau ușor de păstrat, iar locuința părea atât de umilă încât erau puține șanse să devină ținta jefuitorilor care cutreierau Bingtownul. Ceea ce mai era în grădina de legume, livada neglijată și găinile rămase ajungeau pentru puținele lor nevoi. Adunau de pe plajă resturi de lemn aduse de valuri, suficiente pentru mica lor vatră, unde ardeau cu flăcări verzi și albastre. Ronica nu știa ce-avea să facă după venirea iernii. Presupunea c-o să moară. Dar nu cu grație, nu de bunăvoie. Nu. Avea să piară luptând.

Aceeași încăpățânare o îndemna acum să înainteze cu prudență pe coridor, în urmărirea intrusului. Își strânse bâta în ambele mâini. Nu-și făcuse un plan clar pentru confruntare. Voia, pur și simplu, să știe ce-l interesa pe acel jefuitor singuratic care se furișa cu băgare de seamă prin casa ei abandonată.

Vila începea deja să capete mirosul de praf al caselor nelocuite. Cele mai valoroase bunuri ale familiei Vestrit fuseseră vândute la începutul verii, ca să facă rost de bani pentru salvarea corabiei vii ajunse în mâinile piraților. Comorile rămase aveau mai degrabă valoare sentimentală decât bănească: erau podoabe și bibelouri ieftine, și curiozități aduse de Ephron ca amintiri din călătoriile sale pe mare: o vază veche care fusese a mamei ei, o tapiserie pe care-o alese împreună cu Ephron când erau proaspăt căsătoriți... Ronica își luă gândul de la toate. Dispăruseră, distruse sau furate de oameni care n-aveau idee ce reprezintă. Duse să fie. Își păstra trecutul în suflet, n-avea nevoie de obiecte care să-l ancoreze.

Trecu în vârful picioarelor pe lângă uși smulse din balamale. În curtea interioară, cu ghivece răsturnate și plante veștejite, împrăștiate pe pavaj, nu aruncă decât o singură privire în timp ce se grăbea pe urmele bărbatului cu glugă. Unde se ducea? Îi întrezări mantia când intră într-o cameră.

În camera Maltei? În dormitorul nepoatei ei?

Ronica se apropie tiptil. Bărbatul murmura ceva pentru sine. Ronica riscă să tragă cu ochiul, apoi intră cutezătoare în cameră și întrebă pe un ton poruncitor:

– Cerwin Trell, ce cauți aici?

Cu un țipăt sălbatic, tânărul sări în picioare. Îngenunchease lângă patul Maltei. Pe perna ei se lăfăia un trandafir roșu. Cerwin se holbă la Ronica, alb la față și cu o mână încleștată de piept. Buzele i se mișcau fără să iasă printre ele vreun sunet. Ochii îi ajunseră la bâtă și se măriră mai mult.

– Oh, stai jos! exclamă Ronica.

Își aruncă bâta la picioarele patului și își ascultă propriul sfat.

– Ce cauți aici? întrebă, obosită.

Era sigură că știe răspunsul.

– Trăiești, spuse încet Cerwin.

Își duse mâinile la față și se frecă la ochi. Ronica știa că încerca să-și ascundă lacrimile.

– De ce nu ați... E și Malta în siguranță? Toată lumea spunea...

Cerwin se lăsă să cadă pe patul Maltei, lângă trandafirul lui.

– Am auzit că ați plecat de la bal cu Davad Restart. Toată lumea știe că trăsura lui a fost atacată. Nu-i voiau decât pe Satrap și pe Restart. Asta spune toată lumea, că pe voi v-ar fi lăsat în pace dacă n-ați fi mers cu trăsura lui Restart. Știu că Restart e mort. Unii pretind că știu ce s-a-ntâmplat cu Satrapul, dar nu spun. De fiecare dată când întreb de Malta și de voi, ceilalți...

Șovăi pe neașteptate și se împurpură la față, dar se sili să continue.

– Spun că sunteți trădători, că erați de partea lui Restart. Zvonurile spun că plănuiați să-l dați pe Satrap pe mâna Negustorilor Noi, ca să-l ucidă. Pe urmă negustorii din Bingtown ar fi fost învinuiți de moartea lui, și Jamaillia ar fi trimis mercenari chalcedeni ca să ne cucerească orașul și să li-l dea Negustorilor Noi. Cerwin șovăi din nou, apoi își luă inima în dinți și continuă. Unii zic că ați primit ce-ați meritat. Spun lucruri groaznice și eu... eu am crezut că ați murit cu toții. Grag Tenira a vorbit în favoarea familiei voastre, susținând că asta e o prostie. Dar, de

când a plecat *Ophelia* să ajute la paza gurii Fluviului Ploilor Sălbatice, nimeni nu vă mai ia apărarea. Eu am încercat, o dată, dar... sunt tânăr. Nimeni nu m-ascultă. Tata e furios chiar și numai fiindcă am stat de vorbă cu Malta. Când Delo a plâns-o pe Malta, a închis-o în camera ei și a spus c-o s-o biciuiască dacă îi mai pronunță vreodată numele. Și n-a mai biciuit-o niciodată pe Delo.

– De ce se teme? întrebă Ronica fără ocolișuri. C-o să fiți considerați trădători fiindcă vă pasă de soarta prietenilor voștri?

Cerwin încuviință dând brusc din cap.

– Tata n-a fost deloc mulțumit când Ephron l-a luat pe Brashen sub oblăduirea lui, după ce a fost renegat de familia noastră. Pe urmă l-ai făcut căpitan pe *Paragon* și l-ai trimis pe mare, ca și cum ai fi crezut cu adevărat c-o poate salva pe *Vivacia*. Tata a considerat că vrei să ne dai peste nas, să dovedești că l-ați adus pe calea cea dreaptă pe fiul alungat de noi.

– Ce prostie gogonată! exclamă Ronica tare, cu dezgust. N-am făcut nicidecum așa ceva. Brashen a găsit singur calea cea dreaptă, iar tatăl tău ar trebui să fie mândru de el, nu furios pe familia Vestrit din pricina asta. Dar presupun că e satisfăcut, fiindcă suntem etichetați drept trădători.

Cerwin se uită în podea, rușinat. Ochii negri pe care și-i ridică în sfârșit spre ea semănau foarte mult cu cei ai fratelui său mai mare.

– Mă tem că ai dreptate. Dar, te rog, nu mă mai chinui. Spune-mi, Malta a scăpat nevătămată? Se ascunde și ea aici, cu tine?

Ronica stătu pe gânduri preț de o clipă îndelungată. În ce măsură putea să-i dezvăluie adevărul? Nu voia nicidecum să-l chinuiască, dar nici să-și pună familia în pericol de dragul sentimentelor lui.

– Când am văzut-o ultima oară, Malta era rănită, dar nu moartă. Nu prea avem de ce le mulțumi celor care ne-au atacat și au lăsat-o acolo, crezând-o fără viață! Ea, mama și fratele ei se ascund într-un loc sigur. Și asta e tot ce am de gând să-ți spun.

Nu recunoscu că nici ea nu știe cu mult mai mult. Plecaseră cu Reyn, peţitorul Maltei din Ţărâmul Ploilor Sălbatice. Dacă le izbutise planul, atunci ajunseseră pe *Kendry* cu bine şi părăsiseră portul Bingtown, apoi navigaseră în susul Fluviului Ploilor Sălbatice. Dacă totul mersese bine, se aflau în Trehaug, în siguranţă. Necazul era că, în ultima vreme, prea puţine mergeau bine, iar ei n-aveau cum să-i trimită vorbă Ronicăi. Ea nu putea decât să se încreadă în mila lui Sa.

Pe faţa lui Cerwin Trell se înstăpâni treptat uşurarea. Întinse mâna şi atinse trandafirul pe care-l pusese pe perna Maltei.

– Mulţumesc, şopti cu ardoare.

Apoi strică totul adăugând:

– Măcar acum mă pot agăţa de speranţă.

Ronica îşi reţinu o strâmbătură. Îşi dădea seama că Delo nu moştenise toate înclinaţiile către melodramă ale familiei Trell. Schimbă cu hotărâre subiectul.

– Spune-mi ce se-ntâmplă acum în Bingtown.

Cerwin păru uluit de neaşteptata ei cerere.

– Ei bine, dar... eu nu ştiu nici măcar atât. Tata ţine toată familia acasă. Încă mai crede că lucrurile se vor linişti cumva şi Bingtownul va redeveni cel de mai înainte. O să fie furios dac-o să afle c-am plecat pe furiş. Dar, ştii, trebuia s-o fac.

Îşi încleştă mâna în dreptul inimii.

– Fireşte, fireşte. Ce-ai văzut pe drum, când ai venit încoace? De ce te ţine tatăl tău acasă?

Băiatul se încruntă, împreunându-şi sprâncenele, şi se uită în jos, la mâinile lui bine îngrijite.

– Păi, în prezent, portul e din nou al nostru. Dar asta se poate schimba oricând. Coloniştii de pe Cele Trei Corăbii ne-au ajutat, dar, câtă vreme toate vasele sunt prinse în luptă, nimeni nu mai pescuieşte şi nimeni nu mai aduce marfă în piaţă. Aşa că hrana începe să se scumpească, mai ales după ce-au ars atât de multe depozite.

Jefuitorii şi hoţii au făcut prăpăd prin oraş. Oamenii au fost bătuţi şi prădaţi pur şi simplu fiindc-au încercat să facă negoţ.

Unii spun că vina e a bandelor de Negustori Noi, alții, că e vorba de sclavi evadați, care fură orice poate fi furat. Piața e pustie. Cine îndrăznește să-și deschidă ușile prăvăliei se pune în mare pericol. Serilla a trimis Garda Orașului să ia tot ce-a mai rămas pe docul vămii. Voia păsările mesager, ca să poată trimite mesaje în Jamaillia și să primească vești de acolo. Dar cele mai multe au murit în incendii, arse sau din pricina fumului. Oamenii pe care i-a postat acolo au prins o pasăre care se întorcea, dar Serilla nu spune ce vești a adus. Unele părți din oraș sunt în stăpânirea Negustorilor Noi, iar altele, în cea a Negustorilor Vechi. Coloniștii de pe Cele Trei Corăbii și alte grupări sunt prinse între ele. Noaptea izbucnesc certuri și încăierări.

Tata e furios, fiindcă nimeni nu negociază. Spune că adevărații negustori știu că aproape orice se poate rezolva încheind un târg bine chibzuit. Vede în asta o dovadă că Negustorii Noi sunt vinovați de tot ce s-a întâmplat, însă bineînțeles că ei dau vina pe noi. Spun că noi l-am răpit pe Satrap. Tata crede că voi aveați de gând să ajutați la răpirea lui, ca să-l poată omorî ei și să dea vina pe noi. Acum Negustorii Vechi se ceartă între ei. Unii vor să recunoaștem că Însoțitoarea Serilla e împuternicită să vorbească în numele Satrapului; alții spun că pentru Bingtown a sosit timpul să iasă pe deplin de sub autoritatea Jamailliei. Negustorii Noi pretind că suntem în continuare conduși de Jamaillia, dar nu recunosc împuternicirea Serillei. L-au bătut pe mesagerul trimis de ea cu steag alb și l-au trimis înapoi cu mâinile legate la spate și cu un pergament atârnat de gât. Au acuzat-o de trădare și de participare la complotul care urmărea detronarea Satrapului. Spun că atacul nostru împotriva Satrapului și a corăbiilor împuternicite de el să patruleze a fost cauza violențelor din port și i-a întors pe aliații noștri chalcedeni împotriva noastră.

Cerwin își linse buzele și adăugă:

– Amenință că, atunci când le va sosi vremea și puterea va fi de partea lor, vor fi fără milă.

Se opri ca să-și recapete răsuflarea. Când continuă, fața lui tânără părea mai bătrână.

– E un dezastru și nu merge spre bine. O parte dintre prietenii mei vor să se înarmeze și pur și simplu să-i azvârle pe Negustorii Noi în mare. Roed Caern zice că ar trebui să-i ucidem pe toți cei care nu vor să plece. Că trebuie să luăm înapoi ce ne-au furat. Mulți alți fii de negustori sunt de acord cu el. Spun că numai după plecarea Negustorilor Noi Bingtownul poate fi din nou la fel. Unii susțin că ar trebui să-i adunăm pe toți laolaltă și să le dăm de ales între plecare și moarte. Alții vorbesc de represalii secrete împotriva celor care au încheiat târguri cu Negustorii Noi și de incendierea proprietăților acestora din urmă, ca să-i silim să plece. Despre Caern și despre prietenii lui se zvonește că ies foarte mult noaptea, clătină din cap, cu un aer nefericit. De-asta încearcă tata să mă țină acasă. Nu vrea să mă amestec.

Se uită pe neașteptate în ochii Ronicăi.

– Nu sunt laș. Dar nici eu nu vreau să *fiu* amestecat.

– În privința asta, și tu, și tatăl tău sunteți înțelepți. Așa n-o să se rezolve nimic. Vor avea doar motiv să se dezlănțuie cu mai multă violență împotriva noastră, rosti Ronica clătinând din cap. Bingtownul n-o să mai fie niciodată din nou la fel.

Ea oftă și întrebă:

– Când se ține următoarea întrunire a Consiliului din Bingtown?

Cerwin ridică din umeri.

– Nu s-a mai întrunit de când au început toate astea. Cel puțin, nu oficial. Toți negustorii cu corăbii vii sunt pe mare ca să-i alunge pe chalcedeni. Alți negustori au fugit din oraș; alții s-au baricadat în case și nu ies niciodată. Conducătorii Consiliului s-au întâlnit de mai multe ori cu Serilla, dar ea i-a îndemnat să amâne întrunirea. Vrea să se împace cu Negustorii Noi și să se folosească de autoritatea ei de reprezentantă a Satrapului ca să pună capăt conflictului. Vrea să ducă tratative și cu chalcedenii.

Ronica păstră pentru câteva clipe tăcerea. Buzele i se strânseră. După cum i se părea ei, acea Serilla își acorda singură prea multă autoritate. Ce vești ascundea? Cu siguranță, cu cât Consiliul se aduna mai repede și făcea un plan pentru restabilirea ordinii,

cu atât mai repede avea să-și revină orașul. De ce era ea împotriva întrunirii?

– Cerwin, spune-mi, dacă mă duc la această Serilla, crezi c-o să stea de vorbă cu mine? Sau crezi c-o să mă ucidă, considerându-mă trădătoare?

Tânărul o privi cu groază.

– Nu știu, recunoscu. Nu mai știu nici măcar ce mai sunt prietenii mei în stare să facă. Negustorul Daw a fost găsit spânzurat. Soția și copiii lui au dispărut. Unii spun că s-a sinucis când a văzut că soarta îi e potrivnică. Alții zic că l-au omorât cumnații lui, fiindcă i-a făcut de rușine. Nimeni nu vorbește prea mult despre asta.

Ronica amuți iarăși. Ar fi putut rămâne ascunsă acolo, în ce mai rămăsese din casa ei, știind că, dacă o să fie ucisă, nimeni n-o să vorbească prea mult despre asta. Sau și-ar fi putut găsi o altă ascunzătoare. Însă se apropia iarna și se hotărâse deja că n-o să moară cu grație. Poate că o confruntare era tot ce-i mai rămăsese. Îi oferea, cel puțin, satisfacția de a-și spune sus și tare părerea înainte de a o omorî cineva.

– I-ai putea duce Serillei un mesaj din partea mea? Unde locuiește?

– A luat în stăpânire casa lui Davad Restart. Dar, te rog, nu îndrăznesc să-i duc un mesaj. Dacă află tata...

– Desigur, îl întrerupse ea brusc.

L-ar fi putut convinge să-i ducă mesajul, de rușine. N-ar fi trebuit decât să-i dea de înțeles că Malta o să-l creadă laș dacă n-o face. Dar n-avea să se folosească de el ca să-ncerce marea cu degetul. Ce sens avea să-l sacrifice ca să rămână ea în siguranță? Avea să se ducă ea. Stătuse destul acasă, înfricoșată.

Se ridică în picioare.

– Întoarce-te acasă, Cerwin. Și rămâi acolo. Ascultă-ți tatăl.

Tânărul se ridică încet. O cercetă cu privirea, apoi se uită în altă parte, rușinându-se de rușinea ei.

– Te... descurci bine aici, singură? Ai destulă mâncare?

– Mă descurc foarte bine. Îți mulțumesc că m-ai întrebat.

Se simțea bizar de impresionată de îngrijorarea lui. Se uită în jos, la mâinile ei pătate de munca în grădină și la murdăria de sub unghii. Își stăpâni imboldul de a și le ascunde la spate.

Cerwin trase aer în piept.

– O să-i spui Maltei că am venit aici, că mi-am făcut griji pentru ea?

– O să-i spun. Data viitoare când o s-o văd. Dar până atunci s-ar putea să mai treacă mult timp. Hai, du-te acasă. Și, de-acum înainte, ascultă-ți tatăl. Sunt sigură că are destule pe cap și fără să te pui tu în pericol.

Auzind asta, el își îndreptă ceva mai mult spatele. Pe buze îi apăru un zâmbet.

– Știu. Dar, înțelegi, trebuia să vin. Nu-mi puteam găsi liniștea înainte de a afla ce s-a întâmplat cu ea.

Șovăi o clipă.

— Pot să-i spun și lui Delo?

Fata era una dintre cele mai mari bârfitoare din Bingtown. Dar, se gândi Ronica, Cerwin nu știa destul de mult despre nimic care să reprezinte o amenințare.

– Poți. Dar roag-o să păstreze asta pentru ea. Cere-i să nu vorbească deloc despre Malta. E cea mai mare favoare pe care i-o poate face prietenei ei. Cu cât își pun mai puțini oameni întrebări despre Malta, cu atât este mai în siguranță.

Cerwin se încruntă spectaculos.

– Desigur. Înțeleg.

Dădu din cap, ca o confirmare pentru sine însuși.

– Ei, rămâi cu bine, Ronica Vestrit.

– Cu bine, Cerwin Trell.

Cu numai o lună în urmă, prezența lui Cerwin în acea cameră ar fi fost de neimaginat. Războiul civil din Bingtown întorsese totul cu susu-n jos. Îl privi plecând și i se păru că ia cu el tot ce mai rămăsese din vechea ei viață cu care era obișnuită. Toate legile care o guvernau dispăruseră. Pentru o clipă, se simți la fel de părăsită și de jefuită ca încăperea în care se afla. Pe urmă o inundă un straniu sentiment de libertate. Ce-i mai rămăsese

de pierdut? Ephron era mort. Lumea familiară ei începuse să se facă fărâme imediat după ce-i murise soțul. Acum, dispăruse cu totul, nu mai rămăsese decât ea. Își putea croi propria cale. Fără Ephron și fără copii, o prea mică parte din vechea viață mai conta pentru ea.

Pe cea nouă putea să și-o facă interesantă, de vreme ce era oricum neplăcută.

După ce zgomotul pașilor băiatului pe podeaua de mozaic se stinse, Ronica ieși din camera Maltei și străbătu încet casa. După ce se întorsese și o găsise jefuită, se ferise să mai intre. Acum se sili să treacă prin fiecare cameră și să se uite la cadavrul lumii ei. Mobila grea și o parte dintre tapiserii și dintre draperii rămăseseră. Aproape orice altceva valoros sau folositor fusese luat. Ea și Rache salvaseră o parte dintre vasele de bucătărie și din așternuturi, dar orice alte obiecte simple, care dădeau eleganță vieții, dispăruseră. Pe tăblia goală a mesei de lemn puneau farfurii desperecheate și niciun cearșaf n-o apăra de asprimea păturilor de lână. Însă viața mergea înainte.

Când își puse mâna pe zăvorul ușii de la bucătărie, dădu cu ochii de un borcan sigilat cu ceară, căzut pe-o parte și rostogolit într-un colț. Se aplecă să-l ridice. O mică parte din conținut se prelinsese. Ronica își linse degetul lipicios. Gem de cireșe. Zâmbi cu tristețe, apoi și-l îndesă în îndoitura cotului. Avea să ia cu ea acea ultimă fărâmă de dulceață.

*

– Doamnă Însoțitoare?

Serilla își ridică ochii de pe harta pe care o studia cu atenție. Servitorul din ușa camerei de lucru se uita respectuos la propriile picioare.

– Da? spuse ea, ca semn că-l auzise.

– A venit o femeie care vrea să te vadă.

– Sunt ocupată. Trebuie să se-ntoarcă într-un moment mai potrivit.

Era ușor iritată de purtarea lui. Ar fi trebuit să știe că-n ziua aia nu dorea să vadă pe nimeni. Era târziu și își petrecuse toată după-amiaza într-o cameră sufocantă, plină de negustori, încercând să-i facă să raționeze. Se certau pentru cele mai evidente lucruri. Unii încă mai insistau, susținând că e nevoie să se voteze în Consiliu înainte de a recunoaște autoritatea ei asupra lor. Negustorul Larfa sugerase, într-un mod de-a dreptul grosolan, că Bingtownul e cel care trebuie să-și rezolve propriile probleme, fără sfaturile Jamailliei. Mai ales asta o umplea de ciudă. Le arătase împuternicirile pe care i le smulsese Satrapului. Le scrisese ea însăși și știa că nu lasă loc pentru niciun dubiu. De ce nu recunoșteau că ea deține autoritatea Satrapului și că Bingtownul trebuie să se supună acelei autorități?

Se uită din nou pe harta orașului. Până în acel moment, negustorii izbutiseră să-și țină portul deschis, dar cu prețul renunțării la negoț. Așa nu mai puteau supraviețui mult. Chalcedenii o știau foarte bine. N-aveau de ce să dea buzna ca să ia imediat orașul în stăpânire. Negoțul era sângele dătător de viață al Bingtownului și chalcedenii i-l storceau încet-încet și fără greș.

Negustorii încăpățânați refuzau să vadă ce sărea în ochi. Bingtown era o singură așezare pe un țărm ostil. Nu fusese niciodată în stare să se hrănească sigur. Cum ar fi putut ține piept atacului unui stat războinic precum Chalcedul? Le pusese întrebarea asta mai marilor Consiliului. Îi răspunseseră că o mai făcuseră și aveau s-o mai facă. Dar, în acele alte dăți, îi susținuse puterea Jamailliei. Și nu fuseseră nevoiți să se lupte și cu Negustorii Noi, care se aflau acum printre ei și care ar fi putut fi încântați de o invazie chalcedeană. Pentru că mulți aveau legături cu Chalcedul, de vreme ce principala piață pentru sclavii transportați de ei trecea prin Bingtown.

Își aminti din nou de pasărea mesager prinsă de Roed Caern pentru a i-o aduce ei. Mesajul făgăduia că o flotă a Jamailliei o să plece cât de curând ca să se răzbune pe Negustorii Vechi, corupți și rebeli, pentru uciderea Satrapului. Numai gândindu-se la asta, Serillei îi înghețа sângele în vene. Pasărea sosise prea

curând. Nu era cu putință să zboare atât de repede. Pentru ea, asta însemna o mare întindere a conspirației, cu amestecul nobilimii din însuși orașul Jamaillia. Indiferent cine ar fi trimis pasărea în Jamaillia se așteptase să fie ucis Satrapul și să existe dovezi ale vinovăției Negustorilor Vechi. Iuțeala cu care sosise răspunsul îi spunea că vestea fusese așteptată. Numai dacă Roed Caern și oamenii lui nu s-ar fi grăbit atât de tare în noaptea când îl prinseseră pe Satrap. Dacă Davad Restart și familia Vestrit ar fi supraviețuit, de la ei s-ar fi putut scoate adevărul. Poate ar fi dezvăluit ce nobili din Jamaillia sunt amestecați. Însă Restart era mort, iar toată familia Vestrit dispăruse. De la ei nu putea primi niciun răspuns.

Împinse harta deoparte și o înlocui cu o alta, tot a Bingtownului, dar de foarte bună calitate. Desenată cu cerneală excelentă și ilustrată, era una dintre minunile pe care le descoperise în biblioteca lui Restart. Pe lângă proprietățile recunoscute de la bun început ca aparținându-le Negustorilor Vechi, trasate, fiecare în parte, în culorile familiei, Davad marcase și principalele terenuri revendicate de Negustorii Noi. O studie, întrebându-se dacă le-ar putea oferi vreun indiciu aliaților ei. O privi încruntându-se, apoi își luă condeiul, îl muie în cerneală și notă și ea ceva. Îi plăcea poziția Dealului Dracila. Ar fi fost o locuință de vară convenabilă pentru ea, după terminarea certurilor. Era proprietatea unui Negustor Nou; probabil că Negustorii Vechi i-ar fi cedat-o cu plăcere. Sau, ca reprezentantă a Satrapului, ar fi putut pur și simplu să și-o însușească.

Se lăsă pe spătarul scaunului imens, dorindu-și, în treacăt, ca Davad Restart să fi fost un bărbat mai scund. În camera aia, totul era prea mare pentru ea. Uneori se simțea ca un copil care se joacă de-a adultul. Câteodată, întreaga societate din Bingtown îi crea senzația asta. Prezența ei acolo era, în totalitate, o impostură. Împuternicirea primită de la Satrap era un hrisov pe care Cosgo îl semnase silit de ea, când era bolnav. Pe el se bizuiau toată puterea ei și toate pretențiile ei la un anumit statut social. Iar puterea hrisovului, la rândul său, se bizuia pe ideea că

Bingtownul face oficial parte din Satrapia Jamaillia. Fusese șocată când își dăduse pentru prima oară seama cât de mult discutau negustorii din Bingtown despre suveranitate. Poate ar fi fost mai înțelept să treacă de partea Negustorilor Noi. Dar nu, pentru că măcar o parte dintre aceștia își dădeau seama că nobilimea din orașul Jamaillia încearcă să înlăture autoritatea Satrapului. Dacă puterea lui Cosgo era îndoielnică în capitală, cât de firavă era oare acolo, în cea mai îndepărtată provincie a Satrapiei?

Era prea târziu, nu mai putea să dea înapoi. Alese și își asumase un rol. Acum, ultima și cea mai mare speranță a ei era să și-l joace bine. Dacă izbutea, Bingtownul avea să-i fie casă până la sfârșitul zilelor. Asta visa din fragedă tinerețe, de când auzise că, în Bingtown, o femeie poate dobândi aceleași drepturi ca un bărbat.

Se rezemă de perne și își lăsă ochii să cutreiere o clipă prin cameră. În cămin ardea un foc generos. Lumina lui și a numeroaselor sfeșnice îi dădea lemnului lăcuit al mesei de lucru o strălucire caldă. Îi plăcea încăperea asta. Oh, draperiile erau insuportabile, iar cărțile de pe multele rafturi care căptușeau pereții erau flenduroase și în dezordine, dar toate astea se puteau schimba. Stilul rustic o sâcâise la început, aproape o enervase, însă acum, când proprietatea îi aparținea, îi dădea senzația că face într-adevăr parte din Bingtown. Aproape toate casele Negustorilor Vechi în care intrase semănau cu aceasta. Putea să se adapteze. Își agită vârfurile degetelor în papucii comozi, din blană de miel, pe care îi purta. Fuseseră ai lui Kekki și o strângeau puțin. Se întrebă, într-o doară, dacă, în clipa aceea, picioarele lui Kekki or fi fost reci, dar nu se îndoia că Negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice au grijă de nobilii lor ostatici. Nu-și reținu un zâmbet de satisfacție. Răzbunarea era dulce chiar și în porții mici. După toate probabilitățile, Satrapul încă nu-și dăduse seama că ea îi aranjase răpirea.

– Doamnă Însoțitoare?

Era din nou servitorul.

– Am spus că sunt ocupată, îi aminti ea pe tonul unei avertizări.

Slugile din Bingtown nu aveau cu adevărat noțiunea respectului față de stăpân. Studiase Bingtownul toată viața ei, dar nimic din istoria lui oficială n-o pregătise pentru egalitatea din realitate. Strânse din dinți când băiatul îi răspunse:

– I-am spus femeii că ești ocupată, o lămuri el cu prudență. Dar insistă, vrea să te vadă acum. Spune că n-ai niciun drept să stăpânești casa lui Davad. Spune că-ți oferă șansa să te explici înainte de a înfățișa această plângere Consiliului din Bingtown, în numele moștenitorilor legitimi ai lui Davad.

Serilla își azvârli condeiul pe masă. Astfel de cuvinte erau de netolerat din partea oricui, și cu atât mai mult când le rostea un servitor.

– Davad Restart a fost un trădător. Ca urmare a faptelor lui, și-a pierdut orice drept asupra proprietății sale. Asta se referă și la pretențiile moștenitorilor lui.

Își dădu brusc seama că se justifică în fața unui servitor. Se enervă.

– Spune-i femeii să plece, n-am timp pentru ea, nici azi, nici în altă zi.

– Spune-mi-o chiar tu și-o s-avem mai mult timp pentru discuție.

Serilla se uită șocată la bătrâna din cadrul ușii. Era îmbrăcată simplu, în haine ponosite, dar curate. Nu purta bijuterii, dar părul ei strălucitor era aranjat cu meticulozitate. Mai degrabă postura decât îmbrăcămintea îi proclama statutul de negustoreasă. I se părea cunoscută, dar asta n-o surprinse, căci, tot căsătorindu-se între ei, toți Negustorii Vechi din Bingtown se înrudeau îndeaproape. Jumătate dintre ei erau veri de gradul doi. O privi pe intrusă cu asprime.

– Pleacă! îi spuse fără menajamente.

Își reluă condeiul, încercând să arate că nu și-a pierdut calmul.

– Nu. Nu plec. Nu înainte de a mi se da satisfacție.

În glasul Negustoresei se simțea o furie rece.

– Davad Restart n-a fost un trădător. Stigmatizându-l astfel, ți-ai putut însuși bunurile lui. Poate că nu te deranjează să furi de la un mort, nici măcar de la unul care ți-a oferit ospitalitatea

casei sale. Dar învinuirile tale false au abătut dezastrul asupra mea. Familia Vestrit a fost atacată și aproape ucisă, eu am fost nevoită să-mi părăsesc casa, bunurile mi-au fost furate, și totul din pricina calomniilor răspândite de tine. Nu mai tolerez așa ceva. Dacă mă silești să spun toate astea în fața Consiliului din Bingtown, o să afli că aici nu e ca în Jamaillia – puterea și bogăția nu înrâuresc justiția. Când am venit aici, noi, negustorii din toate familiile, nu eram cu mult mai mult decât niște cerșetori. Societatea noastră e clădită pe ideea că orice om trebuie să se țină de cuvânt, oricât de bogat ar fi. Supraviețuirea noastră a depins de deprinderea de a ne încrede fiecare în spusele celorlalți. Mărturia falsă e o faptă mult mai gravă decât îți poți imagina.

Asta trebuia să fie Ronica Vestrit! Semăna oarecum cu femeia elegantă de la bal. Tot ce-i mai rămăsese era demnitatea. Serilla își reaminti că, acolo, ea era cea care deținea puterea. Își păstră gândul ăsta în minte până ce se convinse de adevărul lui. Nu putea lăsa pe nimeni să-i pună la îndoială supremația. Cu cât se ocupa mai repede de baba asta, cu atât mai puține aveau să fie necazurile tuturor. În minte îi veniră amintiri din zilele petrecute la curtea Satrapului. Cum scăpa el de astfel de plângeri? Răspunse nelăsând să i se citească pe chip nimic altceva în afară de indiferență:

– Îmi iroșești timpul cu lista asta lungă de presupuse fapte grave. Nu mă las terorizată de amenințările și de aluziile tale.

Se lăsă pe spătarul scaunului, încercând să pară plină de o calmă încredere în sine.

– Nu știi că ești învinuită de trădare? Dând buzna aici cu acuzațiile tale nebunești, te dovedești nu doar nesăbuită, ci și ridicolă. Ai noroc că nu poruncesc să fii pusă imediat în lanțuri.

Serilla încercă să prindă privirea tânărului servitor. Băiatul ar fi trebuit să priceapă că e cazul să dea fuga să cheme ajutoare. În schimb, se uita la cele două femei cu o curiozitate lacomă.

În loc să se sperie, Ronica se înfierbântă mai tare.

– Asta ar putea să meargă în Jamaillia, unde tiranii sunt veneranți. Dar suntem în Bingtown. Aici, vocea mea se aude la fel

de tare ca a ta. Nici nu punem oameni în lanțuri înainte de a le da prilejul să spună ce au de spus. Cer să mi se ofere șansa de a mă adresa Consiliului Negustorilor din Bingtown. Vreau să reabilitez numele lui Davad sau să fie aduse dovezi care îl condamnă. În ambele cazuri, cer o înmormântare cuviincioasă a rămășițelor lui.

Bătrâna înaintă în încăpere. Își ținea pumnii osoși încleștați pe lângă trup. Privirea i se plimba de colo până colo și era fără dubiu tot mai ultragiată pe măsură ce remarca semnele instalării Serillei. Începu să vorbească mai sacadat:

– Vreau să fie înapoiate proprietățile lui Davad moștenitorilor săi. Vreau să fie reabilitat și numele meu și să aud scuzele celor care mi-au pus familia în pericol. Aștept de la ei și despăgubiri.

Femeia se apropie și mai mult.

– Dacă mă silești să ajung în fața Consiliului, o să mă fac auzită. Asta nu e Jamaillia, Însoțitoareo. Plângerile unui negustor sau ale unei negustorese nu rămân neluate în seamă, chiar dacă nu se bucură de popularitate.

Servitorul năuc fugise. Serilla tânjea să se ducă la ușă și să strige după ajutor. Dar nu îndrăznea nici măcar să se ridice în picioare, de teamă să nu fie atacată. Mâinile ei trădătoare tremurau deja. Confruntarea o sleia. De când... Nu. N-avea să se gândească la asta, n-avea să se lase slăbită încă și mai mult. Continuându-și cugetările, ar fi recunoscut că e vorba de ceva care a schimbat-o pentru totdeauna. Nimeni n-avea asupra ei o asemenea putere, nimeni! Ea trebuia să fie puternică.

– Răspunde-mi! îi ceru femeia pe neașteptate.

Serilla tresări violent și mâinile îi zvâcniră, împrăștiind hârtiile din fața ei. Bătrâna se aplecă peste masă, cu ochii arzând de furie.

– Cum îndrăznești să mă ignori? Sunt Ronica Vestrit, din Ghilda Negustorilor din Bingtown. Tu cine te crezi, ca să stai holbându-te la mine în tăcere?

Ironia făcea să fie singura întrebare care-o putea scoate pe Serilla din starea ei de spaimă paralizantă. Și-o pusese des în ultima vreme. Repetase răspunsul în fața oglinzii, străduindu-se la

nesfârșit să se justifice în proprii săi ochi. Se ridică în picioare. Glasul nu-i tremură decât foarte puțin:

– Sunt Serilla, Însoțitoare juruită a Satrapului Cosgo. Mai mult decât atât, sunt reprezentanta lui aici, în Bingtown. O pot dovedi cu hrisoave semnate, întocmite de Satrap anume pentru această împrejurare. În vreme ce se ascunde, pentru ca persoana lui să fie în siguranță, cuvântul meu are aceeași putere ca a lui, hotărârile mele sunt ca ale lui și ordinele mele trebuie respectate ca și cum ar fi ale lui. Am cercetat eu însămi faptele lui Davad Restart și l-am găsit vinovat de trădare. După cum spune legea jamailliană, tot ce i-a aparținut e confiscat și devine proprietatea Coroanei. Ca reprezentantă a Tronului, am hotărât să-i folosesc casa.

Pentru moment, bătrâna păru descurajată. Mulțumită acestei dovezi de slăbiciune, Serilla prinse curaj. Își luă din nou condeiul. Aplecându-se peste masă, se prefăcu că-și studiază cu atenție notițele, apoi își ridică ochii spre femeia din familia Vestrit.

– Deocamdată n-am găsit nicio dovadă clară a trădării tale, așa că n-am pronunțat nicio sentință împotriva ta. Îți sugerez să nu mă-mboldești să cercetez în amănunt în ce măsură ești amestecată. Grija ta față de un trădător mort nu inspiră încredere. Dacă ești înțeleaptă, pleacă imediat.

Serilla își coborî din nou privirea către hârtiile ei, ca întărire a vorbelor care îi cereau celeilalte femei să dispară. Și se rugă în gând să plece pur și simplu. Fiindcă pe urmă putea să cheme oameni înarmați și să-i trimită pe urmele ei. Își apăsă vârfurile picioarelor pe podea ca să nu-și lase genunchii să tremure.

Tăcerea se prelungi. Serilla aștepta s-o audă pe Ronica Vestrit târându-și picioarele către ușă, înfrântă. În schimb, pumnul negustoresei bătu pe neașteptate în masă, făcând cerneala să tresalte în călimară.

– Nu ești în Jamaillia! spuse ea cu asprime. Ești în Bingtown. Și aici adevărul e dovedit de fapte, nu de hotărârile tale.

Trăsăturile Ronicăi erau schimonosite de furie și de hotărâre. Negustoreasa din Bingtown se aplecă peste masă, apropiindu-și fața de a Serillei.

– Dacă Davad ar fi trădat, aici, în hârtiile lui, ar fi existat ceva care s-o dovedească. Oricât de nesăbuit ar fi fost, registrele și le ținea întotdeauna în ordine.

Serilla se lipi de spătarul scaunului. Inima îi bătea nebunește și îi vuiau urechile. Femeia aia era complet nebună. Încercă să-și impună să sară în picioare și să fugă, dar era paralizată. Îl zări pe tânărul servitor din spatele Ronicăi, apoi o inundă o senzație de ușurare când văzu că îl urmau câțiva negustori. Cu câteva minute în urmă, s-ar fi înfuriat fiindcă băiatul îi adusese la ea fără să le anunțe mai întâi sosirea. Însă acum îi era atât de jalnic de recunoscătoare încât simți în ochi arsura lacrimilor.

– Opriți-o! îi imploră. Mă amenință.

Ronica se uită peste umăr. Cât despre nou-veniți – păreau atât de șocați, încât încremeniseră. Ronica își îndreptă spatele fără grabă, apoi se întoarse spre negustori. Îi salută cu o curtoazie rece, spunându-le numele:

– Negustor Drur. Negustor Conry. Negustor Devouchet. Mă bucur să vă văd aici. Poate că acum întrebările mele vor primi răspunsuri.

Expresiile de pe fețele celor trei îi transmiteau Serillei că situația nu se îmbunătățise. Peste șoc și vinovăție se așternu repede masca unei îngrijorări curtenitoare.

Numai Negustorul Devouchet se holbă la femeia vârstnică.

– Ronica Vestrit? întrebă, părând să nu-și poată crede ochilor. Dar credeam...

Se uită la însoțitorii săi, însă ei izbutiseră mai repede să se stăpânească.

– Ce se întâmplă aici? începu Negustorul Drur.

Însă Conry îl întrerupse:

– Mă tem c-am întrerupt o discuție privată. Ne putem întoarce mai târziu.

– Nicidecum, răspunse cu gravitate Ronica, de parcă negustorii i s-ar fi adresat ei. În afara cazului în care sunteți de părere că supraviețuirea mea e o problemă pe care-o poate rezolva Însoțitoarea. Adevărata problemă e una pe care se cuvine s-o rezolve

mai degrabă Consiliul Negustorilor decât Însoțitoarea Satrapului. Domnilor, după cum evident știți, familia mea a fost atacată cu sălbăticie și reputația noastră a fost pătată într-o asemenea măsură încât viețile ne sunt puse în pericol. Negustorul Restart a fost asasinat mișelește și apoi ponegrit pentru ca făptașii să poată pretinde că au avut motive întemeiate să-l ucidă. Sunt aici ca să-i cer Consiliului să cerceteze cele petrecute și să facă dreptate.

Privirea lui Devouchet deveni neîndurătoare.

– S-a făcut deja. Restart a fost un trădător. Toată lumea o știe.

Pe fața Ronicăi Vestrit nu se putea citi nimic.

– Am tot auzit asta. Dar nimeni nu și-a susținut spusele cu o dovadă oricât de neînsemnată.

– Ronica, fii rezonabilă, o dojeni Negustorul Drur. În Bingtown domnește haosul. Suntem în plin război civil. Consiliul n-are timp să se ocupe de probleme personale, trebuie să...

– Asasinatul nu e o problemă personală! Consiliul trebuie să răspundă plângerilor fiecărui negustor din Bingtown. De aceea a fost creat, ca să se asigure că i se face dreptate oricând oricărui negustor, indiferent dacă e bogat sau sărac. Asta cer. Cred că Davad a fost ucis și familia mea a fost atacată pornindu-se de la un simplu zvon. Asta nu e dreptate, e asasinat și agresiune. Mai mult decât atât, în timp ce voi sunteți de părere că vinovatul a fost pedepsit, eu cred că adevărații trădători sunt liberi. Eu una nu știu ce s-a-ntâmplat cu Satrapul. Însă, judecând chiar după spusele ei, femeia asta pare să știe. Și sunt sigură că-n noaptea aia a fost luat cu forța. Nu mi se pare mai deloc că „s-a ascuns, încredințându-i ei puterea". Mi se pare mult mai probabil ca Bingtownul să fi fost târât într-un complot jamaillian care urmărește detronarea Satrapului, un complot în urma căruia vom fi cu toții găsiți vinovați. Am auzit și că ea vrea să ducă tratative cu chalcedenii. Domnilor, ce le va oferi ea în schimbul păcii? Ce le poate da, în afară de ceea ce îi aparține Bingtownului? În lipsa Satrapului, ea se bucură de putere și de bogăție. Oare nu cumva niște negustori au fost amăgiți să-l răpească pe Satrap, doar ca să-și atingă ea scopurile? Dacă așa stau lucrurile, atunci ei sunt

niște trădători. Nu e asta o problemă pe care trebuie s-o judece Consiliul, dacă nu vrea să ia în considerare uciderea lui Restart? Sau toate astea sunt probleme personale?

Serillei i se uscase gura. Cei trei bărbați schimbau priviri nesigure. Erau sub înrâurirea cuvintelor babei nebune. Aveau să se-ntoarcă împotriva ei. În spatele lor, servitorul zăbovea lângă ușă, ascultând curios. Pe culoarul din spatele lui înainta cineva, și apoi în cameră intrară Roed Caern și Krion Trentor. Înalt și suplu, Roed arăta impozant alături de prietenul său mai scund și mai puțin viguros. Își legase părul lung și negru la spate, într-o coadă de războinic barbar. Ochii lui negri avuseseră întotdeauna un licăr sălbatic; acum luceau cu o poftă de prădător. Se uită lung la Ronica. Deși tânărul negustor o făcea întotdeauna să se simtă stânjenită, Serilla se simți acum brusc ușurată la vederea lui. Cel puțin, el avea să fie de partea ei.

– Am auzit numele lui Davad Restart, spuse el cu asprime. Dacă e cineva nemulțumit de modul în care și-a găsit sfârșitul, ar trebui să stea de vorbă cu mine.

Ochii lui o provocau pe Ronica.

Bătrâna își îndreptă spatele și se apropie de el fără teamă. Abia dacă îi ajungea până la umăr. Se uită în sus, ca să-i întâlnească privirea, când îl întrebă:

– Fiu al unui negustor, recunoști că ai mâinile pătate de sânge de negustor?

Unul dintre negustorii mai bătrâni icni și, pentru o clipă, Roed păru luat prin surprindere. Krion își linse nervos buzele. Apoi:

– Restart a fost un trădător! susținu Roed.

– Dovedește-mi-o! răbufni Ronica. Dovedește-mi-o, și o să tac, deși n-ar trebui. Trădător sau nu, ceea ce s-a făcut cu Davad nu se cheamă dreptate, ci asasinat. Dar, cu mult mai important, domnilor, dovediți-vi-o voua înșivă. Davad Restart n-a fost un trădător care plănuia să-l răpească pe Satrap. N-avea nevoie să răpească un om pe care-l găzduia în casa lui! Crezând că a fost trădător și că ați zădărnicit un complot omorându-l, vă legați singuri de mâini și de picioare. Cei aflați în spatele acestei conspirații,

dacă a existat vreuna, sunt încă în viață și sunt liberi să ne distrugă. Dacă ați fost manipulați și ați făcut voi înșivă exact ceea ce vă temeați că vor face alții, adică l-ați răpit pe Satrap și ați atras mânia Jamailliei asupra Bingtownului?

Cu un efort, Ronica izbuti să continue cu voce calmă.

– Știu că Davad n-a fost trădător. Dar ar fi putut fi amăgit. Era viclean, dar putea totuși ajunge victima unuia mai viclean decât el. Vă sugerez să vă uitați cu atenție în registrele lui și să vă-ntrebați cine s-a folosit de el. Puneți-vă întrebarea care stă în spatele oricărei fapte a unui negustor. Cine a avut de câștigat?

Ronica Vestrit se uită pe rând în ochii fiecărui bărbat.

– Amintiți-vă tot ce știți despre Davad. A încheiat vreodată vreun târg din care să nu fie sigur că are de câștigat? S-a pus vreodată fizic în pericol? În societate făcea gafe după gafe, aproape că ajunsese să fie disprețuit și detestat atât de Negustorii Vechi, cât și de Negustorii Noi. Avea el farmecul și priceperea necesare pentru a pune la cale un complot împotriva celui mai puternic om din lume?

Arătă spre Serilla cu o zvâcnire încărcată de dispreț a capului.

– Întrebați-o pe Însoțitoare cine i-a dat informațiile de la care i-au pornit presupunerile. Vedeți ce nume se potrivesc cu ale celor care încheiau târguri cu Davad ca misit și o s-aveți un punct de plecare pentru bănuieli. Când o s-aveți răspunsurile, mă găsiți în casa mea. Firește, dacă fiul Negustorului Caern nu crede cumva că asasinarea mea e cea mai elegantă soluție a problemei.

Ronica se răsuci brusc pe călcâie. Dreaptă ca o sabie și fără nici măcar o umbră de zâmbet, se uită la Roed.

Brunetul chipeș păli brusc, părând bolnav.

– Davad Restart a fost azvârlit de pe capră când s-a răsturnat trăsura. N-a vrut nimeni să-l omoare acolo!

Ronica îi susținu privirea furioasă cu una de gheață.

– Intențiile voastre nu schimbă mai nimic. Oricum nu v-a păsat nicidecum de niciunul dintre noi. Malta a auzit ce-ați spus în noaptea când ați lăsat-o să moară. V-a văzut, v-a auzit și a supraviețuit. Nu datorită vreunuia dintre voi. Negustori și fii ai

negustorilor, cred că-n seara asta aveți din plin la ce vă gândi. Noapte bună tuturor!

Bătrână și în haine ponosite, femeia izbuti totuși să iasă din cameră cu demnitatea unei regine. După plecarea ei, Serilla nu se simți ușurată decât pe moment. Când se reașeză pe scaun, deveni brusc conștientă de fețele bărbaților din jur. Se simți înjosită când își aminti cuvintele ei din clipa intrării lor în cameră și hotărî că trebuie să și le justifice.

– Femeia aia nu e în toate mințile, spuse cu glas scăzut. Cred sincer că m-ar fi vătămat dacă n-ați fi sosit când ați sosit. Ar fi cel mai bine, adăugă cu voce și mai înceată, dacă ar fi cumva închisă undeva... pentru propria ei siguranță.

– Nu-mi vine să cred că a supraviețuit și restul familiei ei, începu Krion cu nervozitate în glas, dar Roed Caern îl întrerupse pe ton poruncitor.

– Taci! spuse și își roti privirea, încruntându-se. Sunt de acord cu Însoțitoarea. Ronica Vestrit e nebună. Vorbește despre plângeri adresate Consiliului, vrea să fie cercetate crime, să se dea sentințe! Cum își poate imagina că, în vreme de război, au vreo importanță astfel de reguli? În aceste zile, bărbații puternici trebuie să treacă la fapte. Dacă în noaptea incendiilor am fi așteptat o hotărâre a Consiliului, Bingtownul ar fi fost acum în mâinile chalcedenilor. Satrapul ar fi fost mort și vina ar fi căzut asupra noastră. Fiecare negustor trebuie să acționeze și am făcut-o cu toții. Ne-am salvat orașul! Regret că Restart și femeile din familia Vestrit au avut de suferit în timpul capturării Satrapului, dar călătoria în aceeași trăsură cu el a fost hotărârea lor. Și-au hotărât soarta când și-au ales un astfel de însoțitor.

– Capturare? întrebă negustorul Drur uitându-se la el și înălțând dintr-o sprânceană. Mie mi s-a spus că ne-am amestecat ca să-i împiedicăm pe Negustorii Noi să-l răpească.

Roed Caern nu păli.

– Știi ce vreau să spun, mormăi, apoi le întoarse spatele.

Se îndreptă spre o fereastră și rămase cu privirea ațintită către curtea întunecată, de parcă ar fi vrut s-o deslușească pe Ronica îndepărtându-se.

Drur clătină din cap. Negustorul cărunt părea mai bătrân decât era.

– Știu care ne-au fost intențiile, dar cumva...

Își lăsă cuvintele să se stingă. Apoi își ridică privirea și se uită pe rând la toată lumea din cameră.

– De aceea am venit noi aici în seara asta, Însoțitoare Serilla. Eu și prietenii mei ne temem că, încercând să salvăm Bingtownul, l-am adus pe calea distrugerii inimii sale.

Roed se întunecă la față de furie.

– Iar eu am venit să spun că noi, cei tineri care suntem inima sa, știm că n-am mers prea departe. Tânjești să duci tratative cu Negustorii Noi, nu-i așa, Drur? Deși ei au scuipat deja pe o ofertă de pace? Ai da drepturile mele din naștere în schimbul unei bătrâneți tihnite pentru tine. Ei bine, fiica ta poate să stea acasă și să brodeze în timp ce bărbații mor pe străzile Bingtownului. Ea îți poate îngădui să te târăști ca un laș în fața nou-veniților insolenți și să faci troc cu drepturile noastre în schimbul păcii, dar noi n-o să te lăsăm. Ce-ar mai urma? Le-ai da-o pe ea chalcedenilor ca să cumperi pacea?

Fața Negustorului Drur se înroșise ca mărgelele curcanului. Își strânse pumnii, lipiți de trup.

– Domnilor, vă rog, spuse Serilla cu dulceață în glas.

Încăperea vibra de încordare. Ea stătea în mijloc, ca un păianjen pe pânza lui. Toți negustorii se întoarseră spre ea, așteptându-i cuvintele. Teama și neliniștea bolnăvicioasă de mai înainte se făcuseră scrum în focul triumfului care ardea în ea, nevăzut. Negustorii din Bingtown îi înfruntau pe negustorii din Bingtown și veniseră la ea să-i ceară sfatul. Atât de mult o prețuiau. Dacă putea să păstreze puterea aceea, avea să fie în siguranță tot restul vieții ei. Așadar, atenție acum. Mare atenție de-acum înainte.

– Știam că va sosi acest moment, minți ea cu grație. A fost unul dintre motivele care m-au făcut să-l îndemn pe Satrap să

vină aici, ca împăciuitor în această dispută. Vă considerați împărțiți în facțiuni, pe când restul lumii vă privește ca pe un întreg. Negustori, trebuie s-ajungeți să vă vedeți așa cum vă vede lumea. Nu vreau să spun – continuă ea, ridicându-și atât glasul, cât și o mână, ca pentru a-i avertiza, în timp Roed trăgea aer în piept, pregătindu-se s-o întrerupă furios – că trebuie să renunțați la ceva din tot ce vi se cuvine de drept. Negustorii și fiii negustorilor pot fi siguri că Satrapul Cosgo nu le va lua ceea ce a garantat Satrapul Esclepius că le aparține. Însă dacă din neatenție nu izbutiți să înțelegeți că vremurile s-au schimbat, e posibil să pierdeți totul. Bingtownul nu mai e un loc uitat de toți. Are șanse să ajungă unul dintre cele mai importante porturi negustorești din lume. Ca să se-ntâmple asta, trebuie să devină mai diversificat și mai tolerant. Dar fără să-și piardă calitățile care îl fac o nestemată fără pereche din coroana Satrapului.

Cuvintele îi veneau pur și simplu în minte și i se desprindeau de pe buze alcătuind fraze cadențate și raționale. Negustorii păreau fascinați. Ea nu prea știa ce spune. Dar n-avea importanță. Oamenii ăia doreau cu disperare să găsească o soluție, așa că erau gata să-i dea ascultare oricui pretindea că are una. Se lăsă pe spătarul scaunului, cu toți ochii îndreptați spre ea.

Drur vorbi primul.

– O să duci tratative cu Negustorii Noi în numele nostru?

– O să impui respectarea condițiilor din hrisovul nostru original? întrebă Roed Caern.

– Da. Fiind străină și reprezentantă a Satrapului, numai eu pot readuce pacea în Bingtown. O pace durabilă, în termeni pe care toată lumea îi poate găsi acceptabili. Își lăsă ochii să fulgere când adăugă: Și, ca reprezentantă a lui, le voi reaminti chalcedenilor că, atunci când atacă o posesiune a Jamailliei, atacă însăși Jamaillia. Tronul de Perle nu va tolera o asemenea insultă.

De parcă, prin ele însele, cuvintele ei ar fi atins țelul despre care vorbeau, încordarea din încăpere slăbi dintr-odată. Umerii se lăsară în jos și tendoanele pumnilor și gâturilor deveniră brusc mai puțin vizibile.

– Nu trebuie să vă considerați potrivnici unii altora în privința celor ce se petrec, le sugeră. Vă oferiți fiecare propriile puteri.

Arătă, pe rând, către cele două grupuri.

– Voi, vârstnicii, cunoașteți istoria Bingtownului și veniți cu ani de experiență în negociere. Știți că nimic nu se poate obține dacă nu sunt ambele părți dispuse să renunțe la pretenții de mai mică importanță. Pe când ceilalți, fiii voștri, își dau seama că viitorul lor depinde de recunoașterea hrisovului original de către toți cei care locuiesc aici. Aduc puterea convingerilor lor și dârzenia tinereții. Trebuie să rămâneți uniți în aceste vremuri grele, să cinstiți trecutul și să vă îngrijiți de viitor.

Cele două grupuri se priveau acum fără fereală, dușmănia dintre ele înmuindu-se până la o aliere șovăielnică. Inima Serillei tresăltă. Pentru așa ceva fusese născută. Bingtownul îi era sortit. Avea să-l unească, să-l salveze și să și-l însușească.

– E târziu, spuse cu blândețe. Cred că, înainte de a discuta, avem cu toții nevoie să ne odihnim. Și să chibzuim. Vă aștept mâine, să împărțim masa de prânz. Până atunci, o să-mi pun cap la cap gândurile și propunerile. Dacă suntem cu toții de acord să negociem cu Negustorii Noi, sugerez că ne-ar fi de folos o listă a celor care ar fi dispuși să negocieze și care, totodată, sunt destul de puternici ca să vorbească în numele vecinilor lor. Dar, firește – se grăbi să adauge, cu un ușor zâmbet, când Roed Caern se înnegură la față și până și Krion se încruntă –, încă n-am adoptat cu toții această poziție. Și, vă asigur, nimic n-o să se facă înainte de a ajunge să împărtășim aceeași părere în unanimitate.

Își luă rămas-bun spunându-le, cu un surâs:

– Noapte bună, negustori.

Veniră, pe rând, să se încline deasupra mâinii ei și să-i mulțumească pentru sfaturi. Când o făcu Roed Caern, îi reținu degetele în ale ei câteva clipe în plus. Tânărul își ridică surprins privirea și buzele ei formară fără sunet câteva cuvinte:

– Întoarce-te mai târziu.

Ochii lui negri se măriră, dar nu scoase nicio vorbă.

După ce servitorul îi conduse pe toți afară, ea oftă deopotrivă ușurată și satisfăcută. Avea să supraviețuiască acolo și Bingtownul avea să fie al ei, indiferent ce urma să se-ntâmple cu Satrapul. Își strânse buzele între dinți când se gândi la Roed Caern. Se ridică grăbită și traversă încăperea către clopoțelul care chema slujitorii. Voia să-și pună camerista s-o ajute să se îmbrace într-un stil mai oficial. Roed Caern o înspăimânta. Era în stare de orice. Nu voia ca el să considere cererea drept o invitație la o întâlnire amoroasă. Intenționa să i se adreseze cu un aer rece și oficial când avea să-l trimită pe urmele Ronicăi Vestrit și ale familiei ei.

3

WINTROW

Galionul sculptat despica valurile uitându-se drept înainte. Suflând din spatele său, vântul umfla pânzele și împingea corabia. Prora ei tăia apa împroșcând un jet neîntrerupt de spumă. Stropii zburători îi broboneau obrajii *Vivaciei* și buclele învolburate ale părului ei negru.

Lăsase în urmă Insula Celorlalți și apoi Insula Creastă. Acum mergea către apus, se îndepărta de largul oceanului, pregătindu-se să intre în înșelătoarea strâmtoare dintre Zidul Apărător și Ultima Insulă. Dincolo de șirul insulelor erau adăpostul oferit de Canalul Interior și relativa siguranță a Insulelor Piraților.

Pe greementul ei, echipajul de pirați se mișcă sprinten până ce șase pânze se umflară, pântecoase, în vânt. Căpitanul Kennit strângea balustrada de la prora în mâinile lui cu degete lungi, mijindu-și ochii de un albastru palid. Stropii de spumă îi umezeau cămașa albă și haina de postav, dar el nu observa. Ca și galionul, se uita drept înainte, de parcă voința lui ar fi putut face corabia să înainteze mai repede.

– Wintrow are nevoie de un vindecător, insistă *Vivacia* pe neașteptate.

Apoi adăugă, cu durere în glas:

– Ar fi trebuit să-l ținem aici pe chirurgul sclav de pe *Țâfnosul*. Ar fi trebuit să-l obligăm să rămână cu noi.

Galionul își încrucișă brațele la piept și își strânse trupul cu putere. Nu se uită peste umăr către Kennit, ci continuă să privească fix marea. Își ținea fălcile încleștate.

Căpitanul de piraţi răsuflă adânc și orice urmă de iritare din voce îi dispăru.

– Îți cunosc temerile, răspunse. Dar trebuie să le lași deoparte. Suntem la mai multe zile distanță de orice așezare. Până ajungem la prima, Wintrow o să fie sau vindecat, sau mort. Îl îngrijim cât de bine putem, corabie. Propria putere îi e acum cea mai mare speranță.

Cu întârziere, încercă s-o liniștească. Și continuă pe un ton mai blând:

– Știu că-ți faci griji pentru flăcău. Și eu sunt la fel de îngrijorat. Uite, gândește-te la asta: respiră. Îi bate inima. A reînceput să bea apă și să-și slobozească udul. Toate sunt semne că un om va trăi. Am văzut destui răniți ca să știu atâta lucru.

– Mi-ai mai spus. Cuvintele *Vivaciei* erau ciuntite: Te-am ascultat. Acum ascultă-mă și tu, te implor. Rana lui nu e una obișnuită. E mai mult decât durere și vătămare a cărnii. Wintrow nu e acolo, Kennit. Nu pot să-l simt deloc. Vocea ei începu să tremure: Dacă nu pot să-l simt, nu pot nici să-l ajut. Nu-i pot oferi alinare și putere. Sunt neajutorată. Nefolositoare pentru el.

Kennit se străduia să-și stăpânească nerăbdarea. În spatele lui, Jola urla furios la oameni, amenințându-i că le jupoaie pielea de pe coaste dacă nu-și pun spinarea la muncă. Răsuflare irosită, cugetă Kennit. Fă-i asta o singură dată unuia singur, și primul secund n-o să mai fie niciodată nevoit să-i amenințe.

Își încrucișă brațele la piept, stăpânindu-și propria furie. Severitatea nu era o tactică bună în cazul corabiei. Însă era greu să-și țină în frâu iritarea. Grija pentru băiat îl măcina deja ca o cangrenă. Avea nevoie de Wintrow. O știa. Când se gândea la el avea senzația aproape mistică a unei legături. Băiatul se întrețesea cu norocul lui și cu destinul lui de rege. Uneori aproape i se părea că Wintrow e o altă versiune a lui însuși, mai tânără și mai inocentă, cu mai puține cicatrice lăsate de asprimea vieții. Când

se gândea astfel la Wintrow, simţea pentru el o tandreţe stranie. Putea să-l protejeze. Putea fi, pentru Wintrow, acel soi de mentor pe care el unul nu-l avusese niciodată. Însă, pentru asta, trebuia să fie singurul protector al băiatului. Legătura dintre băiat şi corabie reprezenta pentru Kennit o dublă barieră. Atâta timp cât exista, nici corabia, nici băiatul nu-i aparţineau întru totul.

Îi vorbi *Vivaciei* cu hotărâre.

– Ştii că băiatul e la bord. Tu ne-ai ridicat din apă şi ne-ai salvat pe amândoi. L-ai văzut luat pe punte. Crezi că te-aş minţi, că ţi-aş spune că trăieşte dacă n-ar mai trăi?

– Nu, răspunse ea cu greutate. Ştiu că nu m-ai minţi. Mai mult decât atât, cred că, dacă ar fi murit, aş fi ştiut. Clătină din cap cu sălbăticie şi părul ei greu flutură, purtat de vehemenţa negării: Am avut o legătură atât de strânsă, un timp atât de îndelungat. Nu sunt în stare să-ţi descriu cum e să ştiu că e la bord şi totuşi să nu-l pot simţi. E ca şi cum ar fi fost tăiată o parte din mine...

Vocea i se stinse. Uitase cu cine vorbeşte. Kennit îşi sprijini într-o mai mare măsură greutatea pe cârja lui improvizată. Bătu de trei ori zgomotos cu piciorul lui de lemn în punte.

– Crezi că nu-mi pot imagina ce simţi? o întrebă.

– Ştiu că poţi, recunoscu ea. Ah, Kennit, ceea ce nu sunt în stare să spun e cât de singură mă simt fără el. Toate visele urâte, toate relele care mi-au bântuit vreodată imaginaţia îmi ies din străfundurile minţii. Bolborosesc şi-şi bat joc de mine. Zeflemelele lor viclene mă fac să nu mai ştiu cine sunt.

Îşi ridică imensele mâini din lemn-vrăjitor şi îşi apăsă tâmplele cu palmele continuând:

– Mi-am spus atât de des că nu mai am nevoie de Wintrow. Ştiu cine sunt. Şi cred că sunt de o măreţie care depăşeşte puterea lui de înţelegere. Oftă, exasperată: Poate fi atât de enervant. Înşiră platitudini şi meditează asupra teologiei până ce jur că aş fi mai fericită fără el. Totuşi, când nu e cu mine şi trebuie să mă confrunt cu ceea ce sunt de fapt...

Clătină iarăşi din cap, nemaigăsindu-şi cuvintele.

Apoi reîncepu.

– Când mi-a ajuns pe mâini mâzga șarpelui de pe barcă...

Amuți. Când vorbi din nou, vocea îi era schimbată.

– Mi-e frică. În mine e o spaimă cumplită. Se răsuci brusc și se uită la pirat peste umărul ei gol. Mă tem de adevărul care stă la pândă în mine, Kennit. Mi-e frică de întreaga mea identitate. Am o față pe care o port în văzul lumii, dar în interior am mai mult decât atât. În mine sunt ascunse și alte fețe. Simt un alt trecut în spatele trecutului meu. Dacă nu mă apăr de el, mă tem că va sări afară și va schimba tot ce sunt. Însă n-are sens. Cum aș putea fi altcineva, nu cea care sunt acum? Cum e cu putință să-mi fie frică de mine însămi? Nu pricep cum pot simți așa ceva? Tu înțelegi?

Kennit își strânse brațele la piept și minți.

– Cred, doamnă a mării și a mea, că ești înclinată să-ți dai frâu liber fanteziei. Nimic mai mult de-atât. Poate te simți un pic vinovată. Știu că eu mă dojenesc fiindcă l-am dus pe Wintrow pe Insula Celorlalți, punându-l astfel în pericol. Pentru tine e probabil mai dureros. În ultima vreme, ai fost distantă față de el. Știu că eu m-am băgat între voi doi. Iartă-mă dacă nu regret asta. Acum, când te temi că l-ai putea pierde, apreciezi legătura pe care încă o mai are cu tine. Te-ntrebi ce-o să devii dacă moare. Sau dacă pleacă.

Cu ochii la ea, Kennit clătină din cap și îi zâmbi strâmb.

– Mă tem că încă n-ai încredere în mine. Ți-am spus, eu îți voi rămâne mereu alături, până la sfârșitul zilelor mele. Însă tu continui să te-agăți de el, ca și cum ar fi singurul demn de tine.

Kennit șovăi, apoi se aventură să schimbe tactica, doar ca să vadă cum reacționează ea:

– Cred că trebuie să folosim ceea ce se petrece acum ca să ne pregătim pentru vremea când Wintrow o să ne părăsească. Ținem amândoi la el și știm că inima nu-i e aici, ci în mănăstirea lui. Va sosi un moment când, dacă îl iubim cu adevărat, va trebui să-l lăsăm să plece.

Vivacia se întoarse ca să privească din nou marea.

– Cred că da.

– Frumoasa mea floare de apă, de ce nu-mi poți îngădui să-ți umplu eu acest gol?

– Sângele e amintire, răspunse ea cu tristețe. Eu și Wintrow avem în comun și sângele, și amintirile.

Era chinuitor, fiindcă îl dureau toate membrele, dar Kennit se aplecă spre punte cu încetineală. Își puse ambele palme pe pata care încă mai păstra conturul șoldului și al piciorului său.

– Sângele meu, spuse încet. Am stat întins aici când mi-a fost tăiat piciorul, despărțindu-l de trup. Sângele meu s-a îmbibat în tine. Știu că atunci ne-am împărtășit unul altuia amintirile.

– Așa e. Atunci și încă o dată, când ai murit. Totuși... *Vivacia* șovăi, apoi se plânse: Te ascunzi de mine chiar și când nu ești conștient. Mi-ai împărtășit doar ce-ai vrut tu să-mi dezvălui, Kennit. Ai învăluit restul amintirilor în mister și întuneric, negându-le chiar și existența. Clătină din capul ei uriaș: Te iubesc, Kennit, dar nu te cunosc. Nu așa cum ne cunoaștem eu și Wintrow unul pe celălalt. Păstrez amintirile a trei generații din familia lui. Și sângele lui s-a îmbibat în mine. Suntem ca doi copaci crescuți din aceeași rădăcină.

Trase brusc aer în piept.

– Nu te cunosc, repetă. Dacă te-aș cunoaște cu adevărat, aș înțelege ce s-a-ntâmplat când v-ați întors de pe Insula Celorlalți. Vânturile și marea însăși au părut să-ți asculte poruncile. Un șarpe s-a plecat în fața voinței tale. Nu pricep cum de e cu putință așa ceva, dar am văzut cu ochii mei ce s-a întâmplat. Iar ție nu ți se pare potrivit să-mi oferi explicații.

Cu voce foarte suavă, ea îl întrebă:

– Cum îmi pot pune încrederea în cineva care nu are încredere în mine?

Pentru o vreme, în vânt nu pluti decât tăcerea.

– Înțeleg, răspunse Kennit cu greutate.

Se ridică pe singurul său genunchi, apoi se săltă anevoie în susul cârjei și ajunse să stea drept. *Vivacia* îl rănise și el se hotărî s-o lase să-și dea seama de asta.

– Nu-ți poți spune decât că încă nu e timpul să-ți dezvălui totul despre mine. Am sperat că mă iubești destul de mult ca să ai răbdare. O speranță pe care mi-ai spulberat-o. Sper totuși că mă cunoști destul de bine ca să nu te îndoiești de spusele mele. Wintrow nu e mort. Dă semne c-o să-și revină. Odată ce se va simți bine, nu mă-ndoiesc că va veni să te vadă. Iar când o s-o facă, n-o să stau între voi.

– Kennit! strigă *Vivacia* în urma lui, dar el continuă să se îndepărteze șchiopătând.

Când ajunse la scara scurtă care ducea de pe puntea prora către puntea principală, se văzu nevoit să se lase în jos cu stângăcie. Își puse cârja pe punte și se roti, în patru labe, întorcându-se ca să coboare. Nu era ușor pentru un om cu un singur picior, dar izbuti s-o facă fără ajutor. Etta, care ar fi trebuit să-i fie alături și să-l susțină, îl îngrijea pe Wintrow. Presupuse că acum și ea prefera compania băiatului. Nimănui nu părea să-i pese că e istovit după tot efortul făcut pe Insula Celorlalți. În ciuda vremii călduroase, se alesese cu o tuse după ce înotaseră îndelung, trudindu-se din greu. Îl dureau toți mușchii și toate încheieturile, dar nimeni nu-l compătimea și nu-l ajuta, pentru că Wintrow era rănit, cu pielea arsă de veninul șarpelui. Wintrow. Singurul căruia îi dădeau atenție Etta și *Vivacia*.

– Oh. Sărmanul pirat. Sărmanul, jalnicul, neiubitul Kennit.

Cuvinte tărăgănate sarcastic, cu voce firavă. Veneau de la talismanul sculptat pe care-l purta la încheietura mâinii. Nu i-ar fi auzit glasul subțire, gâfâit, dacă n-ar fi fost încă în coborâre, cu degetele încleștate de bara din dreptul feței. Piciorul îi ajunse pe puntea de jos. Continuă să se țină cu o mână de scară, în timp ce cu cealaltă își îndrepta haina și își aranja dantela manșetelor. Furia ardea în el. Până și talismanul pe care-l crease ca să-i poarte noroc i se întorsese împotrivă. Propria lui față, sculptată în miniatură, îl batjocorea. Se gândi cum să-l amenințe pe micul nemernic afurisit.

Își ridică mâna ca să-și netezească vârfurile curbate ale mustății.

– Lemnul-vrăjitor arde, sublinie cu voce joasă, cu chipul sculptat aproape de gură.

– Ca și carnea, ripostă vocea firavă. Noi doi suntem legați la fel de strâns ca *Vivacia* și Wintrow. Vrei să pui legătura la încercare? Ți-ai pierdut deja un picior. Ai vrea să descoperi cum e viața când n-ai ochi?

Cuvintele talismanului îi plimbară pe șira spinării un deget de gheață. Cât de multe știa?

– Ah, Kennit, între doi ca noi pot fi prea puține secrete. Foarte puține.

Răspunsurile erau mai degrabă pentru gândurile lui decât pentru cuvinte. Chiar putea ști ce gândește sau doar intuia cu mare iscusință?

– Uite un secret pe care i l-ai putea dezvălui *Vivaciei*, continuă neîndurător talismanul. I-ai putea spune că nici tu n-ai idee ce s-a-ntâmplat de fapt când ați fost salvați. Că, odată ce a trecut exaltarea, te-ai ghemuit în pat și ai tremurat ca un copil în vreme ce Etta îl îngrijea pe Wintrow. Apoi, după o pauză: Poate că asta ar amuza-o pe Etta.

O privire necugetată către încheietura mâinii îi arătă zâmbetul ironic al talismanului. Kennit își alungă o neliniște cumplită. Nu onoră mica și nesuferita creatură cu un răspuns. Își recuperă cârja și se grăbi să se ferească din calea unui grup de oameni grăbiți să se ocupe de o pânză care nu era pe placul lui Jola.

Ce se întâmplase când părăsiseră Insula Celorlalți? Furtuna le urla în jur și, întins pe fundul bărcii, Wintrow era leșinat, poate chiar pe moarte. Pe Kennit îl înfuriase soarta care încerca să-i smulgă viitorul râvnit tocmai când era atât de aproape de atingerea țelului. Se ridicase în picioare în barcă și-și fluturase pumnul, strigând mării că îi interzice să-l înece, iar vânturilor, să i se opună. Nu numai că ținiseră cont de cuvintele lui, mai apăruse și șarpele de pe insulă, se ridicase din adâncuri ca s-ajute barca să ajungă la corabia-mamă. Răsuflă scurt, refuzând să se lase cuprins de o spaimă superstițioasă. Îi era destul de greu când își vedea echipajul venerându-l din priviri și tremurând cu groază

la cea mai măruntă dojană din partea lui. Până și Etta se înfiora speriată ori de câte ori o atingea și vorbea cu el ținându-și ochii plecați. Din când în când, redevenea familiară, numai ca să se îngrozească imediat ce își dădea seama ce făcuse. Numai corabia se purta ca întotdeauna, fără nicio teamă. Abia acum îi dezvăluise că miracolul a creat între ei o nouă barieră. Kennit refuza să se lase înfrânt de superstițiile celorlalți. Indiferent ce se întâmplase, avea s-accepte realitatea și să rămână același om de mai înainte.

Conducerea unei corăbii îi cerea căpitanului să trăiască păstrând mereu distanța față de echipaj. De când ajunsese căpitanul *Marietteі*, Sorcor își pierduse din respectul pentru Kennit. Dar întâmplarea din timpul furtunii sporise convingerea că într-adevăr Kennit e mai presus decât el. Fostul său secund îl privea acum ca pe o divinitate. Kennit crescuse în ochii tuturor, dar nu asta conta pentru el cel mai mult. Conta faptul că, după cum își dădea foarte bine seama, o cădere de pe noua sa culme l-ar fi zdrobit. Acum până și cea mai măruntă greșeală putea face pe toată lumea să se îndoiască de el. Trebuia să fie mult mai atent decât înainte. Calea pe care pornise devenise mai strâmtă și mai abruptă. Își afișă zâmbetul obișnuit. Nimeni nu trebuia să-i vadă temerile. Se îndreptă spre cabina lui Wintrow.

*

– Wintrow? Aici e apă. Bea.

Etta stoarse un burete mic deasupra buzelor băiatului. Picăturile căzură în ploaie. Ea privi îngrijorată buzele bășicate deschizându-se ca să primească apa. Limba umflată a băiatului se mișcă în gură și Etta îl văzu înghițind. Pe urmă el icni scurt, ca să-și recapete răsuflarea.

– E mai bine? Mai vrei?

Se aplecă mai tare și îi privi cu atenție fața, dorindu-și un răspuns de la el. S-ar fi mulțumit cu orice, cu zvâcnirea unei pleoape, cu lărgirea unei nări. Dar nu văzu nimic. Înmuie din nou buretele.

– Îți mai dau apă, îi spuse și îi stoarse în gură un alt firicel de lichid.

El înghiți din nou.

Etta îi mai dădu apă de încă trei ori. Ultima oară, picăturile se scurseră în josul obrazului lui livid. Ea le îndepărtă tamponându-l cu delicatețe. Se desprinseră cu tot cu piele. Pe urmă, Etta se așeză pe scaunul de lângă patul lui și îl privi obosită. N-avea cum să-și dea seama dacă își potolise setea sau era doar prea slăbit ca să mai înghită. Numără certitudinile care o consolau: era viu; respira; putea să bea. Pornind de la toate acestea, încercă să-și construiască o speranță. Lăsă buretele să cadă în vasul cu apă. O clipă, își privi mâinile. Și le arsese în timpul salvării lui Wintrow, când îl săltase ca să nu se înece, căci mâzga șarpelui de pe hainele lui se frecase de ea, lăsându-i pete de un roșu strălucitor, usturător de sensibile și la căldură, și la frig. Mâzga o vătămase astfel pe ea după ce-și pierduse cea mai mare parte a puterii atacând hainele și pielea băiatului.

Îmbrăcămintea lui fusese atât de roasă încât se preschimbase în zdrențe subțiate. Pe urmă, așa cum apa caldă dizolvă gheața, mâzga îi mistuise carnea. Mâinile avuseseră cel mai mult de suferit, dar și fața îi fusese vătămată de stropii care o împroșcaseră. Îi atacase și părul strâns într-o coadă de năier, lăsându-i doar smocuri inegale atârnate de țeastă. Etta i le tăiase, ca să nu-i ajungă pe răni. Tuns atât de scurt, părea și mai nevârstnic decât era.

În unele locuri, rănile nu păreau mai grave decât niște arsuri de soare; în altele, carnea jupuită strălucea, umedă, alături de pielea bronzată sănătoasă. Umflăturile îi schimonosiseră trăsăturile, ochii nu-i mai erau decât două despicături sub bordura frunții ieșită în afară. Degetele păreau niște cârnați. Răsuflarea îi era un horcăit bolborositor. Pielea supurândă i se lipea de cearșafurile de in. Etta bănuia că are dureri mari, dar el dădea puține semne de suferință. Reacționa atât de puțin, încât ea se temea că e pe moarte.

Etta închise ochii și strânse din pleoape. Dacă murea, Wintrow avea să-i trezească din nou toată durerea pe care se învățase s-o

lase în urmă. Era atât de monstruos de nedrept să-l piardă atât de curând după ce începuse în sfârșit să aibă încredere în el. El o învățase să citească. Ea îl învățase să lupte. Geloasă, văzuse în el un rival la atenția lui Kennit. Cumva, în tot acel timp, ajunse să-l considere prieten. Cum putuse fi atât de neprevăzătoare? Cum își îngăduise o asemenea slăbiciune?

Ajunsese să-l cunoască mai bine decât oricine altcineva de la bord. Pentru Kennit, Wintrow era o amuletă aducătoare de noroc și un proroc al izbânzii sale, deși îl prețuia sau, poate, în stilul lui reținut, chiar îl iubea. Echipajul îl acceptase pe Wintrow fără tragere de inimă mai întâi, dar aproape cu mândrie părintească, după ce, în Divvytown, băiatul blajin rămăsese ferm pe poziție, cu sabia în mână, vorbind în favoarea lui Kennit ca rege. Tovarășii băiatului de pe corabie așteptaseră cu nerăbdare ca el să ajungă pe Plaja Comorilor, fiind siguri că orice va descoperi va prevesti viitoarea măreție a lui Kennit. Până și Sorcor ajunsese să-l privească pe Wintrow cu toleranță și afecțiune. Dar nimeni nu-l cunoștea ca ea. Dacă băiatul murea, toți aveau să fie triști, însă ea avea să fie jefuită.

Își îndepărtă cu brutalitate gândul de la propriile sentimente. N-aveau importanță. Alta era întrebarea vitală: Cum o să-l afecteze pe Kennit moartea lui Wintrow? Etta chiar nu era în stare să facă nicio presupunere. Cu cinci zile în urmă, ar fi fost gata să jure că-l cunoaște pe pirat mai bine decât oricine altcineva. Nu pretindea că-i știe toate secretele; era foarte rezervat și motivele faptelor lui o lăsau adesea cu gura căscată. Cu toate astea, o trata cu blândețe, și chiar mai mult decât atât. Știa că îl iubește. Pentru ea era de-ajuns; nu simțea nevoia să fie iubită la rândul ei. El era Kennit, și ea nu-i cerea nimic mai mult.

Ascultase cu îndoială și indulgență când Wintrow începuse, cu prudență, să dea glas presupunerilor sale. Neîncrederea pe care i-o inspirase Kennit la început se preschimbase, încetul cu încetul, în convingerea că piratul a fost ales de Sa pentru un destin măreț. Etta îl bănuia pe Kennit că, mizând pe naivitatea băiatului, îi încuraja convingerile pur și simplu ca să-l poată face

să-şi unească strădaniile cu ale lui. Deşi îndrăgostită de Kennit, îl credea în stare de astfel de amăgiri. Nu scădea în ochii ei, fiindcă era dispus să facă orice ca să-şi atingă ţelul.

Însă aşa stătuseră lucrurile înainte de a-l vedea pe Kennit înălţându-şi braţele şi glasul ca să ţină în frâu o furtună şi să cheme un şarpe de mare. Începând din clipa aceea, avea senzaţia că bărbatul pe care-l iubea i-a fost luat şi înlocuit cu altcineva. Şi nu era singura căreia i se întâmpla asta. Echipajul care l-ar fi urmat pe căpitanul Kennit ca să săvârşească orice faptă sângeroasă amuţea acum la apropierea lui şi tremura de spaimă când poruncea ceva el însuşi. Iar Kennit abia dacă observa. Asta era partea mai presus de fire. El părea să accepte ceea ce făcuse şi să se aştepte la aceeaşi reacţie din partea celor din jur. El îi vorbea ei ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat. De-a dreptul şocant, o atingea la fel ca întotdeauna. Etta nu era demnă să fie atinsă de o fiinţă ca el, însă nu cuteza să i se refuze. Cine era ea ca să pună la îndoială voinţa unuia ca el?

Ce era el?

În minte în veneau cuvinte pe care cândva le-ar fi luat în râs. Binecuvântat de zei. Preaiubit de Sa. Predestinat. Prevestit. Ales de soartă. Voia să râdă de astfel de aiureli, să şi le alunge din gând, dar nu izbutea. Kennit fusese, de la bun început, altfel decât orice alt bărbat cunoscut de ea vreodată. Nicio regulă nu părea să se aplice pentru el. Izbândise acolo unde oricine altcineva ar fi dat greş, obţinuse imposibilul fără niciun efort. Grandoarea ambiţiilor lui o uluia. Nu capturase el o corabie vie din Bingtown? Ce alt om îşi mai revenise vreodată după atacul unui şarpe de mare? Cine altul dacă nu Kennit făcuse satele pline de lepădături de pe Insulele Piraţilor să-nceapă a fi considerate avanposturi ale unui ţinut întins, ale regatului pe care era îndreptăţit să-l conducă?

Ce soi de om mai nutrea asemenea visuri şi încă le mai şi îndeplinea?

Astfel de întrebări o făceau să simtă şi mai dureros lipsa lui Wintrow. Dacă ar fi fost treaz, ar fi ajutat-o să înţeleagă. Deşi

era tânăr, își petrecuse aproape întreaga viață învățând la o mănăstire. La început, imediat după ce-l cunoscuse, îl disprețuise pentru purtarea lui de om educat și pentru blândețea lui. Acum își dorea să-i fi putut dezvălui îndoielile ei. Cuvinte ca destin, soartă și prevestire se desprindeau de pe buzele lui cu ușurința cu care se desprindeau înjurăturile de ale ei. Rostite de el, astfel de cuvinte erau credibile.

Etta se trezi jucându-se cu punguța pe care-o purta la gât. O deschise cu un oftat și scoase încă o dată omulețul minuscul. Îl găsise în cizma ei, laolaltă cu ceva nisip și scoici, după ce scăpaseră de pe Insula Celorlalți. Când îl întrebase pe Kennit ce-ar fi putut însemna un asemenea semn prevestitor de pe Insula Comorilor, el îi spusese că știe deja. Asta o înspăimântase mai mult decât orice prevestire cumplită pe care ar fi putut el s-o rostească.

– Dar adevărul e că nu știu, îi spuse ea încet lui Wintrow.

Păpușa îi umplea palma – erau exact de aceeași mărime. La atingere, părea de fildeș, dar avea întocmai culoarea roz a pielii unui bebeluș. Un bebeluș care dormea ghemuit, cu gene minuscule desăvârșite deasupra obrajilor, cu urechi ca niște scoici în miniatură și cu o coadă de șarpe înfășurată de mai multe ori în jurul trupului. Se încălzea repede în palmă și contururile netede ale micului trup implorau să fie atinse. Vârful degetului Ettei îi urmări curba șirei spinării.

– Mi se pare că arată ca un bebeluș. Dar ce poate însemna asta pentru mine?

Își coborî vocea și continuă pe tonul dezvăluirii unui secret, ca și cum băiatul ar fi putut s-o audă.

– Kennit mi-a vorbit la un moment dat despre un copil. M-a întrebat dacă aș face unul în cazul în care el și l-ar dori. I-am spus că da, bineînțeles. Oare asta înseamnă? Kennit o să-mi ceară să fac un copil?

Își plimbă mâna pe pântecul plat. Prin cămașă, degetul ei atinse o mică umflătură. Un talisman din lemn-vrăjitor, de forma unei țeste minuscule, era prins cu un inel de buricul ei, ca s-o apere de boli și să n-o lase să rămână grea.

– Wintrow, mi-e frică. Mă tem că nu pot trăi la înălțimea unor astfel de visuri. Dacă îl dezamăgesc? Ce-o să mă fac?

– N-o să-ți cer nimic care să mi se pară peste puterile tale.

Etta sări în picioare țipând scurt, surprinsă. Se răsuci și îl văzu pe Kennit în cadrul ușii deschise. Își acoperi gura cu palma.

– Nu te-am auzit, se scuză, cu vinovăție în glas.

– Ah, dar eu te-am auzit. Băiatul nostru s-a trezit? Wintrow?

Kennit intră șchiopătând și se uită cu speranță la silueta neclintită a lui Wintrow.

– Nu. Bea apă, dar nu mai dă niciun alt semn că și-ar putea reveni.

Etta rămase în picioare.

– Și totuși îi pui întrebări? întrebă Kennit, meditativ.

Întoarse capul și o străpunse cu privirea.

– N-am cui altcuiva să-i împărtășesc astfel de îndoieli, începu ea, dar se întrerupse. Vreau să spun că..., reluă, șovăind, dar, cu o mișcare nerăbdătoare a mâinii, Kennit o făcu să amuțească.

– Știu ce vrei să spui, îi mărturisi el.

Se așeză pe scaunul ei. Își lăsă cârja să cadă și Etta o prinse înainte de a zăngăni pe podea. Aplecându-se, el se uită mai de aproape la Wintrow și se încruntă. Degetele lui atinseră fața umflată a băiatului cu gingășia unei femei.

– Și mie îmi lipsesc sfaturile lui.

Mângâie părul scurt și țepos de pe capul băiatului, apoi își retrase mâna, dezgustat de asprimea lui.

– Mă gândesc să-l ducem pe puntea prora, lângă galion. Poate va izbuti să-i grăbească vindecarea.

– Dar..., începu Etta, apoi își ținu gura și își lăsă ochii în jos.

– Ești împotrivă? De ce?

– N-am vrut să spun că...

– Etta! îi lătră Kennit numele, făcând-o să tresară violent. Scutește-mă de văicăreli și ploconeli. Dacă-ți pun o întrebare, vreau să vorbești, nu să scâncești. De ce nu ești de acord să-l mutăm acolo?

Ea își înfrână spaima.

– Cojile arsurilor lui sunt moi, umede. Dacă-l mutăm, s-ar putea desprinde și asta i-ar întârzia vindecarea. Vântul și soarele i-ar putea usca pielea rănită și o să-i crape mai tare.

Kennit nu se uita decât la băiat. Părea să cântărească spusele ei.

– Înțeleg. Dar o să-l mutăm cu grijă și n-o să-l lăsăm mult acolo. Corabia trebuie să fie sigură că el trăiește și cred că Wintrow are nevoie de puterea ei ca să se vindece.

– Sunt sigură că tu știi mai bine decât mine..., șovăi ea, iar Kennit o întrerupse:

– Chiar știu. Du-te să chemi câțiva oameni care să-l mute. Te-aștept aici.

*

Wintrow înota în adâncuri, în beznă și căldură. Undeva, cu mult deasupra, era o lume a luminii și umbrei, a vocilor, a durerii și atingerii. Se ferea de ea. Într-un alt plan, exista o ființă care îl căuta pe bâjbâite, strigându-l pe nume și, totodată, ademenindu-l cu amintiri. Se dovedea mai greu de ocolit, dar hotărârea lui era nesmintită. Dacă îl găsea, pe amândoi îi așteptau o mare durere și o mare dezamăgire. Atâta timp cât rămânea o minusculă creatură informă înotând în beznă, putea să evite asta.

Trupului său i se făcea ceva. Era zgomot, se auzeau voci, era agitație. Se concentră ca să poată înfrunta durerea pe care-o aștepta. Durerea avea puterea să-l înșface și să-l țină. Durerea l-ar fi putut trage în sus, unde avea un trup și o minte, alături de amintiri. Acolo, jos, se afla mult mai în siguranță.

E doar o iluzie. Ea poate dura, dar, în cele din urmă, vei simți nevoia de lumină și de mișcare, de savoare, de sunet și de atingere. Dacă aștepți prea mult, s-ar putea să le pierzi pe toate pentru totdeauna.

Vocea acea răsuna puternic pretutindeni în jurul lui, aidoma zgomotului tunător de valuri izbite de stânci. Aidoma oceanului însuși, îl rotea și îl răsturna, cercetându-l sub toate unghiurile. Încerca zadarnic să se-ascundă de ea. Îl cunoștea.

– Cine ești? întrebă el.

Vocea era amuzată.

Cine sunt? Știi cine sunt, Wintrow Vestrit. Sunt creatura de care trebuie să te temi cel mai mult, de care trebuie să se teamă ea cel mai mult. Cea căreia nu vrei să-i recunoști existența. Cea pe care o negi și o ascunzi de tine însuți, pe care o ascundeți unul de altul. Și totuși fac parte din voi amândoi.

Vocea tăcu și aşteptă, dar el nu voia să scoată niciun cuvânt. Știa că vechea magie a rostirii numelor lucrează în ambele sensuri. Știind adevăratul nume al unei creaturi, puteai să îi impui voința ta. Dar, rostindu-i numele, ar fi putut să devină reală.

Sunt dragonul. Vocea avea ceva de netăgăduit: *Acum mă cunoști. Nimic n-o să mai fie la fel ca înainte.*

– Îmi pare rău, îmi pare rău, bâigui el fără glas. N-am știut. Niciunul dintre noi n-a știut. Îmi pare rău, îmi pare atât de rău.

Nu atât de rău cât îmi pare mie. În durerea ei, vocea părea neînduplecată: *Nu atât de rău cât ar trebui să-ți pară.*

– Dar n-a fost vina mea! N-am avut nimic de-a face cu asta!

Nici vina mea n-a fost, însă pedeapsa mi-e mai cumplită decât a tuturor. Vinovăția n-are niciun loc în marele plan al mersului lucrurilor, mititelule. Fapta, odată săvârșită, vina și învinovățirea sunt la fel de nefolositoare ca scuzele. Odată ce s-a înfăptuit ceva, trebuie să suporți urmările.

– Dar de ce ești aici, în adâncuri?

Unde altundeva aș putea fi? Ce altceva mi-a mai rămas? Când mi-am amintit cine sunt, amintirile voastre erau stivuite deasupra mea, în numeroase straturi. Însă sunt aici și aici am să rămân, oricât de multă vreme o să-mi negi existența. Vocea șovăi: *Oricât de multă vreme o să mi-o neg eu însămi*, adăugă, obosită.

Durerea se răspândi în el. Se zbătu într-o revărsare de lumină și căldură, străduindu-se să-și țină ochii închiși și limba neclintită. Ce-i făceau? Nu conta. N-avea să reacționeze. Dacă se mișca sau dacă țipa, trebuia să admită că el e viu, iar *Vivacia* e moartă. Trebuia să admită că sufletul îi e legat de o creatură care fusese moartă mai mult timp decât trăise el. Era ceva mai mult decât

macabru; se simțea paralizat de groază. Asta era minunea și splendoarea unei corăbii vii. El trebuia să trăiască tot timpul alături de moarte. Nu dorea să se trezească pentru a conștientiza asta.

Preferi să rămâi aici, jos, cu mine? În vocea creaturii se simțea acum un amuzament amar: *Vrei să zăbovești în mormântul trecutului meu?*

– Nu. Nu, vreau să fiu liber.

Liber?

Wintrow șovăi.

– Nu vreau să mai știu nimic din toată povestea asta. Nu mai vreau să mai fac vreodată parte din ea.

Faci parte încă din clipa când ai fost zămislit. Pentru așa ceva nu există cale de întoarcere.

– Atunci ce-mi rămâne de făcut? Cuvintele se tânguiră prin el, nerostite: Nu pot trăi cu asta.

Ai putea să mori, îi sugeră vocea pe un ton sardonic.

– Nu vreau să mor.

Măcar de-atâta lucru era sigur.

Nici eu n-am vrut, sublinie vocea, necruțătoare. *Dar am murit. Oricât de multe amintiri aș avea despre zbor, aripile mele nu s-au întins niciodată. Ca să fie construită corabia asta, am fost dezgolită de cocon înainte de vreme. Au aruncat ceea ce ar fi trebuit să fie trupul meu pe podeaua de piatră rece. Eu nu mai sunt decât amintiri, amintiri depozitate în pereții coconului meu, amintiri pe care ar fi trebuit să le reabsorb în timp ce aș fi prins formă sub soarele fierbinte al verii. N-am mai avut cum să trăiesc și să cresc decât prin amintirile oferite de semenii tăi. Am absorbit ce mi-ați dat și, cât a fost îndeajuns, m-am însuflețit. Dar nu ca mine însămi. Nu. Am forma pe care m-ați obligat s-o am și mi-am însușit personalitatea care reunește așteptările familiei tale. Vivacia.*

O schimbare neașteptată de poziție a trupului său trezi suferința fizică a lui Wintrow. Aerul se revărsă peste el și dogoarea soarelui îl atinse. Chiar și numai asta îi irita carnea dezgolită. Dar mai rău decât orice era glasul care îl striga cu un amestec de bucurie și îngrijorare.

– Wintrow? Mă auzi? Sunt *Vivacia*. Unde eşti, ce faci, de ce nu te pot simţi deloc?

Simţi gândurile corabiei venind spre el. Se trase înapoi, nedorind s-o lase să-şi atingă mintea de a lui. Se făcu mai mic, se ascunse mai în adânc. În clipa în care-l găsea, *Vivacia* avea să ştie tot ce ştia el. Ce-avea să i se-ntâmple dacă se confrunta cu ceea ce era în realitate?

Te temi c-o să înnebunească? Te temi c-o să te ia cu ea?

Vocea îşi contură gândul cu o bucurie sălbatică, aproape ca pe o ameninţare. Wintrow îngheţă de spaimă. În acea clipă, ştiu că ascunzătoarea lui nu e un adăpost, ci o capcană.

– *Vivacia*! strigă el cu disperare, dar propriul trup nu i se supuse.

Buzele nu lăsară strigătul să se desprindă de ele. Până şi gândul îi era înăbuşit în fiinţa dragonului, înfăşurat şi sugrumat, şi întemniţat. Încercă să se zbată; se sufoca sub greutatea prezenţei ei. Femela dragon îl ţinea atât de aproape, încât nu-şi putea nici măcar aminti cum să respire. Inima îi tresălta aritmic. Durerea îl lovi când trupul lui protestă zvâcnind. Într-o lume îndepărtată, pe o punte scăldată în soare, se auzeau strigăte de spaimă neputincioasă. Wintrow se retrase într-o încremenire a trupului şi a sufletului care erau ultima treaptă a întunericului dinainte de moarte.

Bun. În voce se simţea satisfacţia: *Stai liniştit, mititelule. Nu mă provoca şi n-o să fiu nevoită să te omor.* O pauză. *De fapt, nu vreau să-l văd pe niciunul dintre noi murind. Suntem legaţi într-o împletitură atât de strânsă, încât moartea unuia i-ar pune în pericol pe ceilalţi. Ţi-ai fi dat seama, dacă ai fi stat să te gândeşti. Îţi ofer acum timp. Foloseşte-l ca să cântăreşti lucrurile.*

Pentru câteva clipe, Wintrow se concentră numai asupra propriei supravieţuiri. Îşi ţinu răsuflarea, apoi, cu un tremur, lăsă aerul să-i străbată din nou plămânii. Bătăile inimii îşi regăsiră ritmul. Auzi vag exclamaţii de uşurare. Durerea îl chinuia cu aceeaşi furie. Încercă să-şi îndepărteze mintea de ea, să nu-i ia în seamă strigătele despre vătămările grave ale trupului său, ca să-şi poată îndrepta gândurile spre ceea ce îi spusese femela dragon.

Se crispă când ea răbufni brusc, iritată:

Pe tot ce zboară, îți lipsește orice simț? Cum au putut niște creaturi ca tine să supraviețuiască și să năpădească întreaga lume știind atât de puțin despre ele însele? Nu te retrage din fața durerii, imaginându-ți că asta te face puternic. Privește-o, neghiobule! Încearcă să-ți spună ce nu e bine, ca să poți repara. Nu e de mirare că trăiți atât de puțin. Nu, privește-o. Așa.

*

Piraților care-l căraseră pe Wintrow pe un cearșaf ținut de colțuri îl lăsară cu grijă jos, pe punte. Chiar și așa, Kennit văzuse fața băiatului crispându-se. Se gândise că poate fi un semn încurajator; măcar răspundea la durere. Dar când îi vorbise galionul nici măcar nu tresărise. Dintre toți cei care înconjurau silueta întinsă pe spate, nimeni nu putea ghici cât de mult îl îngrijora asta pe Kennit. Piratul fusese sigur că Wintrow o să reacționeze la auzul vocii corabiei. Dacă n-o făcuse, însemna probabil că moartea îi era aproape. Kennit credea că, între viață și moarte, există un loc unde trupul unui om nu e cu nimic mai mult decât un animal mizerabil, în stare numai de răspunsuri animalice. Văzuse așa ceva. Sub cruda călăuzire a lui Igrot, tatăl lui zăbovise într-o asemenea stare zile de-a rândul. Poate că acolo se afla Wintrow atunci.

Penumbra din cabină fusese îndurătoare. Afară, în lumina zilei, Kennit nu mai putea să-și tot repete că băiatul o să se vindece. Toate amănuntele oribile ale corpului opărit de mâzga șarpelui erau vizibile. Scurta înșiruire de spasme rupsese cojile umede care izbutiseră să se formeze; din răni i se scurgea ceva, întinzându-se pe toată pielea. Wintrow era pe moarte. Băiatul lui profet, preotul care i-ar fi fost proroc murea când viitorul lui Kennit încă nu se născuse. Nedreptatea acestui fapt îl cuprinse, sufocându-l. Ajunsese atât de aproape, atât de aproape de îndeplinirea visului său. Și acum avea să piardă totul odată cu moartea băiatului care încă

nu era bărbat. Privelişte îl amăra prea tare. Strânse din pleoape, ferindu-se de imaginea cruzimii sorţii.

– Oh, Kennit! strigă corabia cu voce joasă, şi piratul ştiu ce simte, aşa cum îşi cunoştea propriile sentimente. Nu-l lăsa să moară! îl implora ea. Te rog. L-ai salvat de şarpe şi de mare. Nu-l poţi salva şi acum?

– Linişte! porunci el aproape cu brutalitate.

Trebuia să se gândească. Dacă băiatul murea atunci, asta ar fi negat tot norocul de care avusese Kennit vreodată parte. Ar fi fost mai rău decât o piază rea. Piratul nu putea îngădui aşa ceva.

Fără să se sinchisească de oamenii din echipaj care se adunaseră şi, într-o deplină tăcere, se uitau în jos, la băiatul desfigurat, Kennit se aplecă spre punte cu stângăcie. Privi îndelung faţa neclintită a lui Wintrow. Îşi puse un deget pe un petic de piele teafără de pe chipul lui. Încă nu avea barbă şi obrazul îi era catifelat. I se rupea inima la vederea frumuseţii distruse a băiatului.

– Wintrow, spuse el încet. Sunt eu, Kennit, flăcăule. Ai spus c-o să mă urmezi. Ai spus c-o să mă susţii cu vorbele tale. Ţi-aduci aminte? Nu poţi pleca acum, băiete. Nu când suntem atât de aproape de ţintă.

Era vag conştient de şoaptele piraţilor care-l priveau. Le era milă, milă de el. Se înfurie brusc la gândul că spusele lui puteau fi luate drept slăbiciune. Dar nu, nu era vorba de milă. Îşi ridică privirea spre feţele celorlalţi şi nu văzu decât îngrijorare, nu doar pentru Wintrow, ci şi pentru el. Erau mişcaţi de atenţia dată de căpitan băiatului rănit. Oftă. Ei bine, dacă Wintrow trebuia să moară, el nu mai putea decât să stoarcă din asta tot binele pe care i-l putea aduce. Îi mângâie cu gingăşie obrazul.

– Sărmanul flăcău, murmură suficient de tare pentru a fi auzit. Atâta durere! Ţi-am face un bine lăsându-te să pleci, nu-i aşa?

Se uită în sus, la Etta. Lacrimile ei curgeau nestânjenite pe obraji.

– Încearcă să-i mai dai să bea, o îndemnă cu blândeţe. Dar nu fi dezamăgită. Ştii, el e acum în mâinile lui Sa.

*

Dragonul îl făcea să devină conștient de cu totul altceva. Wintrow nu mai vedea cu ochii, nici nu mai era covârșit de durere. În schimb, își îndrepta atenția într-o direcție pe care nu și-o mai imaginase vreodată. Ce era durerea? Părți vătămate din corpul lui, spărturi în fortificațiile care-l apărau de lumea din afară. Barierele trebuiau reparate, iar părțile vătămate, distruse și îndepărtate. Nimic nu trebuia să stea în calea acestei însărcinări. Avea nevoie de toate forțele lui. I-o cerea propriul trup, iar durerea era alarma care suna în el, pretutindeni.

– Wintrow? Glasul Ettei străpunse întunecimea pufoasă: Uite, apă.

O clipă mai târziu, își simți buzele umezite de picături enervante. Încercând să se ferească, și le mișcă și, pentru o clipă, avu senzația că se îneacă. O secundă mai târziu, își înțelese greșeala. Lichidul era ceea ce îi trebuia corpului său ca să se refacă. Avea nevoie de apă, de hrană și de odihnă deplină, fără dilemele care îl împovăraseră.

O ușoară apăsare pe obraz. De departe, o voce pe care-o cunoștea.

– Mori dacă trebuie, flăcăule. Dar știi că asta mă face să sufăr. Ah, Wintrow, dacă ții cât de puțin la mine, străduiește-te să trăiești. Nu abandona visul pe care l-ai prevestit chiar tu.

Cuvintele se stivuiră în el, pentru a se gândi la ele mai târziu. Pe moment, n-avea timp pentru Kennit. Dragonul îi arăta ceva care venea cu siguranță de la Sa, încât Wintrow se întrebă cum putuse exista în el mereu lucrul ăsta, rămânând ascuns. Tot ce făcea corpul lui se întâmpla sub ochii lui. Aerul îi șoptea în plămâni, sângele îi curgea prin brațe și picioare și totul îi aparținea lui. Nu era vorba de un teritoriu incontrolabil, ci de corpul lui. Îl putea lecui.

Simți cum se destinde. Eliberate de încordare, forțele trupului său se îndreptau spre părțile rănite. Știa de ce are nevoie.

Peste câteva clipe, își găsi mușchii nedornici de mișcare ai fălcilor și limba leneșă. Își mișcă gura.

– Apă, izbuti să rostească cu glas hârâit.

Își ridică un braț întepenit într-o vagă încercare de a se feri.

– Umbră, imploră el.

Pe pielea lui vătămată, atingerea soarelui și a vântului era un chin.

– Vorbește! exclamă Etta, în culmea încântării.

– A fost căpitanul, afirmă altcineva. L-a chemat înapoi din moarte.

– Moartea însăși dă înapoi în fața lui Kennit, susținu un alt pirat.

Ale lui Kennit erau palma aspră care-i atinse cu mare delicatețe obrazul și brațele puternice care îi săltară cu multă grijă capul și îi ținură la gură binecuvântata cană din care picura apa răcoroasă.

– Ești al meu, Wintrow, declară piratul.

Wintrow bău pentru asta.

*

– Cred că mă poți auzi.

Cea Care Își Amintește trâmbiță cuvintele în vreme ce înota în umbra cocii argintii. Ținea pasul cu corabia.

– Îți simt mirosul. Te simt în întregime, dar nu te pot găsi. Te-ascunzi de mine înadins?

Tăcu, încordându-și toate simțurile în așteptarea unui răspuns. Era ceva, simțea ceva în apă, o aromă amară, aidoma otrăvii usturătoare din glandele ei. Se prelingea din coca vasului, dacă așa ceva era cu putință. Avea impresia că aude voci, voci atât de îndepărtate încât nu le putea înțelege cuvintele, își dădea doar seama că vorbesc. Nu avea sens. Șerpoaica se temea, în mare măsură, că își pierde mințile. Ar fi fost o ironie amară să-și recapete în sfârșit libertatea ca să fie apoi înfrântă de nebunie.

Întregul ei trup se cutremură, slobozind un șuvoi subțire de venin.

– Cine ești? întrebă. Unde ești? De ce te-ascunzi de mine?

Așteptă un răspuns. Nu primi niciunul. Nimeni nu-i vorbi, dar era convinsă că o ascultă cineva.

4

ZBORUL TINTAGLIEI

Cerul nu era albastru, o, nu. Nu și după ce se avântase ea în zbor, căci, în comparație cu strălucitorul ei trup, ce mai putea pretinde că e albastru? Tintaglia, femela dragon, își arcui spatele și admiră sclipirea argintie a soarelui pe solzii ei de un albastru intens. Superbă, mai presus de cuvinte. Dar nici măcar o asemenea minune nu-i putea abate ochii ageri și mirosul fin de la ceea ce era chiar mai important decât splendoarea sa.

Hrana se mișca într-un luminiș, la mare distanță sub ea. O căprioară grasă – după ce păscuse toată vara – se aventurase cu prea mult curaj în golul dintre copacii pădurii. Proastă creatură! Cândva, nimeni din neamul ei nu ieșea sub cerul liber înainte de a arunca în sus o privire cercetătoare. Oare dragonii dispăruseră într-adevăr de atât de mult timp încât neamul copitatelor renunțase la prudență când era vorba de cer? Avea să le învețe cât de curând că greșesc. Tintaglia își strânse aripile și plonjă. Numai după ce ajunse atât de aproape încât prada nu mai putea scăpa cu fuga dădu glas vânătorii. Trâmbițat în clipa când se încovoie, un *ki-i-i* melodios despică pacea dimineții. Ghearele picioarelor ei din față strânseră prada la piept în timp ce picioarele masive din spate absorbeau forța izbiturii de pământ. Se reîntoarse în aer fără niciun efort, luând cu sine căprioara. Animalul

șocat încremenise, paralizat de o mușcătură rapidă de ceafă. Tintaglia îl duse pe o stâncă de piatră de deasupra văii late a Fluviului Ploilor Sălbatice. Acolo sorbi sângele din balta care-i înconjura mâncarea înainte de a smulge hălci din carnea de un roșu întunecat și de a-și potoli foamea înghițindu-le, cu capul lăsat pe spate. Incredibila plăcere oferită astfel simțurilor aproape că o copleși. Gustul cărnii calde și însângerate și mirosul bogat al măruntaielor revărsate se amestecau cu senzația de umplere a pântecului cu bucăți mari de hrană. Își simțea trupul refăcându-se. Până și lumina soarelui care îi scălda solzii o întregea.

Se întinse ca să doarmă după masă când îi apăru un gând enervant în minte. Când se oprise ca să vâneze, era în drum către ceva. Căzu pe gânduri, în timp ce lumina soarelui îi dansa pe pleoapele închise. Ce era acel ceva? Ah. Oamenii. Avusese de gând să-i salveze. Oftă din greu, afundându-se mai tare în somn. Dar nu era ca și cum le-ar fi făgăduit, căci cum ar fi putut făgăduiala făcută de cineva ca ea unei insecte să fie considerată o datorie de onoare?

Și totuși ei o eliberaseră.

Dar erau probabil morți și oricum era prea târziu ca să-i mai poată salva. Își lăsă alene mintea să se îndrepte spre ei. I se păru aproape enervant să-i găsească pe amândoi în viață, deși gândurile lor erau acum doar ca un bâzâit de țânțar.

Își săltă capul cu un oftat, apoi se ridică în picioare. Avea să-l salveze pe bărbat, își spuse, făcând un compromis cu sine însăși. Știa exact unde e. Femeia căzuse în apă undeva; ar fi putut fi oriunde.

Tintaglia se apropie de marginea stâncii și se avântă în văzduh.

*

– Mi-e atât de foame, spuse Selden cu voce nesigură.

Se îndesă mai tare în Reyn, căutându-i căldura trupului, care se pierdea cu iuțeală. El nu găsi nici măcar destulă forță ca să-i răspundă băiatului care tremura. Amândoi erau întinși pe

o împletitură de crengi care se scufunda încetul cu încetul în mâlul ce se înălța tot mai sus. Avea să fie înghițită odată cu ultima lor speranță. Încercaseră să construiască o platformă din resturi, dar mâlul acoperea pământul căzut și crengile la fel de repede cum se străduiau ei să le stivuiască. Reyn știa că vor muri, iar băiatul nu era în stare decât să se tânguie că-i e foame.

Îi venea să-l zgâlțâie ca să-i vină mintea la cap, însă, în loc de asta, îl cuprinse cu brațul și îi spuse, pe un ton liniștitor:

– Cineva trebuie s-o fi văzut pe femela dragon. Mama și fratele meu vor auzi de ea și vor ști de unde a apărut. Ne vor trimite ajutoare.

În sinea lui, Reyn se îndoia de propriile sale cuvinte:

– Odihnește-te puțin.

– Mi-e atât de foame, repetă Selden cu deznădejde. Oftă: Într-un fel, a meritat experiența asta. Am văzut dragonul înălțându-se.

Se întoarse cu fața spre pieptul lui Reyn și rămase nemișcat. Și Reyn își lăsă ochii să se închidă. Puteau pur și simplu să adoarmă amândoi și să moară? Încercă să se gândească la ceva destul de important ca să continue să lupte. Malta. Dar ea era probabil deja moartă, undeva, în orașul prăbușit. Orașul însuși era singurul lucru care-l interesase înainte de a o descoperi pe Malta, și acum îl înconjura, preschimbat în ruine. Nu-și dezgropase niciodată secretele. Poate că dacă murea aici, devenind unul dintre secretele lui, își atingea astfel ținta în cea mai mare măsură posibilă. Își dădu seama că inima lui repetă, ca un ecou, cuvintele lui Selden. Măcar eliberase dragonul. Tintaglia se înălțase, zburând liberă. Asta însemna ceva, dar nu ceva pentru care să continue să trăiască. Poate că avea să moară mulțumit. El o salvase.

Simți un alt cutremur slab. Urmă zgomotul unei împroșcături, de parcă de deasupra s-ar fi desprins pământ, căzând în mâl. Poate că avea să se prăbușească tot plafonul, oferindu-i o moarte rapidă.

Peste față îi trecu un val de aer proaspăt, cu miros greu, de reptilă. Deschise ochii și văzu capul cât un ponei al Tintagliei coborât în încăpere.

– Ești încă viu? spuse ea în loc de salut.

– Te-ai întors?

Lui Reyn nu-i venea să creadă.

Ea nu răspunse. Își trase capul afară și ghearele ei din față începură să sfărâme pământul din jurul crăpăturii. Pietre, țărână și bucăți de plafon căzură în ploaie. Selden se trezi țipând și se făcu mic, lipindu-se de Reyn.

– Nu, e în ordine. Cred că-ncearcă să ne salveze.

Reyn încercă să-i vorbească pe un ton liniștitor, în timp ce îl ținea la adăpost de resturile în cădere.

Pământul și pietrele continuau să cadă rând pe rând și deschiderea se lărgi. Mai multă lumină își croi drum în încăpere.

– Cățărați-vă pe ăsta, le porunci Tintaglia, pe neașteptate.

O clipă mai târziu, capul ei reapăru cu un buștean solid bine strâns în bot, de parcă ar fi fost un câine care aduce un băț. Suflarea din nări i se revărsa în aerul rece din sală, iar duhoarea de reptilă deveni copleșitoare. Reyn își adună ultimele puteri ca să se ridice în picioare și să-l salte pe Selden atât cât era nevoie ca să se poată cățăra pe trunchi. El se agăță de celălalt capăt. Imediat ce se urcă pe el, Tintaglia îi ridică. Se blocară pentru câteva clipe în deschidere, dar ea eliberă trunchiul smucindu-l cu brutalitate, fără să se sinchisească defel dacă ei se țin bine sau nu. Peste alte câteva clipe, îi lăsă jos, pe pământul acoperit de mușchi. Cei doi ajunseră pe o movilă stingheră din mijlocul pădurii mlăștinoase, deasupra cupolei îngropate de multă vreme. Clătinându-se, Selden se îndepărtă de buștean și apoi căzu, plângând de ușurare. Și Reyn se clătină, dar descoperi că se poate ține pe picioare.

– Mulțumesc, izbuti să spună.

– Nu sunteți obligați să-mi mulțumiți. Am făcut ceea ce am spus c-o să fac.

Își lărgi nările și șuvoiul suflării ei îl încălzi pentru scurt timp pe Reyn.

– Acum o să trăiți?

Era mai mult o afirmație decât o întrebare.

Picioarele lui începură să tremure și se lăsă în genunchi ca să nu se prăbușească.

– Dacă ne putem întoarce curând în Trehaug. Avem nevoie de mâncare. Și de căldură.

– Cred că vă pot duce acolo, recunoscu ea, fără tragere de inimă.

– Slavă lui Sa! murmură Reyn, cu o ardoare cu care nu se mai rugase niciodată.

Se ridică și se apropie de Selden clătinându-se. Se aplecă și-l prinse pe băiat, încercând să-l ridice, dar descoperi că n-are destulă forță decât ca să-l salte în picioare. O porni spre Tintaglia împleticindu-se și pe jumătate târându-l pe Selden cu sine.

– Sunt istovit, îi spuse femelei dragon. Trebuie să te ghemuiești ca să ne urcăm în spatele tău.

Ochii ei argintii se rotiră cu dispreț.

– Să mă ghemuiesc? întrebă. Voi, în spatele meu? Nu cred, omule.

– Dar... ai spus că ne duci la Trehaug.

– Vă duc. Însă nicio creatură n-o să mă-ncalece vreodată, și cu atât mai puțin un om. O să vă duc în gheare. Stați în picioare în fața mea, unul lângă altul. O să vă ridic și-o să vă duc acasă.

Reyn se uită cu îndoială la picioarele ei din față, acoperite de solzi. Avea gheare argintii, strălucitoare și ascuțite. Nu vedea cum i-ar fi putut căra ținându-i destul de strâns fără să-i străpungă. Se uită la Selden și își văzu temerile oglindite pe figura lui întoarsă în sus.

– Ți-e frică? îl întrebă cu voce scăzută.

Băiatul se gândi câteva clipe.

– Mi-e mai mult foame decât frică, conchise el.

Își îndreptă spatele. Își lăsă privirea să rătăcească pe trupul femelei dragon. Când se uită din nou la Reyn, fața îi radia. Își clătină capul cu uimire.

– Legende. Tapiserii și tablouri. Toate spălăcite în comparație cu adevărata ei strălucire. E prea uimitor de frumoasă ca să

n-ai încredere în ea sau ca să te temi. Chiar dacă m-ar ucide în clipa asta, aș muri pătruns de splendoarea ei.

Cuvintele neobișnuite ale băiatului îl șocară pe Reyn. Selden răsuflă adânc, adunându-și toată puterea care îi mai rămăsese. Reyn știa cât îl costa să stea drept și să declare:

– O s-o las să mă ducă.

– Oh? Serios? îl tachină Tintaglia, răutăcioasă.

Ochii îi sticleau atât de amuzament, cât și de încântarea de care o umpluseră laudele băiatului.

– Da, întări Reyn, suntem de acord amândoi.

Lângă el, Selden păstră tăcerea, dar icni când femela dragon se săltă brusc pe labele din spate. Îi domina cu înălțimea ei. Să rămână neclintit în timp ce își întindea spre ei ghearele labelor din față i se păru lui Reyn cel mai greu lucru pe care-l făcuse vreodată. Îl ținu pe Selden lipit de el și nu se mișcă în timp ce labele ei se închideau în jurul lor. Vârfurile ghearelor se plimbară pe deasupra lui, măsurându-l înainte de a se strânge. Două vârfuri de gheare i se proptiră în spate, stânjenitoare, dar fără să-l străpungă. Tintaglia îi strânse pe amândoi la piept, cum face o veveriță cu prețioasa nucă pe care a descoperit-o. Selden țipă fără să vrea când ea își îndoi colosalele picioare din spate înainte de a se avânta spre cer.

Bătea din aripile ei albastre, înălțându-se întruna. Frunzișul pădurii se închise sub ei. Reyn își răsuci gâtul și avu parte de amețitoarea priveliște a vârfurilor copacilor. Stomacul îi tresări, dar, o clipă mai târziu, sufletul i se umplu de încântare. Noua imagine spectaculoasă a lumii îl făcu să uite de teamă aproape cu desăvârșire. Verde și învolburată, Valea Fluviului Ploilor Sălbatice se întindea jos, sub ei, la mare distanță. Dragonul îi ducea tot mai sus, într-o spirală largă, îngăduindu-i astfel să întrezărească fluviul ce șerpuia sub cerul deschis prin vegetația luxuriantă. Apa, văzu el, era de un cenușiu mai palid decât de obicei. Uneori, după cutremure puternice, era albă și acidă zile de-a rândul și oricine naviga pe fluviu trebuia să știe că vasul lui e în pericol. Când se albea, mistuia lemnul cu iuțeală. Femela dragon

își înclină aripile și se rotiră, îndreptându-se spre mal și în susul fluviului. Pe urmă văzură Trehaugul și îi simțiră mirosul. Văzut de sus, orașul atârna printre crengile copacilor ca o ghirlandă din lămpi decorative. Fumul vetrelor urca în aerul neclintit.

– Aici e!

Strigă cuvintele ca răspuns la întrebarea nerostită a femelei dragon, apoi își dădu seama că n-ar fi fost nevoie să le rostească. Fiind atât de aproape de ea, vechea lor legătură se refăcuse de la sine. Presimțirile îi înghețară sângele o clipă, însă simți răspunsul ei ironic; n-avea de ce să-și facă griji. Ea nu plănuia să mai rămână în preajma oamenilor.

Reyn se simți aproape recunoscător că avea pântecul gol când coborâră în spirale ametitoare. Întrezări imagini rotitoare ale orașului și ale fluviului în timp ce coborau, iar, pentru scurt timp, imaginile unor siluete care strigau și arătau către ei împrăștiindu-se în fața lor. O simți pe Tintaglia dezgustată, fiindcă nu exista niciun spațiu larg și plat, pregătit pentru coborârea unui dragon. Ce soi de oraș era ăsta?

Se opriră pe docuri, zdruncinându-se. Platformele plutitoare, care se înălțau și coborau după cum creștea sau scădea nivelul fluviului, se afundară sub izbitură. Jeturi de apă albă țâșniră de pe margini către centru, făcându-l pe *Kendry*, ancorat în apropiere, să se legene primejdios. Corabia vie își urlă nedumerirea. Pe când docul se ridica legănându-se sub greutatea Tintagliei, ea își deschise ghearele. Reyn și Selden îi căzură la picioare. Ea se roti pe picioarele din spate ca să-și coboare apoi ghearele din față pe lemn, alături de ei.

– Acum veți trăi, afirmă cu tărie.

– Acum... vom... trăi, gâfâi Reyn.

Selden zăcea aidoma unui iepure năucit.

Reyn deveni conștient de tunetul pașilor și de susurul excitat al cuvintelor schimbate în șoaptă. Își ridică privirea. Un adevărat val de oameni inundă portul. Mulți erau murdari de nămolul în care săpaseră îndelung. În ciuda uimirii de pe fețe, toți păreau istoviți. Mulți își strângeau uneltele de săpători în mâini ca pe

niște arme. Toți se opriră la capătul docului. Strigătele de oameni cărora nu le venea să-și creadă ochilor se contopiră, înălțându-se într-un răcnet neclar în timp ce se uitau uluiți la Tintaglia, arătând-o cu degetul. Reyn își zări mama făcându-și loc cu coatele. Ajunse în primul rând al privitorilor îngroziți, fiind apoi singura care ieși din mulțime și înaintă cu prudență către dragon. Pe urmă, îl văzu pe el și își pierdu orice interes pentru creatura impozantă.

– Reyn? întrebă, neîncrezătoare. Reyn!

Vocea i se frânse când îi rosti numele.

– Trăiești? Slavă lui Sa!

Se apropie în fugă și îngenunche lângă el.

Reyn întinse brațul și o prinse de mână.

– Trăiește, spuse el. Am avut dreptate. Dragonul e viu.

Înainte de a apuca Jani să răspundă, îi întrerupse un țipăt prelung. Reyn o văzu pe Keffria țâșnind dintre privitorii îngrămădiți și alergând pe doc către Selden. Îngenunche lângă el, apoi îl luă în brațe.

– Oh, mulțumesc lui Sa, trăiește! Dar Malta? Unde e Malta, unde e fiica mea?

Reyn spuse cuvintele greu de rostit.

– N-am găsit-o. Mă tem c-a pierit în oraș.

Ca un vânt care se întețește, un strigăt porni din gâtul Keffriei, înălțându-se până ce ajunse un urlet sfâșietor:

– Nu, nu, nu! se tângui ea.

Selden păli în strânsoarea ei. Trăsăturile băiețelului dur care trecuse alături de Reyn prin greaua lor încercare prinseră brusc să tremure, redevenind copilărești. Suspinele lui se alăturară vaietelor Keffriei.

– Mamă, mamă, nu plânge.

O trase de braț, dar nu izbuti să-i abată atenția.

– Cea pe care o numiți Malta nu e moartă, se amestecă dragonul cu voce tăioasă. Terminați cu miorlăielile și cu văicăreala.

– Nu e moartă? exclamă Reyn.

Selden îi repetă cuvintele ca un ecou. Își încleștă mâinile de mama lui care se tânguia și o zgâlțâi.

– Mamă, ascultă. N-ai auzit ce-a spus dragonul? A spus că Malta nu e moartă. Nu mai plânge, Malta nu e moartă. Își îndreptă privirea radioasă spre Tintaglia: Poți să ai încredere în dragon. Când m-a adus până aici, i-am simțit înțelepciunea prin piele.

În spatele lor, pe doc, un cor de voci tot mai sonore o acoperi pe cea a lui Selden. Unii exclamau, uluiți:

– A vorbit! Dragonul a vorbit! Ați auzit?

Unii dădeau din cap, surprinși, pe când alții întrebau ce vor să spună prietenii lor.

– N-am auzit nimic.

– A pufnit, atâta tot.

Dezgustul preschimbă argintiul ochilor Tintagliei în cenușiu.

– Mințile lor sunt prea înguste chiar și pentru a vorbi cu mine. Oameni! Își undui gâtul lung: Dă-te la o parte, Reyn Khuprus. Am terminat cu tine și cu semenii tăi. Mi-am îndeplinit făgăduiala.

– Nu! Așteaptă!

Reyn își smuci brațul din strânsoarea mamei sale. Se agăță, curajos, de vârful cu gheare al aripii Tintagliei.

– Nu poți pleca. Spui că Malta a supraviețuit. Dar unde e? De unde știi că trăiește? E în siguranță?

Tintaglia se eliberă smulgându-și cu ușurință vârful aripii din mâinile lui.

– Am fost în legătură cu ea o vreme, după cum foarte bine știi, Reyn Khuprus. Așa că încă mai știu, vag, ce e în mintea ei. Cât despre locul unde se află, n-am idee, pot spune doar că plutește pe apă. Pe fluviu, presupun, având în vedere cât de înspăimântată e. Îi e foame și sete, dar, din câte îmi dau seama, nu e rănită.

Reyn căzu în genunchi în fața dragonului.

– Du-mă la ea. Te implor. O să-ți rămân pentru totdeauna îndatorat dacă faci asta pentru mine.

Pe fața femelei dragon licări amuzamentul. Reyn îl observă în iuțeala învolburării culorii ochilor ei și în ușoara lărgire a nărilor.

– N-am nevoie de serviciile tale, omule. Și prezența ta e plictisitoare. Adio!

Își săltă aripile și începu să le întindă.

– Îndepărtează-te de mine, ca să nu fii trântit.

Însă Reyn se repezi spre ea dintr-un salt. Pe trupul ei acoperit de solzi lucioși, mâinile lui ar fi căutat degeaba ceva de care să se prindă. Se azvârli pe unul dintre picioarele ei din față și îl cuprinse cu brațele ca un copil care se agață de mama lui. Dar rosti cuvinte pline de forță și de furie.

– Nu poți pleca, dragonule Tintaglia! Nu poți să pleci și s-o lași pe Malta să moară! Te-a ajutat la fel de mult ca mine să te eliberezi. S-a deschis ca să primească toate amintirile orașului. A descoperit mecanismele secrete care deschid peretele cel mare. Dacă n-ar fi venit ea să te caute, eu n-aș fi ajuns în oraș în timpul cutremurelor. Acum ai fi fost îngropată! Nu poți nesocoti o asemenea datorie! Nu poți.

Auzea din spate frânturi de întrebări și din discuția dintre mama lui, Selden și Keffria. Nu-i păsa ce auzeau ei din tot ce spunea el; nu-i păsa ce povestea băiatul. În clipa aceea nu se putea gândi decât la Malta.

– Fluviul se albește, continuă să-i vorbească dragonului. Apa albă mistuie bărcile. Dacă e pe fluviu pe un buștean sau pe o plută, apa o să distrugă lemnul și apoi o s-o ucidă. O să moară pentru c-a intrat în oraș ca să-ncerce să te salveze.

Ochii argintii ai femelei dragon se rotiră împestrițându-se cu pete roșii, atât de mare îi era furia. Răsuflarea îi țâșni fierbinte, fiind cât pe ce să-l trântească pe Reyn. Apoi îl înhăță cu o singură labă din față și îl săltă ca pe o păpușă de cârpă umplută cu rumeguș. Ghearele i se strânseră dureros la piept. Abia mai putea să respire.

– Bine, gânganie! șuieră ea. O să te-ajut s-o găsești. Dar, după asta, am terminat cu tine și cu semenii tăi. Orice bine mi-ați fi făcut tu și ea pălește pe lângă răul făcut de semenii tăi tuturor semenilor mei.

Îl săltă în aer și îl întoarse spre corabia vie. *Kendry* se uită lung la ei și fața lui părea a unui muribund.

– Să nu crezi că nu știu! Roagă-te să uit! Roagă-te să nu mă mai revezi după ziua de azi!

El nu putea trage aer în piept ca să-i răspundă, iar ea nu-i aşteptă răspunsul. Cu un salt puternic, se avântă în văzduh. Clătinarea bruscă a docului îi trânti pe jos pe cei care se aventuraseră pe el. Reyn auzi groaza din ţipătul strident al mamei sale când femela dragon se îndepărtă, luându-l cu sine. Pe urmă, şuierul vântului stârnit de înălţarea lor îi alungă din urechi orice alt sunet.

Până atunci nu-şi dăduse seama cât de mult le purtase Tintaglia de grijă lui şi lui Selden în timpul zborului de mai înainte. Acum se ridică în aer cu atâta iuţeală, încât el îşi simţi sângele zvâcnind în obraji şi urechile pocnindu-i. Pântecul îi rămăsese cu siguranţă mai jos, în urmă. O simţea pe Tintaglia clocotind de furie. O făcuse de râs în faţa oamenilor rostindu-i adevăratul nume. Li-l dezvăluise celorlalţi, care n-aveau dreptul să-l cunoască.

Izbuti să respire, dar nu şi să-şi aleagă cuvintele. Scuzându-se, ar fi putut greşi în aceeaşi imensă măsură cum o făcuse spunându-i că îi e datoare Maltei. Îşi ţinu gura şi îşi încleştă mâinile de ghearele ei, încercând să le slăbească strânsoarea din jurul coastelor lui.

– Vrei să nu te mai strâng atât de tare, Reyn Khuprus? îl batjocori Tintaglia.

Îşi desfăcu ghearele, dar le închise la loc înainte ca Reyn să alunece printre ele ca să-şi găsească moartea. Chiar în timp ce el icnea de spaimă, ea nu se mai înălţă, înclinându-şi trupul ca să se-avânte deasupra fluviului, descriind o spirală largă. Erau prea sus ca să se vadă ceva. Terenul împădurit de jos era un covor unduitor de muşchi, iar fluviul nimic mai mult decât o panglică albă. Tintaglia îi răspunse gândului nerostit de el.

– Ochii unui dragon nu sunt la fel ca ai animalelor de pradă, măruntă creatură de carne. De aici văd atât cât e nevoie să văd. Ea nu se zăreşte. Probabil a fost purtată în josul fluviului.

Lui Reyn i se opri inima-n piept.

– O s-o găsim, îl linişti femela dragon în silă.

Aripile ei mari prinseră să se mişte uniform, ducându-i de-a lungul apei.

– Zboară mai jos, te rog, o imploră el. Lasă-mă s-o caut cu ochii mei. Dacă e în partea puțin adâncă, copacii s-ar putea să mi-o ascundă. Te rog.

Tintaglia nu răspunse, dar coborî atât de repede, încât lui i se înnegură vederea. Apoi zbură cu el în josul fluviului. Reyn își încleștă amândouă mâinile de ghearele ei și se strădui să cuprindă cu privirea toată lățimea apei și ambele maluri. Zburau prea repede. Reyn încercă să se convingă că simțurile ei mai ascuțite o vor ajuta pe Tintaglia s-o găsească pe Malta chiar dacă o să-i scape privirii lui, dar, după o vreme, disperarea se înrădăcină în el. Ajunseseră prea departe. Dacă nu o găsiseră însemna că nu mai era.

– Acolo! exclamă pe neașteptate Tintaglia.

Reyn se uită, dar nu văzu nimic. Ea se înclină și se întoarse cu agilitatea unei rândunici, aducându-l înapoi, deasupra aceleiași întinderi de apă.

– Acolo. În barca aia mică, împreună cu alți doi. Aproape de mijlocul fluviului. Acum o vezi?

– Da!

Bucuria tresăltă imediat în el, urmată la fel de brusc de groază. O găsiseră și, când Tintaglia îl aduse mai aproape, văzu că alături de ea erau Satrapul și Însoțitoarea lui. Însă, deși o zărise, asta nu însemna că era salvată.

– Ai putea s-o ridici din barcă? o întrebă pe femela dragon.

– Poate. Dacă te-arunc pe tine și scufund barca în timp ce-o iau pe ea. Aș putea s-o salt de-acolo fără să-i rup nimic altceva în afară de câteva coaste. Asta vrei?

– Nu.

Gândurile lui Reyn se perindau cu frenezie.

– Dragonii pot să înoate? Nu poți coborî pe fluviu, lângă ea?

– Nu sunt rață! Dezgustul Tintagliei sărea în ochi: Dacă vor să coboare pe apă, dragonii nu se opresc la suprafață, plonjează în adânc și ies mergând pe fundul albiei. Nu cred că ți-ar plăcea.

El se agăță de o ultimă speranță.

– N-ai putea să mă pui pe mine în barcă?

– De ce? Ca să vă înecați împreună? Nu fi prost. Vântul stârnit de aripile mele ar scufunda barca înainte să ajung destul de aproape ca să te las să cazi în ea. Omule, am făcut ce eram datoare. Ți-am găsit-o pe Malta. Acum știi unde e și salvarea ei depinde de tine și de ceilalți oameni. Rolul meu în viața ei s-a încheiat.

Asta nu-i oferea nicio alinare. O văzuse pe Malta întorcându-și fața spre ei când zburaseră pe deasupra bărcii. Își imaginase c-o aude strigându-l, implorându-l s-o salveze. Însă dragonul avea dreptate. Nu puteau face nimic pentru Malta fără să se pună pe el și pe toți cei din barcă în pericol.

– Du-mă repede înapoi la Trehaug, o imploră pe Tintaglia. Dacă plecăm acum pe urmele ei cu *Kendry*, înălțându-i toate pânzele, am putea ajunge la barcă înainte să o mistuie fluviul.

– Un plan înțelept! mormăi femela dragon, cu sarcasm. Ai fi fost și mai înțelept dacă ai fi plecat imediat cu corabia, în loc să-mi ceri mie să te duc. Ți-am spus că Malta e pe fluviu.

Logica ei rece era descurajantă. Reyn nu găsi nimic de spus. Aripile ei imense loviră din nou aerul cu putere, înălțându-i cu mult deasupra numeroaselor coroane de frunze ale pădurii. Terenul se perindă cu iuțeală pe sub ei, în timp ce Tintaglia îl ducea înapoi, spre Trehaug.

– Nu poți ajuta în niciun fel? întrebă el cu jale, când ea se rotea deasupra orașului.

La vederea dragonului, toată lumea de pe doc fugi pe țărm. Bătaia lentă a aripilor din timpul coborârii îl izbi de *Kendry* cu un val de aer. Picioarele puternice din spate ale femelei absorbiră din nou șocul izbiturii de docul care se scufundă și se arcui sub ei. Tintaglia îl sălță pe Reyn ținându-l între gheare și, lungindu-și gâtul, își întoarse capul, ca să-l poată ținti cu unul dintre imensii săi ochi argintii.

– Omulețule, eu sunt dragon. Sunt ultima stăpână a celor Trei Tărâmuri. Dacă undeva a rămas vreun semen de-al meu, trebuie să-l găsesc și să-l ajut. Nu-mi pot face griji pentru o scurtă scânteiere de viață ca tine. Descurcă-te așadar singur cât de bine poți. Eu plec. Mă îndoiesc c-o să ne mai întâlnim vreodată.

Îl lăsă jos, în picioare. Dacă voise să-l pună pe doc cu blândețe, nu izbutise. Pe când se îndepărta clătinându-se, Reyn simți brusc un șoc, mai degrabă al minții decât al trupului. Începu pe neașteptate și cu disperare să se teamă că a uitat ceva de o importanță colosală. Apoi își dădu seama ce dispăruse: legătura lui mentală cu dragonul. Tintaglia se separase de el. Pierderea îl năuci. Se părea că, până atunci, luase din legătura lor o oarecare vitalitate, fiindcă deveni deodată conștient că e mort de foame și de sete și din cale-afară de istovit. Izbuti să facă doar câțiva pași înainte de a cădea în genunchi. Dar era bine că nu rămăsese în picioare, fiindcă altminteri l-ar fi trântit zguduitura docului din clipa avântării Tintagliei în văzduh. O ultimă bătaie de aripi îl potopi cu duhoarea ei de reptilă. Fără vreun motiv pe care să-l fi putut înțelege, pierderea îi aduse în ochi lacrimi usturătoare.

Docul păru să-și continue legănarea vreme îndelungată. Reyn deveni conștient de prezența mamei lui, îngenuncheată lângă el. Jani îi luă capul în poala ei.

– Ți-a făcut vreun rău? îl întrebă. Reyn, Reyn, poți vorbi? Ești rănit?

El trase aer adânc în piept.

– Pregătiți-l pe *Kendry* să ridice imediat ancora. Trebuie să plecăm în josul fluviului cu toată viteza. Malta, Satrapul și Însoțitoarea lui... într-o barcă mică.

Tăcu, deodată prea ostenit ca să mai poată rosti vreun cuvânt.

– Satrapul! exclamă un bărbat din apropiere. Să fie lăudat! Dacă e în viață și îl putem regăsi, nu e totul pierdut. Mergeți repede pe *Kendry*. Pregătiți-l de plecare!

– Trimiteți-mi un vindecător!

Vocea lui Jani Khuprus se înălță peste murmurul stârnit dintr-odată.

– Vreau să fie dus Reyn în apartamentele mele.

– Nu. Nu. El i se agăță cu febrilitate de mână: Trebuie să plec cu *Kendry*. Nu mă pot odihni dacă n-o știu pe Malta în siguranță.

5

PARAGON ŞI PIRATERIA

— Nu-mi pasă dacă m'nânc b'taien când m'rit. Da' acu' n-a fost aşa. N-am f'cut n'mic rău.

– Aşa a fost şi cu cele mai multe bătăi pe care le-am mâncat eu. N-am făcut nimic rău, dar nici nimic bun, sublinie Althea, nepărtinitoare.

Îşi puse două degete sub bărbia lui Clef şi îi întoarse faţa în sus, către lumina tot mai împuţinată a zilei, continuând:

– Nu-i mare lucru, băiete. O buză spartă şi un obraz învineţit. O să dispară în mai puţin de-o săptămână. Nu ţi-a spart nasul.

Clef se îndepărtă îmbufnat de mâna ei.

– Mi l-ar fi spart dacă n-aş fi v'zut că vinen lov'tura.

Althea îl bătu pe umăr.

– Dar ai văzut-o. Fiindcă eşti iute şi vânjos. Şi aşa trebuie să fie un năier bun.

– Vas'zică tu crez' c-a fost drept să-mi f'că asta? întrebă Clef, furios.

Althea trase aer în piept. Îşi aspri inima şi glasul ca să răspundă cu răceală:

– Cred că Lavoy e primul secund, tu eşti musul şi eu sunt al doilea secund. Aici nu e vorba de dreptate şi nedreptate, Clef. Data viitoare, fii ceva mai sprinten. Şi destul de isteţ ca să te fereşti din calea secundului când e în toane rele.

– En totdeauna în toanen relen, sublinie posomorât băiatul.

Althea lăsă cuvintele lui să treacă fără răspuns. Orice năier avea dreptul să se plângă de secund, însă nu-l putea lăsa pe Clef să creadă că ea o să-i țină partea. Nu văzuse cu ochii ei cele petrecute, dar o ascultase pe Amber, care fusese pe greement și îi povestise totul indignată. Până ce coborâse ea pe punte, Lavoy se îndepărtase, trufaș. Althea se bucura că primul secund și dulgherul corabiei nu se întâlniseră. Însă dușmănia li se întețise. Palma trasă de Lavoy îl azvârlise pe băiat cât colo, și asta pentru că parâma pe care o înfășurase nu era strânsă bine, așa cum credea el că trebuie să fie. În sinea ei, Althea îl considera pe Lavoy brutal și prost. Clef era un băietan bun, iar strădaniile lui meritau laude, nu lovituri.

Stăteau la pupa, uitându-se în urma corabiei. În depărtare, insulele mici erau movile verzi. Marea era liniștită, dar vântul serii adia ușor și *Paragon* se folosea de adiere în cea mai mare măsură. În ultima vreme, părea să nu fie doar dispus, ci aproape înflăcărat de dornic să-i ducă spre Insulele Piraților cu cea mai mare iuțeală. Renunțase la toată vorbăria lui despre șerpi, ba chiar și la cugetările metafizice, nu se mai întreba dacă o persoană e ceea ce cred alții sau ceea ce crede ea însăși. Althea clătină din cap, cu ochii la câțiva pescărușii care plonjau către un banc de pești chiar de sub suprafața apei. Se bucura că *Paragon* terminase cu filosofia. Amber părea să savureze lungile lor conversații pe astfel de teme, însă pe Althea o tulburau. Amber se plângea acum că *Paragon* pare retras în sine și tăios, însă ei i se părea mai sănătos, mai concentrat pe ceea ce avea de făcut pe moment. Nici pentru un om, nici pentru o corabie nu putea fi prielnic să se gândească la nesfârșit la propria sa natură. Se uită din nou la Clef. Musul își plimba vârful limbii cu grijă pe spărtura buzei. Ochii lui albaștri priveau pierduți în depărtare. Ea îl înghionti cu cotul.

– Mai bine du-te la culcare, băiete. Nu mai e mult până-ncepe cartul tău.

– Crez că da, încuviință el cu indiferență.

O clipă, se uită la Althea parcă fără s-o vadă. Apoi izbuti să-și îndrepte atenția spre ea.

– Știam c-on s-on încasez den la el. Am 'nvățat asta când eram sclav. 'Neori tr'buien să ți-on iei și să ți' capu-n jos.

Althea zâmbi cu amărăciune.

– Uneori mi se pare că între un năier și un sclav nu e mare deosebire.

– Po'ten, răspunse el cu înverșunare. No'pten bună, do'mnă, adăugă înainte de a se răsuci pe călcâie ca să se îndepărteze.

Pentru o scurtă vreme, Althea continuă să privească învolburarea apei lățindu-se în urma corabiei. Bingtownul rămăsese undeva departe. Se gândi la mama și la sora ei aflate în tihna casei și le invidie. Pe urmă își aminti cât de plictisitoare i se păruse viața pe țărm și cât de cumplit o enervase nesfârșita așteptare. Probabil că în clipa aceea stăteau în camera de lucru a tatălui ei, bând ceai și întrebându-se cum să-i facă Maltei ieșirea în societate în Bingtown, când au atât de puțini bani. Aveau să se zgârcească la toate ca s-o scoată la capăt până la sfârșitul verii. Althea își spuse că, la drept vorbind, trebuia să admită că își făceau griji pentru ea, pentru soarta corabiei familiei și pentru bărbatul și fiul Keffriei. Nu puteau face nimic altceva decât să se învețe cu ele. Se îndoia că, fie victorioasă, fie înfrântă, o să se întoarcă în Bingtown înainte de sosirea primăverii.

Ea una avea o grijă mai mare: cum o s-o găsească pe *Vivacia* și cum o să se poată întoarce cu bine acasă? Când o văzuse Brashen ultima oară, corabia vie se afla în mâinile piratului Kennit, ancorată într-un loc apărat de pirați. Doar atât știau, și asta nu însemna mare lucru. Insulele alea nu erau doar inexistente pe hărți și pline de pirați, dar erau niște locuri înșelătoare pentru corăbieri, căci furtunile și inundațiile de pe uscat le modificau adesea conturile și gurile de vărsare, și cursurile apelor curgătoare. Așa auzise. În călătoriile făcute alături de tatăl ei către sud, pentru negoț, el ocolise mereu acele insule, tocmai din pricina pericolelor pe care le sfida ea acum. Ce-ar fi spus tatăl ei despre asta? Althea ajunse la concluzia că ar fi fost de acord cu încercarea ei

de a salva corabia familiei, dar nu și cu corabia aleasă pentru a o salva. Spusese întotdeauna că *Paragon* nu e doar o corabie nebună, ci și o piază rea. În copilărie, îi interzisese să aibă de-a face cu el într-un fel sau altul.

Se răsuci brusc și se îndreptă spre proră, de parcă ar fi putut să plece din preajma propriilor neliniști. Era o seară plăcută, își spuse, iar, în ultimele două zile, corabia fusese neobișnuit de stabilă și navigase neobișnuit de bine. Lavoy, primul secund, dezlănțuise de curând o furtună de disciplină și curățenie, dar așa ceva nu era ieșit din comun. În calitatea sa de căpitan, Brashen îi ceruse să spulbere bariera dintre năierii pe care îi luaseră în slujba lor și cei care se îmbarcaseră pe furiș ca să scape de sclavie. Orice secund știa că, dacă vrei să unești un echipaj, trebuie să-l pui să se spetească muncind timp de câteva zile.

Echipajului, în întregul său, avea să-i prindă bine un pic de disciplină în plus și mult mai multă curățenie. Nu era de-ajuns să devină corăbieri mai pricepuți, era nevoie și să-nvețe să lupte. Și asta, adăugă ea, posomorâtă, nu doar ca să-și poată apăra corabia, ci și ca să devină maeștri în abordarea altora. Totul părea deodată peste puterile lor. Ce-i îndreptățea să spere c-o vor găsi pe *Vivacia*, și cu atât mai mult că vor izbuti s-o ia din nou în stăpânire, cu un echipaj atât de pestriț și cu o corabie atât de imprevizibilă?

– Bună seara, Althea, o întâmpină *Paragon*.

Fără să se gândească la asta, ajunse pe puntea prova, lângă galion. *Paragon* își întoarse spre ea fața mutilată, ca și cum ar fi putut s-o vadă.

– Bună seara, *Paragon*, răspunse ea.

Încercă să-și pună în voce o notă veselă, dar corabia o cunoștea prea bine.

– Ei, care dintre neliniștile tale te chinuie mai tare în seara asta?

Althea se dădu bătută.

– Toate mă mușcă de călcâie, corabie, ca o haită de cățelandri scheunători. Adevărul e că nu știu pentru ce să-mi fac griji mai întâi.

Galionul pufni scurt a dispreț.

– Atunci alungă-le cu câte-o lovitură de picior, ca pe-o adevărată haită de potăi, și îndreaptă-ți privirea către destinul nostru.

Își întoarse din nou capul și rămase cu chipul fără ochi către orizont.

– Kennit, spuse cu voce joasă, fatidică. Mergem să-l înfruntăm pe pirat, să-i luăm ceea ce ne aparține de drept. Să nu lăsăm nimic să stea între noi și ținta noastră.

Althea amuți, uluită. Nu mai auzise niciodată corabia vorbind astfel. La început, nici măcar nu voise să se aventureze din nou pe apă. Își petrecuse atâția ani ca epavă eșuată și oarbă, încât se opunea ideii de navigare, și cu atât mai mult unei misiuni de salvare. Iar acum părea nu doar să fi acceptat ideea, ci și să se bucure că au șanse să se răzbune pe omul care a capturat-o pe *Vivacia*. Își încrucișă brațele musculoase pe pieptul lat. Avea pumnii strânși. Chiar făcuse din cauza ei una pe care și-o însușise?

– Nu te gândi la piedicile dintre clipa asta și cea în care îl vom înfrunta. Corabia vorbea cu voce joasă, blândă: Fie călătoria lungă sau scurtă, dacă-ți faci griji pentru fiecare pas, o s-o împarți la nesfârșit în bucăți, iar în final una te-ar putea înfrânge. Gândește-te numai la sfârșitul ei.

– Mă gândesc că n-o să învingem dacă nu ne pregătim, obiectă ea.

Paragon clătină din cap.

– Învață-te să crezi că vei învinge. Dacă spui că trebuie să fim luptători iscusiți când îl găsim pe Kennit, înseamnă că amâni asta până atunci. Fiți luptători buni acum. Fiți acum ceea ce trebuie să izbutiți să fiți la sfârșitul călătoriei și, când va veni sfârșitul, o să descoperiți că nu e decât un nou început.

Althea oftă.

– Acum vorbești ca Amber, se plânse ea.

– Ba nu, o contrazise el cu voce lipsită de expresie. Acum vorbesc ca mine însumi. Ca acel eu însumi pe care l-am dat deoparte și l-am ascuns, ca acela care am intenționat să devin, odată ce aveam să mă simt pregătit. Acum nu mai intenționez. Acum sunt.

Rămasă fără cuvinte, Althea clătină din cap pentru sine. Îi făcuse mai ușor față lui *Paragon* când era ursuz. Îl iubea, dar legătura lor era departe de ceea ce o lega de *Vivacia*. Cu *Paragon* se simțea adesea ca și cum ar fi avut în grijă un copil îndrăgit, dar prost-crescut și dificil. Uneori, dacă aveai de-a face cu el însemna prea multă bătaie de cap. Chiar și acum, când părea să se fi aliat cu ea, înfocarea lui putea s-o înspăimânte. Se lăsă o tăcere stânjenitoare.

Althea își alungă astfel de gânduri și încercă să se destindă, mulțumită legănării line a corabiei și sunetelor liniștitoare ale nopții. Pacea nu dură mult.

– Dacă vrei, poți zice că tu mi-ai spus.

Vocea lui Amber venea din spatele ei, obosită și amară.

Althea așteptă până când dulgherul corabiei i se alătură lângă copastie, apoi se hazardă să ghicească despre ce e vorba.

– I-ai vorbit căpitanului despre Lavoy și Clef?

– Da. Amber scoase din buzunar o batistă și își șterse fruntea: Nu mi-a fost de niciun folos. Brashen a spus doar că Lavoy e secundul, Clef e musul, iar el n-o să se-amestece. Nu înțeleg.

Un zâmbet ușor arcui buzele Altheei.

– Nu te mai gândi la el ca Brashen. Dacă ar fi pe stradă și l-ar vedea pe Lavoy lovind un băiat, ar sări imediat între ei. Dar nu suntem pe stradă. Suntem pe o corabie și el e căpitanul. Nu poate interveni între primul secund și echipaj. Dacă ar face-o fie și numai o singură dată, tot echipajul și-ar pierde respectul pentru Lavoy. Ar avea un nesfârșit șir de plângeri împotriva lui și toate ar ajunge la Brashen. Ar fi atât de ocupat cu dădăceala, încât n-ar mai avea timp să fie căpitan. Pun prinsoare că Brashen nu apreciază faptele lui Lavoy mai mult decât tine. Dar un căpitan știe că, pe o corabie, disciplina e mai importantă decât orgoliul rănit al unui băietan.

– Cât de departe o să-l lase pe Lavoy să meargă? mormăi Amber.

– Asta e treaba căpitanului, nu a mea, răspunse Althea. Știi, eu sunt doar al doilea secund, adăugă ea cu un zâmbet și, când cealaltă femeie își șterse din nou fruntea cu dosul palmei, o întrebă: Nu te simți bine?

– Nu, răspunse scurt Amber.

Nu se uită la Althea, care, în schimb, îi fixa profilul cu privirea. Chiar și în lumina tot mai slabă, pielea ei arăta precum hârtia prea întinsă, făcându-i trăsăturile să pară mai ascuțite. Culoarea feței îi era întotdeauna atât de stranie, încât nu trăda nimic, dar în seara aceea o ducea pe Althea cu gândul la un pergament vechi. Părul castaniu-deschis îi era strâns la spate și acoperit cu o basma.

Althea lăsă tăcerea să se prelungească între ele până ce Amber adăugă, șovăitoare:

– Dar nu sunt bolnavă. E doar o ușoară suferință care apare din când în când. Nu înseamnă decât fierbințeală și oboseală. O să-mi treacă. Nu e o boală molipsitoare, se grăbi să adauge, ca răspuns la privirea îngrozită a Altheei. N-o să mă supere decât pe mine.

– Ar trebui totuși să-i vorbești căpitanului despre asta. Și probabil să nu ieși din cabina ta până când îți trece.

Tresăriră amândouă când *Paragon* completă cu voce scăzută:

– Chiar și numai zvonul despre fierbințeală și despre o molimă la bordul unei corăbii poate scoate din minți echipajul.

– Pot păstra secretul, o asigură Amber pe Althea. Mă îndoiesc că, în afară de tine și Jek, o să-mi mai observe cineva suferința. Ea m-a mai văzut așa. N-o s-o deranjeze. Se întoarse brusc spre Althea și o întrebă: Dar tu ce spui? Ți-e frică să dormi lângă mine?

Althea îi întâlni privirea în întunericul care se îndesea.

– Cred c-o să te cred pe cuvânt că n-am de ce să mă tem. Dar ar trebui totuși să-i spui căpitanului. Ar putea să aranjeze lucrurile astfel încât să-ți poți îndeplini îndatoririle având mai mult timp de odihnă.

Nu adăugă că Brashen avea probabil să găsească o cale de a o izola pe Amber, păstrând secretul bolii ei.

– Căpitanul? Un zâmbet ușor arcui buzele lui Amber: Chiar îi spui așa tot timpul în gândurile tale?

– Asta este el, răspunse Althea, bățoasă.

Noaptea, în patul ei îngust, cu siguranță nu se gândea la Brashen în chip de căpitan al corabiei. Însă ziua era nevoită. Nu voia să-i spună lui Amber cât de greu îi venea să facă deosebirea cu claritate. Și nu i-ar fi fost mai ușor dacă vorbea despre asta. Era mai bine s-o

ținută pentru ea. Bănuia, stânjenită, că *Paragon* știe care îi sunt adevăratele sentimente pentru Brashen. Se aștepta să-l audă spunând ceva groaznic, care s-o dea de gol, dar galionul păstră tăcerea.

– Asta e o parte din ceea ce este el, încuviință Amber cu ușurință. Într-un fel, e partea lui cea mai bună. Cred că a trăit mulți ani plănuindu-și și visând la viața de căpitan. Cred că a suferit supunându-se unor căpitani nepricepuți, a învățat de la cei pricepuți și a pus în practică toate astea în ceea ce face acum. E mai norocos decât știe, căci își poate trăi visul. Atât de puțini oameni izbutesc.

– Ce izbutesc atât de puțini oameni? întrebă Jek, venind agale să li se alăture.

Îi zâmbi larg Altheei și o înghionti pe Amber cu afecțiune. Se aplecă peste copastie, scobindu-se între dinți. Althea se uită în sus la ea, cu invidie. Jek radia de vitalitate și sănătate. Zveltă și musculoasă, se purta firesc, fără să se rușineze de propriul trup. Nu își turtea sânii și nu se sinchisea că pantalonii ei de năier nu-i ajungeau mai jos de genunchi. Soarele și apa sărată îi despicaseră firele de păr blond, împletit într-o coadă lungă, dar ei puțin îi păsa. *Ea e*, se gândi Althea stânjenită, *ceea ce pretind eu că sunt: cineva care trăiește cum îi place, nelăsând faptul că e femeie să-i pună piedici.* Nu era drept. Jek crescuse în Cele Șase Ducate și susținea că acea egalitate e dreptul ei, prin naștere. Ca urmare, de obicei bărbații i-l recunoșteau. Althea încă mai simțea uneori că are nevoie de permisiunea cuiva pur și simplu pentru a fi ea însăși. Bărbații simțeau asta la ea. Nu dobândea nimic cu ușurință. Lupta îi era la fel de neîntreruptă ca răsuflarea.

Jek se aplecă peste balustradă.

– Bună seara, *Paragon*. Peste umăr, o întrebă pe Amber: Pot împrumuta de la tine un ac subțire? Trebuie să cârpesc ceva și pe-al meu nu-l găsesc nicăieri.

– Cred că da. Vin imediat să ți-l dau.

Jek se foi, agitată.

– Spune-mi unde e, și-l iau eu, se oferi.

– Ia unul de-al meu, se amestecă Althea. Sunt în sacul meu mic, înfipte într-o bucată de pânză groasă. E și ață acolo.

Althea știa că nevoia exagerată de intimitate a lui Amber se reflecta și asupra lucrurilor ei personale.

– Mulțumesc. Ei, ce spuneați că izbutesc puțini?

Jek își lăsă buzele să se arcuiască ușor și privirea îi deveni meditativă.

– Nu e ceea ce crezi, îi răspunse Amber cu îngăduință. Vorbeam despre oameni care își trăiesc visurile, iar eu am spus că sunt puțini asemenea oameni și că aceia încântați de visurile lor sunt încă și mai puțini. Când au ceea ce au visat, prea mulți descoperă că nu asta voiau de fapt. Sau îndeplinirea visului e peste puterile lor și totul se termină cu un sentiment de amărăciune. Însă pentru Brashen totul pare să fi ieșit așa cum trebuie. Face ceea ce și-a dorit întotdeauna, și o face bine. E un căpitan excelent.

– Așa este, spuse Jek dusă pe gânduri.

Cu grația unei pisici, se sprijini din nou de copastie și, tot gânditoare, se uită lung în sus, la primele stele.

– Și-aș pune prinsoare că se descurcă de minune și când e vorba de altceva.

Jek era o femeie robită poftelor; nu era pentru prima oară când Althea o auzea arătându-și interesul pentru un bărbat. Regulile de conviețuire pe corabie îi impuneau o abstinență contrară firii ei. Nu-și putea desfăta trupul, dar își lăsa mintea să zburde și ținea adesea să le dezvăluie Altheei și lui Amber fanteziile ei. Era subiectul care revenea cel mai des în conversațiile lor din rarele nopți petrecute de toate trei în paturile lor. Jek avea un umor bizar și își istorisea aventurile amoroase din trecut făcându-le pe celelalte două femei să moară de râs. De obicei, Althea găsea presupunerile ei porcoase pe seama năierilor din echipaj amuzante, dar descoperi că asta nu se întâmpla dacă vorbea despre Brashen. Avea senzația că i se taie răsuflarea.

Jek nu părea să-i remarce tăcerea bățoasă.

– V-ați uitat vreodată la mâinile căpitanului? le întrebă ea pe celelalte două fără să aștepte răspuns. Sunt ale unui bărbat în stare să muncească... și noi toate l-am văzut muncind, nu cu mult timp în urmă, pe plajă. Însă acum, când e căpitan și nu

umblă cu catran și unsoare, și le păstrează curate ca mâinile unui mare domn. Când m-atinge un bărbat, nu-mi place să fiu nevoită să mă întreb pe ce-o fi pus mâinile mai înainte și dacă și le-o fi spălat. Îmi plac cei cu mâini curate.

Își lăsă gândul să hoinărească și zâmbi ușor, ca pentru sine.

– El e căpitanul, îi atrase Althea atenția. Despre el n-ar trebui să vorbim așa.

O văzu pe Amber strâmbându-se la auzul cuvintelor ei ipocrite. Se temu mai ales că *Paragon* ar putea pune o întrebare, dar o îngrozeau și ironia tăioasă și limba ascuțită a lui Jek, care totuși se mulțumi să se întindă și să remarce:

– N-o să fie întotdeauna căpitanul. Sau poate că eu n-o să fiu mereu un simplu năier de pe corabia lui. Oricum, aștept o vreme în care n-o să mai fiu nevoită să-i spun „domnule". Și atunci...

Jek își îndreptă brusc spatele, arătându-și albul dinților într-un zâmbet larg.

– Ei bine, înălță dintr-o sprânceană. Cred că totul o să meargă bine între noi. L-am văzut privindu-mă. M-a felicitat de mai multe ori fiindcă muncesc cu cap. Suntem de-aceeași înălțime, adăugă ea mai mult pentru sine decât pentru celelalte două femei. Asta-mi place. Face atât de multe lucruri mai... confortabile.

Althea nu izbuti să-și pună stavilă cuvintelor.

– Dacă te-a lăudat, nu-nseamnă neapărat că i se scurg ochii după tine. Căpitanul e omul care își dă seama când cineva face treabă bună. Și o spune sus și tare, la fel ca și atunci când nu-i place cum se lucrează...

– Desigur, încuviință Jek fără șovăire. Dar trebuie să mă urmărească din priviri ca să observe că lucrez cu cap. Dacă-nțelegi ce vreau să zic. Se aplecă din nou peste copastie: Ce părere ai, corabie? Tu și căpitanul Trell sunteți prieteni de multă vreme. Ce-i place la femeile lui?

În scurta tăcere care-i urmă întrebării, Althea simți că moare. Inima îi încremeni, răsuflarea i se opri în gât. Cât de multe îi povestise Brashen lui *Paragon* și cât de multe avea să trădeze corabia?

Paragon își schimbase din nou dispoziția. Vorbi cu glas de băiețandru, evident măgulit de atenția femeii. Păru aproape că flirtează când răspunse:

– Brashen? Chiar crezi că-mi vorbește mie deschis despre așa ceva?

Jek își rostogoli ochii.

– Există vreun bărbat care nu vorbește mult prea deschis când e alături de alți bărbați?

– Poate că mi-a spus o poveste sau două, din când în când.

În vocea lui *Paragon* se simți neobrăzarea.

– Ah. Mi-am imaginat. Prin urmare, ce preferă căpitanul nostru, corabie? Nu, nu-mi spune. Lasă-mă să ghicesc. Jek se întinse, tacticoasă: Poate, fiindcă își laudă întotdeauna echipajul pentru că muncește cu cap și cu sprinteneală, tot asta preferă și la o femeie? Vrea una care se urcă repede pe greementul lui și îi coboară pânzele...

– Jek!

Althea nu putu să-și ascundă indignarea din glas, dar *Paragon* o întrerupse:

– Jek, de fapt, mi-a spus că preferă o femeie care mai mult tace decât vorbește.

La asta, Jek râse din toată inima.

– Și ce speră el că va face femeia în timp ce e atât de tăcută?

– Jek.

Amber își pusese toate mustrările într-un singur cuvânt rostit cu voce joasă. Jek se întoarse spre ele râzând, pe când *Paragon* întrebă:

– Ce?

– Îmi pare rău că-ntrerup petrecerea găinilor, dar căpitanul vrea să discute cu al doilea secund.

Lavoy se apropiase fără zgomot. Jek își îndreptă spatele, zâmbetul dispărându-i. Amber îi aruncă, în tăcere, o privire, încruntându-se. Althea se întrebă cât de mult auzise și se dojeni în sinea ei. N-ar fi trebuit să-și piardă vremea pe puntea prora, vorbind cu atâta familiaritate cu oameni din echipaj și încă despre un

asemenea subiect. Se hotărî să imite într-o mai mare măsură stilul în care se izola Brashen de năieri. O ușoară distanțare era de folos pentru păstrarea respectului. Însă ideea întreruperii prieteniei ei cu Amber o speria. Pe urmă, ar fi fost cu adevărat singură.

Așa cum și Brashen era singur.

– Mă duc imediat, îi răspunse lui Lavoy, cu voce scăzută.

Nu luă în seamă batjocura din cuvintele „petrecerea găinilor". El era primul secund. Putea s-o mustre, s-o ocărască și s-o ia în râs, iar o parte a datoriei ei era să îndure fără a cârti. Faptul că o făcuse de față cu cineva din echipaj o durea, dar răspunzându-i n-ar fi izbutit decât să înrăutățească lucrurile.

– Și, după ce termini acolo, du-te să vezi ce e cu Lop, da? Se pare că flăcăul are nevoie de ceva îngrijiri.

Lavoy își trosni tacticos încheieturile degetelor, lăsând un zâmbet să i se lățească pe față.

O momea pe Amber, Althea o știa. Lop avea nevoie de îngrijiri ca urmare nemijlocită a pumnilor primiți de la Lavoy. Primul secund descoperise că Amber detestă violența. Încă nu găsise niciun pretext ca să-și îndrepte furia către Jek sau către dulgherul corabiei, dar părea să savureze reacțiile ei la bătăile pe care le împărțea celorlalți năieri. Cu o strângere de inimă, Althea își dori ca Amber să nu fi fost atât de orgolioasă. Dacă și-ar fi plecat cât de puțin capul în fața lui Lavoy, el ar fi fost mulțumit. Althea se temea că încordarea dintre ei o să dea în clocot.

Lavoy îi luă locul lângă copastie. Amber se retrase ușor.

– Noapte bună, corabie, îi ură Jek lui *Paragon*, domolită, înainte de a se îndepărta agale.

Althea știa că ar fi trebuit să se prezinte repede la ordinul lui Brashen, dar nu-i plăcea să-i lase pe Amber și Lavoy singuri. Dacă se întâmpla ceva, ar fi fost cuvântul ei împotriva cuvântului lui. Și, când un secund pretindea că s-a petrecut ceva într-un anumit fel, spusele unui simplu năier nu contau câtuși de puțin.

Althea vorbi cu hotărâre:

– Dulgherule, vreau să fie reparată închizătoarea cabinei mele în noaptea asta. Lucrurile mărunte trebuie făcute pe vreme calmă

și în momente de liniște, ca să nu devină belele mari pe timp de furtună.

Amber îi aruncă o privire. În realitate, Amber îi atrăsese atenția că ușa lor zăngănește în loc să stea bine închisă. Althea răspunsese cu o ridicare din umeri.

– O să mă ocup de asta, făgădui Amber cu gravitate.

Althea mai zăbovi o secundă, sperând că dulgherul corabiei o să profite de prilejul ivit ca să se îndepărteze de Lavoy. Dar Amber n-o făcu, iar ea nu putea s-o silească fără să aţâţe încordarea mocnită. Cu inima îndoită, îi lăsă pe cei doi împreună.

Cabina căpitanului era la pupa. Althea bătu fără șovăire și așteptă până ce-i auzi vocea scăzută invitând-o să intre. *Paragon* fusese construit presupunându-se că o să-i fie căpitan chiar proprietarul său sau, cel puțin, cineva din familia acestuia. Aproape toți năierii de rând erau nevoiți să se mulțumească să doarmă în hamace agățate sub punte, oriunde găseau loc. Însă Brashen avea o cabină cu ușă, cu pat fixat și două mese, dintre care una pentru hărți, și cu hublouri prin care puteai privi pe deasupra învolburării apei din urma corabiei. Lumina de un galben cald a lămpii, mirosurile bogate și tonurile prietenoase ale lemnului lustruit o întâmpinară pe Althea.

Brashen își ridică ochii pe masa pentru hărți. Avea în față, răsfirate, atât schițele făcute de el pe bucăți de pânză groasă, cât și strădaniile Altheei de a le copia pe pergament. Părea obosit și mult mai bătrân decât în realitate. Fața opărită i se jupuise după ce veninul șarpelui îi arsese pielea. Acum i se vedeau mai bine ridurile de pe frunte, de pe obraji și de lângă nas. Veninul îl lăsase și fără o parte din sprâncenele lui groase. Golurile îl făceau să pară cumva mirat. Althea era recunoscătoare fiindcă jetul de stropi arzători nu-i vătămase și ochii lui negri.

– Ei? întrebă Brashen pe neașteptate, și Althea își dădu seama că se holbează la el.

– M-ai chemat, sublinie ea atât de stânjenită, încât cuvintele îi sunară aproape tăios.

El își atinse părul, ca și cum ar fi avut impresia că nu-i stătea cum ar trebui. Părea zdruncinat de răspunsul ei brutal.

– Te-am chemat. Da, așa e. Am avut o mică discuție cu Lavoy. Mi-a dezvăluit câteva idei de-ale lui. Unele par demne de luat în seamă, dar mă tem că-ncearcă să mă momească pe o cale pe care-o s-o regret. Mă întreb cât de bine îl cunosc pe omul ăsta. E oare în stare de prefăcătorie...?

Brashen își îndreptă spatele, de parcă ar fi tras brusc concluzia că vorbește prea liber.

– După părerea ta, cum e condusă corabia în ultima vreme?

– După atacul șarpelui? întrebă ea, deși nu era nevoie.

Balanța puterii se schimbase subtil în favoarea ei după ce ea și Brashen înfruntaseră șarpele împreună, străduindu-se să-l alunge. Oamenii aveau un mai mare respect pentru priceperea ei, însă Lavoy îi lăsa impresia că nu e de acord cu așa ceva. Încercă să-i spună cumva asta lui Brashen fără să pară că-l critică pe Lavoy. Trase aer în piept.

– De când cu atacul șarpelui, mie îmi e mult mai ușor. Năierii îmi dau ascultare fără șovăire și fac treabă bună. Simt că le-am câștigat și inimile, și supunerea. Răsuflă din nou adânc și trecu dincolo de o limită: Însă, după atac, primul secund s-a hotărât să întărească disciplina... În parte, e de înțeles. Oamenii n-au reacționat așa cum ar fi trebuit în timpul confruntării. Unii n-au ascultat ordinele; prea puțini s-au repezit să ne-ajute.

Brashen vorbi încruntându-se.

– Am remarcat că Lavoy nu ne-a sprijinit. Cartul lui începuse de ceva vreme și era pe punte, însă nu ne-a ajutat câtuși de puțin.

Althea simți un nod în stomac. Ar fi trebuit să observe și ea. Lavoy stătuse deoparte când ea și Brashen se luptau cu șarpele. Atunci i se păruse bizar de firesc să fie ei cei care înfruntă monstrul. Se întrebă dacă absența lui Lavoy spune ceva mai mult decât că-i fusese frică. Oare sperase ca ea sau Brashen, sau chiar amândoi să fie uciși? Sperase să moștenească el comanda corabiei? Dacă asta s-ar fi întâmplat, ce s-ar fi ales de țelul călătoriei lor? Brashen tăcea din nou, evident lăsând-o să se gândească.

Ea trase aer în piept.

– De când cu atacul șarpelui, primul secund a înăsprit disciplina, dar nu la fel pentru toată lumea. Pe unii pare să-i nedreptățească. Pe pildă, pe Lop. Și pe Clef.

– Nu m-aș fi așteptat să-ți fie milă de Lop, spuse Brashen, privind-o cu atenție. El n-a mișcat nici măcar un deget ca să te-ajute când te-a atacat Artu.

Ea clătină din cap aproape cu furie.

– Nimeni nu s-ar fi putut aștepta la vreun ajutor din partea lui. Într-un fel, e idiot. Îndrumă-l, spune-i ce are de făcut, și se descurcă destul de bine. S-a agitat când Artu... când m-am luptat eu cu Artu, el sărea încoace și încolo, lovindu-se cu pumnii în piept și ocărându-se singur. Chiar n-avea idee ce să facă. Artu îi e tovarăș, năier pe aceeași corabie, iar eu sunt al doilea secund, așa că el habar n-avea de partea cui să treacă. Însă țin minte că pe punte, când ne-a atacat șarpele, Lop a fost cel destul de curajos ca s-arunce cu o găleată în creatură și apoi să-l tragă la adăpost pe Haff. Dacă n-ar fi fost Lop, acum am fi avut pe punte un năier mai puțin. Nu e deștept. Nici pe departe. Dar, dacă nu-i ceri mai mult decât poate, e un năier bun.

– Și ai senzația că Lavoy îi cere lui Lop mai mult decât poate?

– Oamenii fac din el calul de bătaie al glumelor. Era de așteptat și, atâta timp cât nu merg prea departe, Lop pare să se bucure că i se dă atenție. Însă când se amestecă și Lavoy, jocul devine mai crud. Și mai periculos. Lavoy mi-a spus să mă duc să-l îngrijesc pe Lop după ce plec de aici. E a doua oară când e rănit, în tot atâtea zile. Îl momesc să facă lucruri periculoase sau prostești. Când iese ceva prost și Lavoy dă vina pe Lop, niciun alt năier nu-și recunoaște partea de vină. Nu e bine pentru echipaj. Îl împarte în tabere tocmai când avem mai multă nevoie să fie unit.

Brashen dădea din cap cu gravitate.

– Ai urmărit cum se poartă Lavoy cu sclavii fugiți din Bingtown?

Întrebarea o zgudui. Păstră tăcerea câteva clipe, derulându-și în minte ultimele câteva zile.

– Se poartă bine, spuse în cele din urmă. Nu l-am văzut niciodată revărsându-și furia asupra lor. Nu-i alătură restului echipajului atât de mult pe cât ar putea. Unii par să promită foarte mult. Harg și Kitl nu vor să recunoască, dar eu cred c-au mai lucrat pe o corabie. Dintre ceilalți, unii au cicatrice și apucături de oameni obișnuiți cu armele. Cei mai buni doi arcași ai noștri au fețele tatuate. Însă fiecare în parte jură că e fiu de negustor, că e un locuitor inocent al Insulelor Piraților, capturat de vânzătorii de sclavi. Sunt valoroși pentru echipajul nostru, dar se țin deoparte. Cred că, încetul cu încetul, trebuie să-i facem pe ceilalți năieri să le accepte tovărășia ca pe a unor oameni obișnuiți, ca să...

– Și ai observat că Lavoy nu numai că le îngăduie să stea deoparte, ba chiar, având în vedere cum îi împarte pe punte, pare să-i încurajeze s-o facă?

Althea se întrebă unde vrea Brashen să ajungă.

– Ar putea fi adevărat. Pare să se folosească de Harg și Kitl aproape cum se folosește un căpitan de primul și de al doilea secund. Uneori, foștii sclavi par un al doilea echipaj al corabiei, fără legătură cu primul. Fiecare dintre cele două grupuri pare să refuze să-l accepte pe celălalt, sublinie stânjenită. Nu e vorba doar de năierii noștri, care nu-i vor pe foștii sclavi lângă ei. Și Tatuații sunt înclinați să nu se amestece cu ei.

Brashen se lăsă pe spătarul scaunului.

– În Bingtown erau sclavi. Cei mai mulți au ajuns în starea asta după ce au fost capturați de pe Insulele Piraților. Au fost gata să riște totul ca să fugă din Bingtown la bordul lui *Paragon* fiindcă noi reprezentăm șansa lor de a se întoarce acasă. Când ne pregăteam de plecare, am fost gata să le-o ofer în schimbul muncii lor pe punte. Acum nu mai sunt sigur că am făcut un târg înțelept. E mai probabil ca un om capturat din Insulele Piraților pentru a fi vândut ca sclav să fie mai degrabă pirat decât orice altceva. Sau, cel puțin, să-i găsească pe pirați pe placul lui.

– Probabil, încuviință ea fără tragere de inimă. Însă nu se poate să nu ne fie cât de cât loiali, fiindcă i-am ajutat să scape de sclavie.

Căpitanul ridică din umeri.

– Pesemne. E greu de spus. Bănuiesc că acum îi sunt loiali mai degrabă lui Lavoy decât ţie şi mie. Sau lui *Paragon*. Se foi pe scaun: Uite ce ne sugerează Lavoy. Spune că, odată ce vom pătrunde în apele Insulelor Piraţilor, vom avea mai multe şanse să ne apropiem de ţintă dacă pretindem că suntem şi noi piraţi. Spune că, mulţumită năierilor lui tatuaţi, am putea fi crezuţi, şi că ei ne-ar putea învăţa să ne purtăm ca piraţii. Dă de înţeles că unii ar putea chiar să cunoască insulele foarte bine. Aşa că ne-am putea da drept un vas pirat.

– Ce? Altheei nu-i venea să-şi creadă urechilor: Cum?

– Ne facem un steag. Capturăm o corabie sau două, ca să ne deprindem să luptăm, zice Lavoy. Apoi intrăm într-unul dintre oraşele mai mici ale piraţilor cu ceva pradă şi trofee, şi cu mâini darnice şi lăsăm să se afle că am vrea să-l urmăm pe Kennit. Cu ceva vreme în urmă, acest Kennit s-a proclamat Rege al Piraţilor. Când am auzit ultima dată vorbindu-se despre el, îşi aduna susţinători. Dacă pretindem că vrem să ne numărăm printre ei, am putea ajunge în apropierea lui şi, înainte de a trece la fapte, ne-am da seama în ce stare e *Vivacia*.

Althea îşi alungă indignarea şi se sili să cântărească ideea. Marele avantaj era că, dacă izbuteau să ajungă în apropierea lui Kennit, puteau afla câţi oameni din echipajul *Vivaciei* mai erau în viaţă.

– Dar, cu tot atâta uşurinţă, am putea fi atraşi într-un loc fortificat, de unde, chiar dacă i-am înfrânge pe Kennit şi pe oamenii lui, tot n-am putea scăpa. Între noi şi ideea asta mai stau două piedici imense. Prima e *Paragon*. Cum crede Lavoy c-am putea ascunde că e o corabie vie? Iar a doua este faptul c-o să fim nevoiţi să ucidem, pur şi simplu ca antrenament pentru luptă. Ar trebui s-atacăm o corabie de negoţ mică, să omorâm echipajul, să furăm încărcătura... cum îi poate trece aşa ceva prin minte?

– Am putea să atacăm corabia unui negustor de sclavi.

Asta o făcu să amuţească brusc. Cercetă faţa lui Brashen. Părea serios. Întâmpină uimirea ei tăcută cu o privire obosită.

– N-avem nicio altă tactică. Încerc să pun la cale ceva care să ne-ajute s-o găsim pe *Vivacia* furişându-ne, apoi s-o atacăm când

se-așteaptă Kennit cel mai puțin. Nu mi-a venit nicio idee. Și bănuiesc că, dacă are într-adevăr ostatici din echipajul *Vivaciei*, el o să prefere să-i execute, în loc să ne lase să-i salvăm.

– Credeam că vrem să negociem mai întâi. Să oferim o răscumpărare pentru supraviețuitori și pentru corabie.

Cuvintele i se păreau, chiar și ei, copilărești și naive. Banii pe care familia ei izbutise să-i adune înainte de plecarea lui *Paragon* nu ajungeau nici măcar pentru o corabie obișnuită, cu atât mai puțin pentru una vie. Althea își împinsese ideea într-un cotlon dosnic al minții, spunându-și că vor negocia cu Kennit făgăduindu-i o a doua plată, mai consistentă, după reîntoarcerea *Vivaciei* în Bingtown, în bună stare. Răscumpărarea era ceea ce-și doreau cei mai mulți pirați; reprezenta motivul subînțeles al pirateriei.

Însă Kennit nu era aidoma celor mai mulți pirați. Toată lumea auzise povești despre el. Captura corăbiile negustorilor de sclavi, omora echipajul și elibera încărcătura. Corăbiile capturate deveneau vase pirat, avându-i adesea ca echipaj chiar pe oamenii care fuseseră marfă la bordul lor. Apoi acele corăbii atacau alți negustori de sclavi. De fapt, dacă *Vivacia* n-ar fi fost la mijloc, Althea l-ar fi aclamat pe Kennit fiindcă se străduia să scape de sclavie Țărmurile Blestemate. I-ar fi plăcut să vadă negoțul cu sclavi al Chalcedului înăbușit în Insulele Piraților. Însă bărbatul surorii ei făcuse din corabia vie a familiei o unealtă a acelui negoț, iar Kennit o capturase. Althea o voia pe *Vivacia* înapoi cu o ardoare care îi sfâșia inima ca o durere neîntreruptă.

– Înțelegi, spuse el ca o confirmare, cu voce scăzută.

Îi privise tot timpul chipul. Ea își lăsă ochii în jos, deodată rușinându-se fiindcă el îi putea citi cu atâta ușurință gândurile.

– Mai devreme sau mai târziu, va trebui să vărsăm sânge. Am putea captura o corabie mică, una cu sclavi. Nu e nevoie să ucidem echipajul. Dacă năierii se predau, îi putem lăsa în voia valurilor, în bărcile lor de salvare. Pe urmă ducem corabia într-un oraș al piraților și îi eliberăm încărcătura, cum face Kennit. Așa am putea câștiga încrederea locuitorilor insulei. Am putea afla ceea ce trebuie să știm ca să putem pleca pe urmele *Vivaciei*.

Vocea lui Brashen deveni brusc nesigură. Ochii lui negri o ţintuiau cu o privire aproape chinuită.

Althea era uluită.

– Îmi ceri mie îngăduinţa?

El se încruntă. Câteva clipe se scurseră în tăcere.

– E stânjenitor, recunoscu el apoi cu voce slabă. Sunt căpitanul lui *Paragon.* Însă *Vivacia* e corabia familiei tale. Familia ta a plătit expediţia asta. Simt că, dacă trebuie luate hotărâri de un anumit fel, ai dreptul să te faci auzită în mai mare măsură decât numai în calitate de al doilea secund.

Se lăsă pe spătarul scaunului şi, preţ de câteva secunde, îşi roase încheietura unui deget. Apoi îşi ridică din nou privirea spre ea.

– Aşadar, ce zici, Althea?

Felul în care îi rostise numele schimbă dintr-odată cursul întregii discuţii. Brashen arătă către un scaun şi ea se aşeză cu încetineală. El se ridică şi traversă încăperea. Când se întoarse, avea în mâini o sticlă de rom şi două pahare. Turnă câte puţin în fiecare pahar. Se uită la ea peste masă şi zâmbi în timp ce se aşeza pe scaunul lui. Puse un pahar cu rom în faţa ei. Privindu-i mâinile curate, Althea se strădui să rămână cu gândul la conversaţie. Care era părerea ei? Răspunse fără grabă.

– Nu ştiu ce să zic. Cred că-mi pun toată încrederea în tine. Ştii, tu *eşti* căpitanul, nu eu.

Încercă s-o spună în glumă, dar sună aproape ca o învinuire. Sorbi din rom.

El îşi încrucişă braţele pe piept şi se lăsă uşor către spătarul scaunului.

– Oh, cât de bine ştiu asta, murmură.

Îşi ridică paharul.

Ea schimbă cursul discuţiei.

– Şi trebuie să-l luăm în considerare pe *Paragon.* Ştii că nu poate suferi piraţii. Cum o să se simtă dacă facem aşa ceva?

Brashen scoase un sunet gros, din fundul gâtului, şi lăsă brusc paharul jos.

– Asta e partea cea mai stranie. Lavoy pretinde c-o să fie încântat.

Altheei nu-i venea să-și creadă urechilor.

– De unde știe el? A vorbit vreodată cu *Paragon* despre asta? Furia îi răbufni: Cum îndrăznește? Astfel de idei vârâte în capul corabiei sunt ultimul lucru de care avem nevoie.

Brashen se aplecă spre ea peste masă.

– Pretinde că *Paragon* a deschis vorba. Într-o seară, își fuma pipa la prora, când galionul l-a întrebat dacă s-a gândit vreodată să devină pirat. De aici ideea că un vas pirat e cea mai sigură cale de a pătrunde într-un port al piraților. Iar *Paragon* s-a lăudat că știe multe secrete despre Insulele Piraților. Sau, cel puțin, așa zice Lavoy.

– L-ai întrebat pe *Paragon* dacă e adevărat?

Brashen clătină din cap.

– Mi-a fost teamă să încep o asemenea discuție; ar fi putut să creadă c-o fac fiindcă sunt de acord. Pe urmă și-ar fi îndreptat toată energia către asta. Sau dacă ar fi crezut că nu sunt de acord, ar fi insistat, vrând să demonstreze că ar fi în stare. Doar îl știi pe *Paragon*. N-am vrut să-i înfățișez ideea fără să fim cu toții de acord. Dacă i-aș sugera-o măcar o singură dată, i-ar putea intra în cap că pirateria e singurul curs corect al acțiunii.

– Mă-ntreb dacă răul ăsta nu s-a săvârșit deja, spuse Althea, gânditoare.

Simțea romul în pântec ca o pe mică pată fierbinte.

– În ultima vreme, *Paragon* e foarte bizar.

– Dar când n-a fost? întrebă Brashen, zâmbind strâmb.

– Acum e altfel. Ciudățenia lui are ceva de rău augur. Spune că, întâlnindu-l pe Kennit, ne vom întâlni destinul. Și că nimic nu trebuie să ne împiedice s-o facem.

– Și ești de acord cu el? întrebă Brashen, cercetător.

– Nu știu ce să zic despre partea cu destinul. Brashen, dacă am putea să dăm de *Vivacia* când e ancorată, cu doar câțiva oameni de cart la bord și s-o furăm, aș fi mulțumită. Nu vreau nimic mai mult decât corabia mea și oamenii din echipajul ei,

dacă a supraviețuit vreunul. Nu vreau nici mai multe lupte, nici mai mult sânge decât e necesar.

– Nici eu, răspunse Brashen cu voce scăzută.

Mai turnă câte un strop de rom în fiecare pahar.

– Dar nu cred c-o putem redobândi pe *Vivacia* fără luptă și fără sânge. Trebuie să ne călim.

– Știu, recunoscu ea fără tragere de inimă.

Dar se întrebă dacă e adevărat. Nu luase niciodată parte la niciun fel de luptă. Întreaga ei experiență se rezuma la două încăierări din taverne. Nu se vedea cu o sabie în mână, luptând ca s-o elibereze pe *Vivacia*. Dacă se întâmpla să fie atacată, putea să se apere. Știa atâta lucru despre sine însăși. Dar să sară pe o altă punte, rotindu-și arma ca să omoare oameni pe care nu-i mai văzuse niciodată? Acum, când stătea cu Brashen în cabina călduroasă și confortabilă, se îndoia de asta. Nu era calea aleasă de negustori. Fusese învățată să negocieze ca să capete ce își dorea. Însă știa un lucru. O voia pe *Vivacia* înapoi. O voia cu sălbăticie. Poate că, dacă-și vedea corabia mult iubită în mâini străine, furia și înverșunarea aveau să se trezească în ea. Poate că atunci avea să fie în stare să ucidă.

– Ei? spuse Brashen.

Althea își dădu seama că se uită, pe lângă el, la spuma dantelată din urma lor, vizibilă prin hubloul de la pupa. Își întoarse ochii către ai lui. Degetele i se jucau cu paharul când îl întrebă:

– Ei, ce?

– Devenim pirați? Sau măcar ne dăm drept pirați?

Gândurile ei alergau în cerc, cu deznădejde.

– Tu ești căpitanul, răspunse în cele din urmă. Cred că tu trebuie să hotărăști.

El păstră tăcerea câteva clipe. Apoi rânji.

– Mărturisesc că, într-o anumită măsură, ideea îmi surâde. Am cântărit-o ceva vreme. Ca steag, ce-ai zice de un șarpe de mare stacojiu pe fundal albastru?

Althea se strâmbă.

– Nu pare purtător de noroc. Dar e înfricoșător.

– Înfricoșător vrem să fie. Și, din toate blazoanele care-mi vin în minte, e cel mai înspăimântător, desprins din cele mai groaznice dintre coșmarurile mele. Cât despre noroc, mă tem că va trebui să ni-l facem singuri.

– Ca întotdeauna. Și atacăm numai corăbii cu sclavi?

Fața lui deveni serioasă pentru câteva secunde. Apoi un licăr al vechiului său zâmbet îi lumină ochii.

– Poate nu trebuie să atacăm nimic. Poate izbutim să lăsăm doar impresia că am făcut-o... sau că avem de gând s-o facem. Ce-ar fi să jucăm puțin teatru? Cred că eu ar trebui să intru în pielea nemulțumitului fiu mezin al unui negustor din Bingtown, poate un soi de filfizon. Un domn din înalta societate venit în sud ca să-ncerce cu degetul pirateria și politica. Tu ce zici?

Althea râse zgomotos. Romul i se răspândea în pântec, își răsfira căldura în tentacule și i le trimitea în tot trupul.

– Cred că ai putea ajunge să savurezi prea mult jocul ăsta, Brashen. Și eu? Cum ai explica prezența unei femei într-un echipaj din Bingtown?

– Ai putea fi încântătoarea mea prizonieră, ca în povestea unui menestrel. Fiica unui negustor, ținută ostatică până la primirea răscumpărării. O privi pieziș: Așa mi-aș cuceri reputația de pirat cutezător. Am putea spune că *Paragon* e proprietatea familiei tale, explicând astfel de ce avem o corabie vie.

– E cam prea dramatic, obiectă ea cu voce suavă.

În ochii lui Brashen se zărea o scânteiere. Romul li se urcase amândurora la cap, conchise ea. Tocmai când se temea că inima ei o să fie mai puternică decât rațiunea, expresia pe de fața lui deveni brusc sumbră.

– Măcar dacă am putea s-o redobândim pe *Vivacia* cu farsa asta romantică. În realitate, jocul de-a piratii va fi mult mai sângeros și mai necruțător. Mă tem că n-o să-l savurez la fel de mult ca Lavoy. Sau ca *Paragon*. Brashen clătină din cap. Amândoi au o înclinație spre... cum să-i spun? Uneori cred că nu e decât pură răutate. Dacă s-ar lăsa în voia ei, bănuiesc că oricare dintre ei ar da dovadă de o sălbăticie de neimaginat pentru niciunul dintre noi.

– *Paragon*? întrebă Althea.

În voce i se simțea îndoiala, dar un firav fior de certitudine îi alunecă pe șira spinării.

– *Paragon*, adeveri Brashen. El și Lavoy ar putea fi un cuplu nefast. Mi-ar plăcea să-i împiedic să devină apropiați, dacă așa ceva e cu putință.

O neașteptată bătaie în ușă îi făcu pe amândoi să tresară violent.

– Cine e? întrebă Brashen cu asprime.

– Lavoy, căp'tane.

– Intră.

Althea sări în picioare la vederea primului secund. Acesta observă dintr-o privire sticla cu rom și paharele de pe masă. Ea se strădui să nu pară nici surprinsă, nici vinovată, dar Lavoy o țintui cu o privire în care i se citeau cu ușurință bănuielile. Sarcasmul cu care i se adresă lui Brashen era aproape insolență.

– Îmi pare rău că trebuie să vă întrerup, dar pe corabie avem de rezolvat o problemă. Dulgherul e pe puntea pupa, leșinat. M-am gândit să vreți să știți.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă Althea fără să se gândească.

Buzele lui Lavoy se arcuiră a dispreț.

– Îi raportez căpitanului, năierule.

– Întocmai. Vocea lui Brashen era rece: Așadar, continuă. Althea, du-te să vezi ce e cu dulgherul. Lavoy, ce s-a-ntâmplat?

– Să fiu afurisit dacă știu.

Secundul voinic ridică din umeri alene.

– Am găsit-o acolo și m-am gândit că vreți să știți.

Nu era timp să-l contrazică și nici momentul potrivit ca să-i spună lui Brashen că-i lăsase pe cei doi împreună. Cu inima la gură, alergă să vadă ce-i făcuse Lavoy lui Amber.

6

O FEMEIE INDEPENDENTĂ

O burniță măruntă cădea din cerul înnourat. Apa picura la nesfârșit din tufele din grădină. Veștede și ude, frunzele erau covor pe pământul îmbibat de ploaie. Serilla lăsă marginea dantelată a draperiei să cadă din nou la locul ei. Se întoarse în cameră. Cenușiul zilei se strecurase în casă și, în îmbrățișarea lui, Serilla se simțea înghețată și bătrână. Într-o străduință de a încălzi încăperea, poruncise să fie trase draperiile și să se facă focul. Dar, în loc de așteptata senzație de plăcere, se simțea sufocată, prinsă în capcana zilei. Iarna se furișa în Bingtown. O străbătu un tremur. Iarna era întotdeauna, în cel mai bun caz, un anotimp neplăcut. În anul acela, mai era și în neorânduială și neliniștitor.

Cu o zi înainte, însoțită de o gardă puternică, făcuse un drum cu trăsura de la proprietatea lui Restart până în Bingtown. Poruncise să fie dusă prin tot orașul, străbătând piața veche, și apoi de-a lungul cheiului. Peste tot văzuse numai distrugeri și ruine. Privirea ei căutase zadarnic semne de refacere și de renaștere a orașului devastat. Casele și prăvăliile arse împrăștiau izul de neînlăturat al disperării. Docurile se terminau cu limbi de lemn carbonizat. Din apa sumbră a portului se înălțau două catarge. Înfășurați în mantii cu glugă ca să se apere de frig, toți oamenii de pe străzi se grăbeau s-ajungă undeva. Își întorceau privirea de

la trăsură când trecea pe lângă ei. Până și străzile patrulate de ceea ce mai rămăsese din garda orașului păreau a fi sub stăpânirea încordării și a asupririi.

Ceainăriile sclipitoare și prăvăliile prospere dispăruseră. Bingtown, orașul strălucitor și animat, prin care făcuse primul ei drum către casa lui Restart pierise, lăsând în urmă un stârv duhnitor și răvășit. Strada Negustorilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice era un șir de vitrine acoperite cu scânduri și de prăvălii pustii. Puținele locuri unde se mai făcea negoț purtau pecețile prudenței și ale temerilor. Trăsura ei făcuse de trei ori cale-ntoarsă în fața unor baricade de moloz.

Plănuise să găsească negustori și orășeni vecini cu ei care să-și dea silința să refacă orașul. Își imaginase c-o să coboare din trăsură să-i salute și să-i laude pentru strădaniile lor. Ar fi trebuit s-o invite în prăvăliile lor aflate în reparație sau să-i arate tot ce reconstruiseră. Ea i-ar fi felicitat pentru bravură, iar ei s-ar fi simțit onorați fiindcă îi vizita. Plănuia să le câștige loialitatea și dragostea. Însă nu văzuse decât refugiați grăbiți, ursuzi și distanți. Nici măcar unul n-o salutase. Se întorsese în casa lui Davad și se dusese direct la culcare, fără să cineze. N-avea poftă de mâncare.

Se simțea înșelată. Bingtownul era globul strălucitor pe care își promisese întotdeauna că-l va stăpâni cândva. Mersese atât de departe și suferise atât de mult doar ca să-l întrezărească pentru un atât de scurt timp. De parcă soarta nu i-ar fi îngăduit nicio bucurie, orașul se distrusese singur chiar în clipa când ea era gata să-și atingă țelul. O parte din ea voia pur și simplu să-și recunoască înfrângerea, să se îmbarce pe o corabie și să plece în Jamaillia.

Dar nu mai erau corăbii care să poată ajunge, ferite de pericole, în Jamaillia. Chalcedenii pândeau toate vasele care încercau să plece din Bingtown sau să intre în portul său. Și, chiar dacă izbutea să se întoarcă în Jamaillia, cum avea să fie întâmpinată? Complotul împotriva Satrapului își avea rădăcinile acolo. Mulți ar fi văzut în ea o martoră și un pericol. Cineva ar fi putut găsi o cale de a scăpa de ea. Devenise bănuitoare încă de când Satrapul își propusese să meargă în acea călătorie de plăcere până în

Bingtown și să viziteze apoi Chalcedul. Nobilimea și sfetnicii lui ar fi trebuit să protesteze zgomotos împotriva unui asemenea plan; plecarea unui satrap domnitor la o atât de mare distanță în afara hotarelor Jamailliei era o raritate. Dar, în loc de obiecții, primise încurajări. Serilla oftă în sinea ei. Aceiași lingușitori care îl deprinseseră de tânăr cu plăcerile trupului, cu vinul și cu ierburile amețitoare îl încurajaseră și să plece, lăsând guvernarea țării sale în totalitate în seama lor, în vreme ce el călătorea pe ape ostile, aflându-se în grija unor aliați dubioși. Credul și trândav, el mușcase momeala. Atras de invitația „aliaților" chalcedeni, de promisiunea unor ierburi exotice și de plăceri ale cărnii încă și mai exotice, fusese îndepărtat de tron ca un copil ademenit cu dulciuri și jucării. „Cei mai loiali" dintre supușii săi, care îl încurajaseră întotdeauna să facă totul cum îi place, urmăreau astfel să-l detroneze.

O revelație neașteptată o șocă. Nu-i păsa prea mult ce avea să se-ntâmple cu Satrapul și cu guvernarea lui în Jamaillia. Tot ce dorea era să-i păstreze puterea în Bingtown, ca s-o poată revendica pentru ea însăși. Asta însemna să afle cine anume din Bingtown fusese atât de dornic să dea o mână de ajutor la detronarea lui. Aceiași oameni ar fi putut încerca să se descotorosească și de ea.

Preț de o clipă repede trecătoare, își dori să fi învățat mai multe despre Chalced. În cabina căpitanului chalcedean erau scrisori scrise în alfabetul din Jamaillia, dar în limba lui. Ea recunoscuse numele a doi mari nobili din Chalced și o notiță cu niște sume de bani. Simțise că ținea în mâini rădăcinile unei conspirații. Pentru ce fuseseră plătiți chalcedenii? Sau ei erau cei care plătiseră? Dacă ar fi putut citi scrisorile alea când o ținuse căpitanul chalcedean închisă acolo... apoi mintea îi fugi către altceva.

Detesta ceea ce i se întâmplase în acele zile de captivitate și siluire de coșmar. O schimbaseră definitiv, în moduri pe care le disprețuia. Nu putea să uite că acel căpitan chalcedean avusese asupra ei putere de viață și de moarte. Nu putea să uite că Satrapul – copilărosul, răsfățatul și prea îngăduitorul cu sine însuși

Satrap – avusese puterea de a o pune într-o asemenea situație. Propria imagine îi fusese schimbată în proprii ei ochi pentru totdeauna. Fusese silită să recunoască adevărata măsură a puterii bărbaților asupra ei. Ei bine, acum puterea îi aparținea ei însăși și, atâta vreme cât și-o apăra cum se cuvine, avea să fie în siguranță. Niciun bărbat n-avea să-i mai impună vreodată voința lui. Stăpânea puterea poziției sale înalte. Poziția asta o proteja. Trebuia să și-o păstreze cu orice preț.

Dar pentru putere trebuia să plătești.

Sălță din nou un colț al draperiei și se uită afară. Nici măcar acolo, în Bingtown, nu se afla la adăpost de încercările de asasinat. O știa. Nu ieșea niciodată neînsoțită. Nu cina niciodată singură și se asigura că oaspeții sunt serviți înaintea ei, de pe aceleași platouri din care urma să se servească și ea. Dacă izbuteau s-o ucidă, măcar n-avea să moară singură. Însă n-avea să-i lase nici s-o omoare, nici să-i smulgă autoritatea pentru care se luptase atât. Puterea asta era ținta unor amenințări, însă ea le putea înfrânge. Putea să-l țină pe Satrap izolat și lipsit de posibilitatea de a se face auzit. Pentru binele lui, firește. Serilla își îngădui un mic zâmbet. Își dorea să nu fi fost dus atât de departe. Dacă s-ar fi aflat acolo, în Bingtown, ea ar fi avut grijă să primească ierburile plăcerii și toate alinările mulțumită cărora ar fi rămas maleabil. Ar fi găsit cum să-l despartă de Kekki. L-ar fi convins că e înțelept să stea ascuns și s-o lase pe ea să se ocupe de treburile lui.

O bătaie discretă în ușă îi întrerupse gândurile. Lăsă draperia să cadă și se întoarse spre încăpere.

– Intră.

Servitoarea avea fața tatuată. Pe Serilla o dezgusta tatuajul care i se lăbărța pe obraz ca un păianjen verzui. Refuza să se uite la ea mai mult decât era nevoie. N-ar fi păstrat-o dacă n-ar fi fost singura instruită să respecte regulile de politețe din Jamaillia.

– Ce e? o întrebă, în timp ce femeia făcea o plecăciune.

– Negustoreasa Vestrit vrea să-ți vorbească, Însoțitoare Serilla.

– Las-o să intre, răspunse ea cu indiferență.

Moralul îi mai scăzu cu o treaptă. Știa că e înțelept s-o țină pe femeie aproape de ea, ca s-o poată supraveghea. Până și Roed Caern fusese de acord. Serilla se simțise atât de încântată de sine însăși când îi venise ideea acestui vicleșug. Într-o întrunire secretă, conducătorii Consiliului Negustorilor fuseseră îngroziți când le ceruse s-o întemnițeze pe Ronica Vestrit. Chiar și în asemenea vremuri, refuzaseră să vadă înțelepciunea unei astfel de fapte și amintirea acelei confruntări o făcea pe Serilla să strângă din dinți. Îi dovedise că autoritatea ei asupra lor are limite.

Dar, la rândul ei, și ea le dovedise conducătorilor Consiliului că știe să se descurce. Printr-un mesaj formulat cu eleganță, îi ceruse Negustoresei să-i fie oaspete în casa lui Davad. Pretinsese că Ronica trebuie s-o ajute să-i cerceteze hârtiile lui, ca să dovedească nu doar nevinovăția lui, ci și pe a ei. După o scurtă șovăire, Negustoreasa acceptase. La început, Serilla fusese mulțumită de ea însăși. Dacă o avea pe Ronica Vestrit sub acoperișul ei, lui Roed îi era mai ușor s-o spioneze. Urma să afle cât de curând cine e aliatul ei. Însă această tactică avea un preț. S-o știe aproape era ca și cum ar fi știut că are în pat un șarpe. Cunoașterea unui pericol nu însemna neapărat înlăturarea lui.

În ziua sosirii Ronicăi, Serilla fusese sigură de triumful ei. Negustoreasa nu-și adusese nimic mai mult decât cărau în boccele ea și servitoarea ei, o fostă sclavă cu fața tatuată, care o trata pe Negustoreasă aproape de pe picior de egalitate. Ronica avea puține haine și nicio bijuterie. În seara aceea, în vreme ce Ronica, purtându-și hainele simple, mânca așezată la celălalt capăt al mesei, Serilla se simțise triumfătoare. Creatura aia jalnică nu reprezenta o amenințare; urma să devină un simbol al caritații Însoțitoarei. Și, în cele din urmă, avea să-i scape ceva care să-i trădeze pe prietenii ei conspiratori. Roed o urmărea ori de câte ori ieșea din casă.

Totuși, de când se mutase în vechiul dormitor al lui Davad, Ronica n-o lăsa pe Serilla să aibă parte nici măcar de o singură zi de liniște. Era ca un țânțar care-i bâzâia în ureche. Tocmai când se străduia din răsputeri să-și consolideze puterea, Negustoreasa

îi abătea atenţia la fiecare pas. Ce măsuri lua pentru scoaterea corăbiilor scufundate în port? Din Jamaillia sosise vreo promisiune de ajutor? Trimisese o pasăre la Chalced ca să protesteze împotriva actelor de război? Încercase să capete ajutorul coloniştilor de pe Cele Trei Corăbii pentru patrularea pe străzi pe timpul nopţii? Poate că, dacă li se propunea o muncă plătită, foştii sclavi ar fi preferat s-o accepte în loc să cutreiere oraşul jefuind. De ce nu îndemna Serilla Consiliul Bingtownului să se întrunească şi să preia din nou conducerea? Ronica o presa cu astfel de întrebări în fiecare zi. În plus, se folosea de orice prilej ca să-i aducă aminte că e o intrusă. Când nu-i lua în seamă celelalte cereri, începea din nou să insiste, cu o monotonă tenacitate, repetând că Davad n-a fost trădător şi că Serilla n-are dreptul să-şi însuşească proprietatea lui. Femeia nu părea s-o respecte nicidecum şi, cu atât mai puţin, s-o trateze cu toată curtoazia datorată unei Însoţitoare a Satrapului.

Totul era încă şi mai dureros, fiindcă Serilla nu era îndeajuns de sigură pe poziţia ei ca să se folosească de propria autoritate în ceea ce o privea pe Negustoreasă. Cedase prea des, înfrântă de cicălelile acelei femei; mai întâi, poruncise să fie îngropat Davad, apoi îi dăduse o livadă nepoatei trădătorului. N-avea de gând să mai cedeze încă o dată. Aşa nu făcea decât s-o încurajeze.

Roed îi raportase cum îşi petrecea femeia dimineţile. În ciuda pericolelor de pe străzi, Ronica Vestrit şi camerista ei ieşeau în fiecare zi şi mergeau pe jos din uşă în uşă, îndemnându-i pe negustori să se întrunească. Roed îi povestise că Ronica se trezea adesea alungată sau tratată cu grosolănie de cei pe care îi vizita, dar era insistentă. Aidoma ploii răpăind pe piatră, se gândi Serilla, înfrângea inimile cele mai dure. În seara aceea urma să aibă parte de cea mai mare izbândă. Consiliul se întrunea.

Dacă negustorii aveau să-şi plece urechea la spusele ei şi să conchidă că Davad nu se făcuse niciodată vinovat de trădare, hotărârea lor avea să şubrezească serios autoritatea Serillei. Dacă aveau să decidă că nepoata lui trebuie să moştenească domeniul, Însoţitoarea avea să fie nevoită să părăsească vila lui Davad şi să-i

ceară găzduire unui alt negustor. Avea să-și ia rămas-bun de la intimitate și de la independență. Nu putea îngădui să se-ntâmple una ca asta.

Se opusese cu blândețe, dar ferm, întrunirii Consiliului, spunând că e prea devreme, că pentru neguțători nu e sigur să se adune într-un singur loc, unde ar fi putut fi atacați; însă ei nu-i mai dădeau ascultare.

Serilla n-avea nevoie decât de timp; timp în care să-și întărească alianțele, timp în care să afle cine putea fi convins cu lingușeli și cui era nevoie să i se ofere titluri și pământuri. Timpul i-ar fi putut aduce o altă pasăre cu vești din Jamaillia. Un negustor îi arătase mesajul trimis cu o pasăre de partenerul lui de acolo. Zvonurile despre moartea Satrapului ajunseră în oraș și revoltele puteau izbucni în orice clipă. Oare putea Satrapul să trimită o misivă scrisă de el însuși, care să spulbere bârfele primejdioase? Ea trimise o pasăre cu o scrisoare prin care garanta că zvonul e fals și întreba cine primise mesajul despre moartea Satrapului și de la cine. Se îndoia c-o să sosească vreun răspuns. Ce altceva îi rămânea de făcut? Măcar dacă ar mai fi avut încă o zi, încă o săptămână. Încă puțin timp, și era sigură că ar fi putut stăpâni Consiliul. Pe urmă, fiindu-le superioară în privința educației, a experienței în politică și a cunoștințelor despre democrație, ar fi izbutit să-i călăuzească pe calea către pace. I-ar fi făcut să-și dea seama ce compromisuri trebuie să accepte. I-ar fi unit pe toți locuitorii orașului, apoi ar fi tratat cu chalcedenii. Asta ar fi consfințit, în ochii tuturor, autoritatea ei în Bingtown. Nu avea nevoie decât de timp, iar Negustoreasa Vestrit i-l fura.

Ronica se strecură în încăpere. Ținea sub braț un registru.

– Bună dimineața, salută ea cu vioiciune.

Când servitoarea părăsi încăperea, se uită în urma ei.

– N-ar fi simplu pentru mine să m-anunț singură, în loc să fiu pusă să caut o servitoare care să bată la ușă în locul meu și să-mi rostească numele?

– Mai simplu, dar nu așa cum se cuvine, sublinie Serilla cu răceală.

– Acum te afli în Bingtown, ripostă Ronica pe un ton monoton. Aici nu credem în irosirea timpului de dragul de a-i impresiona pe alții.

Vorbea ca și cum i-ar fi explicat unei fiice rebele cum stau lucrurile cu bunele maniere. Fără să ceară voie, se apropie de masa de lucru și deschise registrul pe care-l adusese.

– Cred c-am găsit ceva care s-ar putea să te intereseze.

Serilla se duse lângă foc.

– Mă-ndoiesc, mormăi, ursuză.

Negustoreasa căutase dovezi cu mult prea multă stăruință. Neîncetatele șiretlicuri cu care încerca s-o amăgească o scoteau din sărite și făceau propriile înșelătorii să pară copilărești...

– Te-ai săturat deja de jocul de-a Satrapul? o întrebă Ronica pe un ton rece. Sau poate crezi că așa trebuie să se poarte un cârmuitor?

Serilla se simți de parcă ar fi fost pălmuită.

– Cum îndrăznești? începu, apoi făcu ochii încă și mai mari. De unde-ai luat șalul ăla? întrebă.

Știa că îl văzuse în dormitorul lui Davad, atârnat pe brațul unui scaun. Câtă obrăznicie să și-l însușească așa, de capul ei!

Pentru o clipă, ochii Ronicăi se măriră și privirea i se întunecă, de parcă întrebarea ar fi făcut-o să sufere. Pe urmă, fața i se îndulci. Ridică mâna și mângâie materialul moale care-i acoperea umerii.

– Eu l-am împletit, răspunse cu voce înceată. Cu ani în urmă, când Dorill era grea cu primul ei copil. Am vopsit eu însămi lâna și l-am lucrat cu mâna mea, ca dar aparte de la o tânără soție pentru o alta. Știam că Dorill îl adora, dar am fost mișcată când am descoperit că, dintre toate lucrurile ei, pe ăsta l-a ținut Davad lângă sine, ca să-i amintească de ea. A fost prietena mea. N-am nevoie de îngăduința ta ca să-i împrumut lucrurile. Aici, hoața și intrusa ești tu, nu eu.

Serilla o fixă cu privirea, mută de furie. În minte îi veni o răzbunare meschină. N-avea să se uite la dovada neînsemnată a negustoresei. N-avea să-i dea satisfacție. Strânse din dinți și îi

întoarse spatele. Focul aproape că se stinsese. De-asta i se făcuse frig dintr-odată. În Bingtown nu exista niciun servitor bun de ceva? Furioasă, luă ea însăși vătraiul și încercă să miște tăciunii și lemnele ca să readucă flăcările la viață.

– Te uiți împreună cu mine în registrul ăsta sau nu? întrebă Ronica.

Își îndreptă spatele și arătă cu degetul o însemnare, de parcă ar fi fost de-o importanță colosală.

Serilla își lăsă furia să dea în clocot.

– Ce te face să crezi c-am timp pentru așa ceva? Ai impresia că n-am nimic mai bun de făcut decât să-mi silesc ochii să descifreze scrisul mărunt al unui mort? Cască ochii, babo, vezi cu ce se confruntă întregul Bingtown în loc să stărui asupra obsesiilor tale. Orașul tău e pe moarte și poporul tău n-are destulă tărie ca să lupte cu moartea. În ciuda poruncilor mele, hoardele de sclavi își continuă jafurile. Am dat ordin să fie prinși și siliți să devină o oaste care să apere orașul, dar nu s-a făcut nimic. Străzile sunt blocate de dărâmături, dar nimeni nu s-a deranjat să le înlăture. Prăvăliile sunt închise și oamenii stau în casele lor, îngrămădiți ca niște lași în spatele ușilor.

Pocni un buștean cu vătraiul, trimițând un șuvoi de scântei în zbor către coș.

Ronica traversă încăperea și îngenunche lângă cămin.

– Dă-mi vătraiul ăla! exclamă, dezgustată.

Serilla îl lăsă să cadă cu dispreț lângă ea. Negustoreasa din Bingtown nu luă în seamă insulta. Îl ridică și începu să salte capetele lemnelor pe jumătate arse, readucându-le în mijlocul focului.

– Viziunea ta asupra Bingtownului e greșită. În primul rând, trebuie să ne păstrăm portul. Cât despre jafuri și revolte – eu una te consider tot atât de vinovată de ele ca și pe confrații mei, negustorii. Stau cu mâinile în sân, ca o șleahtă de neghiobi, jumătate din ei așteptând să le spui tu ce să facă, iar cealaltă jumătate vrând să facă alții totul. Tu ai adus discordia între noi. Dacă n-ai fi declarat că ne vorbești fiind învestită cu puterea Satrapului, Consiliul din Bingtown ne-ar fi condus ca de obicei. Acum, o

parte dintre negustori spun că trebuie să-ți dea ascultare, alții spun că trebuie în primul rând să-și poarte de grijă lor înșiși, iar alții zic – dând dovadă de înțelepciune, din ce cred eu – că ar trebui, pur și simplu, să-i adunăm pe toți oamenii din oraș care văd lucrurile în același fel și să ne-apucăm de treabă. Ce mai contează acum dacă suntem Negustori Vechi sau Negustori Noi sau doar simpli colonişti de pe Cele Trei Corăbii? Orașul nostru e în plin măcel, negoțul ni se duce de râpă, chalcedenii pun mâna pe oricine îndrăznește să iasă din Golful Negustorului, iar noi ne certăm unii cu alții.

Ronica se lăsă pe călcâie și se uită satisfăcută la focul care își revenea.

– Poate că-n seara asta o să-ncepem să ne ocupăm de câte ceva din toate astea.

În mintea Serillei se contură o bănuială cumplită. Femeia asta voia să-i fure planurile și să le înfățișeze ca și cum i-ar fi aparținut ei.

– Mă spionezi? întrebă. De unde știi atât de bine ce se vorbește în oraș?

Ronica pufni a dispreț. Se ridică încet, cu genunchii trosnindu-i.

– Am ochi și urechi. Iar ăsta e orașul meu și îl cunosc mai bine decât o să fii tu vreodată în stare.

*

Săltând în mână greutatea rece a vătraiului, Ronica se uită în ochii Însoțitoarei. Licărirea aia de teamă era din nou acolo, pe fața ei. Știu brusc că, alegând cuvintele și amenințările potrivite, ar fi putut s-o reducă la nimic mai mult decât o fetiță smiorcăită. Indiferent ce o zdrobise o făcuse zob cu desăvârșire. Autoritatea ei era o carapace goală, în care se ascundea un abis de spaimă. Uneori i se făcea milă de ea. Era aproape prea ușor s-o terorizeze. Însă ori de câte ori îi treceau prin minte astfel de gânduri, Ronica își înăsprea inima. Frica o făcea pe Serilla periculoasă. Vedea câte o amenințare în oricine. Prefera să acționeze ea prima, chiar dacă

se înșela, în loc să lase pe altcineva să treacă la fapte împotriva ei. Moartea lui Davad o dovedea. Femeia asta pretindea că are asupra Bingtownului o autoritate care, după părerea Ronicăi, nu-i aparținea nimănui, nici măcar Satrapului. Mai rău, încercarea de a se folosi de puterea pe care pretindea că o deține fărâmița tot ce mai rămăsese din priceperea Bingtownului de a se conduce singur. Ronica avea să folosească orice tactică aflată la îndemână ca să îndrepte din nou Bingtownul către pace și către o guvernare de sine stătătoare. Numai dacă era pace avea speranțe să-și regăsească familia sau măcar să afle dacă mai trăiește cineva din familia ei.

Așa că, imitând gestul disprețuitor al Însoțitoarei, azvârli vătraiul pe vatra de piatră. Când căzu cu un zăngănit și se rostogoli, o văzu pe Serilla trăgându-se înapoi cu o tresărire. Focul își revenea frumos. Ronica îi întoarse spatele și se uită la cealaltă femeie încrucișându-și brațele pe piept.

– Oamenii trăncănesc și, dacă vrei să știi ce se petrece de fapt, îi asculți. Poți afla noutăți chiar și de la servitori, dacă îi tratezi ca pe niște ființe omenești. Așa că știu că o solie de Negustori Noi, condusă de Mingsley, ți-a propus un armistițiu. Tocmai de asta e atât de important să vezi ce-am descoperit în registrele lui Davad. Ca să fii prevăzătoare când e vorba de Mingsley.

Obrajii Serillei se colorară într-un roz aprins.

– Așadar, eu te invit în casa mea, pur și simplu, din milă, iar tu profiți de ocazie ca să mă spionezi.

Ronica oftă.

– N-ai auzit niciun cuvânt din tot ce-am spus? N-am aflat asta spionându-te.

Spionând-o aflase altceva, dar nu era momentul potrivit pentru o asemenea dezvăluire.

– N-am nevoie de mila ta. Sunt împăcată cu soarta mea de acum. Am mai văzut cum starea în care mă aflam s-a schimbat și o s-o văd schimbându-se iarăși. Nu trebuie să mi-o schimbi tu. Ronica pufni scurt, amuzată: Viața nu e o cursă pentru reînvierea

trecutului. Nimeni nu se grăbește să-și întâlnească viitorul. Schimbările fac viața interesantă.

– Înțeleg, comentă Serilla, disprețuitoare. Privești cum se schimbă lucrurile. Atunci ăsta e spiritul dur al Bingtownului atât de lăudat de toată lumea? Răbdarea de a sta cu mâinile în sân așteptând să vezi ce-o să-ți rezerve viața? Nu ești interesată de refacerea orașului, așa cum a fost?

– Nu mă interesează deloc imposibilul, ripostă Ronica. Dacă ne străduim să ne întoarcem la ceea ce-a fost Bingtownul, suntem osândiți să fim înfrânți. Trebuie să mergem mai departe, să făurim un Bingtown nou. N-o să mai fie niciodată la fel cum a fost. Negustorii nu vor mai avea niciodată la fel de multă putere cum au avut. Dar putem totuși să ne continuăm existența. Asta e provocarea, Însoțitoareo. Să înveți din cele ce ți s-au întâmplat, nu să rămâi captiv în capcana lor. Nimic nu e mai distrugător decât mila, și mai ales decât mila de sine. În viață, nimic nu e atât de cumplit încât să nu poți trece peste cele petrecute.

Privirea pe care Serilla i-o aruncă era atât de stranie, încât Ronica simți un fior de gheață pe șira spinării. Pentru o clipă, avu impresia că prin ochii Însoțitoarei o privește o femeie moartă. Când răspunse, vocea îi era plată.

– Nu știi despre lume atât de multe precum crezi, Negustoreaso. Dacă ai fi îndurat ceea ce mi s-a întâmplat mie, ai ști că peste anumite lucruri nu se poate trece. Anumite experiențe te schimbă pentru totdeauna, iar dorința de a le da uitării nu îți e de folos.

Ronica o privi drept în ochi.

– Așa ceva poate fi adevărat numai dacă vrei tu să fie. Întâmplarea aia groaznică – indiferent ce ar fi fost – s-a încheiat. Dacă te vei agăța de ea, vei fi osândită s-o trăiești la nesfârșit. Îi vei da putere asupra ta. Las-o deoparte și modelează-ți viitorul așa cum ți-l dorești, în ciuda a tot ceea ce ai pățit. Pe urmă, îl vei avea în stăpânire.

– Ușor de zis, greu de făcut, se răsti Serilla. Nu-ți poți da seama cât de îngrozitor de neștiutoare pari cu optimismul tău

de fetișcană. Cred c-am avut parte de îndeajuns de multă filosofie provincială pentru o singură zi. Pleacă.

– Optimismul meu „de fetișcană" e spiritul „atât de lăudat" al Bingtownului, se răsti Ronica, la rândul ei. N-ai fost în stare să-ți dai seama că supraviețuirea noastră aici a fost posibilă mulțumită credinței în puterea de a ne cuceri propriul trecut. De așa ceva ai nevoie, Însoțitoareo, dacă speri să devii una dintre noi. Ei, te uiți la însemnările astea sau nu?

Ronica aproape că văzu cum i se urcă sângele la cap Serillei. Își dorea să-i vorbească precum unei prietene și unei aliate, dar Însoțitoarea părea să vadă în orice altă femeie o rivală sau o iscoadă. Așa că rămase bățoasă și rece, așteptând reacția Serillei. O urmărea cu ochi de negustor și o văzu aruncând o scurtă privire grăbită către catastiful de pe masă, pentru a se uita apoi la ea. Însoțitoarea voia să știe ce conțin însemnările, dar nu voia să lase impresia că se dă bătută. Ronica îi mai lăsă ceva timp, dar, fiindcă rămânea tăcută, se hotărî să riște totul.

– Bine. Văd că nu te interesează. Credeam că vrei să vezi ce am descoperit înainte de-a înfățișa totul Consiliului din Bingtown. Dar, dacă tu nu vrei să asculți ce am de spus, sunt sigură că ei mă vor asculta.

Se îndreptă cu hotărâre spre registrul de pe masă. Închise tomul greu, apoi și-l puse sub braț. Se îndreptă spre ușă fără grabă, sperând că Serilla are s-o cheme înapoi. Apoi străbătu agale coridorul, încă păstrându-și speranța, însă nu auzi decât ușa camerei de lucru a lui Davad închisă cu fermitate în urma ei. Era zadarnic. Cu un oftat, Ronica începu să urce treptele către dormitorul lui Davad. Se opri la auzul unei bătăi în uriașa ușă de la intrare, apoi se grăbi să se posteze lângă balustradă, unde rămase în tăcere, cu ochii la ușa de jos.

O servitoare deschise și prinse să înșire cuvintele unui salut cuviincios, însă tânărul negustor intră făcându-și loc pe lângă ea.

– Am vești pentru Însoțitoarea Serilla. Unde e? întrebă Roed Caern.

– O să vă spun unde se află..., începu servitoarea, însă el clătină din cap cu nerăbdare.

– E urgent. A venit o pasăre mesager din Tărâmul Ploilor Sălbatice. E în camera de lucru? Știu drumul.

Fără să-i lase servitoarei timp să-i răspundă, trecu din nou pe lângă ea. Cizmele îi răsunau pe dalele podelei și mantia îi flutura în urmă pe când înainta țanțoș pe coridor. Servitoarea se ținea după el aproape în fugă și protestele ei nu păreau să fie auzite. Ronica îl urmări cu privirea, întrebându-se dacă are destul curaj ca să coboare și să tragă cu urechea.

*

– Cum îndrăznești să dai buzna așa? întrebă Serilla, îndreptându-și spatele după ce ațâțase din nou focul.

Lăsă să răbufnească toată furia și toată ciuda pe care i le stârnise Negustoreasa. Apoi, când dădu cu privirea de scânteile din ochii lui Roed Caern, făcu un necugetat pas înapoi, către cămin.

– Îmi cer iertare, Însoțitoareo. Am crezut prostește că veștile din Tărâmul Ploilor Sălbatice merită neîntârziata ta atenție.

Între degetul mare și arătător ținea un cilindru de alamă, asemănător acelora aduse de păsările mesager. În vreme ce Serilla se holba la el, cuteză să facă o plecăciune țeapănă.

– Ar fi trebuit, desigur, să aștept până când mă poți primi.

Se uită peste umăr, la ușa în pragul căreia servitoarea încă mai stătea cu gura căscată, iscoditoare.

– Închide ușa aia! se răsti Serilla la ea.

Inima îi bătea nebunește în piept. În noaptea când îl expediase pe Satrap în Tărâmul Ploilor Sălbatice, paznicii lui nu luaseră decât cinci păsări mesager de-ale lui Davad. N-ar fi trebuit să le folosească fără să fie neapărat necesar. Era primul mesaj care sosea după ce aflase că Satrapul a ajuns acolo și că locuitorii acelui ținut au fost de acord să-l țină în siguranță, sub paza lor. Le simțise îndoielile în privința cererii ei. Îi făcuse cumva Satrapul să treacă de partea lui? Era vorba de învinuirea ei de trădare?

Ce conținea cilindrul și cine mai citise mesajul? Se străduia să-și controleze expresia de pe figură, însă amuzamentul plin de cruzime de pe chipul bărbatului înalt și brunet o făcea să se teamă de tot ce putea fi mai rău.

Era cel mai bine să netezească mai întâi blana lui zbârlită. O ducea cu gândul la un câine de pază sălbatic, gata oricând și să se-ntoarcă împotriva stăpânei sale, și s-o apere.

– Ai dreptate, firește, Negustorule Caern. Astfel de mesaje trebuie să fie înmânate fără întârziere. Adevărul e că, în dimineața asta, m-au năpădit problemele casei. Servitorii mi-au tot întrerupt munca, venind unul după altul. Te rog, intră. Încălzește-te.

Merse atât de departe încât îi adresă o grațioasă înclinare a capului, deși, rangul ei era, desigur, mult prea înalt pentru așa ceva.

Roed răspunse cu o nouă plecăciune, mai adâncă, și, bănui ea, încărcată de sarcasm.

– Sigur, Însoțitoareo. Îmi dau seama cât de sâcâitor poate fi, mai ales când pe umerii tăi delicați apasă o greutate atât de mare.

Era acolo o anume tentă a vocii lui, o anumită alegere a cuvintelor.

– Mesajul? întrebă ea.

El înaintă și îi întinse cilindrul cu o a treia plecăciune. Ceara în care fusese scufundat părea neatinsă. Însă nimic nu l-ar fi împiedicat să citească mesajul și să afunde din nou cilindrul în ceară. N-avea rost să-și facă griji. Îndepărtă ceara de pe cilindru, îi deșurubă capacul și prinse între degete micul pergament rulat. Cu un calm pe care nu-l simțea, se așeză la masa ei de lucru și îl desfășură înclinându-se, ca să-l apropie de lampă.

Mesajul era scurt și, prin scurtimea lui, chinuitor. Avusese loc un cutremur puternic. Satrapul și Însoțitoarea lui dispăruseră, probabil uciși de surpare. Îl citi o dată și încă o dată, dorindu-și să fi aflat mai multe informații. Exista speranța ca Satrapul să fi supraviețuit? Ce însemna moartea lui pentru ambițiile ei? Pe urmă se întrebă dacă nu cumva mesajul e o amăgire, din motive prea alambicate ca să poată fi descâlcite? Se uită lung la literele care păreau să se miște târâș.

– Bea asta. Arăți ca și cum ai avea nevoie să bei ceva.

Era rachiu într-un pahar mic. Nici măcar nu-l văzuse pe Roed luând sticla sau turnând, dar primi paharul cu recunoștință. Sorbi și simți tăria băuturii liniștind-o. Nu-l opri pe Roed când el luă mica misivă și o citi. Fără să-l privească, izbuti să-l întrebe:

– Vor afla și alții?

Roed se așeză cu insolență pe colțul mesei.

– În orașul ăsta sunt mulți negustori care au legături strânse cu rudele lor din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Acum sunt în zbor și alte păsări care poartă același mesaj. Nu te îndoi de asta.

Serilla se văzu nevoită să-și ridice privirea către zâmbetul lui.

– Ce să fac? se auzi întrebând, și se detestă fiindcă o făcuse.

Cu acea singură întrebare, se pusese cu totul în puterea lui.

– Nimic, răspunse el. Deocamdată nimic.

*

Ronica deschise ușa dormitorului lui Davad. Avea pantofii încă uzi. Ușa masivă a camerei de lucru ascunse mult prea bine discuția, iar plimbarea prin grădină nu-i fusese de niciun folos. Și ferestrele acelei încăperi erau bine închise. Își roti privirea prin camera lui Davad cu un oftat. Îi era dor de casa ei. Poate că aici se afla mult mai la adăpost de pericole și știa că e mult mai aproape de ceea ce avea de făcut, dar îi lipsea locuința ei, oricât de jefuită ar fi fost. Aici, era o intrusă. O găsi pe Rache muncind – freca podeaua, părând hotărâtă să șteargă orice urmă lăsată de Davad în cameră. Ronica închise ușa fără zgomot.

– Știu că nu-ți place deloc să te afli aici, în casa lui Davad, printre lucrurile lui. Știi, nu ești obligată să rămâi, spuse cu blândețe. Sunt mai mult decât în stare să-mi port singură de grijă. Nu-mi datorezi nimic. Ești, desigur, bine-venită să locuiești în continuare împreună cu mine. Sau, dacă vrei, îți pot da o scrisoare și îndrumări ca s-ajungi la Ingleby, ca să stai acolo, pe domeniul de la țară. Sunt sigură că bătrâna mea doică o să te facă să te simți primită cu brațele deschise și probabil c-o s-o bucure prezența ta.

Rache își lăsă cârpa să cadă în găleată și se ridică bățoasă în picioare.

– N-o părăsesc pe singura persoană din Bingtown care s-a purtat bine cu mine, îi aduse ea la cunoștință. Poate că ești în stare să-ți porți singură de grijă, dar ai totuși nevoie de mine. Puțin îmi pasă de memoria lui Davad Restart. Ce contează dacă a fost sau nu un trădător, când eu știu c-a fost un ucigaș? Însă acum te văd defăimată pur și simplu din pricina legăturii dintre tine și el. În plus, am să-ți dau câteva vești.

– Mulțumesc, răspunse cu asprime Ronica.

Îl avusese vreme îndelungată pe Davad drept prieten de familie și fusese întotdeauna conștientă de lipsa lui de omenie. Totuși, în ce măsură purta el vina morții copilului lui Rache? Fuseseră într-adevăr amândoi cumpărați cu banii lui și era coproprietar al corabiei care transporta sclavi. Dar el nu se aflase acolo când murise băiatul în cală, răpus de căldură, de apa imposibil de băut și de mâncarea prea puțină. Cu toate astea, el profitase de pe urma negoțului cu sclavi, așa că poate el era vinovatul. Ronica simțea cum i se zvârcolește sufletul. Cum rămânea atunci cu *Vivacia* și cu sclavii pe care îi transporta? Putea să dea toată vina pe ginerele său? Corabia îi aparținuse fiicei sale, Keffria, care o lăsase la bunul plac al soțului ei. Dar cu câtă fermitate se opusese Ronica? Spusese că e împotrivă, dar poate că ar fi trebuit să-și oțelească mai tare voința...

– Vrei s-auzi veștile? întrebă Rache.

Ronica se trezi din visare cu o tresărire.

– Cu siguranță.

Se apropie de cămin și se uită la ibricul de pe poliță.

– Bem un ceai?

– Aproape că s-a terminat, o preveni Rache.

Ea ridică din umeri.

– Când se termină, se termină. N-are rost să-l lăsăm să se învechească de teamă că n-o să mai avem deloc.

Găsi mica lor cutie cu ceai și răsturnă o parte din conținutul ei în ibric. Mâncau la masa Serillei, dar Ronica savura, în camerele

lor, mărunta independență oferită de ceainicul ei. Ca și cum ar fi făcut cel mai firesc lucru din lume, Rache își însușise pur și simplu cești de ceai, farfuriuțe și diverse ustensile rafinate din bucătăria lui Davad. În timp ce vorbea, le aranjă pe toate pe o măsuță.

– Am ieșit în dimineața asta. Am mers de-a lungul cheiurilor, cu fereală, firește, dar acolo nu se-ntâmplă mare lucru acum. Corăbiile mici care intră în port sunt încărcate și descărcate la repezeală, păzite fără încetare de oameni înarmați. Aș zice că una era a unor Negustori Noi, probabil proprietate comună a mai multor familii. Părea încărcată mai ales cu mâncare. Celelalte două mi s-au părut ale Negustorilor Vechi, dar, repet, nu m-am apropiat destul de mult ca să pot fi sigură. Corabia vie *Ophelia* era în port, dar ancorată în larg, nu legată de doc. Pe punțile ei erau bărbați înarmați.

Am plecat din port. Apoi am făcut așa cum mi-ai sugerat, am coborât pe plajă, unde își trag pescarii bărcile pe mal. Locul era plin de viață, deși numărul bărcilor nu se apropia nici pe departe de cel de mai înainte. Pe țărm erau trase cinci sau șase, cu oameni care-și sortau peștii prinși și strângeau plasele de pescuit. M-am oferit să muncesc pentru o bucată de pește, dar m-au tratat cu răceală. N-au fost grosolani, ia aminte, doar distanți, de parcă le-aș fi putut face necazuri sau aș fi fost o hoață. Cei cu care-am vorbit se tot uitau peste umărul meu, de parcă ar fi crezut că vreau să le-abat atenția de la altceva, de la cineva care le voia răul. Dar, după o vreme, când le-a fost clar că sunt singură, unora le-a fost milă de mine. Mi-au dat două plătici mici și am stat puțin de vorbă.

– Cine ți-a dat două plătici?

– O femeie pe nume Ekke. Tatăl ei i-a spus să mi le dea și, când unul dintre ceilalți s-a uitat de parcă ar fi vrut să protesteze, i-a zis: „Oamenii trebuie să mănânce, Ange." Pescarul generos se numește Kelter. Un bărbat masiv, cu pieptul și burta ca un butoi mare, cu barbă roșie și păr roșu pe brațe, dar cu creștetul pleșuv.

– Kelter. Ronica își scotoci prin amintiri. Sparse[1] Kelter. I-a spus cineva Sparse?

Rache dădu din cap.

– Dar am crezut că e mai degrabă o tachinare, nu un nume.

Ronica se încruntă în sinea ei. Apa clocotea în ibric, aburul înălțându-se cu mult deasupra ciocului. Îl luă de pe poliță și umplu ceainicul.

– Sparse Kelter. Am auzit undeva numele ăsta, dar nu pot spune nimic mai mult despre el.

– Din câte-am văzut, e omul de care avem nevoie. Nu i-am spus lui asta, firește. Cred că trebuie s-o luăm încet și să fim prudente în continuare. Dar dacă vrei un om care poate și să le vorbească familiilor de pe Cele Trei Corăbii, și să ia cuvântul în numele lor, cred că el e acela.

– Bun. Ronica își lăsă satisfacția să-i răsune în glas: Consiliul Negustorilor din Bingtown se întrunește în seara asta. Vreau să le înfățișez toate informațiile pe care le am și să-i îndemn încă o dată să ne unim cu restul orașului. Nu știu dacă și în ce măsură o să izbândesc. E atât de descurajant că atât de puțini au făcut câte ceva pentru ei înșiși. Dar o să-ncerc.

Tăcerea dură câteva clipe. Ronica sorbi din ceai.

– Așadar, dacă nu te vor asculta, o să renunți? o întrebă Rache.

– Nu pot, răspunse ea simplu. Apoi râse scurt, cu amărăciune: Fiindcă, dacă renunț, nu-mi mai rămâne nimic altceva de făcut. Rache, numai așa pot să-mi ajut familia. Dacă izbutesc să fiu tăunul care pișcă Bingtownul, punându-l în mișcare, Keffria și copiii se vor putea probabil întoarce fără să fie în pericol. Sau o să fie măcar cu putință să primesc vești de la ei sau despre ei. Așa cum stau lucrurile acum – orașul intră când și când în luptă și vecinii mei sunt neîncrezători unii în alții, ca să nu mai spun și că eu sunt considerată trădătoare –, familia mea nu se poate întoarce. Și dacă, printr-un miracol, Althea și Brashen izbutesc

---

[1] „Chelul", în lb. engleză (n. tr.).

s-o aducă înapoi pe *Vivacia*, au nevoie de o casă în care să se-ntoarcă. Rache, mă simt de parcă aș jongla și toate bețele ar cădea în ploaie către mine. Trebuie să prind cât mai multe și să le trimit să se răsucească iarăși în aer. Dacă nu izbutesc, nu mai sunt decât o babă care trăiește de pe o zi pe alta până când ajunge la sfârșitul zilelor. Numai așa pot spera să-mi recâștig viața.

Își lăsă jos cana; o așeză pe farfurioară cu un mic clinchet.

– Uită-te la mine, continuă cu voce scăzută. Nu mai am nici măcar o ceașcă de ceai despre care să pot spune că-mi aparține. Familia mea... unii au murit, alții sunt atât de departe, încât nu mai știu nimic despre ei. Tot ce am considerat că voi avea cu siguranță întotdeauna mi-a fost răpit; în viața mea, nimic nu e așa cum m-am așteptat să fie. Oamenii nu sunt meniți să trăiască astfel...

Glasul i se stinse când întâlni privirea lui Rache. Își aduse brusc aminte cu cine vorbește. Următoarele cuvinte i se desprinseră de pe buze pe negândite.

– Bărbatul tău a fost vândut înaintea ta și trimis în Chalced. Te-ai gândit vreodată să te duci să-l cauți?

Rache își prinse cana în căușul palmelor, uitându-se în adâncul ei. Genele i se umeziră, dar nicio lacrimă nu se desprinse. Preț de o clipă care păru tare lungă, Ronica se uită la strania cărare albă din părul ei negru.

– Îmi pare rău..., începu ea.

– Nu. Vocea lui Rache era blândă, dar fermă: Nu. N-o să-l caut niciodată. Fiindcă-mi place să-mi imaginez că și-a găsit un stăpân bun la suflet, care se poartă bine cu el, de dragul iscusinței cu care mânuiește condeiul. Pot spera că el crede că eu și fiul lui suntem vii și că ne merge bine undeva. Însă dacă mă duc la Chalced cu semnul ăsta pe față o să fiu repede capturată, ca sclavă fugară. Aș ajunge din nou în robie. Și chiar dacă nu mi s-ar întâmpla asta, chiar dacă l-aș găsi în viață, ar trebui să-i spun cum a murit băiatul nostru. Cum ne-a murit copilul și totuși eu încă mai trăiesc. Cum să-i explic? Oricum mi-aș închipui c-o să se-ntâmple, nu iese bine niciodată. Merg cu imaginația până la capăt, Ronica.

Sfârșitul e întotdeauna amar. Nu. Oricât de trist ar fi totul acum, e totuși cel mai bun sfârșit la care pot spera.

– Îmi pare rău, repetă cu jale Ronica.

Dacă ar mai fi avut bani, dacă ar mai fi avut o corabie, ar fi trimis pe cineva la Chalced, să-l caute pe bărbatul lui Rache, să-l cumpere și să-l aducă înapoi. Pe urmă... pe urmă ar fi trăit amândoi știind că fiul lor murise. Dar puteau avea alți copii. Ronica știa. Ea și Ephron își pierduseră băieții în timpul Ciumei Sângelui, însă pe urmă li se născuse Althea. Nu-i spuse nimic lui Rache, dar își făgădui ceva ei însăși și lui Sa. Dacă i se reîntorcea norocul, avea să-și dea toată silința ca să se schimbe și norocul lui Rache. Măcar atâta lucru putea face pentru femeia care-i stătea alături de atâta vreme.

Mai întâi, trebuia să se schimbe propria ei soartă. Venise timpul să nu-i lase pe alții să facă în locul ei tot ce era primejdios.

– N-am ajuns nicăieri cu Serilla, îi spuse lui Rache pe neașteptate. Indiferent ce va hotărî Consiliul în seara asta, e momentul să trec la fapte, pornind de la ceea ce știu. Presupunând că se va lua vreo hotărâre. Mâine, foarte devreme, o să merg cu tine pe plaja pescarilor. O să discut eu însămi cu Sparse Kelter și o să-l rog să le vorbească el celorlalte familii de pe Cele Trei Corăbii. O să le spun că e timpul nu doar să aducem pacea în Bingtown, ci și să declarăm că ne guvernăm singuri. Dar pentru asta e nevoie de noi toți, nu doar de Negustorii Vechi, ci și de coloniștii de pe Cele Trei Corăbii, ba chiar și de Negustorii Noi care pot fi convinși să trăiască după vechile noastre tradiții. Fără sclavie. Cu toții trebuie să facem parte din noul Bingtown pe care-l vom construi.

Ronica se întrerupse, căzând câteva clipe pe gânduri.

– Aș vrea să fi auzit măcar de un singur Negustor Nou care e demn de încredere, mormăi, pentru sine.

– Toți, spuse încet Rache.

– Toți Negustorii Noi? întrebă Ronica, nedumerită.

– Ai spus că din noul Bingtown trebuie să facem parte cu toții. Însă există un grup pe care l-ai lăsat deoparte.

Ronica își adună gândurile.

– E de presupus că, atunci când spun Cele Trei Corăbii, îi am în vedere pe toți cei care s-au stabilit aici după ce noi, negustorii, am creat Bingtownul. Toți cei care au venit și au făcut din obiceiurile noastre obiceiurile lor.

– Mai gândește-te, Ronica. Chiar nu ne vezi, deși suntem aici?

Ronica închise o clipă ochii. Când îi redeschise, întâlni cu sinceritate privirea lui Rache.

– Mi-e rușine de mine însămi. Ai dreptate. Știi pe cineva care poate vorbi în numele sclavilor?

Calmă, Rache se uită la ea.

– Nu ne numi sclavi. Așa ne-au numit ei, încercând să facă din noi ceea ce nu suntem. Noi ne numim Tatuați. Asta spune că ne-au însemnat fețele, nu că ne-au putut lua în stăpânire sufletele.

– Aveți un conducător?

– Nu tocmai. Când era în Bingtown, Amber ne-a arătat cum ne putem ajuta pe noi înșine. Găsiți în fiecare casă, ne-a spus ea, un om care poate fi păstrătorul informațiilor. Când cineva descoperă ceva folositor, ceva care poate ajuta pe oricine ar dori să fugă sau să câștige un timp care să-i aparțină, ceva de genul unei uși cu încuietoarea stricată sau al unui loc unde ține stăpânul bani care pot fi luați fără probleme, acel ceva îi e dezvăluit păstrătorului informațiilor. Trebuie să mai existe și un altul, cineva care face piața sau spală rufele, sau face altceva care îi dă prilejul să iasă în oraș și să ia legătura cu Tatuați din alte case. Acesta o să le dezvăluie altora tot ce știe păstrătorul informațiilor din casa lui și o să se aducă alte informații care trebuie împărtășite. Astfel, un Tatuat ar putea ști, de pildă, când un stăpân trimite altuia o căruță cu semințe de grâne și s-ar putea folosi de asta ca să le trimită vești rudelor sau prietenilor pe de moșia la care merge căruța. Sau ar putea să fure bani de la un stăpân și apoi să fugă ascunzându-se în căruța altuia cu fân. Amber ne-a îndemnat să nu avem un singur conducător, ci mai mulți, ca nodurile unui năvod. Un conducător poate fi prins și torturat ca să ne trădeze pe toți. Însă atâta vreme cât conducerea e împărțită, sunt aidoma

năvodului. Chiar dacă îi tai un nod în două, de o parte și de alta a lui rămân întregi multe altele.

– Amber a făcut toate astea? Amber, făuritoarea de mărgele? întrebă Ronica.

După ce Rache dădu din cap în semn că așa e, ea continuă:

– De ce?

Rache ridică din umeri.

– Unii spun că a fost și ea cândva sclavă, deși nu are niciun tatuaj. Poartă într-o ureche un cercel al libertății, știi, cercelul pe care sclavii chalcedeni eliberați trebuie să-l cumpere și să-l poarte ca dovadă că li se garantează libertatea. Am întrebat-o odată dacă și-a cumpărat libertatea sau dacă micul cercel a fost al mamei ei. A păstrat o vreme tăcerea, apoi a spus că e un dar de la singura și adevărata ei dragoste. Când am întrebat-o de ce ne ajută, mi-a răspuns, pur și simplu, că trebuie s-o facă. Și că, din motive numai de ea știute, asta are importanță pentru ea.

La un moment dat, a stârnit furia unui bărbat. El i-a spus că pentru ea e ușor să se joace de-a asumarea riscurilor și de-a stârnirea unei revolte. Că ea poate să ne pună pe toți în pericol și apoi să plece. Tatuajul ei poate fi spălat. Ale noastre, nu. Amber l-a privit în ochi și i-a răspuns că da, are dreptate. Așa că el i-a cerut să ne spună de ce face așa ceva, ca să știm dacă ne putem încrede în ea. A fost atât de straniu! Amber s-a proptit bine pe călcâie și a rămas câteva clipe complet nemișcată și tăcută. Apoi a râs zgomotos și a zis: „Sunt profetesă. Am fost trimisă să salvez lumea."

Rache zâmbi pentru sine. Se lăsă tăcerea, în vreme ce Ronica o privea uluită. O clipă mai târziu, Rache își lăsă capul pe-o parte și dezvălui presupunerea ei:

– Asta ne-a stârnit multora râsul. Eram cu toții adunați la una dintre fântânile pentru spălat, frecând de zor rufe care nu erau ale noastre. Tu mă trimiseseși în oraș să cumpăr ceva și mă oprisem acolo la taclale. Era o zi senină, iar vorbele și planurile lui Amber chiar ne făceau să simțim că ne-am putea recâștiga viețile pe care le-am trăi din nou cum am vrea noi. Toți au crezut că vorbește în glumă despre salvarea lumii. Dar felul în care

râsese... am crezut întotdeauna că a râs fiindcă știa că nu se pune în pericol mărturisindu-ne adevărul, căci niciunul dintre noi n-o s-o ia în serios.

*

Ronica plecă pe jos către Sala Negustorilor. Știa că nu trebuie s-aștepte ajutor din partea Însoțitoarei Serilla ca s-ajungă acolo. Plecase din casa lui Davad devreme, nu numai ca să-și îngăduie să meargă pe jos până acolo, ci și ca să sosească printre primii. Spera să poată vorbi cu fiecare negustor în parte, pe măsură ce aveau să-și facă apariția, ca să afle ce crede fiecare că ar trebui să facă neapărat Consiliul. Drumul nu era nici ușor, nici lipsit de pericole. Rache voise s-o însoțească, dar Ronica insistase să rămână acasă. N-avea rost să se pună amândouă în primejdie. Fosta sclavă n-ar fi fost primită la întrunire și Ronica nu-i putea cere s-o aștepte afară, în întunericul care se îndesea. Ea spera că, după încheierea discuțiilor, o să poată ruga pe cineva s-o ducă acasă. Vântul rece al toamnei o trăgea de haine de parcă ar fi vrut să i le sfâșie, iar ceea ce vedea în jur îi rupea inima.

Drumul ei nu străbătea centrul orașului, pentru că Sala Consiliului fusese construită pe un mic deal, care domina Bingtownul. Trecu pe lângă locuințele multor negustori. Porțile cândva larg deschise și aleile late care duceau către vile erau acum baricadate și, în multe locuri, păzite de bărbați înarmați. Nicio casă nu era ferită de atacurile jefuitorilor. Pe Ronica o urmăreau privirile lipsite de prietenie ale paznicilor. Nimeni nu o strigă și nu o salută nici măcar cu o înclinare a capului.

Ea sosi prima la întrunire. Clădirea avusese de suferit la fel de mult ca orașul. Sala cea veche era mai mult decât o construcție în care se întâlneau negustorii. Era inima unității lor, simboliza tot ceea ce însemnau ei. Zidurile ei de piatră nu arseseră, dar cineva izbutise să dea foc acoperișului. Ronica rămase o vreme locului, privind îngrozită. Pe urmă, își adună curajul, gata să înfrunte orice urma să mai descopere, și urcă treptele de la intrare.

Ușile erau deschise; fuseseră sparte. Se uită prudentă dincolo de ele. Un singur colț al acoperișului arsese, însă mirosul de fum se amestecase cu cel de umezeală și toată sala puțea. Lumina slabă a după-amiezii târzii pătrundea în interiorul pustiu prin spărtura din tavan. Ronica păși dincolo de ușa cu încuietoarea distrusă și înaintă cu precauție. Înăuntru era frig. Mucegăite, decorațiunile de la Balul Verii încă mai atârnau pe pereți, fluturând în bătaia vântului invadator. Din ghirlande nu mai rămăseseră decât ramuri golașe deasupra arcadelor ușilor și frunze putrede pe podea. Mesele, scaunele și podiumul erau încă la locurile lor. Pe unele mese stăteau, în neorânduială, chiar și farfurii și tacâmuri, deși cele mai multe fuseseră furate. Alături de vaze sparte, putrezeau buchete veștejite. Ronica își rotea privirea cu tot mai multă furie. Unde dispăruseră toți cei însărcinați să pregătească sala pentru întruniri? Ce se întâmplase cu negustorii desemnați să aibă clădirea în grijă? Își abandonase toată lumea orice altă responsabilitate în afară de paza averii personale?

O vreme se mulțumi să aștepte în sala umedă și rece. Pe urmă, dezordinea prinse să-i tulbure calmul. În tinerețe, ea și Ephron fuseseră, timp de un trimestru, îngrijitori ai sălii. Le venea rândul aproape tuturor cuplurilor de negustori tineri. Cu o stranie strângere de inimă, își aduse aminte că Davad și Dorill serviseră astfel comunitatea alături de ei. Veniseră mai devreme la întruniri, ca să umple lămpile și să facă focurile, și rămăseseră după încheiere, ca să șteargă băncile de lemn cu cârpe îmbibate cu ulei și ca să măture podelele. Pe atunci fusese o muncă simplă, plăcută, în tovărășia altor perechi de negustori tineri. Amintirea acelor zile era, pentru inima ei, aidoma descoperirii unei chintesențe a propriei vieți.

Găsi mături, lumânări și lămpi cu ulei acolo unde fuseseră păstrate întotdeauna. Se înveseli puțin când descoperi că magazia nu fusese prădată. Asta însemna că de jafurile din oraș se făceau vinovați doar sclavi și Negustori Noi, pentru că orice familie de Negustori Vechi ar fi știut unde să caute rezervele sălii. Ea una

nu putea pune încăperea cu desăvârșire în ordine, dar putea începe s-o pregătească.

Avea, în primul rând, nevoie de lumină. Se urcă pe un scaun ca să umple și să aprindă lămpile de pe pereți. Flăcările lor pâlpâiau în curentul de aer, luminând mai bine frunzele uscate și mizeria aduse de vânt înăuntru, odată cu sfărâmăturile de pe acoperișul ars. Adună vasele împrăștiate într-o cadă pentru spălare, pe care o împinse deoparte. Trase de pe pereți pancartele umede și ghirlandele desfrunzite și le stivui într-un colț. Mătura pe care o alesese părea o armă firavă în lupta cu gunoaiele presărate pe podeaua sălii imense, dar se puse pe treabă cu îndârjire. Hotărî brusc că îi prieste munca fizică. În acel scurt răstimp, măcar putea să vadă rezultatele strădaniilor și ale voinței sale. Se trezi fredonând vechiul cântec al măturii în timp ce, cu mișcări ritmice, împingea un șir de gunoaie de-a latul podelei. Aproape că putea să audă vocea suavă, de altistă, a lui Dorill cântând refrenul.

Fâșâitul măturii acoperea zgomotul de pași. Deveni conștientă de prezența altora abia când două femei i se alăturară, fiecare cu câte o mătură. Tresări și se opri ca să-și rotească privirea în jur. Un grup de negustori se îngrămădea în pragul ușii. Unii se uitau la ea cu ochi goi și cu umerii căzuți, însă alții își făcură loc pe lângă cei care se mulțumeau să se holbeze. Doi bărbați intrară cu brațele pline de lemne de foc. Un grup de tineri începu să adune pancartele urât mirositoare și să le scoată din sală. Pe neașteptate, aidoma unei îngrămădiri de resturi purtate de forța apei, cei care stătuseră în prag dădură buzna înăuntru. Unii se apucară să mute băncile și scaunele acolo unde le era locul în timpul unei adunări a Consiliului. Aprinseră mai multe lămpi și zumzetul conversațiilor începu să umple sala. Prima oară când cineva râse zgomotos, murmurul vocilor încetă pentru o clipă, de parcă acel sunet străin i-ar fi făcut pe toți să tresară. Pe urmă, discuțiile reîncepură și Ronicăi i se păru apoi că mișcările tuturor sunt mai pline de viață decât înainte.

Se uită în jur, la vecinii și la prietenii ei. Cei adunați acolo erau urmașii primilor coloniști, sosiți pe Țărmurile Blestemate

cu nimic mai mult decât titlurile de proprietate asupra terenului, plus un hrisov semnat de Satrapul Esclepius. Proscriși, surghiuniți și fii mezini – aceștia fuseseră străbunii lor. Cu firave speranțe de refacere sau redobândire a averilor din Jamaillia, veniseră să-și încerce norocul într-un loc cu nume de rău augur: Țărmurile Blestemate. Primele lor așezări nu rezistaseră, sortite pieirii din pricina stranietății care părea să curgă laolaltă cu apele Fluviului Ploilor Sălbatice. Se mutaseră tot mai departe și mai departe de ceea ce li se păruse, la început, o cale navigabilă avantajoasă, până ce ajunseseră să se stabilească acolo, pe țărmurile golfului Bingtown. O parte dintre rudele lor rămăseseră să înfrunte stranietatea vieții de-a lungul Fluviului Ploilor Sălbatice. Fluviul îi însemna pe locuitorii de pe malurile lui, dar niciun negustor adevărat nu uitase vreodată că se înrudesc cu toții, legați între ei de hrisovul inițial. Pentru prima oară după noaptea revoltelor, Ronica întrezări acea unitate. Fiecare chip pe care îl saluta părea mai istovit, mai bătrân și mai neliniștit decât ultima oară când îl văzuse. Unii își purtau robele de negustori în culorile familiei, dar tot atât de mulți erau îmbrăcați în haine obișnuite. Evident, nu era singura care fusese jefuită de ceea ce îi aparținea. Odată ce se aflau acolo, puneau sala la punct cu o perseverență îndelung exersată, care le fusese întotdeauna specifică negustorilor. Orice s-ar fi întâmplat, ei rămâneau oamenii care izbândiseră și pe care îi aștepta o nouă izbândă. Asta o umplu de speranță, în același timp în care observă, posomorâtă, cât de puțini îi dau atenție.

Primea saluturi mute și lua parte la taclalele firești pentru oamenii care îndeplineau aceeași însărcinare, dar nu purta cu nimeni o conversație în adevăratul sens al cuvântului. Încă și mai descurajant, nimeni nu întreba de Malta sau de Keffria. Nu se așteptase să-i împărtășească cineva durerea pentru moartea lui Davad, însă acum își dădu seama că orice avea legătură cu faptele din acea noapte nu părea să le amintească de nimic celorlalți.

Sosi momentul în care sala ajunse atât de curată cât o pot face strădaniile unei gospodine grăbite. Membrii Consiliului începură să-și ocupe locurile pe podiumul înalt, în timp ce familiile

de negustori umpleau scaunele și băncile. Ea se așeză pe al treilea rând. Își păstră calmul, deși se simți rănită când locurile aflate lângă ea, de-o parte și de alta, rămaseră neocupate. Când se uită peste umăr, se înspăimântă la vederea unui număr de scaune goale. Unde erau cu toții? Muriseră, fugiseră sau erau prea speriați ca să iasă din case? Își plimbă privirea de-a lungul șirului de membri ai Consiliului, cu toții în robe albe, apoi observă, îngrozită, că pe podium fusese adăugat un scaun în plus. Încă și mai rău, în loc să le ceară negustorilor să facă liniște ca să înceapă întrunirea, Consiliul aștepta să se ocupe acel scaun.

Nu un murmur, ci mai multă tăcere o făcu pe Ronica să întoarcă apoi capul. Însoțitoarea Serilla își făcea intrarea. Alături de ea se afla Negustorul Drur, însă ea nu mergea cu mâna pe brațul lui, ci cu o jumătate de pas înaintea lui. Rochia albastru-păun pe care o purta era împodobită din belșug cu perle. Purta și o mantie stacojie, tivită cu o blană albă care mătura, în urma ei, podeaua murdară. Își adunase părul într-un coc înalt, prins cu agrafe cu perle. Alte perle îi înconjurau gâtul și își arătau luciul cald pe lobii urechilor ei. Bogăția afișată cu atâta nepăsare o jigni pe Ronica. Oare Însoțitoarea nu vedea că unii dintre oamenii din încăpere își pierduseră aproape tot avutul? De ce se fălea cu al ei în fața lor?

*

Pe aleea dintre scaune, Serilla înainta cu mare atenție către podiumul înalt din centrul sălii dărăpănate, auzindu-și bătăile inimii în urechi. Locul mirosea groaznic, a ploaie și a mucegai. Era și frig. Era încântată că are mantia pe care-o alesese din dulapul lui Kekki. Intrase cu bărbia sus și cu un zâmbet senin pe față. Ea reprezenta adevărata conducere a Bingtownului. Avea să susțină Satrapia Jamaillia cu mai multă demnitate și noblețe decât o făcuse vreodată Cosgo. Calmul ei avea să-i îmbărbăteze, chiar dacă bogăția hainelor le aducea aminte de poziția ei înaltă. Asta ținea ea minte despre fostul Satrap. Când avea de purtat

negocieri dificile, își făcea apariția în cele mai regești robe, cu un aer senin. Fastul era liniștitor.

Îl opri pe Drur în fața treptelor cu o scurtă mișcare a mâinii. Urcă singură pe podiumul înalt. Se apropie de scaunul lăsat liber pentru ea. Se simți ușor iritată fiindcă nu se afla mai sus decât celelalte, dar era bine și așa. Rămase în picioare, tăcută, lângă scaun, până când bărbații de pe podium îi simțiră nemulțumirea. Așteptă să se ridice ei în picioare, apoi se așeză ea. Pe urmă dădu din cap, în semn că se pot așeza și ei. Deși cei adunați jos neglijaseră să se ridice când o văzuseră intrând, dădu din cap și către ei, ca să le dea de înțeles că se pot simți în largul lor.

Îi vorbi cu glas scăzut Negustorului Dwicker, conducătorul Consiliului din Bingtown.

– Puteți începe.

Rămase așezată în timpul unei scurte rugăciuni prin care el îl implora pe Sa să le dea înțelepciunea trebuitoare ca să poată face față acelor vremuri nesigure. Pe urmă, se așternu tăcerea. Serilla o lăsă să se prelungească. Înainte de a le vorbi, voia să fie sigură că se bucură de întreaga lor atenție. Dar, spre surprinderea ei, Negustorul Dwicker își drese glasul. Cuprinse cu privirea fețele îndreptate către Consiliu și clătină încet din cap.

– Nici nu știu cu ce să-ncep, spuse el cu o sinceritate brutală. Ne luptăm cu atâtea tulburări, cu atâta dezbinare. Cu atâtea nevoi. De când Însoțitoarea Serilla a fost de acord cu această întrunire și noi am dat de veste că va avea loc, am fost potopiți cu propuneri de probleme pe care trebuie să le rezolvăm. Orașul nostru, Bingtownul nostru...

Glasul i se frânse pentru o clipă. Și-l drese și își regăsi cutezanța.

– Orașul nostru n-a mai fost niciodată atât de cumplit atacat de forțe dinăuntrul și din afara sa. Singura soluție e să rămânem uniți, așa cum am fost întotdeauna și așa cum au fost străbunii noștri. Cu asta în minte, Consiliul s-a întrunit fără martori și a căzut de acord asupra unor măsuri premergătoare pe care am vrea să le adoptăm. Vi le înfățișăm spre aprobare.

Serilla izbuti să nu se încrunte. Nu fusese prevenită de nimic din toate astea. Puseseră la punct un plan de refacere fără să-i ceară ei părerea? Își ținu gura cu mare greutate și așteptă momentul potrivit.

– În decursul istoriei noastre, s-a mai întâmplat de două ori să impunem o amânare a plății datoriilor și a popririlor. Așa cum s-a mai întâmplat, după Marele Incendiu care-a lăsat atât de multe familii fără adăpost și în timpul Secetei de Doi Ani, se cuvine să adoptăm acum această lege. Pentru toate datoriile și pentru toate învoielile vom continua să socotim dobânzile, dar niciun negustor nu va avea dreptul să confişte bunurile altuia sau să insiste să i se plătească datoriile până când Consiliul va da de știre că se încheie moratoriul.

Serilla le privi fețele. Din sală se auzi murmurul surd al unor discuții, dar nimeni nu se repezi să obiecteze. Faptul o surprinse. Crezuse că în spatele jafurilor stă ispita de a profita de haos pentru înavuțire. Acum renunțau la așa ceva?

– În al doilea rând, fiecare familie își va dubla numărul zilelor de muncă în folosul orașului și nimănui nu i se va îngădui să-i plătească pe alții pentru preluarea acestei însărcinări. Fiecare negustor și fiecare membru în vârstă de cel puțin cincisprezece ani al oricărei familii de negustori își vor face datoria personal. Însărcinările se vor stabili prin tragere la sorți, dar primele noastre strădanii vor avea ca obiect refacerea portului, a docurilor și a străzilor orașului, ca să ne putem reîncepe negoțul.

Urmă, din nou, o scurtă pauză în care se păstră tăcerea. Nici acum nu obiectă nimeni. O ușoară mișcare a unui alt membru al Consiliului atrase atenția Serillei. Aruncă o privire pe pergamentul din fața acestuia, pe care bărbatul tocmai scrisese: „Toată lumea e de acord." Deci tăcerea însemna acceptare?

Se uită în jur, nevenindu-i să creadă. Acolo, în încăperea aia, se întâmpla ceva. Oamenii își strângeau rândurile și găseau puterea colectivă de a o lua de la început. Ar fi uns-o pe suflet dacă nu s-ar fi făcut fără ea. Rotindu-și privirea, văzu că unii stăteau mai drepți. Părinții se țineau de mână unul cu altul și cu copiii

lor încă mici. Pe fețele bărbaților tineri și pe ale câtorva femei de aceeași vârstă se citea hotărârea. Privirea i se opri asupra Ronicăi Vestrit. Bătrâna stătea în partea din față a sălii, cu șalul femeii moarte peste rochia ei ponosită. Ațintiți asupra Serillei, ochii ei vioi sticleau de satisfacție.

Negustorul Dwicker continuă să vorbească. Le ceru bărbaților tineri necăsătoriți să intre în rândurile Gărzii Orașului și le spuse care sunt hotarele zonei pe care încercau s-o țină sub control. Îndemnă pe toată lumea să-și reînceapă negoțul în acea parte a orașului, ca să se poată relua vânzarea și cumpărarea bunurilor strict necesare. Serilla începu să vadă logica planului. Aveau să reinstaureze ordinea într-o zonă a orașului, încercând s-o readucă la viață și nădăjduind că revigorarea o să se răspândească.

Când Dwicker încheie, ea rămase în așteptare, crezând că avea să urmeze o recunoaștere a autorității sale. În schimb, vreo douăzeci de negustori se ridicară în picioare și rămaseră așa, așteptând în tăcere, cu speranța că li se va da cuvântul.

Ronica Vestrit era una dintre ei.

Serilla ului pe toată lumea, chiar și pe sine însăși, când se ridică la rândul ei. În aceeași clipă, toți ochii se îndreptară spre ea. Tot ce plănuise să spună îi zbură din minte. Nu mai știa decât că trebuie să reafirme, într-un fel sau altul, puterea Satrapului și, ca urmare, pe a ei însăși. Trebuia s-o împiedice pe Ronica Vestrit să vorbească. Ceva mai înainte, când discutase cu Roed Caern, crezuse fără dubiu că femeia o să tacă. Ascultând cu câtă siguranță își reîncepea guvernarea mecanismul Bingtownului, avea deodată mai puțină încredere în Roed. O uluia puterea pe care acei oameni și-o luau înapoi. Dacă Ronica izbutea să se facă ascultată, Roed n-ar fi însemnat cu nimic mai mult decât o pisică aflată în calea unei trăsuri.

Nu așteptă să-i dea Negustorul Dwicker cuvântul. Fusese nesăbuită și fiindcă îl lăsase pe el să deschidă întrunirea. Ea ar fi trebuit să preia controlul de la bun început. Acum se uită în jur, la toată adunarea, și dădu din cap, zâmbind, până ce toți cei care se ridicaseră se reașezară. Apoi își drese glasul.

– E o zi cu care Jamaillia se poate mândri, trâmbiță ea. S-a spus că Bingtownul e o nestemată strălucitoare din coroana Satrapului, și într-adevăr este. În aceste vremuri potrivnice, locuitorii săi nu au căzut pradă anarhiei și răzvrătirii. În schimb, v-ați adunat printre ruine ca să susțineți civilizația din care ați luat naștere.

Continuă să vorbească, străduindu-se să-și facă glasul să răsune de patriotism. La un moment dat, se întinse, luă pergamentul din fața Negustorului Dwicker și îl ridică în sus. Îl lăudă, spunând că Jamaillia însăși există mulțumită unui astfel de simț al responsabilității publice. Își lăsă privirea să rătăcească pe deasupra mulțimii în vreme ce încerca să pretindă că are un oarecare merit în privința măsurilor propuse, iar în sinea ei se întreba dacă e în stare să păcălească pe cineva. Continuă să vorbească. Se aplecă spre ei, le întâlni privirile și își puse în cuvinte fervoarea convingerii. În tot acel timp, inima tremura în ea. N-aveau nevoie să fie conduși de Satrap sau de Satrapie. N-aveau nevoie de ea. Și, odată ce și-ar fi dat seama de asta, ea ar fi fost pierdută. Toată puterea pe care crezuse că a dobândit-o ar fi dispărut cu desăvârșire, iar ea ar fi rămas doar o femeie neajutorată într-un ținut străin, în voia sorții. Nu putea îngădui să se întâmple așa ceva.

Când gura începu să i se usuce și vocea să-i tremure, căută cu disperare o încheiere. Răsuflă adânc și trâmbiță:

– În seara asta ați făcut un prim pas curajos. Acum, când negura nopții ne cuprinde orașul, trebuie să ne reamintim că suntem încă în umbra norilor negri. Întoarceți-vă la adăpostul caselor voastre. Rămâneți acolo în siguranță și așteptați să vă dăm de știre spre ce e de folos să vă îndreptați străduințele mai întâi. În numele Satrapului, conducătorul nostru, vă laud și vă mulțumesc pentru curajul de care ați dat dovadă. În această seară, în drum spre casele voastre, vă rog să-l aveți în gând. Dacă n-ar fi existat amenințările la adresa lui, s-ar fi aflat acum aici. Vă dorește tot binele.

Serilla trase aer în piept și se întoarse spre Negustorul Dwicker.

– Poate că, înainte de a pleca, ar fi bine să începi o rugăciune de mulțumire către Sa, pe care s-o rostim cu toții în încheiere.

El se ridică în picioare, încruntându-se. Ea îi zâmbi încurajator și văzu cum pierde lupta. Dwicker se întoarse către negustorii adunați și trase aer în piept, pregătindu-se să vorbească.

– Membri ai Consiliului, voi vorbi înainte de terminarea întrunirii. Cer să se ia în considerare neîntemeiata moarte a lui Davad Restart.

Vorbise Ronica Vestrit.

Negustorul Dwicker se sufocă în adevăratul sens al cuvântului, cu răsuflarea tăiată. Pentru o clipă, Serilla crezu că pierduse totul. Pe urmă Roed Caern se ridică în picioare cu o mișcare lină.

– Membri ai Consiliului, susțin că Ronica Vestrit vorbește aici fără a avea dreptul s-o facă. Nu mai e Negustoreasa reprezentantă a familiei sale și cu atât mai puțin a familiei Restart. Să se așeze. Atâta vreme cât o problemă nu e ridicată de un Negustor împuternicit, Consiliul nu e obligat s-o ia în considerare.

Bătrâna rămase în picioare, încăpățânată, cu două pete de culoare aprinse pe obraji. Își controlă furia și răspunse cu glas limpede:

– Negustoreasa împuternicită să vorbească pentru familia noastră nu o poate face. Atentatul la viețile noastre a silit-o să se ascundă, împreună cu copiii ei. De aceea, cer dreptul de a vorbi eu.

Dwicker izbuti să tragă aer în piept.

– Ronica Vestrit, ai o împuternicire scrisă de Keffria Vestrit, ca să poți vorbi ca Negustoreasă reprezentantă a familiei voastre?

Tăcerea se prelungi preț de șase bătăi de inimă. Apoi:

– Nu, Conducător al Consiliului, nu am, recunoscu Ronica.

Dwicker izbuti să-și ascundă ușurarea.

– Atunci, respectând legile noastre, mă tem că nu te putem asculta în această seară. Pentru fiecare familie nu există decât un singur Negustor împuternicit. Aceluia îi aparțin atât dreptul de a vorbi, cât și votul. Dacă dobândești o astfel de hârtie, confirmată de martori, și revii aici la următoarea întrunire, probabil că te vom asculta.

Ronica se așeză încet, aproape lăsându-se să cadă. Însă ușurarea Serillei nu dură mult. Alți negustori se ridicară în picioare

și Dwicker începu să le dea cuvântul pe rând. Unul întrebă dacă reparațiile n-ar putea începe cu Docul Șapte, pentru că era cel mai bun loc de amarare a corăbiilor cu pescaj mare. Mai mulți alții se grăbiră să-i aprobe ideea și, ridicându-se cu iuțeală rând pe rând, unii se oferiră ca voluntari pentru îndeplinirea acestei însărcinări.

Urmară alte și alte propuneri. Se refereau și la probleme de interes public, și la cele de interes personal. Un negustor oferi spațiu în depozitul său oricui voia să-l ajute să-l repare repede și să-l păzească noaptea. Găsi imediat trei voluntari. Un altul avea turme de boi, dar nu și hrană pentru ele. Se oferea să le pună în slujba oricui dădea la schimb mâncare pentru supraviețuirea animalelor. Și el primi mai multe oferte. Întrunirea se prelungea tot mai mult în noapte, dar negustorii nu păreau dornici să plece acasă. Serilla vedea cu ochii ei cum își reînnoadă Bingtownul legăturile. Serilla vedea cu ochii ei și cum i se surpau speranțele de a dobândi putere și influență.

Aproape că renunțase să mai asculte ce se vorbea, când un negustor ursuz se ridică și întrebă:

– De ce nu ni se spune nimic despre ceea ce a pricinuit acest întreg dezastru? Ce s-a întâmplat cu Satrapul? Știm cine s-a aflat în spatele amenințării la adresa lui? Am luat legătura cu Jamaillia, ca să explicăm de ce am făcut ceea ce am făcut?

Se auzi și o altă voce.

– Jamaillia știe în ce stare jalnică ne aflăm? S-a oferit să trimită corăbii și oameni care să ne-ajute să-i alungăm pe chalcedeni?

Toate fețele se întoarseră spre Serilla. Încă și mai rău, Negustorul Dwicker schiță un mic gest care o îndemna să ia cuvântul. Însoțitoarea se ridică adunându-și în grabă gândurile.

– Prea puțin din toate astea poate fi spus fără să ne punem în pericol, începu ea. Niciun mesaj nu poate fi trimis cu iuțeală către Jamaillia fără riscul de a cădea în mâinile dușmanilor. Totodată, nu știm fără nicio îndoială cine anume poate fi considerat demn de încredere și loial în Jamaillia. Deocamdată să păstrăm secretul locului unde se află Satrapul fără a-l dezvălui absolut nimănui. Nici măcar celor din Jamaillia.

Le zâmbi tuturor cu căldură, ca și cum ar fi fost sigură că se bucură de înțelegerea lor.

– Întreb, continuă cu glas apăsat negustorul, pentru că ieri a sosit din Trehaug o pasăre care mă previne că ar trebui să m-aștept la o întârziere a plății unor mărfuri pe care le-am trimis în susul fluviului. A avut loc un cutremur, unul puternic. Când a fost trimisă pasărea, nu știau cât de mari sunt stricăciunile, dar mi s-a spus că oricum *Kendry* o să-ntârzie. Bărbatul ridică din umerii săi osoși: Suntem siguri că Satrapul a scăpat cu bine în urma cutremurului?

O clipă, limba Serillei nu izbuti să se supună gândurilor ei. Pe urmă, Roed Caern se ridică în picioare cu grație ca să ceară cuvântul.

– Negustor Ricter, cred că n-ar trebui să facem presupuneri despre așa ceva și, mai ales, nu e bine să răspândim zvonuri. Dacă s-ar fi întâmplat vreun rău, ni s-ar fi dat cu siguranță de știre. Vă sugerez să lăsăm deocamdată deoparte toate întrebările despre Satrap. Fără îndoială că siguranța lui e mai importantă decât curiozitatea noastră neîntemeiată.

Roed obișnuia să stea cu un umăr puțin mai sus decât celălalt. Se răsuci în timp ce vorbea, lăsând în același timp impresia unei pisici fermecătoare și arogante, cu gheare ascuțite. În cuvintele lui nu se deslușea nicio amenințare, însă o altă întrebare despre Satrap ar fi părut, cumva, o provocare la adresa lui. Dinspre el părea să se răspândească o vagă undă de neliniște. Se reașeză fără grabă, ca și cum ar fi vrut să le lase tuturor timp să mediteze asupra spuselor sale. Nimeni nu mai scoase niciun cuvânt despre Satrap.

Pe urmă se mai ridicară alți câțiva negustori ca să aducă în discuție probleme minore, oferindu-se să umple felinarele de pe străzi și altele asemenea, dar toată lumea avu deodată senzația că întrunirea se încheiase. Serilla pendula între dezamăgire și ușurare că s-a terminat, când, în colțul cel mai îndepărtat al încăperii, un bărbat într-o robă de un albastru-închis se ridică în picioare.

– Grag Tenira, fiu de negustor, se prezentă el, când Dwicker șovăi înainte de a-i rosti numele. Și sunt împuternicit, în scris și

de față cu martori, să vorbesc în numele familiei mele. Vorbesc în locul lui Tomie Tenira.

– Atunci vorbește, îi dădu Dwicker cuvântul.

Fiul de negustor șovăi, apoi trase aer în piept.

– Sugerez să numim trei negustori care să facă lumină în privința morții Negustorului Restart și a dreptului de moștenire a bunurilor sale. Mă declar interesat pentru că averea lui e grevată de o datorie față de familia Tenira.

Roed Caern se ridică din nou în picioare, de data asta prea repede.

– Merită să ne pierdem timpul cu așa ceva? întrebă. Acum toate datoriile sunt amânate. Am căzut cu toții de acord în această privință la începutul întrunirii. În plus, ce legătură are modul în care a murit cineva cu datoriile sale?

Grag Tenira nu păru intimidat de raționamentul lui.

– O moștenire nu e totuna cu o datorie, eu așa cred. Dacă averea lui Restart e confiscată, trebuie să renunțăm la orice speranță de a primi ceea ce ne datorează. Dar dacă poate fi moștenită, e bine să știm asta și să avem grijă să ajungă în posesia unui moștenitor înainte de a fi... cheltuită.

„Cheltuită" era cuvântul ales, dar fusese rostit ca și cum ar fi spus „jefuită". Serilla nu-și putu reține roșeața care-i cuprinse obrajii. Gura i se uscă brusc și nu izbuti să vorbească. Era mult mai rău decât să nu i se dea atenție; bărbatul ăla o învinuise de hoție.

Negustorul Dwicker nu păru să-i observe nefericirea. Nu păru nici să considere că ea s-ar fi cuvenit să dea un răspuns. În schimb, se lăsă pe spătarul scaunului său și spuse cu gravitate:

– Un grup de trei negustori care să lămurească lucrurile e o cerere rezonabilă, mai ales după ce și un membru al altei familii de negustori și-a făcut cunoscută îngrijorarea în această privință. Cei care n-au nicio legătură cu această problemă și se oferă voluntari sunt rugați să se ridice în picioare.

Faptul se consumă fără întârziere. Serilla nici măcar nu recunoscu numele celor aleși de Dwicker. Dintre cei trei, una era o femeie tânără, prost îmbrăcată, cu un copil care i se agita în

brațe, iar altul un bătrân cu fața adânc ridată, sprijinit în baston. Cum ar fi putut ea să-i influențeze pe astfel de oameni? Se simțea din ce în ce mai mică acolo, pe scaunul ei, potopită de un val de rușine. Intensitatea sentimentului o ului și lăsă în urmă disperare. Totul avea cumva legătură. Asta era puterea bărbaților asupra ei. Pe neașteptate, întrezări fața Ronicăi Vestrit. Mila din ochii bătrânei o îngrozi. Căzuse atât de jos încât până și dușmanii îi plângeau de milă în vreme ce o sfâșiau în bucăți? Urechile prinseră brusc să-i țiuie și sala i se întunecă în jur.

*

Ronica stătea pe scaunul ei, mărunțică și tăcută. Aveau să facă pentru Grag Tenira ceea ce nu făceau pentru ea. Aveau să cerceteze moartea lui Davad. Asta, își spuse, avea mare importanță.

Ieși din gândurile ei când paloarea bruscă a Serillei îi atrase atenția. Oare avea să leșine? Într-un fel, o compătimea. Era o străină prinsă în vâltoarea războiului civil din locul unde ajunsese, fără speranța că va izbuti să-i facă față. Mai mult decât atât, părea captivă în rolul ei de Însoțitoare. Ronica simțea că Serilla avusese cândva ceva în plus, ceva mai bun, însă acel ceva se pierduse. Era totuși greu să-i fie milă de cineva atât de obsedat de acapararea puterii și de păstrarea ei cu orice preț.

Însoțitoarea rămase nemișcată și părea parcă mai mică spre sfârșitul întrunirii și, cu ochii la ea, Ronica abia dacă își dădu seama că terminaseră. Negustorul Dwicker începu rugăciunea de încheiere către Sa, prin care, în același timp, cereau putere și mulțumeau pentru că supraviețuiseră. Vocile care îi țineau isonul erau cu siguranță mai sonore decât atunci când răspunseseră la rugăciunea lui de la începutul întrunirii. Era un semn bun. Tot ce se întâmplase în acea seară acolo era bun pentru Bingtown.

Însoțitoarea Serilla plecă, dar nu cu Negustorul Drur, ci la brațul lui Roed Caern. Înalt și chipeș, fiul de negustor radia în vreme ce o escorta către ieșire. Mai multe capete din apropierea Ronicăi se întoarseră ca să-i urmărească din priviri. Păreau aproape

ca un cuplu în pragul unei certe între soți. Pe Ronica n-o încântă tulburarea întipărită pe fața Însoțitoarei. Oare Caern îi forța mâna în vreun fel sau altul?

Ronica nu avu obrăznicia de a se grăbi pe urmele lor ca să-i roage s-o ducă acasă, deși ar fi adorat s-audă ceea ce avea să se petreacă între ei în trăsură. În schimb, în timp ce-și strângea mai tare șalul lui Dorill în jurul trupului, se gândi cu groază la lungul drum pe jos până la casa lui Davad. Afară era o noapte rece, de toamnă. Avea de mers prin hârtoape, pe întuneric, printr-un oraș plin de pericole mai urâte decât cele din Bingtownul de mai înainte. Ei, nu-i rămânea nimic mai bun de făcut. Cu cât pleca mai repede, cu atât ajungea mai repede.

Afară simți mușcătura rea a unui vânt subțire. Familiile de negustori se urcau în trăsuri sau căruțe ori plecau pe jos în grupuri, cu felinare și bastoane în mâini. Ea nu-și luase nici felinar, nici baston. Dojenindu-se pentru nechibzuință, începu să coboare treptele. Când ajunse jos, o siluetă ieși din întuneric și îi puse mâna pe braț. Ea icni, surprinsă.

– Îmi cer iertare, spuse imediat Grag Tenira. N-am vrut să te sperii. Vreau doar să m-asigur că ești în siguranță pe drumul către casă.

Ronica izbucni într-un râs tremurător.

– Îți mulțumesc pentru grijă, Grag. Nu mai am de mult o casă în care să mă simt în siguranță. Nici nu mai pot face drumul de întoarcere folosindu-mă de altceva în afară de picioarele mele. Locuiesc în casa lui Davad, fiindcă a mea a fost jefuită. În timp ce mă aflu acolo, încerc să dau de urma înțelegerilor încheiate de el cu Negustorii Noi. Sunt convinsă că, dacă Însoțitoarea mi-ar da atenție, și-ar da seama că Davad n-a fost trădător. Și că nici eu nu sunt.

Cuvintele se revărsară din ea. Se gândi prea târziu să-și țină gura. Însă Grag o ascultă cu seriozitate, dând aprobator din cap ca răspuns la spusele ei.

– Dacă Însoțitoarea nu dă atenție descoperirilor tale, zise el după ce amuți ea, eu și mulți alții le considerăm demne de

interes. Deși m-am îndoit de lealitatea lui Davad Restart, n-am pus niciodată la îndoială devotamentul familiei Vestrit față de Bingtown, deși v-ați apucat de negoțul cu sclavi.

Ronica se văzu nevoită să-și plece fruntea și să-și muște limba, căci așa stăteau într-adevăr lucrurile. Cu toate că ea nu se făcea vinovată, corabia familiei transportase sclavi. Și fusese pierdută din cauza asta. Trase aer în piept.

– Aș fi încântată să vă arăt dovezile ție și oricui altcuiva e interesat. Am auzit că Mingsley, unul dintre Negustorii Noi, face propuneri pentru un armistițiu. Având în vedere numeroasele lui înțelegeri negustorești cu Davad, mă întreb dacă nu cumva încearcă să cumpere Negustori Vechi care să-i adopte vederile.

– Aș fi încântat dacă aș putea citi însemnările lui Davad. Dar, în noaptea asta, o să fiu și mai încântat dacă o să te văd ajunsă cu bine acolo unde locuiești. Nu am trăsură, însă calul meu poate duce doi oameni, dacă nu te deranjează să stai în șa în spatele meu.

– Ți-aș fi recunoscătoare. Dar de ce?

– De ce?

Grag părea uluit de întrebare.

– De ce?

Ronica își adună tot curajul unei femei bătrâne care nu mai pune preț pe nimicurile impuse de curtoazie.

– De ce faci un ocol pentru mine? Fiica mea, Althea, ți-a refuzat cererea în căsătorie. Eu am acum în Bingtown o reputație proastă. De ce o pui în primejdie pe a ta asociindu-te cu mine? De ce insiști să fie cercetată moartea lui Davad? Care sunt motivele tale, Grag Tenira?

El își lăsă pentru o clipă capul în jos. Pe urmă, când își înălță fruntea, o torță din apropiere îi lumină ochii albaștri și îi contură profilul. În timp ce Grag zâmbea cu tristețe, Ronica se întrebă cum putuse Althea să-și închidă inima în fața unui tânăr ca el.

– Mi-ai pus o întrebare directă și o să-ți ofer în schimb adevărul. Mă simt într-o oarecare măsură vinovat de moartea lui Davad și de dezastrul abătut asupra voastră în noaptea aia. Nu pentru ce am făcut, ci pentru ceea ce n-am izbutit să fac. Cât

despre Althea... Grag zâmbi larg, pe neașteptate: Poate că nu mă dau bătut chiar atât de ușor. Și poate că drumul către inima unei femei trece prin curtoazia față de mama ei.

Izbucni brusc în râs.

– Sa știe că am încercat orice altceva. Poate că un cuvânt bun din partea ta izbutește să-mi deschidă calea. Haide. Calul meu e în partea asta.

7

CORABIA DRAGON

Rămase o clipă ghemuit în uitare, odihnindu-se într-o singurătate aidoma celei din pântecul mamei. Wintrow nu era conştient de nimic altceva în afară de trupul său. Lucra la el, aşa cum făcuse cândva vitralii. Cu deosebirea că acum refăcea, nu crea. Găsea, în munca lui, o plăcere apatică; îi aducea vag în minte amintirea cuburilor pe care le stivuia pe când era de-o şchioapă. Ceea ce avea de făcut era simplu şi evident, era o muncă repetitivă; doar îşi călăuzea corpul ca s-o ducă la bun sfârşit mult mai repede decât s-ar fi întâmplat fără îndemnul lui. Voinţa minţii, concentrată, grăbea truda trupului. Tot restul vieţii sale se pierduse, palid, într-o neclintire absolută. Se gândea numai şi numai la refacerea animalului în care sălăşluia. Era ca şi cum s-ar fi aflat într-o cameră mică, foarte confortabilă, pe când afară urla furtuna.

Ajunge, mârâi femela dragon.

În faţa furiei ei, Wintrow se ghemui, făcându-se mai mic.

– Încă n-am terminat, o imploră.

Ba da. Restul o să-şi poarte singur de grijă, dacă-ţi hrăneşti corpul şi îl încurajezi din când în când. Din pricina ta, am amânat totul prea mult. Acum eşti destul de puternic ca să ne confruntăm cu toţii cu ceea ce suntem. Şi ne vom confrunta.

Era ca și cum ar fi fost prins și azvârlit în aer. Ca o pisică speriată, își agită membrele și ghearele, întinzându-le în toate părțile ca să caute ceva, ceva de care să se agațe. O găsi pe *Vivacia*.

Wintrow!

Exclamația ei nu era un strigăt sonor de încântare, ci o bruscă pulsație a legăturii în clipa redescoperirii lui. Se reuneau, și acea realăturare îi întregea iarăși. Ea putea să-l simtă; îi împărtășea sentimentele, mirosea cu nasul lui, gusta cu gura lui și percepea tot ce se atingea de pielea lui. Îi cunoștea durerea și suferea pentru el. Îi cunoștea gândurile și...

Când cazi în vis, te trezești întotdeauna înainte de lovitură. Nu și de data asta. Trezirea lui Wintrow era lovitura. Dragostea și devotamentul *Vivaciei* față de el se izbiră de chinuitoarele lui cunoștințe despre ceea ce era ea. Gândurile lui erau o oglindă în fața chipului leșului ei. Odată ce se uită în ea, *Vivacia* nu mai izbuti să-și desprindă privirea. Captiv alături de ea în acea contemplare, Wintrow se simți tras tot mai adânc și mai adânc în disperarea ei. Se prăbuși în abis împreună cu ea.

Ea nu era *Vivacia*, nu cu adevărat. Nu fusese niciodată nimic altceva decât existența furată a unui dragon. Falsa ei viață era înfiptă în rămășițele morții lui. Nu avea cu adevărat dreptul să existe. Lucrătorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice despicaseră coconul dragonului în plină preschimbare. Sămânța vieții sale fusese smulsă ca să piară zvârcolindu-se pe o podea de piatră rece, pe când firele amintirilor și ale cunoștințelor închise alături de ea erau tăiate în scânduri pentru făurirea unei corăbii vii.

Viața se luptă ca să continue cu orice preț. O furtună trântește un copac pe solul pădurii; din trunchiul lui se înalță puieți. Printre pietre și fire de nisip, o sămânță minusculă captează un strop de apă și trimite spre cer o sfidătoare răbufnire de verde. Afundate în apă sărată și asaltate de amintirile și de sentimentele oamenilor pe care îi purtau, fibrele de memorie din scândurile ei se străduiseră să se alinieze într-un soi de ordine. Acceptaseră numele care i se dăduse; se străduiseră să le găsească un sens tuturor experiențelor prin care treceau. În cele din urmă, *Vivacia* se

însufleţise. Însă corabia mândră şi galionul ei magnific nu făceau cu adevărat parte din familia Vestrit. Nu. Viaţa ei era viaţă furată. Era o jumătate de fiinţă, ba chiar mai puţin de-atât, o creatură improvizată din petice de voinţă omenească şi din amintiri de dragon îngropate, asexuată, nemuritoare şi, în esenţă, fără noimă. O sclavă. Se folosiseră de amintirile furate ale unui dragon ca să-şi creeze o uriaşă sclavă de lemn.

La auzul urletului ţâşnit din *Vivacia*, Wintrow îşi recăpătă pe deplin cunoştinţa. Se răsuci şi căzu alături de patul îngust, izbindu-se puternic cu genunchii de podea. Etta, care veghea asupra lui în cabina mică, se trezi din somn cu o zvâcnire.

– Wintrow! strigă ea îngrozită, în timp de băiatul se sălta cu greu în picioare. Ai răbdare! Nu, nu eşti vindecat! Întinde-te în pat, vino înapoi!

Cuvintele ei îl urmară în timp ce ieşea pe uşă clătinându-se, ca să se-ndrepte spre puntea prora. Auzi zgomote din cabina căpitanului, Kennit zbiera, cerându-şi cârja şi o lampă.

– Etta, fir-ai afurisită, unde umbli când am nevoie de tine?

Dar nici asta nu-l făcu pe Wintrow să se oprească. Gol sub cearşaful în care era înfăşurat, înainta şchiopând, cu pielea nu întru totul vindecată, arsă de aerul nopţii. Piraţii din cartul de noapte se strigau uluiţi unul pe altul. Cineva înşfăcă un felinar şi îl urmă pe Wintrow. Băiatul nu-i dădu atenţie. Urcă treptele către puntea prora din două salturi care îi sfâşiară pielea pe cale să se vindece şi se năpusti mai departe, până ce ajunse să atârne pe jumătate peste copastie.

– *Vivacia*! strigă el. Te rog! Nu e vina ta; n-a fost niciodată vina ta. *Vivacia*!

Galionul se sfâşia singur. Degetele imense de lemn i se încleştau în buclele negre, străduindu-se să şi le smulgă. Unghiile îi zgâriau obrajii şi i se înfigeau în ochi.

– Nu sunt eu! urlă către cerul nopţii. Niciodată eu, nicidecum eu! Oh, Mare Sa, ce batjocură abjectă sunt, ce spurcăciune în faţa ochilor tăi! Lasă-mă să plec! Lasă-mă să mor!

Gankis îl ajunse din urmă pe Wintrow.

– Ce te supără, băiete? Ce chinuiește corabia? întrebă bătrânul pirat, dar Wintrow n-avea ochi decât pentru *Vivacia*.

Lumina galbenă a felinarului dezvăluia o oroare. Cu aceeași iuțeală cu care unghiile *Vivaciei* săpau brazde în obrajii ei perfecți, carnea fibroasă se închidea în urma lor. Părul pe care și-l smulgea i se scurgea în palme și era absorbit, iar pletele îi rămâneau la fel de dese și de lucioase ca mai înainte. Wintrow urmărea îngrozit acest ciclu al distrugerii și renașterii.

– *Vivacia*! strigă el din nou, și își aruncă ființa într-a ei, încercând s-o aline și s-o liniștească.

Acolo aștepta femela dragon. Îl respinse cu aceeași ușurință cu care o ținea pe *Vivacia* în îmbrățișarea sa. Al ei era duhul care sfida dorința de moarte a corabiei.

Nu. Nu după atâția ani de înăbușire, după atâtea ere de tăcere și de nemișcare. N-o să fiu moartă. Dacă asta e singura viață pe care-o putem avea, atunci o s-o avem. Potolește-te, sclavă mică. Împarte-ți viața cu mine sau uită ce e aia viață!

Wintrow încremenise de groază. Într-un loc unde nu putea ajunge decât cu mintea se desfășura o luptă cumplită. Femela dragon se lupta pentru viață, iar corabia voia s-aducă moartea asupra amândurora. El avea senzația că sinele său mărunt e o cârpă pe care o smucesc doi câini. Stătea între ele, tras când de una, când de alta, sfâșiat de strânsoarea lor pe când amândouă încercau să-i câștige loialitatea și să-i ia mintea în stăpânire. *Vivacia* îl prinse în dragostea și disperarea ei. Îl cunoștea atât de bine; și el o cunoștea atât de bine. Cum putea inima lui să fie altfel decât a ei? Îl târî cu ea; se legănau amândoi pe marginea unui salt de bunăvoie în moarte. Uitarea îl chema, ademenitoare. Era singura soluție, îl convinse ea. Ce altceva le mai rămăsese? O nesfârșită senzație de falsitate, oribila povară a unei vieți furate; cum putea el să prefere așa ceva?

– Wintrow!

Kennit îi rosti numele gâfâind, în timp ce se târa în susul scării către puntea prora. Băiatul se întoarse cu încetineală și îl privi. Adierea nopții umfla în jurul piratului cămașa de noapte

pe care și-o îndesase pe jumătate în pantaloni. Sigurul lui picior era desculț. O mică parte din mintea lui Wintrow își dădu seama că nu-l mai văzuse niciodată într-o asemenea neorânduială. În privirea întotdeauna rece și sardonică a căpitanului se vedea panica. *Ne simte*, își spuse băiatul în sinea lui. *Începe să-și creeze o legătură cu noi; simte câte ceva din ceea ce se petrece și asta îl înspăimântă.*

Etta îi întinse lui Kennit cârja. El o înșfăcă, traversă puntea legănându-se și se opri lângă Wintrow. Mâna lui, brusc încleștată de umărul băiatului, era strânsoarea vieții, îl trăgea înapoi din moarte.

– Ce-ai făcut, băiete? întrebă Kennit plin de furie.

Pe urmă vocea i se schimbă și se uită îngrozit pe lângă Wintrow.

– Zeu al Peștilor, ce i-ai făcut corabiei mele?!

Băiatul se întoarse spre galion. *Vivacia* se răsucise ca să se uite la mulțimea tot mai numeroasă de năieri agitați de pe puntea prora. Un bărbat țipă strident când ochii ei deveniră de un verde scânteietor. Culoarea irisurilor se învârtejea ca o bulboană, dar centrul rămânea mai negru decât cea mai întunecată noapte. Pletele negre îi unduiau în vânt părând mai degrabă un cuib de șerpi zvârcolitori. Dinții pe care și-i dezgoli într-o imitație batjocoritoare de zâmbet erau prea albi.

– Dacă nu pot învinge, dădură buzele ei glas unui gând al dragonului, atunci nimeni n-o să învingă.

Se întoarse lent cu spatele la ei. Brațele i se înălțară, deschizându-se larg, de parcă ar fi vrut să îmbrățișeze marea cufundată în noapte. Pe urmă și le coborî încet și își încleștă pumnii de coca vasului din spatele său.

Wintrow! Wintrow, ajută-mă! îl rugă *Vivacia* doar în mintea lui; nu mai putea să stăpânească nici gura galionului, nici vocea lui. *Mori cu mine*, îl imploră apoi. Și el aproape că muri. O urmă către abis, dar, în ultima clipă, nu izbuti s-o facă până la capăt.

– Vreau să trăiesc! se auzi strigând în noapte. Te rog, te rog, lasă-ne să trăim!

O clipă, se gândi că vorbele lui pot şubrezi hotărârea ei de a muri.

O tăcere stranie urmă după cuvintele lui. Până şi vântul nopţii părea să-şi ţină răsuflarea. Wintrow deveni conştient că, undeva, un năier bolborosea o rugăciune de copil, însă un alt sunet mai firav îi ajunse la urechi. Era rostogolitor, părea o sfărâmare, ca zgomotul gheţii care crapă pe suprafaţa unui lac când te aventurezi prea departe.

– S-a dus, şopti Etta. *Vivacia* ne-a părăsit.

Avea dreptate. În lumina sărăcăcioasă a felinarului, schimbarea era clară. Tot ce era culoare, tot ce semăna a viaţă se prelinsese din galion. Lemnul spatelui ei şi părul erau cenuşii ca o piatră de mormânt. Nu o clintea nici cea mai firavă răsuflare. Buclele sculptate erau încremenite, nesimţitoare la mângâierea brizei. Pielea era la fel de spălăcită ca lemnul unui gard vechi. Mintea lui Wintrow bâjbâi în căutarea *Vivaciei*. Găsi o urmă din ce în ce mai firavă a disperării ei, ca o aromă care se pierde treptat din aer. Dar dispăru şi ea, de parcă între ei s-ar fi închis perfect o uşă.

– Dragonul? şopti băiatul, doar pentru sine, dar, dacă încă îi mai era alături, femela se ascundea prea bine ca să poată fi descoperită de simţurile lui nevolnice.

Trase aer adânc în piept, apoi îl lăsă să iasă. Era din nou singur în propria minte; cât timp trecuse de când nu mai desluşise nimic altceva în afară de gândurile lui? O clipă mai târziu, deveni conştient de propriul trup. Simţea cum îl ustură arsurile pe cale să se vindece, în aerul rece. Genunchii i se înmuiară şi ar fi căzut pe punte dacă nu l-ar fi înconjurat braţul grijuliu al Ettei. Se sprijini de ea. Pielea lui abia refăcută urlă la atingere, dar era prea slăbit ca să tresară de durere.

Etta se uita pe lângă el. Privirea ei plângea pentru Kennit. Ochii băiatului o urmăriră. Nu mai văzuse niciodată un bărbat atât de copleşit de durere. Piratul se aplecase cu mult în afara copastiei ca să se uite la profilul *Vivaciei*, propria sa faţă fiind încremenită de suferinţă. Riduri pe care Wintrow nu i le mai observase păreau cioplite pe chipul lui. Trecerea *Vivaciei* în nefiinţă îl

slăbise așa cum pierderea propriului picior nu izbutise s-o facă. Piratul îmbătrânea sub ochii lui Wintrow.

Kennit își întoarse capul ca să-i întâlnească privirea.

– E moartă? îl întrebă cu voce ștearsă. O corabie vie poate muri?

Ochii lui implorau, tânjea să i se spună că nu e cu putință.

– Nu știu, recunoscu Wintrow, fără tragere de inimă. N-o pot simți. Deloc.

Golul din el însuși era prea îngrozitor ca să-ncerce să-l cerceteze. Era mai rău decât pierderea unui dinte, îl schilodea mai mult decât degetul lipsă. Fără ea, simțea în sine însuși o ruptură cumplită, larg căscată. Își dorise cândva așa ceva? Fusese nebun.

Kennit se întoarse brusc către galion.

– *Vivacia*? strigă întrebător. *Vivacia*! urlă apoi, furios ca un iubit abandonat cu dispreț. Nu mă poți părăsi acum! Nu poți pleca!

Până și ușoara briză a nopții pieri, lăsând văzduhul încremenit. Pe punte tăcerea era deplină. Echipajul părea la fel de copleșit de suferința căpitanului ca și de moartea corabiei vii. Etta spulberă liniștea.

– Vino, îi spuse lui Kennit. Aici nu se mai poate face nimic. Tu și Wintrow ar trebui să mergeți sub punte, să discutați despre asta. El are nevoie de mâncare și de băutură. N-ar fi trebuit să se ridice din pat. Împreună o să puteți deslușI ce e de făcut de-acum înainte.

Wintrow înțelese limpede ce urmărea ea. Purtarea căpitanului năucea echipajul. Era mai bine să nu mai fie văzut până ce nu își revenea.

– Te rog, spuse cu glas spart, unindu-și rugămintea cu a ei.

Trebuia să plece de lângă silueta aia cumplit de neclintită. Era mai îngrozitor să se uite la galionul cenușiu decât la un leș în putrefacție.

Kennit îi privi ca pe niște străini. Ochii lui își pierdură brusc din profunzime în vreme ce își recăpăta stăpânirea de sine.

– Bine. Du-l jos și ai grijă de el.

În glas nu i se mai simțea nici cea mai mică emoție. Își cuprinse echipajul cu privirea.

– Întoarceți-vă la posturile voastre, bombăni către pirați.

O clipă, nimeni nu se clinti. Pe câteva fețe se citea compătimirea pentru căpitan, dar cei mai mulți se holbau năuciți, de parcă nu l-ar fi cunoscut. Apoi:

– Imediat! se răsti el.

Nu-și ridică vocea, dar tonul poruncitor îi făcu pe toți să i se supună în mare grabă. Cât ai clipi, pe puntea prora nu mai rămaseră decât Wintrow, Etta și Kennit.

Etta îl aștepta pe căpitan. Cu mișcări stângace, el schimbă de mai multe ori poziția cârjei până ce și-o potrivi sub braț. Se desprinse de balustradă și, clătinându-se, traversă puntea, îndreptându-se spre scară.

– Ajută-l pe el, șopti Wintrow. Eu mă descurc.

Ea dădu scurt din cap, a aprobare. Îl lăsă singur și i se alătură lui Kennit. Bărbatul cu un singur picior îi acceptă ajutorul fără împotrivire. Ca și răbufnirea sentimentelor de mai înainte, așa ceva nu-i stătea în fire. Văzând tandrețea cu care îl ajuta femeia să coboare pe scara scurtă, Wintrow își simți mai tare singurătatea.

– *Vivacia*? întrebă el în noapte cu voce înceată.

Vântul trecu pe lângă el cu un oftat, aducându-i aminte de pielea lui opărită și de propria goliciune. Dar *Vivacia* fusese desprinsă de el tot atât de dureros cum i se desprinsese pielea, lăsând în urmă un alt soi de suferință. Goliciunea trupului era o neplăcere măruntă în comparație cu singurătatea în noapte. Într-o singură clipă năucitoare, deveni conștient de imensitatea mării și de a lumii din jurul său. El unul nu era cu nimic mai mult decât o fărâmă de viață pe puntea de lemn legănată de apă. Până atunci se simțise întotdeauna înconjurat de mărimea și de puterea *Vivaciei*, care îi oferea adăpost față de întreaga lume. De când, copil fiind, plecase de acasă pentru prima oară, nu se mai simțise niciodată atât de mic și de nebăgat în seamă.

– Sa, șopti, știind că ar fi trebuit să se poată îndrepta către zeul lui, găsind astfel alinare.

Sa îi fusese întotdeauna alături, cu mult înainte de a se îmbarca pe corabie, dând naștere legăturii cu ea. Cândva fusese sigur că îi era menit s-ajungă preot. Acum, când încerca să atingă venerarea divinității rostind un cuvânt, înțelese că numele desprins de pe buzele lui era de fapt o rugăciune, că implora să-i fie înapoiată *Vivacia*. I se făcu rușine. Oare corabia luase locul zeului? Credea cu adevărat că nu poate merge mai departe fără ea? Îngenunche brusc pe puntea întunecată, dar nu ca să se roage. Mâinile lui pipăiră lemnul. Acolo. Acolo trebuia să fie pata, locul unde sângele lui se contopise cu lemnul ei și îi unise printr-o legătură pe care el n-o mai avea cu nimeni altcineva. Dar mâna lui schilodită își descoperi propria urmă însângerată mulțumită văzului, nu pipăitului. Pentru că sub palmă nu simțea decât fibrele punții din lemn-vrăjitor. Nimic altceva.

– Wintrow?

Etta se întorsese după el. Stătea pe scară și fixa cu privirea partea opusă a punții, unde el era ghemuit, sprijinit pe palme și pe genunchi.

– Vin, răspunse băiatul, și se ridică în picioare clătinându-se.

*

– Mai vrei vin? îl întrebă Etta pe Wintrow.

Băiatul clătină din cap pe tăcute. Părea nevârstnic așa, înfășurat într-un cearșaf curat de-al lui Kennit. Etta îl smulsese de pe pat și i-l întinsese când îl adusese în cabină, nesigur pe propriile picioare. Pielea lui jupuită încă nu putea să îndure atingerea hainelor. Cocoțat pe un scaun și părând să nu se simtă nicidecum confortabil, flăcăul stătea acum la masă, față-n față cu Kennit. Pentru Etta era clar că nu putea găsi nicio poziție care să-i ușureze durerea arsurilor. Mâncase o parte din ce-i pusese ea pe masă, dar nu părea să se simtă cu mult mai bine din pricina asta. Acolo unde o mistuise veninul, pielea era lucioasă și împestrițată de pete stacojii. Peticele de roșeață de pe țeasta lui tunsă o duceau cu gândul la un câine râios. Dar nimic nu era mai rău decât

privirea lui lipsită de orice strălucire. Oglindea suferința și singurătatea dintr-a lui Kennit.

Piratul stătea față în față cu Wintrow, cu părul ciufulit și cu cămașa pe jumătate descheiată. Kennit, întotdeauna atât de preocupat de propria lui înfățișare, părea acum s-o fi dat cu totul uitării. Ettei îi venea greu să se uite la omul pe care-l iubise. În anii scurși de când îl cunoștea, fusese mai întâi un simplu client, apoi bărbatul după care tânjea. Când o luase cu el, se gândise că nimic n-o poate încânta mai tare. În noaptea când îi spusese că ține la ea, viața Ettei se schimbase. Îl privise căpătând tot mai multă putere, ajungând, din căpitan al unei singure corăbii, comandant al unei flote de vase pirat. Mai mult decât atât, acum era aclamat ca rege al Insulelor Piraților. Crezuse că l-a pierdut când, în timpul furtunii, le poruncise deopotrivă mării și șarpelui, impunându-și voința, căci ea nu putea fi demnă de un bărbat ales de Sa pentru un destin atât de grandios. Se gândi, rușinându-se, că plânsese din pricina măreției lui. El se avântase spre culmile puterii și ea fusese geloasă, se temuse că asta o să i-l fure.

Însă acum, acum era de o mie de ori mai rău.

Nicio luptă, nicio rană și nicio furtună nu-l descurajaseră vreodată. Până în noaptea aia, Etta nu-l văzuse niciodată nesigur sau pierdut. Chiar și acum stătea drept, bându-și rachiul cu eleganță, cu umerii trași spre spate și cu mâna fermă. Însă din el ceva se pierduse. Ea zărise acel ceva părăsindu-l, scurgându-se odată cu viața corabiei. Acum părea de lemn, exact așa cum devenise *Vivacia*. Se temea să-l atingă, ca nu cumva să descopere că are carnea tot atât de tare și de rigidă ca puntea.

Kennit își drese glasul. Ochii lui Wintrow se îndreptară brusc spre el, aproape cu spaimă.

– Deci. Cuvântul acela scurt era tăios ca o sabie: Crezi că e moartă. Cum e cu putință? Ce a ucis-o?

Acum își drese Wintrow glasul, scoțând un sunet firav, tremurător.

– Eu am ucis-o. Adică a ucis-o ceea ce știu eu. Sau poate doar a făcut-o să se afunde în ea însăși atât de mult încât nu mai izbutește să găsească o cale de întoarcere către noi.

Băiatul înghiți în sec, probabil luptându-se cu lacrimile.

– Poate și-a dat pur și simplu seama că a fost întotdeauna moartă. Poate că n-a ținut-o în viață decât convingerea mea că lucrurile stau altfel.

Kennit își lăsă brusc paharul jos, pocnindu-l de masă.

– Nu vorbi fără sens, se răsti la profetul său.

– Îmi cer iertare, căp'tane. Băiatul se frecă la ochi cu o mână tremurătoare: E mult de spus și e năucitor. Amintirile mi s-au amestecat cu visele. Cred că am bănuit întotdeauna o mare parte din toate. Odată ce m-am atins de șarpe, bănuielile mele s-au contopit brusc cu ceea ce știam. Și am știut.

Wintrow își ridică privirea ca s-o întâlnească pe a lui Kennit și păli la vederea furiei oarbe care se citea pe fața bărbatului. Începu să vorbească mai repede.

– Când am găsit șarpele întemnițat pe Insula Celorlalți, am crezut că e doar un animal căzut în capcană. Nimic mai mult. Era nefericit și m-am hotărât să-l eliberez, așa cum aș fi eliberat orice altă creatură. Nicio creație a lui Sa nu trebuie închisă și tratată cu atâta cruzime. În timp ce o ajutam, mi s-a părut că e o făptură mult mai inteligentă decât un urs sau decât o pisică. Știa ce fac. După ce am scos destule gratii ca să poată fugi, a ieșit. Însă pielea i s-a atins de a mea când a trecut pe lângă mine. M-a ars. Dar, în clipa aceea, *am știut ce și cine e* – a fost ca și cum s-ar fi creat o punte între noi doi, ca legătura mea cu corabia. I-am deslușit toate gândurile și șerpoaica le-a deslușit pe-ale mele.

Wintrow răsuflă adânc și se aplecă peste masă. În ochi i se citea disperarea cu care își dorea să-l creadă piratul.

– Kennit, șerpii sunt pui de dragon. Au rămas cumva captivi în forma lor din mare, fără să se poată întoarce în locul unde se preschimbă, devenind dragoni maturi. N-am putut să-nțeleg totul. Am zărit imagini, i-am văzut gândurile, dar sunt greu de tradus în limbaj omenesc. Când m-am întors la bordul *Vivaciei*, am

știu că, de fapt, corabia vie era menită să devină dragon. Nu știu exact cum. Între șarpe și dragon există un alt stadiu, un timp în care șarpele e închis într-un soi de piele tare. Cred că asta e lemnul-vrăjitor: coaja unui dragon de dinainte de a deveni dragon. Negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice au preschimbat-o cumva în corabie. Au ucis dragonul și din coajă au tăiat scânduri ca să construiască o corabie vie.

Kennit se întinse după sticla de rachiu. O prinse de gât, de parcă ar fi vrut s-o sugrume.

– Vorbe fără sens! Ce spui tu nu poate fi adevărat!

Ridică sticla și, preț de o clipă înspăimântătoare, Etta crezu că o să spulbere cu ea creierii băiatului. Văzu pe fața lui Wintrow că și el se temea. Dar flăcăul nici măcar nu clipi. Aștepta în tăcere lovitura, aproape ca și cum moartea ar fi fost pentru el bine-venită. Însă Kennit doar își turnă rachiu în pahar. Un mic val de lichid se revărsă peste margine pe albul feței de masă. Piratul nu-i dădu atenție. Își ridică paharul și-l goli dintr-o sorbitură.

E prea furios, îi trecu brusc prin gând Ettei. *Aici e vorba de altceva, încă și mai profund și mai dureros decât pierderea* Vivaciei.

Wintrow trase aer în piept, obosit.

– Nu-ți pot spune decât ceea ce cred eu, căp'tane. Dacă n-ar fi fost adevărat, nu cred că *Vivacia* mi-ar fi dat crezare, ajungând la o convingere atât de profundă încât să-i aducă moartea. În ea a dormit întotdeauna un dragon. Atingerea noastră de șarpe l-a trezit. Și s-a înfuriat când și-a dat seama ce-a devenit. Când eram inconștient, mi-a cerut ajutorul ca să poată primi o parte din viața corabiei. Eu...

Băiatul șovăi. Continuă lăsând ceva nespus.

– Femela dragon m-a trezit azi. M-a trezit și m-a silit să intru pe deplin în legătură cu *Vivacia*. Eu mă ținusem departe de ea, fiindcă nu voiam să descopere ce știu, nu voiam să afle că n-a fost niciodată cu adevărat vie. A fost coaja moartă a unui dragon dat uitării, pe care familia mea a izbutit cumva s-o folosească în interesul său.

Kennit răsuflă șuierat, pe nas. Se lăsă pe spătarul scaunului și-și ridică poruncitor o mână, cerându-i băiatului să tacă.

– Ăsta e secretul corăbiilor vii? se încruntă el. Nu e cu putință. Oricine a cunoscut vreodată o corabie vie ar refuza să creadă astfel de vorbe nebunești. Un dragon înlăuntrul ei! O corabie făcută din pielea dragonului. Mintea ta amestecă lucrurile. Boala ți-a prăjit creierul.

Însă Etta credea. Prezența corabiei îi întinsese nervii de când urcase prima oară la bord. Acum totul căpăta sens. Aidoma corzilor unui instrument muzical după acordare, teoria lui Wintrow era în armonie cu senzațiile ei. Era adevărat. Înlăuntrul *Vivaciei* fusese întotdeauna un dragon.

Mai mult decât atât, Kennit știa. Etta îl mai văzuse mințind; îl auzise mințind-o pe ea. Dar nu-l mai văzuse mințindu-se singur. La asta nu se pricepea destul de bine. O dovedea ușorul tremur al mâinii cu care își umplu din nou paharul cu rachiu.

– Pentru ceea ce trebuie să fac, am nevoie de o corabie vie, îi înștiință pe neașteptate, repunându-și paharul pe masă. Trebuie s-o readuc la viață.

– Nu cred că poți, spuse Wintrow cu blândețe.

Kennit pufni, cu ochii la el.

– Atât de repede îți pierzi credința în mine? Nu erai convins acum câteva zile că sunt Alesul lui Sa? Nu doar cu câteva săptămâni în urmă le-ai vorbit oamenilor în numele meu, spunând că sunt menit să le fiu rege dacă se dovedesc demni de mine? Ha! O credință atât de firavă, atât de fragilă încât se frânge la prima încercare. Ascultă-mă, Wintrow Vestrit. Am mers pe țărmurile Insulei Celorlalți și profeția lor mi-a confirmat destinul. Am domolit o furtună cu un singur cuvânt. I-am dat o poruncă unui șarpe de mare, înfrângându-i voința. Cu doar o zi în urmă, te-am readus înapoi, chiar din pragul morții, nemernic nerecunoscător! Stai aici și te încrunți la mine. Spui că nu-mi pot readuce la viață propria corabie! Cum îndrăznești? Încerci să-mi subminezi puterea? Cel pe care l-am tratat ca pe un fiu încearcă acum să mă-nțepe ca un scorpion?

În afara cercului de lumină revărsată din lampa de pe masă, Etta stătea nemișcată, uitându-se la cei doi bărbați. Pe fața lui Wintrow se perinda o cavalcadă de sentimente. Era uluită, fiindcă le putea citi cu atâta ușurință. Când își lăsase garda jos atât de mult încât s-ajungă să se cunoască atât de bine unul pe altul? Mai mult decât atât, simți brusc că suferă pentru el. Ca și ea, Wintrow era captiv între dragostea pentru omul pe care-l urmaseră atât de multă vreme și teama de ființa puternică în care se preschimbase el. Își ținu răsuflarea, sperând că Wintrow va găsi cuvintele potrivite. *Nu-l înfuria*, se rugă ea, fără grai. *Odată ce-l înfurii, nu te mai aude.*

Wintrow răsuflă adânc. Avea lacrimi în ochi.

– Adevărul e că te-ai purtat cu mine mai bine decât propriul meu tată. Când ai venit la bordul *Vivaciei*, am crezut c-o să mor de mâna ta. Însă tu m-ai provocat zi de zi, făcându-mă să-mi descopăr viața și s-o trăiesc. Kennit, pentru mine ești mai mult decât un căpitan. Cred, fără nicio îndoială, că ești unealta lui Sa, aleasă ca să-i înfăptuiască voința. Firește, asta suntem cu toții, dar cred că ție ți s-a rezervat un destin mai măreț decât multor altora. Cu toate astea, când ai vorbit despre readucerea *Vivaciei* la viață... Nu mă-ndoiesc de tine, căpitanul meu. Mă-ndoiesc mai degrabă că ea a fost vreodată vie, în sensul în care suntem vii noi doi. *Vivacia* a fost un fals, o creatură alcătuită din amintirile înaintașilor mei. Dragonul a fost cândva real. Dar, dacă *Vivacia* n-a fost reală, iar dragonul a murit când a fost creată ea, pe cine mai poți rechema la viață?

Nesiguranța îi străbătu chipul lui Kennit mai iute decât limba unui șarpe adulmecând. Oare Wintrow văzuse asta?

Tânărul rămase neclintit. Întrebarea lui continua să rămână suspendată în aer. Nevenindu-i să-și creadă ochilor, Etta văzu mâna lui ridicându-se ușor de pe masă. Foarte încet, începu s-o miște de-a lungul mesei, de parcă ar fi vrut să atingă mâna lui Kennit în semn de... ce? Compătimire? Oh, *Wintrow, nu face o greșeală atât de mare!*

Kennit nu dădu vreun semn că observase mâna ridicată. Cuvintele lui Wintrow nu păreau să-l fi mișcat câtuși de puțin. Se uită la băiat și Etta văzu limpede că era pe cale de a lua o hotărâre. Ridică încet sticla și își turnă încă un pahar. Pe urmă se întinse peste masă și îi luă lui Wintrow paharul gol. Îl umplu cu o porție generoasă de rachiu și i-l puse din nou în față.

– Bea! îi porunci cu bruschețe. Poate-o să-ți pună un pic de foc în vene. Pe urmă nu-mi spune că nu pot face asta. Spune-mi în schimb cum o să m-ajuți tu.

Își săltă paharul și îl dădu peste cap.

– Pentru că a fost vie, Wintrow. O știm cu toții. Așa că, orice ar fi acel ceva care a însuflețit-o, pe acela îl vom chema înapoi.

Mâna lui Wintrow se întinse încet spre pahar. Îl ridică, apoi îl puse din nou jos.

– Și dacă viața aia nu mai există, ca s-o putem chema înapoi? Dacă s-a stins pur și simplu?

Kennit râse și sunetul îi îngheță Ettei sângele în vene. Așa ar fi râs un om torturat, dacă țipetele nu i-ar mai fi fost de-ajuns ca să-și reverse durerea.

– Nu te îndoi de mine, Wintrow. Fiindcă nu știi ce știu eu. Asta nu e prima corabie vie pe care-am cunoscut-o vreodată. Nu mor chiar atât de ușor. Ți-o garantez. Acum bea rachiul ăla. Așa, uite ce flăcău de ispravă. Etta! Unde ești? Ce-ți tulbură mintea, de-ai pus pe masă o sticlă aproape goală? Adu alta, și adu-o repede.

*

Băiatul nu rezista la băutură. Kennit îl băgase repede sub masă, iar târfa avea să fie ocupată purtându-i de grijă.

– Du-l în camera lui, îi spuse Ettei, apoi se uită cu îngăduință cum îl trăgea ea, ridicându-l în picioare.

Wintrow mergea alături de ea împleticindu-se orbește, cu o mână întinsă înainte, ca să dibuie pe pipăite drumul pe coridor. Kennit îi urmări pe cei doi cu privirea. Sigur că avea acum ceva timp numai pentru sine, își propti cu hotărâre cârja sub braț și

se sălta clătinându-se. Ieşi pe punte păşind apăsat, cu prudenţă. Poate că se îmbătase şi el, dar numai foarte, foarte puţin.

Era o noapte superbă, liniştită. Stelele se zăreau departe, cu strălucirea împuţinată de un văl subţire de nori. Marea era uşor agitată şi valurile se repezeau spre ei, însă *Vivacia* le tăia rând pe rând, cu o graţie ritmică. Vântul sufla uniform şi se mai înteţise. Ba chiar se auzea un şuierat uşor când se strecura pe lângă pânze. Kennit îşi lăsă capul pe-o parte, dar sunetul se stinse treptat chiar în vreme ce-l asculta încruntându-se.

Făcu agale un tur al punţii. Secundul era la cârmă; îşi salută căpitanul cu o înclinare a capului, fără să scoată vreun cuvânt. Şi aşa era bine. Trebuia să fie un om de cart pe greement, dar nu-l puteai vedea în bezna de dincolo de lumina felinarelor de pe vas. Kennit mergea încet, pocniturile cârjei fiind în contrast cu lipsa de zgomot a pasului. Corabia lui. *Vivacia* era corabia lui şi avea s-o cheme înapoi la viaţă. Şi pe urmă ea avea să-l recunoască drept stăpân, avea să-i aparţină aşa cum nu-i aparţinuse niciodată lui Wintrow. Propria lui corabie vie, pe care-o meritase dintotdeauna. Fir-ar să fie, merita pe bună dreptate o corabie vie. Nimic n-avea să i-o ia acum. Absolut nimic.

Ajunsese să urască scara scurtă care ducea de pe puntea principală spre mai înalta punte prora. Acum izbuti s-o urce, şi nu cu prea multă stângăcie, apoi se opri câteva clipe ca să-şi tragă răsuflarea, prefăcându-se că priveşte cercetător cerul nopţii. Pe urmă îşi trase cârja lângă el şi se îndreptă spre copastia de la prora, regăsindu-şi ritmul mersului. Privi întinderea mării din faţa lor. Insulele îndepărtate erau movile scunde şi negre de-a lungul liniei orizontului. Aruncă o privire către galionul cenuşiu. Pe urmă se uită pe lângă el, către apă.

– Bună seara, dulce doamnă a mării, salută el. Avem o noapte superbă şi vânt bun din spate. Ce altceva ne-am mai putea dori?

Ascultă tăcerea ei ca şi cum ar fi primit un răspuns.

– Da. E bine. Mă simt la fel de uşurat ca tine când îl văd din nou pe picioare. A mâncat bine, a băut puţin vin şi ceva mai mult rachiu. M-am gândit că un somn bun îl poate ajuta pe

flăcău să se vindece. Și, firește, i-am cerut Ettei să stea de veghe lângă el. Asta ne oferă câteva minute numai pentru noi, prințesa mea. Ei, ce ți-ar face plăcere în noaptea asta? Mi-am adus aminte de o frumoasă poveste veche din Ținuturile din Miazăzi. Ți-ar plăcea s-o asculți?

Nu-i răspunseră decât vântul și apa. Disperarea și furia se războiau în el, dar nu le dădu glas. În schimb, zâmbi prietenește.

– Prea bine, atunci. E o poveste veche, din vremuri când Jamaillia încă nu exista. Unii zic că e, de fapt, o poveste de pe Țărmurile Blestemate, care-a tot fost istorisită în Ținuturile de Miazăzi până ce au ajuns să pretindă că s-a petrecut acolo.

Kennit își drese glasul. Închise ochii pe jumătate. Când vorbi, rosti cuvintele mamei lui, în cadența unui povestitor. Așa vorbea ea, cu mult timp în urmă, înainte de a-i tăia Igrot limba, lăsând-o pentru totdeauna fără cuvinte.

– A fost odată ca niciodată, în vremuri de demult, o tânără femeie ageră la minte, dar cu prea puțină avere. Părinții ei erau tare bătrâni și, după moartea lor, puținul pe care îl stăpâneau i-ar fi rămas ei. Poate că s-ar fi mulțumit cu atât, dar, cam ramoliți fiind, părinții s-au gândit s-o mărite. Soțul ales era un țăran foarte bogat, dar prost grămadă. Fata și-a dat imediat seama că n-o să fie fericită cu el și că nici măcar n-o să-l poată suporta. Prin urmare, Edrilla, căci așa se numea, și-a lăsat amândoi părinții acasă și...

– Numele ei era Erlida, neghiobule.

Vivacia se întoarse încet ca să se uite la el. Mișcarea îi trimise lui Kennit un fior de gheață de-a lungul șirei spinării. Trupul ei se întorcea unduindu-se, părând să nu cunoască limitările corpului omenesc. Părul îi devenise brusc de un negru intens, cu sclipiri argintii. Ochii aurii care îi întâlniră pe ai piratului prindeau licărirea slabă a felinarelor de pe vas și trimiteau lumina înapoi, către el. Când îi zâmbi, buzele i se deschiseră prea larg și dinții astfel dezgoliți erau mai albi și mai mărunți decât înainte. Buzele erau prea roșii. Viața care o punea în mișcare scânteia cu splendoarea unui trup de șarpe. Vocea era guturală și lenevoasă.

– Dacă trebuie să mă plictisești cu o poveste de acum o mie de ani, măcar istorisește-o corect.

Lui i se opri răsuflarea în gât. Vru să răspundă, dar se stăpâni. Păstrează tăcerea. Fă-o pe ea să vorbească. Să se demaște ea mai întâi. Ațintită asupra lui, privirea creaturii era ca un cuțit la gât, dar Kennit refuză să-și trădeze frica. Se străduí din răsputeri să-i susțină privirea fără să clipească.

– Erlida, repetă ea. Și nu i-a fost dată unui țăran, ci unui olar de pe malul fluviului; unui bărbat care-și petrecea toată ziua bătând cu palmele în lut umed. Făcea vase greoaie, dizgrațioase, bune numai pentru lături sau ca oale de noapte.

Galionul îi întoarse spatele ca să contemple marea întunecată.

– Așa spune povestea. Iar eu o știu, pe bună dreptate. Am cunoscut-o pe Erlida.

Kennit lăsă tăcerea să se prelungească până ce se subție și se încordă mai tare decât mătasea unei pânze de păianjen.

– Cum? întrebă el, în cele din urmă, cu glas răgușit. Cum ai fi putut s-o cunoști pe Erlida?

Galionul pufni cu dispreț.

– Pentru că noi nu suntem la fel de proști ca oamenii, care uită tot ce li s-a întâmplat înainte de nașterea fiecăruia. Amintirile mamei mele, ale mamei mamei și ale mamei mamei mamei sunt toate ale mele. Au fost întrețesute în șuvițe din nisip al amintirilor și din saliva celor care m-au ajutat să mă înfășor în cocon. Au fost păstrate pentru mine, ca moștenire a mea, ca să le revendic când aveam să mă trezesc în trup de dragon. Amintirile adunate în sute de vieți îmi aparțin. Și totuși iată-mă aici, înfășurată în moarte, cu nimic mai mult decât gândurile la un viitor de neatins.

– Nu înțeleg, se aventură Kennit să mărturisească stângaci, după ce se convinse că ea terminase de vorbit.

– Pentru că ești idiot, se răsti ea cu amărăciune.

Cândva, se jurase în fața lui însuși că nimeni n-o să-i mai vorbească vreodată astfel. Pe urmă își șterse de pe mâini sângele

mai multor trupuri și își ținuse făgăduiala. Întotdeauna. Chiar și acum. Kennit își îndreptă spatele.

– Idiot. Poți să mă crezi idiot și poți să mă numești idiot. Măcar eu sunt real. Dar tu nu ești.

Își potrivi cârja sub braț și se pregăti să plece clătinându-se.

Galionul se întoarse din nou spre el, cu un colț al gurii înălțat într-un zâmbet batjocoritor.

– Ah! Așadar insecta are un mic ac. Atunci rămâi. Vorbește cu mine, piratule. Crezi că nu sunt reală? Sunt îndeajuns. Îndeajuns de reală ca să-mi deschid sudurile pentru apa mării, în orice clipă aleasă de mine. Poate vrei să te gândești la asta.

Kennit scuipă peste copastie.

– Laude peste laude. Trebuie să le consider admirabile sau înspăimântătoare? *Vivacia* era mai curajoasă și mai puternică decât tine, corabie, oricine ai fi. Te aperi cu cea dintâi forță a unei brute: cu ceea ce poți distruge. Atunci nimicește-ne pe toți, și cu asta basta. Nu te pot opri, după cum o știi prea bine. Îți doresc să-ți savurezi existența de epavă pe fundul mării.

Îi întoarse spatele cu hotărâre. De data asta trebuia să plece, o știa. Să plece fără să se uite înapoi, altminteri ea n-avea să-l mai respecte nicidecum. Aproape că ajunse la marginea punții prora când întreaga corabie se înclină pe neașteptate. Se auzi țipătul disperat al omului de cart pe greement, urmat de un murmur tot mai puternic de surprindere al echipajului din hamacele de sub punte. De la cârmă, secundul strigă cu furie o întrebare. Cârja lui Kennit zbură de sub el când vârful îi alunecă pe puntea netedă. Piratul căzu lat, izbindu-și coatele cu putere de lemn. Căderea îi goli plămânii de aer.

În timp ce zăcea gâfâind, corabia se îndreptă. Într-o singură clipă, totul redeveni ca mai înainte, în afară de vocile întrebătoare ale echipajului, care se înălțau, trădând panica. Râsul suav și melodios al galionului îl batjocorea pe Kennit. O voce mai firavă se auzi lângă urechea lui. Micul talisman legat la încheietura mâinii sale începuse brusc să-i vorbească.

– Nu pleca, nebunule. Niciodată să nu-i întorci spatele unui dragon. Fiindcă o să creadă că ești atât de prost încât meriți să fii nimicit.

Gâfâind, Kennit trase aer în piept, îndurerându-și-l.

– Și-ar trebui să am încredere în tine, mormăi.

Apoi izbuti să se salte în capul oaselor.

– Dacă tot ce spune ea e adevărat, și tu ești o fărâmă de dragon.

– Există dragoni și dragoni. Acesta nu se grăbește să petreacă o veșnicie legat de un morman de oase. Întoarce-te. Sfideaz-o. Provoac-o.

– Taci, șuieră el către obiectul nefolositor.

– Ce-ai spus? întrebă galionul cu voce otrăvitor de dulce.

Cu mare greutate, Kennit se ridică. După ce-și potrivi din nou cârja la locul ei, traversă agale puntea către balustrada de la prora.

– Taci! Asta am spus, repetă el.

Își încleștă mâinile de copastie și se aplecă peste ea. Își lăsă fiecare strop de teamă să răbufnească, preschimbat în furie.

– Fii lemn dacă n-ai curaj să fii *Vivacia*.

– *Vivacia*? Sclava aia fără șira spinării, creația aia omenească tremurătoare, supusă și slugarnică? Decât să fiu ea, mai bine tac pe vecie.

Kennit se grăbi să profite de prilejul oferit.

– Așadar nu ești ea? Nicio fărâmă din tine n-a grăit prin ea?

Galionul își lăsă capul pe spate. Dacă ar fi fost șarpe, Kennit l-ar fi crezut gata să atace. Nu se retrase. Nu trebuia să-și arate teama. În plus, nici măcar nu credea că poate ajunge la el. Gura galionului se deschise, dar nu scoase niciun sunet. Ochii i se roteau cu furie.

– Dacă nu sunteți una și aceeași, atunci ea are tot atât de mult ca și tine dreptul să dea viață acestei corăbii. Iar dacă sunteți una și aceeași... atunci, ei bine, te iei în râs și te critici singură. Oricare ar fi adevărul, mie puțin îmi pasă. Oferta mea pentru corabie e aceeași. Are prea puțină importanță care dintre voi o acceptă.

Gata. Își pusese toți banii pe masă. Fie câștiga, fie era ruinat. Între aceste extreme nu exista nimic altceva. Dar nici nu existase vreodată...

Ea răsuflă brusc, făcând să se audă ceva între șuierat și oftat.

– Care e oferta? întrebă.

Kennit zâmbi în colțul gurii.

– Care e oferta? Vrei să zici că nu știi? Vai, vai. Credeam c-ai stat tot timpul la pândă sub pielea *Vivaciei*. S-ar părea că, dimpotrivă, ai făcut ochi de curând.

O privea cu atenție în timp ce o lua în râs cu delicatețe. Nu trebuia să meargă atât de departe încât s-o înfurie, dar nu voia nici să pară prea dornic să-ncheie târgul. Când ea începu să mijească ochii, își schimbă tactica.

– Fii corabia mea de pirat. Fii regina mărilor alături de mine. Dacă ești într-adevăr dragon, arată-mi firea ta de dragon. Să mergem după pradă oriunde ne e voia și să luăm aceste insule în stăpânire.

În ciuda privirii ei semețe, Kennit îi văzuse scurta mărire a ochilor care îi trăda interesul. Următoarele ei cuvinte aduseră pe buzele lui un zâmbet.

– Ce am eu de câștigat?

– Ce-ți dorești?

Ea se uită la el. Stătea drept și îi susținea privirea stranie cu un mic zâmbet. Își plimbă ochii pe trupul lui de parcă ar fi fost o curvă despuiată din salonul unui lupanar ieftin. Zăbovi asupra piciorului lui lipsă, însă piratul nu se lăsă tulburat. Rămase în așteptare.

– Vreau ceea ce vreau și când vreau. Când va sosi timpul să-l iau, o să spun ce este.

Își azvârli cuvintele de sus, ca pe o provocare.

– Oh, nu mai spune!

Kennit se trase de mustață, ca și cum s-ar fi amuzat. În realitate, cuvintele ei i se prelingeau pe șira spinării reci ca gheața.

– Chiar te aștepți să accept o înțelegere în asemenea condiții?

Era rândul ei să râdă, un chicotit gutural, care îl duse cu gândul la mârâitul modulat al unui tigru pornit să vâneze. Asta nu izbuti nicidecum să-l liniștească. Nu-l liniști nici răspunsul ei.

– Bineînțeles c-o să-mi accepți condițiile. Ce altceva ai de ales? Oricât de puțin ai fi dispus s-o recunoști, te pot nimici cu tot cu echipajul tău oricând îmi face plăcere. Ar trebui să fii mulțumit fiindcă mă amuză să devin, pentru o vreme, corabia ta de pirat. Nu încerca să iei mai mult decât poți duce.

Kennit refuză să se lase intimidat.

– Nimicește-mă, și-o să te distrugi singură. Sau crezi că e mai amuzant să te scufunzi și să zaci în mâlul de pe fund? Fii corabia mea de pirat și echipajul meu o să-ți dea aripi de pânză. Cu noi o să poți zbura peste valuri. O să poți vâna din nou, dragonule. Dacă vechile legende sunt cât de cât adevărate, o să-nsemne mai mult decât un simplu amuzament.

Ea chicoti din nou.

– Prin urmare, îmi accepți condițiile?

Kennit își îndreptă spatele.

– Prin urmare, îmi acord o noapte de gândire.

– Le accepți, îi spuse ea nopții.

El nu catadicsi să-i răspundă. În schimb, își luă cârja și traversă puntea cu băgare de seamă. Odată ajuns la scară, se lăsă în jos, așezându-se pe punte, și izbuti să coboare cu stângăcie. Dădu scurt din cap către doi năieri pe lângă care trecu. Dacă auziseră ceva din discuția lui cu corabia, se dovediră destul de înțelepți ca să nu se trădeze.

Pe când traversa puntea principală, își îngădui în sfârșit să-și guste triumful. Izbândise. Chemase corabia înapoi la viață, iar ea avea să-l slujească iarăși. Nu mai luă în considerare condițiile ei. Ce și-ar fi putut dori pentru ea însăși? N-avea nevoie nici să se împerecheze, nici să mănânce și nici măcar să doarmă. Ce anume i-ar fi putut cere din ceea ce nu i-ar fi putut da cu ușurință? Era un târg bun.

– Unul mai înțelept decât crezi, spuse propria lui voce în versiune mai firavă. E chiar un pact pentru măreție.

– Oare? întrebă el. Nu voia să-și arate încântarea nici măcar în fața talismanului său: Încă mă mai întreb. Cu atât mai mult cu cât mă susții.

– Ai încredere în mine, îl sfătui talismanul. Te-am călăuzit vreodată pe căi greșite?

– Încredere în tine și într-un dragon! ripostă Kennit pe șoptite.

Se uită în jur, convingându-se că nici nu-l vede, nici nu-l ascultă nimeni. Își ridică încheietura la înălțimea ochilor. În lumina lunii, din toate trăsăturile minuscule ale talismanului, nu izbuti să deslușească decât scânteierea roșie a ochilor.

– Wintrow are dreptate? Ești o mică rămășiță dintr-un dragon născut mort?

O clipă de tăcere, mai grăitoare decât cuvintele.

– Și dacă aș fi? întrebă suav talismanul. Nu port propria ta față? Pune-ți întrebarea ție. Tu ascunzi dragonul sau dragonul te ascunde pe tine?

Lui Kennit îi zvâcni inima în piept. Un truc al vântului trecut prin greement făcu să se audă un geamăt surd. Piratului i se zbârli părul.

– Vorbești fără sens, bombăni către talisman.

Își lăsă mâna în jos și strânse bine cârja. În drum către odihnă spre propriul pat, străbătu corabia fără să dea atenție chicotitului mărunt al obiectului prins de încheietura sa.

*

Avea vocea dogită. Mai cântase până atunci pentru ea însăși, închisă în înnebunitoarea strâmtoare a bazinului din grotă. Glasul, atunci strident și spart, îi trimisese sfidarea către pereții de piatră și către gratiile de fier care o întemnițau.

Acum era altfel. Își înălță vocea în noapte ca să intoneze un cântec vechi, o chemare.

– Veniți, le spunea cântecul tuturor celor care îl puteau auzi. Veniți, pentru că noaptea e timpul adunării. Veniți să

ne împărtășim amintirile, veniți să călătorim împreună, să ne-ntoarcem pe tărâmul începuturilor. Veniți.

Era un cântec simplu, menit să înveselească. Era făcut pentru un cor de vreo douăzeci de voci. Cântând de una singură, cântecul era lipsit de vlagă, jalnic. Când se înălță din Plin către Gol, ca să-l cânte sub cerul nopții, sună încă și mai firav. Răsuflă încă o dată adânc și reîncepu să cânte, mai tare și mai sfidător. Nu putea spune pe cine cheamă; în apă nu era nicio urmă proaspătă de miros de șarpe, simțea doar înnebunitoarea aromă a corabiei. Corabia aia avea ceva care îi sugera o legătură de rudenie. Nu-și imagina cum ar fi putut fi rudă cu un vas, dar nu putea să nege existența otrăvurilor ademenitoare emanate de coca lui. Trase aer în trup ca să mai cânte o dată.

– Veniți, alăturați-vă neamului vostru și ajutați-i pe cei mai slabi cu puterea voastră. Călătorim împreună, împreună ne întoarcem pe tărâmul începuturilor și sfârșiturilor. Creaturi ale mării născute pe țărm, adunați-vă ca să vă-ntoarceți din nou pe țărmuri. Aduceți-vă visele despre cer și despre aripi; veniți să ne împărtășim amintirile despre viețile noastre. Timpul nostru a sosit, timpul nostru a sosit.

Ultimele note vibrante ale cântecului se stinseră, luate de vânt. Cea Care Își Amintește așteptă un răspuns. Nu veni niciunul. Însă, pe când se scufunda neconsolată sub valuri, i se păru că otrăvurile derutante emanate de corabie au mai multă substanță și un miros mai puternic.

Mă amăgesc și mă hărțuiesc singură, se dojeni ea. Poate că era cu adevărat nebună. Poate că își recăpătase libertatea doar ca să fie martoră la sfârșitul tuturor semenilor ei. Dezamăgirea o învălui și încercă s-o tragă la fund. Însă ea izbuti să se întoarcă în spatele corabiei, hotărâtă s-o urmeze oriunde avea s-o călăuzească.

8

STĂPÂNII CELOR TREI TĂRÂMURI

A doua pradă aleasă de Tintaglia a fost un urs. Își măsură puterile cu el, prădător contra prădător, ea lovindu-l cu aripile, el pocnind-o cu labele lui uriașe, cu gheare. Ea câștigă, firește, și sfâșie burta ursului ca să se ospăteze cu ficatul și cu inima lui. Lupta îndestulă ceva în sufletul ei. Îi dovedi că nu mai e o creatură neajutorată, care imploră, închisă în sicriul propriului trup. Îi părăsise pe oamenii care ciopârțiseră prostește trupurile fraților și ale surorilor ei. Nu fusese întemnițată din vina lor. Când îi măcelăriseră semenii o făcuseră mai ales din neștiință. În cele din urmă, doi dintre ei sacrificaseră cu dragă inimă totul ca s-o salveze. Nu era nevoie să hotărască dacă salvarea avea aceeași valoare ca uciderea. Îi lăsase în urmă pentru totdeauna. Oricât de dulce ar fi fost răzbunarea, nu era menită să-i ajute pe acei semeni ai săi care poate erau încă în viață. Mai presus de orice, era datoare față de ei.

Dormise o vreme de-a latul prăzii sale. Soarele toamnei o scăldase în raze aurii ca mierea pe tot timpul după-amiezii lungi. Când se trezise, era gata de plecare. În vreme ce dormise, în minte i se conturase clar ce avea de făcut. Dacă mai supraviețuiseră vreunii dintre semenii ei, nu puteau fi decât pe vechile lor terenuri de vânătoare. Mai întâi, avea să-i caute.

Așa că se ridicase de pe leșul ursului, pe a cărui multă carne deja bâzâiau sute de muște de un albastru scânteietor. Își pusese la încercare aripile și simțise noua putere dobândită mulțumită răpunerii celei de-a doua prăzi. Ar fi fost mult mai firesc să iasă din cocon la începutul primăverii, având înainte o vară întreagă ca să crească și să se maturizeze. Știa că trebuie să ucidă și să mănânce cât mai des cu putință în acele zile ale culesului tot mai scurte, dându-i astfel trupului său puterea să înfrunte iarna care se apropia. Da, avea s-o facă, fiindcă propria supraviețuire era de o importanță colosală, dar avea să-și caute în același timp semenii. Se avântă de pe însorita coastă a dealului, unde ursul își găsise sfârșitul, și se înălță în văzduh bătând din aripi într-un ritm la fel de neostoit.

Urcă până unde vântul avea mai multă putere și rămase să planeze acolo, purtată lent de curenți pe o spirală. Căuta din priviri vreun semn care să trădeze prezența altor dragoni pe pământul deasupra căruia se rotea. Malurile noroioase ale fluviului și apa puțin adâncă ar fi trebuit să poarte urmele pașilor lor grei, dar nu se zărea niciuna. Trecu pe lângă lespezi de stâncă semețe, ideale pentru scăldat în soare și pentru împerechere, dar pe niciuna nu se vedeau nici dâre de gheare care să însemne teritoriul, nici vreo balegă, ca dovadă că sunt folosite. Ochii ei mai ageri decât ai unui șoim nu deslușeau niciun alt dragon planând pe curenți de aer de deasupra apei. Până la orizont, pe bolta albastră nu se zărea niciun dragon. Cel puțin la fel de bun ca vederea, mirosul ei nu descoperea nici parfumul de mosc al vreunui mascul și nici măcar vreun iz mai vechi, de revendicare a teritoriului. În toată acea vale largă, Tintaglia era singură. Stăpânii Celor Trei Tărâmuri făceau parte din neamul dragonilor; ei stăpâniseră și cerul, și marea, și uscatul de sub cer. Nimeni nu le egalase splendoarea și inteligența. Cum fusese cu putință să dispară? Pentru ea era de neînțeles. Trebuia să fi supraviețuit unii, undeva. Avea să le dea de urmă.

Zbura alene, căutând repere familiare pe solul de dedesubt. Totul dispăruse. În anii ce trecuseră, fluviul își schimbase cursul

prin valea sa largă. Inundațiile și cutremurele remodelaseră terenul de nenumărate ori; amintirile ei moștenite vorbeau despre multe schimbări ale înfățișării acelui loc. Însă cele pe care le privea acum păreau mult mai mari decât orice văzuseră semenii ei vreodată. Avea senzația că întregul ținut se scufundase. Fluviul părea mai lat, mai puțin adânc și cu un contur mai neclar al malurilor. Acolo unde Fluviul Șarpelui gonise către mare, Fluviul Ploilor Sălbatice unduia lățindu-se leneș în bălți și mlaștini.

Trehaug, orașul oamenilor, era construit alături de ruinele îngropate ale vechiului Frengong, orașul Străbunilor, care își aleseseră locul propriilor sălașuri astfel încât să fie aproape de meleagul unde se aflau coconii dragonilor. Cândva, la cotul Fluviului Șarpelui se afla o întindere imensă de apă puțin adâncă. Acolo, piatra amintirilor strălucea sub forma nisipului negru-argintiu de pe o plajă scânteietoare. În toamnele lungi de odinioară, șerpii ieșeau greoi din fluviu pe plajele adăpostite. Apoi, cu ajutorul dragonilor maturi, își construiau coconii din fire lungi de salivă amestecată cu îmbelșugatul nisip al amintirilor. În fiecare toamnă, plaja era presărată cu coconi ca niște păstăi imense, care așteptau primăvara. Toată iarna, atât Străbunii, cât și dragoni păzeau și întăreau acele adăposturi ale șerpilor în preschimbare. În cele din urmă, lumina și căldura verii soseau ca să le atingă, trezind făpturile dinăuntru.

Dispăruseră, totul dispăruse. Plaja, Străbunii și dragonii păzitori dispăruseră cu toții. Dar, își aminti ea cu înfocare, Frengong nu fusese singura plajă cu coconi. Mai existaseră și altele, în susul Fluviului Șarpelui.

Ea nu mai recunoștea înfățișarea ținutului, însă Străbunii își construiseră orașe în apropierea acelor plaje. Din sălașurile lor comune imense, cu clădiri de piatră și străzi pavate, mai rămăsese cu siguranță ceva. În cel mai rău caz, putea măcar să cerceteze locurile unde ieșeau cândva din ou semenii ei. Cuteză să spere că, poate, în unele din acele așezări străvechi aliații dragonilor încă mai trăiesc. Dacă nu putea găsi pe nimeni dintre ai ei, poate dădea măcar de cineva care să-i spună ce li se întâmplase.

*

Pe cerul albastru, soarele era nemilos. Îndepărtatul glob galben făgăduia lumină și căldură, dar eterna ceață de pe fluviu îi ținea uzi până la piele și îi îngheța pe toți. Malta avea senzația că i s-a jupuit pielea; zdrențele hainelor ei arătau limpede că și ceața, și apa fluviului erau la fel de mistuitoare. Avea corpul ciuruit de pișcături de insecte care îi dădeau întruna mâncărimi, iar pielea îi era atât de iritată încât îi sângera ori de câte ori se scărpina. Necruțătoarea lumină a soarelui de pe luciul apei o orbea. Când își pipăia fața, își simțea ochii umflați, mijiți ca niște crăpături, iar cicatricea de pe frunte se înălța precum o culme de carne vie. În bărcuță, nu-și găsea nicio poziție confortabilă, căci banchetele de lemn nu erau destul de lungi ca să te poți întinde pe ele. Cel mai bun lucru pe care-l putea face era să se proptească într-o poziție pe jumătate înclinată și să-și pună apoi un braț peste ochi.

Setea era chinul cel mai cumplit. Să ai gâtlejul uscat când o apă de nebăut te înconjoară din toate părțile era cea mai groaznică tortură. Prima oară când o văzuse pe Kekki ducându-și la gură pumnul plin cu apă din fluviu, Malta se repezise la ea, strigându-i să se oprească. Atunci se oprise. Acum, văzându-i tăcerea și buzele umflate și stacojii, Malta deduse că Însoțitoarea cedase ispitei apei, și nu doar o singură dată.

Malta zăcea în bărcuța legănată de apele fluviului, întrebându-se de ce îi păsa. Nu găsea niciun răspuns și totuși era furioasă fiindcă femeia bea o apă care avea s-o ucidă. O privea din umbra brațului. Rochia verde de mătase fină, purtată de Kekki, ar fi umplut-o cândva de invidie. Însă acum era mai zdrențuită decât hainele ei. Părul aranjat cu artă era o încâlceală de bucle în jurul frunții și în josul gâtului. Însoțitoarea își ținea ochii închiși și buzele i se umflau și se retrăgeau în ritmul răsuflării. Malta se întreba dacă nu era deja pe moarte. De câtă apă era nevoie ca să-ți pierzi viața? Pe urmă se trezi întrebându-se dacă avea și ea să moară. Poate că era o proastă și ar fi fost de preferat să bea, ca să nu-i mai fie sete și să moară mai repede.

– Poate c-o să plouă, spuse Satrapul cu voce răgușită, dar plină de speranță.

Malta își mișcă buzele și, în cele din urmă, se hotărî să-i răspundă.

– Ploaia cade din nori, sublinie. Nu se vede niciunul.

El tăcu, dar ea simți iritarea care radia din el cum radiază căldura dintr-o vatră. N-avea destulă forță ca să se-ntoarcă spre el și să-l înfrunte. Se întrebă de ce îi vorbise. Gândul i se întoarse cu o zi în urmă. Atunci simțise ceva măturându-i simțurile, agățându-se de ele, dar rămânând la fel de lipsit de substanță ca o pânză de păianjen care-ți atinge fața pe întuneric. Se uitase în jur, dar nu văzuse nimic. Apoi își ridicase privirea și zărise dragonul. Nu se îndoia de asta. Văzuse un dragon albastru, cu solzii scânteindu-i argintii în bătaia soarelui când își înclinase aripile. Strigase, implorându-l s-o ajute. Strigătele ei îi treziseră din ațipeală pe Satrap și pe Kekki. Însă, când arătase în sus și îi întrebase dacă văd și ei dragonul, îi spuseseră că acolo nu e nimic. Poate vreo mierlă, minusculă în depărtare, dar nimic mai mult. Satrapul o luase în râs, spunându-i că doar copiii și țăranii proști cred poveștile despre dragoni.

Asta o înfuriase atât de mult încât nu mai vorbise cu el deloc, nici măcar după căderea nopții, când Satrapul se plânsese fără încetare de întuneric, de frig și de umezeală. Se pricepea foarte bine să dea vina pe ea, pe negustorii din Bingtown sau pe cei din Tărâmul Ploilor Sălbatice pentru orice neplăcere. Se săturase de scâncetele lui. Erau mult mai enervante decât zumzetul zgomotos al țânțarilor care îi descoperiseră când se înnoptase și se ospătaseră cu sângele lor.

Când se luminase de ziuă, Malta încercase să se convingă că lumina îi dă speranțe. Singura scândură pe care-o putea folosi drept vâslă nu rezistase nici măcar până la jumătatea dimineții. Strădaniile ei de a împinge barca în afara curentului principal al fluviului fuseseră deopotrivă istovitoare și zadarnice. Scândura se topise în mâinile ei, mistuită de apă. Acum stăteau în barcă, neajutorați ca niște copii, pe când fluviul îi ducea tot mai departe

și mai departe de Trehaug. Ca un puștan stânjenitor și trândav, Satrapul căuta ceartă.

– De ce n-a venit încă nimeni să ne salveze? întrebă pe neașteptate.

– De ce ne-ar căuta aici? întrebă ea sec, peste umăr.

– Dar ai strigat la ei când am trecut pe lângă Trehaug. Am strigat cu toții.

– A striga nu e totuna cu a fi auzit.

– Ce-o să se-ntâmple cu noi?

Cuvintele lui Kekki erau atât de încete și de înăbușite, încât Malta izbuti cu mare greutate să le înțeleagă. Însoțitoarea își deschisese ochii și o privea. Ea se întrebă dacă are ochii la fel de înroșiți.

– Nu știu sigur.

Își mișcă buzele, încercând să-și umezească limba îndeajuns de mult ca să poată vorbi.

– Dacă suntem norocoși, curentul ne-ar putea împinge spre mal și ne-am împotmoli în apa prea puțin adâncă de acolo sau în vreo răstoacă. Dacă suntem foarte norocoși, o să-ntâlnim o corabie vie care merge în susul fluviului. Însă de asta mă îndoiesc. Am auzit că toate au plecat s-alunge corăbiile chalcedene din Bingtown. În cele din urmă, fluviul o să ne ducă în mare. Poate că acolo o să-ntâlnim alte vase și o să fim salvați. Dacă barca noastră rămâne întreagă atât de mult timp.

Și dacă trăim ca să vedem asta, adăugă în sinea ei.

– Probabil c-o să murim, sublinie Satrapul cu glas sforăitor. Tragedia morții mele în primii ani ai tinereții va fi imensă. Îi vor urma multe, multe alte morți. Fiindcă, după dispariția mea, n-o să mai aibă cine să păstreze pacea dintre nobili. După mine n-o să mai stea nimeni pe Tronul de Perle, pentru că o să mor în floarea vârstei, fără urmași. Toată lumea o să mă plângă. Chalcedul n-o să se mai teamă să provoace Jamaillia. Pirații vor jefui și vor incendia nestânjeniți. Imensul și superbul meu imperiu o să cadă pe de-a-ntregul în ruine. Și totul din pricina unei

fetițe proaste, a unei țărăncuțe prea neștiutoare ca să-și dea seama când i se oferă prilejul să-și îmbunătățească starea.

Malta se ridică atât de repede încât barca se legănă nebunește. Fără să ia în seamă gemetele de spaimă ale lui Kekki, se întoarse spre Satrap și îl înfruntă. El stătea la pupa bărcii, cu genunchii sub bărbie și cu brațele în jurul picioarelor. Arăta ca un copil de vreo zece ani, bosumflat. Pielea lui albă, atât de multă vreme ferită de furia elementelor, avusese de suferit deopotrivă din cauza apei și a vântului. La balul din Bingtown, trăsăturile lui delicate și pielea palidă i se păruseră Maltei romantice și exotice. Acum o duceau pur și simplu cu gândul la un copil bolnav. Se luptă cu un neașteptat și puternic imbold de a-l împinge peste bord.

– Fără mine, ai fi fost deja mort, spuse ea cu voce plată. Erai captiv într-o încăpere care se umplea cu apă și noroi. Sau de asta ai uitat?

– Și cum am ajuns acolo? Ca urmare a uneltirilor poporului tău. M-au atacat și m-au răpit și n-am de unde ști dacă n-au trimis deja cereri de răscumpărare. Tăcu brusc, tuși, apoi se sili să rostească alte cuvinte chinuite: N-ar fi trebuit să vin niciodată în micul vostru oraș mizerabil. Ce-am descoperit? Nu un loc al minunilor și al bogăției, cum m-a făcut Serilla să cred, ci un port mic și murdar, plin de negustori lacomi și de fiicele lor prost crescute și pretențioase. Uită-te la tine! O clipă de frumusețe, asta e tot ce-o să cunoști vreodată. O femeie e frumoasă timp cam de o lună din toată viața ei. Ei bine, tu ai trecut deja dincolo de această scurtă înflorire, cu pielea ta uscată și cu crăpătura aia cu coji din josul frunții. Ar fi trebuit să profiți de prilejul de a mă amuza. Pe urmă poate te-aș fi luat la curte, din milă pentru tine, și ai fi putut măcar întrezări cum e să trăiești cu eleganță. Dar nu. M-ai refuzat și m-am văzut silit să rămân prea mult la balul vostru țărănesc și să ajung ținta barbarilor și a tâlharilor. Toată Jamaillia o să-și piardă puterea și-o să se prăbușească după moartea mea. Numai și numai fiindcă ai o părere din cale-afară de bună despre persoana ta.

Tuși din nou și scoase limba, încercând zadarnic să-și umezească buzele uscate.

– O să murim pe fluviul ăsta.

Trase aer pe nări. O mică lacrimă i se formă în colțul unui ochi și i se prelinse pe lângă nas.

O furie în cea mai pură stare o cuprinse brusc pe Malta, alungându-i orice alt sentiment.

– Sper c-o să mori primul, ca să te pot vedea crăpând, cârâi către el.

– Trădătoareo!

Cosgo își îndreptă spre ea un deget tremurător.

– Numai o trădătoare îmi poate vorbi mie așa! Sunt Satrapul întregii Jamaillii! Te condamn să fii jupuită de vie și apoi arsă. Jur că, dacă trăim, o să văd cu ochii mei cum e dusă la îndeplinire sentința asta! Se uită la Kekki: Însoțitoareo, fii martora spuselor mele. Dacă eu mor și tu supraviețuiești, e datoria ta să faci cunoscută voința mea. Ai grijă să fie pedepsită cățeaua asta!

Malta îi aruncă o privire cruntă, dar nu scoase nicio vorbă. Încercă să-și umezească gâtlejul, dar nu găsi cu ce. Îi era ciudă că trebuie să-i lase cuvintele fără ripostă, dar n-avea de ales. Îi întoarse spatele.

*

Tintaglia își potoli foamea cu un mistreț tânăr și nesăbuit. Îl văzuse scormonind pământul, la marginea unui crâng de stejari. Odată ce-l zărise și îi simțise mirosul, foamea începuse să urle în ea. Porcul, nesăbuit, rămăsese locului, holbându-se curios la ea când se aplecase spre el. În ultima clipă, își arătase colții, de parcă astfel ar fi putut s-o pună pe fugă. Îl devorase din câteva înghițituri, lăsând în urmă, ca dovadă a existenței lui, doar puțin mai mult decât niște pete de sânge pe frunze și pe grohotiș. Pe urmă își luase din nou zborul.

Propria poftă nebună de mâncare aproape că o înspăimânta. Tot restul după-amiezii, zbură jos, vânând în timp ce călătorea,

și ucise încă de două ori: un cerb și un alt mistreț. Se dovediră îndeajuns doar ca să-și astâmpere foamea de moment. Chiorăitul din pântec îi tot abătea atenția de la orice altă dorință pe care și-o cunoștea. La un moment dat, își ridică privirea ca să cuprindă tot terenul de sub ea și deveni brusc conștientă că n-a luat deloc aminte pe unde trecuse. Fluviul nu se mai zărea.

Se sili să nu se mai gândească la propriul pântec. Se avântă într-un zbor grăbit pe deasupra largii văi mlăștinoase până ce se întoarse din nou în dreptul firului sugrumat al apei. Copacii uzurpau albia și smârcurile de pe maluri se lățeau sub bolta pădurii. Acolo nu era nimic promițător. O porni din nou în susul fluviului, însă de data asta se controlă și zbură cât de repede putea, uitându-se, uitându-se fără încetare după repere familiare sau după vreun semn al prezenței Străbunilor. Treptat, treptat, pădurea se retrăgea și fluviul se lățea iarăși. Pe când îi urmărea albia către poalele dealurilor, apa își recăpătă curând malurile ierboase. Acolo, terenul din jur era mai solid, mai degrabă pădure în adevăratul sens al cuvântului decât mlaștină. Apoi, cu inima brusc încremenindu-i în piept, recunoscu locul. La orizont, într-un cot al fluviului, zări turnul care domina Kelsingra. Scânteia în soarele asfințitului, iar Tintagliei îi crescu inima. Turnul era încă în picioare și ochii ei deslușiră în jurul lui, în amănunt, alte clădiri cunoscute. O clipă mai târziu, avu o strângere de inimă. În nări nu-i pătrundea niciun miros de fum din coșurile caselor sau de la turnătoriile și forjele care să fi lucrat.

Zbură spre oraș. Cu cât se apropia mai mult, cu atât mai clar îi era sfârșitul lui. De pe drum lipsea cu desăvârșire mișcarea însuflețită care îi adusese în trecut tot ce trebuia pentru supraviețuire; o alunecare de teren îl întrerupsese, lipsindu-l cu desăvârșire de o porțiune a sa. Piatra amintirilor ținea minte că acolo fusese un drum. Tintaglia simțea în piatră vibrația amintirilor captive rămase de la negustorii, soldații și vânzătorii ambulanți care îl străbătuseră. Nu era acoperit de iarbă și de mușchi. Încă mai lucea, negru, drept și plat, ca o cale a negoțului către oraș.

Drumul își aducea aminte că e drum, dar, din întreaga lume, era singurul păstrător al acelei amintiri.

Tintaglia se roti deasupra orașului părăsit, uitându-se în jos, către distrugerile suferite în vremuri străvechi. Strămoșii își construiseră orașul pentru mai multe ere, presupunând cu încântare că întotdeauna se vor plimba pe străzile lui și vor locui în casele lui elegante. Pustietatea batjocorea acum astfel de iluzii ale muritorilor. Ceva din trecut, un cataclism care rearanjase solul, despicase orașul în două. Era tăiat de o crăpătură imensă și fluviul îi luase în stăpânire partea scufundată. Tintaglia zărea în adânc molozul clădirilor prăbușite. Clipi, străduindu-se să vadă orașul așa cum era în realitate, nu cum îl ținea minte piatra amintirilor. Așa îl construiseră Strămoșii, tăind piatra amintirilor și aducând-o acolo, ca să-și înalțe orașul pe câmpia de lângă fluviu. Apoi siliseră piatra să-și însușească ideile lor despre ceea ce trebuia să devină. Orașul rămăsese în picioare, fidel și tăcut.

Tintaglia coborî în el așa cum obișnuiau semenii săi, și astfel își primejdui viața, fiind cât pe ce să și-o piardă. Amintirile moștenite îi spuneau că dragonii își făcuseră întotdeauna apariția plonjând în fluviu. Sosirea era spectaculoasă. Căderea din înaltul cerului albastru împroșca apa rece într-o trâmbă dantelată. Toate corăbiile amarate de docuri se legănau puternic în danele lor. Apa amortiza căderea și dragonul păși pe fundul adânc pentru a ieși pe prundul de pe mal în ovațiile mulțimii adunate ca să-l întâmpine.

Fluviul era mult mai puțin adânc decât îi spuneau amintirile. În loc să plonjeze complet în adâncul lui, lăsându-se susținută de apă, Tintaglia se lovi de fundul fluviului. Apa abia dacă îi ajungea până la umăr și se consideră norocoasă fiindcă nu-și rupsese niciun picior. Numai mulțumită mușchilor ei puternici, care micșorară forța izbiturii, scăpă aproape nevătămată. Își crăpă două gheare de la piciorul stâng din față și își învineți dureros aripile întinse ca să se prindă de mal și să iasă din albie, întâmpinată nu de urale și cântece, ci doar de șuierul vântului printre clădirile pustii.

Avea impresia că umblă într-un vis. Piatra amintirilor ținea aproape în totalitate pe loc invazia vieții organice. Atâta vreme cât își aducea aminte ce trebuie să fie, respingea rădăcinile plantelor. Vieţuitoarele dornice să ia orașul în stăpânire pentru cuiburile și vizuinile lor erau întoarse din drum de amintirile pietrei despre oamenii care sălășluiseră acolo. Chiar și după atât de mulți ani, Tintaglia nu vedea decât semne timide care spuneau că lumea firească va cuceri în cele din urmă locul. Mușchiul începea să se prindă în crăpăturile fine dintre dalele pavajului și la îmbinările treptelor, iar cuiburile clădite în neorânduială de ciori și de corbi, care dispreţuiseră dintotdeauna pretenţiile de stăpânitori ale oamenilor, ieșeau în afara pervazurilor ferestrelor sau erau proptite în turle. Algele pătau ghizdurile fântânilor cu apă de ploaie captivă în bazinele lor bogat ornamentate. Cupolele se surpaseră în ele însele. Zidurile exterioare ale câtorva clădiri se prăbușiseră în timpul unor cutremure de demult, lăsând încăperile din interior deschise către ziua de toamnă și împrăștiind moloz pe străzile de sub ele. În final, natura triumfa întotdeauna. Orașul Străbunilor avea să fie în cele din urmă înghițit de sălbăticie și nimeni n-avea să-și mai aducă aminte de un timp în care oamenii și dragonii sălășluiseră împreună.

Tintaglia era surprinsă fiindcă un astfel de gând îi putuse trece prin minte. Omenirea, așa cum era în prezent, o atrăgea prea puțin. În adâncurile creierului, înaintașii săi îi șopteau că a fost o vreme când esența dragonilor s-a contopit cu natura oamenilor și din acea amestecare întâmplătoare au luat ființă Străbunii. Înalți și zvelți, cu ochi de dragon și piele aurie, oamenii din acea rasă străveche trăiseră laolaltă cu dragonii, preamărind convieţuirea lor. Tintaglia mergea încet pe străzile de o lățime generoasă, care îi îngăduia unui dragon să le străbată cu ușurință. Ajunse la clădirea conducătorilor și urcă pe treptele late și scunde, concepute astfel încât semenii ei să poată intra cu eleganță în sălile unde se adunau Străbunii. Pereții exteriori ai acelei clădiri încă mai străluceau, negri, împodobiți cu basoreliefuri de un alb lucios. Fecunda Cariandra continua să pască la nesfârșit pe câmpurile

sale, în spatele propriei turme de boi imenși, în vreme ce, pe peretele alăturat, Sessicaria își desfăcea larg aripile și trâmbița în tăcere.

Tintaglia trecu printre nepăsătorii lei de piatră care străjuiau intrarea. Una dintre ușile late, din lemn, se prăbușise deja. Când se strecură pe lângă cealaltă, o atinse din întâmplare cu coada, făcând-o să se desprindă și să cadă, devenind un morman de bucăți de scândură și de așchii. Lemnul nu avea memoria pietrei.

Înăuntru, mesele lustruite de stejar cedaseră, preschimbându-se în mormane de rumeguș sub tăbliile de piatră pe care le susținuseră cândva. Un strat gros de praf acoperea ferestrele; lumina soarelui pătrundea cu mare greutate. Rămășițele destrămate ale tapiseriilor bogate erau pânze de păianjen zdrențuite atârnate de pereți. Acolo, amintirile se îngrămădeau și o strigau zgomotoase, dar ea își păstră cu hotărâre mintea în acea zi din timpul prezent. Tăcere și praf, și șoapte jalnice ale vântului ce pătrundea prin spărturile ferestrelor. Poate că undeva, în clădire, supraviețuiseră însemnări scrise. Dar cuvintele decolorate de pe pergamente sfărâmicioase nu i-ar fi oferit nicio consolare. Acolo nu era nimic pentru ea.

Rămase locului încă o clipă, rotindu-și privirea, apoi se sprijini pe picioarele din spate și își întinse gâtul ca să-și urle furia și dezamăgirea, trâmbițând trădarea căreia îi era victimă în auzul fantomelor furioase ale locului. Răbufnirea vocii ei cutremură aerul stătut din încăpere. Coada ei biciuitoare spulberă bucăți de mese și de bănci și azvârli o tăblie de marmură, care căzu într-un colț și se sparse. În partea opusă a sălii, o tapiserie se desprinse și se prăvăli pe podea ca o cascadă de ațe. Firele de praf se învârtejiră. Îngrijorător de multe. Tintaglia își legăna capul înainte și înapoi, în vârful gâtului său șerpuitor, trâmbițându-și urletele de furie unul după altul.

Criza îi trecu la fel de brusc cum începuse. Își lăsă picioarele din față să cadă din nou pe podeaua neagră și rece. Amuți, își ascultă ecourile propriei voci stingându-se treptat și pierind. Stingere și pierire, își spuse. Asta li s-a întâmplat tuturor, iar eu

sunt ultimul ecou prostesc, încă mă mai izbesc aici de pietre care n-au urechi să m-audă.

Părăsi clădirea și colindă pe străzile pustii din orașul mort. Lumina zilei pălea. Zburase repede, trudindu-se pe drumul către locul ăla, numai ca să descopere acolo moartea. Memoria robustă a pietrei îl preschimbase într-un tărâm încremenit. Orașul pierise cu veacuri în urmă, însă viața sălbatică nu izbutise să-l ia în stăpânire. Dârele de mușchi care se străduiau să reziste în îmbinările pavajului inspirau milă. E tipic pentru oameni, cugetă Tintaglia, disprețuitoare. Împiedicaseră alte ființe să se folosească de ceea ce ei nu mai puteau folosi. O clipă mai târziu, amărăciunea acelui gând o șocă. Așadar credea că Străbunii nu se deosebeau deloc de oamenii care o lăsaseră să stea închisă atât de mulți ani?

O fântână cu buza de piatră și rămășițele unui troliu îi spulberară gândurile. La vederea ei, o cuprinse o nerăbdare plăcută. Căută printre amintirile moștenite. Ah, da. Acolo, cu multă vreme în urmă, semeni de-ai ei băuseră nu apă, ci un lichid argintiu, o scurgere a magiei din vinele pietrei amintirilor. Era o băutură îmbătătoare chiar și pentru un dragon. Dacă o beai nediluată, descopereai că ești una cu universul. Amintirea era ispititoare. Se simți brusc tânjind după o asemenea senzație de comuniune. Adulmecă marginea fântânii, apoi se uită în adâncul ei. Când își înclină capul, avu impresia că întrezărește o îndepărtată licărire argintie, chiar pe fund, dar nu era nicidecum sigură. Nu lucesc stelele în toiul zilei în fundul celor mai adânci fântâni? Poate că nu era nimic mai mult de-atât. Dar, orice ar fi fost, se afla mult mai departe decât putea ea ajunge cu dinții sau cu ghearele. Acolo n-avea să bea pe săturate magie lichidă. Niciun dragon n-avea s-o mai bea vreodată. Amintirea acelei plăceri pe care n-o gustase nu era decât o tortură în plus. Îi definea chinul singurătății. Cu multă încetineală în mișcări, sfărâmă rămășițele ruginite ale troliului și le împinse în fântână. Ascultă zăngănitul bucăților în cădere zgomotoasă prin gaura îngustă.

*

Malta închisese ochii ca să și-i apere de strălucirea fluviului. Când îi deschise, lumina zilei pălea. Acea mică milostivire era însoțită de apropierea frigului nopții. Primul țânțar îi bâzâi încântat pe lângă urechea stângă. Încercă să-și ridice o mână ca să-l pocnească, dar descoperi că mușchii ei crispați înțepeniseră, de parcă ar fi ruginit în timp ce dormise. Cu un geamăt de durere, își îndreptă capul. Kekki era un morman de zdrențe mototolite, jumătate pe banchetă și jumătate pe fundul bărcii.

Părea moartă.

Pe Malta o cuprinse groaza. Nu putea fi blocată în barca aia alături de o femeie moartă. Nu putea. Pe urmă o izbi stupiditatea gândului ei îngrozit. Un zâmbet oribil îi schimonosi fața. Ce-aveau să facă dacă într-adevăr Kekki murise? S-o arunce peste bord, în apa devoratoare? Malta nu era în stare de așa ceva, nu mai mult decât era în stare să stea acolo, holbându-se la o femeie moartă, până ce avea să moară și ea. Abia dacă-și mai putea mișca limba, dar reuși să scoată un croncănit:

– Kekki?

Însoțitoarea își mișcă mâna pe scândurile ude. Nu era decât o zvâcnire a degetelor, dar măcar nu murise încă. Poziția ei părea groaznic de chinuitoare. Malta tânjea s-o lase așa, dar, cumva, nu putea face una ca asta. Toți mușchii trupului îi urlară când își îndoi genunchii și se sili să se așeze pe fundul bărcii. Odată aflată acolo, nu avu destulă putere ca s-o salte pe Kekki într-o poziție mai confortabilă. Nu putu face cu mult mai mult decât s-o împingă. Îi adună zdrențele rochiei de mătase verde mai strâns în jurul trupului. O bătu pe obraz.

– Ajută-mă să trăiesc.

Rugămintea Însoțitoarei era o șoaptă jalnică. Nici măcar nu-și deschisese ochii.

– O să-ncerc.

Malta simți că doar mimase cuvintele, însă Kekki păru să le fi simțit.

– Ajută-mă acum să trăiesc, repetă ea.

Fiecare cuvânt era un efort care îi crăpa buzele. Răsuflă cu un suspin.

– Te rog. Ajută-mă acum să trăiesc și eu o să te-ajut mai târziu. Făgăduiesc.

Era rugămintea unui copil bătut care promite supunere în schimbul simplei încetări a durerii. Malta o bătu pe umăr. Îi sălta capul cu stângăcie și i-l sprijini astfel încât bancheta să nu-i strivească obrazul. Se arcui în jurul spatelui ei, astfel încât să-și împartă căldura trupurilor. Era tot ce putea face pentru Însoțitoare.

Pe urmă își sili mușchii înțepeniți ai gâtului să-i miște capul, ca să-l poată vedea pe Satrap. De pe bancheta pe care stătea ghemuit, înaltul conducător al întregii Jamaillii o săgetă cu o privire rea. Fruntea i se umflase deasupra ochilor la fel de umflați, schimonosindu-i fața.

Malta își luă privirea de la el. Încercă să se pregătească pentru noapte trăgându-și brațele în interiorul mânecilor robei, ridicându-și gulerul cât mai mult cu putință și aducându-și picioarele sub fustă. Înghesuită lângă Kekki pe fundul bărcii, pretinse că îi e mai cald. Închise ochii și ațipi.

– Ce-i...?

Malta nu-l luă în seamă. Nu voia să se lase atrasă într-o altă ceartă. N-avea putere pentru asta.

– Ce-i...? repetă Satrapul cu disperare.

Ea deschise ochii și își ridică ușor capul. Apoi se sălta brusc, cu spatele drept, clătinând puternic barca. Spre ei venea ceva. Se uită cu atenție, încercând să descopere o formă familiară. Numai o corabie vie ar fi putut veni în susul Fluviului Ploilor Sălbatice. Orice altceva ar fi căzut victimă apelor lui mistuitoare. Însă aceea stătea mai jos în apă decât o corabie vie și părea să aibă doar o singură pânză dreptunghiulară. N-o luminau decât foarte slab felinarele sale, dar Malta avu impresia că vede mișcare de ambele părți. Prora înaltă, hidoasă, tresălta în vreme ce corabia înainta cu greu în susul fluviului. Cu încheieturile trosnindu-i, Malta se ridică, se propti bine pe picioare și se uită lung la vasul care se

apropia, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Se ghemui din nou. Era întuneric și barca lor era mică. Nava ar fi putut trece pe lângă ei fără să-i vadă.

– Ce e? izbuti Satrapul să întrebe, cu o strâmbătură de durere.

– Sst. E o galeră de război chalcedeană.

Malta privea fix corabia care se apropia. Inima îi bătea cu putere sub coaste. Ce căuta un vas chalcedean în susul Fluviului Ploilor Sălbatice? Nu putea fi vorba decât de spionaj sau de jaf. Însă era singura corabie pe care o întâlniseră. Însemna salvare sau moarte violentă. Pe când ea șovăia, întrebându-se ce să facă, Satrapul acționă.

– Ajutor! Ajutor! Aici! Aici!

Se ridică pe jumătate la pupa bărcii, se prinse cu o mână de marginea ei, iar pe cealaltă începu să și-o fluture larg, cu frenezie.

– S-ar putea să nu fie prietenoși, îl dojeni Malta.

– Bineînțeles că sunt! Sunt aliații mei, cei pe care i-am luat în slujba mea ca să curețe apele Jamailliei de pirați. Uite! Au steagul jamaillian pe catarg. Sunt unii dintre mercenarii mei, vânează pirați. Hei! Aici! Salvați-ne!

– Vânează pirați în susul Fluviul Ploilor Sălbatice? ripostă Malta, sarcastică. Sunt tâlhari!

Ceilalți doi n-o luară în seamă. Se trezise și Kekki. Se târî la pupă și, stând în capul oaselor, își agită fără vlagă un braț, cerând ajutor prin țipete fără cuvinte. Prin toată zarva lor, Malta auzi și strigătul surprins al omului de cart de pe galeră. Câteva clipe mai târziu, la prora vasului chalcedean apăru un mănunchi de felinare, aruncând asupra lor o umbră stâlcită a galionului monstruos. Silueta unui bărbat arătă brusc către ei. Alți doi i se alăturară. Strigătele de pe punte trădau excitarea echipajului. Corabia își schimbă cursul, îndreptându-se spre ei.

Până când ajunseră chalcedenii la o distanță destul de mică păru să se scurgă un timp îndelungat. Le aruncară o parâmă, și Malta o prinse. Se propti bine pe picioare, în vreme ce barca era trasă mai aproape. Felinarele ținute peste copastia galerei o orbeau. Rămase prostește neclintită, cu parâma în mâini, în timp ce mai

întâi Satrapul și apoi Kekki erau ridicați la bord. Când veni rândul ei, ajunse pe galeră și descoperi că n-o țineau picioarele. Se lăsă să cadă pe scândurile punții. Voci chalcedene puneau întrebări cu insistență, însă ea se mulțumea să clatine din cap. Le învățase cât de cât limba, de la tatăl ei, dar gura îi era atât de uscată încât nu putea vorbi. Satrapul și Kekki primiseră apă, și Însoțitoarea mulțumea în cuvinte împletticite. Când burduful i se oferi ei, Malta uită de orice altceva. I-l luară înainte de a apuca să bea îndeajuns. Cineva îi aruncă o pătură. Ea și-o înfășură în jurul umerilor și rămase așa, tremurând nefericită și întrebându-se ce-o să se-aleagă de ei.

Satrapul izbutise să se salte în picioare. Chalcedeana lui era foarte bună, dar suna hârâit din pricina gâtlejului încă uscat. Pe jumătate absentă, Malta îl auzi pe neghiob prezentându-se și mulțumind că fusese salvat. Năierii îl ascultau cu rânjete largi. Malta n-avea nevoie să le înțeleagă limba; gesturile și tonul vocilor lor trădau neîncrederea. Când Satrapul se înfurie, veselia echipajului se înteți.

Pe urmă Kekki îi veni ajutor. Vorbea mai rar decât Satrapul, însă Malta află din nou mai multe din tonul ei decât puținele cuvinte pe care le înțelegea. N-avea importanță că hainele Însoțitoarei erau murdare și zdrențuite, pielea feței într-o stare jalnică și buzele crăpate. Îi mustră și îi zeflemisi pe năieri într-o chalcedeană perfectă, folosind forma nobilă a pronumelor în locul celei obișnuite. Mai mult decât atât, Malta știa că nicio femeie chalcedeană n-ar fi cutezat să vorbească astfel dacă n-ar fi fost convinsă că poziția bărbatului sub a cărui protecție se află o pune la adăpost. Kekki arătă către steagul Jamailliei, care atârna pleoștit de catarg, apoi din nou către Satrap.

Malta văzu purtarea echipajului trecând de la batjocură la nesiguranță. Cel care o ajută pe ea să se ridice avu grijă să nu-i atingă decât mâinile și brațele. Altminteri i-ar fi insultat de moarte tatăl sau soțul. Ea își strânse mai bine pătura în jurul umerilor și izbuti să se țină după Satrap și după Kekki clătinându-se pe picioare, înțepenită.

Corabia nu o impresionă. O punte mai înaltă se întindea pe toată lungimea, între cele două șiruri de vâslași. La prora și la pupa, deasupra punții, se înălțau construcții menite mai degrabă să fie de folos în luptă decât să ofere adăpost și confort. Chalcedenii îi escortară către cea de la pupa și îi invitară să intre într-o cabină. Apoi îi lăsară acolo.

Ochii Maltei avură nevoie de câteva clipe ca să se învețe cu lumina caldă din interior, care pentru ei părea orbitoare. Blănuri bogate acopereau patul și un covor gros oferea alinare picioarelor ei goale și reci. În micul vas pentru jar dintr-un colț ardeau tăciuni, împrăștiind căldură și fum în aceeași măsură. La căldură, pielea începu s-o usture și s-o furnice. Un bărbat așezat la o masă cu hărți termină de tras o linie și de notat ceva. Pe urmă își ridică privirea spre ei. Satrapul înaintă plin de curaj sau doar prostește și se trânti pe un alt scaun de lângă masă. Vorbi pe un ton care nu era nici de poruncă, nici de rugăminte. Malta înțelese cuvântul care însemna „vin". Kekki se lăsă să cadă pe podea, ca să stea la picioarele lui Cosgo. Malta rămase lângă ușă.

Urmări tot ce se petrecea ca pe un spectacol. Cu o strângere de inimă, își dădu seama că soarta ei era în mâinile Satrapului. Nu avea încredere nici în onoarea, nici în inteligența lui, însă în acele împrejurări n-avea de ales. Nu stăpânea chalcedeana destul de bine ca să vorbească singură în numele său și cunoștea obiceiurile chalcedenilor, știa că, în ochii lor, avea un statut inferior. Dacă încerca să susțină că n-are nicio legătură cu Satrapul se lipsea și de protecția pe care ar fi putut el să i-o ofere. Rămase tăcută, tremurând de foame și de oboseală și privind cum i se hotărăște soarta.

Musul îi aduse căpitanului vin și o tavă cu biscuiți dulci. Malta se văzu nevoită să rabde de foame și de sete uitându-se cum turna căpitanul vin pentru sine și pentru Satrap. Băură împreună. Discutară, Satrapul fiind cel care vorbi în cea mai mare parte a timpului, întrerupându-se des ca să soarbă din vin. Cineva îi aduse Satrapului ceva într-un bol aburind. El mâncă, întinzându-i din când în când lui Kekki câte un biscuit sau câte o bucată de pâine,

ca și cum ar fi fost un câine de sub masa lui. Femeia lua micile delicatese și ciugulea din ele fără grabă și fără să dea vreun semn că ar fi dorit mai mult. Era istovită, dar Malta observă că se străduiește să urmărească discuția. Pentru prima oară, simți că o cuprinde un val de admirație pentru ea. Poate că era mai puternică decât părea. După zilele petrecute în plin soare, ochii îi erau ca niște crăpături pe fața umflată, dar în ei încă mai licărea o lumină vioaie.

Bărbații terminară de mâncat, dar rămaseră la masă. Un băiat aduse o cutie lăcuită. Scoase din ea două pipe de lut alb și mai multe vase cu ierburi de fumat. Cosgo își îndreptă spatele cu o exclamație de încântare. În ochi îi sticli nerăbdarea când căpitanul umplu una, îndesând bine ierburile înainte de a i-o întinde. Se aplecă în față, spre flacăra oferită de căpitan. Când amestecul de ierburi amețitoare se aprinse, trase prelung din pipă. Preț de câteva clipe, rămase neclintit, ținându-și răsuflarea, un zâmbet extaziat cuprinzându-i fața. Apoi se lăsă pe spătarul scaunului și suflă fumul cu un suspin de mulțumire.

Fuioarele de fum se răspândiră curând prin încăpere. Bărbații vorbeau din cale-afară de vioi și râdeau des. Malta descoperi că-i e greu să-și țină ochii deschiși. Încercă să-l urmărească pe căpitan cu atenție și să-i cântărească reacțiile la spusele Satrapului, dar îi era, deodată, greu să se concentreze. Avu nevoie să-și adune toată voința doar ca să rămână în picioare. Masa și bărbații din celălalt capăt al încăperii se pierdeau în căldura depărtărilor. Vocile lor erau un murmur liniștitor. Reintră în alertă când căpitanul se ridică. Întinse mâna spre ușă, invitându-l pe Satrap să iasă înaintea lui. Cosgo se săltă țeapăn. Kekki încercă să-și urmeze stăpânul, dar căzu pe podea. Satrapul pufni cu dispreț și îi spuse căpitanului ceva care o umilea. Apoi se întoarse spre Malta.

– Ajut-o, toanto, îi porunci cu dezgust.

Cei doi bărbați ieșiră din cabină. Niciunul nu întoarse capul, să vadă dacă femeile îi urmează sau nu.

În spatele lor, Malta înșfăcă de pe masă un biscuit pe care și-l îndesă în gură. Îl mestecă așa uscat și se grăbi să-l înghită. Nu știu

de unde găsi putere s-o ajute pe Kekki să se ridice și să meargă. Însoțitoarea se tot împleticea, dând peste ea, în vreme ce înaintau clătinându-se. Bărbații străbătuseră întreaga lungime a corabiei și cele două femei erau nevoite să-și grăbească pașii ca să-i ajungă din urmă. Maltei nu-i plăceau privirile pe care i le aruncau o parte dintre năieri. Păreau să-și bată joc de înfățișarea ei, deși se uitau la ea și la Kekki cu ochi lacomi.

Se opriră amândouă în spatele Satrapului. Un bărbat se grăbea să-și scoată lucrurile dintr-un cort grosolan, cu cadru de lemn, înălțat pe punte, sub castelul scheletic. Imediat ce termină, un gest al căpitanului îl pofti de Satrap înăuntru. După ce își înclină cu grație capul către căpitan, Cosgo pătrunse în cabina improvizată.

Când ea o ajută pe Kekki să intre, bărbatul care își scosese lucrurile își puse mâna pe brațul Maltei. Ea îl privi nedumerită, întrebându-se ce vrea, însă el zâmbi larg și, peste capul ei, îi puse o întrebare Satrapului. Ca răspuns, acesta râse zgomotos, apoi clătină din cap. Adăugă ceva, cu o ridicare din umeri. Malta înțelese cuvântul „mai târziu". Pe urmă, Satrapul își rostogoli ochii, de parcă întrebarea l-ar fi surprins. Pe fața bărbatului apăru o expresie de dezamăgire prefăcută, dar, ca din întâmplare, își plimbă mâna în josul brațului Maltei, atingându-i scurt curba șoldului. Ea icni, șocată. Căpitanul îl înghionti prietenește pe celălalt chalcedean; Malta trase concluzia că era probabil secundul. Ceea ce se petrecuse o nedumerea, dar își spuse cu hotărâre că n-are importanță. Fără să dea altcuiva vreo atenție, o conduse pe Kekki către singurul pat, dar, când ajunseseră lângă el, Însoțitoarea păru deodată fără oase și se lăsă să cadă alături de el. Malta o trase deznădăjduită de braț.

– Nu, murmură Kekki. Lasă-mă aici. Du-te lângă ușă și rămâi acolo, în picioare.

Când Malta o privi consternată, ea își adună toate puterile ca să adauge, poruncitoare:

– Nu sta să-mi pui vorbele la îndoială. Fă ce-ți spun.

Malta șovăi, apoi deveni conștientă că e ținta privirii căpitanului. Se ridică stângace și plecă șchiopătând, ca să stea lângă

ușă. Ca o servitoare, înțelese ea brusc. Furia i se aprinse, dar nu-i dădu putere. Își lăsă ochii să cerceteze mica încăpere. Pereții erau din piei netăbăcite. Înăuntru se aflau un singur pat și o singură masă, pe care ardea o lampă. Doar atât. Un adăpost evident provizoriu. Se întrebă dacă într-adevăr era provizoriu. O clipă mai târziu, căpitanul îi spuse Satrapului „noapte bună". Imediat ce clapa care ținea loc de ușă căzu în urma chalcedeanului, Malta se întinse pe podea. Încă îi mai era foame și sete, dar deocamdată somnul avea să-i fie de-ajuns. Se înfășură mai bine în pătură.

– Ridică-te, o sfătui Satrapul. Când o să se-ntoarcă musul cu mâncare pentru Kekki, o să se-aștepte să fie luată în primire de servitoarea ei. Nu mă umili refuzând s-o faci. O s-aducă și apă caldă. După ce mă îmbăiezi pe mine, poți să ai grijă și de ea.

– Mai bine m-arunc peste bord, îl înștiință Malta.

Și nu se clinti.

– Atunci stai acolo.

Mâncarea și vinul îi redaseră lui Cosgo aroganța. Fără să se sinchisească de prezența Maltei, începu să-și scoată hainele murdare. Ofensată, ea își luă ochii de la el, dar de cuvintele lui nu izbuti să scape.

– N-o să fie nevoie să te-arunci peste bord. Probabil c-o să te-arunce năierii din echipaj, după ce-și vor termina treaba cu tine. Știi ce m-a întrebat primul secund când ai intrat? „Cea cu cicatrice e a cuiva?" I-am spus că ești servitoarea femeii mele, dar că, poate mai târziu, ea o să se poată lipsi o vreme de serviciile tale.

Un zâmbet încărcat de superioritate arcui colțurile gurii Satrapului. În vocea lui mieroasă se strecură o bunătate prefăcută.

– Malta, ține minte că pe corabia asta e ca și cum ai fi în Chalced. Aici, dacă nu ești a mea, ești femeia nimănui. Iar în Chalced femeia nimănui e femeia tuturor.

Malta mai auzise zicala asta, dar nu înțelesese niciodată pe deplin ce însemna. Strânse din dinți. Vocea hârâită a lui Kekki îi atrase privirea spre ea.

– Magnadonul Satrap spune adevărul, fetițo. Ridică-te. Dacă vrei să scapi de-aici cu bine, fii servitoare. Răsuflă cu un suspin

și adăugă, criptic: Adu-ți aminte ce ți-am făgăduit și urmărește-mă cu atenție. Dacă vrem să supraviețuim, trebuie să supraviețuim cu toții. Poziția lui o să ne apere dacă i-o apărăm.

Satrapul scăpă de ultima parte a îmbrăcămintei sale cu o lovitură de picior. Trupul lui palid o șocă pe Malta. Mai văzuse piepturile goale ale lucrătorilor de pe docuri și ale țăranilor, dar nu mai văzuse niciun bărbat cu desăvârșire gol. Împotriva propriei voințe, privirea îi coborî mai jos de șalele lui. Auzise că se numește „bărbăție"; se așteptase să fie ceva mai mult decât o tulpină roz care tresălta într-un cuib de păr creț. Membrul legănător semăna a vierme și avea ceva nesănătos; așa erau făcuți toți bărbații? Era scandalizată. Ce femeie putea suporta să fie atinsă de ceva atât de respingător? Își îndreptă ochii în altă parte. El nu păru să-i observe dezgustul. În schimb, se plânse:

– Unde e apa aia de baie? Malta, du-te să-ntrebi de ce-ntârzie.

Înainte de a apuca să-l refuze, cineva bătu în rama ușii. Ea se grăbi să sară în picioare, disprețuindu-se fiindcă se dăduse bătută. Clapa de la intrare se săltă și musul își făcu apariția împingând pe punte, în fața lui, o cadă de lemn și ducând în mâini două găleți cu apă. Își lăsă povara jos și se holbă la Satrap, de parcă nici el n-ar mai fi văzut vreodată un bărbat gol. Malta se întrebă dacă e vorba de albeața Satrapului sau de subțirimea trupului lui sfrijit. Chiar și Selden avea pe piept mai mulți mușchi decât Satrapul. În urma musului intră un alt năier, cu o tavă cu mâncare. Se uită în jur, apoi i-o întinse Maltei, dar o fluturare a mâinii lui îi spuse că e pentru Kekki. Musul și năierul plecară.

– Du-i mâncarea, se răsti Satrapul, în vreme ce Malta se holba la apă, la biscuitul și la supa subțire de pe tavă. Pe urmă, vino aici și toarnă-mi apa pentru baie.

Vorbind, Cosgo intră în cada scundă și se lăsă în jos. Rămase ghemuit, așteptând. Malta se uită urât la el. Era prinsă în cursă și o știa.

Traversă încăperea și trânti tava pe podea, lângă Kekki. Însoțitoarea întinse mâna și luă o bucată din biscuitul tare. Pe urmă o lăsă jos, își sprijini capul pe brațe și închise ochii.

– Sunt prea istovită, șopti cu glas răgușit.

Malta observă pentru prima oară luciul sângelui proaspăt la un colț al gurii femeii. Îngenunche lângă ea.

– Câtă apă din fluviu ai băut? o întrebă.

Însă Kekki se mulțumi să ofteze adânc și nu se mai clinti. Malta îi atinse cu timiditate mâna. Însoțitoarea nu reacționă.

– Las-o pe ea. Vino aici să-mi torni apa.

Malta privi mâncarea cu jind. Fără să se întoarcă spre Satrap, luă bolul cu supă și bău jumătate cu lăcomie. Apă și căldură laolaltă. O minunăție. Rupse o bucată din pâinea năierilor, apoi și-o îndesă în gură. Era tare, uscată și aspră, dar era mâncare. O rontăi.

– Fă ce-ți spun. Sau îl chem pe chalcedeanul care te vrea.

Malta rămase locului. Înghiți bucata de biscuit. Luă carafa cu apă și bău jumătate. Voia să se poarte onorabil. Avea să lase jumătate pentru Kekki. Se uită la Satrap. Stătea gol și ghemuit în cada scundă. Cu părul răvășit și fața arsă de soare și vânt, capul lui părea să nu-i aparțină corpului palid.

– Știi, întrebă ea pe tonul unei conversații banale, ce bine semeni cu un pui de găină jumulit, pus în tigaie?

Brusc, furia schimbă culoarea feței lui cu pielea crăpată într-un roșu marmorat.

– Cum îndrăznești să râzi de mine? o întrebă, scos din fire. Sunt Satrapul întregii Jamailliei și...

– Iar eu sunt fiica unei Negustorese din Bingtown și într-o zi o să fiu eu însămi o Negustoreasă din Bingtown. Se uită la el clătinând din cap: La urma urmelor, nu cred că mătușa mea Althea are vreun drept. Nu-i datorăm supunere Jamailliei. Iar eu, cu siguranță, nu simt că am vreo obligație față de un băiețandru sfrijit care nu e în stare nici măcar să se spele singur.

– Tu? Tu, fetițo, îți închipui că ești Negustoreasă din Bingtown. Însă știi ce ești în realitate? Ești moartă. Moartă pentru toți cei care te-au cunoscut vreodată. Crezi că măcar te vor căuta în josul acestui fluviu? Nu. Te vor jeli o săptămână sau poate ceva mai mult, apoi te vor uita. O să fie ca și cum n-ai fi existat. Nu vor afla niciodată ce s-a-ntâmplat cu tine. Am vorbit cu căpitanul.

Întoarce corabia, mergem în josul apei. Plecaseră în explorare în amonte, însă bineînțeles că acum, după ce m-au salvat, și-au schimbat planurile. La gura fluviului ne vom întâlni cu ceilalți chalcedeni și vom merge direct spre Jamaillia. N-o să mai revezi niciodată Bingtownul. Prin urmare, asta e viața ta acum, și e cea mai bună de care poți avea parte. Alege așadar, Malta Vestrit, cândva din Bingtown. Trăiește ca o servitoare. Sau mori ca o curvă folosită de un echipaj întreg și azvârlită dintr-o galeră de război.

Biscuitul se înțepeni brusc în gâtul Maltei. În zâmbetul rece al Satrapului, văzu adevărul spuselor lui. Trecutul îi fusese răpit. Asta îi era acum viața. Se ridică încet și traversă încăperea. Se uită în jos, la bărbatul care avea să-i poruncească de acum înainte, ghemuit ridicol la picioarele ei. El arătă cu dispreț spre găleți. Ea le privi, întrebându-se ce să facă. Totul i se păru dintr-odată atât de îndepărtat! Era atât de istovită și de neajutorată! Nu voia nici să fie servitoare, dar nici să fie folosită și azvârlită de un echipaj de chalcedeni împuțiți. Voia să trăiască. Avea să facă tot ce o ajuta să scape cu viață.

Ridică o găleată cu apă aburindă. Se apropie de cadă și o turnă peste Cosgo, într-un șuvoi lent, până ce îl auzi suspinând de plăcere sub căldura care îi aluneca pe trup. Mirosul unui val neașteptat de aburi o făcu să zâmbească. Idioții încălziseră pentru baia lui apă din fluviu. Ar fi trebuit să-și închipuie. O corabie de mărimea aceleia nu căra din belșug apă dulce. Nu-și îngăduiau să-și risipească provizia. Chalcedenii știau, evident, că nu pot bea apă din fluviu, dar nu-și dădeau seama că nu pot nici să se spele cu ea, fiindcă probabil nu se spălau deloc. N-aveau habar ce-o să-i facă apa Satrapului. A doua zi urma să fie plin de bășici.

Malta zâmbi dulce când îl întrebă:

– Să torn și a doua găleată?

9

LUPTA

Althea își roti privirea pe punte; totul mergea de minune. Vântul nu era schimbător și Haff stătea la cârmă. Deasupra, cerul senin era de un albastru profund. În mijlocul corabiei, șase năieri înarmați cu bețe exersau metodic o serie de atacuri și de mișcări de apărare pe care le memoraseră. Deși nu puneau cine știe ce suflet în asta, Brashen părea mulțumit de forma fizică a oamenilor, de precizia loviturilor lor. Lavoy se învârtea printre ei, mustrându-i și corectându-i cu voce sonoră. Althea clătină din cap pentru sine. Nu pretindea că știe totul despre luptă, dar repetarea acelorași mișcări în aceeași ordine o nedumerea. Nicio luptă nu putea fi nici atât de ordonată ca schimbul de lovituri exersat de năieri, nici atât de calmă și de lentă ca tragerea cu arcul desfășurată mai înainte. Cum ar fi putut fi de folos? Însă își ținea gura și, când îi venea rândul, făcea instrucție alături de ceilalți, punând suflet. Începea să devină o trăgătoare iscusită cu arcul ușor care îi fusese încredințat. Era totuși greu de crezut că, din toate astea, ceva avea să fie de folos într-o luptă adevărată.

Nu-i împărtășise lui Brashen îndoielile ei. În ultima vreme, nutrea pentru el sentimente tot mai calde. Nu voia să se ispitească stând amândoi de vorbă între patru ochi. Dacă el putea să se controleze, putea și ea. Era, pur și simplu, vorba de respect.

Ascultă pocnetul ritmic al săbiilor de lemn în ritmul unui cântec al năierilor cântat de Clef. Măcar așa, își spuse, echipajul nu avea timp să se pună pe rele. *Paragon* nu transporta doar un echipaj care să-l manevreze, Brashen adunase năieri îndeajuns și pentru luptă, și pentru manevrarea vasului, plus unii de rezervă, care să acopere pierderile. Acestora li se adăugaseră sclavii îmbarcați pe furiș. Înghesuiala de sub punte dădea naștere unor certuri prostești când oamenii n-aveau ocupație.

Mulțumită că nimic nu cerea atenția ei imediată, sări pe catargul principal. Se sili să urce cu mișcări iuți; mușchii o dureau uneori din pricina spațiilor înguste de pe corabie. Un urcuș rapid către platforma observatorului o scăpa de o parte dintre crampele care îi chinuiau pulpele.

Amber o auzi apropiindu-se. Părea nefiresc de conștientă de toți oamenii din jur. Althea văzu zâmbetul resemnat cu care o întâmpină dulgherul corabiei când se săltă peste marginea platformei și i se așeză alături, cu picioarele legănându-i-se.

– Cum te simți? o întrebă ea pe Amber, în loc de salut.

Răspunsul veni cu un zâmbet trist.

– Minunat. Ce-ar fi să nu-ți mai faci griji? Mi-a trecut. Ți-am spus, boala asta vine și pleacă. Nu e nimic grav.

– Mhm.

Althea nu era sigură că o crede. Încă se mai întreba ce se întâmplase în noaptea când o găsise leșinată. Amber pretindea că pur și simplu i se făcuse rău și că vânătăile de pe față îi apăruseră când se izbise de punte. Althea nu găsea niciun motiv care ar fi putut-o îndemna să mintă. Dacă ar fi lovit-o Lavoy, fie Amber, fie *Paragon* s-ar fi plâns între timp.

Cercetă fața lui Amber. În ultima vreme, o implorase s-o pună de cart ca observator și Althea cedase fără tragere de inimă. Dacă leșina acolo și cădea pe punte, nu scăpa doar cu câteva vânătăi pe față. Însă acel loc înalt și singuratic părea să-i fie prielnic, căci, cu toate că fața arsă de vânt i se jupuise, pielea de dedesubt era bronzată și lucea de sănătate, făcându-i ochii să pară

mai negri și părul, mai arămiu. Althea n-o mai văzuse niciodată arătând atât de plină de viață.

– Nu e nimic de văzut, murmură Amber, stânjenită, și Althea își dădu seama că o fixează cu privirea.

Se prefăcu c-o înțelege greșit. Scrută orizontul de parcă ar fi vrut să se convingă că nu se zărește nicio pânză de corabie.

– În mijlocul atâtor insule, nu se știe niciodată. E unul din motivele pentru care le plac piraților aceste ape. O corabie se poate ascunde, așteptând să se ivească o pradă. Cu toate aceste golfulețe și canale, piratii pot sta la pândă oriunde.

– De pildă, acolo.

Amber își ridică un braț și arătă cu degetul. Althea îi urmări mișcarea. Fixă o vreme locul cu priviri atente, apoi întrebă:

– Ai văzut ceva?

– Am crezut că da, o clipă. Un vârf de catarg mișcându-se în spatele copacilor, în punctul ăla.

Althea fixă locul arătat cu privirea, mijind ochii.

– Nu e nimic acolo, spuse, destinzându-se. Poate-ai văzut o pasăre zburând din copac în copac. Știi, ochiul e atras de mișcare.

În fața lor, apa era o alee orbitoare de nuanțe de verde și albastru. Insulele cu maluri stâncoase abrupte îi spărgeau suprafața, însă deasupra stâncilor vegetația era luxuriantă. Pâraie și cascade se revărsau în josul marginilor abrupte. Strălucitoarea apă curgătoare scânteia sub razele soarelui când se prăvălea, spre a se sparge în valurile mișcătoare. Atâta lucru putea să vadă oricine de pe punte. De-acolo, din vârful catargului, puteai deslușI adevăratele contururi ale uscatului și ale mării. Culoarea apei nu varia doar din pricina diferențelor de adâncime, depindea și de câtă apă dulce plutea deasupra celei sărate. Nuanțele de albastru îi spuneau Altheei că, în fața lor, canalul e destul de adânc pentru *Paragon*, dar destul de îngust. Amber trebuia să urmărească acele umbre și să strige la Haff, care se afla la cârmă, dându-i de veste dacă le stăteau în cale locuri cu apă prea puțin adâncă. Bancurile de nisip mișcătoare erau pe locul doi pe lista pericolelor legendare din preajma Insulelor Piraților. Către apus, o

mulțime de proeminențe ale uscatului deasupra mării puteau fi privite drept insule mici sau drept culmi muntoase de pe o coastă scufundată. Apa dulce se revărsa la nesfârșit dintr-acolo, aducând cu sine nisip și tot soiul de sfărâmături, care formau noi bancuri de nisip sau zone prea puțin adânci. Furtunile care bântuiau locul cu regularitate treceau printre aceste obstacole, rearanjându-le. Întocmirea unei hărți a Insulelor Piraților era o trudă inutilă. Canalele se înfundau, împiedicând orice înaintare, numai pentru a fi curățate de următoarea furtună. Toate aceste pericole, care încetineau corăbiile încărcate ale negustorilor, erau aliații piraților. Corăbiile lor, adesea cu pescaj mic și vâsle pe lângă pânze, erau manevrate de oameni care cunoșteau acele ape cât de bine puteau fi cunoscute. Pe vremea când navigase în apropierea Țărmurilor Blestemate, Althea nu se aventurase atât de departe printre Insulele Piraților. Tatăl ei le ocolea întotdeauna, așa cum ocolea orice fel de necazuri. „Profitul scos din pericol nu-ți aduce drept dobândă decât belele", îi spusese el, nu doar o singură dată. Althea zâmbi pentru ea însăși.

– La ce te gândești? o întrebă încet Amber.

– La tata.

Amber dădu din cap.

– E bine că acum te poți gândi la el zâmbind.

Althea murmură o încuviințare, dar nu spuse nimic. O vreme rămaseră pe catarg în tăcere. Pe platforma înaltă, ușoara legănare a corabiei era amplificată. Althea nu-și amintea de niciun moment în care să nu fi găsit mișcarea aia îmbătătoare. Dar pacea nu dură. Întrebarea o zgândărea. Fără să se uite la Amber, o puse iarăși.

– Ești sigură că Lavoy nu ți-a făcut nimic?

Amber oftă.

– De ce te-aș minți?

– Nu știu. De ce răspunzi la întrebarea mea cu o altă întrebare?

Amber o privi drept în față.

– De ce nu poți să crezi că m-am simțit rău și am leșinat? Dacă s-ar fi întâmplat orice altceva, crezi că *Paragon* ar fi păstrat tăcerea de atunci până acum?

Althea nu răspunse imediat.

– Nu știu, spuse apoi. În ultima vreme, *Paragon* pare schimbat. Mă enerva când era morocănos sau făcea din țânțar armăsar. Atunci mi se părea că seamănă cu un băiețel neglijat. Însă în unele momente era dornic să ne fie pe plac. Ne spunea, mie și lui Brashen, că vrea să ne ofere dovezi ale calităților lui. Însă, de ceva timp încoace, când catadicsește să stea de vorbă cu mine, aud lucruri șocante. Aduce în discuție piratii și pomenește numai despre sânge, violență și omoruri. Despre torturile pe care le-a văzut. După cum le spune pe toate, e ca și cum aș avea de-a face cu un copil lăudăros, care minte ca să mă uluiască. Nici măcar nu-mi pot da seama în ce măsură să-l cred. Își imaginează c-o să fiu impresionată de numărul mare al cruzimilor la care a fost martor? Când îl provoc, e de acord că astfel de fapte sunt îngrozitoare. Dar le povestește cu atâta voluptate, de parcă-n el s-ar ascunde un bărbat violent și crud, care savurează grozăviile de care e în stare. Nu știu de unde vine toată răutatea asta. Își desprinse privirea de la Amber și adăugă cu voce înceată: Dar nu-mi place că petrece atât de mult timp cu Lavoy.

– Ar fi mai corect să spui că Lavoy petrece atât de mult timp cu el. Nu-l caută *Paragon* pe secund. Omul ăsta vine la el, Althea. Și, într-adevăr, Lavoy scoate la lumină tot ce e mai rău în *Paragon*. Îi încurajează fanteziile violente. Se întrec unul pe altul istorisindu-și astfel de povești, de parcă fiind martor la tot felul de cruzimi ți-ai dovedi bărbăția. Vocea lui Amber era amăgitor de blândă: Mă tem că Lavoy își urmărește propriile țeluri.

Althea se simți stânjenită. Avu brusc senzația c-o să regrete c-a deschis subiectul.

– În privința asta nu se poate face mare lucru.

– Oare?

Amber o privi pieziș.

– Brashen ar putea să i-o interzică.

Althea clătină din cap cu părere de rău.

– Nu fără să șubrezească autoritatea lui Lavoy. Oamenii ar putea lua așa ceva drept o mustrare și...

– N-au decât. Am învățat, din proprie experiență că, atunci când un om care îi conduce pe alții începe să decadă, e cel mai bine să scapi de el cât mai curând cu putință. Althea, gândește-te. Corabia nu e subtilă. *Paragon* spune tot ce gândește. Năierii sunt ceva mai înțelepți. Dar, dacă Lavoy înrâurește corabia, făcând-o să vadă lucrurile la fel ca el, ai impresia că n-o face și cu echipajul, mai ales cu Tatuații? A dobândit mult prea multă influență asupra lor. Într-un anumit fel, ei sunt la fel ca *Paragon*. Viața i-a brutalizat, făcându-i în stare de cruzime cu sânge-rece. Lavoy le-o insuflă. Uită-te cum încurajează echipajul să-l batjocorească și să-l chinuie pe Lop.

Amber își desprinse privirea de Althea, îndreptându-și-o spre apă.

– Lavoy e un pericol. Trebuie să scăpăm de el.

– Dar Lavoy..., începu Althea.

Se întrerupse când Amber sări în picioare.

– Corabie! strigă ea, arătând cu degetul.

Jos, pe punte, al doilea năier de cart repetă strigătul, arătând în aceeași direcție, în folosul omului de la cârmă. Acum văzu și Althea un catarg mișcându-se în spatele unui șir rar de copaci de pe o limbă lungă de pământ, în apropierea locului cercetat mai înainte de Amber. Corabia pândise probabil acolo, așteptând ca *Paragon* să se apropie cât mai mult, înainte de a-l ataca.

– Pirați! confirmă Althea. PIRAȚI! urlă apoi către echipajul de dedesubt.

De parcă ar fi știut că au fost văzuți, năierii de pe cealaltă corabie desfășurară brusc steagul de pe catarg, cu blazon negru pe fond roșu. Althea numără șase bărci mici pe care le pregăteau pentru lansare la apă. Știu care urma să le fie tactica: bărcile aveau să se apropie în grabă de *Paragon* ca să-l abordeze, în timp ce corabia avea să-l silească să se îndrepte spre zona cu apă puțin adâncă. Dacă izbuteau să ia în stăpânire punțile lui *Paragon*, pirații din bărci puteau să-l conducă apoi spre un loc unde să eșueze și să-l jefuiască pe îndelete. Inima Altheei bătea cu putere. Vorbiseră despre așa ceva, se pregătiseră, și totuși era cumva

șocată. Preț de o clipă, ghearele fricii o strânseră cu atâta forță, încât nu mai putu nici măcar să respire. Oamenii din bărcile alea aveau să facă tot ce le stătea în puteri ca s-o omoare. Aproape sufocându-se, își înghiți spaima cu tot cu o gură de aer, închise ochii, apoi îi deschise larg. N-avea timp să se teamă pentru propria viață. Corabia depindea de ea.

Brashen apăruse pe punte la primul ei strigăt.

– Toate pânzele sus! îi strigă ea. Încearcă să ne încolțească la fel ca o haită de lupi. Dar putem fi mai iuți decât ei. Sunt șase bărci și o corabie-mamă. Atenție! Drept în față apa nu e destul de adâncă. Se întoarse spre Amber: Du-te jos, la *Paragon*. Spune-i că trebuie să ne-ajute să rămânem pe cel mai bun canal. Dacă pirații ajung prea aproape, înarmează-l. Eu rămân de veghe aici. Căpitanul o să conducă de pe punte.

Amber nu așteptă să i se spună de două ori. Dispăru, coborând de pe greement ca un păianjen, de parcă asta ar fi făcut toată viața ei. Când *Paragon* ajunse alături de limba de pământ, bărcile se puseră în mișcare, gata să-i taie calea. În fiecare dintre ele, șase oameni vâsleau, pe când ceilalți își strângeau în mâini armele sau cârligele de abordaj, în așteptarea momentului potrivit. Sub ea, puntea lui *Paragon* mișuna de năieri în plină activitate. Unii se grăbeau să înalțe mai multe pânze, în timp ce alții își dădeau din mână în mână arme sau își ocupau locurile de pază de-a lungul copastiei. Activitatea lor frenetică nu semăna cu acea pregătire coordonată pe care se așteptase ea s-o vadă.

Se simți brusc potopită de un val de nerăbdare. Excitarea o îmbăta, înfrângându-i frica. După atâta așteptare, i se ivea în sfârșit prilejul dorit. Avea să lupte și avea să ucidă. Aveau să afle cu toții de ce e ea în stare; apoi aveau să fie nevoiți s-o respecte.

– Oh, *Paragon*, șopti ca pentru sine, când își dădu seama de unde îi izvorăsc sentimentele. Oh, corabie, nu trebuie să dovedești nimic nimănui. Nu lăsa asta să te copleșească.

Paragon nu dădu niciun semn că ar fi fost conștient de gândurile ei. Iar Althea era aproape încântată să-și sufoce spaima cu bravada lui. În timp ce ea îi striga lui Brashen unde sunt bărcile,

ca să poată cârmi astfel încât să se ferească de ele, *Paragon* zbiera cerând sângele piraților. Amber încă nu-l înarmase. Își urla amenințările și se zvârcolea din toate puterile, agitându-și brațele orbește în căutarea unei prăzi la care să poată ajunge. Sub ochii Altheei, care le urmărea de pe platforma ei legănătoare, două dintre bărci își pierdură zelul la vederea și la auzul galionului furios. Celelalte patru continuau să se apropie nestăvilite. Acum le vedea clar. Bărbații purtau basmale roșii, cu blazon negru pe frunte. Cei mai mulți aveau fețele tatuate. Cu gurile larg deschise, își urlau propriile amenințări către corabie și își fluturau săbiile.

Ceea ce se petrecea pe puntea lui *Paragon* nu era la fel de clar pentru Althea. Parâmele și velele i-o ascundeau vederii, dar îl auzea pe Brashen zbierându-și ordinele și înjurând. Ea continua să strige, dând de veste care sunt pozițiile bărcilor. Prinse inimă când văzu că două dintre ele făceau deja cale întoarsă. Poate izbuteau să scape de toate. Brashen dădea porunci cu intenția de a le ocoli, dar agitația nebunească a galionului zădărnicea eforturile cârmaciului. De pe platforma ei de sus, Althea auzi la un moment dat glasul lui Amber înălțându-se limpede:

– Eu hotărăsc! îi spuse ea cuiva cu voce fermă.

*

Brashen își simțea inima cât un purice. Din toată instrucția echipajului, nimic nu părea să fi dat roade. Își roti privirea, căutându-l pe Lavoy. El ar fi trebuit să fie comandantul arcașilor. Tot secundul ar fi trebuit să țină puntea sub control, dar nu se vedea nicăieri. N-avea timp să-l caute; echipajul trebuia să fie imediat gata de acțiune. Oamenii alergau de colo până colo ca niște copii obraznici în toiul unui joc frenetic. La prima provocare, cei mai mulți se dovedeau a fi exact lepădăturile de pe chei pe care le recrutase în Bingtown. Își aduse cu amărăciune aminte de planul lui bine pus la punct: un grup de oameni pregătiți să apere corabia, un al doilea gata de atac și un al treilea, care să manevreze corabia în tot acest timp. Pe greement ar fi trebuit

să se afle deja un șir de arcași. Nu erau acolo. Aprecie că probabil doar jumătate din echipaj își aducea aminte ce avea de făcut. Unii căscau gura sau stăteau aplecați peste copastie zbierând și făcând prinsori, de parcă s-ar fi aflat la o cursă de cai. Alții îi înjurau pe pirați zbierând cât îi ținea plămânii și își agitau armele, amenințându-i. Văzu doi încăierându-se ca doi școlari pentru o sabie. Corabia se purta mai rău decât oricine altcineva, legănându-se într-o parte și într-alta în loc să răspundă la comenzile cârmei. Pirații se apropiau cu fiecare clipă ce trecea.

Renunță la obișnuita distanțare dintre căpitan și echipaj. La cârmă, Haff părea singurul om concentrat asupra îndatoririi sale. Brashen străbătu puntea în grabă. O lovitură de picior bine țintită împrăștie un grup de gură-cască.

– Treceți la posturile voastre! se răsti Brashen. *Paragon*! urlă apoi. Îndreaptă-te!

Din cinci pași ajunse în locul unde năierii se certau pentru arme. Pe cei doi încăierați îi prinse de gulere, îi dădu cap în cap, apoi îi înarmă cu săbii mai puțin atrăgătoare. Sabia pentru care se bătuseră cei doi o păstră el. Își roti privirea.

– Jek! Răspunzi de împărțirea armelor. Doar câte una fiecăruia, iar cel care refuză ceea ce i se dă rămâne cu mâinile goale. Voi, ceilalți, înșiruiți-vă până vă vine rândul.

Trei oameni șovăiau, și el le ordonă să se urce pe greement și să strige de-acolo, spunându-i tot ce văd. Îi dădură ascultare cu tragere de inimă, dându-le încântați armele lor altora mai nerăbdători să lupte. În sinea lui, Brashen se dojeni cu asprime fiindcă nu prevăzuse un astfel de haos. Strigătele celor trei și ale Altheei îi spuneau unde se află bărcile care se apropiau, iar el își striga ordinele pentru omul de la cârmă și pentru cei care manevrau velele. Aprecia că puteau scăpa de bărci, dar nu erau cu mult mai rapizi. Cât despre corabia care îi urmărea, ei bine, același vânt umfla și pânzele lor, și pe ale ei. Brashen avea un avans și ar fi trebuit să-l poată păstra. *Paragon* era o corabie vie, afurisitul! Dacă avea avans, nimic n-ar fi trebuit să-l poată ajunge din urmă. Cu toate astea, răspundea cu întârziere la manevre, de

parcă s-ar fi opus strădaniilor echipajului de a-l face să înainteze cu mai multă iuțeală. Spaima creștea în Brashen. Dacă *Paragon* nu prindea viteză, bărcile aveau să-l ajungă.

În câteva minute, Brashen făcu echipajul să lucreze șnur. Când haosul se domoli, se uită în jur după Lavoy. Unde era omul a cărui treabă o făcea el?

Îl zări îndreptându-se spre puntea prora. Micul grup de bărbați care mergea în ordine în jurul lui era încă și mai înspăimântător decât echipajul în dezordine de mai înainte. Alcătuit mai ales din foștii sclavi pe care-i scoseseră pe furiș din Bingtown, grupul îl flanca pe primul secund ca o escortă personală. Oamenii aveau și arcuri, și săbii. Se desfășurau pe puntea prora. Lavoy pășea cu hotărâre. Brashen simți un val de furie irațională. Felul în care se mișcau ceilalți în jurul lui Lavoy spunea totul. Erau echipajul lui de elită. I se supuneau lui, nu căpitanului.

În vreme ce traversa puntea, haina lui Brashen se agăță de ceva. Iritat, se răsuci ca să se elibereze și dădu cu ochii de Clef, roșu la față și agățat de el. Băiatul ținea în mâna dreaptă un cuțit lung și îl fixa cu ochii lui albaștri larg căscați. Sub privirea aspră a lui Brashen începu să tremure, dar nu dădu drumul hainei.

– 'Ți-apăr sp'telen, căp'tane, îl înștiință.

Arătă spre Lavoy și spre oamenii lui cu o mișcare bruscă și disprețuitoare a capului.

– Așteaptă, sugeră cu voce scăzută. Să-i urm'rim un pic cu priv'rean.

– Dă-mi drumu'! îi porunci Brashen, sâcâit.

Băiatul se supuse, dar se ținu după el ca o umbră pe drumul spre puntea prora.

– Veniți încoace! V-omor pe toți! Veniți mai aproape! striga *Paragon*, plin de încântare, către piratii din bărci.

Vocea îi era mai profundă și mai răgușită decât i-o auzise Brashen vreodată. Dacă n-ar fi rostit cuvinte atât de răsunător, nu și-ar fi dat seama că sunt ale corabiei sale. Pentru o clipă, simți el însuși setea de sânge care-l stăpânea pe *Paragon*: era hotărârea nebunească a unui băiețandru de a dovedi că e la fel de ferm ca

un bărbat să zdrobească pe oricine îi stă în cale. Brashen simți fiori reci, dar avu impresia că are gheață pe șira spinării când îl auzi pe Lavoy râzând sălbatic. Oare, fără să știe ce i se întâmpla, credea că sentimentele dezlănțuite ale lui *Paragon* îi aparțin?

Secundul îmboldi corabia.

– Poți pune prinsoare c-așa va fi, flăcăule. O să-ți strig unde să lovești ca să-i dobori. Dă-i bâta lui, femeie! Lasă-l să le-arate acestor tâlhari de ce-n stare o corabie vie din Bingtown!

– Eu hotărăsc.

Vocea lui Amber nu era sonoră, dar timbrul o făcea să se-audă până departe.

– Căpitanul m-a împuternicit. Eu hotărăsc când are corabia nevoie de o armă. Ni s-a ordonat să fugim, nu să ne luptăm.

Brashen avu impresia că-i deslușește în cuvinte o umbră de spaimă, dar furia rece i-o ascundea de minune. O auzi sfătuindu-l pe *Paragon* cu seriozitate în vocea scăzută:

– Nu e prea târziu. Încă îi mai putem lăsa în urmă. Nu e nevoie să moară nimeni.

– Dă-mi bâta! îi ceru galionul, cu glasul ascuțindu-i-se la ultimul cuvânt. O să-i omor pe nemernici. O să-i omor pe toți!

Brashen putea acum să vadă scena de pe punte. Amber stătea neclintită, strângând în ambele mâini bâta lungă a lui *Paragon*. Poziția lui Lavoy era provocatoare, dar, în ciuda propriilor cuvinte și a oamenilor din spatele său, nu îndrăznea să pună mâna pe bâtă. Amber se uita la *Paragon* pe lângă el.

– *Paragon*, insistă Amber, rugătoare. Vrei într-adevăr din nou sânge pe punțile tale?

– Dă-i-o! o îndemnă Lavoy. Nu-ncerca s-ascunzi sub fustele tale o întreagă corabie, femeie! Lasă-l să lupte, dacă asta vrea! Nu e nevoie să fugim!

Un alt soi de sunet întrerupse răspunsul lui *Paragon*. În spatele lui Brashen, un cârlig de abordaj căzu pe punte cu zgomot surd, zăngăni de-a latul ei și se agăță preț de o clipă de copastie înainte de a recădea în apă. De jos răsunară strigăte de nerăbdare și cineva aruncă un alt cârlig.

– Abordare! strigă Haff din toate puterile. La pupa tribord!

Brashen urcă grăbit pe puntea prora, oțelindu-și glasul.

– Lavoy! Du-te la pupa. Respinge piraţii! Arcași! Treceți lângă copastie și țineți bărcile la distanță! *Paragon*! Răspunde la comenzile cârmei, nu te mai legăna! Eşti corabie sau plută? Vreau să plecăm de-aici.

Lavoy răspunse după cea mai scurtă pauză posibilă.

– Am înțeles, căp'tane!

Când plecă spre pupa, oamenii devotați lui îl urmară. Trecu pe lângă Amber fără ca Brashen să le poată deslușI schimbul de priviri, dar albul buzelor ei strânse rămase apoi la vedere. Mâinile ei se încleștară mai tare pe arma pe care i-o cioplise galionului. Brashen se întrebă ce-ar fi făcut dacă Lavoy ar fi încercat să i-o ia. Își întipări întrebarea în minte, ca s-o rumege mai târziu. Se apropie de copastie și se aplecă peste ea ca să strige la galion.

– *Paragon*! Nu te mai agita, înaintează. Prefer să las lepădăturile astea în urmă în loc să mă lupt cu ele.

– N-o să fug! strigă el cu înfocare. Vocea îi deveni copilărească și se frânse la fiecare cuvânt: Numai lașii fug! Nu e nimic glorios în fuga dintr-o bătălie.

– E prea târziu ca să fugim! Vocea surexcitată a lui Clef șuiera în spatele lor: Ne-au ajuns, căp'tane!

Îngrozit, Brashen se răsuci ca să vadă puntea lui *Paragon*. Vreo șase piraţi apăruseră deja pe punte, în două locuri. Erau luptători cu experiență și stăteau în formație, lăsând în spatele lor spațiu pentru ceilalți piraţi care mișunau de parâmele de abordaj. Deocamdată nu se străduiau decât să apere poziția cucerită și se descurcau foarte bine. Lipsiți de experiență, luptătorii lui Brashen atacau de-a valma, încurcându-se unii pe alții. Chiar sub privirile lui, un alt cârlig căzu pe punte, alunecă și rămase agățat. Aproape imediat ce se fixă, se zări mâna unui bărbat îndreptându-se spre partea de sus a copastiei. Oamenii lui erau atât de prinși în lupta cu piraţii deja ajunși la bord încât nici nu observară noua amenințare. Numai Clef se îndepărtă de el dintr-un salt și traversă în fugă puntea ca să-l înfrunte pe bărbatul care urca. Brashen era îngrozit.

– Respingeți piratii! Cu toții! tună el.

Apoi se întoarse spre *Paragon*.

– Încă nu suntem pregătiți pentru așa ceva! Corabie, ne vor înfrânge dacă nu scapi de ei. Fă-l să-și recapete rațiunea! îi strigă lui Amber.

Se repezi pe urmele lui Clef, dar, spre groaza lui, Althea i-o luase înainte. În timp ce băiatul își repezea cuțitul către piratul care încerca să treacă peste copastie, ea trăgea zadarnic de cârligul de abordaj. Cârligul cu trei gheare se înfipsese bine în balustradă, iar greutatea oamenilor care se cățărau pe parâma legată de el îl ajuta să muște mai adânc din lemn. O bucată de lanț bine fixată de cârlig îi împiedica pe cei atacați să-l despartă de parâmă printr-o simplă tăietură. Înainte ca Brashen să apuce să ajungă lângă ei, Clef scoase un urlet sălbatic și își înfipse nebunește cuțitul. Lama mușcă adânc din beregata piratului care rânjea, cu brațul deja peste copastie. Sângele roșu întunecat țâșni pe lângă barba omului, udându-i leoarcă pe Althea și pe Clef înainte de a împroșca puntea. Un strigăt gros al galionului îi spuse lui Brashen că și *Paragon* îl simțise. Muribundul căzu pe spate. Brashen auzi izbitura când trupul se prăvăli cu putere în mica barcă de dedesubt. Țipetele îi dădură de veste că făcuse ravagii.

Brashen o prinse pe Althea de umeri și o împinse într-o parte.

– Stai la adăpost! îi strigă. Du-te înapoi!

El își azvârli un picior peste balustradă, iar pe celălalt și-l trecu pe sub ea, încălecând-o astfel într-o poziție sigură. Lovi cu sabia în jos, despicând fața unui pirat încă agățat de parâmă. Norocul fusese de partea lor. Bărbatul căzut aproape că făcuse să se inunde barca și îl trântise pe cel care ținea parâma întinsă. În timp ce cădea și al doilea pirat, Brashen se grăbi să folosească prilejul ivit. Sări înapoi pe punte și smulse cârligul. Cu un strigăt de triumf, îl azvârli în mare. Se răsuci cu un zâmbet larg, așteptându-se să-i vadă pe Althea și pe Clef la fel de bucuroși de victorie. Însă fața Altheei era schimonosită de furie. Încă amorțit, băiatul fixa cu privirea cuțitul din propriile mâini și sângele care i le acoperea. Un strigăt dinspre pupa îl făcu să-ntoarcă brusc

capul. Acolo lupta nu mergea bine. Se aplecă și-l zgâlțâi pe Clef de umăr.

– Poți să cazi pe gânduri mai târziu, flăcăule. Acum hai cu mine!

Cuvintele lui îl dezmeticiră pe băiatul care îl urmă în josul punții. Lui Brashen i se păru că, în aceeași clipă, corabia prinse viteză. Simțindu-se preț de o clipă ușurat fiindcă Althea nu-l urmase, se aruncă în luptă. Trei dintre oamenii lui erau jos, rostogolindu-se și lovind un pirat cu pumnii, ca într-o încăierare din tavernă. Se repezi dincolo de ei ca să-și încrucișeze sabia cu cea a unui bărbat tatuat, cu chelie lucioasă. Îl lăsă să-i pareze cu ușurință lovitura ca să poată fanda pe lângă el, înjunghiindu-și adevărata țintă: un alt pirat, care tocmai își trecea un picior peste copastie. Când acesta căzu pe spate, cu mâinile încleștate de piept, Brashen plăti pentru curajul lui. Sabia piratului chel veni către el, și izbuti să se ferească întru câtva aruncându-se într-o parte. Simți lama smucindu-i cămașa de parcă materialul era sfâșiat. O clipă mai târziu, o pârjolitoare linie de foc i se întinse dureros în josul coastelor. Îl auzi pe Clef țipând răgușit și îngrozit, apoi băiatul se aruncă în luptă. Se lăsă în jos, înjunghiindu-l pe pirat în labele picioarelor și în gambe. Uluit, omul făcu un salt înapoi, ca să se ferească de tăieturi. Brashen se săltă în picioare, întinzându-și în față sabia pe care-o ținea cu amândouă mâinile. Pe când se ridica, vârful armei mușcă adânc din pieptul piratului. Chelul se izbi de copastie și apoi se răsturnă peste ea, urlând în cădere.

Brashen și Clef spărseseră cercul magic al apărării piraților. Echipajul dădu buzna, transformând bătălia în încăierare. Era lupta pe care o înțelegeau; se îngrămădiră asupra piraților rămași, lovindu-i cu picioarele și strivindu-i sub tălpi. Brashen se retrase din învălmășeală și cercetă puntea cu privirea. Pe greement, năierii strigau că nava pirat a început să rămână în urmă de când *Paragon* prinsese viteză. O scurtă privire către tribord îi spuse că Lavoy și oamenii lui păreau să se descurce cu partea lor de atacatori. Doi oameni din echipaj erau căzuți, dar se puteau mișca. Pe puntea lui *Paragon* mai erau trei pirați, dar fârtații lor din barcă le strigau să sară în apă, să renunțe.

Țipete dinspre prora îi vestiră că alt grup de pirați au trecut la abordaj. Trebuia să aibă încredere că Lavoy putea scăpa de cei de la pupa. Alergă către partea din față a corabiei, cu Clef tot pe urmele lui. Șase oameni ajunseseră pe puntea lui *Paragon*. Brashen le văzu pentru prima oară clar blazonul negru de pe basmalele roșii. Era o pasăre cu aripile larg deschise. Un corb? Blazonul lui Kennit? Își țineau săbiile gata de luptă, apărând cârligul de abordaj din spatele lor. Însă, de jos, se auzeau strigătele piraților din barcă.

– Renunțați! Căp'tanul ne face semn să ne întoarcem!

Pirații de pe punte nu se clinteau, nehotărâți, evident nedorind să piardă ceea ce câștigaseră.

Althea îi amenința cu o sabie. Brashen înjură pe șoptite; măcar avea destulă minte ca să nu se-apropie prea mult de ei. Amber îi stătea alături, ținându-și sabia cu pricepere, dar fără agresivitate. Din tot echipajul, tocmai Lop îi apăra spatele acesteia cu o bâtă. Lavoy spusese sus și tare că n-o să-i încredințeze niciodată o armă tăioasă. Năierul înalt zâmbea larg, cu entuziasm, bătând cu capătul bâtei în punte, iar ochii lui măriți de pofta de luptă păreau să încordeze cel puțin nervii unui pirat.

– Totuși putem captura vasul! strigă unul dintre piratii de pe punte. Au trimis femei să ne-nfrunte. Zece de-ai noștri pot lua în stăpânire toată corabia!

Era un bărbat înalt. Vechiul tatuaj de sclav de pe fața lui fusese acoperit de imaginea unei păsări cu aripile deschise.

– Plecați acum!

Cuvintele lui Amber răzbăteau prin vânt și tonul ei era bizar de convingător.

– Aici n-aveți sorți de izbândă. Prietenii voștri v-au abandonat. Nu muriți încercând să capturați o corabie pe care n-o s-o puteți stăpâni niciodată. Fugiți acum, cât mai puteți. Chiar dacă ne ucideți, nu puteți stăpâni o corabie vie împotriva voinței sale. O să vă omoare.

– Minți! Kennit a capturat o corabie vie și e încă în viață! spuse unul dintre pirați.

Galionul izbucni într-un hohot de râs sălbatic. Piraţii de pe punte nu puteau să-l vadă, dar îl auzeau şi simţeau puntea legănându-se când îşi flutura larg braţele înainte şi înapoi.

– Capturaţi-mă! îi provocă el. Oh, da. Veniţi la bord, peştişorii mei. Veniţi să vă găsiţi moartea în mine!

Nebunia corabiei era ca o undă în aer, ca o aromă pe care nu puteai s-o respingi pufnind. Îi atingea pe toţi cu mâini cleioase. Althea se albi şi Amber păru îngreţoşată. Zâmbetul nebunesc pieri de pe faţa lui Lop, prelingându-se ca vopseaua şi lăsându-i sminteală doar în ochi.

– Eu am plecat, dădu de veste unul dintre piraţi.

Cât ai clipi, trecu peste balustradă şi se lăsă să alunece în josul parâmei. Un altul îl urmă în tăcere.

– Rămâneţi cu mine! urlă şeful lor, dar nimeni nu-i dădu ascultare.

Săriră cu toţii peste copastie, ca nişte pisici speriate.

– Blestemaţilor! Fiţi blestemaţi cu toţii! spuse ultimul pirat.

Se întoarse spre parâmă, dar Althea se apropie brusc de el. Sabia ei o provocă pe a lui. Jos, piraţii din barcă îi strigau să se grăbească, fiindcă ei pleacă. Pe punte, Althea spuse pe neaşteptate:

– Pe ăsta îl oprim aici, ca să-l întreb ce ştie despre Kennit! Amber, aruncă peste copastie cârligul de abordaj. Lop, ajută-mă să-l imobilizez.

Pentru Lop, imobilizarea însemna să-şi rotească bâta din toate puterile, descriind un arc care trecu periculos de aproape de capul lui Amber înainte de a izbi cu toată forţa ţeasta piratului. Tatuatul se prăbuşi şi Lop începu să ţopăie într-un dans al victoriei.

– L-am dat gata, hei, am dat gata unul!

*

Stai la adăpost.

Cuvintele erau ca nişte ţepi implântaţi în mintea Altheei. Chiar pe când îşi îndeplinea îndatoririle de rutină, menite să înstăpânească iar ordinea şi calmul pe punte, cuvintele continuau

să-i toarne amărăciune în suflet, otrăvindu-i-l. *Stai la adăpost*, îi spusese el, și apoi dusese la bun sfârșit ceea ce ar fi trebuit să facă ea, smulsese cârligul care sfidase mai slabele ei puteri. O umilise arătându-i că, în ciuda strădaniilor sale, nimeni nu se putea bizui pe ea. Că e nepricepută. Iar Clef văzuse totul.

Nu tânjea să lupte și să ucidă. Nu despre asta era vorba. Sa știa că, după acea primă întâlnire, încă mai tremura până în măduva oaselor. Din clipa în care năvălitorii începuseră să mișune pe parâmele agățate de *Paragon*, o copleșise neliniștea. Dar nu se lăsase înfrântă. Nu înlemnise; nu țipase și nici nu fugise. Se străduise din răsputeri să-și îndeplinească îndatoririle. Dar nu fusese de-ajuns. Voia ca Brashen s-o respecte ca pe un năier în stare să se descurce oricând și ca pe un secund priceput în aceeași măsură. Iar el îi arătase clar că nu o respecta.

Părăsi puntea și se urcă pe greement, nu doar ca să se convingă că nu sunt urmăriți, ci și ca să se bucure de un moment de tăcere și singurătate. Ultima oară când o cuprinsese o astfel de furie, vina o purtase Kyle. N-ar fi crezut că Brashen o poate răni în același fel. Pentru o clipă, își sprijini fruntea de parâma care vibra și închise ochii. Crezuse că Brashen o respectă; mai mult decât atât, că ține la ea. Și acum asta. Îi lăsase un gust cu atât mai amar fiindcă se străduise cu mare grijă să păstreze distanța față de el, stând departe când ar fi dorit să-i fie aproape, ca dovadă a independenței și a puterii ei. Presupusese că stau la un braț distanță ca să păstreze disciplina pe corabie. Oare el o considera pur și simplu doar o distracție, un amuzament care trebuie lăsat deoparte după ce ridică ancora? Ei totul îi era refuzat. Nu se putea afișa nici ca o femeie care îl dorește, nici ca un camarad de pe aceeași corabie care merită respectul lui. Atunci ce era pentru el? O târfă? O responsabilitate nedorită? Când erau atacați, nu o trata ca pe un prieten care îl poate ajuta, ci de parcă ar fi trebuit s-o protejeze în timp ce apăra corabia.

Coborî încet de pe catarg, apoi se lăsă să cadă pe punte cam de la un metru înălțime. O oarecare parte din ea simțea că poate e nedreaptă. Dar, în acea stare de spirit, agitată de atacul piraților,

nu-i păsa. Confruntarea cu bărbați înarmați cu săbii, care ar fi omorât-o cu încântare, o schimbase. Bingtownul și tot ce era lipsit de pericole și plin de noblețe rămăseseră în urmă, la multe leghe distanță. Asta era acum viața ei. Dacă voia să supraviețuiască într-o asemenea lume, trebuia să se simtă bună la toate și puternică, nu protejată și vulnerabilă. Vocea care-și ținea discursul în mintea ei amuți brusc când se văzu față-n față cu adevărul. De-asta era atât de arzătoare furia ei împotriva lui Brashen. Când își dăduse seama de slăbiciunea ei, o silise s-o vadă și ea. Cuvintele lui îi mistuiseră încrederea în sine așa cum saliva de șarpe mistuia totul. Se topiseră deopotrivă curajul ei improvizat și încăpățânarea cu care voia să lupte și să se poarte ca și cum ar fi avut forța fizică a bărbaților care o atacau. Chiar și în final, Lop îl doborâse pentru ea pe bărbatul pe care-l voia prizonier. Lop, aproape un neghiob, fusese în timpul unei lupte mai valoros decât ea, pur și simplu, mulțumită mărimii și mușchilor săi.

Jek se apropie de ea tiptil, cu obrajii încă îmbujorați după luptă. Zâmbea larg, mulțumită de propria persoană.

– Căp'tanul vrea să te vadă, în legătură cu prizonierul.

Îi venea greu să-și ridice privirea către fața plină de siguranță de sine a lui Jek. În clipa aceea ar fi dat orice în schimbul staturii și puterii femeii mai voinice.

– Prizonierul? Credeam c-avem mai mulți.

Jek clătină din cap.

– Când lovește c-o bâtă, Lop nu se joacă. Omul ăla nu s-a mai trezit. I s-au bulbucat ochii și a-nceput să tremure din tot corpul. Pe urmă a murit. Păcat, fiindcă eu una cred că era șeful celor care ne-au abordat. Probabil ne-ar fi putut spune mai mult decât oricare altul. Cei pe care-i păzea Lavoy au încercat să sară peste copastie. Doi au izbutit, iar unul a murit pe punte. Însă un altul a supraviețuit. Căpitanul are de gând să-l ia la întrebări și vrea să fii de față.

– Mă duc imediat. Cum a fost pentru tine în timpul atacului?

Jek zâmbi cu gura până la urechi.

– Căpitanul m-a pus să-mpart armele. Probabil și-a dat seama că mi-am pierdut capul mai puțin decât unii dintre ceilalți. Însă n-am prea avut prilejul să mă folosesc de-o sabie.

– Poate data viitoare, îi făgădui sec Althea.

Femeia înaltă o privi nedumerită, de parcă ar fi dojenit-o, însă Althea se mulțumi să întrebe:

– Unde sunt? În cabina căpitanului?

– Nu. Pe puntea prora.

– Lângă galion? Ce e în capul lui?

Jek n-avea niciun răspuns; de fapt, Althea nici nu aștepta vreunul. În schimb, se grăbi să se îndrepte spre partea din față a corabiei, ca să vadă cu ochii ei despre ce era vorba. Când ajunse destul de aproape, observă nemulțumită că Brashen, Amber și Lavoy erau deja adunați în jurul prizonierului. Se simți desconsiderată. Brashen trimisese după ceilalți înainte de a o chema pe ea? Încercă să-și dea deoparte furia și invidia, dar păreau să fi prins rădăcini. Urcă pe puntea prora în tăcere.

Singurul prizonier rămas în viață era tânăr. Când îl capturaseră, fusese bătut și aproape sugrumat, dar vânătăile și umflăturile păreau singurele sale vătămări. Pe obraz i se întindeau mai multe tatuaje de sclav. Avea o claie deasă de păr castaniu rebel, pe care basmaua roșie nu izbutea să o îmblânzească. În ochii lui căprui, spaima și sfidarea se contopeau. Era așezat pe punte, cu încheieturile mâinilor legate la spate și cu gleznele înlănțuite laolaltă. Brashen și Lavoy erau în picioare, primul în fața prizonierului, dominându-l, iar al doilea lângă umărul lui. Cu buzele strânse, Amber stătea la distanță de grup. Nu-și ascundea dezaprobarea. O mână de năieri zăboveau pe puntea principală, dornici să vadă interogatoriul. Clef se număra printre ei. Althea îi aruncă o privire, însă ochii mari ai băiatului erau ațintiți asupra prizonierului. De față nu erau decât doi tatuați din echipaj. Păreau înarmați cu răbdare și aveau ochi reci.

– Vorbește-ne despre Kennit.

Vocea lui Brashen era egală, dar tonul lui era al unui om care se repetă.

Piratul aşezat pe punte se uita drept înainte, nepăsător. Nu scoase nicio vorbă.

– Lasă-mă să-ncerc şi eu, căpitane, îl imploră Lavoy, şi Brashen nu se opuse.

Primul secund vânjos se ghemui lângă pirat, îl înşfăcă de părul din creştet şi îl sili să-i întâlnească privirea.

– Uite care-i treaba, frumuşelule, mârâi Lavoy. Zâmbetul lui era mai cumplit decât un rânjet care dezgoleşte colţii: Poţi să ne fii de folos, vorbind cu noi. Sau poţi zbura peste bord. Ce preferi?

Piratul răsuflă scurt.

– Zbor peste bord şi dacă vorbesc.

Cuvintele lui erau pe jumătate suspin şi păru deodată mai tânăr decât Althea.

Însă răspunsul stârni mai degrabă cruzimea decât mila lui Lavoy.

– Atunci vorbeşte. Nimeni n-o să afle c-ai făcut-o, şi poate-ţi trag una-n cap înainte de a te lăsa să te scufunzi. Unde se află acest Kennit? E tot ce vrem să ştim. Porţi blazonul lui. Trebuie să ştii în ce port se adăposteşte.

Altheei nu-i veni să-şi creadă urechilor şi îi aruncă lui Brashen o privire grăitoare. Voia să ştie mult mai multe. Supravieţuise cineva din echipajul *Vivaciei*? Putea spera s-o răscumpere? Dar Brashen păstră tăcerea. Bărbatul legat clătină din cap. Lavoy îl pălmui, nu tare, dar lovitura cu palma deschisă îl trânti. Înainte de-a izbuti să se ridice, Lavoy îl prinse de păr şi îl săltă din nou în capul oaselor.

– Nu te-am auzit, îi spuse, rânjind batjocoritor.

– O să..., începu Amber, furioasă, dar Brashen o întrerupse pe neaşteptate:

– Ajunge!

Se apropie, postându-se din nou în faţa prizonierului.

– Vorbeşte cu noi, îl sfătui. Spune-ne ce vrem să ştim, şi poate că n-o să fie nevoie să mori.

Piratul răsuflă întretăiat.

– Mai bine mor decât să-l trădez pe Kennit, răspunse sfidător.

O zvâcnire bruscă a capului îl smulse din strânsoarea lui Lavoy.

– Dacă preferă să moară, îl pot ajuta, se oferi pe neașteptate *Paragon*.

Vocea îi deveni deodată mai tunătoare. Răutatea din ea zbârli părul de pe ceafa Altheei.

– Aruncă-mi-l mie, Lavoy. O să vorbească înainte de a-l da mării.

– Ajunge! se auzi Althea repetând strigătul lui Brashen.

Se apropie de prizonier și se ghemui ca să-l privească în ochi.

– Nu-ți cer să-l trădezi pe Kennit.

Vorbea cu blândețe.

– Ce crezi că fa...? începu Lavoy dezgustat, dar Brashen îl întrerupse.

– Dă-te deoparte, Lavoy. E dreptul Altheei.

– Dreptul ei?

Primul secund părea să nu-și creadă urechilor și se înfuriase.

– Taci sau pleacă de pe puntea prora.

Vocea lui Brashen era egală.

Lavoy se supuse, dar fața îi rămase împurpurată.

Althea nu se obosi să-l privească pe vreunul dintre cei doi. Se uită fix la prizonier până ce bărbatul își înălță ochii spre ai ei.

– Vorbește-mi despre corabia vie capturată de Kennit. Despre *Vivacia*.

O vreme, tânărul se mulțumi doar s-o privească. Pe urmă, trase aer în piept și pielea din jurul buzelor i se albi.

– Știu cine ești. Scuipa cuvintele: Semeni cu băiatul-preot. Ați putea fi gemeni. Își întoarse capul și chiar scuipă pe punte: Ești o blestemată de Haven. Nu-ți spun nimic.

– Sunt o Vestrit, nu o blestemată de Haven, ripostă Althea, indignată. Iar *Vivacia* e corabia familiei noastre. Vorbești despre Wintrow, nepotul meu? Așadar el trăiește?

– Wintrow. Așa-l chema. Ochii prizonierului sticliră cu înverșunare: Sper că e mort. Își merită moartea, și nu una rapidă. Oh, făcea paradă de bunătate. Ne aducea o găleată cu apă de mare și o cârpă, se târa prin cala murdară de parcă ar fi fost unul dintre noi. Dar nu era decât prefăcătorie. În tot acel timp, rămânea fiul

căpitanului. Mulți sclavi spuneau c-ar trebui să-i fim recunoscători, că a făcut pentru noi tot ce-a putut și că mulțumită lui am izbutit să ne eliberăm. Dar eu cred c-a fost mereu o iscoadă afurisită. Altminteri, cum ar fi putut să ne lase înlănțuiți acolo atâta amar de vreme? Spune-mi tu.

– Ai fost sclav la bordul *Vivaciei*, zise Althea cu voce joasă.

Atâta tot. Fără întrebări, fără contraziceri. Omul vorbea și spunea mai mult decât își dădea seama.

– Am fost sclav pe corabia familiei tale. Da.

Tânărul își scutură brusc capul, îndepărtându-și părul din ochi.

– O știi foarte bine. Nu-mi spune că nu recunoști tatuajul familiei tale.

Fără să vrea, ea îi cercetă fața. Cel mai nou tatuaj de pe obrazul lui era un pumn încleștat. I se potrivea lui Kyle. Trase aer în piept și vorbi cu blândețe.

– Eu n-am sclavi. Nici tatăl meu n-a avut. M-a convins că sclavia e o nedreptate. Nu există niciun sclav și niciun tatuaj al familiei Vestrit. Ceea ți s-a făcut a fost făcut de Kyle Haven, nu de familia mea.

– Te lepezi de toate, nu? La fel ca micul vostru băiat-preot. N-avea cum să nu știe ce ni se întâmpla. Nemernicul ăla de Torg. Venea noaptea printre noi și siluia femeile chiar în fața noastră. Pe una a omorât-o. Ea e început să țipe și el i-a îndesat o cârpă în gură. A murit în timp ce își făcea mendrele cu ea. Și el a râs. S-a ridicat și a plecat lăsând-o acolo, înlănțuită la doar doi oameni distanță de mine. Și niciunul dintre noi n-a putut face nimic. A doua zi, echipajul a tras-o afară și le-a aruncat-o șerpilor. Bărbatul miji ochii: Ar fi trebui să fii tu crăcănată acolo, sufocându-te. Măcar o singură dată ar trebui să fie una dintre voi.

Althea închise o clipă ochii. Imaginea era prea vie. Lângă copastie, Amber se-ntoarse brusc cu spatele, să privească marea.

– Nu-i vorbi ei așa, spuse Brashen cu asprime. Sau te-arunc peste bord cu mâna mea.

– Nu-mi pasă, îl întrerupse Althea. Înțeleg de ce-o spune. Lasă-l să vorbească. Își îndreptă toată atenția către prizonier.

Ceea ce a făcut Kyle Haven cu corabia familiei noastre n-a fost bine. Îmi dau seama de asta.

Se străduí să se uite în ochii dușmănoși ai bărbatului.

– O vreau pe *Vivacia* înapoi și, după ce-o s-o redobândesc, la bordul ei nimeni n-o să mai fie sclav vreodată. Asta e tot. Spune-ne unde-l putem găsi pe Kennit. O să răscumpărăm corabia. E tot ce vreau. Doar corabia. Și pe oamenii din echipaj rămași în viață.

– Ăștia-s foarte puțini.

Cuvintele ei nu înmuiaseră inima piratului. În schimb, părea să-i simtă punctele slabe și să fie nerăbdător s-o rănească. O țintuia cu privirea.

– Cei mai mulți au murit înainte de-a pune Kennit piciorul pe punte. Am omorât doi cu mâinile mele. El a ajuns la bord într-o zi superbă. Oamenii lui au pierdut ceva timp adunând leșurile și aruncându-le șerpilor. Și, oh, corabia n-a țipat în vreme ce-o făceau.

Se uita în ochii Altheei, vrând să vadă dacă a rănit-o. Ea nu încercă să pretindă contrariul. Se lăsă încet pe spate, sprijinindu-se pe călcâie. Totul trebuia privit în față. Nu era o Haven, însă corabia îi aparținea familiei ei. Sclavii fuseseră cumpărați cu banii familiei și echipajul tatălui ei îi înlănțuise în beznă. Ceea ce simțea nu era vinovăție; vinovăția era doar pentru propriile ei greșeli. Dar se simțea cumplit de răspunzătoare. Ar fi trebuit să rămână acasă, să-l înfrunte pe Kyle până la capăt. N-ar fi trebuit s-o lase nicidecum pe *Vivacia* să părăsească Bingtownul pentru un negoț atât de murdar.

– Unde-l putem găsi pe Kennit?

Piratul își linse buzele.

– Îți vrei corabia? N-o s-o capeți. Kennit a luat-o fiindcă a vrut-o. Și ea îl vrea. I-ar linge cizmele dacă ar putea ajunge la ele. Kennit îi spune dulcegării, ca unei târfe ieftine, iar ea pur și simplu e destul de naivă să-l creadă. L-am auzit vorbindu-i într-o noapte, vrăjind-o ca să devină corabia lui de pirat. Și ea a primit cu dragă inimă. N-o să se mai întoarcă la tine niciodată. S-a săturat

până peste cap de negoțul cu sclavi; acum se ține de piraterie alături de Kennit. Poartă culorile lui, la fel ca mine.

Ochii prizonierului cântăreau efectul cuvintelor sale.

– Corabia detesta transportul sclavilor. I-a fost recunoscătoare lui Kennit fiindc-a scăpat-o de așa ceva. N-o să vrea niciodată să se-ntoarcă la tine. Nici Kennit n-o să-ți primească răscumpărarea. Îi place *Vivacia*. Spune că și-a dorit dintotdeauna o corabie vie. Acum are una.

– Mincinosule!

Strigătul răbufni desprinzându-se nu de pe buzele Altheei, ci de pe ale lui *Paragon*.

– Sac de mațe mincinos! Dați-mi-l mie! Storc eu adevărul din el!

Vorbele galionului îi dădură Altheei o nouă lovitură. Îngrețoșată, se ridică încet. Capul i se învârtea, izbit de spusele prizonierului. Se potriveau cu cea mai adânc ascunsă dintre temerile ei. Știuse că viața dusă ca purtătoare de sclavi o s-o schimbe pe *Vivacia*. Era cu putință s-o fi schimbat chiar atât de mult? Atât de mult încât să se-ntoarcă împotriva propriei familii și să plece în lume de capul ei, alături de altcineva?

De ce nu?

Ea, Althea, nu-i întorsese spatele propriei familii, din pricina unei nemulțumiri mai mărunte?

O inundă un amestec oribil de gelozie, dezamăgire și trădare. Probabil că așa ceva simțea o soție când descoperea că bărbatul îi era necredincios. Sau un părinte care afla că fiica lui a ajuns curvă. Cum putuse *Vivacia* să facă una ca asta? Și cum putuse ea, Althea, s-o dezamăgească într-o asemenea măsură? Ce-avea să se-aleagă acum de frumoasa ei corabie, condusă pe căi greșite? Mai puteau fi vreodată ca înainte, o singură inimă și o singură minte, străbătând marea purtate de vânt?

Paragon continua să înșire cu patos amenințări la adresa piratului și rugăminți către ceilalți, implorându-i să-l dea pe mâna lui, căci putea să scoată de la el adevărul, da, avea să-l facă să spună

adevărul despre ticălosul de Kennit. Althea abia dacă-l auzea. Brashen o prinse de cot.

– Arăți de parcă ai fi gata să leșini, îi spuse cu glas scăzut. Te simți în stare să pleci? Să-ți păstrezi demnitatea în fața echipajului?

Cuvintele astea puneau capac la toate. Se smuci din mâna lui.

– Nu m-atinge, mârâi cu voce la fel de scăzută.

Demnitate, își spuse, avertizându-se singură, *demnitate*, dar nu putea face mai mult de-atât ca să nu-nceapă să țipe la el, ca o vânzătoare de pește. Brashen se trase înapoi, uluit, și Althea deslușI o fulgerătoare scânteiere de furie în adâncul ochilor lui negri. Își îndreptă brusc spatele, străduindu-se să se controleze.

Străduindu-se, știu ea dintr-odată, să-și separe sentimentele de ale lui *Paragon*.

Se întoarse spre prizonier și spre galion cu o secundă prea târziu. Lavoy îl ridicase pe pirat în picioare și îl ținea lipit de copastie. Amenințările se îngemănau: secundul urma să-l împingă, pur și simplu, peste bord, așa legat cum era sau urma să-l pocnească mai întâi. Tânărul avea un obraz mai roșu; primise cel puțin o lovitură. Amber îl ținea pe Lavoy de un braț tras către spate. Părea, dintr-odată, uluitor de înaltă. Althea era surprinsă că o femeie atât de delicată are destulă putere ca să țină pe loc brațul lui Lavoy. Expresia feței lui Amber părea să-l fi împietrit pe primul secund. Pe fața lui nu se citea frica; indiferent ce ar fi deslușit el în ochii lui Amber trecuse dincolo de spaimă. Althea văzu prea târziu adevărata amenințare.

Paragon se răsucise cât de mult putea. Mâna lui se întinse, pipăind orbește.

– Nu! strigă Althea, dar imensele degete de lemn deja găsiseră prizonierul.

Paragon îl smulse cu ușurință din strânsoarea lui Lavoy. Piratul urlă și, printre țipetele lui, răsună strigătul Altheei:

– Oh, *Paragon*, nu, nu, nu!

Galionul le întoarse spatele, ținând piratul în mâini, în fața sa. Își încovoie umerii asupra prizonierului răpit, ca un copil care înfulecă dulciuri furate. Murmura cu înverșunare ceva către

nefericitul pe care-l scutura încoace și încolo ca pe o păpușă de cârpă, dar Althea nu auzea decât implorările lui Amber:

– *Paragon*. Te rog, *Paragon*.

– Corabie! Pune imediat omul înapoi pe punte! răcni Brashen.

Glasul lui răstit spunea că nu acceptă nicio împotrivire, însă *Paragon* nici măcar nu tresări. Althea își dădu seama că strânge cu disperare balustrada în mâini, aplecându-se în afară.

– Nu! imploră ea corabia, care nu dădu niciun semn că ar fi auzit-o.

Lângă ea, Lavoy, cu dinții albi încleștați dezgoliți de o strâmbătură, se uita cu ochi bizar de lacomi. *Paragon* își apropie brusc fața de bărbatul pe care-l strângea în ambele mâini. Preț de o clipă îngrozitoare, Althea se temu c-o să-i smulgă capul dintr-o mușcătură. Însă el încremeni, ca și cum ar fi ascultat ceva cu atenție.

– Nu! strigă apoi. Kennit n-a spus niciodată asta! N-a spus c-a visat întotdeauna să aibă propria lui corabie vie! Minți! Minți!

Îl scutură pe bărbat, smucindu-l înainte și înapoi. Althea auzi oase pocnind. Piratul urlă, iar *Paragon* îl azvârli pe neașteptate. Trupul se dădu peste cap în lumina puternică a soarelui, apoi se prăvăli brusc în marea scânteietoare. Carnea plesni zgomotos apa. Și omul dispăru. Lanțurile de la glezne traseră la fund ceea ce mai rămăsese din el.

Althea se holba prostește la locul unde pierise. O făcuse. *Paragon* ucisese din nou.

Lângă ea, Brashen gemu adânc.

– Oh, corabie.

Galionul își întoarse capul fixându-i cu ochi orbi. Își strânse pumnii, apoi și-i lipi de piept, ca și cum ar fi vrut s-ascundă ceea ce făcuse. Vorbi cu glas de copil speriat și obraznic:

– L-am silit să răspundă. Divvytown. O să-l găsim pe Kennit la Divvytown. Divvytownul i-a plăcut întotdeauna.

Se încruntă orbește la tăcerea oamenilor adunați pe puntea prora.

– Asta voiați, nu-i așa? Să aflați unde e Kennit? N-am făcut nimic mai mult de-atât. L-am silit să vorbească.

– Chiar asta ai făcut, flăcăule, sublinie Lavoy cu brutalitate.

Până și el părea speriat de fapta lui *Paragon*. Clătină încet din cap. Apoi adăugă, cu voce destul de scăzută ca să nu-l audă decât oamenii:

– N-am crezut c-o s-o facă.

– Ba da, ai crezut, îl contrazise Amber pe față. Privirea ei îl ardea: De-asta l-ai adus pe omul ăla destul de aproape ca să-l poată înșfăca. Fiindcă l-ai vrut mort, ca pe toți ceilalți prizonieri.

Amber își întoarse brusc capul către Tatuații din echipaj, care urmăreau în tăcere ce se petrece.

– Ați fost cu toții amestecați în asta. Ați știut ce-o să se-ntâmple, dar ați stat cu mâinile-n sân. Asta a scos el la lumină din voi. Cel mai mare rău pe care vi l-a putut face sclavia. Privirea ei aspră se reîndreptă spre secund: Ești un monstru, Lavoy. Nu doar pentru ceea ce i-ai făcut acelui om, ci mai ales pentru ceea ce-ai trezit în *Paragon*. Încerci să-l transformi într-o brută de teapa ta.

Cu o zvâcnire a capului, *Paragon* își întoarse chipul desfigurat, parcă ferindu-se de vorbele lui Amber.

– Așadar nu-ți mai sunt pe plac. Ei bine, puțin îmi pasă. Dacă trebuie să fiu nevolnic ca să-ți plac ție, n-am nevoie să mă placi. Ca să știi!

Trecerea la astfel de copilării după ce ucisese cu brutalitate un om o făcu pe Althea să înlemnească de groază. Ce era corabia aia?

Amber nu răspunse în cuvinte. Se lăsă în jos până ce ajunse să-și sprijine fruntea de mâinile încleștate pe balustradă. Althea nu-și dădea seama dacă plânge sau se roagă. Se agăța strâns de lemnul vrăjitor, de parcă s-ar fi putut prelinge în el.

– N-am făcut nimic! protestă Lavoy.

Cuvintele lui rezonau pentru Althea ca o lașitate. Vorbea privindu-și echipajul de Tatuați.

– Toată lumea a văzut ce s-a-ntâmplat. Nimic n-a fost din pricina mea. Corabia a luat totul în mâinile sale, nu doar într-un singur fel.

– Gura! le porunci Brashen tuturor. Țineți-vă gura.

Făcu în grabă un tur al punții. Își plimbă privirea, cuprinzând întreg echipajul tăcut, adunat la prora. Ochii părură să-i zăbovească asupra lui Clef. Alb la față, băiatul își ținea ambele mâini încleștate peste gură. Ochii îi străluceau de lacrimi.

Când vorbi din nou, vocea lui Brashen era lipsită de orice emoție.

– Ne îndreptăm spre Divvytown cu toată viteza. În timpul atacului, echipajul a fost jalnic. Vom face mai multă instrucție, atât cu năierii de rând, cât și cu secunzii. Vreau să-și cunoască fiecare om locul și datoria și, bizuindu-se pe aceste cunoștințe, să treacă neîntârziat la fapte.

Își plimbă din nou ochii de la unii la alții. Părea mai bătrân și mai istovit decât îl mai văzuse vreodată Althea. Se întoarse din nou spre galion.

– *Paragon*, pedeapsa ta pentru nesupunere la ordinele mele e izolarea. Nimeni n-o să-i vorbească nicidecum corabiei fără îngăduința mea. Nimeni! repetă el în timp de Amber trăgea aer în piept, pregătindu-se să protesteze. Și nimeni n-are ce căuta aici, pe puntea prora, dacă îndatoririle sale nu i-o impun. Acum plecați cu toții, întoarceți-vă la treburile voastre. Imediat!

Brashen rămase tăcut la prora în vreme ce echipajul se retrăgea în tăcere, întorcându-se pe punte, în pat sau la postul de veghe. Se îndepărtă și Althea. În clipa aceea nu-l mai recunoștea pe Brashen câtuși de puțin. Cum putuse lăsa să se-ntâmple ceea ce se întâmplase? Nu vedea ce e Lavoy, ce-i face corabiei?

*

Brashen era chinuit de durere. Nu era vorba doar de tăietura care îi cobora de-a lungul coastelor, deși Sa îi era martor că îl ardea și îl ustura. Fălcile, spatele și viscerele îl dureau de încordare. Îl durea până și fața, dar nu-și mai aducea aminte cum să-și destindă mușchii de acolo. Althea se uitase la el cu un dezgust absolut; nu înțelegea de ce. Corabia lui vie, mândria lui, *Paragon* al lui, ucisese cu o sălbăticie bestială, care îl îngrețoșa; nu-l crezuse

în stare de așa ceva. Acum era aproape sigur că Lavoy recrutează nu doar oameni, ci chiar și corabia, ca să-i fie alături într-o revoltă împotriva căpitanului. Amber avea dreptate, deși el își dorea să n-o fi spus cu voce tare. Din motive pe care nu le înțelegea în totalitate, Lavoy avusese grijă să moară toți prizonierii. Pentru Brashen era copleșitor. Trebuia să le facă față tuturor acestora și să nu arate, nici măcar printr-o scurtă zvâcnire a unui mușchi al feței, că îl deranjează ceva. El era căpitanul. Ăsta era prețul. Tocmai când își dorea cel mai mult să-l înfrunte pe Lavoy sau s-o ia în brațe pe Althea, sau să-i ceară lui *Paragon* să explice cele petrecute, trebuia în schimb să-și îndrepte umerii și spatele. Să-și păstreze demnitatea. Pentru binele echipajului și al rolului său de comandant, nu trebuia să simtă nimic.

Stătea la prora și îi privea pe toți supunându-i-se. Lavoy se îndepărta aruncând peste umăr o privire grea de ranchiună. Althea mergea cu stângăcie, cu sufletul frânt. Brashen spera că rațiunea o să le spună celorlalte două femei s-o lase o vreme singură. Amber plecă ultima. Se opri lângă el, ca și cum ar fi vrut să-i vorbească. El îi întâlni ochii și clătină din cap în tăcere. *Paragon* nu trebuia să creadă că e cineva împotriva izolării lui. Trebuia să simtă că toată lumea îl dezaprobă. Imediat ce Amber părăsi puntea prora, Brashen se grăbi s-o urmeze. Nu-i adresă corabiei niciun cuvânt de despărțire. Se întrebă dacă *Paragon* măcar observa asta.

*

Paragon își șterse din nou, pe furiș, mâinile de partea de jos a prorei. Sângele era o chestie atât de lipicioasă. Atât de lipicioasă și atât de plină de amintiri. Se strădui să nu-l absoarbă pe omul pe care-l ucisese, dar, în cele din urmă, sângele își urmă calea. I se îmbibă în mâinile din lemn vrăjitor, bogat, roșu și încărcat de sentimente și senzații. Groaza și durerea erau cele mai puternice. Ei, odată ce se apucase de piraterie, cum se așteptase omul ăla să moară? Și-o făcuse cu mâna lui. Nu era vina lui *Paragon*.

Piratul ar fi trebuit să vorbească atunci când i-o ceruse Lavoy. Pe urmă, primul secund l-ar fi ucis cu blândețe.

În plus, piratul mințise. În privința lui Kennit. Povestise că o iubește pe *Vivacia*, c-a spus că și-a dorit întotdeauna o corabie vie a lui. Mai rău decât atât, susținuse că *Vivacia* s-a legat de Kennit. N-avea cum. Nu făcea parte din familia lui Kennit. Așa că omul mințise și murise.

Brashen era foarte furios pe el. Furia se născuse din vina lui Brashen, pentru că Brashen nu înțelegea un lucru simplu, precum uciderea cuiva care te-a mințit. *Paragon* descoperea că Brashen nu înțelege multe lucruri. Însă Lavoy înțelegea. Lavoy venea la el și stătea de vorbă cu el, îi istorisea povești de pe mare și îi spunea „flăcăule". Și înțelegea. Înțelegea că *Paragon* trebuie să fie așa cum era, că tot ce făcuse vreodată fusese nevoit să facă. Lavoy îi spunea că n-are de ce să se rușineze, că n-are de ce să regrete. Era de acord că oamenii îl împinseseră către tot ceea ce săvârșise vreodată. Brashen, Althea și Amber voiau cu toții să fie la fel ca ei. Voiau să pretindă că n-are un trecut. Niciun fel de trecut. Să fie așa cum doreau ei, pentru că altminteri nu le mai era pe plac. Însă el nu putea. În el erau prea multe sentimente despre care știa că nu le-ar fi plăcut. Prea multe voci care-i povesteau iar și iar amintirile urâte, dar voci firave, pe care nu le auzea prea bine. Voci firave ale sângelui, care scânceau din trecut. Ce-ar fi trebuit să facă în privința lor? Nu amuțeau niciodată, nu cu adevărat. Învățase să nu le dea atenție, dar asta nu le făcea să dispară. Însă nici măcar nu erau la fel de rele ca alte părți ale lui însuși.

Își șterse din nou mâinile de cocă. Așadar, de-acum înainte, nimeni n-avea să-i mai vorbească. Nu-i păsa. Nu era nevoie să stea de vorbă. Putea rezista ani de-a rândul fără să vorbească și fără să se clintească. O mai făcuse. Oricum, se îndoia că Lavoy avea să se supună acelei porunci. Ascultă zgomotul înfundat al tălpilor goale care alergau pe puntea lui ca să îndeplinească ordinele lui Lavoy. Chiar credeau că pot să-l pedepsească și în același timp să se-aștepte să navigheze voios, ducându-i la Divvytown? Aveau să vadă ei. Își încrucișă brațele pe piept și înaintă mai departe orbește.

10

ARMISTIȚII

Ploaia de toamnă răpăia în ferestrele dormitorului Ronicăi. Ea mai rămase o vreme nemișcată, ascultând-o. Focul arsese mocnit pe timpul nopții. Frigul din încăpere contrasta aproape plăcut cu căldura de sub pături. Nu voia să se ridice, nu încă. Stând într-un pat moale, în așternuturi curate și sub o pătură călduroasă, putea pretinde că realitatea e alta. Se putea întoarce în vremuri trecute, își putea imagina că *Vivacia* va sosi în port dintr-o zi în alta. Că se va întâlni cu Ephron, care se va apropia pe doc cu pași mari. Ochii lui negri se vor mări când o va vedea. Forța primei lui îmbrățișări o surprinsese întotdeauna. Căpitanul o va strânge în brațe ca și cum n-ar vrea să-i mai dea drumul niciodată.

Niciodată.

Disperarea o potopi. Cu un efort de voință, o lăsă să treacă. Era o suferință căreia îi supraviețuise; din când în când, durerea o mai ataca, însă atunci își reamintea că supraviețuise. Oricum, constată că se trezise de-a binelea. Era prea devreme, lumina noroasă a zorilor abia îi atinsese ferestrele.

Ce o trezise?

Își aduse vag aminte de-un tropot de copite pe aleea din fața intrării și de zgomotul unei uși deschise brusc. Sosise un mesager? Era singura explicație pentru astfel de zgomote în faptul

dimineții. Ronica se dădu jos din pat, se îmbrăcă în grabă, fără s-o trezească pe Rache, se furișă pe coridoarele întunecoase ale casei tăcute și coborî scara cu pași ușori.

Se pomeni zâmbind larg. Malta ar fi fost mândră de ea. Învățase că e mai puțin probabil să scârțâie treptele când calci pe muchiile lor și știa cum să rămână perfect nemișcată în cotloane întunecoase, neobservată de cei care trec pe lângă ea. Uneori stătea în camera de lucru prefăcându-se că moțăie, încurajând astfel servitorii să trăncănească în locuri unde îi putea auzi. Își găsise un cotlon plăcut, lângă fereastră, unde se putea preface absorbită de broderia ei, până când vremea tot mai rea a toamnei pusese capăt acestui vicleșug.

Ajunse la parter și traversă pe furiș holul până în dreptul camerei de lucru a lui Davad. Ușa era închisă, dar nu perfect. Se apropie și își lipi urechea de crăpătură. Izbuti să distingă glasul unui bărbat. Roed Caern? În ultima vreme, el și Însoțitoarea se vedeau fără îndoială foarte des. Rareori trecea o zi fără să stea de vorbă cu ea între patru ochi. La început, Ronica pusese asta pe seama amestecului lui în toată povestea cu moartea lui Davad. Însă acum toată lumea o considera o problemă rezolvată. Ce altceva îl adusese la ușa Serillei la o asemenea oră și cu o asemenea grabă?

Consiliul din Bingtown încheiase cercetarea morții lui Davad. Serilla dăduse de știre că, în virtutea împuternicirii primite de la Satrap, a ajuns la concluzia că moartea lui Restart se datorase unui accident de care nu era nimeni vinovat. Satrapia, adăugase ea, hotărâse că nu existau destule dovezi pentru a se putea spune că Davad trădase Jamaillia. De aceea, nepoata lui avea dreptul să-i moștenească proprietățile, însă Însoțitoarea Serilla urma să locuiască în continuare în vila Restart. Pentru această prelungire a ospitalității, nepoata avea să fie recompensată corespunzător, la momentul potrivit, după ce avea să se pună capăt tulburărilor din oraș. Serilla făcuse din această înștiințare un adevărat spectacol. Îi chemase pe conducătorii Consiliului în camera de lucru a lui Davad, îi servise cu delicatese și cu vin din pivnița acestuia,

apoi își citise hotărârea de pe un pergament. Ronica fusese de față, la fel ca și nepoata lui Davad, o femeie tânără, cu sânge-rece, care ascultase fără să comenteze. În încheiere, îi spusese Consiliului că e mulțumită. Se uitase la Roed în timp ce vorbea. Nu prea avea de ce să-și îndrăgească unchiul, dar Ronica se întreba totuși dacă nu cumva Roed o cumpărase sau o silise să reacționeze astfel. Pe urmă, conducătorii Consiliului declaraseră că, dacă moștenitoarea e mulțumită, sunt și ei mulțumiți.

În afară de Ronica, nimeni nu părea să-și aducă aminte că asta nu îndepărta pata de pe reputația familiei sale. Nimeni altcineva nu se încruntase când auzise că presupusa trădare a lui Davad nu fusese față de Bingtown, ci față de Jamaillia. Ronica rămăsese cu senzația că e bizar de izolată, ca și cum mersul lumii ar fi suferit o schimbare subtilă, lăsând-o undeva în urmă. Se așteptase ca Serilla s-o dea afară din casă imediat ce Consiliul se declarase de acord cu concluziile ei. În schimb, Însoțitoarea o încurajase clar să rămână. Cu mult prea multă căldură și bunăvoință, recunoscuse că o putea ajuta în privința strădaniilor de reunire a Bingtownului. Ronica se îndoia de sinceritatea ei. Adevăratul motiv al prelungirii ospitalității Serillei era ceea ce voia să descopere. Până în acel moment, secretul rămăsese de nedeslușit.

Își ținu răsuflarea, dându-și silința să nu scape niciun cuvânt. Tocmai vorbea Însoțitoarea.

– Le-a scăpat? În mesaj scrie că le-a scăpat?

Roed răspunse vorbindu-i de sus.

– Nu era nevoie. Pe un sul de pergament legat de piciorul unei păsări nu încap prea multe cuvinte. Au dispărut el, Însoțitoarea Kekki și fata aia. Dacă suntem norocoși, s-au înecat în fluviu. Însă să nu uităm că fata e din Bingtown, a crescut aici și e fiica unei familii de corăbieri. E probabil în stare să manevreze o barcă. Roed făcu o pauză: Faptul că ultima oară au fost văzuți într-o barcă mă duce cu gândul la o conspirație. Ție nu ți se pare oarecum straniu? Fata s-a dus în orașul îngropat și i-a scos afară în toiul unui cutremur atât de puternic cum în Trehaug n-a mai

fost altul de mulți ani. Nimeni nu i-a văzut plecând până când n-au fost zăriți de pe dragon într-o barcă.

– Ce vrea să-nsemne asta, „de pe dragon"? îl întrerupse Serilla.

– N-am idee, recunoscu Roed, pierzându-și răbdarea. N-am fost niciodată în Trehaug. Presupun că trebuie să fie un turn sau un pod. Ce contează? Satrapul a scăpat de sub controlul nostru. Se poate întâmpla orice.

– Aș vrea să citesc partea asta cu ochii mei.

Vocea Însoțitoarei era șovăitoare. Ronica se încruntă. Mesajul ajunsese la Roed înainte de a-l vedea ea?

– Nu poți. Am distrus pergamentul imediat ce l-am citit. N-are sens să riscăm să se afle totul în Bingtown mai devreme decât trebuie. Fii sigură că n-o să rămână prea multă vreme secretul nostru. Mulți negustori au legături strânse cu rudele lor din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Și alte păsări vor aduce aceeași veste. De-aia trebuie să acționăm repede și hotărâtor până nu încep alții să zbiere, pretinzând că au un cuvânt de spus despre ceea ce facem.

– Eu pur și simplu nu înțeleg. Cum s-a ajuns la așa ceva?

Însoțitoarea părea năucită.

– Au promis că acolo o să fie instalat confortabil și-o să se afle în siguranță. Când a plecat, l-am convins că e cel mai înțelept lucru pe care-l poate face pentru binele său. Ce l-a îndemnat să se răzgândească? De ce-a fugit? Ce vrea?

Ronica îl auzi pe Roed râzând zgomotos.

– O fi Satrapul tânăr, dar nu e prost. În privința mea se face adesea aceeași greșeală. Nu vârsta, ci moștenirea puterii îl face pe un om potrivit să conducă. Satrapul a fost născut pentru putere, Însoțitoareo. Spui că nu dă atenție substraturilor politicii, dar nu poate fi atât de orb ca să nu vadă cum te străduiești să pui mâna pe putere. Pesemne se teme chiar de ceea ce se-ntâmplă acum: preiei drepturile lui, vorbești în numele lui, hotărăști în locul lui ce trebuie să facem aici. Din câte am văzut și din câte ai spus, cuvintele tale nu prea sunt ceea ce m-aș fi așteptat cu adevărat s-aud de la Satrap. Hai să lăsăm deoparte toată prefăcătoria. Tu știi că Satrapul a abuzat de puterea lui asupra noastră.

Eu știu ce speri tu. Ți-ar plăcea să ai aici puterea lui și să ne conduci mai bine decât ne-a condus el.

Ronica auzi cizmele lui Roed lovind în podea în timp ce tânărul măsura încăperea cu pasul. Se îndepărtă puțin de ușă. Însoțitoarea păstra tăcerea.

Când Roed vorbi din nou, vocea lui își pierduse farmecul.

– Să fim sinceri. Avem un interes comun tu și cu mine. Amândoi vrem să vedem Bingtownul redat lui însuși. În jurul nostru, toată lumea pălăvrăgește despre independență sau despre împărțirea puterii cu Negustorii Noi. Dintre aceste două planuri, niciunul nu poate să meargă. Ca să ne fie negoțul prosper, trebuie să ne păstrăm legăturile cu Jamaillia. Din același motiv, Negustorii Noi trebuie siliți să părăsească orașul. Tu reprezinți pentru mine idealul; dacă rămâi în Bingtown, vorbind cu vocea Satrapului, ne asiguri îndeplinirea ambelor țeluri. Dar, dacă Satrapul moare, izvorul puterii tale piere odată cu el. Mai rău, dacă Satrapul se întoarce, scăpat de sub control, glasul lui îl acoperă pe al tău. Planul meu e simplu, măcar ca idee, dacă nu și ca execuție. Trebuie să redobândim controlul asupra Satrapului. După ce ajunge din nou în puterea noastră, îl silim să-ți cedeze autoritatea asupra Bingtownului. Tu ne poți micșora birurile, îi poți scoate pe chalcedeni din porturile noastre și poți confisca proprietățile Negustorilor Noi. Avem cel mai evident avantaj pentru negociere. În schimbul tuturor acestor concesii, îi oferim viața Satrapului. Odată ce pune totul într-un hrisov, îl păstrăm printre noi, tratându-l cu toate onorurile. Pe urmă, dacă apare amenințătoarea flotă jamailliană, suntem în posesia aceluiași atu. Li-l arătăm, ca să fie clar că n-au ce răzbuna. În cele din urmă, o să-l trimitem în siguranță înapoi, în Jamaillia. Toate astea au sens, nu?

– Cu două excepții, observă Serilla cu voce joasă. Satrapul nu mai e în mâinile noastre. Și – aici glasul i se ascuți – din toate astea, tu nu pari să câștigi mare lucru. Poate că ești patriot, Roed Caern, dar nu te cred cu desăvârșire altruist.

– De-asta trebuie să ne grăbim să-l găsim pe Satrap și să-l luăm din nou sub control. E evident, bineînțeles. Cât despre mine,

ambițiile și situația mea seamănă cu ale tale. Tatăl meu e un bărbat robust dintr-un neam de oameni care ating vârste înaintate. Vor mai trece ani, poate chiar cu zecile, până când voi deveni eu Negustorul din familia Caern. Nu mă simt îndemnat s-aștept atât de mult ca să am parte de putere și influență. Încă și mai rău, mă tem că, dacă voi aștepta, când voi ajunge să-i moștenesc rangul, Bingtownul nu va mai fi decât o umbră a lui însuși. Ca să-mi asigur viitorul, trebuie să-mi creez singur o poziție care înseamnă putere. Nu văd de ce noi doi nu ne-am putea uni eforturile.

Tocurile cizmelor lui Caern tropăiră grăbite pe podea. Ronica își imagină că se reîntorsese în fața Însoțitoarei.

– E clar că nu ești învățată să te descurci de una singură. Aici, în Bingtown, ai nevoie de un protector. Ne căsătorim. În schimbul protecției mele, al numelui meu și al casei mele, împarți puterea cu mine. Ce poate fi mai simplu?

Serilla răspunse cu voce joasă, care spunea că nu-i vine să creadă ce aude.

– Îți îngădui prea multe, fiule de Negustor!

El râse.

– Oare? Mă-ndoiesc c-o să primești o ofertă mai bună. Judecând după obiceiurile din Bingtown, ești aproape fată bătrână. Privește înainte, Serilla, cu mai mult de o săptămână sau de o lună. Până la urmă, necazurile de-acum vor trece. Și ce-o să se-aleagă atunci de tine? Nu te poți întoarce în Jamaillia. Oricine nu e orb și surd își poate imagina că nu ți-ai îndrăgit rolul de Însoțitoare a Satrapului Cosgo. Și-atunci, ce-o să faci? O să rămâi în Bingtown ca să trăiești în singurătate printre oameni care nu te vor accepta cu adevărat niciodată? O s-ajungi o femeie bătrână singură, fără copii. Casa și cămara Negustorului Restart nu vor rămâne la dispoziția ta pentru totdeauna. Unde-o să-ți duci traiul și cum?

– Așa cum ai sugerat, o să fiu vocea Satrapului aici, în Bingtown. O să-mi folosesc autoritatea ca să-mi câștig existența.

Ronica aproape că zâmbi când o auzi înfruntându-l pe Roed Caern.

– Ah. Înțeleg. Amuzamentul lui era nemascat: Îți imaginezi c-o să trăiești în Bingtown ca femeie independentă.

– Și de ce nu? Văd alte femei conducându-și propriul negoț și avându-și propria autoritate. Ia-o în considerare, de pildă, pe Ronica Vestrit.

– Da. S-o luăm în considerare pe Ronica Vestrit.

Vocea lui Roed o întrerupse nerăbdătoare pe cea a Serillei.

– Trebuie să avem în minte ceea ce se întâmplă acum. O să-ți dai seama curând că ți-am făcut o propunere generoasă. Între timp, să ne concentrăm asupra Satrapului. Și înainte de asta am mai avut motive să suspectăm familia Vestrit. Gândește cât de grotesc s-a străduit Davad Restart s-o aducă pe Malta Vestrit sub nasul Satrapului. Dacă ea l-a scos pe Satrap din mâinile Negustorilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice, avem de-a face cu o conspirație. Poate-l vor aduce înapoi, în Bingtown, ca să ia partea Negustorilor Noi. Poate că fuge pe fluviu către mare, ca să-i aducă pe aliații lui chalcedeni asupra noastră, cu foc și cu mașinării de război.

Se lăsă tăcerea. Ronica își întredeschise buzele și răsuflă prelung, în tăcere. Malta? Ce era cu toată povestea asta despre Satrapul răpit de ea? Nu putea fi adevărat. Malta nu putea fi amestecată în așa ceva. Însă Ronica simțea, cu o siguranță covârșitoare, că e adevărat.

– Avem totuși o armă. Vocea lui Roed întrerupse cu brutalitate cugetările Ronicăi: Dacă e vorba de o conspirație, avem o ostatică.

Următoarele lui cuvinte confirmară cele mai mari spaime ale Ronicăi.

– O avem pe bunica fetei. Viața ei e garanția că Malta se va alia cu noi. Chiar dacă nu-i pasă de rude, trebuie să-i pese de propria avere. Putem să confiscăm casa familiei ei, putem amenința c-o distrugem. Tânăra Vestrit are prieteni printre Negustorii din Bingtown. Poate fi „convinsă".

Urmară clipe de tăcere. Când vorbi din nou, Însoțitoarea își ridică vocea, ultragiată.

– Cum îți poate trece prin minte așa ceva? Ce-ai de gând? Vrei s-o iei prizonieră chiar de-aici, de sub acoperișul meu?

– Sunt vremuri grele. În glasul lui Roed răsuna convingerea: Blândețea n-o să reconstruiască Bingtownul. Trebuie să fim gata să acționăm cu brutalitate pentru binele patriei noastre. Nu sunt singurul care gândește astfel. Uneori, fiii Negustorilor pot vedea ceea ce nu mai deslușesc ochii obosiți ai taților lor. În cele din urmă, când locuitorii legitimi ai Bingtownului vor conduce din nou aici, toată lumea va ști că am avut dreptate. Am început să-i facem pe vârstnicii din Consiliu să ne vadă puterea. Celor care ni se opun nu le merge bine. Dar să lăsăm asta deoparte.

– Locuitorii legitimi ai Bingtownului?

Ronica n-avu prilejul să afle pe cine numea Roed astfel. Scârțâitul unei uși îndepărtate o preveni la timp. Cineva venea către ea. Agilă ca o fetișcană, părăsi dintr-un salt locul de unde trăsese cu urechea, străbătu în grabă coridorul și se strecură cu iuțeală într-o cameră de oaspeți. Acolo, în întunericul păstrat de obloanele trase, se opri, inima bătându-i în urechi. Preț de mai multe secunde, nu auzi decât sunetele de spaimă ale propriului trup. Apoi, când inima i se domoli și respirația i se liniști, la urechi îi ajunse altceva, toate zgomotele mărunte ale unei case care se trezește. Ascultând lângă ușa întredeschisă a camerei de oaspeți, auzi o servitoare ducând micul dejun în camera de lucru a lui Davad. Așteptă cu o nerăbdare dureroasă până când o auzi pe femeie plecând. Îi lăsă timp s-ajungă în bucătărie, apoi ieși din ascunzătoare, îndreptându-se cu sufletul la gură spre camerele ei.

Când intră închizând cu grijă ușa în urma sa, Rache deschise ochii, năuciți de somn.

– Trezește-te, îi spuse încet Ronica. Trebuie să ne-adunăm lucrurile și să fugim imediat de-aici.

*

Serilla se simțea jalnic de recunoscătoare fiindcă fuseseră întrerupți de servitoarea care aducea cafea și chifle. Roed îi aruncă femeii o privire aspră, dar tăcu la rândul său. Serilla simțea că numai în liniște își putea cântări propriile gânduri. Când Roed

se afla în încăpere, când stătea acolo, atât de înalt, și vorbea cu glas atât de puternic, ea se trezea dând aprobator din cap. Abia mai târziu izbutea să-și amintească tot ce spusese el și i se făcea rușine fiindcă fusese de acord.

Roed o înspăimânta. Când îi dezvăluise că știe că, în secret, ea speră să pună mâna pe puterea Satrapului, fusese cât pe ce să leșine. Când presupusese în mod calm că ar putea s-o ia de nevastă și trecuse amuzat peste faptul că ea luase asta drept un afront, simțise că se înăbușă. Mâinile încă îi mai erau ude de transpirație și îi tremurau în poală. Inima îi sărise din piept când camerista ei o trezise și îi spusese că Roed e jos și cere s-o vadă imediat. Se îmbrăcase în grabă, răstindu-se la cameristă când încercase s-o ajute. Nu avusese timp să-și aranjeze părul așa cum s-ar fi cuvenit. Îl periase de mântuială, și-l răsucise în creștet și îl prinsese cu agrafe. Se simțea la fel de neîngrijită ca o servitoare leneșă.

Însă în ea ardea o mică scânteie de mândrie. Îi ținuse piept lui Roed. Dacă umbra pe care o întrezărise prin crăpătura ușii fusese Ronica, atunci ea o prevenise. Bănuise că e cineva dincolo de ușă chiar în clipa când rostise el scandaloasa propunere de căsătorie. Cumva, bănuiala că propunerea lui nerușinată ajunsese și la urechile Ronicăi îi dăduse Serillei putere să-l respingă. Gândul că Negustoreasa din Bingtown l-ar fi putut auzi vorbindu-i astfel o umpluse de rușine. Iar rușinea se preschimbase într-un curaj prefăcut. Îl sfidase pe Roed prevenind-o pe Ronica. Și el nici măcar nu știa.

Rămase așezată la masa de lucru a lui Davad, țeapănă, în timp ce servitoarea îi lăsa micul dejun: cafea și chifle dulci, proaspete, de la bucătărie. În orice altă dimineață, parfumul cafelei și aroma bogată a chiflelor calde i-ar fi stârnit pofta de mâncare. Cu Roed acolo, arzând de nerăbdare, mirosul mâncării o îngrețoșa. Oare el avea să-și dea seama ce făcuse ea? Încă și mai rău, avea ea să regrete mai târziu? În zilele scurse de când o cunoscuse pe Ronica Vestrit, începuse s-o respecte. Cu toate că Negustoreasa trăda Jamaillia, Serilla nu voia nicidecum să fie întemnițată și torturată. Amintirea propriilor ei suferințe o asalta. Exact cu aceeași

nepăsare cu care Roed vorbea despre „convingerea" Ronicăi, tot așa și Satrapul o dăduse pe ea căpitanului chalcedean.

Imediat ce plecă servitoarea, Roed se apropie de masă și se servi singur.

– Nu putem irosi timpul, Însoțitoareo. Trebuie să ne pregătim înainte ca Satrapul să sosească ducând chalcedenii în lesă.

Era mult mai probabil să fie invers, se gândi ea, dar nu izbuti să dea glas cuvintelor. De ce, oh, de ce pierise clipa ei de curaj? Nici măcar nu era în stare să gândească logic când se afla Roed în aceeași cameră cu ea. Nu dădea crezare spuselor lui; știa că, în privința politicii, experiența ei era mai bogată, că ea putea analiza mult mai bine situația, însă, cumva, nu era în stare să acționeze pornind de la ideea asta. Când era el de față, se simțea captivă în lumea și în gândurile lui. În realitatea lui.

Roed o privea încruntat. Ea nu fusese atentă. El spusese ceva și ea nu-i răspunsese. Ce spusese? Mintea ei se întoarse cu disperare în urmă, dar nu găsi nimic. Nu izbuti decât să se holbeze la el din ce în ce mai speriată.

– Ei, dacă nu vrei cafea, să chem servitoarea să-ți aducă niște ceai?

Serilla își recăpătă graiul.

– Nu, te rog nu te deranja. Cafeaua e perfectă, serios.

Înainte de a apuca ea să facă vreo mișcare, Roed i-o și turnă. Îl privi adăugând în ceașcă miere și frișcă în cantitate mult prea mare pentru gustul ei, dar nu spuse nimic. El puse pe o farfurie și o chiflă dulce și îi aduse totul. Când îi așeză farfuria în față, o întrebă de-a dreptul:

– Însoțitoareo, te simți bine? Ești palidă.

Pe brațele lui bronzate, mușchii se conturau reliefați. Încheieturile degetelor păreau creste tari. Ea se grăbi să-și ridice ceașca și să soarbă. Pe când o lăsa jos, încercă să-i răspundă cu voce egală. Replica sună oarecum oficial.

– Mă simt foarte bine. Te rog, continuă.

– Propunerile de pace făcute de Mingsley sunt o farsă, o abatere a atenției, ca să ne țină ocupați în vreme ce-și adună forțele.

Știu de fuga Satrapului, au aflat probabil mai multe amănunte decât noi. Sunt de asemenea sigur că familia Vestrit a fost amestecată de la bun început în toată povestea. Gândește-te cum s-a străduit baba să ne discrediteze la întrunirea Consiliului Negustorilor. Voia să abată atenția de la propria ei trădare.

– Mingsley..., începu Serilla.

– Nu e demn de încredere. E mai bine să ne folosim de el. Să-l lăsăm să ne facă propuneri de armistițiu. Să părem chiar nerăbdători să-l întâlnim. Pe urmă, după ce-l îmboldim să meargă destul de departe, îi luăm gâtul.

Roed își însoți vorbele cu o mișcare bruscă a mâinii.

Serilla își adună tot curajul.

– Ceva nu se potrivește. Ronica Vestrit mi-a spus să n-am încredere în Mingsley. Cu siguranță că, dacă ar fi fost în cârdășie cu el...

– Ar fi făcut tot ce se poate ca să pară că nu e, încheie Roed cu hotărâre.

Ochii lui negri străluceau de furie.

Serilla trase aer în piept și-și îndreptă spatele.

– Ronica m-a îndemnat adesea să închei o pace în care să aibă ceva de spus toate fațiunile din Bingtown. Nu doar Negustorii Vechi și Noi, ci și sclavii și oamenii de pe Cele Trei Corăbii și toți ceilalți mai nou sosiți. Insistă că trebuie să cadă cu toții de acord asupra unui armistițiu ca să ajungem apoi la o pace mulțumitoare pentru toată lumea.

– Atunci piere pe limba ei! declară categoric Roed Caern. Astea sunt cuvintele cuiva care trădează și Bingtownul, și pe Negustorii Vechi, și Jamaillia. Ar fi trebuit să ne dăm seama că familia Vestrit e coruptă când i s-a îngăduit fiicei lor să se mărite cu un străin, și chalcedean pe deasupra. *Atât de departe* în trecut se întind rădăcinile conspirației. Ani și ani de-a rândul au complotat și au scos profit pe seama Bingtownului. Bătrânul n-a făcut niciodată negoț în susul Fluviului Ploilor Sălbatice. Știai? Ce Negustor în toate mințile, proprietar al unei corăbii vii, ar renunța la un astfel de avantaj? Și totuși câștiga bani cumva. De

unde? De la cine? Au luat în familie un bărbat pe jumătate chalcedean. Pentru mine, asta reprezintă un indiciu. Nu te face să bănuiești că familia Vestrit a renunțat de la bun început la loialitatea față de Bingtown?

Își înșira argumentele mult prea repede. Serilla avea senzația că logica lui cade asupra ei aidoma unor lovituri de măciucă. Se trezi dând aprobator din cap și se opri cu un efort. Izbuti să vorbească:

– Dar, ca să faci pace în Bingtown, trebuie să ajungi la o înțelegere între toți cei care locuiesc aici. Neapărat.

El o surprinse când o aprobă cu o înclinare a capului.

– Întocmai. Ai dreptate. Dar eu aș spune, mai degrabă, înțelegere între toți cei care vor locui aici. Negustorii Vechi. Coloniștii de pe Cele Trei Corăbii, care au încheiat un pact cu noi când au sosit în oraș. Și toți cei care au mai venit între timp, singuri sau cu familiile lor, ca să-și însușească obiceiurile noastre și să trăiască după legile noastre, recunoscând totodată că ei nu vor deveni niciodată negustori din Bingtown. Reprezintă un grup alături de care putem trăi. Dacă scăpăm de Negustorii Noi și de sclavii lor, prosperitatea noastră se va reface. Lasă-i pe Negustorii Vechi să ia în stăpânire terenurile oferite Negustorilor Noi prin încălcarea legii, ca o reparație pentru nesocotirea cuvântului dat nouă de Satrap. Pe urmă, totul va fi din nou bine în Bingtown.

Era logica unui copil, prea simplă ca să fie realistă. Să refacem totul așa cum a fost cândva, propunea el. Nu-și dădea seama că istoria nu e o cană cu ceai pe care-l torni înapoi în ceainic? Serilla făcu o nouă încercare, străduindu-se să-și pună în glas o forță pe care n-o simțea.

– Nu mi se pare drept. Sclavii au fost aduși aici fără să fie întrebați dacă vor. Poate că...

– Este drept. Vor fi trimiși de unde-au venit tot fără să fie întrebați. E un echilibru perfect. Să se ducă înapoi și să fie problema celor care i-au adus încoace. Altminteri vor continua să vagabondeze pe străzi, prădând, distrugând și jefuindu-i pe oamenii cumsecade.

În Serilla se reaprinse o mică scânteie din firea ei de altădată. Vorbi fără să se gândească.

– Și cum propui să facem toate astea? întrebă. Le spui, pur și simplu, să plece? Mă-ndoiesc că se vor supune.

Preț de o clipă, Caern păru șocat. Prin ochi îi trecu fulgerător o umbră de îndoială. Pe urmă, buzele lui subțiri se curbară a dispreț.

– Nu sunt idiot, se răsti. Va fi vărsare de sânge. Știu. De partea mea mai sunt și alți negustori și fii de negustori. Am discutat despre asta. Suntem cu toții de acord că e nevoie de vărsare de sânge înainte de se încheia toată nenorocirea asta. E prețul plătit pentru Bingtown de strămunii noștri. Acum e rândul nostru și, dacă trebuie să-l plătim, îl vom plăti. Dar intenționăm să nu vărsăm sângele nostru. Oh, nu.

Trase aer în piept și începu să măsoare încăperea cu pași iuți.

– Uite ce e de făcut. Vom avea o întrunire de urgență a negustorilor – nu, nu a tuturor, doar a conducătorilor Consiliului. O să le dăm veștile noastre cumplite: Satrapul a dispărut în urma unui cutremur din Trehaug și ne temem că e mort. Așa că ai hotărât să treci la fapte pe cont propriu, să pui capăt tulburărilor din Bingtown. Spune-le că trebuie să facem cu Negustorii Noi un pact pentru încheierea păcii, dar subliniază că trebuie semnat de câte un reprezentant al fiecărei familii. Îi trimitem vorbă lui Mingsley că suntem gata să discutăm condițiile, dar că fiecare familie de Negustori Noi trebuie să-și trimită la negocieri câte un reprezentant. Ținând cont că ne aflăm în timpul unui armistițiu, să vină neînarmați și fără servitori sau gărzi de corp de orice fel. Să vină în Sala Negustorilor. Odată ce-i avem acolo, putem închide capcana. Îi anunțăm pe Negustorii Noi că trebuie să plece fără scandal de pe țărmurile noastre, renunțând la toate proprietățile lor de aici, sau prețul va fi plătit de ostatici. Îi lăsăm să hotărască ei cum și ce fac, dar îi înștiințăm că ostaticii vor fi eliberați și îmbarcați pe o corabie ca să li se alăture după ce se vor afla cu toții la o zi de mers pe mare distanță de Bingtown. Apoi...

– Eşti într-adevăr gata să-i ucizi pe toţi ostaticii dacă Negustorii Noi nu se supun?

Serilla nu mai găsea forţă pe care să şi-o pună în glas.

– N-o să se-ajungă la asta, se grăbi el s-o asigure. Şi, dacă se va ajunge, vina va fi de fapt a rudelor lor, nu a noastră. Dacă ne vor sili s-o facem... dar ştii că nu se va întâmpla.

Vorbea prea repede. Voia s-o convingă pe ea sau să se convingă pe sine însuşi?

Serilla îşi dorea să găsească destul curaj ca să-i spună cât de prost e. Era un băieţel uriaş, care îndruga aiureli violente. Fusese o proastă când crezuse că se poate bizui pe el pentru ceva. Descoperise prea târziu că e o unealtă cu muchii ascuţite. Una de care trebuia să se descotorosească înainte de-a face mai mult rău. Însă nu putea. Stătea în faţa ei, cu nările lărgite, cu pumnii strânşi pe lângă corp, iar ea îi simţea furia din spatele măştii calme, furia care îi hrănea ura aşa-zis îndreptăţită. Dacă îl contrazicea, ura aia s-ar fi putut întoarce împotriva ei. Tot ce putea face era să fugă.

Se ridică încet, încercând să pară calmă.

– Îţi mulţumesc că mi-ai adus vestea asta, Roed. Acum am nevoie de ceva timp ca să cuget asupra ei.

Îşi înclină cu sobrietate capul către el, sperând că o să-i răspundă c-o plecăciune geamănă şi o să plece.

Însă el clătină din cap.

– N-ai timp să stai pe gânduri, cântărind lucrurile, Însoţitoareo. Împrejurările ne silesc să trecem imediat la fapte. Scrie-le conducătorilor Consiliului mesaje, ca să-i chemi aici. Pe urmă trimite-le printr-un servitor. Pe bătrâna Vestrit o s-o arestez chiar eu. Spune-mi care e camera ei. O încruntare bruscă îi încreţi fruntea între sprâncene: Sau te-a făcut să treci de partea ei? Crezi că poţi dobândi mai multă putere dacă intri în conspiraţia Negustorilor Noi?

Firesţe. Orice împotrivire l-ar fi făcut s-o treacă în rândul duşmanilor. Pe urmă ar fi tratat-o cu aceeaşi grosolănie cu care se pregătea s-o trateze pe Ronica. Negustoreasa Vestrit îl speriase când se ridicase împotriva lui.

Oare Ronica fusese într-adevăr pe coridor? Îi auzise avertizarea și o înțelesese? Avusese timp să fugă? Serilla făcuse ceva ca s-o salveze sau o sacrifica pentru a se salva pe sine însăși?

Pumnii lui Roed se încleștau și se descleștau fără încetare. Serilla își putea imagina prea clar cu câtă brutalitate aveau să strângă încheieturile mâinilor bătrânei. Însă nu-l putea opri. Dacă ar fi încercat, ar fi brutalizat-o, atât și nimic mai mult; era prea masiv și prea puternic, era un bărbat prea intimidant. Nu putea gândi când se aflau în aceeași încăpere, dar însărcinarea pe care o lua asupra lui l-ar fi îndepărtat pentru o vreme. N-avea să poarte ea vina, nu mai mult decât o purta pentru moartea lui Restart. Făcuse tot ce se putea face, nu? Dar dacă umbra din dreptul ușii nu însemnase că acolo se afla cineva? Dacă bătrâna încă mai dormea? Gura i se uscase, însă o străină rosti cuvintele groaznice.

– În capul scărilor. A patra ușă pe stânga. Camera lui Davad.

Roed plecă, cizmele răsunându-i hotărât pe podea, în timp ce se îndepărta.

Serilla îl urmări cu privirea. După ce nu-l mai văzu, se ghemui cu capul în mâini. Nu era vina ei, își spuse, încercând să se consoleze. Nimeni n-ar fi putut trece prin ce trecuse ea fără să rămână cu cicatrice. Nu era vina ei. Cuvintele Ronicăi îi reveniră în minte ca o stafie dojenitoare: „Asta e provocarea, Însoțitoareo. Să înveți din cele ce ți s-au întâmplat, nu să rămâi captiv în capcana lor."

*

Cunoașterea hărții Bingtownului nu era totuna cu a cunoaște relieful orașului. Cu un suspin fără lacrimi, Ronica își ținu răsuflarea la vederea unei viroage cu pereți abrupți care îi tăia calea. Ea hotărâse s-o conducă pe Rache pe acolo, prin pădurea din spatele casei lui Davad. Știa că, dacă merg drept înainte, către mare, ajung în partea săracă a Bingtownului, unde locuiau familiile coloniștilor de pe Cele Trei Corăbii. Văzuse asta de multe ori pe harta din camera de lucru a lui Ephron. Dar pe hartă nu erau

trecute nici viroaga care șerpuia prin pădure, nici firul de apă mocirloasă de pe fundul ei. Se opri, privind în jos.

– Poate-ar fi trebuit s-o luăm pe drum, îi spuse lui Rache cu nefericire în glas.

Își înfășură mai strâns în jurul umerilor șalul care picura de apă.

– Pe drum ne-ar fi dat de urmă cât ai clipi. Nu. Ai fost înțeleaptă când ai luat-o pe-aici.

Servitoarea prinse pe neașteptate mâna Ronicăi, o puse pe brațul și o bătu liniștitor pe dosul palmei.

– Să mergem de-a lungul apei. Fie o s-ajungem la vreun vad prin care traversează animalele, fie o să ne ducă pe plajă. Acolo o să mergem pe țărm până în locul unde stau bărcile de pescuit.

Rache o luă înainte și Ronica o urmă recunoscătoare. Tufe rămuroase fără frunze li se agățau de fuste și de șaluri, însă Rache înainta vitejește printre ferigi-sabie și salal cu frunze ude. Cedri falnici li se înălțau deasupra capetelor, oprind în cea mai mare parte revărsarea ploii, dar, din când în când, câte o creangă joasă își răsturna povara peste ele. Nu aveau bagaje. Nu avuseseră timp să-mpacheteze nimic. Dacă oamenii de pe Cele Trei Corăbii nu le primeau, aveau să-și petreacă următoarea noapte afară, fără niciun alt adăpost în afară de propria piele.

– Tu n-ar fi trebuit să fii amestecată în asta, Rache, se simți Ronica datoare să-i spună. Dacă mă părăsești, te poți refugia printre Tatuați. Pe tine Roed n-are de ce să te urmărească. O să fii în siguranță.

– Prostii, răspunse servitoarea. În plus, nu știi drumul către casa lui Sparse Kelter. Sunt convinsă că acolo trebuie să mergem mai întâi. Dacă nu ne primește, ne putem refugia amândouă printre Tatuați.

Pe la jumătatea dimineții, ploaia se domoli. Ajunseră într-un loc unde o potecă ducea în josul pantei abrupte a viroagei. Printre numeroasele urme de copite, Ronica văzu, întipărit în noroiul alunecos, conturul unei tălpi goale. Pe acolo nu treceau doar cerbi și căprioare. Se ținu după Rache cu stângăcie, prinzându-se de trunchiurile copacilor și de tufe ca să nu cadă. Când ajunseră

jos, picioarele ei zgâriate erau pline de noroi până la genunchi. N-avea mare importanță. Peste pânza de apă lată și verde din fundul viroagei nu se întindea niciun pod. Cele două femei o traversară cu trudă, în tăcere. Malul din partea opusă nu era nici la fel de abrupt, nici la fel de înalt. Ținându-se strâns una de alta, îl urcară împleticindu-se și intrară într-o pădure mai rară.

Acum erau pe o cărare și nu avură prea mult de mers înainte ca aceasta să se lățească, devenind un drum bătătorit. Ronica începu să întrezărească printre copaci adăposturi improvizate. La un moment dat, simți miros de fum de lemne și de terci de ovăz în fierbere. Stomacul prinse să-i chiorăie.

– Cine locuiește aici, pe coclauri? o întrebă pe servitoare când femeia o îndemnă să se grăbească.

– Oameni care nu pot locui nicăieri altundeva, îi oferi Rache un răspuns vag.

O clipă mai târziu adăugă, parcă rușinându-se fiindcă vorbise pe ocolite:

– În cea mai mare parte, sclavi fugiți de la Negustorii Noi care le erau stăpâni. Trebuie să trăiască ascunși. Nu pot nici să caute de lucru, nici să părăsească orașul. Negustorii Noi au pe docuri supraveghetori care opresc orice sclav fără hrisoave. Ăsta nu e singurul sat de cocioabe ascunse prin pădurile din jurul Bingtownului. Mai sunt și altele, și s-au înmulțit după Noaptea Focului. Ronica, aici se ascunde un întreg alt Bingtown. Cei de aici trăiesc de azi pe mâine, din firimiturile negoțului vostru, dar sunt și ei tot oameni. Vânează pe furiș, au mici grădini ascunse sau culeg din pădure nuci sălbatice și alte fructe. Fac troc, mai ales cu familiile de pe Cele Trei Corăbii, ca să primească în schimb pește, pânzeturi și alte lucruri de care au neapărată nevoie.

Trecură pe lângă două cocioabe sprijinite una de alta în umbra unui pâlc de cedri.

– N-am știut niciodată că sunt atât de mulți, se bâlbâi Ronica.

Rache pufni, amuzată.

– Fiecare Negustor Nou care vine în orașul nostru aduce cu sine cel puțin zece sclavi. Dădace, bucătari și lachei care-l slujesc

acasă și lucrători pentru munca de pe câmp și din livezi; nu ies să se plimbe printre voi, dar sunt aici. Un zâmbet firav îi undui tatuajul: Dacă nu altceva, măcar numărul nostru ne face o forță demnă de luat în seamă. Suntem aici și aici vom rămâne, Ronica, la bine și la rău. Bingtownul trebuie să admită asta. Nu putem continua să trăim ca niște proscriși ascunși la marginile orașului. Trebuie să fim recunoscuți și acceptați.

Ronica păstră tăcerea. Cuvintele fostei sclave erau aproape amenințătoare. În josul potecii, zări un băiat și o fetiță, dar, o clipă mai târziu, amândoi se făcuseră nevăzuți, ca niște iepuri speriați. Ronica începu să se întrebe dacă Rache alese dinadins drumul ăla. Fără îndoială, se simțea în largul ei, într-un loc familiar.

Urcară un alt deal, lăsând în urmă așezarea de colibe și cocioabe răsfirate. Le înconjurau copaci veșnic verzi, făcând ziua noroasă și mai întunecată. Cărarea părea mai îngustă și mai puțin umblată, însă acum, când le căuta cu privirea, Ronica văzu multe altele pornind din ea. Înainte de a ajunge la casele coloniștilor de pe Cele Trei Corăbii, pe plaja argiloasă, poteca părea croită doar de animale. Dinspre apă sufla un vânt rece. Ronica se strâmbă gândindu-se cât de jerpelită și de plină de noroi era, dar nu era nimic de făcut.

În acea parte a Bingtownului, casele urmăreau conturul plajei, pentru ca oamenii să-și poată vedea vasele de pescuit când se întorceau. În timp ce Rache o grăbea, Ronica înainta de-a lungul străzii privind în jur cu o curiozitate dublată de prudență. Nu mai fusese acolo niciodată. În golful neapărat de furtuni, apa băltea în gropile de pe strada șerpuitoare. Copiii se jucau pe verandele lungi ale caselor din șindrilă. Mirosul de lemn ud ars și de pește afumat plutea în vântul iute. Între case erau întinse năvoade care așteptau să fie cârpite. Revolta și pustiirea care îi urmase nu făcuseră aproape deloc ravagii în acea parte a orașului. Apărată de vremea rea de o mantie cu glugă, o femeie trecu pe lângă ele împingând o roabă plină cu plătică. Le salută cu o înclinare a capului.

– Uite, asta e casa lui Sparse, spuse Rache pe neașteptate.

Clădirea dezordonată cu un singur cat nu se deosebea prea mult de cele din împrejurimi. Un strat proaspăt de var alb era singurul semn de mai multă prosperitate observat de Ronica. Urcară pe veranda acoperită care se întindea pe toată lungimea casei și Rache bătu cu hotărâre la ușă.

În timp ce aceasta se deschidea, Ronica își îndepărtă de pe față părul ud de ploaie. În prag apăru o femeie înaltă, ciolănoasă și plesnind de sănătate, aidoma multor altor coloniști de pe Cele Trei Corăbii. Era pistruiată și părul de culoarea nisipului, ars de soare și de vânt, avea o tentă roșiatică. Preț de o clipă le privi lung, bănuitoare, apoi un zâmbet îi îndulci fața.

– Mi-aduc aminte de tine, îi spuse lui Rache. Ești femeia care a cerșit de la tati o bucată de pește.

Rache dădu din cap, nicidecum jignită de o asemenea descriere.

– De-atunci am mai venit de două ori să-l văd. Tu ai fost de fiecare dată plecată cu barca, la pescuit de plătică. Ești Ekke, nu-i așa?

Fata nu mai șovăi.

– Ah, atunci intrați. Amândouă păreți mai ude decât apa. Nu, nu, nu contează c-aveți noroi pe pantofi. Dacă destul de mulți oameni aduc noroi înăuntru, cineva o să-nceapă să-l care afară.

Judecând după ceea ce se vedea chiar dincolo de ușă, asta urma să se-ntâmple cât de curând. Podeaua neacoperită era din scânduri tocite de prea mulți pași. Tavanul era scund, iar prin ferestrele mici nu pătrundea prea multă lumină. O pisică dormea, cu labele răsfirate, lângă un câine de vânătoare flocos. Când îl ocoliră, dulăul deschise un ochi, devenind conștient de prezența lor, apoi își continuă somnul. Dincolo de el era o masă solidă, înconjurată de scaune rezistente.

– Vă rog, așezați-vă, le invită fata. Și scoateți-vă hainele ude. Tati nu e acasă, dar mă aștept să se-ntoarcă în curând. Ceai?

– Aș fi nespus de recunoscătoare, răspunse Ronica.

Ekke umplu un ibric cu apă dintr-un butoiaș. Îl puse pe foc uitându-se peste umăr la cele două femei.

– Păreți moarte de oboseală. Ne-a rămas un strop din terciul de dimineață, cam gros și cam cleios, dar hrănitor. Vreți să vi-l încălzesc?

– Te rugăm, răspunse Rache, când Ronica nu izbuti să-și găsească deloc cuvintele.

Ospitalitatea sinceră și simplă cu care fata primise două străine îi umplu ochii de lacrimi și, în același timp, își dădu seama cât de udă și de murdară trebuia să arate ca să trezească atâta milă. Se simți umilită la gândul c-a ajuns să cerșească la ușile familiilor de pe Cele Trei Corăbii. Ce-ar fi crezut Ephron despre ea dacă ar fi văzut-o astfel?

Terciul rămas era într-adevăr gros și cleios. Ronica își devoră porția însoțită de o cană de ceai roșu fierbinte, plăcut aromat cu nucșoară, după cum obișnuiau coloniștii de pe Cele Trei Corăbii. Ekke părea să-și dea seama că amândouă sunt înfometate și istovite. Le lăsă să mănânce vorbind tot timpul numai ea, despre vremea schimbătoare a iernii, despre năvoadele care au nevoie de cârpituri și despre cantitatea de sare pe care trebuie s-o cumperi ca să poți pune la păstrare destul pește pentru anotimpul furtunilor. La toate astea, Ronica și Rache dădeau aprobator din cap, mestecând.

Când terminară terciul, Ekke le luă castroanele goale și le umplu din nou cănile cu ceaiul aromat și aburind. Apoi se așeză și ea pentru prima oară, cu o cană a ei.

– Voi sunteți femeile cu care a mai stat tati de vorbă, nu-i așa? Ați venit să discutați cu el despre ceea ce se petrece în Bingtown, ei?

Ronica îi aprecie sinceritatea cu care le spunea ea lucrurilor pe nume și îi răspunse tot așa.

– Nu tocmai. Eu am vorbit cu tatăl tău de două ori despre nevoia de unire a tuturor oamenilor din oraș și de negocieri pentru pace. Nu putem lăsa totul să meargă ca acum. Dacă o ținem tot așa, chalcedenii n-au de făcut nimic altceva decât să stea la intrarea portului, așteptând să ne sfâșiem între noi. Acum, dacă ni se întorc corăbiile plecate în patrulare, o să le fie greu

să-și împrospăteze proviziile de hrană. Ca să nu mai spun că pe tații și pe frații noștri nu-i trage inima să plece să-i izgonească pe chalcedeni când își fac griji că familiile le rămân acasă, lipsite de apărare.

Ekke aprobă totul dând din cap, cu fruntea împărțindu-i-se în două prin adâncirea unui rid.

Rache se amestecă pe neașteptate, cu voce lină:

– Dar nu de asta ne aflăm acum aici. Eu și Ronica chiar căutăm adăpost, dacă se poate printre voi, oamenii de pe Cele Trei Corăbii. Viețile ne sunt în pericol.

Prea dramatic, se gândi Ronica plină de jale, când o văzu pe Ekke mijind ochii. O clipă mai târziu, de pe verandă se auzi zgomot de cizme frecate de scânduri și ușa se deschise, iar Sparse Kelter intră. Era întocmai cum îl descrisese Rache, cu pieptul și burta cât un butoi și cu mai mult păr roșcat în barbă și pe brațe decât pe creștetul capului. Se opri uluit, apoi închise ușa în urma sa și rămase locului, scărpinându-se nedumerit în barbă. Se uită de la fiica lui la cele două femei așezate la masă, alături de ea.

Trase brusc aer în piept, de parcă tocmai și-ar fi adus aminte de bunele maniere. Însă le salută la fel de tăios ca fiica lui.

– Ce-o aduce pe Negustoreasa Vestrit la ușa și la masa mea?

Ronica se grăbi să se ridice în picioare.

– Nevoia, crunta nevoie, Sparse Kelter. Prietenii mei s-au întors împotriva mea. Sunt numită trădătoare și învinovățită de uneltire, deși adevărul e că nu mă fac vinovată nici de una, nici de alta.

– Și ai venit să cauți adăpost la mine și la familia mea, completă Kelter cu asprime.

Ronica își înclină fruntea, recunoscând astfel adevărul spuselor lui. Știau amândoi că prezența ei aducea necazuri care ar fi fost mari mai ales pentru Sparse și pentru fiica lui. Nu era nevoie s-o spună în cuvinte.

– Am necazuri de negustor și n-am dreptul să-ți cer să le iei asupra ta. Nu-ți cer să m-adăpostești aici. Doar să-i trimiți vorbă unui alt negustor, unuia în care am încredere. Dacă îi scriu un

mesaj și poți găsi pe cineva care să i-l ducă lui Grag Tenira, din Ghilda Negustorilor din Bingtown, și dacă-mi îngădui să aștept răspunsul lui aici... e tot ce-ți cer.

În tăcerea lăsată între ei, Ronica adăugă:

– Știu, cer o favoare destul de mare de la un om cu care n-am mai stat de vorbă decât de două ori.

– Dar mi-ai vorbit sincer de fiecare dată. Despre lucruri la care țin, despre pacea din Bingtown, o pace la a cărei negociere s-ar putea face auzită o voce de pe Cele Trei Corăbii. Iar Tenira nu e un nume necunoscut mie. I-am vândut adesea pește sărat pentru proviziile de pe corabie. În casa aia cresc oameni cu simțul dreptății, da, cu siguranță.

Sparse își țuguie buzele, apoi cugetă scoțând un zgomot asemănător suptului.

– O s-o fac, spuse cu hotărâre.

– N-am cum să te răsplătesc, se grăbi Ronica să sublinieze.

– Nu-mi amintesc să-ți fi cerut vreo plată, răspunse Sparse cu asprime, dar nu și cu răutate. Apoi adăugă, cu simț practic: Nu mă pot gândi la niciun preț pentru care ar merita să-mi pun fiica în primejdie. În afară de ceea ce simt că sunt dator să fac, oricât de mare ar fi pericolul pentru noi.

– Pentru mine nu e nicio supărare, tati, se amestecă Ekke, vorbind încet. Las-o pe doamna să-și scrie biletul. I-l duc eu lui Tenira.

Un zâmbet straniu încreți fața lată a tatălui ei.

– M-am gândit eu că s-ar putea să vrei s-o faci, da, m-am gândit, spuse.

Ronica observă că, pentru Ekke, devenise brusc „doamna". De-a dreptul bizar, asta o făcu să simtă că scade în propriii ochi.

– N-am nici măcar o bucățică de hârtie și un strop de cerneală care să-mi aparțină, sublinie ea cu glas scăzut.

– Avem noi și una, și alta. Dacă suntem de pe Cele Trei Corăbii nu înseamnă că nu știm să citim și să scriem, spuse Ekke.

În glas i se simțise o ușoară asprime. Se grăbi să se ridice și îi aduse Ronicăi o foaie de hârtie grosolană, condei și cerneală.

Ronica luă condeiul, îl muie în cerneală și se opri.

– Trebuie să formulez asta cu mare grijă, spuse deopotrivă pentru sine și pentru Rache. Nu trebuie doar să-i cer ajutorul, ci și să-i dau vești care îngrijorează întregul Bingtown și care trebuie s-ajungă repede la cât mai multe urechi.

– Dar am observat că nouă nu te-ai oferit să ni le împărtășești, spuse Ekke.

– Ai dreptate, încuviință cu umilință Ronica. Lăsă condeiul jos și-și ridică ochii către ai fetei: E greu de știut ce înseamnă veștile mele, dar mă tem că vor înrâuri viața noastră a tuturor. Satrapul a dispărut. A fost dus în susul fluviului, în Tărâmul Ploilor Sălbatice, ca să se afle în siguranță. Știm cu toții că în susul acelui fluviu nu poate naviga decât o corabie vie. S-ar părea că acolo poate fi la adăpost de trădarea Negustorilor Noi sau de cea a chalcedenilor.

– Într-adevăr. Acolo nu pot ajunge decât negustorii din Bingtown.

– Ekke! o dojeni tatăl ei. Continuă, îi spuse Ronicăi, încruntat.

– A fost un cutremur. Nu știu cu mult mai mult decât că a făcut pagube mari și că, pentru o vreme, Satrapul a dispărut. Acum se spune că a fost văzut într-o barcă, mergând în josul fluviului. Împreună cu nepoata mea, Malta. Următoarele cuvinte i se desprinseră de pe buze cu mare greutate: Unii se tem că ea l-a întors împotriva Negustorilor Vechi. Că e trădătoare și că l-a convins că trebuie să fugă din adăpost ca să fie în siguranță.

– Și e adevărat? întrebă Sparse.

Ronica se mulțumi să clatine din cap.

– Nu știu. Cuvintele pe care le-am auzit nu mi-au fost adresate mie. N-am putut să pun întrebări. Spuneau că suntem amenințați de un atac al flotei jamailliene, dar am prins prea puțin din discuție ca să-mi pot da seama dacă amenințarea asta e o realitate sau doar o bănuială. Cât despre nepoata mea...

O clipă, i se înfundă gâtlejul. O teamă căreia refuzase să-i dea atenție o năpădi brusc. Se sili să răsufle pe lângă nodul din gât și continuă cu un calm pe care nu-l simțea.

– Nu se știe sigur dacă Satrapul și însoțitorii lui mai sunt în viață. Fluviul ar fi putut să le mistuie barca sau poate le-a răsturnat-o. Nimeni nu știe unde sunt. Și, dacă Satrapul a dispărut, indiferent în ce împrejurări, mă tem că asta o să ne-arunce în război. Cu Jamaillia, poate și cu Chalcedul. Sau vom avea doar aici un război civil între Negustorii Vechi și cei Noi.

– Iar Cele Trei Corăbii ar fi prinse la mijloc, ca de obicei, comentă Ekke, posomorându-se. Ei bine, asta e. Scrie-ți mesajul, doamna mea, și eu o să-l duc. Mi se pare că e mai sigur să răspândim vestea asta decât s-o păstrăm secretă.

– Vezi repede până-n miezul lucrurilor, încuviință Ronica.

Luă condeiul și-l înmuie din nou în cerneală. Dar, pe când îi punea vârful pe hârtie, nu se gândi doar ce cuvinte l-ar face pe Grag să vină cât mai repede, ci și cât de greu era să aduci în Bingtown pacea pentru o vreme îndelungată. Mult mai greu decât crezuse la început. Vârful condeiului scârțâi, mișcându-se cu iuțeală pe hârtia aspră.

11

TRUPURI ŞI SUFLETE

Lumina zorilor scânteia prea puternic pe apă. Ţesătura aspră a pantalonilor i se freca lui Wintrow de pielea abia lecuită. Încă nu suporta să poarte cămaşă. Putea să stea în picioare şi să meargă singur, dar ameţea la cea mai mică sforţare. Chiar şi mersul fără vlagă pe punte îi făcea inima să bată nebuneşte. În timp ce înainta cu greutate, năierii pe lângă care trecea îşi încetineau lucrul ca să-l privească lung, apoi, cu o jovialitate prefăcută, îl felicitau pentru vindecare. Am destule cicatrice ca să se-nfioare până şi un pirat, îşi spuse cu o ironie muşcătoare. Urările de bine ale echipajului erau sincere. Devenise cu adevărat unul de-al lor.

Urcă pe scara scurtă către puntea prora aducându-şi pe fiecare treaptă ambele picioare. Îl îngrozea confruntarea cu galionul cenuşiu, lipsit de viaţă, dar, când ajunse lângă copastie şi, uitându-se în jos, dădu cu ochii de culorile lui reînnoite, îi sări inima.

– *Vivacia*! exclamă apoi cu voioşie.

Ea se întoarse încet, cu coama de păr negru măturându-i umerii goi. Îi zâmbi. Vârtejul auriu al ochilor de dragon lucea deasupra buzelor roşii.

Wintrow o privi îngrozit. Era ca şi cum ar fi văzut trăsături îndrăgite însufleţite de un demon.

– Ce i-ai făcut? întrebă. Unde e?

Vocea i se frângea la fiecare cuvânt. Strânse balustrada cu putere, de parcă așa i-ar fi putut stoarce dragonului adevărul.

– Cine? răspunse ea cu răceală.

Pe urmă clipi alene. Ochii îi trecură de la auriu la verde și iar la auriu. Oare, preț de o clipă, Wintrow o întrezărise pe *Vivacia* privindu-l prin ei? În vreme ce el se holba, culorile ochilor ei se roteau lent, într-un vârtej batjocoritor. Buzele stacojii se arcuiră, zâmbind a zeflemea.

El trase aer în piept și se strădui să vorbească păstrându-și calmul.

– *Vivacia*, repetă cu încăpățânare. Unde e acum? Ai întemnițat-o în tine însăți? Sau ai nimicit-o?

– Ah, Wintrow. Băiat prost. Sărmane băiat prost.

Ea oftă ca și cum i-ar fi plâns de milă, apoi își îndreptă privirea spre apă.

– Ea n-a existat niciodată. Nu pricepi? N-a fost decât o cochilie, un amestec de amintiri pe care înaintașii tăi au încercat să le întipărească în mine. N-a fost reală. Ca urmare, acum nu e nicăieri, nici întemnițată în mine, nici nimicită. E ca un vis pe care l-am avut și presupun că e o parte din mine, în sensul că visele fac parte din cel care le visează. *Vivacia* a dispărut. Tot ce-a fost al ei e acum al meu. Chiar și tu.

Vocea i se înăspri la ultimele trei cuvinte. Apoi își puse în ea căldură, zâmbind iarăși.

– Dar să dăm uitării astfel de pălăvrăgeli fără sens. Spune-mi, cum te simți azi? Arăți mult mai bine! Deși cred c-ar trebui să fii mort ca s-arăți mai rău decât arătai.

În privința asta, Wintrow n-o contrazise. Se văzuse în oglinda de bărbierit a lui Kennit. Orice urmă a feței fragede a băiatului care dorea s-ajungă preot dispăruse. Ceea ce începuse tatăl său, cu degetul tăiat și cu fața tatuată, completase și desăvârșise cu adevărat el însuși. Fața, mâinile și brațele lui păreau împroșcate cu roșu, roz și alb. Pe alocuri se vindecase, pielea avea să i se bronzeze, redevenind aproape normală. Însă pe mână, pe obraz și de-a lungul liniei părului, pielea moartă, albă, era încordată și

lucioasă. Probabil că așa avea să rămână pentru totdeauna. Refuză să lase asta să-l întristeze. N-avea timp să-și facă griji pentru sine însuși.

Ea îi întoarse spatele ca să se uite drept înainte, la insulele din barieră. Aveau s-ajungă curând în canalul înșelător dintre Ultima Insulă și Insula Zidul Apărător, puțin adânc, cu fund stâncos și presărat cu colți de piatră înălțați deasupra apei.

– Ah, dar ți-aș putea arăta cum să scapi de cicatrice. Ceea ce trebuie să știi e acolo, îngropat în spatele minții tale, acoperit și ascuns de tine. Biată creatură măruntă, înzestrată doar cu amintirea celor cincisprezece veri scurte pe care le-ai trăit. Întinde-te spre mine. O să-ți arăt cum să te vindeci.

– Nu.

Ea râse.

– A, înțeleg. Așa îți arăți loialitatea față de *Vivacia*. Refuzând să-ți atingi mintea de a mea. O ofrandă neînsemnată, dar pesemne cea mai bună de care ești în stare. Te-aș putea sili, știi. Te cunosc mai bine decât te-ar putea cunoaște vreodată altcineva.

Preț de o clipă îndelungată, simți prezența minții ei răsucindu-se prin mintea lui. Nu se întinsese spre el; mai degrabă îl lăsase să-și dea seama că e deja acolo. Pe urmă, ea își lăsă conștientizarea sinelui lui să recadă în somn.

– Dar dacă preferi să rămâi desfigurat...

Nu se osteni să-și ducă gândul până la capăt.

Dorința îl mistuia. Își amintea puterea satisfacției simțite când, în vreme ce dormea în dragon, își conduse conștient refacerea trupului. Din nou treaz și viu, nu putea ajunge la o conștientizare destul de profundă ca să dobândească același control asupra lui însuși. Oare ea l-ar fi putut învăța să se folosească de acea măiestrie după bunul său plac? Dorința de a dobândi o astfel de cunoaștere era mai presus de nevoia de a scăpa de durere și de noile sale cicatrice. L-ar fi putut învăța cum să-și îndepărteze de pe față cerneala tatuajului? Cum să-și regenereze degetul pierdut? Odată deprinsă, iscusința lui putea fi întrebuințată ca să-i vindece pe alții? Toată viața lui, Wintrow fusese însetat de cunoaștere,

adorase căutarea de cunoştinţe noi. Femela dragon n-ar fi putut alege o momeală mai potrivită.

– Ce vindecător ai putea fi! Gândeşte-te. L-aş putea convinge pe Kennit să te lase să pleci. Te-ai putea întoarce în mănăstirea ta, la simpla şi mulţumitoarea slujire a lui Sa. Ţi-ai putea redobândi viaţa. Ai fi în slujba zeului tău, cu conştiinţa curată. *Vivacia* odată dispărută, nu mai ai cu adevărat de ce să rămâi aici.

Aproape că îl convinse. La auzul cuvintelor ei, îşi simţise inima plutind spre înălţimi, dar ultima frază îl readuse dureros înapoi. Vivacia *odată dispărută*. Unde dispăruse?

– Vrei să plec. De ce? întrebă cu glas scăzut.

O fulgerător de scurtă privire a ochilor ei cu vârtejuri aurii.

– De ce întrebi? ripostă ea ţâfnoasă. Nu la asta visezi de când ai fost silit să te-mbarci pe corabie? Nu asta i-ai tot aruncat mereu *Vivaciei* în faţă? „Dacă tu n-ai fi existat, tata nu m-ar fi luat de la mănăstire." De ce să nu iei pur şi simplu ceea ce-ţi doreşti şi apoi să pleci?

El căzu o vreme pe gânduri.

– Poate că plecarea mea nu face parte din ceea ce vreau cu adevărat. Băiatul cercetă galionul cu atenţie: Cred că-ncerci s-o faci mult prea atrăgătoare pentru mine. Aşa că mă-ntreb ce câştigi tu dacă nu mai sunt eu aici. Nu-mi vine prin minte decât că astfel *Vivacia* ar fi cumva slăbită în interiorul tău. Poate că, fără mine pe corabie, s-ar da bătută şi ar rămâne mută în tine. Sa ştie că, în mine, ceva o cheamă. Poate tânjeşte şi ea de dorul meu. Cât timp trăiesc şi sunt aici, o parte a *Vivaciei* e vie. Te temi că prezenţa mea o s-o scoată din nou la suprafaţă? Te-ai luptat din greu ca s-o înfrângi. Aproape că te-a târât în moarte. Puterea care te-a ajutat să-ţi cucereşti locul nu e cu mult mai mare decât a ei.

În Wintrow, certitudinea căpătă forţă.

– Chiar tu ai spus, la un moment dat, că noi trei suntem legaţi într-o împletitură foarte strânsă; că moartea unuia dintre noi i-ar pune în pericol pe ceilalţi doi. *Vivacia* continuă să trăiască în tine, şi tot ce trăieşte vine de la Sa. Trebuie să-mi fac datoria faţă de zeul meu aici, şi tot aici îmi fac şi datoria faţă de

Vivacia. Nu renunț la ea atât de ușor. Dacă vindecarea pe care mi-o oferi înseamnă s-o las pe ea la bunul tău plac, refuz să mă vindec. O să rămân cu cicatrice. Ți-o spun ție, dar știu că m-aude și ea. Nu renunț la ea nicidecum.

– Băiat prost. Galionul își scărpină ceafa cu nepăsare prefăcută: Ce dramatic ești! Ce emoționant! Dacă așa ceva ar putea emoționa pe cineva. Atunci poartă-ți cicatricele ca pe o jalnică ofrandă adusă cuiva care n-a existat niciodată. Lasă-le să fie ultima urmă a existenței ei. Dacă vreau să pleci? Da, pentru că-l prefer pe Kennit. Se potrivește mai bine cu ambițiile mele. Vreau să-mi fie Kennit partener.

– Chiar vrei, nu-i așa?

Vocea Ettei era joasă și rece.

Wintrow tresări, însă galionul păru doar să se amuze.

– Ca și tine, nu mă-ndoiesc, murmură corabia.

Își plimbă privirea pe trupul Ettei. Un zâmbet aprobator îi arcui buzele. Nu-i mai dădu atenție lui Wintrow, și-o îndreptă pe toată către femeie.

– Vino mai aproape, draga mea. Aia e mătase din Verania? Ooo, chiar te răsfață! Sau poate se răsfață pe el însuși, arătându-și astfel comoara tuturor. În culoarea asta, strălucești ca o nestemată într-o montură exotică.

Mâna Ettei se duse, aproape cu de la sine putere, să pipăie mătasea de un albastru intens a fustei. Pe față i se citi în treacăt nesiguranța.

– Nu știu de unde e materialul. Dar mie mi l-a dat Kennit.

– Sunt aproape sigură c-avem în fața ochilor mătase veraniană. Cea mai fină din câte există; dar nu mă-ndoiesc că el nici nu ți-ar oferi mai puțin de-atât. Când eram în adevărata mea formă, eu n-aveam nevoie de niciun material, firește. Pielea mea suavă scânteia și lucea mai frumos decât orice ar putea crea mâinile omenești. Însă știu câte ceva despre mătase. Numai în Verania erau în stare să facă nuanța asta de albastru-dragon. Se uită la Etta lăsându-și capul pe-un umăr. Îți vine de minune. Culorile vii se potrivesc cu pielea ta. Kennit are dreptate când

te împodobește mai degrabă cu argint decât cu aur. Argintul scânteiază pe tine, acolo unde aurul ar fi doar ceva în tonuri calde.

Etta își atinse brățările de la încheietura mâinii. Obrajii i se îmbujorară mai tare. Se aventură cu un pas sau doi mai aproape de copastie. Ochii ei îi întâlniră pe ai femelei dragon și o vreme părură fermecate una de cealaltă. Wintrow se simți lăsat pe dinafară. Spre surprinderea lui, îl străbătu fiorul geloziei. Nu știa dacă nu voia s-o împartă pe *Vivacia* cu Etta sau voia s-o țină pe Etta departe de dragon.

Etta scutură scurt din cap, ca și cum ar fi vrut să spulbere o vrajă. Părul ei negru și lucios se legănă. Se uită la Wintrow și se încruntă ușor.

– N-ar trebui să stai afară în soare și vânt. O să ți se jupoaie pielea de pe rănile încă nevindecate. Ar trebui să mai rămâi în cabina ta măcar încă o zi.

El o privi cu atenție. Ceva nu era cum ar fi trebuit. De obicei nu se purta cu el îngrijorându-se astfel. Din partea ei s-ar fi așteptat mai degrabă să-i spună că ar trebui să fie mai puternic, nu să mai stea la adăpost. Încercă să citească în ochii femeii, dar ea se ferea să-i întâlnească privirea.

Dragonul îi vorbi cu mai multă brutalitate.

– Vrea să stea de vorbă cu mine fără martori. Pleacă, Wintrow.

El nu luă în seamă porunca galionului și i se adresă Ettei.

– Eu unul n-aș avea mare încredere în spusele ei. Încă n-am auzit adevărul despre *Vivacia*. Legendele sunt pline de pericole care te pândesc când faci conversație cu un dragon. O să-ți spună ceea ce știe că vrei să...

Ea era deodată din nou acolo, în el. De data asta îi simți prezența ca pe o neplăcere fizică. Inima i se opri o clipă, apoi prinse să-i zvâcnească dezordonată. Fruntea i se broboni de sudoare. Îi venea greu să răsufle până la capăt.

– Bietul băiat, spuse galionul cu milă. Uită-te cum se clatină, Etta. Azi nu e deloc în apele lui. Pleacă, Wintrow, îi ceru din nou. Du-te să te odihnești. Du-te.

– Ai grijă, izbuti el să-i spună Ettei cu răsuflarea tăiată.

Îl cuprinse o oboseală năucitoare. Simți cum îl învăluie senzația de greață; nu mai îndrăzni să vorbească, de teamă c-o să vomite. Îi era frică să nu leșine. Ziua era deodată dureros de strălucitoare. Își acoperi ochii cu un braț și, clătinându-se pe picioare, traversă puntea prora, către scară. Întuneric. Avea nevoie de întuneric și de liniște. În el, nevoia asta copleșea orice altceva.

Abia când ajunse în patul lui începu să-și revină. În schimb, apăru spaima. Ea îi putea face oricând așa ceva. Putea să-l vindece sau putea să-l ucidă. Cum să izbutească el s-o ajute pe *Vivacia* când dragonul avea asupra lui o asemenea putere? Încercă să-și găsească alinare în rugăciune, dar o oboseală cumplită îl cuprinse și căzu într-un somn adânc.

*

Etta clătină din cap în urma lui.

– Privește-l. Îi vine greu să meargă drept. I-am spus că trebuie să se odihnească. Și azi-noapte a băut mult prea mult.

Își îndreptă privirea către ochii galionului. Se învârtejeau ca aurul topit, superbi și impunători.

– Cine ești? Cuvintele îi erau mai curajoase decât se simțea ea: Nu ești *Vivacia*. Ea n-a avut niciodată vreo vorbă bună pentru mine. Nu voia decât să m-alunge, ca să-l aibă pe Kennit doar pentru ea.

Un zâmbet mai larg arcui buzele pline și roșii ale corabiei.

– În sfârșit. Ar fi trebuit să știu că prima făptură rațională cu care-o să vorbesc o să fie de sexul meu de odinioară. Nu. Nu sunt *Vivacia*. Și nu vreau nici să te-alung, nici să ți-l iau pe Kennit. Gândește-te la el, gândește-te ce bărbat este. Rivalitatea nu-și are rost între noi. Kennit are nevoie de amândouă. Fără noi amândouă nu-și poate înfăptui ambițiile. Noi două vom deveni mai apropiate decât două surori. Ei, acum lasă-mă să mă gândesc la un nume, ca să știi cum să-mi spui.

Dragonul își mișcă ochii aurii, cugetând. Apoi zâmbetul i se lățî.

– Fulger. Fulger sună bine.

– Fulger?

– Unul dintre primele mele nume, într-o limbă străveche, s-ar fi putut traduce prin „Zămislită la vreme de furtună, în clipa când a lovit fulgerul". Însă voi sunteți creaturi repede muritoare, menite să scurteze toate experiențele de viață pentru a le putea pricepe. Vi s-ar împletici limba în atât de multe cuvinte. Așa că-mi puteți spune Fulger.

– Nu ai un nume adevărat? se aventură Etta.

Fulger își lăsă capul pe spate și râse cu poftă.

– De parcă ți l-aș spune. Haide, femeie, ca să-l vrăjești pe Kennit trebuie să fii ceva mai vicleană. Trebuie să găsești ceva mai bun decât pur și simplu să-mi pui, cu o mutră nevinovată, întrebări despre secretele mele.

O expresie de năucire trecu preț de o clipă peste trăsăturile sculptate ale galionului. Pe urmă Fulger strigă:

– Timonier! La două grade tribord canalul se adâncește și curentul e mai favorabil. Du-ne pe-acolo.

La cârmă era Jola. Fără să întrebe absolut nimic, îi dădu ascultare. În sinea ei, Etta se mânie o clipă. Ce-ar fi crezut Kennit despre așa ceva? Cu o oarecare vreme în urmă, le spusese oamenilor că oricine e de cart trebuie să se supună poruncilor corabiei ca și cum ar fi ale lui. Însă asta se întâmplase înainte de schimbarea ei. Pe când își modificau cursul, Etta simți că merg mai repede și mai lin. Își înălță fața cu obrajii în vânt și cercetă orizontul. Kennit spusese că se îndreptau spre Divvytown, dar că asta nu-i va împiedica să prade dacă le ieșea ceva în cale. Wintrow își revenea foarte bine; nu era nevoie să se grăbească s-ajungă la un vindecător. Care probabil n-ar fi putut face mare lucru pentru el. Avea să-și poarte cicatricele până la sfârșitul zilelor sale.

– Ai ochi de vânător, remarcă Fulger, pe un ton aprobator.

Își întoarse capul imens ca să scruteze orizontul dintr-un capăt în celălalt.

– O să putem vâna bine împreună, noi două.

Un fior straniu i se prelinse Ettei în josul șirei spinării.

– N-ar trebui să-i spui asta lui Kennit, nu mie?

– Cuiva de parte bărbătească? întrebă Fulger, cu o ușoară undă de dispreț în hohotul de râs. Știi cum sunt ei. Dragonul de parte bărbătească vânează ca să-și umple burta. Când o regină își ia zborul și caută o pradă, o face pentru supraviețuirea stirpei. Noi suntem cele care știu, din propriile viscerele, că ăsta e țelul fiecăreia dintre mișcările noastre. Continuarea existenței stirpei.

Mâna Ettei se duse spre pântecul ei plat. Simțea, chiar și prin haine, ca pe o mică umflătură, talismanul țeastă de pe inelul din buricul ei. Aidoma galionului, era și el sculptat din lemn-vrăjitor. Era menit s-o împiedice să rămână grea. Îl purta de mulți ani, de când, nefiind cu mult mai mult decât o copilă, devenise târfă. Între timp, ajunsese să fie o parte a ei. Dar în ultima vreme începuse s-o roadă și s-o irite, nu doar pe piele, ci și în minte. De când găsise pe Plaja Comorilor mica figurină care înfățișa un bebeluș și, din nebăgare de seamă, o luase cu ea, începuse să-și audă trupul cerând un copil.

– Scoate-l, o sfătui Fulger.

Etta încremeni.

– De unde știi de el? întrebă ea cu o voce înspăimântător de înceată.

Fulger nu-i aruncă nici măcar o privire, ci continuă să scruteze cu atenție largul mării din fața lor.

– Oh, te rog! Am nas. Îi simt mirosul venind dinspre tine. Scoate-l. Nu-i face cinste nici celui din care a fost cândva o parte, nici ție, dacă-l întrebuințezi într-un asemenea scop.

La gândul că talismanul era o frântură dintr-un dragon, Ettei i se făcu pielea ca de găină. Tânjea să și-l scoată. Totuși spuse:

– Trebuie să vorbesc mai întâi cu Kennit. El trebuie să-mi spună când e pregătit s-avem un copil.

– Niciodată, zise Fulger, categorică.

– Ce?

– Nu aștepta niciodată să ia cineva de parte bărbătească o astfel de hotărâre. Tu ești regina. Tu hotărăști. Ei nu sunt făcuți pentru așa ceva. Am văzut-o în repetate rânduri. Te pun să aștepți zile senine, bogăție, vremuri ale abundenței. Numai că, pentru ei,

nimic nu e niciodată de ajuns și abundența e de neatins. O regină știe că atunci când vremurile sunt cele mai grele și vânatul se împuținează cel mai mult trebuie să ne îngrijim îndeosebi de păstrarea stirpei în viață. Unele hotărâri nu trebuie lăsate în seama părții bărbătești.

Își ridică o mână și-și netezi părul. Se uită la Etta cu un zâmbet plin de încredere, deodată foarte omenesc.

– Încă nu m-am obișnuit cu părul. Mă fascinează.

Etta se trezi zâmbind larg, fără să fi vrut. Se aplecă peste copastie. Trecuse mult timp de când nu mai vorbise cu o femeie, și mai ales cu una care să le spună lucrurilor pe nume de-a dreptul, ca o curvă.

– Kennit nu e ca alți bărbați, se aventură ea să susțină.

– O știm amândouă. Ți-ai ales o pereche bună. Dar care e binele dacă totul se oprește aici? Scoate-l, Etta. Nu aștepta să-ți spună el. Uită-te în jur. Îi spune el fiecărui om când anume e momentul potrivit să-și facă datoria? Bineînțeles că nu. Dacă ar fi fost nevoie de așa ceva, ar fi putut mai degrabă să facă el totul. E omul care așteaptă din partea celorlalți să gândească singuri. Mă aventurez să pun un rămășag. Nu ți-a dat deja de înțeles că are nevoie de-un moștenitor?

Etta se gândi la ceea ce îi spusese el când îi arătase bebelușul sculptat.

– Ba da, recunoscu, aproape în șoaptă.

– Ei, vezi? O s-aștepți până îți dă poruncă? Spre rușinea ta. Niciuna dintre noi nu trebuie s-aștepte de la partea bărbătească porunci pentru ceea ce e numai și numai treaba noastră. Tu ar trebui să-i poruncești lui când e timpul. Scoate-l, regină.

Regină. Etta știa că, prin asta, dragonul nu înțelegea nimic mai mult decât o făptură de parte femeiască. Dragonii femelă erau regine, ca și pisicile. Totuși, când îl rostea Fulger, cuvântul ăla îi aducea în minte o idee pe care ea abia cuteza s-o ia în considerare. Când Kennit avea să fie regele Insulelor Piraților, ce-avea să devină ea? Poate doar femeia lui. Însă, dacă ar fi avut copilul lui, atunci, cu siguranță...

Chiar în timp ce se dojenea pentru o astfel de ambiție, mâna i se strecură sub mătasea bluzei, pe pielea caldă a burții. Micul talisman din lemn vrăjitor, de forma unei țeste omenești, stătea pe un fir subțire, de argint. Era fixat cu un cârlig trecut printr-un lat. Ea îl apăsă cu degetele și se deschise brusc. Îl trase lin afară, atentă la cârlig, și îl ținu în palmă. Țeasta se uită la ea zâmbind. Etta se cutremură.

– Dă-mi-l mie, spuse încet Fulger.

Etta refuză să se gândească la asta. I-l întinse și, când Fulger își întinse la rândul său mâna, îl lăsă să cadă în palma ei lată. Pentru o scurtă vreme, talismanul rămase acolo, cu firul de argint scânteindu-i în soare. Apoi, ca un copil care înghite o bomboană, Fulger își duse la gură căușul mâinii. Râzând, îi arătă apoi femeii palma goală.

– A dispărut! zise ea și, în clipa aceea, hotărârea deveni definitivă.

– Ce-o să-i spun lui Kennit? se întrebă Etta cu glas tare.

– Nimic, îi răspunse corabia, nepăsătoare. Absolut nimic.

*

Încâlcitura se mărise până ce, dintre toate grupurile de șerpi supuși unuia singur întâlnite vreodată de Shreever, ajunsese cel mai numeros. Uneori se despărțeau ca să caute mâncare, dar fiecare seară îi găsea adunați laolaltă. La Maulkin veniseră șerpi de toate culorile, de toate mărimile, și în orice stare posibilă. Nu-și aminteau toți cum să vorbească și unii erau de o sălbăticie feroce. Alții purtau cicatricele ghinioanelor sau rănile purulente căpătate la întâlnirea cu corăbii ostile. O parte dintre cei sălbatici o înspăimântau pe Shreever cu abilitatea cu care treceau dincolo de hotarele purtării civilizate. Câțiva, ca șarpele de un alb fantomatic, o făceau să sufere din pricina agoniei care îi mistuia din interior ca un foc mocnit. Mai ales cel alb părea încremenit în tăcere de propria furie. Însă cu toții îl urmau pe Maulkin. Noaptea,

când se îngrămădeau laolaltă, erau ancorați într-un câmp de șerpi care se legăna, amintindu-i lui Shreever de un pâlc de alge.

Numărul mare părea să le fi întărit încrederea în conducerea lui Maulkin, care acum era aproape strălucitor, cu ochii aurii licărindu-i pe întreaga lungime a corpului. Datorită numărului mare își ofereau unii altora și ceea ce le lipsea. Se alinau împărtășindu-și amintirile și uneori un cuvânt sau un nume rostit de unul îi trezea altuia aduceri aminte.

Dar, în ciuda numărului considerabil, nu erau deloc mai aproape de găsirea adevăratei căi de migrare. Împărtășirea amintirilor nu izbutea decât să le facă rătăcirea mai chinuitoare. În noaptea aceea, Shreever nu se putea odihni. Se descâlci dintre însoțitorii ei adormiți și își îngădui să plutească în voia apei, cu ochii în jos, la pădurea de șerpi vii. Locul avea ceva chinuitor de familiar, ceva aflat chiar dincolo de porțile amintirii. Mai fusese vreodată acolo?

Sessurea, care, după îndelungata vreme petrecută împreună, îi simțea stările de spirit, se zvârcoli ca să se desprindă la rândul său și se înălță spre ea. Se alătură în tăcere cercetării amănunțite a fundului oceanului. În lumina palidă de lună care pătrundea în adâncuri, își ținea ochii largi deschiși. Ea privea cu mare atenție fundul apei, pe care-l deslușea mulțumită slabei luminiscențe a trupurilor lor și a vietăților minuscule din mare. Ceva.

– Ai dreptate.

Erau primele cuvinte rostite de Sessurea. Se îndepărtă de ea, șerpuind lin în jos, către o parte a fundului deosebit de neuniformă. Își răsuci încet capul înainte și înapoi. Apoi, spre spaima ei, prinse brusc între fălci ramura imensă a unei alge și o smulse. O azvârli într-o parte, își umplu din nou botul și repetă gestul.

– Sessurea? trâmbiță ea întrebătoare, însă el nu-i dădu atenție.

Smulse și azvârli smocuri de alge, unul după altul. Pe urmă, tocmai când ea era sigură că înnebunise, el se lăsă pe fund și începu să mâture locul cu mișcări largi ale cozii, spulberând mâlul așternut acolo zeci de ani de-a rândul.

Strigătul ei și straniile caraghioslâcuri ale lui Sessurea îi treziseră și pe câțiva dintre ceilalți. Veniră să se holbeze la el, alături de ea. El mai smulse niște alge, apoi reîncepu să-și agite coada.

– Ce face? întrebă un șarpe albastru și zvelt.

– Nu știu, răspunse Shreever cu jale.

Sessurea își încetă zvârcolelile nebunești la fel de brusc cum le începuse. Li se alătură celorlalți, înălțându-se cu iuțeală. Se lustrui răsucindu-se pentru ferchezuire înainte de a se înfășura entuziasmat în jurul ei.

– Uită-te. Ai avut dreptate. Ei, adică așteaptă puțin, să se liniștească mâlul. Acolo. Vezi?

Pentru o vreme, ea nu văzu decât nămol învârtejit de apă. Sessurea era cu răsuflarea tăiată și branhiile îi zvâcneau de entuziasm. O clipă mai târziu, lângă ea, șarpele albastru trâmbiță cu putere:

– E un Păzitor! Dar n-are ce căuta aici, în Plin. Asta nu e bine!

Shreever se holbă nedumerită. Cuvintele șarpelui albastru erau atât de nelalocul lor, încât ea le găsea fără sens. Păzitorii erau dragoni paznici. Pe fundul oceanului se găseau dragoni morți? Pe urmă, sub ochii ei, formele neclare din vârtejul de mâl plutitor căpătară pe neașteptate un nou contur. Shreever văzu. Era un Păzitor, evident, o femelă. Stătea lățită pe o parte, cu o aripă înălțată și cu alta încă îngropată în mâl. Un picior din față era ridicat, avea trei gheare rupte. Alături de ea, o parte din coadă i se înălța de-a dreptul bizar. Statuia se spărsese în cădere. Atâta lucru era clar. Dar cum ajunsese acolo, sub apă? De obicei se afla deasupra porților orașului Yruran. Pe urmă, ochii ei descoperiră o coloană prăbușită. Iar ceea ce zărea ceva mai încolo trebuia să fie atriumul construit de Desmolo Pasionatul, ca adăpost pentru toate plantele exotice aduse de prietenii lui dragoni din cele patru colțuri ale pământului. Iar dincolo de asta se vedea cupola căzută a Templului Apei.

– Tot orașul e aici, trâmbiță ea încet.

Maulkin era deodată în mijlocul lor.

– E întreaga provincie, o corectă el.

Toți ochii îl urmăriră cum coboară către ruinele dezgropate, rămășițe ale unei lumi pe care aproape că și-o puteau aminti. Se ondulă printre ele, atingând un punct de reper după altul.

– Înotăm pe unde am zburat cândva.

Maulkin se înălță încet către ceilalți. Între timp se trezise toată încâlcitura și toți îi priveau acum șerpuirile line. Formau o sferă mișcătoare vie, el fiind în centru. Șerpuirile trupului și cuvintele i se împletiră când vorbi:

– Ne străduim să ne-ntoarcem acasă, în ținuturile unde vânam și zburam. Mă tem c-am ajuns deja. Mai înainte, când dădeam peste câte o statuie sau peste câte o arcadă, pretindeam că întâmplarea a făcut să se surpe o clădire de pe coastă. Însă Yruran era la mare distanță de apă, în inima uscatului. Sub noi sunt ruinele lui scufundate.

Trupul i se undui lent, pe o buclă care le nega speranțele.

– Ăsta n-a fost un cutremur neînsemnat. Terenul s-a schimbat atât de mult încât e de nerecunoscut. Căutăm un fluviu care să ne ducă acasă. Dar, fără o călăuză din lumea de deasupra, mă tem că nu-l vom găsi niciodată. Nicio astfel de călăuză n-a venit la noi. Am mers și către miazănoapte și către miazăzi, și încă n-am găsit nicio cale care să ne cheme. Totul e atât de schimbat; amintirile răzlețe pe care le-am adunat nu ne sunt de-ajuns. Ne-am rătăcit. Singura noastră speranță e Cea Care Își Amintește. Și nici dac-o găsim s-ar putea să nu fie de-ajuns.

Tellur, un șarpe subțire, verde, cuteză să protesteze.

– Am tot căutat-o, dar a fost zadarnic. Suntem istoviți. Maulkin, cât mai trebuie să rătăcim și să ne prefacem? Ai adunat o încâlcitură puternică, dar, oricât de mulți am fi, suntem puțini față de câți am fost cândva. Oare au pierit cu toții, au pierit toate celelalte încâlcituri care ar fi trebuit să ne mișune în jur? Oare noi suntem tot ce-a mai rămas din poporul nostru? Și trebuie să pierim și noi vagabondând? E oare cu putință să nu mai existe niciun fluviu și nicio casă unde să ne întoarcem?

Își cântă tristețea și disperarea.

Maulkin nu îi minți.

– E posibil. S-ar putea să pierim și stirpea noastră să dispară. Numai că n-o să ne lăsăm înfrânți fără luptă. Mai mergem încă o dată în căutarea Celei Care Își Amintește, dar, de data asta, toate străduaniile noastre vor avea drept țel găsirea ei. Ne vom găsi călăuza sau vom pieri căutând-o.

– Atunci vom pieri.

Glasul era rece și mort, ca pocnetul gheții groase. Șarpele alb se ondulă, croindu-și drum către centru, unde se încolăci insultător în fața lui Maulkin. Coama lui Shreever se zbârli de groază. Șarpele alb îl provoca pe Maulkin să-l ucidă. Poziția lui insolentă chema moartea. Toți așteptau să se abată asupra lui judecata.

Însă Maulkin se trase înapoi. Își undui și el trupul, într-o încolăcire mai largă, una care înconjura insultele șarpelui alb, interzicându-le celorlalți să-l atace. Nu scoase niciun cuvânt, dar coama i se înălță, lăsând să se prelingă în apă o dâră decolorată de venin în timp ce înota. Tăcerea și otrava se împletiră într-o plasă în jurul șarpelui alb. Mișcările acestuia încetiniră; rămase neclintit, atât de încremenit cât putea sta un șarpe. Maulkin nu-i pusese nicio întrebare, dar el răspunse cu furie:

– Pentru că eu am vorbit cu Cea Care Își Amintește. Eram sălbăticit și fără minte, un simplu animal, la fel ca idioții care ne urmează acum. Dar ea m-a prins, m-a ținut strâns și m-a silit să-i primesc amintirile până ce m-am sufocat cu ele.

Se răsuci sprinten pe un cerc încărcat de răutate, de parcă ar fi vrut să se-atace singur. Se mișca tot mai iute.

– Amintirile ei sunt otravă! Otravă! Mai veninoase decât orice altceva s-a scurs vreodată dintr-o coamă. Când mi-aduc aminte ce am fost și ce ar trebui să fim acum și compar cu ceea ce am devenit... mi-e greață. Aș vrea să borăsc viața împuțită pe care încă o avem!

Maulkin nu se oprise din dansul lui tăcut, unduitor. Mișcările lui erau o barieră între șarpele alb și ceilalți, care pluteau ascultându-l.

– E prea târziu. Albiciosul trâmbiță clar fiecare cuvânt: Au trecut prea multe anotimpuri. Timpul nostru de preschimbare

a venit și a trecut de douăzeci de ori. Amintirile ei sunt dintr-o lume de mult dispărută! Chiar dacă găsim fluviul și plajele coconilor, nu mai există nimeni care să ne-ajute să ne facem învelișul. Sunt morți cu toții.

Prinse să vorbească mai repede, revărsându-și cuvintele aidoma șuvoaielor de apă curgătoare.

– Nu mai avem părinți care să-și pună amintirile în firele coconilor noștri. O să ieșim din ei la fel de neștiutori cum vom intra. Mi-a dat amintirile ei și vă spun că nu sunt de-ajuns! Aici recunosc o prea mică parte, iar ceea ce-mi amintesc nu se potrivește. Suntem osândiți la pieire, osândiți să ne pierdem glasurile și mințile înainte de moarte. Amintirile ei nu merită suferința pe care-o port în mine.

Coama lui înălțată slobozi brusc un nor de otrăvuri amorțitoare. Își afundă în el propria față.

Maulkin îl atacă la fel de iute cum ar fi atacat o pradă. Ochii lui aurii fulgerară când se înfășură în jurul albiciosului și îl smulse din propria otravă.

– Destul! urlă.

Cuvintele îi erau pline de furie, dar vocea, nu. Șarpele alb se zvârcolea, căci Maulkin îl strângea ca pe un delfin.

– Nu ești decât unul singur! Nu poți hotărî pentru toată încâlcitura sau pentru întreaga noastră stirpe. Ai o îndatorire și o să ți-o duci la bun sfârșit înainte de a-ți lua singur viața prostească, nesăbuită.

Maulkin slobozi un nor din veninul său. Ochii stacojii ai șarpelui alb își încetară rotirea mânioasă, devenind de un maroniu tern. Fălcile i se descleștară alene, în timp ce veninul își făcea treaba. Maulkin îi vorbi cu blândețe.

– O să ne conduci la Cea Care Își Amintește. Noi am absorbit deja amintirile unei dăruitoare argintii de hrană. Dacă o să fie nevoie, mai putem lua și altele. Împreună cu ceea ce vom primi de la Cea Care Își Amintește ar putea fi de-ajuns. Ce altceva avem de ales? adăugă fără tragere de inimă.

*

Kennit se legănă în fața oglinzii, privindu-se în timp ce-și întorcea capul dintr-o parte în alta. Pe păr și pe barba tunsă îi lucea un strat de ulei de lămâie. Mustața i se arcuia cu eleganță, dar fără prețiozitate. Dantela de un alb imaculat i se revărsa în cascadă pe piept și din manșetele hainei de un albastru intens. Până și pielea căușului în care i se sprijinea ciotul fusese destul de lustruită ca să strălucească, iar cerceii grei de argint se legănau. Arăta, cugetă el, ca un bărbat pregătit să-și cucerească iubita. Într-un fel, chiar asta era.

În noaptea trecută, după discuția cu corabia, nu dormise bine. Afurisitul lui de talisman îl ținuse treaz, vorbindu-i în șoaptă și chicotind, și îndemnându-l să accepte condițiile dragonului. Îndemnurile îl descurajaseră cel mai mult. Cuteza să se-ncreadă în blestemăția aia? Cuteza să n-o ia în seamă? Se răsucise și se zvârcolise, iar, când Etta venise lângă el, în pat, îi masase degeaba cu blândețe spatele și ceafa, fiindcă nici măcar asta nu izbutise să-l adoarmă. Abia când zorii își așternuseră cenușiul pe boltă ațipise în sfârșit. Când se trezise, descoperise în el o nouă hotărâre. Avea să recâștige corabia de partea lui. Măcar de data asta nu trebuia să înfrângă atracția ei față de Wintrow.

Nu știa mare lucru despre dragoni, așa că se concentrase asupra puținului pe care-l cunoștea. Dragonul era femelă. Așa că avea să-și dichisească penajul și să-i ofere daruri, ca să vadă ce putea cumpăra astfel. Mulțumit de propria înfățișare, se întoarse spre pat, cântărind din priviri comoara de acolo. O centură din inele de argint împodobite cu lapislazuli avea să-i fie oferită drept brățară. Dacă îi făcea plăcere, mai erau și două brățări de argint, din care s-ar fi putut face cercei pentru ea. Etta n-avea să le simtă lipsa. Într-o sticlă masivă era ulei de glicină. Îi fusese probabil destinată unui parfumier din Chalced. N-avea idee ce alte obiecte care desfată simțurile ar fi putut s-o încânte. Dacă toate acele comori nu o impresionau, avea să se gândească la o altă cale. Dar avea să câștige. Își puse ofrandele într-o pungă de catifea și

și-o legă de centură. Cel mai bine se mișca dacă avea mâinile libere. Nu voia s-apară în fața ei mergând cu stângăcie.

Pe coridorul din fața cabinei, o întâlni pe Etta, cu brațele pline de așternuturi curate. Aceasta îl măsură fără grabă cu privirea, făcându-l să se simtă aproape ofensat de acea cântărire sinceră, însă strălucirea aprobatoare din ochii ei îl asigură că pregătirile lui sunt o izbândă.

– Bun, remarcă ea aproape cu obrăznicie.

Pe buze îi apăru un zâmbet.

– Trebuie să discut cu corabia, o înștiință el ursuz. Nu lăsa pe nimeni să ne-ntrerupă.

– Le spun tuturor imediat, se declară ea de acord. Apoi cuteză să adauge, cu un zâmbet mai larg: Ești înțelept fiindcă i te înfățișezi astfel. O să-i facă plăcere.

– Ce știi tu despre așa ceva? sublinie Kennit, șchiopătând pe lângă ea.

– Am stat puțin de vorbă în dimineața asta. A fost drăguță cu mine și mi-a mărturisit fără ocolișuri că te admiră. Las-o să vadă că o admiri în aceeași măsură, o să-i măgulești vanitatea. O fi fiind ea dragon, dar e totodată o femelă și ne-nțelegem una pe alta.

După o scurtă întrerupere, Etta adăugă:

– Zice că trebuie s-o numim Fulger, de la fulgerul care lovește la vreme de furtună. Numele i se potrivește foarte bine. Strălucește răspândind lumină și putere.

Kennit se opri. Se întoarse s-o privească.

– Ce a dus la această nouă alianță? întrebă neliniștit.

Etta își lăsă capul pe-o parte și păru să cadă pe gânduri.

– Acum s-a schimbat. E tot ce pot spune. Zâmbi pe neașteptate: Cred că-i plac. Zice că am putea fi ca două surori.

El speră că izbutește să-și ascundă surprinderea.

– A spus ea asta?

Curva strângea așternuturile la piept și zâmbea.

– Spune că ai nevoie de noi amândouă ca să-ți poți înfăptui ambițiile.

– Ah, zise el, apoi îi întoarse spatele și se îndepărtă șchiopătând.

Corabia o cucerise. Chiar așa, cu doar una sau două vorbe bune? Etta nu era o femeie ușor de înrâurit. Ce-i oferise dragonul? Putere? Bogăție? Însă o întrebare mult mai presantă era *de ce*. De ce voia dragonul să se alieze cu târfa?

Se trezi iuțindu-și pașii; și-i încetini cu bună știință. Nu trebuia să se-ntâlnească în grabă cu femela dragon. Calmează-te. Curteaz-o pe îndelete. Cucerește-o, și prietenia ei cu Etta n-o să mai fie o amenințare.

Imediat ce ajunse pe punte, simți o schimbare. Pe greement, oamenii înlocuiau o pânză, glumind între ei. Jola le strigă o nouă poruncă și se grăbiră să-i dea ascultare, zâmbind larg. Unul alunecă, apoi se prinse de o parâmă cu un braț vânjos. Râse zgomotos și se trase în sus din nou. Dinspre galion veni un strigăt de încântare, smuls de îndemânarea lui. O clipă mai târziu, Kennit știu că năierul nu alunecase. Dăduse un spectacol pentru galion. Întregul echipaj își demonstra măiestria, așteptându-i aprobarea. Se agitau toți ca niște școlari ca să-i atragă atenția.

– Ce-ai făcut ca să-i însuflețești așa? o întrebă Kennit în loc de salut.

Ea chicoti cu căldură și se uită la el peste umărul gol.

– E nevoie de atât de puțin ca să momești. Un zâmbet, o vorbă bună, o provocare, ca să vezi dacă pot înălța o pânză mai repede. Puțină atenție, foarte puțină, și se iau la întrecere ca să atragă mai multă.

– Mă surprinde că ți se par demni să fie remarcați. Aseară păreai convinsă că niciun om nu-ți poate fi de cine știe ce folos.

Ea îi lăsă cuvintele să se piardă fără s-o atingă.

– Le-am promis pradă mâine, înainte de apusul soarelui. Dar numai dacă priceperea lor e pe măsura simțurilor mele. Corabia unui negustor se află la distanță nu prea mare de noi. Aduce mirodenii din Insulele Mangardor. O s-o ajungem curând din urmă, dacă-mi țin pânzele bine întinse.

Așadar se părea că-și acceptase noul trup. Kennit preferă să nu aducă vorba despre asta.

– Poți să vezi corabia aia dincolo de orizont?

– Nu e nevoie. Vântul mi-a adus mirosul ei. Cuișoare și lemn de santal, piper hasian și batoane de kimoree. E însăși mirosul Insulelor Mangardor; numai o corabie cu încărcătură bogată putea aduce astfel de mirosuri atât de departe spre miazănoapte. Ar trebui s-o zărim curând.

– Chiar ai mirosul atât de fin?

Un zâmbet de vânător se arcui pe buzele ei.

– Prada nu e prea departe. Își croiește drum printre insule. Dacă ai avea ochi la fel de ageri ca ai mei, ai zări-o. Pe urmă zâmbetul i se șterse de pe chip: Eu, corabia, cunosc apele astea. Însă pentru mine, dragonul, sunt necunoscute. De când mi-am luat ultima oară zborul, totul s-a schimbat în foarte mare măsură. Știi Insulele Mangardor?

Kennit ridică din umeri.

– Știu Stâncile Mangardor. Sunt un pericol pe ceață, iar uneori fluxul le lasă deasupra exact cât e nevoie ca să spintece fundul oricărei corăbii care se aventurează să treacă pe acolo.

Urmă o tăcere îndelungată, neliniștitoare.

– Ei, spuse ea în cele din urmă cu glas scăzut. Fie oceanele lumii s-au umflat, fie s-au scufundat ținuturile pe care le-am cunoscut. Mă-ntreb ce-a rămas din casa mea. Se întrerupse câteva clipe. Însă Insula Celorlalți, cum îi spuneți voi, pare să se fi schimbat foarte puțin. O parte a lumii mele a rămas așa cum era. Pentru mine e un mister, unul pe care nu-l pot dezlega decât după ce-ajung acasă.

– Acasă? se strădui Kennit să pună întrebarea cu nepăsare. Unde e asta?

– Acasă e o eventualitate. Acum n-ai de ce să-ți faci griji pentru ea.

Galionul zâmbi, dar vocea i se răcise.

– Ar putea fi ceea ce-o să vrei, când o să vrei? insistă el.

– Ar putea. Sau n-ar putea. O să-ți dau de știre. Se întrerupse din nou. La urma urmelor, încă nu te-am auzit spunând că-mi accepți condițiile.

Atenție, mare atenție.

– Nu sunt grăbit din fire. Mi-ar plăcea totuși să știu mai multe despre ceea ce înseamnă asta.

Ea râse zgomotos.

– E o prostie să discutăm despre așa ceva. Acceptă. Fiindcă în viața pe care o împărțim ai mai puțin de ales decât mine. Ce altceva există pentru noi, dacă nu ne alegem unul pe altul? Mi-ai adus daruri, nu-i așa? E mult mai corect decât îți poți da seama. Dar nici măcar n-o să mă uit la ele înainte de a-ți dezvălui că eu însămi sunt o comoară mult mai prețioasă decât îți imaginezi că ai putea găsi vreodată. Kennit, visează la ceva mai măreț decât ai mai făcut-o până acum. Visează o corabie care poate chema în ajutorul nostru șerpii din adâncuri. Sunt ai mei, le pot porunci. Ce-ai vrea să facă? Să oprească o corabie și s-o jefuiască? Să escorteze o alta, ca s-ajungă cu bine oriunde dorește? Să te călăuzească prin ceață? Să apere portul orașului tău de orice amenințare? Îndreaptă-ți visurile spre țeluri mai înalte, tot mai înalte, Kennit. Și apoi acceptă-mi condițiile, oricare ar fi.

El își drese glasul. Gura i se uscase.

– Mergi prea departe, spuse cu îndrăzneală. Ce ai putea dori, ce ți-aș putea da ca să fie demn de ceea ce-mi oferi?

Ea chicoti.

– O să-ți spun, dacă nu-ți poți da singur seama. Tu, Kennit, ești răsuflarea trupului meu. Ca să mă mișc, mă bizui pe tine și pe echipajul tău. Dacă trebuie să fiu captivă în corabia asta, am nevoie de un căpitan curajos, care să-mi dea aripi, chiar dacă sunt numai de pânză. Vreau un căpitan care gustă plăcerea vânătorii și lupta pentru putere. Am nevoie de tine, Kennit. Acceptă. Vocea i se îngroșă și se îndulci: Acceptă.

El trase aer în piept.

– Accept.

Ea își azvârli capul pe spate și râse. Era ca un clinchet de clopoței. Vântul însuși păru să sufle mai tare, entuziasmat de sunet.

Kennit se sprijini de copastie. Jubila în sinea lui. Abia dacă îi venea să creadă că-şi poate îndeplini toate visurile. Bâjbâi, căutând ceva de spus.

– Wintrow o să fie foarte dezamăgit. Bietul băiat.

Corabia dădu din cap şi oftă uşor.

– Merită să fie fericit. Să-l trimitem înapoi la mănăstirea lui?

– Cred că e cea mai înţeleaptă hotărâre, se declară Kennit de acord.

Îşi ascunse surpriza, nu-şi imaginase că ea ar putea să sugereze aşa ceva.

– O să-mi fie totuşi greu să-l văd plecând. Mi s-a frânt inima când i-am văzut frumuseţea astfel distrusă. Era un tânăr foarte atrăgător.

– Sunt sigură că la mănăstirea lui va fi mai fericit. Un călugăr nu prea are nevoie de o piele catifelată. Totuşi... să-l vindecăm ca dar de despărţire? Ca să-şi amintească mereu cum l-am modelat?

Fulger zâmbi, arătându-şi dinţii albi.

Lui Kennit nu-i venea să-şi creadă urechilor.

– Şi asta o poţi face?

Corabia îi zâmbi complice.

– Şi asta o poţi face tu. O să fie mult mai de folos, nu crezi? Du-te acum în cabina lui. Aşază-ţi mâinile pe el şi doreşte-i binele. Mai departe o să te călăuzesc.

*

Pe Wintrow îl cuprinsese o letargie stranie. Încercase să mediteze, dar mintea i se afundase tot mai mult şi mai mult într-un abis abstract. Suspendat acolo, se întrebă cu detaşare ce i se întâmplă. Ajunsese în sfârşit să stăpânească o stare mai profundă a conştientizării? Îşi dădu vag seama că se deschisese uşa.

Simţi pe piept mâinile lui Kennit. Se strădui să-şi ridice pleoapele, dar nu izbuti. Nu putea să se deştepte. Ceva îl ţinea sub o mână înăbuşitoare. Auzi voci – Kennit vorbea şi Etta riposta. Gankis spuse ceva încet. Wintrow se strădui să rămână treaz,

dar, cu cât făcea mai multe eforturi, cu atât mai mult lumea din jur pălea. Istovit, rămase plutind în gol. La el ajungeau crâmpeie de conștientizare. Din palma întinsă a lui Kennit izvorî căldură. Îi inundă pielea, apoi i se prelinse în corp, mai adânc. Kennit îi vorbea cu blândețe, încurajându-l. Focurile forței sale de viață se aprinseră brusc. Pentru el, era ca și cum flacăra unei lumânări ar fi început brusc să duduie, răspândind lumina și căldura unui foc de tabără. Începu deodată să gâfâie, de parcă ar fi urcat în fugă un deal abrupt. Inima îi trudea din greu ca să țină pasul cu răsuflarea lui grăbită. *Oprește-te*, voia să-l implore pe Kennit. *Te rog, oprește-te*, dar nicio vorbă nu-i ieșea printre buze. Își urlă implorarea în propria beznă.

Putea să audă. Auzea icnetele de uimire și strigătele de venerație ale celor care priveau din afara lui. Recunoștea glasurile oamenilor din echipaj.

– Uite, se vede cum se schimbă!

– Îi crește chiar și părul!

– E-un miracol. Căp'tanul îl vindecă.

Rezervele trupului îi erau arse cu nesăbuință. Simțea cum i se mistuie ani din viață, dar nu se putea împotrivi. Pielea refăcută îl mânca groaznic, dar nu putea să-și miște nici măcar un singur mușchi. Pierduse controlul propriului corp. Izbuti să scâncească din adâncul gâtului. Nimeni nu-i luă scâncetul în seamă. Vindecarea îl devora din interior spre exterior. Îl nimicea. Lumea se îndepărta. El plutea mărunt în beznă.

După o vreme, deveni conștient că mâinile lui Kennit se retrăseseră. Bătăile dureroase ale inimii i se domoliră. Cineva vorbea la mare distanță. În vocea lui Kennit reverberau mândria și oboseala.

– Așa. Acum lăsați-l să se odihnească. În următoarele câteva zile, probabil o să se trezească doar ca să mănânce și-o să adoarmă imediat la loc. Să nu vă speriați din pricina asta. E o parte necesară a vindecării.

Wintrow îl auzi pe pirat respirând adânc, întretăiat.

– Și eu trebuie să mă odihnesc. Asta m-a costat și pe mine, dar el o merita din plin.

*

Când se trezi Kennit, tocmai se înserase. Rămase o vreme întins, nemișcat, savurându-și triumful. Somnul îl refăcuse pe deplin. Wintrow era vindecat, vindecat de mâinile lui. Niciodată nu se mai simțise atât de puternic ca atunci când palmele îi stăteau pe trupul băiatului și voința lui îi vindeca pielea. Pirații care fuseseră de față îl priveau cu o veneрație profundă. Întreaga coastă a Țărmurilor Blestemate era a lui, o putea jefui în voie. Frumusețea Ettei strălucea alături de dragostea și de admirația ei pentru el. Când deschise ochii și își privi talismanul prins de încheietura mâinii, până și fața aia mică îi întoarse privirea cu un zâmbet lacom. Preț de o clipă perfect echilibrată, în lumea lui domni armonia.

– Sunt fericit, spuse cu glas tare.

Rânji când se auzi rostind cuvinte care îi erau străine.

Vântul se întețise. Îl ascultă șuierând printre pânzele corabiei și se minună. Nu văzuse nimic prevestitor de furtună. Nici corabia nu se legăna ca și cum s-ar fi aflat în bătaia vântului. Stătea de asemenea în puterea dragonului să stârnească furtuni?

Se ridică la iuțeală, își luă cârja și ieși pe punte. Vântul care îi răvăși părul era blând și fără învolburări. Nu se zăreau nori amenințători, valurile erau ritmice, egale. Însă, chiar în timp ce stătea acolo, privind în jur, îi ajunse din nou la urechi șuierul vântului care se întețește. Se grăbi către locul de unde se auzea.

Spre uluirea lui, tot echipajul era adunat în jurul punții prora. Oamenii îi făcură loc într-o tăcere încărcată de veneрație și de uimire. Șchiopătă printre ei și, cu ceva efort, urcă scara către puntea de mai sus. Când tocmai se înțepenea bine pe picioare, șuieratul vântului se auzi iarăși. De data asta, Kennit văzu de unde vine.

Fulger cânta. Nu putea să-i vadă fața. Avea capul lăsat pe spate și părul i se revărsa în cascadă peste umeri. Argintul și podoaba din lapislazuli dăruite de el străluceau pe negrul buclelor bogate. Cânta cu glas de vijelie ce prinde putere, apoi scotea sunetul valurilor biciuite de vânt. Vocea îi urca de la un foșnet profund până la un șuier subțire pe care gâtlejul și buzele niciunui om nu l-ar fi putut reda. Dădea glas cântecului vântului, mai impresionant decât orice muzică omenească auzită vreodată de Kennit. Îi vorbea în profunzime în însăși limba mării, și el recunoscu limba mamei sale.

Pe urmă, o altă voce i se alătură, împletind note limpezi prin și în jurul cântecului mării intonat de Fulger. Toate capetele se întoarseră. Toate vocile omenești de pe corabie se contopiră într-o tăcere deplină. Uimirea luă locul fiorului de spaimă care îl străbătuse pe Kennit în prima clipă. Era, și ea, de o frumusețe egală cu cea a corabiei. Șerpoaica verde-aurie se înălța unduitoare din adâncuri, cu fălcile larg deschise în cântec.

IARNA

12

ALIANȚE

— *Paragon, Paragon.* Ce mă fac cu tine?

Vocea groasă a lui Brashen era foarte blândă. Ploaia care răpăia, împroșcând puntea, era mai sonoră decât vocea căpitanului. Dincolo de cuvintele sale nu părea să fie furie, ci doar tristețe. *Paragon* nu răspunse. De când Brashen ordonase să nu-i mai vorbească nimeni, își păstrase propria tăcere. Chiar și într-o noapte, când Lavoy venise lângă copastie și încercase să-l amuze ca să capete grai, el rămăsese mut. Când secundul trecuse de la glume la exprimarea compasiunii, îi fusese mai greu să-și păstreze hotărârea, dar izbutise. Dacă ar fi crezut cu adevărat că Brashen l-a nedreptățit, Lavoy ar fi făcut ceva ca să-ndrepte lucrurile. Însă nu făcuse nimic, dovedind astfel că, de fapt, e de partea lui Brashen.

Brashen îi strânse copastia în mâinile reci și se sprijini de ea. Simțindu-i brusc nefericirea, *Paragon* se înfioră. Căpitanul nu făcea parte din familia lui, așa că nu-i putea citi tot timpul sentimentele. Dar în astfel de clipe, când carnea și lemnul-vrăjitor se întâlneau, *Paragon* i le deslușea destul de bine.

– Nu așa mi-am imaginat că merg lucrurile, corabie, îi spuse Brashen, când ești căpitanul unei corăbii vii. Vrei să știi ce-am visat? Că, într-un fel sau altul, o să mă faci autentic și rezistent. Nu un năier fără căpătâi care și-a dezonorat familia și astfel

și-a pierdut pentru totdeauna locul în Bingtown. Căpitanul Trell al corabiei vii *Paragon*. Sună bine, nu? Am crezut c-o să ne răscumpărăm unul pe altul, corabie. Mi-am imaginat cum o să ne-ntoarcem triumfători în Bingtown, eu, în fruntea unui echipaj priceput, iar tu, navigând ca un pescăruș cenușiu. Lumea s-ar fi uitat la noi și ar fi spus: „Ei, așa corabie mai zic și eu, iar căpitanul ei știe ce face." Iar familiile care ne-au alungat s-ar fi întrebat deodată dacă n-au făcut cumva o prostie. Brashen pufni scurt, cu dispreț pentru visurile lui stupide: Dar nu-mi pot imagina că tata o să mă primească vreodată înapoi. Nu mi-l pot nici măcar imagina spunându-mi vreo vorbă bună. Mă tem c-o să fiu întotdeauna singur, corabie, că la sfârșitul zilelor mele o să fiu un bătrân abrutizat, o epavă eșuată pe un țărm străin. Când mă gândesc că noi doi am avut o șansă, îmi spun, ei bine, că viața unui căpitan e singuratică. Nu e ca și cum aș putea găsi o femeie care să-mi fie alături mai mult de un anotimp. Dar, m-am gândit eu, fiind pe o corabie vie, măcar o să ne-avem mereu unul pe altul. Am crezut cu toată sinceritatea c-o să-ți pot face bine. Am crezut că într-o zi o să mă pot întinde să mor pe puntea ta, știind că o parte din mine o să continue să trăiască în tine. La un moment dat, mi s-a părut că așa ceva nu e rău. Însă uită-te la noi acum. Te-am lăsat să ucizi din nou. Ne îndreptăm către apele piraților cu un echipaj care nu e în stare să-nvețe nimic. N-am un plan sau vreo rugăciune care să-l ajute pe vreunul dintre noi să supraviețuiască și, cu fiecare val pe care-l spargem, ne apropiem tot mai mult de Divvytown. Sunt mai singur decât am fost vreodată în toată viața mea.

Deși pentru asta se văzu nevoit să-și întrerupă tăcerea, *Paragon* nu se putu abține, răsuci în rana lui Brashen un cuțit în plus:

– Iar pe Althea ai călcat-o pe nervi. Atât de tare încât din clocotul de mânie dă în furie rece.

Spera că Brashen o să-și iasă din fire. Îi era mai ușor să facă față furiei decât melancoliei adânci. Ca să-nfrunți furia nu trebuia decât să zbieri mai tare decât celălalt. În schimb, simți și el cumplita zvâcnire a inimii căpitanului.

– Și asta, recunoscu Brashen cu jale. Și nici măcar nu știu de ce abia dacă mai vorbește cu mine.

– Vorbește cu tine, ripostă *Paragon* cu furie.

Tăcerea rece îi aparținea lui. Nu-i putea izbuti nimănui la fel de bine, cu siguranță, nu Altheei.

– Oh, da, vorbește, încuviință Brashen. „Da, căp'tane." „Nu. căp'tane." Și ochii ăia negri, negri ai ei rămân plictisiți și reci ca argila udă. Nu pot ajunge să pricep ce e în mintea ei.

Cuvintele prinseră să se reverse din el și *Paragon* înțelese că le-ar fi oprit dacă ar fi putut.

– Și am nevoie de ea, dacă nu pentru altceva, măcar ca să mă susțină. Am nevoie de singura persoană din echipajul ăsta despre care știu că n-o să-mi înfigă un cuțit în spate. Însă ea stă deoparte și se uită pe lângă mine sau prin mine, iar eu mă simt ca și cum aș fi un nimic. Nimeni altcineva nu mă poate face să mă simt atât de groaznic. Și de asta, pur și simplu, vreau să...

Vocea i se stinse.

– S-o trânțești pur și simplu pe spate și s-o iei. O să devii real pentru ea, încheie *Paragon* în locul lui.

Asta avea să-l înfurie cu siguranță.

Urmă doar repulsia lui Brashen, în tăcere. Fără nicio răbufnire de furie sau de dezgust. După câteva clipe, întrebă cu voce scăzută:

– Unde-ai învățat să fii așa? Cunosc familia Ludluck. Sunt oameni duri, strânși la pungă și neomenoși când negociază. Dar sunt onești. Celor pe care i-am cunoscut eu nu le stau în fire siluirea și omorul. De unde ai tu înclinații spre așa ceva?

– Poate că acei Ludluck pe care i-am cunoscut *eu* nu erau atât de delicați. Am avut parte de siluiri și de omoruri din belșug, Brashen, chiar pe puntea mea, acolo unde stai tu acum.

Și poate că nu sunt doar o creatură modelată de familia Ludluck. Poate că am avut formă și substanță cu mult înainte ca vreun Ludluck să pună mâna pe cârma mea.

Brashen păstră tăcerea. Se apropia o furtună. O rafală de vânt izbi pânzele ude ale lui *Paragon*, făcându-l să se lase ușor pe-o parte. El și timonierul izbutiră să-i țină piept înainte de

a-l înclina mai mult. Îl simți pe Brashen strângând mai tare copastia în mâini.

– Ți-e frică de mine? întrebă corabia.

– Trebuie să-mi fie, răspunse Brashen simplu. A fost o vreme când eram prieteni. Credeam că te cunosc bine. Știam ce se spune despre tine, dar am crezut că poate n-ai avut încotro. Când l-ai ucis pe omul ăla, *Paragon* – când te-am văzut scuturând viața din el –, în sufletul meu s-a schimbat ceva. Așa că, da, mi-e frică de tine. Cu o voce mai înceată, adăugă: Și asta nu e bine pentru niciunul dintre noi.

Își luă mâinile de pe copastie și se întoarse cu spatele, gata să plece. *Paragon* își trecu limba peste buze. Apa dulce a potopului adus de furtuna de iarnă șiroia pe fața lui ciopârțită. Brashen era probabil ud până la piele și rece cum numai muritorii pot fi. Căută cuvinte care să-l aducă înapoi. Deodată, nu mai voia să fie singur, navigând orbește prin furtună, bizuindu-se doar pe un timonier care se gândea la el numindu-l „corabia asta blestemată".

– Brashen! strigă el pe neașteptate.

Căpitanul se opri, nesigur. Apoi se întoarse, traversând puntea care se înălța și cobora, oprindu-se din nou lângă copastie.

– *Paragon*?

– Nu-ți pot făgădui că n-o să mai ucid. Știi asta. Se străduiește să-și găsească o justificare: S-ar putea chiar tu să ai nevoie s-o fac. Și atunci o să fiu neputincios, legat de făgăduiala mea...

– Știu. Am încercat să mă gândesc la ce-ar trebui să-ți cer. Să nu ucizi. Să te supui întotdeauna ordinelor mele. Dar te cunosc și știu că nu mi-ai făgădui niciodată așa ceva. Cu voce grea, adăugă: Nu-ți cer asemenea făgăduieli. Nu vreau să mă minți.

I se făcu brusc milă de Brashen. Nu-i plăcea deloc când sentimentele i se schimbau astfel, în opusul celor de mai înainte. Dintr-un impuls, oferi ceva:

– Îți făgăduiesc că pe tine n-o să te ucid, Brashen. Te ajută cu ceva?

Îl simți pe bărbat crispându-se, șocat de cuvintele lui. Înțelese brusc că Brashen nu se gândise niciodată că *el însuși* ar fi putut

fi ucis de corabie. Când *Paragon* îi făcuse o asemenea făgăduială, își dăduse seama că ar fi fost în stare de una ca asta. Și că încă mai era în stare, dacă se hotăra să-și încalce cuvântul. Câteva clipe mai târziu, Brashen răspunse fără vlagă:

– Bineînțeles că da. Mulțumesc, *Paragon*.

Dădu din nou să plece.

– Așteaptă! strigă galionul. Acum o să-i lași pe ceilalți să stea de vorbă cu mine?

Aproape că auzi oftatul bărbatului.

– Firește. Nu prea are sens să-ți refuz asta.

Paragon se simți cuprins de amărăciune. Sperase că făgăduiala lui o să fie o alinare, însă pe căpitan îl mâhnise. Oamenii nu erau niciodată mulțumiți, oricât de mult te-ai fi sacrificat pentru ei. Dacă Brashen se simțea dezamăgit, era din vina lui însuși. De ce nu observase că primii pe care trebuie să-i ucizi sunt cei mai apropiați de tine, cei care te cunosc cel mai bine? Numai așa scapi de ceea ce te amenință. Ce rost are să omori un străin? Străinii sunt prea puțin interesați să-ți facă rău. Cel mai bine le izbutește rudelor și prietenilor tăi.

*

Ploaia purta în ea sărutul iernii. Și-l împroșca sâcâitor, dar nevătămător, pe aripile întinse ale Tintagliei, care băteau uniform, purtând-o în susul Fluviului Ploilor Sălbatice, în zbor, pe deasupra apei. Trebuia să vâneze și să mănânce în curând, însă ploaia alungase tot vânatul sub coronamentul copacilor. Era greu să vânezi în mlaștinile care mărgineau albia. Chiar și într-o zi fără ploaie, acolo te puteai înnămoli cu ușurință. N-avea de gând să-ncerce.

Ziua rece și mohorâtă se potrivea cu starea ei de spirit. Cercetările pe mare fuseseră mai mult decât zadarnice. Zărise șerpi de două ori. Dar, când se lăsase în jos, trâmbițând către ei un salut, se retrăseseră cu toții în adânc. De două ori înconjurase locul, planase deasupra lui și iar îl înconjurase, trâmbițând și apoi

cerându-le cu un urlet să se întoarcă. Toate strădaniile îi fuseseră în van. Era ca și cum șerpii n-ar fi recunoscut-o. Se înfricoșase până în adâncul sufletului descoperind că stirpea ei supraviețuise, dar nu putea fi conștientă de prezența ei. În ea crescuse o oribilă senzație de inutilitate, amestecată cu foamea care o îmboldea și cu o furie mocnită. Pe plajă, prada fusese săracă; animalele migratoare, care ar fi trebuit să umple coasta, pur și simplu, nu erau acolo. Ceea ce nu o surprindea, căci nu mai exista nici coasta pe care și-o amintea.

Un zbor de recunoaștere îi arătase cât de mult se schimbase lumea de când semenii ei se avântaseră ultima oară în văzduh. Întreaga margine a acelui continent se scufundase. Culmile lanțului muntos care dominaseră cândva plajele nisipoase întinse de-a lungul coastei erau acum vârfurile unui șir lung de insule. Bogatele câmpii fertile pe care cândva mișuna prada în cirezi și turme, deopotrivă sălbatice și domesticite, erau smârcuri întinse de junglă. Marea interioară aburindă, cândva înconjurată de uscat din toate părțile, se prelingea acum în ocean printr-o mulțime de râuri care străbăteau o pășune imensă. Nimic nu mai era cum ar fi trebuit să fie. N-avea de ce să se mire că semenii ei n-o mai recunoșteau.

Oamenii se înmulțiseră ca muștele pe un iepure muribund. Așezările lor murdare, care scoteau fum, se împrăștiaseră de-a valma prin lume. În timp ce căuta șerpi, le zărise pe insule satele lor mici și porturile. Într-o noapte înstelată zburase pe deasupra Bingtownului, foarte sus, și îl văzuse ca pe o pată întunecată cu pistrui de lumină. Trehaug nu era nimic mai mult decât o adunătură de sălașuri de veveriță unite prin pânze de păianjen. Simțea o admirație amestecată cu invidie pentru priceperea oamenilor de a-și încropi locuințe oriunde doreau, cu toate că, pe de altă parte, disprețuia aceste creaturi atât de nevolnice, încât nu putea să se descurce în mijlocul naturii fără construcțiile făcute de ei. Măcar Străbunii construiau splendori. Când se gândea la clădirile lor grațioase, maiestuoase și primitoare preschimbate între

timp în moloz sau doar în ruine întunecoase, era uimită că Străbunii pieriseră și că oamenii moșteniseră pământul.

Lăsase în urmă colibele lor. Dacă trebuia să trăiască singură, avea să sălășluiască lângă Kelsingra. Acolo găsea vânat din belșug și terenul era destul de solid ca să nu se-afunde până la genunchi când cobora din văzduh. Dacă avea nevoie de adăpost contra stihiilor, vechile clădiri ale Străbunilor i-l puteau oferi. Avea în față mulți ani. Și-i putea petrece acolo, unde exista măcar o amintire a splendorii.

Zbura prin ploaia monotonă, plimbându-și privirea pe malurile fluviului, în căutare de pradă. Avea prea puține speranțe să dea de ceva în viață. După ultimul cutremur, apa își pierduse culorile vii și devenise acidă, nimicitoare pentru orice n-avea solzi.

La mare distanță în susul fluviului față de Trehaug, zări un șarpe care se zvârcolea. La început, crezu că e un buștean rostogolit de curent la vale. Clipi, scuturându-și apa de ploaie din ochi, și se uită din nou cu atenție. Când mirosul de șarpe ajunse la ea, coborî din înălțimi ca să se convingă că tot ce vede e adevărat.

Fluviul era puțin adânc, o scurgere grăbită de apă lăptoasă peste pietre aspre. Nici asta nu se potrivea cu amintirile ei. Cândva, albia era un canal adânc care te ducea până în inima uscatului, în orașe precum Kelsingra și comunitățile de lucrători ai pământului și, dincolo de ele, în orașele unde se făcea troc cu de toate. Nu numai șerpii, ci și corăbiile mari puteau călători pe apă cu ușurință. Acum, plin de lovituri, șarpele albastru se lupta slăbit cu curentul, în apa care nici măcar nu-l acoperea.

Tintaglia ocoli locul de două ori până găsi o întindere de apă în care să poată coborî în siguranță. Pe urmă merse prin apă în josul fluviului, grăbindu-se către jalnicul spectacol al șarpelui eșuat. Când îl văzu de aproape, i se sfâșie inima. Era captiv acolo de ceva vreme. Soarele îi arsese spatele, iar zvârcolirile lui pe fundul bolovănos îi zdrențuiseră pielea. Solzii îl puteau apăra, dar, cum pielea era sfâșiată, apa săpase în carne răni dureroase. Era într-o stare atât de rea, încât Tintaglia nu-și putea da seama nici măcar dacă e de parte femeiască sau bărbătească. O ducea

cu gândul la un somon care și-a depus icrele, istovit și adus de curent să moară în apa prea puțin adâncă.

– Bine-ai venit acasă, îi spuse ea fără sarcasm și fără amărăciune.

Șarpele o privi cu un singur ochi, rostogolindu-și-l, apoi își dublă brusc strădaniile de a-și croi drum în susul apei. Fugea de ea. Tintaglia n-avea cum să se înșele nici în privința panicii lui, nici în cea a mirosului de moarte pe care-l răspândea.

– Ușurel, ușurel, înotătorule. N-am venit să-ți fac rău, ci să te-ajut dacă pot. Lasă-mă să te-mping în apa mai adâncă. Pielea ta are nevoie de umezeală.

Vorbea cu glas suav, făcându-și cuvintele să cânte, pline de bunătate. Șarpele își încetă zvârcolelile, dar mai degrabă fiindcă era istovit, nu fiindcă îl liniștiseră vorbele ei. Ochii continuau să i se rotească, în căutarea unei căi de evadare pe care trupul lui prea slăbit nu o putea duce la bun sfârșit. Tintaglia mai făcu o încercare:

– Sunt aici ca să te-ntâmpin și să te călăuzesc până acasă. Poți vorbi? Mă înțelegi?

Ca răspuns, șarpele își scoase capul din apă. Vlăguit, se strădui să-și înalțe coama, dar din ea nu țâșni niciun strop de venin.

– Pleacă, șuieră el. Te omor, o amenință apoi.

– Vorbești fără noimă. Sunt aici ca să te-ajut. Nu-ți aduci aminte? Când urci în susul fluviului ca să-ți faci coconul, dragonii te întâmpină și te ajută. O să-ți arăt care e cel mai bun nisip pentru cochilia ta. Saliva mea o să-ți pună în cocon amintirile semenilor noștri. Nu te teme de mine. Nu e prea târziu. Iarna e aproape, dar o să te păzesc bine în lunile reci. Când o să vină vara, o să-ndepărtez frunzele și noroiul cu care te voi fi acoperit. Soarele o să-ți atingă coconul, care o să se topească. O să devii un dragon superb. Vei fi unul dintre Stăpânii celor Trei Tărâmuri. Ți-o făgăduiesc.

El își coborî pleoapele peste ochii lipsiți de strălucire, pe care și-i redeschise apoi încet. Tintaglia vedea cum neîncrederea lui se lupta cu disperarea.

– Apă mai adâncă, o rugă.

– Da, încuviință ea.

Își sălță capul și se uită în jur. Dar apă mai adâncă nu era, nu putea decât să tragă sărmana creatură în josul fluviului, unde n-avea să găsească nici mâncare, nici vreun loc potrivit ca să-și țeasă coconul. Orașul Trehaug marca locul primului teren pentru coconi. Fusese înghițit de fluviu, când îi crescuse nivelul. Mai fusese și altul, nu prea departe în susul apei. Însă albia lată își schimbase poziția și, fiind prea puțin adâncă și cu fundul plin de bolovani, era departe de malurile cândva bogate în mâl nisipos, cu dâre de argint. Cum putea ea ajuta șarpele s-ajungă acolo? Și, odată ajuns, cum îl putea pune alături și de mâl, și de apă, ca să înghită noroi lichefiat, necesar pentru a-și secreta coconul?

Șarpele își înălță ostenit capul și trâmbiță gros a disperare. Tintaglia se simți îmboldită să treacă la fapte. Fără niciun efort, ridicase și cărase doi oameni, însă greutatea șarpelui aproape că o egala pe a ei. Când încercă să-l tragă într-un canal ceva mai adânc de lângă mal, ghearele ei îi crestară pielea lui vătămată, afundându-i-se adânc în rănile deschise. Creatura urlă și se zbătu cu violență. Coada biciuitoare o izbi de Tintaglia, făcând-o să se clatine. Își recăpătă echilibrul lăsându-se pe toate cele patru picioare. În clipa aceea, laba ei întâlni ceva neted și tare, care se rotunjea pe fundul apei. Sub greutatea ei, se răsuci și crăpă. Supunându-se unui impuls ivit pe neașteptate, își strecură ghearele sub acel obiect și-l aduse la suprafață.

Era un craniu. Un craniu de șarpe. Apa acidă a fluviului atacase osul masiv, subțiindu-l; i se sfărâmă în gheare. Tintaglia începu să caute în apa puțin adâncă, având inima chinuită de o certitudine. Găsi trei vertebre groase, încă unite între ele. Mai era acolo și un alt craniu. Râcâi fundul cu ghearele și scoase câteva coaste și o falcă, în diverse stadii de descompunere. Toate erau oase ale semenilor ei. Cei care izbutiseră să-și amintească măcar atât despre calea migrației întâlniseră acel ultim obstacol și-și găsiseră acolo sfârșitul.

Nenorocosul șarpe zăcea acum pe o parte, gâfâind de durere. Cele câteva picături de venin pe care le putuse aduna picurau de pe coamă tocmai în ochii lui. Tintaglia se apropie încet și rămase

locului, privindu-l. El își acoperi o clipă ochii imenși. Pe urmă, cu răsuflarea tăiată, rosti doar două cuvinte:

– Te rog.

Tintaglia își azvârli capul pe spate și-și puse într-un urlet zguduitor toată mânia și ura. Lăsă furia s-o străbată nestăvilită, înceţoşându-i mintea și aducându-i în fața ochilor o ceață stacojie. Pe urmă îi îndeplini cererea. Fălcile ei puternice se încleștară de gâtul șarpelui, chiar sub coama din care-i picura veninul. Cu o singură mușcătură sălbatică, îi tăie șira spinării. Un tremur străbătu tot trupul creaturii și vârful cozii ei biciui apa, împroșcând-o. Tintaglia rămase deasupra ei până când îi dispăru ultima frântură de viață. Ochii i se rostogoliră cu încetineală pentru ultima oară. Fălcile i se închideau și i se deschideau spasmodic. În cele din urmă, nu se mai clinti.

Simți gustul sângelui șarpelui, pătrunzător și usturător. Otrava lui slabă îi pișca limba. În clipa aceea, îi cunoscu întreaga viață. Preț de o clipă, ea deveni el și tremură de oboseală și de durere. O zăpăceală a minții invada totul. Când își reveni, deplina inutilitate a vieții șarpelui o cutremură. Iarăși și iarăși, trupul lui le răspunsese semnelor care-i spuneau să migreze și să se preschimbe. Tintaglia nu putea spune de câte ori părăsise sărmana creatură locurile cu hrană îmbelșugată din miazăzi ca să migreze către miazănoapte.

În timp ce, cu gâtul aplecat, se înfrupta din carnea șarpelui, totul deveni limpede pentru ea. Amintirile lui se adăugară la ale ei. Dacă mersul lumii ar fi fost cel care trebuia să fie, le-ar fi transmis amintirile vlăstarelor ei, alături de propriile amintiri. Cineva ar fi avut de tras învățăminte din acea viață irosită. Șarpele n-ar fi murit în zadar. Ea vedea tot ce văzuse și ce fusese el. Cunoștea tot ce îl înciudase și îi fusese alături când ciuda neputincioasă devenise năucire a minții și, în final, ferocitate. În timpul fiecărei migrații, șarpele căutase pe țărmuri locuri familiare și o căutase pe Cea Care Își Amintește. Și fusese dezamăgit de fiecare dată. Iernile îl mânaseră din nou către miazăzi, să se hrănească și să-și reîmprospăteze rezervele corpului, până când

schimbarea anului avea să-l trimită din nou către miazănoapte. Ea știa toate astea, căci privea totul cu mintea ei de dragon. Faptul că, bizuindu-se doar pe propriile amintiri de șarpe, el ajunsese până acolo era un miracol. Cu gustul scârbos al cărnii lui încă în gură, Tintaglia se uită în jos, la oasele dezgolite. Ar fi murit chiar dacă ea ar fi izbutit să-l ducă în apă mai adâncă. Misterul șerpilor de mare care fugeau de ea era dezlegat. Scoase la suprafață mai multe oase și le cercetă cu gândul în altă parte. Acolo era poporul ei; acolo erau semenii ei. Acolo era viitorul și tot acolo, trecutul...

Se întoarse cu spatele la rămășițele șarpelui. Să-l mistuie fluviul, ca pe mulți alții. Fără îndoială, avea să mai devoreze și alții, până ce n-avea să mai rămână niciunul. Ea n-avea putere să schimbe asta. Nu putea nici să adâncească acolo albia, nici să schimbe cursul fluviului, apropiindu-l de malurile cu straturi de argint. Pufni pentru sine. Stăpânii celor Trei Tărâmuri. Domnitori ai Uscatului, ai Mării și ai Văzduhului, dar nestăpânitori ai puterii de a-l schimba pe vreunul dintre ele.

Fluviul îi aducea răceală în oase și sărutarea acidă a apei începea să-i dea mâncărimi. Nici măcar pielea ei apărată de solzi nu era impenetrabilă, deși nu era cu desăvârșire de neatins când curgerea era atât de vijelioasă. Se îndepărtă de mal, mergând prin apă către mijlocul fluviului, având deasupra capului cerul deschis, își întinse aripile și își lăsă greutatea pe picioarele din spate. Sări, dar numai ca să recadă din nou în apă. Pietrișul alunecase de sub picioarele ei cu gheare, micșorându-i avântul. Era obosită. O clipă, tânji după terenurile bine bătătorite pregătite cu drag de Străbuni pentru oaspeții lor înaripați. Dacă Străbunii ar fi supraviețuit, cugetă ea, semenii ei ar mai fi putut încă să ducă o viață înfloritoare. Pentru binele fraților lor, dragonii, Străbunii ar fi adâncit albia. Însă Străbunii pieriseră, lăsând în locul lor jalnica omenire.

Se ghemuise ca să-ncerce un nou salt, când în minte i se înfiripă o idee. Oamenii construiau diverse lucruri. N-ar fi putut draga fluviul, n-ar fi putut aduce grosul apei prin acel loc, adâncindu-l

destul de mult pentru un șarpe? Puteau face fluviul să curgă din nou pe lângă pământul bogat în argint necesar pentru țeserea unor coconi buni? Se gândi la toate construcțiile lor pe care le văzuse.

Puteau. Dar aveau s-o facă?

Simți crescând în ea o hotărâre. Se avântă cu forță într-un salt și bătaia aripilor ei puternice îi susținu greutatea și o ridică. Trebuia să ucidă din nou, să scape de gustul scârbos al cărnii de șarpe. Avea s-o facă și, în acest timp, avea să se gândească. Constrângere sau mituire? Negociere sau amenințare? Avea să cântărească toate posibilitățile înainte de a se întoarce la Trehaug. Oamenii puteau fi făcuți s-o slujească. Semenii ei ar fi putut supraviețui.

*

Bătaia în ușa cabinei lui era doar o idee prea puternică. Brashen își îndreptă spatele în scaun și strânse din dinți. Își spuse că nu e cazul să tragă concluzii pripite. Răsuflă adânc și vorbi cu glas scăzut:

– Intră.

Lavoy intră. Abia își încheiase cartul. Haina de ploaie îl apărase întru câtva de apă, dar, când își scoase boneta, i se văzu părul ud, lipit de cap. Furtuna nu se dezlănțuise cu putere, dar ploaia necontenită demoraliza. Te îngheța până la os.

– Ai vrut să-mi vorbești, spuse el în loc de salut.

Brashen observă lipsa cuvântului „căp'tane".

– Da, așa e, încuviință cu voce mieroasă. E rom pe bufet. Încălzește-te. Pe urmă vreau să-ți dau niște instrucțiuni.

Romul era favoare cuvenită oricărui secund pe timpul unei furtuni cu ploaie rece. Brashen i-o făcea, deși se pregătea să-l mustre cu asprime.

– Mulțumesc, căp'tane, răspunse Lavoy.

Brashen îl privi în timp ce își turna o porție și o dădea de dușcă. Romul îl făcuse pe secund să-și lase garda jos. Era mai puțin ursuz când se apropie de masă și se opri în fața ei.

– Instrucțiuni, căp'tane?

Brashen își formulă gândul cu mare grijă.

– Vreau să fie clar de la bun început că ordinele mele trebuie îndeplinite, mai ales în ceea ce te privește.

Auzind asta, secundul se îmbățoșă din nou.

– Căp'tane? întrebă cu răceală.

Brashen se lăsă pe spătarul scaunului. Vorbi cu voce egală.

– În timpul atacului, echipajul s-a purtat sub orice așteptări. Oamenii au fost împrăștiați și dezorganizați. Trebuie să-nvețe să lupte în grup. Ți-am ordonat să-i amesteci pe foștii sclavi cu restul echipajului. Ceea ce nu s-a făcut într-o măsură mulțumitoare pentru mine. De aceea îți cer să-i treci pe cartul celui de-al doilea secund și să lași în seama ei contopirea cu restul echipajului. Ajută-i să priceapă că nu fac asta fiindcă sunt nemulțumit de ei. Nu vreau să creadă că sunt pedepsiți.

Lavoy trase aer în piept.

– E posibil s-o ia astfel. Sunt învățați să lucreze cu mine. Schimbarea ar putea să-i supere.

– Ai grijă să nu fie așa, îi ordonă scurt Brashen. A doua instrucțiune e legată de discuțiile cu galionul.

Lavoy făcu ochii mari, o clipă, doar cu puțin mai mari, dar îndeajuns pentru ca Brashen să fie sigur. Secundul îi încălcase deja ordinul. Simți o nouă strângere de inimă. Era mai rău decât se temuse. Continuă păstrându-și vocea egală:

– Sunt pe cale să anulez ordinul care îi interzice echipajului să stea de vorbă cu *Paragon*. Însă vreau să înțelegi că *ție* îți e în continuare interzis s-o faci. Din motive care țin de disciplină și de moralul corabiei, îți îngădui să consideri interdicția asta o problemă care ne privește numai pe noi doi. Însă n-o să tolerez nici măcar simpla impresie că ai încălcat-o. N-o să mai vorbești cu galionul.

Pumnii secundului se încleștară. Spoiala lui de respect era subțire când mormăi:

– Și pot să-ntreb de ce, căp'tane?

Brashen răspunse cu aceeași voce plată:

– Nu. Nu e necesar.

Lavoy își dădu silința să se poarte ca un nevinovat. Pe față i se așternu o mască de protestatar martirizat.

– Nu știu ce te nemulțumește, căp'tane, sau cine mă vorbește de rău. N-am făcut nimic nelalocul lui. Cum o să-mi pot vedea de treabă dacă stai între mine și echipaj? Ce fac dacă-mi vorbește corabia? Nu-i dau atenție? Cum pot să...

Brashen ar fi vrut să-i frângă gâtul, dar rămase așezat și continuă să se poarte ca un căpitan.

– Dacă ai de făcut ceva care e peste puterile tale, spune, Lavoy. Te poți retrage oricând. La bord mai sunt și alți năieri pricepuți.

– Adică femeia aia. Mă dai deoparte și-o faci pe ea primul secund. Ei bine, să-ți spun ceva. N-o să-și poată încheia nici măcar primul cart ca prim secund. Oamenii n-or s-o accepte. Tu și ea puteți pretinde că se descurcă, dar nu e în stare. E...

– Ajunge! Ți-ai primit ordinele. Pleacă.

Era tot ce putea face Brashen ca să rămână pe scaun. Nu voia să se-ajungă la un schimb de pumni. Lavoy nu era omul care să-nvețe ceva dacă încasa o bătaie; i-ar fi purtat doar ranchiună.

– Lavoy, te-am luat pe corabia mea când nimeni altcineva nu te dorea. A fost clar ce-ți ofer: un prilej ca s-arăți de ce ești în stare. Încă îl mai ai. Devino acel prin secund capabil. Dar, pe corabia asta, nu încerca să fii mai mult decât atât. Transmite ordinele mele și ai grijă să fie îndeplinite. E singura ta însărcinare. Fă mai puțin, și-o să fiu nevoit să te debarc cu prima ocazie. N-o să te păstrez ca simplu năier. Asta nu ar fi convenabil pentru niciunul dintre noi. Te poți gândi la ceea ce ți-am spus. Acum pleacă.

Secundul îi aruncă o privire aspră, într-o tăcere grea, apoi îi întoarse spatele și se îndreptă spre ușă. Brashen făcu o ultimă precizare:

– Doresc să rămână doar între noi doi tot ce s-a spus aici. Te sfătuiesc să faci la fel.

– Căp'tane, spuse Lavoy.

Nu era o încuviințare. Doar o dovadă că-l auzise pe Brashen. Ușa se închise în urma lui.

Brashen se lăsă pe spătarul scaunului. Șira spinării îl durea de încordare. Nu rezolvase nimic. Poate că-și câștigase mai mult timp. Cu norocul lui, ar fi putut izbuti să țină totul laolaltă înainte de a se spulbera în Divvytown.

Rămase locului o vreme, temându-se de ultimul lui țel din acea seară. Vorbise cu *Paragon* și îl înfruntase pe Lavoy. Încă mai era nevoie să lămurească lucrurile cu Althea, dar își aminti cuvintele sarcastice ale corabiei: „Ai călcat-o pe nervi atât de tare, încât din clocotul de mânie dă în furie rece." Știa exact ce voise *Paragon* să spună și nu se îndoia de adevărul cuvintelor lui. Încercă să găsească destul curaj ca s-o cheme pe Althea la el, apoi se hotărî brusc s-aștepte până la sfârșitul cartului ei. Așa avea să fie mai bine.

Se apropie de pat, își scoase cizmele, își descheie cămașa și se trânti pe spate. Nu dormi. Încercă să se gândească la ceea ce-i aștepta în Divvytown și la ceea ce putea face el acolo. Spectrul furiei reci al Altheei se înălța amenințător, mai înspăimântător decât umbra oricărui pirat. Se temea de întâlnirea lor, nu pentru vorbele grele pe care i le-ar fi putut arunca ea, ci pentru că-și dorea atât de mult un pretext ca să fie singuri.

*

Ploaia era neplăcută, rece și pătrunzătoare, dar vântul care o adusese era lipsit de răbufniri. În noaptea aceea, Althea îl puse la cârmă pe Cypros. Nu i se cerea cu mult mai mult decât să stea acolo și s-o țină dreaptă. Jek era de veghe pe puntea prora. Ploaia torențială putea trimite pe mare, în derivă, bușteni de pe insulele din jur. Jek avea ochi ageri, descoperea astfel de pericole și-l putea înștiința pe timonier din timp de ivirea lor. Iar *Paragon* o prefera în locul altora din cartul ei. Brashen le interzisese tuturor să stea de vorbă cu galionul, însă ea avea talentul de a face tăcerea mai degrabă prietenoasă decât acuzatoare.

Althea mergea pe punte cu gândul la problemele sale. Brashen, își spuse ea cu încăpățânare, nu se număra printre ele. Făcuse cea mai mare greșeală lăsând un bărbat să-i abată atenția de la

țelurile ei. Acum, când știa adevărata lui părere despre ea, putea să-l lase deoparte și să se concentreze doar asupra strădaniilor de a-și recâștiga viața. Odată ce nu se mai gândea la el, totul devenea mai limpede.

Începând din ziua luptei, Althea își sporise așteptările de la sine însăși. N-avea importanță dacă Brashen o considera nepricepută și firavă atâta vreme cât se menținea, după părerea ei, la înălțime. Acum punea în centrul vieții sale corabia și tot ce trebuia făcut ca să se-asigure că merge perfect. Întărise disciplina în cartul ei, nu cu lovituri și zbierete, cum făcea Lavoy, ci pur și simplu insistând să se facă totul exact cum ordona ea, și descoperise atât punctele slabe, cât și pe cele tari ale năierilor cu care lucra. Semoy nu era iute în mișcări, dar deținea cunoștințe profunde despre corăbii și despre orice avea legătură cu ele. În prima parte a călătoriei lor, suferise cumplit fiindcă fusese despărțit de sticlă. Lavoy îl împinsese pe bătrân în cartul ei, considerându-l o pacoste inutilă, cu mâini tremurătoare, însă acum, după ce își recăpătase siguranța de sine ca năier, Semoy dovedise că știe o grămadă de trucuri despre greement și parâme. Lop era nătâng și nu se descurca dacă trebuia să ia hotărâri sau dacă era încordat, dar era neobosit când lăsai în seama lui îndatoriri plictisitoare și de rutină. Jek se afla la polul opus, era iute și se dădea în vânt după provocări, dar se plictisea repede și devenea neglijentă când primea însărcinări de rutină. Althea se măgulea singură, spunându-și că acum, în cartul ei, tuturor li se potriveau însărcinările primite. Trecuseră două zile de când nu se mai răstise la nimeni.

Așa că Brashen avea puține pretexte ca să-și facă apariția pe punte în timpul cartului ei, când ar fi trebuit să doarmă. L-ar fi iertat pentru așa ceva dacă furtuna i-ar fi stors pe oamenii ei de puteri, însă vremea era doar neplăcută, nu și periculoasă. În vreme ce patrula pe punte, îl întâlnise de două ori.

– Bună seara, îi spusese el prima oară, privind-o în ochi.

Ea îi întorsese salutul cu gravitate și își văzuse de drum. Observase că el se îndreaptă spre puntea prora. Poate, se gândise ea, cu ironie, voia s-o „privească" pe Jek îndeplinindu-și îndatoririle.

Când îl întâlni a doua oară, el avu decența de a nu-și ascunde stânjeneala. Se opri în fața ei și spuse ceva fără importanță despre furtună. Ea se declară de acord – vremea era într-adevăr neplăcută – și dădu să treacă pe lângă el.

– Althea.

Vocea lui Brashen o opri. Se întoarse din nou spre el.

– Căp'tane? întrebă, așa cum se cuvenea.

El rămase locului, mulțumindu-se s-o privească. Fața lui era plină de pete mate și umbre mișcătoare sub legănarea luminii felinarului. Îl văzu clipind ca să scape de apa rece din ochi. Așa-i trebuia. N-avea cu adevărat nimic de făcut care să-l scoată pe punte pe o asemenea vreme. Se uită cum își căuta un pretext. El trase aer în piept.

– Am vrut să știi că, la sfârșitul cartului tău, voi ridica interdicția asupra lui *Paragon*. Vă este din nou îngăduit să stați de vorbă cu galionul. Brashen oftă: Nu sunt sigur că asta l-a impresionat în vreun fel. Uneori mă tem că izolarea o să-l facă doar să ne sfideze mai mult. Așa că renunț la ordinul ăsta.

Ea dădu din cap o singură dată.

– Așa ai zis. Am înțeles, căp'tane.

El mai rămase neclintit câteva clipe, parcă așteptând să mai spună ea ceva. Dar, după acea înștiințare, al doilea secund nu mai avea ce să-i spună căpitanului. El se pregătea să schimbe un ordin; ea trebuia să se asigure că echipajul ei se supune. Continuă să-i acorde toată atenția ei până ce el dădu scurt din cap și se îndepărtă. Pe urmă, Althea se întoarse la munca ei.

Așadar, le era din nou îngăduit să stea de vorbă cu *Paragon*. Nu era sigură că se simțea ușurată. Poate că asta avea să-i ridice moralul lui Amber. Dulgherul corabiei avea gânduri negre de când galionul ucisese. Când vorbeau despre asta, dădea întotdeauna vina pe Lavoy, repetând cu insistență că secundul îl stârnise pe *Paragon*. Althea nu putea s-o contrazică, însă al doilea secund al corabiei nu putea fi de acord cu o asemenea afirmație. Ca urmare, păstra tăcerea, izbutind doar s-o scoată din sărite pe Amber.

Se întrebă ce-i va spune Amber lui *Paragon* când vor sta pentru prima oară din nou de vorbă. Avea să-l dojenească sau să-i ceară explicații? Althea știa doar ce-o să facă ea însăși. Avea să trateze omorul la fel cum tratase toate păcatele lui *Paragon*. Avea să-l ignore. N-avea să-i vorbească despre asta niciodată, așa cum niciodată nu-i vorbise despre cele două dăți în care se răsturnase și își ucisese tot echipajul. Anumite fapte erau prea monstruoase ca să le descrii în cuvinte. *Paragon* știa ce simte ea despre ceea ce a făcut el. Era o corabie veche, construită din mult lemn-vrăjitor. Nu-i putea atinge nicio parte fără să-i transmită groaza și demoralizarea ei. Din nefericire, singurul lui răspuns îl reprezentau sfidarea și furia. *Paragon* simțea că fapta lui e justificată. Era furios, fiindcă nimeni altcineva nu avea același sentiment. Althea adăugă asta la interminabila ei listă cu misterele lui *Paragon*. Făcu pe îndelete un nou ocol al punții, dar nu găsi nimic în neregulă. Ar fi fost o ușurare să descopere ceva de pus la punct, ceva simplu. În schimb, gândurile i se îndreptau către *Vivacia*. Pe zi ce trecea, speranțele de a o recăpăta se împuținau. Durerea despărțirii de corabie era de-acum veche. O simțea în adâncul ei, ca pe o rană care n-avea să se vindece niciodată. Uneori, așa cum tocmai se întâmpla, o zgândărea, era ca și cum și-ar fi clătinat un dinte care o durea. Zăbovea asupra ei ca s-o reaprindă, și asta doar pentru a-și dovedi că sufletul îi e încă viu. Dacă o să-și recapete corabia, își spunea ea, totul o să fie bine. Dacă o să aibă din nou punțile *Vivaciei* sub tălpi, nicio altă grijă a ei n-o să mai conteze. O să-l poată uita pe Brashen. În noaptea aia, visul ei de redobândire a corabiei părea lipsit de speranță. Din ceea ce spusese băiatul capturat înainte de a fi ucis de *Paragon*, se înțelegea limpede că piratul Kennit nu voia o răscumpărare, în niciun caz una neînsemnată. Așa că nu le mai rămâneau decât forța și înșelăciunea. Lupta dezorganizată pentru apărarea lui *Paragon* în timpul atacului piraților îi lăsase prea puțină încredere în puterea lor de a sili pe cineva să facă orice.

Rămânea înșelăciunea. Însă ideea de a pretinde că sunt fugari din Bingtown, dornici să devină pirați, i se părea mai degrabă o

comedie decât un plan de acțiune. În cele din urmă avea să se dovedească nu doar ridicolă și nefolositoare, ci chiar mai rea. Putea fi jocul lui Lavoy. Era clar că el și grupul lui de Tatuați o savurau. Oare secundul spera să meargă cu un pas mai departe, să-l ia pe *Paragon* în stăpânire și să-l folosească într-adevăr pentru piraterie? Intrarea în rolul plănuit ar fi adus, inevitabil, finalul ăsta în mintea fiecărui năier. Lepădăturile adunate de ei din Bingtown ca echipaj n-ar fi avut principii morale care să se opună unei astfel de schimbări a scopului călătoriei și a îndeletnicirii lor. Cât despre corabie, Althea nu mai știa ce să creadă. Întreaga aventură scosese la lumină fațete ale caracterului lui *Paragon* nebănuite de ea vreodată. Althea avea nevoie de timp, timp în care să găsească un plan mai bun, timp în care s-o înțeleagă pe sărmana corabie nebună. Dar timpul îi trecea prin mâini arzător, ca o parâmă scăpată de sub control. Fiecare cart îi aducea mai aproape de Divvytown, fortăreața lui Kennit.

Spre dimineață, ploaia se domoli. Când i se termină cartul, soarele străpunse acoperământul de nori, trimițând fâșii late de lumină către apă și către insulele presărate pe întinderea ei. Vântul prinse să urle și se schimbă. Althea le ordonă oamenilor din cartul ei să se adune ca să afle noile ordine ale lui Brashen, în vreme ce oamenii lui Lavoy urcau pe punte. În trecere, secundul îi aruncă o privire, încruntat, însă ostilitatea lui nu o mai surprindea. Făcea parte din munca ei la bord.

Când toți năierii se strânseră pe punte, Brashen le transmise ce avea de spus. Althea îl ascultă nepăsătoare când le dădu tuturor de știre că pot sta din nou de vorbă cu *Paragon*. Așa cum se așteptase, pe fața lui Amber se citi ușurarea. Când Brashen trecu la mutarea unor oameni din cartul ei, ca să le facă loc foștilor sclavi, izbuti să-și păstreze calmul. Fără ca măcar să-i ceară părerea, anula strădaniile ei meticuloase de a-și face oamenii să acționeze cât mai eficient cu putință. Acum, când fiecare zi îi aducea tot mai aproape de teritoriul piraților, devenea răspunzătoare pentru oameni pe care abia dacă îi cunoștea, oameni pe care Lavoy

îi incitase probabil la revoltă. Un minunat adaos la cartul ei. Clocotea de furie, dar nu și-o trădă în niciun fel.

Când Brashen termină, ea își trimise oamenii să mănânce, să doarmă sau să facă orice i-ar fi putut distra. Furia îi pusese pe fugă pofta de mâncare. Se duse direct în cabina ei, dorindu-și să fie într-adevăr un loc doar al ei, nu un spațiu îngust pe care-l împărțea cu alte două femei. De data asta, era gol. Jek se dusese probabil să mănânce, iar Amber era pesemne deja cu *Paragon*. Preț de câteva clipe, se simți vinovată fiindcă ea îl ocolise. Apoi se concentră asupra furiei sale și hotărî că așa era cel mai bine. Brashen nu era singurul pe care și-l scotea din suflet, i se adăugaseră și Amber, și corabia. Așa era mai simplu și mai bine. Putea fi un al doilea secund mult mai eficient dacă între ea și îndatoririle ei nu stăteau niciun fel de considerații personale.

Hotărî că are nevoie de somn. Își scoase din pantaloni cămașa udă de ploaie și începea să și-o tragă peste cap când cineva bătu la ușă. Ea șuieră, iritată.

– Ce e? întrebă.

Dincolo de ușă, Clef spuse ceva cu voce înceată. Althea își trase cămașa la loc, deschise ușa dintr-o smucitură și întrebă:

– Ce?

Clef făcu doi pași în spate.

– Căp'tanu' vrea să te vadă, răspunse el pe nerăsuflate.

Fața lui uimită își pierduse deja culoarea. Althea trase aer în piept și-și îmblânzi trăsăturile.

– Mulțumesc, îi spuse brusc și închise ușa la loc.

De ce nu putuse Brashen să-i vorbească despre indiferent ce-o fi avut de gând când se aflase pe punte, cu toată lumea? De ce trebuia să-i ia din puținul ei timp de singurătate și de somn? Își îndesă cămașa înapoi în pantaloni și ieși trântind ușa.

*

– Intră! strigă Brashen, ca răspuns la bătăile răsunătoare din ușă.

Își ridică privirea din hărți, așteptându-se să-l vadă intrând pe Lavoy sau pe vreun năier cu vreo veste importantă. În schimb, apăru Althea, care înaintă cu pași mari și se opri în fața lui.

– L-ai trimis pe Clef să mă cheme, căp'tane.

Lui Brashen i se frânse inima.

– Așa e, recunoscu, apoi nu-și mai găsi cuvintele. Stai jos, o invită, după câteva secunde, însă ea își trase un scaun rămânând bățoasă, ca și cum ar fi primit un ordin.

Se așeză, îi întâlni ochii și continuă să-i fixeze cu o privire neclintită. Căpitanul Ephron Vestrit izbutise întotdeauna să-l facă să-și lase ochii în jos.

– Când tatăl tău se uita așa la mine, știam că m-a chemat pentru un perdaf fără martori, care avea să mă lase cu urechile arzând.

Observă privirea ei șocată și își dădu seama că rostise cuvintele cu glas tare. Se îngrozi, apoi se luptă cu sine însuși ca să nu râdă de mutra ei. Se lăsă pe spătarul scaunului și izbuti să-și păstreze calmul de pe chip și vocea egală:

– Așa că, de ce nu-mi spui pur și simplu ce te roade, ca să terminăm cu asta?

Althea îi aruncă o privire supărată. Brashen văzu încordarea cum se adună în ea. Nu putea să se abțină după ce o invitase să vorbească. Brashen răsuflă adânc, ca și cum s-ar fi pregătit să urle la el, și își adună tot curajul. Apoi urmă răspunsul ei surprinzător.

– Nu se cade să fac așa ceva, căp'tane, spuse cu o voce controlată, care totuși tremura ușor.

„Căp'tane". Nu renunța la limbajul protocolar, dar el o simțea vibrând de încordare. Insistă cu bună știință, hotărât să limpezească lucrurile între ei.

– Cred că tocmai ți-am dat permisiunea. Te supără ceva. Ce?

Când ea continuă să tacă, simți că-ncepe și el să se-nfurie:

– Vorbește! se răsti.

– Prea bine, căp'tane. Vocea îi era întretăiată și ochii ei negri îl fulgerau: Mi-e greu să-mi îndeplinesc îndatoririle când e clar că nu mă bucur de niciun strop de respect din partea căpitanului.

Mă umileşti în faţa echipajului şi apoi te-aştepţi să păstrez disciplina în timpul cartului meu. Nu e bine şi e nedrept.

– Ce? se miră el, indignat.

Cum putea să spună aşa ceva, după ce făcuse din ea unul dintre secunzi, îi dezvăluise planurile lui personale, ba chiar se şi sfătuise cu ea ca să decidă ce e mai bine pentru corabie?

– Când s-a întâmplat vreodată să te „umilesc în faţa echipajului"?

– În timpul luptei, răspunse ea cu glas scrâşnit. Mă străduiam din răsputeri să-i resping pe piraţii care ne abordau. Nu numai că te-ai amestecat şi ai făcut-o în locul meu, mi-ai mai şi spus: „Stai la adăpost! Du-te înapoi!" Furia o făcu să ridice vocea: De parcă aş fi fost un copil pe care trebuie să-l protejezi. De parcă aş fi fost mai nevolnică decât Clef, pe care l-ai ţinut lângă tine.

– N-am spus aşa ceva! se apără el.

Apoi, la vederea răbufnirii de furie de pe faţa ei, îşi înghiţi următoarele cuvinte.

– Oare chiar am spus?

– Da, răspunse ea cu răceală. Întreabă-l pe Clef. Nu mă-ndoiesc că a ţinut minte.

El păstră tăcerea. Nu-şi amintea să fi rostit acele cuvinte, dar îşi aducea aminte cum îi sărise inima de spaimă când o văzuse în mijlocul luptei. Chiar îi spusese aşa ceva? Vinovăţia îi apăsă sufletul. În focul luptei, îngheţat de spaimă... probabil că asta spusese. Îşi imagină ce afront adusese orgoliului ei, ca şi încrederii ei în sine. Cum îi putuse spune asta în toiul unei lupte, aşteptându-se ca ea să nu-şi piardă respectul de sine? Merita furia ei. Îşi umezi buzele.

– Presupun că am spus. Dacă zici tu că am spus înseamnă că aşa e. Îmi pare rău.

Îşi ridică privirea spre ea. Scuzele lui o şocaseră. Ea îl privea cu ochi foarte mari. Ar fi putut să cadă în adâncul lor.

Brashen scutură uşor din cap şi, încă şi mai uşor, ridică din umeri. Ea continuă să se uite pur şi simplu la el în tăcere. Sinceritatea scuzelor fusese de-ajuns să creeze o spărtură în rezerva cu care o trata. Se strădui cu disperare să-şi recapete controlul.

– Am mare încredere în tine, Althea. Mi-ai stat alături când am înfruntat răpitori de năieri și șerpi... Am pus împreună pe apă afurisita asta de corabie. Însă, în timpul luptei, pur și simplu... Vocea i se opri în gât: Nu mai pot, spuse pe neașteptate.

Își puse mâinile pe masă, cu palmele în sus, și le studie.

– Nu mai pot continua așa.

– Ce?

Ea tărăgănă cuvântul, ca și cum nu le-ar fi auzit bine pe ale lui.

El se ridică în picioare și se aplecă peste masă.

– Nu mai pot continua să pretind că nu te iubesc. Nu mai pot pretinde că nu mă sperii de moarte când te văd în pericol.

Althea sări în picioare de parcă ar fi amenințat-o. Îi întoarse spatele, însă doi pași mari îl aduseră pe Brashen între ea și ușă. Ea se opri ca o căprioară încolțită.

– Măcar ascultă-mă, o imploră el.

Cuvintele se revărsară din el. Nu se gândi nici cât de stupid ar fi putut suna pentru ea, nici că n-o să și le poată retrage niciodată.

– Spui că nu-ți poți îndeplini îndatoririle dacă-ți lipsește respectul meu. Nu știi că e adevărat și pentru mine? Fir-ar să fie, un bărbat trebuie să se vadă reflectat undeva ca să poată fi sigur că e real. Eu mă văd pe fața ta, în felul în care mă urmărești ochii tăi când fac ceva așa cum trebuie, în zâmbetul larg cu care mă privești când fac câte-o prostie, dar izbutesc totuși să-ndrept lucrurile. Când îmi iei asta, când...

Ea stătea neclintită, șocată și holbându-se. El simți un cuțit în inimă. Cuvintele i se desprinseră de pe buze ca o pledoarie.

– Althea, sunt atât de îngrozitor de singur. Dar e încă și mai rău să știu că, indiferent dacă vom izbândi sau nu, tot o să te pierd. Să știu că ești zi de zi aici, pe aceeași corabie cu mine, și eu nu pot nici măcar să stau la masă alături de tine, și cu atât mai puțin să-ți ating mâna – e un chin cumplit. Când nici măcar nu mă privești și nu-mi vorbești... nu pot merge mai departe cu răceala asta între noi. Nu pot.

Obrajii ei erau de un roz aprins. Părul ei ud de ploaie tocmai începea să se usuce, ieșindu-i din coadă în șuvițe buclate, care îi

încadrau fața. Pentru o clipă, el închise ochii, încercând să scape de dulcea suferință a dorinței. Cuvintele ei își croiră drum până la el.

– Unul dintre noi trebuie să fie rațional.

Glasul ei era foarte încordat. Stătea în fața lui, la nici măcar o lungime de braț distanță. Se înconjură strâns cu brațele, parcă temându-se să nu se facă bucăți.

– Lasă-mă să trec, Brashen.

Vocea ei era o șoaptă.

El nu putea.

– Doar... dă-mi voie doar să te țin în brațe. Doar pentru câteva clipe, apoi te las să pleci, o imploră, știind că minte.

*

El mințea, și o știau amândoi. Doar câteva clipe n-aveau să fie niciodată de-ajuns, pentru niciunul dintre ei. Răsuflarea ei devenea mai grea și, când palma lui bătătorită îi atinse obrazul, o cuprinse brusc amețeala. Întinse mâna către pieptul lui, doar ca să-și păstreze echilibrul sau poate doar ca să-l împingă de lângă ea, atâta tot – n-avea să fie atât de proastă încât să-ngăduie așa ceva –, dar prin cămașă simți carnea lui caldă și îi simți inima bătând. Mâna ei trădătoare se încleștă de material și-l trase pe Brashen mai aproape. El înaintă împleticindu-se, și apoi brațele lui erau în jurul ei, strângând-o atât de tare încât abia putea să respire. O vreme nu se mișcară. Pe urmă el oftă brusc, ca și cum i s-ar fi domolit o durere. Vorbi cu blândețe.

– Oh, Althea. De ce trebuie să fie mereu totul atât de complicat pentru noi?

Răsuflarea lui era caldă pe creștetul ei în timp ce-i săruta ușor părul. Ei i se păru deodată totul foarte simplu. Când Brashen se aplecă să-i sărute urechea și gâtul, ea își întoarse gura către a lui și închise ochii. Atunci, fie ce-o fi!

Îl simți trăgându-i cămașa afară din pantaloni. Pielea palmelor lui era aspră, dar atingerea era blândă când mâinile i se strecurară

sub cămașă. Una îi cuprinse un sân, apoi îi gâdilă sfârcul întărit. Ea nu putea să se miște, însă apoi reuși. Mâinile ei găsiră șoldurile lui și îl trase, lipindu-l de ea.

El întrerupse sărutul.

– Așteaptă, o preveni. Răsuflă adânc: Oprește-te.

Își venise în fire. Althea se clătină, dezamăgită, când el îi întoarse spatele. Brashen se îndreptă spre ușă. Cu mâini tremurătoare, trase zăvorul. Când se întoarse, luă mâna ei. Îi sărută palma, i-o eliberă și rămase locului, tăcut, uitându-se în jos, la ea. Aștepta. Ea se hotărî. Îi prinse mâinile într-ale ei și îl trase încet către pat.

*

Amber vorbea rar, cu gravitate.

– Nu cred că-nțelegi pe deplin ce-ai făcut. De aceea te pot ierta. Dar numai de data asta. *Paragon*, trebuie să-nveți ce-nseamnă pentru un om moartea. Nu cred că pricepi cât de grav e ceea ce ai făcut.

Furtuna o izbea cu pale de vânt, dar ea se ținea strâns de copastie, așteptând un răspuns. *Paragon* se străduia să se gândească la ceva care ar fi făcut-o fericită. Nu-i plăcea când era tristă din pricina lui. Când îl lăsa să i-o simtă, tristețea ei era mai adâncă decât a oricărui alt om. Era aproape tot atât de dureroasă ca a lui însuși.

Corabia își îndreptă toate simțurile către interior, căutând. Se întâmpla ceva. Ceva primejdios, ceva înspăimântător. Mai cunoscuse așa ceva și își adună toate puterile ca să facă față chinului devastator și rușinii. Când doi oameni se apropiau astfel, asta însemna întotdeauna durere pentru cel mai firav. Ce-l înfuriase pe Brashen atât de tare împotriva ei? Și ea de ce îl lăsa, de ce nu se împotrivea? Era atât de îngrozită de el încât nu-i opunea nicio rezistență?

– *Paragon*, asculți ce-ți spun?

– Nu.

El răsuflă scurt, prin gura deschisă. Nu înțelegea. Credea că știe ce înseamnă asta. Dacă Brashen nu voia s-o pedepsească, dacă

nu încerca s-o stăpânească prin durere, de ce făcea așa ceva? De ce i-o îngăduia Althea?

– *Paragon?*

– Sst.

Își încleștă pumnii, apoi și-i lipi de piept. N-avea să țipe. Nu, nu avea să țipe. Amber îi vorbea, dar el își închise auzul și își ascuți toate celelalte simțuri. Asta nu era ceea ce crezuse el că este. Crezuse că-i înțelege pe oameni, că înțelege cum își fac rău unul altuia, dar asta era altceva. Era cu totul altceva. Ceva de care aproape că-și putea aduce aminte. Își închise cu sfială ochii pe care nu-i mai avea de mult. Își lăsă gândurile să plutească și simți amintiri străvechi urcând în el.

*

Althea îl ținea pe Brashen lipit de ea și îi auzea inima bătând cu putere în piept. El își trăgea răsuflarea alături de gâtul ei. Părul lui era pe fața ei. Degetele ei se plimbau ușor pe muchia tăieturii abia vindecate, făcute de sabie, de-a lungul coastelor lui. Apoi își lăsă palma pe ea, de parcă acea atingere ar fi putut s-o facă să dispară. Oftă. Brashen mirosea frumos, a mare și a corabie, și a el însuși. Când îl ținea în brațe, ținea în ea toate astea.

– Aproape, șopti ea cu dulceață. Aproape am crezut că zburam împreună.

13

SUPRAVIEȚUIRE

— Mamă? Să știi că de-acum se vede portul Bingtown. Keffria își săltă de pe pernă capul chinuit de durere. Selden stătea în pragul micii cabine de la bordul lui *Kendry* pe care o împărțeau. De fapt, ea nu pusese geană pe geană. Stătuse doar încolăcită parcă în jurul propriei nenorociri, încercând să descopere cum ar putea trăi cu aceasta. Își privi fiul. Buzele îi erau crăpate, iar pielea obrajilor și a frunții, înroșită și iritată de soare și de vânt. De când cu groaznica lui aventură din orașul îngropat, avea o privire distantă, de parcă ar fi fost, într-un anume fel, pierdut pentru ea. Selden era singurul ei copil rămas în viață. Ar fi trebuit să-l iubească nebunește, cu disperare. Să-și dorească să-l țină lângă ea clipă de clipă. Însă inima ei amorțise. Era mai bine să nu-l iubească prea mult. Ca și ceilalți, și el i-ar fi putut fi luat oricând.

– Vii să vezi? Arată cu adevărat straniu! Selden tăcu câteva clipe, apoi continuă: Unii dintre oamenii de pe punte plâng.

– Vin, îi răspunse, obosită.

Era timpul să înfrunte realitatea. Tot drumul, se ferise să-i vorbească lui Selden despre ceea ce ar fi putut găsi la întoarcere. Își coborî picioarele din pat. Își atinse părul, încercând să-l netezească, apoi renunță. Avea să-l acopere cu un șal. Dădu de unul,

încă ud de când fusese ultima oară pe punte, se înfășură în el și ieși din cabină, urmându-și fiul.

Ziua era mohorâtă și ploua molcom. Vremea se potrivea cu starea ei de spirit. Li se alătură celorlalți pasageri care priveau orașul. Nimeni nu vorbea și nu arăta cu degetul: stăteau neclintiți și se uitau doar. Pe fețele unora șiroiau lacrimile.

Portul din Bingtown era un adevărat cimitir. Catargele corăbiilor distruse se înălțau din apă. *Kendry* ocoli cu prudență epavele scufundate, dar nu se îndreptă spre știutul doc al corăbiilor vii, ci spre un altul, reparat de curând. Lemnul curat, galben, contrasta bizar cu cenușiul trecut prin vitregia vremii și cu negrul pârjolit din jur. Pe doc așteptau cei veniți să-i întâmpine. Sau, cel puțin, ea spera că sunt acolo ca să le spună bun venit.

Selden se sprijini de ea. Keffria își ridică, absentă, o mână și i-o puse pe umăr. Anumite părți ale orașului deveniseră niște simple ruine înnegrite, iar scheletele arse ale clădirilor luceau în ploaie. Băiatul se lipi mai tare de ea.

– Bunica e bine? întrebă, cu voce înceată.

– Nu știu, îi răspunse, obosită.

Se săturase să-i tot spună că nu avea habar. Nu știa nici dacă tatăl lui mai trăiește. Nu știa nici dacă fratele lui mai trăiește. Nu știa ce se-ntâmplase cu Malta. *Kendry* cercetase Fluviul Ploilor Sălbatice până la gura de vărsare și nu găsise nimic. La insistențele disperate ale lui Reyn, făcuseră cale-ntoarsă în susul apei, căutând încă o dată, pe tot drumul până la Trehaug. Nici urmă însă de bărcuța pe care susținea el c-o văzuse! Keffria n-o spusese niciodată cu glas tare, dar se întreba dacă nu cumva Reyn își imaginase totul. Poate că-și dorise atât de mult ca Malta să mai fie în viață, încât se amăgise singur. Keffria știa prea bine cum e. La Trehaug, Jani Khuprus dăduse semnalul îmbarcării pe *Kendry*. Înainte de a părăsi orașul din Tărâmul Ploilor Sălbatice, trimiseseră la Bingtown o pasăre, să înștiințeze Consiliul că nu l-au găsit pe Satrap, dar continuă să-l caute. Era o speranță prostească, dar una la care nici Keffria, nici Reyn nu puteau să renunțe.

În timpul acelei ultime călătorii în josul Fluviului Ploilor Sălbatice, Keffria își petrecuse toate serile pe punte, scrutând cu privirea bezna din ce în ce mai deasă. În mai multe rânduri, fusese sigură că zărise o bărcuță pe fluviu. Odată i se păruse chiar c-o vede pe Malta stând în picioare în ea, cu o mână ridicată, cerând ajutor, însă nu fusese decât un buștean desprins de mal, care plutise pe lângă ei cu o rădăcină înălțată a disperare.

Chiar și după ce *Kendry* lăsase fluviul în urmă, ea continuase să stea noaptea de veghe pe punte. Nu-l credea pe năierul de cart în stare să cerceteze împrejurimile cu vigilența unei mame. În noaptea dinainte, în timpul unei ploi torențiale reci, întrezărise o corabie chalcedeană pe care *Kendry* o întrecuse cu ușurință. Corabia aia fusese singură, însă în alte dăți omul lor de cart mai văzuse și alte galere, în grupuri de câte două sau trei, și două corăbii chalcedene mari. Toate fie nu-i dăduseră atenție lui *Kendry*, fie îl urmăriseră doar într-o doară. Ce așteptau, oare, cotropitorii? se întrebase căpitanul. Se îndreptau cu toții spre gura Fluviului Ploilor Sălbatice? Spre Bingtown? Făceau parte dintr-o flotă care urma să cucerească Țărmurile Blestemate? Reyn și Jani i se alăturaseră în acea dezbatere inutilă, însă Keffria nu vedea la ce-ar fi fost de folos presupunerile.

Malta nu mai era. Keffria nu știa dacă pierise în orașul îngropat sau dacă își găsise moartea pe fluviu. N-avea să știe niciodată și asta o măcina ca o cangrenă. Avea să afle vreodată ce se întâmplase cu Wintrow și cu Kyle? Încerca să spere că sunt încă în viață, dar nu izbutea. Speranța era un munte prea abrupt pentru ca ea, una, să-l mai poată urca. Se temea că o să cadă într-un abis al disperării când speranța o să se dovedească neîntemeiată. În schimb, trăia, dar toate sentimentele îi erau, parcă, estompate. Pentru ea nu mai exista decât clipa de față.

*

Reyn Khuprus stătea lângă mama lui. Ploaia îi udase leoarcă vălul care, când îl mișca vântul, îl plesnea ușor peste față. Privea

Bingtownul, distrus exact în măsura în care se aşteptase să fie judecând după veştile aduse în Trehaug de către păsările mesager. Încerca să simtă ceva pe potriva acelei priveliști, dar era secătuit de sentimente şi de emoţii.

– E mai rău decât mă temeam, o auzi pe mama lui mormăind lângă el. Cum pot să-i cer Consiliului din Bingtown ajutor când oraşul ăsta e o ruină şi întreaga coastă e ameninţată de încă un atac al corăbiilor chalcedene?

Vorbea despre o parte a însărcinării care îi adusese acolo. Jani Khuprus fusese, adesea, reprezentantul negustorilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice în cadrul discuţiilor purtate de către aceştia cu fraţii lor din Bingtown, dar niciodată nu mai avuseseră de a face cu ceva de o asemenea gravitate. După ce, în faţa Consiliului din Bingtown, avea să prezinte oficial scuze pentru nefericita pierdere a Satrapului Cosgo şi a Însoţitoarei sale, urma să ceară ajutor pentru Negustorii din Trehaug. Distrugerea străvechiului oraş al Străbunilor era aproape totală. După o îndelungată şi migăloasă trudă, câteva părţi aveau să fie, în cele din urmă, redeschise. Între timp, familiile care făceau negoţ cu straniile şi minunatele obiecte dezgropate din oraş ajunseseră, brusc, la sapă de lemn. Or, tocmai acelea erau familiile care reprezentau coloana vertebrală a Trehaugului. Fără oraşul Străbunilor pe care-l prădau, existenţa Trehaugului nu-şi mai avea rostul. Pădurile din Tărâmul Ploilor Sălbatice le ofereau locuitorilor ceva hrană, dar nu aveau câmpii pentru cultivarea grânelor sau pentru creşterea animalelor. Pentru mâncare făcuseră întotdeauna troc, dobândind tot ce le era necesar mulţumită Bingtownului. Roadele amare ale întreruperii negoţului din pricina chalcedenilor se făcuseră deja simţite în Trehaug. Fiindcă se apropia iarna, situaţia avea să fie, în curând, disperată.

Reyn ştia care e cea mai cumplită temere a mamei sale. Se temea că acel ultim dezastru ar fi putut distruge poporul din Tărâmul Ploilor Sălbatice, care, de două generaţii, era din ce mai puţin numeros. Copiii se năşteau adesea morţi sau mureau în primele luni de viaţă. Chiar şi cei care supravieţuiau nu aveau o

viață la fel de lungă ca a oamenilor obișnuiți. Nici Reyn nu se aștepta să treacă prea mult peste treizeci de ani. Era unul dintre motivele pentru care negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice își căutau mai degrabă consoarte printre fiicele prietenilor din Bingtown. Era mult mai probabil ca astfel de căsătorii să fie fecunde și copiii să fie mai rezistenți. Dar, frați sau nu, de vreo două generații, locuitorii din Bingtown deveniseră mai puțin dornici să se mute în Tărâmul Ploilor Sălbatice. Darurile pentru familia unei posibile perechi își sporiseră numărul și valoarea. Dovada era familia lui Reyn, dispusă să renunțe la plata datoriei pentru o corabie vie doar ca să-i ofere lui o nevastă. Fiindcă Malta dispăruse, Jani știa că Reyn nici n-o să se-nsoare, nici n-o s-aducă pe lume moștenitori ai familiei Khuprus. Darurile de nuntă n-ar fi fost de niciun folos. Cu Trehaugul sărăcit, multora avea să le fie greu și să-și hrănească propriii copii, așa că nici nu se mai putea vorbi despre negocieri pentru găsirea unui soț sau a unei soții. Fără putință de tăgadă, poporul din Tărâmul Ploilor Sălbatice avea să dispară.

Așa că Jani o să vină în Bingtown, o să explice cum l-au pierdut pe Satrap și o să ceară ajutor. Îmbinarea celor două însărcinări era un afront profund adus orgoliului ei. Lui Reyn îi era milă de ea, dar propria durere îl ținea la distanță. Pierderea Satrapului putea duce la un război care să radă Bingtownul din temelii. Străvechiul oraș al Străbunilor, pe care îl iubea atât de mult, fusese distrus. Dar toate aceste tragedii nu mai reprezentau, de acum, decât un fundal al suferinței în care-l cufundase pierderea Maltei.

Fusese pricina morții ei. Aducând-o în orașul lui, o condamnase la pierire. Singura creatură pe care o învinovățea mai mult decât pe sine însuși era Tintaglia, femela dragon. Se disprețuia fiindcă o învăluise într-o aură romantică. O crezuse înțeleaptă și capabilă de noblețe, o tratase ca pe ultima reprezentantă a gloriosului său neam. În realitate, nu era decât un animal nerecunoscător și egoist. Ar fi putut, de bună seamă, să o salveze pe Malta dacă și-ar fi pus asta în minte.

De dragul mamei lui, încercă să spună ceva încurajator.

– Se pare că unii au început să reconstruiască, sublinie el.

– Da. Baricade, remarcă ea, în timp ce corabia se apropia de doc.

Avea dreptate. Cu o strângere de inimă, Reyn observă că bărbaţii de pe doc erau înarmaţi până-n dinţi. Erau Negustori, fiindcă îi recunoscu pe cei mai mulţi, iar căpitanul lui *Kendry* îi saluta deja cu voce tunătoare.

O femeie îşi drese glasul. El tresări, se întoarse şi o văzu, chiar în spatele său, pe Keffria Vestrit, înfăşurară într-un şal. Ochii i se plimbau de la el la mama lui.

– Nu ştiu ce-o să găsesc acasă, spuse ea, cu voce slabă. Dar locuinţa familiei mele vă e deschisă. Zâmbi strâmb înainte să adauge: Dacă mai stă în picioare.

– Nu putem abuza de ospitalitatea ta, îi răspunse Jani, cu blândeţe. Undeva, în Bingtown, trebuie să mai existe un han care-a rămas întreg.

– N-ar fi nicidecum un abuz, insistă Keffria. Sunt sigură că şi mie, şi lui Selden o să ne facă plăcere prezenţa voastră.

Reyn înţelese brusc că invitaţia putea fi mai mult decât o simplă recompensare a ospitalităţii lor. O spuse cu glas tare.

– Pentru voi s-ar putea să nu fie sigur să vă-ntoarceţi singuri acasă. Vă rog, aşteptaţi până ce mama şi cu mine facem nişte aranjamente, apoi vă conducem până acolo, ca să vă vedem reinstalaţi cu bine.

– Adevărul e că v-aş fi extrem de recunoscătoare, mărturisi Keffria, cu umilinţă.

După câteva clipe de tăcere, mama lui Reyn oftă.

– Mintea mi-a fost plină doar cu propriile necazuri! N-am stat să mă-ntreb ce poate însemna pentru tine această întoarcere acasă. Ştiam că te umple de amărăciune, dar nu m-am gândit la pericol. Am fost nechibzuită.

– Ai şi tu poverile tale, spuse Keffria.

– Nu contează, ripostă Jani, cu un aer solemn. Sinceritatea trebuie să ia, o vreme, locul politeţii. Nu doar pentru noi două. Ca să supravieţuim, noi, Negustorii, trebuie să fim cu toţii sinceri. Ah, Sa, uită-te la Piaţa Mare! Mai bine de jumătate din ea a dispărut!

În timp ce echipajul trăgea corabia la doc, Reyn își aținti ochii asupra celor veniți să-i întâmpine și îl zări pe Grag Tenira. Nu-l mai văzuse din noaptea Balului Verii. Forța vârtejului de sentimente pe care i-l stârni îl luă prin surprindere. Grag îi fusese prieten, însă de acum, în mintea sa, avea să aibă veșnic legătură și cu moartea Maltei. Oare pieirea ei avea să-l facă să sufere în fiecare zi a vieții? Se părea că așa se cuvenea să fie.

Odată corabia bine fixată de doc, către ea a fost întinsă o pasarelă. În clipa când urcarea și coborârea deveniră posibile, iar mulțimea înaintă și începu să-și strige întrebările către căpitan și echipaj, Reyn își croi drum printre oamenii care se puseseră în mișcare. Mama lui, Keffria și Selden îl urmară. Și, chiar în clipa când puse piciorul pe chei, Grag păși în fața lui.

– Reyn? întrebă.

– Da, adeveri el.

Îi întinse o mână înmănușată și Grag i-o strânse, trăgându-l, totodată, mai aproape. Apoi, cu capul lângă al lui, întrebă, îngrijorat:

– Satrapul a fost găsit?

Reyn izbuti să clatine din cap.

Grag se încruntă, apoi începu să vorbească în grabă:

– Vino cu mine! Veniți cu toții! O căruță ne așteaptă. De trei zile am pe promontoriu un băiat care se uită după *Kendry*. Grăbiți-vă! În ultima vreme au circulat prin Bingtown zvonuri nebunești. Locul nu e sigur pentru niciunul dintre voi. Grag scoase de sub mantia lui o alta, zdrențuită, de muncitor și-l îndemnă: Acoperă-ți hainele de locuitor al Tărâmului Ploilor Sălbatice!

Pentru o clipă, Reyn amuți, șocat. Apoi desfăcu mantia scuturând-o și o aruncă pe umerii mamei lui, pe care o împinse către Grag. Pe Keffria o prinse el de braț, cu un gest neceremonios.

– Veniți cu mine, repede și în tăcere! îi șopti.

O văzu strângându-i mai tare mâna lui Selden. Băiatul înțelese că nu era chiar totul în ordine. Făcu ochii mari, apoi se grăbi să țină pasul cu ei. Își lăsară toate bagajele pe corabie. N-aveau de ales.

Căruța lui Grag era neacoperită, potrivită mai degrabă pentru mărfuri decât pentru oameni. Duhnea, fără putință de tăgadă, a pește. În spate trândăveau doi bărbați tineri, musculoși. Care purtau hainele de lucru ale pescarilor de pe Cele Trei Corăbii. Reyn le ajută pe femei, în timp ce Grag sări pe capră și luă hățurile.

– Acolo, în spate, e niște pânză pentru vele. Dacă o întindeți peste voi, o să vă apere cât de cât de ploaie.

– Și-o să ne și ascundă, observă Jani, posomorâtă, dar îl ajută pe Reyn să despăturească pânza și s-o întindă.

Se ghemuiră cu toții sub ea. Însoțitorii lor se așezară în partea din spate a căruței, cu picioarele legându-li-se, în timp ce Grag îmboldea mârțoaga bătrână înhămată la căruță.

– De ce-i portul pustiu? îl întrebă Reyn pe unul dintre pescari. Unde sunt corăbiile din Bingtown?

– Pe fundul golfului sau plecate în urmărirea chalcedenilor. Ieri au încercat să ne-atace din nou. Două nave s-au apropiat de port și alte trei așteptau în larg. *Ophelia* s-a luat după ele, urmată de celelalte vase ale noastre. Pe Sa, cum mai fugeau! Dar nu mă-ndoiesc c-au fost prinse de corăbiile noastre, pe care le-așteptăm să se-ntoarcă din clipă-n clipă!

Lui Reyn i se păru că totuși ceva nu era în regulă, dar nu izbuti să-și dea seama cu exactitate ce-l deranja. În timp ce gloaba le trăgea agale căruța, de sub pânza care fâlfâia, el întrezărea când și când împrejurimile. Se făcea ceva negoț, însă în oraș părea să domnească spaima. Ce-i drept, oamenii își vedeau de treburi, dar mergeau grăbiți încoace și încolo sau aruncau priviri bănuitoare către căruța care trecea pe lângă ei. Vântul purta cu el duhoarea stăruitoare a refluxului și a caselor incendiate. Lui Reyn i se părea că se îndreaptă spre casa familiei Tenira pe un drum ocolit. Odată ajunși la poartă, oameni înarmați până în dinți îi făcură semn lui Grag să intre și închiseră porțile în urma căruței. Chiar înainte de a-și opri el calul, ușa se deschise larg. Naria Tenira și două dintre surorile lui Grag se numărau printre cei care se îmbulziră să iasă. Pe chipurile tuturor se citea îngrijorarea.

– I-ai găsit? Sunt în siguranță? întrebă mama lui Grag, în vreme ce Reyn arunca pânza de deasupra sa.

Apoi Selden se grăbi să coboare, strigând:

– Bunico, bunico!

Pe treptele vilei Tenira, Ronica Vestrit își deschise larg brațele în întâmpinarea singurului ei nepot care supraviețuise.

*

Satrapul Cosgo, moștenitorul Tronului de Perle și al Mantiei Dreptății, își duse mâna la piept și-și desprinse o bucată lungă de piele subțire. Malta își întoarse capul, ca să izbutească să nu se strâmbe. Însă el se plânse iarăși.

– E de neîngăduit! Rozul ăsta de dedesubt e oribil! Pielea mea n-o să mai fie niciodată la fel de frumoasă ca pe vremuri! Se uită Malta, învinovățind-o din priviri și adăugă: Poetul Mahnke mi-a comparat cândva albul frunții cu opalescența unei perle. Acum sunt desfigurat.

Malta simți genunchiul lui Kekki înghiontind-o în șale. Însoțitoarea era întinsă pe o saltea de paie de lângă patul Satrapului, iar Malta stătea ghemuită pe podea, alături de ea. Era locul ei din acea cabină mică. Ghiontul dat în spinarea care o durea o făcu să se chircească, dar înțelese aluzia. Își scotoci mintea în căutarea unui răspuns potrivit, apoi minți:

– În Bingtown se spune că femeia care-și spală o dată pe an fața în Fluviul Ploilor Sălbatice n-o să-mbătrânească niciodată. E neplăcut, dar se spune că pielea se păstrează tânără și frumoasă.

Kekki oftă ușor, în semn de aprobare. Malta se descurcase bine. Cosgo se lumină imediat la față.

– Frumusețea cere un preț, iar eu n-am fugit niciodată de câte-o mică neplăcere. Însă mă tot întreb ce s-o fi întâmplat cu corabia aia cu care trebuia să ne-ntâlnim la gura fluviului. M-am săturat de atâta legănat! Un vas de mărimea ăstuia nu-i deloc potrivit pentru călătoriile în larg.

Malta își lăsă ochii în jos și își păstră pentru sine părerea despre neștiința lui. Chalcedenii făceau, cu galerele, și călătorii de câteva luni bune. Puterea lor de a rezista cu mâncare puțină și îndurând toate vitregiile vieții pe mare era legendară și îi ajutase să-și capete reputația de năieri și de cotropitori.

Ieșiseră de pe fluviu de câteva zile. Satrapul se înfuriase fiindcă nu fuseseră așteptați de corabia chalcedeană mamă, ca să treacă la bordul ei. Malta avusese parte de o dezamăgire amară fiindcă gura fluviului nu era păzită de nicio corabie vie. Îndurase totul doar pentru că își imaginase că o să fie salvată când corăbiile vii o să oprească galera. Disperarea care o cuprinsese când galera părăsise fluviul nestingherită era de nesuportat. Visurile ei despre salvare fuseseră o prostie. Nu izbutiseră decât s-o slăbească. Și le smulsese din suflet cu furie: nicio corabie vie nu patrula prin zona aceea, Reyn nu pornise în căutarea ei, niciunul dintre visurile ei nu avea să devină realitate! Nimeni n-o s-apară ca prin farmec s-o salveze. Bănuia că supraviețuirea sa depindea doar de ea însăși de acum. Avea multe bănuieli pe care nu i le dezvăluia nici Satrapului, nici lui Kekki. Una dintre ele era că nava lor dăduse de belea. Se legăna într-adevăr și lua mult mai multă apă decât s-ar fi cuvenit. Fără îndoială, Fluviul Ploilor Sălbatice își ceruse tributul și-i atacase îmbinările călăfătuite și poate chiar și scândurile. De când ieșiseră de pe fluviu, galera se îndrepta spre nord, către Chalced. Naviga pe lângă țărm; dacă se făcea bucăți, măcar aveau o șansă s-ajungă pe plajă vii. Căpitanul se grăbea probabil s-ajungă acasă, întrebându-se dacă o să se vadă acolo cu corabia și cu neașteptata lui încărcătură intacte.

– Apă, cârâi Kekki.

Acum vorbea foarte rar. Nu se mai sălta deloc în capul oaselor. Malta o ținea pe cât de curată era cu putință și îi aștepta, obosită, moartea. Buzele Însoțitoarei erau înconjurate de răni care se despicară și sângerară când îi ținu cana la gură. Kekki izbuti să soarbă o înghițitură. Malta tamponă cu delicatețe lichidul rozaliu care i se prelinse pe la colțurile gurii. Kekki băuse prea multă apă din fluviu ca să poată supraviețui, dar prea puțină

ca s-o omoare repede. Probabil că, în ea, totul era la fel de plin de răni ca pielea din jurul buzelor. La gândul ăsta, Malta se trase ușor înapoi.

În ciuda durerii și a slăbiciunii, Însoțitoarea își respectase cuvântul. Malta o ținuse în viață până ce fuseseră salvați, și acum Kekki se străduia din răsputeri s-o învețe cum să supraviețuiască. Nu prea mai putea vorbi, dar, cu ghionturi și sunete firave, îi reamintea ce-o sfătuise mai înainte. Câteva dintre ponturile ei pur și simplu făceau viața suportabilă. La plângerile Satrapului, Malta trebuia să răspundă fie subliniind una dintre părțile favorabile ale faptului care îl nemulțumea, fie complimentându-l pentru curajul, înțelepciunea și forța de care dădea dovadă îndurând așa ceva. La început, cuvintele aproape că i se opreau în gât, sufocând-o, dar cel puțin abăteau atenția Satrapului, care nu se mai văicărea. Dacă trebuia să stea închisă împreună cu el, era de preferat să-l mențină într-o stare cât mai plăcută pentru ea. Adora orele de după masa lui de seară, când fumatul împreună cu căpitanul îl făcea să moțăie sau să dea din cap, cherchelit.

Alte lucruri aflate de la Kekki îi erau Maltei de și mai mare folos. Când se dusese prima oară să golească găleata în care își făceau nevoile, năierii o fluieraseră și o priviseră clănțănind din dinți. Când se întorsese, unul îi tăiase calea. Cu ochii lăsați în jos, ea încercase să-l ocolească. Rânjind, el își schimbase poziția, nelăsând-o să treacă. Ea mai-mai că-ncepuse să-și audă inima bubuindu-i în piept, ca un ciocan. Se ferise să-l privească și încercase din nou să scape de el. De data asta, bărbatul o lăsase să se strecoare, dar, după ce trecuse, își întinsese mâna din spate, o prinsese de un sân și i-l strânsese cu putere.

Malta țipase de durere și de spaimă. Năierul râsese și o smucise, lipind-o cu spatele de el, strângând-o atât de tare, încât abia mai putea să răsufle. Mâna lui liberă i se strecurase sub bluză și îi cuprinsese celălalt sân. Degetele lui bătătorite îi mângâiaseră pielea cu grosolănie. Șocul o încremenise și o amuțise. Bărbatul se lipise de fesele ei. Ceilalți chalcedeni îl priveau cu ochii lucindu-le și cu zâmbete pline de subînțelesuri. Când el își lăsase mâna în

jos, ca să-i salte partea din spate a fustelor, Malta își recăpătase brusc controlul mușchilor. Încă mai ținea în mână găleata grea, de lemn. Se răsucise și o rotise din toate puterile, izbindu-l pe nerușinat în umăr. Iar necurățeniile rămase pe fund îi împroșcaseră acestuia fața. El urlase dezgustat și o eliberase, în ciuda încurajărilor batjocoritoare ale celorlalți. Ea se îndepărtase dintr-un salt, fugise spre adăpostul lor din pânză groasă și se năpustise înăuntru.

Satrapul nu era acolo. Se dusese să mănânce împreună cu căpitanul. Jalnic de înfricoșată, Malta se ghemuise pe podea, alături de Kekki, care dormea. Orice zgomot de pași putea însemna că năierul vine după ea. Tremurase până ce începuseră să-i clănțănească dinții. Când se trezise cu o tresărire și o văzuse tremurând într-un colț, cu mâna încleștată pe o cană de apă ca pe unica ei armă, Kekki o convinse să-i povestească totul. În timp ce-i istorisea gâfâind, Însoțitoarea o ascultase cu gravitate. Pe urmă clătinase din cap. Vorbise în fraze întretăiate, ca să-și protejeze gura și gâtlejul:

– Nu e bine... pentru niciunul dintre noi. Ar fi trebuit să le fie teamă... să te atingă... fără încuviințarea lui Cosgo. Dar nu le-a fost.

Aici se întrerupsese, chibzuind. Pe urmă își trăsese răsuflarea, adunându-și puterile.

– Nu trebuie să te siluiască. Dacă o fac... și Cosgo nu-i provoacă... își pierd orice urmă de respect... pentru noi toți. Să nu-i sufli o vorbă lui Cosgo! O să se folosească de asta... ca să te facă să i te supui. Ca să te-amenințe. Însoțitoarea își trase înapoi o răsuflare dureroasă: Sau o să te dea năierilor... să le cumpere favorurile. Ca pe Serilla. Kekki își umplu din nou pieptul cu aer: Trebuie să te apărăm... să ne apărăm cu toții.

Pipăise fără vlagă în jur, apoi luase una dintre cârpele întrebuințate de Malta ca să-i șteargă sângele prelins din gură.

– Uite. Poartă asta... între picioare. Întotdeauna. Dacă te-atinge un bărbat, spune *Fa-chejy kol*. Înseamnă „sângerez". O să se-oprească... dacă o spui... sau dacă vede cârpa.

Cu un semn din cap, Kekki ceruse apă, apoi băuse. Oftase și-și adunase puterile să poată vorbi iarăși:

– Bărbații din Chalced se tem de timpul în care sângerează femeile. Spun că... Și, trăgând din nou aer în piept, Kekki izbuti să zâmbească, arătându-și dinți roz: Părțile femeiești sunt furioase atunci. Și că le pot reteza bărbăția.

Malta fusese uluită. Cum era cu putință să crezi așa ceva? Se uitase la cârpa cu dâre de sânge din mâna ei și murmurase:

– E o prostie.

Kekki ridicase din umeri cu o strâmbătură de durere.

– Fii recunoscătoare pentru prostia lor! începuse ea s-o sfătuiască. Nu te grăbi să rostești cuvintele alea. Știu și ei că nu poți sângera tot timpul. Continuase având în privire o gravitate care îi schimbase și expresia feței: Dacă bărbatul nu se oprește... nu te lupta cu el. O să te facă să suferi mai mult. Kekki răsuflase din nou cu greutate: O să te lovească... până când n-o să te mai împotrivești. Ca să te-nvețe care e locul femeii.

Asta se întâmplase cu două zile în urmă. Fusese ultima oară când Însoțitoarea rostise mai mult de câteva cuvinte. Își pierdea puterile de la o zi la alta și mirosul rănilor ei devenea tot mai puternic. Nu mai avea mult de trăit. Pentru binele lui Kekki, Malta spera că moartea o să vină curând, dar, când se gândea la propriul bine, acea moarte o îngrozea. Când Kekki avea să-și piardă viața, ea avea să-și piardă singura aliată.

Se săturase să trăiască mereu cu frica-n sân, dar n-avea de ales. Spaima îi dicta toate hotărârile. Era centrul vieții ei. Nu mai ieșea din cabină decât dacă îi poruncea Cosgo, clar și nemijlocit. Și atunci se mișca repede și se întorcea cu iuțeală, încercând să nu întâlnească privirea niciunui bărbat. Năierii continuau s-o fluiere și să clănțănească din dinți, dar o lăsau în pace când vărsa găleata cu necurățenii.

– Ești proastă sau doar puturoasă? întrebă Satrapul, cu voce puternică.

Malta își înălță ochii spre el cu o tresărire. Se pierduse în gânduri.

– Îmi cer iertare, spuse, străduindu-se să pară cât mai sinceră.

– Am spus că mă plictisesc. Nici măcar mâncarea n-are niciun haz. Fără pic de vin. Fără nimic de fumat în afara timpului de după cina cu căpitanul. Știi să citești?

Când ea dădu din cap, nedumerită, îi porunci:

– Du-te să vezi dacă n-are căpitanul vreo carte! Mi-ai putea citi.

Ei i se uscă gura.

– Nu știu să citesc în chalcedeană.

– Ești prea neșcolită pentru ca neștiința ta să poată fi descrisă în cuvinte! Eu știu. Du-te să-mprumuți o carte pentru mine!

Ea încercă să nu-și lase frica să i se simtă în glas.

– Dar nu vorbesc chalcedeana! Cum să-i cer cartea?

El pufni, dezgustat.

– Cum își pot părinții lăsa copiii să crească într-o asemenea ignoranță?! Bingtownul n-are graniță cu Chalcedul? Ar fi de crezut că măcar învățați limba vecinilor voștri. Vă purtați condamnabil de provincial! Nu-i de mirare că nu vă puteți înțelege cu ei. Oftă din greu, ca și cum ar fi fost din cale-afară de nedreptățit: Ei, nu mă pot duce s-o iau eu însumi, cu pielea asta care mi se jupoaie în halul ăsta. Ești în stare să ții minte câteva cuvinte? Bate la ușa lui, îngenunchează și lasă capul în jos, cu umilință, apoi spune: *La-nee-ra-ke-je-loi-en*.

Turuise toate silabele pe nerăsuflate. Malta nici măcar nu-și dăduse seama unde se termină un cuvânt și unde începe altul.

– *La-nee-ra-ke-en*, încercă ea.

– Nu, proasto! *La-nee-ra-ke-je-loi-en*. Ah, și adaugă *re-kal* la sfârșit, să nu ne creadă lipsiți de curtoazie. Du-te repede, până nu uiți!

Malta se uită la el. Dacă îl ruga să n-o trimită, și-ar fi dat seama că îi era frică și ar fi întrebat-o de ce. Nu voia să-i ofere o armă cu care s-o terorizeze. Își adună tot curajul. Poate că năierii aveau s-o lase în pace dacă le era clar că se-ndreaptă spre cabina căpitanului. Iar la întoarcere avea s-aducă o carte. Asta ar fi putut s-o apere: probabil că nu voiau să strice un obiect care-i

aparținea căpitanului lor. Ieși din cabină repetând silabele în șoaptă, pentru sine, ca pe o incantație.

Trebuia să străbată toată galera, trecând printre și pe deasupra celor două șiruri de vâslași. Fluierăturile și clănțănitul dinților o îngroziră; știa că, dacă-și trăda spaima, o să-i încurajeze. Se sili să repete silabele fără încetare. Ajunse la ușa căpitanului fără s-o atingă niciunul, bătu și speră cu disperare că nu izbise prea tare.

Îi răspunse un bărbat care părea sâcâit. Rugându-se să fi fost invitată să intre, deschise ușa și privi înăuntru cu sfială. Căpitanul era întins în pat. Se sprijini într-un cot și se uită la ea cu furie.

– *La-nee-ra-ke-je-loi-en!* trânti ea. Apoi, aducându-și brusc aminte ce-o mai învățase Satrapul, căzu în genunchi și-și lăsă capul cât mai în jos cu putință. *Re-kal*, adăugă, cu întârziere.

El îi spuse ceva. Malta cuteză să-și ridice privirea. Căpitanul nu se clintise. Se holbă la ea, apoi repetă aceleași cuvinte, vorbind mai tare. Ea se uită în podea și clătină din cap, rugându-se să-și dea seama că nu-i înțelege limba. Bărbatul se ridică în picioare și ea își adună curajul. Aruncă o privire în sus, spre căpitanul care arătă către ușă. Ea se îndreptă într-acolo în patru labe, ieși cu spatele, se ridică, făcu din nou o plecăciune adâncă și o închise. Imediat ce ieși din cabină, fluierăturile și clănțănitul dinților reîncepură. Celălalt capăt al galerei părea la o depărtare incredibilă. N-avea s-ajungă niciodată cu bine până acolo. Înconjurându-se strâns cu brațele, o rupse la fugă. Aproape că ajunsese la capătul băncilor vâslașilor când cineva întinse o mână și o prinse de gleznă. Malta căzu cu putere, izbindu-se cu fruntea, cu coatele și cu genunchii de scândurile aspre ale punții. Rămase o clipă așa, năucită. Pe urmă, ametită, se rostogoli, întorcându-se pe spate și se uită în sus, la un tânăr care stătea deasupra ei râzând. Era frumos, înalt și blond, ca tatăl ei, cu ochi albaștri sinceri și zâmbet binevoitor. Își lăsă capul pe-o parte și îi spuse ceva. Fusese o întrebare?

– N-am pățit nimic, răspunse ea.

El îi surâse. Se simți atât de ușurată! Aproape că îi surâse la rândul ei. Apoi tânărul își întinse mâna în jos și îi sălță partea din față a fustelor. Se lăsă într-un genunchi, desfăcându-și centura cu amândouă mâinile.

– Nu! țipă ea, cu disperare.

Încercă să se îndepărteze târâș, dar el o prinse de gleznă și o smuci nepăsător, trăgând-o înapoi. Alți năieri se săltau în picioare, ca să vadă mai bine. Când el își arătă bărbăția, Maltei îi veniră brusc în minte cuvintele lui Kekki:

– *Fa-cheỳ kol!*

El păru uimit. Ea își îndepărtă părul de pe față. Bărbatul se retrase brusc, îngrozit, cu o exclamație de dezgust. Malta nu se sinchisi. Cuvintele își făcuseră efectul. Se îndepărtă de el, izbuti să se ridice de jos, fugi cei câțiva pași care o despărțeau de adăpost, se aruncă dincolo de clapa de la intrare și căzu pe podea. Respira greu, lăsând aerul să intre și să iasă cu câte un suspin. Coatele o usturau. Clipi ca să scape de ceva umed din ochi, apoi și-l șterse. Sânge. Căzătura îi redeschisese rana.

Satrapul nici măcar nu-și sălță capul de pe pernă.

– Unde-i cartea mea? o întrebă.

Malta gâfâia.

– Cred că n-are niciuna, răspunse apoi.

Cuvinte calme. Voce egală. *Nu-l lăsa să vadă cât de înfricoșată ești!*

– I-am spus ceea ce m-ai învățat să-i spun. Iar el s-a mulțumit să-mi arate ușa.

– Ce enervant! Mă tem c-o să mor de plictiseală pe corabia asta. Vino să-mi masezi picioarele. Poate c-o s-adorm. Cu siguranță, nu-i nimic altceva mai bun de făcut.

N-am de ales, își spuse Malta. Inima îi bătea nebunește și avea gura atât de uscată, încât abia izbutea să răsufle. Nimic altceva de ales, în afară de o moarte dureroasă. Coatele și genunchii o ardeau, căci i se jupuiseră până la sânge. Își smulse o așchie din palmă, apoi traversă mica încăpere și se așeză pe podea, la picioarele

Satrapului. El îi aruncă o privire, apoi își retrase picioarele, ferindu-se de atingerea ei.

– Ce-i cu tine? Ce-i asta?

Se holba la fruntea Maltei.

– Am căzut. Mi s-a redeschis tăietura, răspunse ea, simplu.

Își ridică mâna și își atinse cu delicatețe rana. Și-o retrase cu degetele lipicioase de sânge și de un puroi alb, gros. Și-o privi, îngrozită. Luă una dintre cârpele lui Kekki și își tamponă fruntea. Nu o durea, dar zdreanța se îmbibă de sânge și de puroi. Uitându-se la ea, Malta începu să tremure, îngrozită. Ce era aia, ce însemna?

N-avea nicio oglindă în care să se vadă. Până atunci se ferise să-și atingă cicatricea de pe frunte. Nu voia să-și readucă aminte că era acolo. Acum își lăsă degetele să treacă peste ea. O duru, dar nu atât de tare cât ar fi fost de așteptat judecând după atâta sânge și puroi. Se sili s-o cerceteze. Era de lungimea degetului său arătător și avea o muchie înălțată, groasă cât două degete. Părea noduroasă și tare, precum capătul unui os de găină. Malta se cutremură. Îi veni să vomite. Se sili să-și ridice fața către Satrap.

– Cum arată? îl întrebă, cu glas scăzut.

El nu păru s-o audă.

– Nu m-atinge! Du-te să te speli și leagă-te cu ceva peste aia! Brr! Nu mă pot uita la așa ceva. Pleacă!

Ea îi întoarse spatele, reîmpături cârpa, apoi și-o apăsă pe frunte. O simți udându-se și îngreunându-se. Un fluid roz i se prelinse pe încheietura mâinii, către cot. Scurgerea nu se oprea. Se grăbi să se așeze lângă Kekki, căutând orice fel de tovărășie. Acum era prea înspăimântată până și pentru a plânge.

– Dac-o să mor din asta? scânci.

Kekki nu-i răspunse. Malta se uită la ea, apoi tresări.

Însoțitoarea murise!

Pe punte, un năier strigă ceva, cu entuziasm. Alții îi repetară strigătul. Satrapul se săltă brusc în capul oaselor.

– Corabia! Năierii salută corabia! Poate că de-acum mâncarea și vinul vor fi cum se cuvine. Malta, adu-mi... Oh, ce-ai mai pățit?

Se uită la ea enervat, apoi îi urmări privirea până la leşul lui Kekki. Oftă.

– A murit, nu-i aşa? Clătină din cap cu tristeţe: Ce belea!

*

Serilla poruncise să-i fie adus prânzul în bibliotecă. Îl aştepta cu o nerăbdare care nu avea nicio legătură cu foamea. Servitoarea tatuată i-l aşeză pe masă cu mişcări de o precizie curtenitoare, care o călca pe nervi.

– Lasă asta! spuse, aproape tăios, când femeia începu să-i toarne ceaiul. Fac restul singură. Poţi pleca. Te rog să ţii minte că nu vreau să fiu deranjată!

– Da, doamnă.

Femeia calmă dădu din cap şi se retrase.

Serilla se sili să nu se clintească înainte de a auzi uşa închizându-se ferm în urma servitoarei. Pe urmă se grăbi să se ridice, traversă încăperea cu paşi uşori, de pisică şi puse zăvorul. O servitoare trăsese draperiile, lăsând ferestrele lipsite de adăpost în faţa umezelii şi a frigului de afară. Serilla le acoperi din nou şi avu grijă ca marginile draperiilor să se suprapună bine. După ce se asigură că nimeni nu poate nici să intre, nici s-o spioneze, se întoarse la masă. Fără să dea atenţie mâncării, luă şervetul şi îl scutură, plină de speranţă.

Nu căzu nimic.

Dezamăgirea îi strânse inima. Data trecută, biletul fusese împăturit cu grijă în şervet. N-avea idee cum îi izbutise asta lui Mingsley, dar sperase c-o să ia din nou legătura cu ea. Dăduse un răspuns la propunerea lui scriind şi ea un bilet, lăsat, cum îi ceruse el, sub un ghiveci din părăginita grădină cu plante de leac din spatele casei. Mai târziu, când se dusese să verifice, biletul dispăruse. Mingsley ar fi trebuit să-i fi răspuns deja.

Dacă nu cumva totul era o înşelătorie şi biletul fusese doar o probă menită s-o pună la încercare, una aranjată de Roed. El bănuia orice şi pe oricine. Descoperise puterea cruzimii, care îl

corupea cu mare repeziciune. Nu era în stare să țină un secret, dar îi învinuia pe toți cei din jurul lui că ar fi fost sursele zvonurilor care se răspândeau în Bingtown, terorizând orașul. Se lăuda în fața ei cu ceea ce li se întâmpla celor care i se opuneau, dar nu recunoștea niciodată că era direct amestecat în pedepsirea lor.

– Dwicker s-a ales cu o bătaie bună pentru nerușinarea lui! S-a făcut dreptate.

Poate că-și imagina că astfel de discuții o vor lega de el. Însă aveau exact efectul contrar. Nu se mai simțise niciodată atât de rece și de scârbită, încât să fie gata să riște totul ca să scape de el.

Când sosise primul bilet de la Mingsley, cu o ofertă de aliere, fusese șocată de curajul acestuia. Biletul îi căzuse din șervet în poală în vreme ce lua cina împreună cu conducătorii Consiliului din Bingtown, dar, dacă fusese pus acolo de vreunul dintre aceștia, ea, una, nu-l văzuse trădându-se prin vreun semn. Probabil c-o făcuse unul dintre servitori. Doar aceștia erau ușor de mituit pentru a duce la îndeplinire o astfel de faptă.

Serilla trecuse printr-un adevărat chin înainte de a se hotărî dacă să-i răspundă sau nu. Avusese nevoie de o zi întreagă și, când pusese, în cele din urmă, biletul în locul indicat, se întrebase dacă nu era cumva prea târziu. Acum știa că biletul ei fusese luat. De ce nu sosea răspunsul?

Mesajul ei fusese prea prudent? Despre al lui Mingsley nu se putea spune așa ceva. Târgul pe care i-l propusese fără ocolișuri o uluise atât de tare, încât, în tot restul serii, îi fusese foarte greu să poarte conversații. Pentru început, Mingsley își declarase loialitatea față de ea și față de Satrapul reprezentat de ea. Continuase cu învinuiri la adresa celor mai puțin loiali. Spusese pe față că „trădătorii Negustori Noi" avuseseră de gând să-l răpească pe Satrap din casa lui Davad, ba chiar și că primiseră ajutor de la nobili din Jamaillia și de la mercenarii chalcedeni plătiți de către aceștia. Însă planul dăduse greș. Chalcedenii care prădaseră Bingtownul trădaseră de dragul unui câștig rapid, dobândit prin jaf. Nobilii jamaillieni care îi plătiseră fuseseră prinși în vălmășagul violent al neînțelegerilor dintre ei. Câțiva imbecili trădători

pretindeau că o flotă a conspiratorilor din Jamaillia o să vină să-i ajute și să ia Bingtownul în stăpânire. Lui i se părea greu de crezut. Tradiționaliștii din Jamaillia erau mult mai puternici decât își imaginaseră conspiratorii. Planul eșuase jalnic, atât în Bingtown, cât și în Jamaillia, mulțumită amestecului Serillei. Auziseră cu toții cu cât curaj îl răpise pe Satrapul despre care zvonurile pretindeau că s-ar fi aflat de acum sub oblăduirea familiei Vestrit.

În misiva sa frumos caligrafiată și ale cărei cuvinte fuseseră alese cu mare grijă, Mingsley declara, în continuare, că el și ceilalți Negustori Noi onești erau mai mult decât dornici să-și spele onoarea și să-și salveze proprietățile din Bingtown. Declarația ei curajoasă, care dădea de știre că Davad Restart nu se făcuse vinovat de trădarea Satrapiei Jamaillia, îi încurajase. Logica elementară demonstra că, dacă Davad era nevinovat, la fel erau și cei cu care făcuse negoț. Acei onești Negustori Noi și atât de greșit judecați erau cât se poate de nerăbdători să facă pace cu Negustorii din Bingtown și să-și dovedească loialitatea față de Satrapie fără putință de tăgadă.

Apoi Mingsley își propunea târgul. Negustori Noi așa-zis „loialiști" voiau să le pledeze Serilla cauza în fața Consiliului din Bingtown, însă, mai întâi, trebuia să se descotorosească de „înfierbântatul" și „sângerosul" Roed Caern. Numai după aceea aveau să negocieze cu ea. În schimbul acestui sacrificiu, Mingsley și ceilalți Negustori Noi loiali aveau să-i ofere lista Negustorilor Noi care complotaseră împotriva Satrapului. Pe această listă o să se regăsească și numele conspiratorilor sus-puși din Jamaillia, și ale nobililor chalcedeni case participaseră la urzirea complotului. Sugerase, nicidecum subtil, că o astfel de listă secretă valora o groază de bani. O femeie aflată în posesia ei putea duce o viață bogată și independentă până la sfârșitul zilelor sale, indiferent dacă prefera să rămână în Bingtown sau să se-ntoarcă în Jamaillia.

Cineva îi dăduse lui Mingsley informații amănunțite în privința ei.

Când Serilla se hotărâse, în cele din urmă, să-i răspundă, o făcuse cu multă prudență. Nu începuse cu niciun salut și nu

scrisese nicăieri nici numele lui, nici pe al ei. Pe hârtia simplă, pătrată, îl înștiințase succint că oferta lui i se părea tentantă. Sugerase că, printre „aliații ei din prezent", mai erau și alții care s-ar arăta, de asemenea, dornici să ia parte la o astfel de negociere. Voia el să stabilească locul și momentul întâlnirii?

Își compusese biletul străduindu-se să gândească totul cu sânge-rece. În acel soi de politică, pentru adevăr nu era nicidecum loc, iar pentru etică, foarte puțin. Nu existau decât ipostaze și posturi. Învățase asta de la bătrânul Satrap. Cu o astfel de luciditate se străduise să privească situația în care se afla. Mingsley fusese amestecat în complotul de răpire a Satrapului. Îl trădau informațiile amănunțite pe care le dezvăluise. Dar valul mersese împotriva lui și acum dorea să-și schimbe aliații. Ea avea să-l ajute dac-o să poată. Nu avea decât de câștigat, mai ales că tocmai începuse să facă exact ce îi cerea el. Urma să se folosească de alianța cu Mingsley pentru a-i câștiga încrederea Ronicăi Vestrit și a celorlalți membri ai Consiliului Negustorilor care gândeau la fel ca bătrâna. Nu regreta că o prevenise, ajutând-o să fugă din casa ei; dejucarea planurilor lui Roed îi dăduse, în cele din urmă, puținul curaj de care avea nevoie ca să-și recapete o parte din controlul asupra propriei vieți. La momentul potrivit, putea să-i spună Ronicăi cum o ajutase. Serilla zâmbi, în sinea ei, cu amărăciune. Dacă prefera, putea călca pe urmele lui Mingsley, putea rearanja tot ce făcuse, ca să fie pusă într-o lumină mai bună.

În acea clipă, Negustoreasa i-ar fi fost de mare ajutor. Firele încâlcite ale învinuirilor și bănuielilor erau greu de urmărit. O prea mare parte a concluziilor se bizuia pe ceea ce știa sau bănuia Mingsley. Ronica avea harul de a limpezi astfel de lucruri.

Și harul de a o face pe ea însăși să cadă pe gânduri. Cuvintele bătrânei îi tot reveneau în minte. Se putea lăsa modelată de trecut fără să rămână captiva a ceea ce i se întâmplase. Serilla luase asta în considerare doar în privința siluirii ei. Acum se lăsă pe spătarul scaunului și își deschise mintea, dându-le acelor cuvinte o interpretare mai largă. Fusese Însoțitoarea Satrapului. Putea lăsa asta

să-i înrâurească viitorul? Sau putea s-o dea deoparte și să devină o femeie din Bingtown a cărei viață să nu depindă de nimeni?

*

– Nu-mi face nicio plăcere să te zoresc! se scuză Grag când intră, cu mai multe haine pe braț, în camera de oaspeți ocupată de Reyn. Închise ușa cu o lovitură de picior, înainte de a adăuga: Însă ceilalți s-au adunat deja și așteaptă. Unii au venit de dimineață, foarte devreme. Cu cât așteaptă mai mult, cu atât își pierd mai abitir răbdarea. Ai aici haine uscate. Unele ar trebui să ți se potrivească. Ale tale mi s-au potrivit mie la Bal, când m-am dat drept negustor din Tărâmul Ploilor Sălbatice.

Probabil că-l văzu pe Reyn crispându-se, fiindcă se grăbi să spună:

– Iertare! N-am vrut să spun asta! Îmi pare tare rău pentru cele întâmplate cu trăsura, îmi pare rău că Malta a fost rănită!

– Da... Ei... Cred că, acum, pentru ea nu mai contează prea mult. Reyn își dădu seama cât de aspre îi fuseseră cuvintele, așa că le îndulci: Scuze! Nu pot... Nu mă simt în stare să vorbesc despre asta.

Încercă să se concentreze asupra hainelor. Luă o cămașă cu mâneci lungi. Mănuși nu existau, așa că o să fie nevoit să le poarte pe cele ude. Și vălul... N-avea importanță! Nimic nu mai avea, cu adevărat, importanță.

– Mă tem că va trebui să vorbești. Regretul din glasul lui Grag era sincer: Legătura cu Malta a adus asta asupra ta. În oraș se zvonește că ea fie l-a răpit pe Satrap din locul unde îl țineau negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice, fie l-a ajutat să evadeze. Roed Caern spune sus și tare că l-a făcut, probabil, să treacă de partea chalcedenilor, fiindcă ea însăși e chalcedeană și...

– Taci! Reyn răsuflă adânc. O clipă, te rog! adăugă, cu voce îngroșată.

Deși își purta vălul, îi întoarse spatele lui Grag. Își lăsă capul în jos și își strânse pumnii, dorindu-și să nu-i izvorască lacrimile, să nu i se pună în gât un nod înăbușitor.

– Iertare! repetă Grag.

Reyn oftă:

– Nu! Eu ar trebui să-mi cer iertare! Tu nu știi, n-ai de unde ști prin ce-am trecut. Sunt uimit c-ai aflat totuși câte ceva. Ascultă-mă! Malta e moartă, Satrapul e mort. Reyn se simți cuprins de un hohot de râs straniu, ca un bolborosit: Eu, unul, ar trebui să fiu mort. Mă simt mort. Dar... nu! Ascultă! Pentru binele meu s-a dus Malta în orașul îngropat. Acolo exista un dragon. Un dragon aflat... între vieți. Într-un sicriu sau în ceva ca un cocon... Nu știu cum să-i spun. Dragonul mă chinuia, îmi invada visele, îmi înrâurea gândurile. Iar Malta știa asta. Așa c-a vrut să-l oprească.

– Un dragon?

Vocea lui Grag punea, deopotrivă, la îndoială și vorbele, și sănătatea minții lui Reyn.

– Știu că e o poveste stranie! exclamă Reyn, înverșunat de întrerupere. Nu-mi pune întrebări și nu mă privi cu îndoială! Ascultă-mă, doar!

Îi povesti, în grabă, tot ce se întâmplase în ziua aceea. La sfârșit, își ridică vălul, ca răspuns la neîncrederea din privirea lui Grag.

– Dacă nu mă crezi pe mine, întreabă corabia. Și *Kendry* a văzut dragonul. Asta... l-a schimbat. E ursuz și are mereu nevoie de aprobarea căpitanului și de prezența lui în apropiere. Ne-am făcut griji pentru el. De-atunci n-am mai văzut-o pe Malta, continuă Reyn, cu voce mai blândă. Sunt morți, Grag! N-a existat niciun complot pentru a-l răpi pe Satrap din Trehaug. Doar o fată care-a încercat să supraviețuiască după un cutremur. Fără să izbutească. I-am căutat pe toată lungimea fluviului, de două ori. Nici urmă de ei! Fluviul a înghițit barca și ei au murit. E groaznic să te îneci așa.

– Pe răsuflarea lui Sa! Grag se cutremură. Reyn, ai dreptate! N-am știut. În Bingtown n-am auzit decât zvonuri care se bat

cap în cap. Am auzit că Satrapul a dispărut sau a murit în timpul cutremurului. Pe urmă s-a zvonit că familia Vestrit l-a răpit ca să li-l vândă chalcedenilor sau ca să-i lase pe Negustorii Noi să-l ucidă. Ronica Vestrit se-ascunde aici, la noi. Caern spune că trebuie capturată și întemnițată. În orice alt moment, am fi îndemnat-o pe Ronica să meargă în fața Consiliului și să ceară să i se dea ascultare. Însă, în ultima vreme, s-a ajuns la represalii urâte pentru cei pe care i-a învinuit Roed Caern de trădare. Nu știu de ce are Însoțitoarea atâta încredere în el, dar asta a împărțit Consiliul în două: unii spun că trebuie să-i dăm ascultare ei, fiindcă e reprezentanta Satrapului, pe când eu și tata simțim că pentru Bingtown a sosit timpul să se conducă singur.

Trase aer în piept. Apoi adăugă, cu blândețe, ca și cum s-ar fi temut că vorbele lui îl vor răni și mai tare pe Reyn:

– Roed a tot susținut că familia Vestrit complotează cu chalcedenii. Spune că, poate, corabia lor nici măcar n-a fost capturată vreodată de pirați și dă de înțeles că, pesemne, Kyle Haven face parte din „conspirație", că a dus-o pe *Vivacia* în susul Fluviului Ploilor Sălbatice, ca să-i ia de-acolo pe Satrap și pe Malta. Ei, dar prea mulți dintre noi știu că asta e o minciună, așa că acum îndrugă altceva, spune că nu-i neapărată nevoie să fie o corabie vie, că poate fi una chalcedeană.

– Roed e-un idiot, răbufni Reyn. Habar n-are despre ce vorbește! Au fost corăbii, și chalcedene și altele, care-au încercat să meargă în susul fluviului. Însă apa le-a înghițit pe toate. S-au folosit de toate șmecheriile despre care noi știm că nu merg: și-au uns cocile cu grăsimi sau le-au călăfătuit. Unii chiar și le-au îmbrăcat în lut ars, în teracotă. Reyn clătină din capul lui acoperit de văl: Dar au murit cu toții, unii repede, alții lent. În plus, de când a-nceput toată povestea asta, la gura Fluviului Ploilor Sălbatice patrulează corăbii vii. Chalcedenii ar fi fost văzuți.

Grag se strâmbă.

– Ai mai multă încredere decât mine în patrulele noastre. Corăbiile chalcedene ne-au atacat. Le-am urmărit în afara portului

și, în lipsa corăbiilor noastre, a sosit un alt val. Mă mir că ați trecut de ele cu atâta ușurință.

Reyn ridică din umeri.

– Presupun că ai dreptate. Când a ajuns *Kendry* la gura fluviului, în apropiere nu era nicio altă corabie vie. Însă pe drumul nostru încoace am zărit mai multe vase chalcedene. Cele mai multe ne-au ocolit pe departe, căci corăbiile vii și-au dobândit de acum o reputație anume, mulțumită *Opheliei* voastre. Azi-noapte un vas chalcedean a părut interesat de noi, dar *Kendry* l-a lăsat repede în urmă.

Pentru câteva clipe, între ei se așternu tăcerea. Reyn se întoarse cu spatele și-și scoase cămașa udă. În timp ce-și punea una uscată, Grag reîncepu să vorbească:

– S-au întâmplat atât de multe, încât mi-e greu să le pricep pe toate! Un dragon? Într-un fel, mi-e mai ușor să cred că există dragonul decât că Malta e moartă. Când mă gândesc la ea, n-o pot vedea decât așa cum arăta în noaptea aia, la Bal, dansând cu tine.

Reyn închise ochii. O fețișoară albă, întoarsă în sus, uitându-se la el dintr-o bărcuță, purtată de curent în josul fluviului.

– Te invidiez pentru asta, spuse, cu glas slab.

*

– Tu ești Negustoreasa din familia Vestrit. Tu iei hotărâri pentru familia noastră. Dacă nu vrei să te-amesteci, te-nțeleg. Însă eu, una, rămân aici, spuse Ronica, trăgând aer în piept. Rămân doar în numele meu. Dar să știi, Keffria, dacă te hotărăști să te duci la Consiliul din Bingtown, o să fiu și acolo, de partea ta. Consiliul nu m-a lăsat să vorbesc despre moartea lui Davad. Cu siguranță, o să refuze să m-asculte și-n privința asta. Dar o să-ți fiu, oricum, alături când o să vorbești. Și-o să suport consecințele.

– Și ce-aș putea spune? întrebă Keffria, obosită. Dacă le declar că habar n-am ce s-a-ntâmplat cu Malta, și cu atât mai puțin cu Satrapul, o să sune a înșelătorie.

– Mai ai și altceva de ales. Tu și Selden puteți fugi din Bingtown. O vreme ați putea fi lăsați în pace în Ingleby. Dacă nu se hotărăște careva să dobândească favorurile Serillei și pe ale lui Caern capturându-vă de acolo.

Keffria își sprijini fruntea în mâini. Fără să se sinchisească de cum o vedeau ceilalți și de ce-ar fi putut să creadă despre ea, își propti coatele pe masă.

– Bingtownul nu e așa. N-o să se-ajungă la asta.

Aștepta să-i dea cineva dreptate, dar nimeni nu scoase niciun cuvânt. Își sălta capul și se uită la chipurile grave ale celor cărora trebuia să le țină piept.

Se întâmplau prea multe, prea repede. Îi lăsaseră timp pentru o baie și purta o rochie curată, a unei femei din familia Tenira. Luase o masă simplă în camera sa, apoi fusese chemată jos, la acea adunare. Își petrecuse foarte puțin timp alături de mama ei.

– Malta e moartă, spusese, în timp ce Ronica o îmbrățișase de bun venit.

Bătrâna i se crispase în brațe și închisese ochii, iar, când îi deschisese, Keffria deslușise în ei durerea pricinuită de moartea nepoatei îndărătnice. Avea luciul gheții, era rece și perpetuă, prea solidă ca să se preschimbe în lacrimi. Pentru o scurtă vreme, împărțiseră aceeași amărăciune și, în mod bizar, asta reparase o mare parte a rupturii dintre ele.

Însă, pe când Keffria voia să se ghemuiască undeva până ce avea să-i treacă acea durere greu de cuprins cu mintea, mama ei susținuse cu încăpățânare că trebuie să-și continue viața pentru ea, asta însemna deopotrivă și luptă, luptă pentru Bingtown și pentru viitorul lui Selden. Ronica o însoțise pe Keffria în camera ei și o ajutase să se schimbe în haine uscate. În tot acest timp, îi vorbise în pripă despre Bingtown. Cuvintele zăngăniseră la urechile ei, fără să pătrundă, parcă, în ele: Consiliul din Bingtown nu mai era în stare să conducă orașul. Roed Caern și o mână de Negustori tineri terorizau familiile care nu aprobau ideile lui. Era nevoie de un nou grup de conducători ai Bingtownului, unul care să cuprindă reprezentanți ai tuturor locuitorilor. O prelegere

despre politică era ultimul lucru pe care și-l dorea Keffria. Dăduse din cap, amorțită, în repetate rânduri, până când Ronica plecase să discute cu Jani Khuprus. Urmase un scurt răgaz de liniște și de singurătate. Pe urmă, cu Selden alături, Keffria coborâse și, în salonul mare al vilei Tenira, găsise un grup pestriț.

Oamenii din jurul mesei imense a Nariei Tenira alcătuiau o adunare stranie. Familia gazdă ocupa un șir de scaune. Alături se înșiruiau reprezentanții a cel puțin șase familii de Negustori. Keffria îi recunoscuse pe Devouchet și Risch. Celorlalți nu le știa numele; creierul ei obosit nu le reținuse când fuseseră făcute prezentările. Pe următoarele scaune stăteau două femei și un bărbat cu chipuri tatuate, iar alături de ei erau așezați patru oameni care, după haine, păreau coloniști de pe Cele Trei Corăbii. Urmau Reyn și Jani Khuprus, iar cei trei Vestrit închideau cercul. Keffria stătea în stânga Nariei Tenira. Selden se așezase la masă numai la insistențele acesteia, care îi ceruse și să fie foarte atent.

– Aici se hotărăște viitorul tău, băiatule! Ai dreptul să fii martor când se conturează.

La început, Keffria crezuse că Naria se străduia doar să-l bage în seamă pe fiul ei și să-l asigure că e, în continuare, important. De când plecaseră din Trehaug, Selden devenise mămos și retras. Părea un copil mai mic decât băiatul care se obișnuise atât de repede să trăiască în orașul din vârfurile copacilor. Keffria se întreba acum dacă nu cumva cuvintele Nariei Tenira fuseseră profetice. Selden asculta totul cu o atenție ieșită din comun. Ea își privi fiul nevârstnic când mărturisi:

– Sunt prea obosită ca să mai fug. Indiferent ce-ar urma, trebuie să facem față.

– Să facem față nu-i de-ajuns, o corectă Naria Tenira. Trebuie să ne-mpotrivim. Jumătate din Bingtown e atât de ocupată să se ascundă printre ruine, încât nu-și dă seama pe câtă putere au pus mâna Serilla și adulatorul ei, Caern. Am început bine să reinstaurăm ordinea. Pe urmă au prins să se-ntâmple unele și altele. Negustorul Dwicker a convocat o întrunire. Auzise un zvon despre tratative pentru un armistițiu purtate de Serilla cu Negustorii

Noi, cu desăvârșita nesocotire a existenței Consiliului. Toți membrii au condamnat asta. Vorbind în numele Serillei, Caern a negat că ar fi făcut-o. Atunci ne-am dat seama cât de apropiați au devenit. Naria se întrerupse ca să răsufle adânc, înainte de a continua: Mai apoi, Dwicker a fost găsit bătut atât de rău, încât n-a mai izbutit să scoată o vorbă înainte să moară. După aceea a fost incendiat hambarul unui alt conducător al Consiliului. În ambele dăți, vina a căzut asupra Negustorilor Noi sau a sclavilor, dar prin oraș s-au răspândit zvonuri mai sumbre despre întâmplările astea.

– Ați auzit doar ce li se întâmplă Negustorilor, spuse o sclavă. Familiilor de tatuați li s-a făcut mai mult rău, adăugă ea, cu înverșunare. Oamenii au fost bătuți, pur și simplu, fiindcă au ieșit să facă troc sau să-și cumpere mâncare. Familii întregi au ars. Ni se pun în cârcă toate fărădelegile din Bingtown și nu ni se dă prilejul să ne dovedim nevinovăția. Caern și partizanii lui sunt cunoscuți și temuți de toată lumea. Familiile de Negustori Noi care nu se pot apăra au fost atacate în propriile case. Noaptea li se dă foc și oamenii care ies în fugă, chiar și copiii, cad în ambuscade. E un război laș, mișelesc. Nu ne sunt dragi Negustorii Noi care ne-au înrobit, dar nu vrem nici să luăm parte la măcelărirea copiilor. Sclava se uită în ochii Negustorilor de la masă și spuse cu hotărâre: Dacă Bingtownul nu-i poate ține cât de curând sub control pe Caern și pe bătăușii lui, n-o să mai aveți cum să vă aliați cu sclavii. Zvonurile care-au ajuns la urechile noastre spun că Roed Caern e susținut de Consiliul din Bingtown. Că, de îndată ce Negustorii din Bingtown vor avea tot orașul sub control, o să fim îmbarcați împreună cu Negustorii Noi și alungați, trimiși înapoi, în sclavie.

Ronica își clătină capul.

– Am ajuns un oraș-fantomă, condus prin zvonuri. Cel mai recent spune că Serilla l-a numit pe Roed Caern în fruntea unei noi Gărzi a Bingtownului și că el i-a chemat pe Conducătorii Consiliului rămași în viață la o întrunire secretă. În noaptea asta. Dacă azi cădem la o înțelegere, trebuie să fim cu toții acolo, să

punem capăt și unei asemenea aiureli, și brutalității lui Caern. De când fac întrunirile secrete parte din guvernarea orașului?

Un bărbos roșcovan de pe Cele Trei Corăbii ripostă:

– Tot ce face Consiliul Negustorilor din Bingtown a fost mereu secret pentru noi.

Keffria îl privi uluită.

– Așa a fost dintotdeauna. Treburile Negustorilor sunt numai și numai pentru Negustori, îi explică ea, simplu.

Roșeața din obrajii bărbatului se accentuă.

– Dar aici e vorba despre conducerea întregului oraș, despre asta pretindeți c-ar fi doar treaba Negustorilor. Astfel suntem siliți noi, cei de pe Cele Trei Corăbii, să stăm pe margine și să nu ne clintim de-acolo. Bărbosul clătină din cap: Dacă ne vreți de partea voastră, atunci trebuie să fim lângă voi. Nu dincolo de zid, nici în lesă.

Keffria se holbă la el, neînțelegând. În ea creștea o neliniște profundă. Bingtownul, așa cum îl știa, începuse să se desfacă în bucăți, iar oamenii din încăperea aia păreau hotărâți să-l ajute să se destrame. Mama ei și Jani Khuprus înnebuniseră? Voiau să salveze orașul distrugându-l? Se gândeau, într-adevăr, să-mpartă puterea cu foștii sclavi și cu pescarii?

Jani Khuprus vorbi cu glas scăzut:

– Știu că prietena mea, Ronica Vestrit, vă împărtășește sentimentele. Mi-a spus că toți locuitorii Bingtownului cu țeluri asemănătoare trebuie să se unească, indiferent dacă sunt Negustori sau nu. Se opri și își întoarse fața acoperită de văl, ca să-i cuprindă cu privirea pe toți cei din jurul mesei: Cu tot respectul pentru cei de față și pentru părerile unor prieteni dragi, nu cred că una ca asta e cu putință. Legăturile dintre Negustorii din Bingtown și cei din Tărâmul Ploilor Sălbatice sunt vechi și sunt întărite de cele de sânge.

Tăcu. Dar ridică din umeri, de-a dreptul grăitor.

– Cum am putea fi la fel de loiali față de alții? Cum am putea cere, în schimb, aceeași loialitate? Sunt grupurile voastre dornice să creeze o legătură la fel de puternică și la fel de îndelungată ca

a noastră, care nu ne unește doar pe noi, ci și pe copiii copiilor copiilor noștri?

– Depinde.

Sparse Kelter, așa îl cheamă pe bărbos, își aminti brusc Keffria. Se uita la sclavii de la masă ca și cum ar fi discutat deja între ei despre asta.

– Vrem să ne fie satisfăcute niște cerințe în schimbul loialității noastre. Vi le pot înșira chiar acum. Sunt simple și voi, oameni buni, puteți spune *da* sau *nu*. Dacă răspunsul e *nu*, n-are rost să mai rămân aici, irosindu-mi timpul de pescuit.

Keffria își aduse pe neașteptate aminte de tatăl ei, căruia nu-i plăcea nici să piardă timpul, nici să vorbească pe ocolite.

Kelter așteptă și, de îndată ce se convinse că nimeni nu avea nimic împotrivă, continuă:

– Pământ pentru toată lumea. Un om trebuie să fie stăpânul bucății de glie pe care îi stă casa și nu mă gândesc la un petic de plajă aflat imediat dincolo de locul până unde urcă fluxul. Noi, urmașii coloniștilor de pe Cele Trei Corăbii, suntem oameni ai mării. Nu cerem mai mult decât terenul trebuitor pentru o casă acceptabilă, pentru o curte în care să scormonească găinile și să-ncolțească vreo câteva fire de grâu și pentru un loc unde să ne reparăm năvoadele. Însă cei înclinați către lucrul câmpului sau pentru creșterea animalelor vor avea nevoie de mai mult.

Încă se mai uita în jurul mesei, să vadă cum îi erau primite cererile, când o femeie tatuată începu să vorbească:

– Fără sclavie, se grăbi să spună. Să devină Bingtownul un loc către care sclavii pot fugi fără să se teamă că vor fi trimiși înapoi, la stăpânii lor. Niciun sclav și pământ pentru noi, cei care suntem deja aici. Femeia șovăi, apoi adăugă cu hotărâre: Și fiecare familie să primească și câte un vot în Consiliul Bingtownului.

– Votul în Consiliu deja i se oferă oricărui proprietar de pământ, sublinie Naria Tenira.

– Și unde ne-a adus asta? Aici, la dezastrul de-acum. Când Negustorii Noi au cerut voturi în baza pământului cumpărat de la Negustorii Vechi care-aveau necazuri cu banii, am fost destul

de proști ca să le-ndeplinim cererea. Dacă n-ar fi existat Consiliul Negustorilor, acum ei ar conduce deja Bingtownul.

Caldă și profundă, vocea lui Devouchet îi făcea cumva cuvintele să nu sune jignitor.

– Până acum am ținut separat Consiliul Negustorilor din Bingtown, spuse Keffria.

Oamenii ăia făceau ca hotărârea să i se clatine, șubrezită, dar simțea că trebuie pus ceva deoparte, pentru Selden. Titlul de Negustor din Bingtown nu putea fi lăsat s-ajungă o vorbă goală.

– N-o putem face iarăși? Nu putem avea un Consiliu în care votează toți proprietarii de pământ și unul separat, doar pentru Negustorii din Bingtown?

Sparse Kelter își încrucișă brațele la piept. Femeia de lângă el îi semăna atât de bine, încât între ei trebuia să existe o legătură de rudenie, conchise Keffria.

– Faceți asta și-o să știm cine conduce cu adevărat, spuse el, cu voce joasă. Fără lese. Aceeași putere a cuvântului pentru toți.

– Am aflat ce cereți, dar nu și ce oferiți, interveni un alt negustor.

Keffria admiră modul în care ocolise remarca lui Kelter, dar, în același timp, se întrebă ce fac. Ce sens avea să pună oricare dintre acele întrebări? Nimeni n-avea destulă putere pentru o hotărâre decisivă.

Sparse Kelter vorbi din nou:

– Oferim brațe sincere, spinări puternice și cunoștințe, și tot asta cerem. Lăsați-ne să fim pe picior de egalitate cu voi, să împărțim munca de reconstruire a Bingtownului! Ne oferim să v-ajutăm să apărați orașul, nu doar de pirați și de chalcedeni, ci și, dacă va fi nevoie, de Jamaillia însăși. Sau credeți, cumva, că Tronul de Perle o să vă lase să-i scăpați din lat fără niciun cuvânt de dojană măcar?

Keffria înțelese brusc despre ce discutau, de fapt.

– Vorbim despre o separare completă a Bingtownului de Jamaillia? Despre rămânerea noastră, pe cont propriu, între Jamaillia și Chalced?

– De ce nu? întrebă Devouchet. Nu-i ceva adus acum pentru prima oară în discuție, Negustoreasă Vestrit. Tatăl tău o făcea adesea, în particular. N-o s-avem niciodată un prilej mai potrivit ca ăsta. Fie că-i bine sau rău, Satrapul a murit. Tronul de Perle-i gol. Păsările mesager trimise din Jamaillia aduc veşti despre neînţelegeri interne, despre revoltele oştenilor jamaillieni care nu şi-au primit solda, despre o răscoală a sclavilor şi chiar despre o Condamnare a Statului de către Templul lui Sa din Jamaillia. Satrapia e putredă. Când vor afla că Satrapul a murit, nobilii vor fi prea ocupaţi să se-ncaiere pentru puterea din Jamaillia ca să ne mai acorde nouă vreo atenţie. Nu ne-au tratat niciodată ca pe nişte egali. De ce să nu ne câştigăm independenţa acum, de ce să nu facem din Bingtown un loc unde o putem lua de la început, fiecare simţindu-se el însuşi pe picior de egalitate cu ceilalţi?

– Şi el însuşi, şi *ea* însăşi, tot pe picior de egalitate.

Era, probabil, fiica lui Sparse, deduse Keffria. Până şi vocea îi părea un ecou al vocii lui.

Devouchet o privi surprins.

– N-a fost decât un mod de a vorbi, Ekke, o lămuri, cu blândeţe.

– Un mod de a vorbi devine un mod de a gândi. Ea îşi înălţă bărbia: Nu mă aflu aici doar ca fiică a lui Sparse Kelter. Am barca mea şi năvoadele mele. Dacă va fi să ne aliem, o să vreau o bucată de pământ pentru mine. Oamenii de pe Cele Trei Corăbii ştiu că e mai importantă mintea decât ceea ce ai între picioare. Femeile noastre nu vor renunţa la locul lor alături de bărbaţi de dragul de a spune că acum facem parte din Bingtown. Trebuie să se-nţeleagă şi asta.

– Ţine, pur şi simplu, de o judecată sănătoasă, sublinie cu uşurinţă Grag Tenira. Şi adăugă, zâmbindu-i cu căldură femeii de pe Cele Trei Corăbii: Uită-te la masa asta şi vezi cine vorbeşte! În Bingtown există o tradiţie îndelungată de respectare a femeilor puternice. Azi, aici sunt aşezate unele dintre cele mai puternice. E o tradiţie care va rămâne neschimbată.

Ekke Kelter se lăsă pe spătarul scaunului. Răspunse fără efort cu un alt zâmbet la surâsul lui Grag.

– Am vrut doar s-aud asta spusă aici cu glas tare, mărturisi ea.

Dădu din cap către Grag și, pentru o clipă, Keffria se întrebă dacă între ei doi nu exista cumva o înțelegere. Oare Ekke vorbise știind că el o s-o susțină? Grag Tenira o număra și pe ea, pe Keffria, printre femeile puternice? Însă își pierdu interesul cu aceeași iuțeală cu care i se trezise. Trase aer în piept și își rosti gândurile:

– Ce facem aici? Vorbim despre înțelegeri, dar niciunul dintre noi n-are destulă putere să le impună în întregul Bingtown.

O contrazise chiar mama ei.

– Acum avem în oraș la fel de multă putere ca oricine altcineva. Mai multă decât Consiliul Negustorilor, pentru că nouă nu ne e teamă s-o folosim. Ei nu îndrăznesc să se întrunească fără încuviințarea Serillei. Iar ea nu îndrăznește să le-o dea fără să se uite, mai întâi, la Caern. Ronica îi zâmbi fiicei sale cu un aer solemn: Keffria, suntem mai mulți decât ai în fața ochilor. Ceilalți n-au venit ca să n-atragem atenția. Unul dintre conducătorii Consiliului e de partea noastră; el ne-a spus de întrunirea secretă. După noaptea asta, n-o să ne mai temem să ne adunăm în văzul lumii. Puterea ne vine din diversitatea noastră. Cei care-au ajuns în sclavie îi cunosc foarte bine pe Negustorii Noi, le cunosc proprietățile. Negustorii Noi speră să păstreze cu ajutorul tatuajilor ceea au luat în stăpânire aici. Dar, după eliberare, vor mai lupta tatuații pentru foștii lor stăpâni? Eu mă-ndoiesc. Odată lăsați fără sclavi, forța umană a Negustorilor Noi va scădea considerabil. Iar ei nici măcar nu-și apără, ca noi, familia și casa; locuințele și familiile lor legitime sunt în Jamaillia. Și-au adus metresele și bastarzii, nu adevărații moștenitori, ca să-mpartă cu ei riscurile traiului pe Țărmurile Blestemate. Cu Jamaillia într-un soi de război civil, nu vor putea aștepta ajutor dintr-acolo. Mulți se vor grăbi să se-ntoarcă acasă, să-și apere domeniile strămoșești. Trebuie să ținem cont și de pirați. În cele din urmă, Jamaillia ar putea trimite o oaste care să ne ia din nou în stăpânire, dar oștirea aia va trebui să treacă, mai întâi, printre Insulele Piraților. Ei bine, am aflat din propriile necazuri că pe-acolo nu-i ușor de trecut în zilele noastre.

– Vrei să spui că Negustorii Noi nu reprezintă o ameninţare pentru Bingtown? întrebă Jani Khuprus, neîncrezătoare.

Ronica zâmbi cu amărăciune:

– O ameninţare mai mică decât vor unii să credem. Cel mai mare pericol vine dinspre acei locuitori ai oraşului care încearcă să-i corupă pe Negustori şi să ne schimbe obiceiurile. În noaptea asta o să-i înfrângem. Pe urmă, adevărata primejdie va fi cea dintotdeauna: Chalcedul. Cât timp în Jamaillia se duc lupte interne, iar noi ne fugărim unii pe alţii pe străzi, cu săbiile scoase, Chalcedul are prilejul să se strecoare în oraş şi să-l cucerească. Ronica îşi roti din nou privirea, uitându-se, pe rând, la toţi cei aşezaţi la masă: Dar, dacă ne vom alia, îi putem respinge. Avem corăbii pentru negoţ, corăbii vii şi vasele de pescuit ale familiilor de pe Cele Trei Corăbii. Ne cunoaştem apele mai bine decât oricine altcineva.

– Vorbim totuşi despre un singur oraş-stat care ar trebui să ţină piept întregului Chalced! Poate şi Jamaillei..., spuse un alt negustor din Bingtown. I-am putea ţine la distanţă o vreme, dar, pe termen lung, ne vor face să murim de foame. N-am izbutit niciodată să ne descurcăm în totalitate pe cont propriu. Ne trebuie pieţe pentru mărfurile noastre. Clătină din cap: Trebuie să păstrăm legătura cu Jamaillia, chiar dacă e nevoie de compromisuri în privinţa Negustorilor Noi.

– E nevoie de compromisuri în privinţa lor, încuviinţă Ronica. Nu vor pleca pur şi simplu cu toţii. Compromisurile ar putea însemna înţelegeri cu Jamaillia pentru un negoţ cinstit şi liber. Şi trebuie făcute în condiţii impuse de noi, nu de ei. Fără împuterniciţi ai Jamaillei. Şi fără să plătim vamă.

Se uită în jurul mesei, aşteptând să fie susţinută.

– Fără compromisuri cu Negustorii Noi. Ni-i facem aliaţi.

Cu câte o tresărire, toţi ochii se întoarseră spre Keffria. Până şi ei îi venea greu să creadă că spusese cu glas tare toate acelea, dar cuvintele sale aveau sens.

– Ar trebui să-i invităm să ne fie alături la noapte, când vom da buzna la întâlnirea secretă a Serillei cu conducătorii Consiliului. Respiră adânc şi trecu dincolo de o limită: Să le cerem, cu

îndrăzneală, s-o rupă cu Jamaillia și să treacă de partea noastră, să ne adopte obiceiurile. Dacă tot Bingtownul trebuie să se unească, e nevoie s-o facă azi. *Acum*. Ar trebui să-i trimitem vorbă acelui prieten al lui Davad... cum îl cheamă? Mingsley. Pare în stare să-i înrâurească pe ceilalți. Keffria încheie cu hotărâre în glas: Un Bingtown unit e singura noastră speranță de a le face față Chalcedului și Jamaillei. Nu avem niciun alt aliat.

După spusele ei urmă o liniște descurajantă.

– Poate-o să ne-ajute dragonul.

Înaltă și melodioasă ca un sunet de fluier, vocea lui Selden o luă prin surprindere.

Toate privirile se îndreptară spre fiul ei, care stătea drept pe scaun. Avea ochii larg deschiși, dar nu se uita la nimeni.

– Dragonul ne poate apăra de Jamaillia și de Chalced.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. În cele din urmă, vorbi Reyn, cu glasul sugrumat de propriile sentimente:

– Dragonului puțin îi pasă de noi, Selden! A dovedit-o când a lăsat-o pe Malta să moară. Dă uitării creatura aia! Sau amintește-ți de ea doar cu dispreț.

– Care-i treaba cu dragonul ăsta? întrebă Sparse Kelter.

Naria intră în vorbă cu blândețe:

– Tânărul Selden a trecut prin multe în ultima vreme.

Băiatul scrâșni din dinți:

– Nu carecumva să vă îndoiți de mine! Și să nu vă îndoiți nici de ea! Am fost purtat în ghearele ei și m-am uitat în jos, la lumea noastră. Știți cât de mici suntem, de fapt, cât de jalnice sunt cele mai măreț dintre construcțiile noastre? I-am simțit inima bătând. Când m-a atins, mi-am dat seama că poate fi ceva între bine și rău. Ea e... dincolo de ele. Băiatul continuă cu privirea pierdută în gol: În vise, încă zbor cu ea.

Urmă o nouă tăcere. Oamenii din jurul mesei schimbară priviri, unele amuzate, alte pline de milă, alte sâcâite de o asemenea întrerupere a discuției lor serioase. Keffriei nu-i scăpară și le simți usturătoare. Selden nu trecuse deja prin destul de multe?

– Femela dragon e reală, declară ea. Am văzut-o cu toții. Iar eu, una, sunt de acord cu Selden. Un dragon poate schimba totul.

Cuvintele ei îi șocară pe toți, dar privirea băiatului o convinse că meritase să le rostească. Nu-și amintea ca fiul său să se mai fi uitat vreodată la ea cu ochi atât de strălucitori.

– Nu mă-ndoiesc că dragonii sunt reali, se grăbi Sparse să se amestece. I-am văzut cu ochii mei, acum câțiva ani, când am călătorit departe, în miazănoapte. Zburau ca niște nestemate strălucind în soare. Buckkeepul i-a chemat la luptă împotriva Străinilor.

– Povestea aia veche! murmură cineva și Sparse îl fulgeră cu privirea.

– Femela asta dragon e ultima din stirpea ei. Și-a țesut coconul în ruinele orașului Străbunilor, chiar înainte de a-l înghiți mlaștina, povesti Reyn. Însă nu e aliata noastră. E o creatură trădătoare și egoistă.

Keffria cercetă fețele tuturor. Pe cele mai multe se citea neîncrederea.

– Poate-ar trebui să ne-ntoarcem la discuția despre Negustorii Noi, sugeră Ekke Kelter, îmbujorat.

Tatăl ei bătu în masă cu palma lui lată.

– Nu! Acum îmi dau seama că trebuie să aflu tot ce s-a petrecut în Tărâmul Ploilor Sălbatice. Prea mult timp am fost ținuți în neștiință, fără să ni se dezvăluie nimic despre lumea din susul fluviului. Să fie ăsta primul semn de deschidere al Negustorilor din Bingtown față de noii lor aliați! Vreau să mi se spună toată povestea acestui dragon și cum au murit Malta și Satrapul.

Vorbele lui atraseră o liniște grea. Numai întoarcerea fețelor lor ascunse de văluri dădea de înțeles că Reyn se sfătuiește cu mama lui. Toți ceilalți Negustori de la masă păstrară tăcerea în privința străbunilor lor. Era o greșeală, Keffria o știa. Dar nu putea să schimbe nimic. Cei din Tărâmul Ploilor Sălbatice aveau de ales între a se face cunoscuți cu adevărat sau a rămâne ascunși. Reyn se lăsă pe spate. Își încrucișă brațele pe piept.

– Prea bine, atunci, spuse apăsat Sparse Kelter.

Își puse pe masă palmele late, înroșite de muncă, și își împinse scaunul, pregătindu-se să se ridice.

Selden își înălță privirea spre Keffria, îi strânse scurt mâna, se săltă brusc și rămase alături de scaun. Așa nu era cu mult mai înalt, dar expresia feței sale cerea să fie luat în seamă.

– Totul a început, se auzi vocea lui tânără, când i-am mărturisit Maltei că știu o cale secretă de intrare în orașul Străbunilor.

Toți ochii se ațintiră asupra lui. Întâlni privirea uluită a lui Sparse Kelter.

– E povestea mea, în aceeași măsură ca a oricui altcuiva. Negustorii din Bingtown și cei din Tărâmul Ploilor Sălbatice sunt rude. Iar eu, unul, chiar am fost acolo. Băiatul îi aruncă lui Reyn o privire sfidătoare: Ea e dragonul meu la fel de mult cât e și al tău. Poate că tu te-ai întors împotriva ei, dar eu, nu. Ne-a salvat viețile. Trase aer în piept: E timpul să ne dezvăluim secretele, ca să putem supraviețui cu toții.

Privirea băiatului se roti în jurul mesei.

Cu o mișcare bruscă, Reyn își săltă vălul. Își lăsă și gluga pe spate, scuturând din cap ca să i se reverse părul negru, buclat. Ochii lui de un arămiu strălucitor se plimbară de la un om la altul, invitându-i pe toți să privească solzii care îi conturau acum buzele, sprâncenele și muchia de piele jupuită care îi mărginea fruntea. La Selden se uită cu respect.

– A început cu mult înaintea clipei până la care ajung amintirile tinerei mele rude, spuse, cu glas scăzut. Cred că aveam doar jumătate din vârsta lui Selden de acum când tata m-a dus în adâncul pământului, în camera dragonului.

14

DIVVYTOWN

— Pur și simplu, nu sunt sigur.

Brashen stătea pe puntea prora, lângă ea. Pe înnoptate, ceața îi umezea părul, ondulându-l, și îi împodobea haina cu mărgele argintii.

– Acum totul arată altfel. Nu e doar ceața, ci și înălțimea apei, frunzișul, contururile plajelor... Totul e altfel decât mi-aduc aminte.

Mâinile i se sprijineau pe copastie, la un lat de palmă de ale ei. Althea se simțea mândră fiindcă rezista ispitei de a-l atinge.

– Am putea rămâne aici. Vorbea încet, dar, prin ceață, vocea îi ajungea ciudat de departe: Să așteptăm să intre sau să iasă o altă corabie.

El clătină încet din cap:

– Nu-mi doresc să fim provocați sau abordați. Ni se poate întâmpla oricum când vom ajunge în Divvytown, dar nu vreau să se creadă că merg pe-aici pe bâjbâite. O să intrăm în canal cu îndrăzneală, ca și cum l-am cunoaște foarte bine, o să mergem până la Divvytown și o să ancorăm acolo, ca și cum nu ne-am îndoi că suntem bine-veniți. Dacă o să le par cam fanfaron și cam prost, o să-și lase mai repede garda jos. În întunericul care devenea tot mai des, Brashen zâmbi strâmb: N-o să-mi vină greu să dau impresia asta.

Ancoraseră în apropierea unei coaste mlăștinoase și împădurite. Ploile iernii umflaseră râurile și pâraiele din împrejurimi, făcându-le să se reverse. În timpul fluxului, apa sărată și cea dulce se amestecau în bălți sălcii. În bezna care se îndesea, copaci, uscați sau încă vii, se conturau neclari prin plutirea lentă a palelor de ceață. Golurile întâmplătoare dezvăluiau ziduri de trunchiuri împodobite cu dantelăria lianelor și drapate cu mușchi. Jungla ajungea chiar până la marginea apei. Chinuindu-se s-o cerceteze, Brashen și Althea zăriseră mai multe deschideri posibile; oricare dintre ele ar fi putut fi gura îngustă de vărsare a râului ce șerpuia către laguna cu apă stătută din fața Divvytownului.

Brashen se mai uită o dată la bucata de pânză zdrențuită din mâna lui pe care schițase în grabă o hartă când fusese secund pe *Ajunul Primăverii*.

– Cred că asta voia să indice un banc de alge, ieșit la lumină în timpul refluxului. Își roti din nou privirea în jur: Dar, pur și simplu, nu am habar dacă-i așa sau nu, mărturisi cu o voce stinsă.

– Alege una! îi sugeră Althea. Cel mai rău lucru pe care-l putem face e să pierdem timpul.

– *Cel mai bun lucru* pe care-l putem face e să pierdem timpul, o corectă Brashen. Cel mai rău e, în mod considerabil, cu mult mai îngrozitor: ne-am putea bloca în vreun golfuleț noroios și la reflux ne-am împotmoli acolo. Răsuflă adânc: Dar cred că prefer să riscăm.

Pe corabie domnea liniștea. Din ordinul lui Brashen, echipajul mergea pe vârfuri și vorbea în șoaptă. Nu atârnaseră niciun felinar. Până și *Paragon* se străduia să înăbușe zgomotele mărunte ale trupului său de scânduri. Toate pânzele fuseseră coborâte și bine fixate. Prin ceață, sunetele răzbăteau prea bine până departe. Brashen voia s-audă dacă se apropia cumva o altă corabie, ascunsă de aerul pâclos. Amber apăru lângă ei pe nesimțite, ca o fantomă.

– Dacă suntem norocoși, o parte din ceața asta o să se ridice de dimineață, spuse Althea, cu speranță în glas.

– Ba e la fel de posibil să devină cu mult mai deasă în jurul nostru, mai rău decât oricând până acum! ripostă Brashen. Dar o s-aşteptăm să vedem ce ne poate oferi lumina zilei, apoi o să-ncercăm. Acolo! zise, arătând cu degetul, iar Althea îi urmări linia braţului. Cred că aia e deschiderea. O s-o-ncercăm mâine-dimineaţă.

– Nu eşti sigur? şopti Amber, nelăsându-şi spaima să i se desluşească în glas.

– Dac-ar fi uşor de găsit, Divvytownul n-ar fi supravieţuit atâţia ani ca fortăreaţă a piraţilor, sublinie Brashen. Şmecheria e că, dacă nu ştii că-i aici, nici prin gând nu-ţi trece să-l cauţi în locul ăsta.

– Poate..., începu Amber, şovăitoare. Poate că unul dintre foştii sclavi ne-ar putea ajuta. Doar vin din Insulele Piraţilor...

Brashen clătină din cap.

– Am întrebat. Toţi au spus, sus şi tare, că nu cunosc deloc Divvytownul, au negat c-ar fi fost vreodată piraţi. Întreabă-l pe oricare dintre ei. Sunt fiii unor sclavi evadaţi care s-au stabilit în Insulele Piraţilor ca să-nceapă o viaţă nouă. Vânătorii de sclavi din Chalced sau Jamaillia i-au capturat, au fost tatuaţi şi vânduţi în Jamaillia. De-acolo au fost aduşi în Bingtown.

– E ceva chiar atât de greu de crezut? întrebă Amber.

– Nicidecum, răspunse Brashen, fără să stea pe gânduri. Însă un băiat va ajunge să aibă întotdeauna ceva cunoştinţe generale despre oraşul în care a copilărit. Oamenii ăştia prea pretind că nu ştiu absolut nimic ca poveştile lor să nu-mi trezească bănuieli.

– Sunt năieri buni, adăugă Althea. M-am aşteptat să am necazuri când au fost trecuţi în cartul meu, dar nu s-a întâmplat niciodată. Preferau să stea deoparte, nu cu ceilalţi, dar nu i-am lăsat, şi s-au supus fără să cârtească. Au trecut la treabă cu entuziasm, întocmai ca la început, când au urcat la bord ca să lucreze în secret. Cred că lui Harg nu-i place că şi-a pierdut o parte din autoritatea pe care-o avea asupra celorlalţi; pe cartul meu, sunt cu toţii doar năieri, pe picior de egalitate unii cu alţii. Dar sunt marinari buni... cam prea buni însă ca să fie asta prima lor călătorie.

Amber oftă.

– Mărturisesc că am propus să-i luăm la bord și să le îngăduim să-și ofere munca în schimbul unui prilej de întoarcere acasă, fără să-mi treacă deloc prin gând că ar putea fi oameni cu două fețe. Acum pare să sară-n ochi.

– Te-a orbit faptul c-ai avut prilejul de-a-i face cuiva un bine, spuse Althea.

Zâmbi și o înghionti prietenește pe Amber, care îi răspunse surâzând cu subînțelesuri. Pentru câteva clipe, Althea se simți stânjenită.

– Să mă-ncumet să-ntreb dacă Lavoy ne-ar putea ajuta? continuă Amber, încetișor.

Althea clătină din cap, iar Brashen nu răspunse.

– Hărțile lui Brashen sunt singura noastră călăuză. Din pricina schimbării anotimpurilor și a insulelor însele, totul e amăgitor.

– Uneori mă-ntreb dacă măcar asta e mlaștina pe care-o căutăm, adăugă Brashen, posomorât. Ne-am putea afla la gura de vărsare a unui alt râu.

– E mlaștina pe care-o căutați. Vocea groasă a lui *Paragon* abia dacă se auzea, părea mai degrabă un zumzet: Chiar și gura de vărsare a râului e cea care trebuie. V-aș fi spus-o de-acum câteva ore, dacă i-ar fi trecut cuiva prin minte că s-ar fi cuvenit să mă-ntrebe.

Cei trei oameni încremeniră, de parcă mișcându-se sau vorbind ar fi putut rupe vreo vrajă. O bănuială bine ascunsă de Althea în sinea ei reîncepu să mocnească.

– Ai dreptate, Althea, răspunse corabia vorbelor ei nerostite. Am mai fost aici. Am venit la Divvytown și am plecat de-acolo de atât de multe ori, încât pot face drumul și în cea mai neagră noapte, în orice moment al fluxului. Un hohot de râs profund vibră pe toată puntea prora: Mi-am pierdut ochii înainte de a merge vreodată în susul râului, așa că n-are importanță dacă văd sau nu.

Amber cuteză să-și rostească gândul cu glas tare:

– Ai spus mereu că te temi să navighezi orbește în largul mării. De ce ești acum atât de neînfricat?

Vasul chicoti cu indulgență:

– E o mare diferență între largul mării și gura unei ape curgătoare. În afară de vedere, există multe alte simțuri. Nu simți duhoarea din Divvytown? Lemnele mistuite de focuri, latrinele, groapa în care-și ard morții? Ce nu-mi aduce aerul, îmi aduce râul. Cu fiecare fibră din lemnul bordajului, gust apa lagunei, vâscoasă și verde. N-am uitat-o niciodată. Acum e la fel de scârboasă ca pe vremea când Igrot făcea legea pe insulă.

– Ne poți duce acolo, chiar și în toiul celei mai negre nopți? întrebă Brashen, cu prudență.

– Am spus-o deja. Da.

Althea aștepta. Să aibă încredere în *Paragon* sau să se teamă de el? Să-și lase viețile în grija lui sau s-aștepte să se lumineze de ziuă și să înainte pe bâjbâite în susul râului cețos...? Deslușea că vorbele corabiei reprezentau un soi de test. Se simți brusc bucuroasă fiindcă Brashen era căpitanul. Nu voia să fie ea cea care să ia hotărârea.

Era atât de întuneric, încât abia deslușea profilul lui Brashen. Îi văzu umerii înălțându-se când răsuflă adânc.

– Vrei să ne duci acolo, *Paragon*?

– Da, vreau.

*

Muncirăfără felinare, îi întinseră pânzele și ridicară ancora. *Paragon* se gândea cu încântare că se agită cu toții în beznă, la fel de orbi ca el. Învârteau cabestanul în tăcere, nu se auzeau decât scrâșnetul mecanismului și zăngănitul lanțului ancorei. Își deschise simțurile în noapte.

– Vira tribord! Doar un pic, spuse, încet, în vreme ce îi ridicau pânzele și vântul îl înghiontea, apoi auzi cum ordinul era repetat, în șoaptă, pe toată lungimea punții.

La cârmă stătea Brashen. Era bine să aibă acolo mâinile lui ferme; era încă și mai bine să fie el însuși cel care hotărăște cum va înainta și să simtă că năierii se grăbesc să-i îndeplinească

ordinele. Lasă-i să descopere cum e să-ți pui viața în mâinile cuiva de care te temi! Pentru că le era frică tuturor de el, chiar și lui Lavoy. Secundul înșira vorbe frumoase despre prietenii care trec dincolo de timp și nu țin cont de specie, dar, în adâncul ființei lui, se temea de corabie mai mult decât oricine altcineva de la bord.

Și bine făceau! se gândi el, cu satisfacție. Dacă i-ar fi cunoscut adevărata natură, s-ar fi scăpat pe ei de groază. S-ar fi aruncat urlând în adâncuri, socotind că astfel au parte de un sfârșit blând. *Paragon* își înalță brațele, cu degetele răsfirate. Vântul care-i mângâia mâinile și-i umfla pânzele, împingându-l către gura râului era o palidă comparație cu o vijelie, dar și atât era de-ajuns să-i aline sufletul. N-avea nici ochi, nici aripi, dar sufletul lui încă mai era sufletul unui dragon.

– E frumos! îi spuse Amber.

El tresări. De când se afla la bord, existaseră momente când fusese transparentă pentru el, când o putuse citi cu ușurință. Era singura căreia nu putea să-i simtă teama de el însuși. Uneori, îi știa sentimentele, dar niciodată gândurile, și bănuia că atunci deslușește cât de cât ce simte ea numai și numai cu îngăduința ei. Ca urmare, cuvintele lui Amber îl nedumeriră mai mult decât ale oricui altcuiva. Era singura care ar fi putut să-l mintă. Oare îl mințea?

– Ce-i frumos? o întrebă, cu voce scăzută.

Nu-i răspunse. El își îndreptă atenția către ceea ce avea de făcut. Brashen dorea să-i ducă în susul râului, tulburând liniștea cât mai puțin cu putință. Voia să fie văzuți în port abia dimineața, când întregul Divvytown avea să se trezească. Lui *Paragon* îi plăcea ideea. Piraților n-aveau decât să caște gura și să strige când o să-l vadă întors din morți. Dacă mai exista vreunul care-l ținea minte.

– Noaptea e frumoasă, răspunse, în sfârșit, Amber. Și noi suntem frumoși în noapte. Undeva, deasupra noastră, e luna. Îi dă ceții un luciu argintiu. Ici și acolo, ochii mei descoperă frânturi din tine. Un șirag de picături argintii atârnă de o parâmă bine întinsă. Sau pâcla se sparge pentru o clipă și luna îți luminează

calea în susul apei. Te mişti atât de lin, atât de suav! Ascultă! Apa ţi se loveşte de proră, torcând ca o pisică, iar vântul ne tot spune „st, st". Aici râul e atât de îngust, încât părem un cuţit care străbate pădurea tăind copaci ca să-şi croiască drum. A trecut atât de multă vreme de când n-am mai auzit vântul printre copaci şi n-am mai simţit mirosul pământului! Sunt ca într-un vis de argint pe o corabie vrăjită.

Paragon se trezi zâmbind:

– *Chiar sunt* o corabie vrăjită!

– Ştiu. Oh, tare bine ştiu ce minune eşti! Într-o noapte ca asta, înaintând iute şi în tăcere prin beznă, e ca şi cum ţi-ai putea desface aripile să ne ridici de-adevăratelea în văzduh. Tu nu simţi la fel, *Paragon* ?

Simţea, firește. Partea neliniştitoare era că simţea şi ea şi punea asta în cuvinte. El nu vorbea despre astfel de lucruri.

– Simt că, la tribord, canalul e mai adânc. Îndreptaţi-mă într-acolo, doar un pic! Vă voi spune când e de-ajuns.

Lavoy apăru pe punte. *Paragon* îl simţi îndreptându-se spre pupa, unde Brashen stătea la cârmă. În paşii lui se simţeau furie şi duşmănie. Avea să se-ntâmple în noaptea aia? *Paragon* îşi puse întrebarea încordându-se, excitat. Poate că, în noaptea aceea, cei doi bărbăţuşi o să se provoace, o să se rotească unul în jurul altuia pentru a ataca apoi, lovindu-se până ce unul dintre ei avea să cadă lat, sângerând. Se încordă să-l audă pe Lavoy.

Dar Brashen vorbi primul. Vocea lui plăcută, profundă, străbătu cu răceală lemnul lui *Paragon*.

– Ce te-aduce pe punte, Lavoy?

Corabia simţi şovăirea secundului. Teamă, nesiguranţă sau doar strategie. N-ar fi putut spune clar.

– M-aşteptam să rămânem ancoraţi toată noaptea. M-a trezit mişcarea.

– Şi acum ai văzut ce se-ntâmplă?

– E o nebunie. Am putea eşua pe uscat în orice clipă şi apoi am fi o pradă uşoară pentru oricine s-ar întâmpla să dea peste

noi. Ar trebui să ancorăm acum, dacă o putem face fără pericol, și s-așteptăm dimineața.

– Lavoy, nu crezi că ne putem încrede în corabia noastră, lăsându-ne călăuziți de ea? întrebă Brashen, ușor amuzat.

Secundul șuieră un răspuns coborându-și vocea groasă până la nivelul unei șoapte. *Paragon* simți împunsătura furiei. Lavoy nu vorbea așa ca să nu-l supere pe Brashen; nu voia să-i afle el, *Paragon*, adevărata părere.

În schimb, Brashen ripostă cu voce clară. Oare știa că *Paragon* aude fiecare cuvânt?

– Nu sunt de acord, Lavoy. Da, am încredere să-mi pun viața în mâinile lui. Ca în oricare altă zi de când am plecat în călătoria asta. Anumiți prieteni sunt mai presus de nebunie și de rațiune. Acum, după ce ți-ai spus părerea despre puterea de judecată a căpitanului și despre siguranța oferită de corabie, te poți întoarce în pat până îți începe cartul. Mâine am pentru tine niște îndatoriri speciale. S-ar putea dovedi obositoare. Noapte bună.

Lavoy rămase locului vreme de cinci răsuflări. *Paragon* și-i imagină pe amândoi în picioare, ca niște dragoni, cu dinții dezgoliți, cu aripile ușor săltate, cu gâturile lungi și puternice arcuite pentru luptă. Însă, de data asta, provocatorul își feri privirea, își lăsă capul în jos și își coborî aripile. Se îndepărtă încet, arătându-și supunerea, dar în silă. Bărbățușul dominant îl privi îndepărtându-se. Oare ochii lui Brashen luceau și se roteau triumfători? Sau știa foarte bine că înfruntarea nu fusese câștigată, ci doar amânată?

*

Coborâră ancora cu mult înainte de ivirea zorilor. Lanțul zăngăni, fiind cel mai puternic zgomot pe care-l făcuseră de când plecaseră de la gura râului. Își găsiseră cu ușurință un loc în port, nu prea aproape de celelalte trei corăbii deja aflate acolo. La bordul acestora, totul era tăcere. Vai de capul celor puși de veghe; dimineață aveau să fie, cu siguranță, pedepsiți cu asprime. Brashen trimisese sub punte pe toată lumea, în afară de câțiva

oameni aleși cu grijă, rămași de pază la ancoră. Apoi îi ordonase celui de-al doilea secund să i se alăture pe punte.

Brashen stătea rezemat de copastie, cu ochii la luminile Divvytownului. Scânteiau în ceață ca niște ochi galbeni, clipind și apoi sclipind când palele de ceață pluteau de colo-colo. Una îl nedumerea, una singură, mai strălucitoare decât celelalte și aflată mult, mult mai sus decât ele. Oare cineva lăsase un felinar aprins în vârful unui copac? Era un răspuns lipsit de sens, așa că nu-l luă în seamă. Zorii aveau să dezlege misterul. Celelalte lumini împrăștiate nu se potriveau prea bine cu amintirile lui despre oraș, dar fără îndoială că pâcla avea ceva de-a face cu asta. Din nou în Divvytown! Micul oraș urât mirositor nu dormea niciodată. Ceața îi aducea la urechi frânturi stranii de sunete schimonosite. Strigăte vesele, un fragment de cântec de beție, lătratul unui câine. Brashen căscă. Se întrebă dacă se poate încumeta să doarmă câteva ore înainte ca zorile să-i dezvăluie Divvytownului prezența lui *Paragon* și a echipajului său.

În spatele lui se auzi un lipăit ușor de tălpi goale.

– Nu e aici, șopti Althea, dezamăgită. Cel puțin, nu văd nimic care să-i trădeze prezența în port...

– Nu. Nu cred că *Vivacia* e ancorată aici în noaptea asta. Ar fi însemnat s-avem din cale-afară de mult noroc. Dar ultima oară când am fost eu în Divvytown era și ea, și cred că probabil o să vină din nou. Răbdare!

Se întoarse spre ea. În ceața care îi ascundea, îndrăzni s-o ia de mână și s-o tragă mai aproape.

– Ce ți-ai închipuit? C-o s-o găsim în noaptea asta aici și-o să izbutim cumva s-o furăm, fără luptă?

– Un vis copilăresc, recunoscu Althea.

În acea clipă, își sprijini fruntea de umărul lui. El își dorea nebunește s-o cuprindă în brațe, s-o strângă la piept.

– Atunci spune-mi că sunt copil, fiindcă și au am avut aceeași speranță zadarnică! Nădejdea că pentru noi poate exista ceva simplu, ușor de înfăptuit.

Ea își îndreptă spatele cu un oftat și se desprinse de el. Și noaptea umedă păru deodată mai rece.

Melancolia se statornici în el.

– Althea, crezi vom avea vreodată parte de un timp și de un loc în care lucrurile să fie simple și ușor de înfăptuit pentru noi? O vreme când mă voi putea plimba pe stradă, cu tine la braț, în lumina zilei?

Ea răspunse tărăgănând cuvinte:

– Nu mi-am îngăduit niciodată să merg cu gândul atât de departe.

– Eu am mers, recunoscu, fără ocolișuri, bărbatul. M-am gândit la tine, căpitan pe *Vivacia*, și la mine, în continuare căpitanul lui *Paragon*. E cel mai fericit sfârșit posibil al căutărilor noastre. Însă apoi m-am întrebat unde ne va duce? Când vom avea o casă a noastră?

– Când vom fi amândoi în port în același timp.

El clătină din cap.

– Pentru mine nu e de-ajuns. Te vreau mereu alături de mine, tot timpul.

– Brashen, răspunse ea, cu glas scăzut, nu-mi pot îngădui să mă gândesc acum la asta. Mă tem că toate planurile mele pentru ziua de mâine trebuie să-nceapă cu corabia familiei.

– Iar eu mă tem c-așa va fi întotdeauna. Că planurile tale vor începe întotdeauna cu corabia ta.

Îi dădu brusc seama că vorbise ca un îndrăgostit gelos.

Althea păru să fi avut aceeași senzație.

– Brashen, trebuie să discutăm acum despre așa ceva? Nu putem să ne mulțumim deocamdată cu ce-avem, fără să ne gândim la ziua de mâine?

– Credeam că eu sunt cel care trebuie să spună asta, răspunse bărbatul, ursuz, peste câteva clipe. Știu totuși că, pentru moment, trebuie să mă mulțumesc cu ce am. Clipe furate, sărutări pe ascuns. Zâmbi cu tristețe: Când aveam șaptesprezece ani, aș fi crezut că savurez esența romantismului – pasiune secretă la bordul unei corăbii. Sărutări furate la pupa, într-o noapte cețoasă...

Înaintă cu un pas, o luă în brațe și o sărută apăsat. Dar nu o surprinse; oare ea se așteptase s-o facă? Nu se reținu nicidecum; trupul ei se lipi de al lui cu dulceață. Răspunsul ei îl stârni atât de tare, încât dorința îi smulse un geamăt. Își impuse să se desprindă de ea. Își recăpătă răsuflarea.

– Dar nu mai sunt un băietan. Acum așa ceva mă scoate din minți. Vreau mai mult, Althea! Nu vreau senzații tari, certuri și gelozie. Nu vreau să mă furișez și să-mi ascund sentimentele. Vreau tihna oferită de certitudinea că-mi aparții și vreau să mă mândresc recunoscând asta în fața tuturor. Te vreau în patul meu, lângă mine, în fiecare noapte, și la masă, în fața mea, în fiecare dimineață. Vreau să știu că, peste mulți ani, dacă o să mă aflu undeva, pe o altă punte, tu o să fii tot alături de mine.

Althea se uită în sus, la el, cu neîncredere. Abia dacă-i deslușea trăsăturile. Râdea de ea? Tonul vocii păruse serios.

– Brashen Trell, îmi propui să ne căsătorim?

– Nu, se grăbi el să nege.

Urmă o lungă tăcere stânjenitoare. Apoi el râse încetișor.

– Da. Cred că asta îți propun. Căsătorie sau ceva foarte asemănător.

*

Althea răsuflă adânc și se sprijini cu spatele de copastie.

– Mă surprinzi întotdeauna! spuse, cu voce tremurătoare. Eu... eu n-am un răspuns pentru tine.

Și vocea lui tremură, deși Althea știa că se străduiește să pară nepăsător.

– Cred că e în ordine, fiindcă, de fapt, încă nu ți-am pus nicio întrebare. Dar o s-o fac când se vor termina toate astea.

– Când se vor termina toate astea, o să am un răspuns, făgădui ea, fără să aibă idee care urma să fie răspunsul.

Era o grijă pe care și-o împinse cu frenezie într-un cotlon dosnic al minții. Avea alte probleme, își spuse ea, altele, mai urgente, cărora trebuia să le găsească o rezolvare, deși niciuna nu-i mai

făcea inima să tremure ca aceea dată deoparte. Încercă să-și domolească răsuflarea grăbită și dorința arzătoare a cărnii.

– Și acum ce urmează? întrebă, arătând către luminile palide din ceață.

El îi răspunse cu o altă întrebare:

– Dintre toți cei de la bord, în cine ai cea mai mare încredere? Spune-mi două nume.

Althea putea răspunde fără să stea pe gânduri:

– Amber și Clef.

El râse scurt, cu amărăciune:

– Răspunsul meu e identic. Și numele celor care-ți inspiră cea mai puțină încredere?

Din nou nu era nevoie de timp de gândire:

– Lavoy și Artu.

– Atunci nu-i trecem pe lista celor pe care-i luăm pe țărm. Nu vrem nici să ne luăm problemele cu noi, nici să le lăsăm nesupravegheate pe corabie.

Noi. Altheei îi plăcea cum suna cuvântul acela.

– Atunci pe cine luăm?

Brashen nu șovăi.

– Pe Jek. Pe Cypros și pe Kert. Mi-ar plăcea să iau și unul sau doi dintre foștii sclavi, ca să dăm impresia că avem un echipaj amestecat, de strânsură. O să-i alegi tu. Se întrerupse, dându-și timp de gândire: Îl las pe Lop cu Amber. Iar lui Haff o să-i spun că trebuie s-o susțină, dacă îi cere ea. Ei o să-i spun că, dacă apar necazuri, pe corabie sau dinafara ei, Lop trebuie să-l aducă pe Clef pe țărm, să ne caute.

– Te aștepți la necazuri din partea lui Lavoy?

El scoase un sunet disprețuitor:

– Nu mă aștept. Am planuri care să rezolve necazurile în toate cazurile.

Ea își coborî vocea:

– Nu se poate continua așa! Ce-ai de gând în privința lui?

Brashen răspunse pe îndelete:

– Lasă-l pe el să facă prima mișcare. Apoi, când se termină, o să văd ce e de făcut. Poate m-aleg cu un năier folositor.

*

Dimineața veni cu o dezamăgire. Odată înălțat pe boltă, un soare galben sfâșie ceața, împărțind-o în năluci rătăcitoare. Se amestecară și norii, acoperind soarele, și începu să cadă o ploaie rece, urâtă. Brashen ceru să fie coborâtă barca la apă. În vreme ce se făceau pregătiri, privi Divvytownul. Era greu de recunoscut. Lumina de la înălțime, pe care o văzuse noaptea, se dovedi a fi a unui turn de veghe. Docurile se aflau în alte locuri, alături de depozite construite din scânduri noi. La marginile orașului rămăseseră scheletele unor construcții arse, ca și cum reconstruirea ar fi fost urmarea răspândirii unui incendiu. Se îndoia că fusese un accident; turnul de veghe vorbea despre oameni hotărâți să nu se mai lase luați prin surprindere.

Rânji cu răutate. Probabil că descoperirea unei corăbii stranii ancorate în portul lor n-avea să-i încânte. Se întrebă dacă să-i aștepte la bord pe cei trimiși să afle cine e și ce vrea, apoi se hotărî să n-o facă, totuși. Cutezător și năvalnic, așa voia să i se spună; avea să conteze pe o primire prietenoasă și să vadă apoi urmările. Răsuflă adânc. Propriul zâmbet îl surprinse. Ar fi trebuit să se simtă istovit. Rămăsese treaz aproape toată noaptea și își părăsise patul înainte de ivirea zorilor, doar pentru plăcerea de a-l trezi pe Lavoy jos. Îi dăduse porunci. Trebuia să păstreze ordinea la bord și să nu îngăduie echipajului să plece de pe corabie sau să stea de vorbă cu indiferent cine ar fi ajuns pe punte. Mai presus de orice, trebuia păstrat calmul. Clef și celălalt mus rămâneau la dispoziția lui Amber. Înainte de a cuteza Lavoy să-ntrebe de ce, Brashen adăugase că Amber și-a primit propriile ordine, în privința cărora el nu trebuie să intervină. Între timp, voia să fie scoase toate așternuturile echipajului pe punte, la aerisit, locurile de dormit să fie afumate ca să fugă păduchii și orice alte gângănii dăunătoare, iar cambuza să fie curățată temeinic. Munca

era menită să îi țină ocupați pe toți năierii, în frunte cu secundul, și amândoi știau asta. Brashen îl fixase pe Lavoy cu privirea până când acesta spusese, în silă, că a înțeles ce are de făcut. Pe urmă se răsucise pe călcâie și plecase.

Lui Amber și *Paragon* le dăduse ordinele cel mai greu de îndeplinit. Corabia trebuia să stea neclintită și tăcută, prefăcându-se că e din lemn obișnuit. În privința acestui vicleșug, Amber trebuia s-o ajute din toate puterile. Brashen se bizuise pe Amber, sperând că poate citi printre cuvinte: trebuia să aibă grijă să nu se-ntâmple nimic care să-l supere pe *Paragon*. Și să nu lase pe nimeni să-l provoace.

Brashen ridică din umeri, de parc-ar fi încercat să le găsească mai mult loc în haină. Se pregătise să-și joace rolul îmbrăcându-se în haine frumoase, de căpitan negustor, pe care nu le mai purtase de când plecase din Bingtown, spunându-i oficial rămas-bun. Își legase pe frunte o basma făcută din bluza lui galbenă, și își lăsase cămașa descheiată la gât. Nu voia să pară prea sobru. Se întrebă ce-ar fi zis căpitanul Ephron Vestrit dacă ar fi văzut ce întrebuințare le dă cămășii albe și frumos croitei lui haine albastre. Spera că bătrânul ar fi înțeles și i-ar fi urat să-i poarte noroc.

– Barca-i gata, căp'tane!

Clef își înălță privirea spre el cu un zâmbet plin de speranță.

– Mulțumesc. Ți-ai primit ordinele. Ai grijă să le respecți.

Băiatul își dădu ochii peste cap, dar răspunse fără pic de revoltă:

– Da, căp'tane!

Merse țanțoș pe urmele lui Brashen până la barcă.

Când aceasta ieși din umbra corabiei, Brashen văzu alte trei bărci venind către ei.

– La vâsle! porunci, cu voce scăzută. Și mișcați-vă repede! Vreau s-ajungem cât mai departe de *Paragon* înainte de-a ne tăia ei calea.

În timp ce echipajul îi dădea ascultare, el se uită înapoi, către corabie. Galionul stătea tăcut și neclintit, cu brațele încrucișate la piept. În spatele lui, Amber se sprijinea de copastie. Își ridică

o mână în semn de la revedere și el îi răspunse dând scurt din cap. Pe urmă se uită la vâslași.

– Nu vă uitați ordinele. Suntem prietenoși. Cheltuiți fără șovăire banii pe care i-ați primit. Nu vă încăierați cu nimeni. Nu vă-mbătați atât de tare, încât să nu vă mai puteți ține limba-n frâu. Dacă ne lasă să umblăm în voie prin oraș, răspândiți-vă! Puneți întrebări! Vreau și cea mai neînsemnată informație despre Kennit și *Vivacia* pe care-o puteți afla, dar nu fiți prea iscoditori. Stârniți-i la vorbă, apoi stați și ascultați. Fiți curioși, nu băgăcioși. Ne întâlnim pe doc la căderea nopții.

Străbătuseră mai bine de jumătate din distanța care-i despărțea de docuri când celelalte trei bărci îi înconjurară. La semnul lui Brashen, oamenii lui săltară vâslele.

– Spuneți ce căutați aici! le ceru, pe ton poruncitor, un bărbat costeliv și cărunt.

Pălăria lui diformă era îmbibată de ploaie. Deasupra bărbii i se deslușea cu greu un tatuaj de sclav.

Brashen râse zgomotos:

– Ce caut în Divvytown? În Divvytown toată lumea caută un singur lucru și aș pune prinsoare că eu, unul, caut ceea ce căutați și voi, bătrâne. Mă numesc Brashen Trell și, înainte de a spune mai multe, aș vrea să știu cui i le spun.

Zâmbi firesc, prietenește. Jek își lăsă vâslele să atârne, zâmbind larg și ea. Zâmbetul Altheei părea ușor forțat, iar ceilalți nu păreau interesați de discuție.

Cel vârstnic părea să se ia foarte în serios, judecând după felul în care spuse:

– Mă numesc Maystar Crup și sunt căpitanul portului. M-a numit căpitanul Kennit însuși și am dreptul să-ntreb orice nou-venit care-i sunt intențiile.

– Kennit! Brashen își îndreptă spatele. Domnule, ăsta-i numele celui care m-a adus aici! Știi, am mai venit și altă dată, la bordul *Ajunului Primăverii*, dar am rămas foarte puțin și nu-i fac nimănui vreo vină dacă nu-și aduce aminte de mine. Însă istorisirile auzite atunci despre căpitanul Kennit m-au adus înapoi,

pe mine, cu tot cu corabia și cu echipajul meu. Ne-ar plăcea să ne alăturăm lui, ca să zic așa. Crezi c-ar vrea să stea de vorbă cu noi astăzi?

Maystar îl măsură din cap până-n picioare cu o privire cinică. Își linse buzele, lăsând să se vadă că aproape toți dinții care-i mai rămăseseră erau galbeni.

– S-ar putea. Dac-ar fi aici, numai că nu-i. Dac-ai auzit de Kennit, nu știi că are o corabie vie? Nu vezi niciuna acum în port, nu-i așa?

– Am auzit că are mai multe corăbii. Mai mult decât atât, am auzit că, în privința lui, cea mai mare greșeală e să faci presupuneri. E șiret ca o vulpe, așa se spune, și cu o minte tot atât de pătrunzătoare ca privirea vulturului. Însă locul ăsta e prea friguros și prea lipsit de confort pentru o asemenea discuție. Divvytownul s-a schimbat mult de când l-am văzut ultima oară, dar cred că încă mai există, cu siguranță, o tavernă unde se poate sta de vorbă simțindu-te în largul tău.

– Există. După ce hotărâm că un om e bine-venit aici.

Brashen înălță din umeri.

– Poate că hotărârea s-ar lua mai ușor cu un pahar de rachiu în față. Și pe urmă o să-mi poți spune dacă echipajul meu ar fi bine primit pe țărm sau nu. Suntem de ceva vreme pe mare. Avem gâtlejuri uscate și bani de cheltuit ca să le udăm.

Zâmbind fermecător, se bătu cu palma peste punga umflată prinsă la cingătoare. Monedele din ea zornăiră, lovindu-se de cuiele și de bucățile de lingură cu care o împărțeau. Avea bani destui pentru un rând sau două de băutură și pentru câteva provizii neînsemnate pentru corabie. Și echipajul ales avea destui bani ca să facă impresie bună. Erau pirați destoinici, cu bani de cheltuit.

Sub ploaia rece, de iarnă, buzele lui Brashen începură să amorțească arcuite în zâmbet, până ce Maystar dădu, în sfârșit, din cap fără tragere de inimă.

– Da. Putem sta de vorbă într-o tavernă, cred că da. Iar oamenii tăi... echipajul din barcă o să stea acolo, cu noi, iar cel de pe corabie va rămâne deocamdată la bord. Aici, în Divvytown,

nu ne dăm în vânt după străini. Mai ales când corăbiile lor se furişează în port la adăpostul nopţii.

Asta îl uluise, nu? Ei bine, bătrânul n-avea decât să-şi îndrepte toată atenţia asupra sosirii lor pe nesimţite.

– Atunci, la tavernă! încuviinţă Brashen, din toată inima.

Se reaşeză la pupa bărcii şi intră în oraş ca un rege, escortat de forţele de ordine din Divvytown. Pe doc se înghesuiau vreo şase curioşi, gârboviţi ca să se ferească de ploaia rece. Maystar urcă primul pe scară. Brashen îl urmă şi, când ajunse sus, îl găsi deja ocupat să răspundă la o ploaie de întrebări, pe care o opri când puse o întrebare, atrăgând toată atenţia asupra lui:

– Domnilor! Vrea cineva să ne călăuzească până la tavernă?

Pe urmă privi radios mulţimea adunată. Cu coada ochiului, observă că Jek surâdea, aruncându-le bărbaţilor priviri apreciative. Zâmbetele primite ca răspuns nu puteau face rău cauzei lui. După ce tot echipajul din barcă i se alătură pe doc, privitorii se destinseră. Nou-veniţii nu erau jefuitori de oraşe, ci piraţi onești, ca şi ei înşişi.

– Taverna e în partea aia, îi spuse Maystar, morocănos.

Poate îl invidia fiindcă i se dădea importanţă. Brashen şi-l alese imediat drept ţintă.

– Te rog, călăuzeşte-ne! îi spuse.

În timp ce se îndreptau spre tavernă, observă că grupul curioşilor se împuţinase. Asta îi convenea. Voia s-adune informaţii, nu să atragă atenţia întregului oraş. Văzu că Althea mergea în stânga lui, dar cu un pas în urmă. Era bine să ştie că, dacă locuitorii Divvytownului o să se întoarcă împotriva lui, acolo era cineva cu pumnalul pregătit. Chiar în spatele său mergeau Cypros şi Kert. Harg şi Kitl, cei doi tatuaţi aleşi de Althea. Jek era ultima şi deja intrase în vorbă cu un tânăr chipeş. Brashen prinse câteva cuvinte: ea îl întreba dacă era de părere că o să fie lăsaţi să cutreiere oraşul şi, dacă da, ce soi de distracţie îi recomanda unei năiere singure, în prima ei noapte în port. Brashen strânse din dinţi ca să-şi oprească un zâmbet. Ei, chiar el îi ceruse să fie prietenoasă şi s-adune informaţii.

*

Interiorul tavernei era întunecos. Căldura venea mai degrabă de la trupurile oamenilor decât de la vâlvătăile focului din vatră. În aer zăboveau mirosuri de lână umedă, de sudoare, de fum și de mâncare gătită. Althea își descheie haina, dar nu și-o scoase. Dacă era nevoie să plece de-acolo în grabă, nu voia să rămână ultima. Curioasă, își roti privirea prin încăpere.

Clădirea era nouă-nouță, dar pereții începuseră deja să se decoloreze din pricina fumului. Podeaua era din scânduri, presărată cu nisip, ca să fie mai ușor de măturat în fiecare noapte. Fereastra dintr-un capăt dădea către mare. Brashen îi conduse către vatra din încăperea largă. Pe băncile lungi de lângă mesele de lemn stăteau oameni de tot soiul, mâncând, bând și tăifăsuind. Se uitară cu toții la ei cu mai multă sau mai puțină curiozitate, dar fără dușmănie fățișă. Brashen tocmai își încheiase dansul amăgirii fără să greșească niciun pas.

Acum, în timp ce se așezau la masă, el își puse prietenește mâna pe umărul lui Maystar și, înainte ca acesta să apuce să scoată vreun cuvânt, ceru sau, mai bine spus, strigă după niște rachiu pentru sine și pentru căpitanul portului și după bere pentru tot echipajul. După puțin timp, o sticlă trona, deschisă, alături de două căni mici de lut. În timp ce halbele cu bere înspumată erau așezate pe o tavă pentru a fi aduse, Brashen se întoarse spre Maystar:

– Ei, tare mult s-a schimbat Divvytownul! Clădirile noi și un grup ieșit în întâmpinarea corabiei mele sunt cea mai neînsemnată parte. N-am mai văzut niciodată portul atât de pustiu. Spune-mi: ce s-a abătut asupra acestui loc de când n-am mai fost pe-aici?

Pentru o clipă, bătrânul păru nedumerit. Althea se întrebă dacă măcar își aducea aminte că el era cel de la care se aștepta un răspuns. Însă Brashen intuise fără greș că e guraliv din fire. Probabil că nu i se ivea des prilejul să dea atât de multe lămuriri, simțindu-se cel mai mare cunoscător. Iar Brashen deveni cel mai atent și cel mai măgulitor dintre ascultători în vreme ce i se povestea, cu amănunte înspăimântătoare, despre raidul vânătorilor de

sclavi care schimbase pentru totdeauna nu doar înfățișarea, ci și natura Divvytownului. Pe măsură ce bătrânul povestea tot mai multe și mai multe, Althea ajunse la o concluzie: Kennit nu era un pirat oarecare. Maystar vorbea despre el cu admirație și mândrie. Alții veniră cu alte istorisiri despre ceea ce făcuse și spusese, ca și despre ceea ce se înfăptuise mulțumită îndemnurilor lui. Unul dintre povestitori era un om cu neîndoielnică știință de carte. Tatuajul de pe obraz i se încrețea în timp ce le istorisea, încruntându-se, cum fuseseră zilele petrecute de el sub puntea corabiei unui negustor de sclavi, înainte de a fi eliberat de Kennit. Vorbeau cu toții despre căpitanul de pirați ca și cum ar fi spus povești despre eroi, remarcă Althea, cuprinsă de neliniște. Istorisirile o făceau să-l admire împotriva voinței ei, deși îi strângeau inima. Un astfel de bărbat, cutezător, înțelept și nobil, n-ar fi renunțat cu ușurință la o corabie ca *Vivacia*. Iar dacă măcar jumătate dintre poveștile despre el erau adevărate, poate că *Vivacia* îi dăruise deja inima ei. Și atunci ce-i mai rămânea de făcut?

Althea se strădui din greu să-și păstreze zâmbetul și să dea aprobator din cap după istorisirile lui Maystar, în vreme ce chibzuia. Se gândise la *Vivacia* ca la o comoară a familiei care-i fusese furată sau ca la un copil răpit. Dacă era, mai degrabă, ca o fată încăpățânată, care fugise cu iubirea vieții ei? Ceilalți râdeau după o remarcă spirituală. Ea chicoti, îndatoritoare. Dacă *Vivacia* se legase într-adevăr de Kennit, avea, oare, dreptul s-o mai ia înapoi? Față de cine trebuia să-și facă datoria: față de familie sau față de corabia vie?

Brashen se aplecă, întinzând mâna către sticla de rachiu. Era un pretext, ca să-i atingă piciorul cu al lui. Ea simți pe genunchi apăsarea caldă și fermă a genunchiului lui și înțelese că îi remarcase frământările. Scurta lui privire era grăitoare: *Fă-ți griji mai târziu! Acum fii atentă, o să vedem pe urmă ce poate însemna tot ceea ce am aflat!* Althea își goli halba și o înălță ca să-i fie umplută. Ochii ei îi întâlniră pe ai unui străin așezat pe latura opusă a mesei. O privea cu mare atenție; speră că figura ei gânditoare de mai înainte nu-l făcuse prea curios. În capătul îndepărtat al

mesei, Jek își încerca puterea brațului într-o înfruntare cu bărbatul pe care și-l alesese drept țintă mai devreme. Althea avu impresia că îl lasă să câștige. Bărbatul din partea opusă a mesei îi urmări privirea, apoi i-o întâlni iarăși. În ochii lui se citea veselia. Era un bărbat atrăgător, a cărui înfățișare era stricată doar de urmele unor tatuaje care îi traversau obrazul. Într-o pauză a lămuririlor oferite de Maystar, Althea îl întrebă:

– De ce e portul atât de gol? Am văzut doar trei corăbii, deși ar încăpea cu ușurință câteva zeci.

La auzul întrebării, ochi lui se luminară și zâmbetul i se lărgi. Se aplecă peste masă, ca să vorbească mai ales pentru urechile ei.

– Se pare că ești nouă în breasla asta, spuse. Nu știi că, în Insulele Piraților, acum e anotimpul recoltei? Toate corăbiile sunt plecate, adună ceea ce ne trebuie pentru traiul pe timpul iernii. Vremea e de partea noastră, pentru că o corabie din Jamaillia poate fi prinsă câte trei zile într-o furtună și are echipajul obosit și neglijent când ne trecem pragurile adăpostului ca s-o oprim. Lăsăm iarna să jefuiască în locul nostru. În partea asta a anului, încărcăturile sunt mai bogate, fiindcă sunt transportate roadele pământului. Zâmbetul îi păli când adăugă: Și e cea mai rea parte a anului pentru cei duși la vânzare pe corăbiile negustorilor de sclavi. Vremea e urâtă, apa mării se răcește. Sărmanii nenorociți sunt înlănțuiți în cale umede, ținuți în lanțuri atât de reci, încât smulg carnea de pe os. În anotimpul ăsta, corăbiile negustorilor de sclavi nu sunt cu mult mai mult decât niște cimitire plutitoare. Zâmbi din nou, cu fața luminată de acum de cruzime: Însă acum avem parte și de distracție. Canalul Interior mișună de galere chalcedene. Arborează steagul Satrapului și pretind că îi aparțin, dar nu e decât o înșelătorie, ca să adune pentru ei cele mai bogate prăzi. Se cred foarte vicleni. Căpitanul Brig, omul lui Kennit, ne-a învățat cum să intrăm în joc. Lăsăm galerele să jefuiască, să lupte și să se îngreuneze de prea multă bogăție. Când se vede că sunt prea încărcate, e timpul să adunăm noi recolta. Le atacăm și, după o singură luptă, luăm ce-i mai bun din tot ce-au prădat de pe mai multe corăbii.

Se destinse, râzând zgomotos de privirea neîncrezătoare a Altheei, apoi își luă halba și bătu cu ea în masă, atrăgând atenția băiatului care îi servea. După ce primi în schimb o halbă plină, întrebă:

– Cum ai ajuns să duci viața asta?

– Aș face prinsoare că pe-o cale la fel de întortocheată ca a ta, răspunse Althea. Își lăsă capul pe-un umăr și îl privi curioasă: Accentul tău nu e din Jamaillia.

Șiretlicul ei dădu roade. Bărbatul începu să-și povestească viața. Calea pe care ajunsese în Divvytown și la piraterie era, într-adevăr, întortocheată. Povestea era tragică și emoționantă, iar el o spunea frumos. Fără să vrea, Althea începu să-l găsească pe placul ei. Tânărul îi povesti despre raidul care pusese capăt vieților părinților săi și despre o soră dispărută pentru totdeauna. Luat de la stâna părintească și dus într-un orășel de coastă din miazănoapte, avusese mai mulți stăpâni chalcedeni, unii cruzi, iar alții, pur și simplu, nepăsători, înainte de a ajunge pe o corabie care naviga spre miazăzi, trimis ca dar de nuntă, împreună cu alți șase sclavi. Kennit oprise corabia aceea.

Și iat-o pe Althea din nou în același punct! Povestea nu contrazicea doar părerea ei despre cine și ce era Kennit, dar și ceea ce credea despre sclavie și despre cei care ajungeau sclavi. Pirații nu erau ceea ce se așteptase ea să fie. Ucigașii lacomi și imorali despre care auzise povestindu-se deveniseră deodată oameni împinși până la limita suportabilului, agățându-se cu ghearele și cu dinții de o cale de scăpare din robie și luând înapoi, prin furt, o parte din ceea ce li se furase lor.

Bărbatul îi mai povesti și alte lucruri care o uluiră peste măsură. Bună parte din uimirea ei era provocată de presupunerea lui că tot ce-i spunea era bine știut de toată lumea. Îi vorbi despre porumbeii mesageri de care se foloseau surghiuniții din Insulele Piraților și rudele lor din orașul Jamaillia ca să-și trimită vești. Vorbi despre corăbiile negustorești onorabile din Jamaillia și chiar din Bingtown care se opreau cu regularitate, dar pe furiș, în Insulele Piraților. Ultimele bârfe din orașul Jamaillia și chiar din

Bingtown erau cunoscute de toată lumea din Divvytown. Noutățile aflate de la el i se părură Altheei de necrezut. În Bingtown izbucnise o revoltă și jumătate de oraș fusese incendiată. Ca răzbunare, Negustorii din Bingtown îl luaseră ostatic pe Satrapul aflat în vizită. Negustorii Noi îi informaseră pe cei din Jamaillia, unde nobilii loiali Satrapului pregăteau o flotă de război care să-i arate provinciei rebele ce e umilința. După lupta dintre Bingtown și Jamaillia era rost de prăzi bogate. Piraților visau deja la corăbiile jamailliene pline cu mărfuri din Bingtown și din Țărâmul Ploilor Sălbatice. Lupta dintre cele două orașe nu putea decât să le fie de folos Insulelor Piraților. Althea sorbea fiecare cuvânt, captivă între groază și fascinație. Era cu putință ca măcar ceva să fie adevărat din tot ce auzea? Și, dacă da, ce însemnau acele știri pentru familia și pentru casa ei? Chiar dacă admitea că timpul și distanța dau aripi zvonurilor, noutățile erau prevestitoare de rău pentru tot ce îndrăgea. Între timp, flatat și încurajat de fascinația cu care-l asculta, piratul continuă să-și spună poveștile tot mai pe larg. Încântat, prezise că, atunci când se va întoarce și va afla veștile, Kennit va ști că a venit, într-adevăr, și vremea lui. În toiul luptelor dintre vecini, va putea pune mâna pe putere. Le spusese adesea că, la momentul potrivit, avea de gând să preia controlul asupra întregului negoț care se făcea în Insulele Piraților. Momentul acela era, cu siguranță, foarte aproape.

Izbită de o neașteptată pală de vânt, fereastra tavernei zăngăni, făcând-o pe Althea să tresară. Conversația se întrerupse pentru câteva clipe.

– Acest Kennit pare un bărbat pe care merită să-l cunoști. Se-ntoarce curând în Divvytown?

Tânărul ridică din umeri.

– Când o să aibă calele pline, o să se-ntoarcă. O să ne-aducă și vești din Insula Celorlalți; și-a dus băiatul preot acolo, ca să i se prezică viitorul. Dar nu mă-ndoiesc că, pe drumul de întoarcere, o să atace corăbii. Călătorește unde și când vrea, dar nu lasă niciodată să-i scape o pradă. Își lăsă capul pe-o parte: Înțeleg de ce îți trezește interesul. În Divvytown nu există nicio femeie

care să nu ofteze când îi aude numele. E un bărbat care ne pune în umbră pe noi toți, ceilalți. Dar trebuie să știi că are o femeie. Numele ei e Etta și limba îi e la fel de ascuțită cum îi e pumnalul. Unii spun că, în ea, Kennit și-a găsit jumătatea lipsă a sufletului. Toți bărbații ar trebui să fie la fel de norocoși. Se aplecă mai mult, apropiindu-se cu căldură în ochi, și adăugă cu voce joasă: Kennit are o femeie și e mulțumit de ea. Însă eu nu am.

Brashen se întinse, rotindu-și umerii și întinzându-și brațele. Când se aplecă în față, mâna stângă i se sprijini pe umărul Altheei. Se înclină ușor către celălalt bărbat și îi mărturisi, cu blândețe:

– Păcat! Eu am.

Zâmbi înainte de a se întoarce la discuția cu Maystar, dar rămase cu brațul pe umerii Altheei. Ea se strădui să surâdă dezarmant și înălță din umărul rămas liber.

– N-am avut intenția s-aduc cuiva vreo ofensă, spuse bărbatul din fața ei, ceva cam prea țeapăn.

– Nimeni nu s-a simțit ofensat, îl asigură ea.

Se îmbujoră toată când, din capătul mesei, Jek îi prinse privirea și o felicită făcându-i cu ochiul. Afurisitul de Brashen! Uitase cu desăvârșire că încercau să păstreze secretul? Însă Althea nu putea să nege că greutatea brațului lui pe umerii ei o umplea de o plăcere vibrantă. Despre asta vorbise el, asta era tihna de care te bucuri recunoscând în fața tuturor că îi aparții și că el îți aparține? Odată întorși pe corabie, aveau să spună amândoi că n-a fost decât un șiretlic, o parte a planului lor de a obține informații. Însă deocamdată... Se destinse, lipindu-se de el, îi simți căldura solidă a trupului, șoldul lângă al ei. Brashen se foi ușor, ca să se stea ea cât mai comod cu putință.

Piratul își termină berea. Puse halba pe masă cu o bufnitură.

– Ei, Maystar, oamenii ăștia nu mi se par o amenințare. A trecut deja de amiază și încă mai am de făcut munca unei zile întregi.

Maystar, care tocmai ajunsese pe la mijlocul unei povești lungi și plictisitoare, își flutură mâna, dându-i de înțeles că poate pleca. Bărbatul își luă rămas-bun de la Althea cu o înclinare a capului cam prea scurtă și se îndepărtă. Pe urmă alți câțiva se scuzară și

plecară la rândul lor. Brashen o strânse ușor de umăr, ca și cum i-ar fi spus: *Bună treabă!* Piraţii trăseseră concluzia că ei nu reprezentau un pericol pentru Divvytown.

Ploaia continua să se prelingă pe fereastra tavernei. Cenușiul uniform al zilei masca trecerea timpului. Brashen ascultă răbdător povestea lui Maystar până la sfârșit, apoi se întinse din nou, dând un adevărat spectacol.

– Ei, te-aș putea asculta toată ziua; e o plăcere s-asculți un om care știe cum se spune o poveste. Din nefericire, asta n-o să-mi umple butoaiele cu apă. Mi-aș pune o parte din echipaj să se ocupe de asta, dar am văzut că vechiul doc cu apă a dispărut. De unde iau corăbiile acum apă? Și le-am promis oamenilor mei puțină carne proaspătă, dacă pe-aici găsim așa ceva. Fii bun cu un străin, îndrumă-mă către un măcelar cinstit!

Dar lui Brashen nu-i era dat să scape de Maystar cu atâta ușurință. Guralivul căpitan de port îi spuse de unde să ia apă, însă apoi se apucă să compare cu lux de amănunte meritele celor doi măcelari din Divvytown. Brashen îl întrerupse pentru scurt timp, ca s-o pună pe Jek în fruntea celorlalți. Acum puteau să se bucure de timpul lor liber pe țărm, dar îi preveni că vrea să aibă toate butoaiele corabiei pline până în ziua următoare, la prânz.

– Întoarceți-vă pe docuri la căderea nopții. Secundul vine cu mine.

Pe urmă un băiat își făcu apariția în fugă, ca să-i spună lui Maystar că porcii lui au scăpat iarăși; bătrânul se grăbi să plece, bombănind blesteme și amenințări la adresa nefericitelor animale. Brashen și Jek schimbară o privire. Ea se ridică și păși peste banca pe care stătuse.

– Vrei să-mi arăți de unde să umplu butoaiele corăbiei? îl întrebă pe bărbatul cu care stătuse la taifas, iar el încuviință cu dragă inimă.

Fără să mai lungească vorba, echipajul se împrăștie.

Afară, ploaia continua să cadă cu hotărâre, purtată de un vânt neobosit. Străzile erau noroioase, dar drepte. Brashen și Althea merseră în tăcere pe o pasarelă de lemn; prin șanțul de sub ea,

apa adunată din oraș se scurgea vijelioasă către port. Puține construcții se puteau lăuda cu ferestre de sticlă și, în ziua aia, cele mai multe aveau obloanele bine închise, ca să le ferească de ploaia torențială. Orașului îi lipseau eleganța și frumusețea Bingtownului, dar aveau un scop comun. Althea aproape că simțea mirosul negoțului. Pentru un oraș ars din temelii cu nu prea mult timp în urmă, își revenise foarte bine. Trecură pe lângă o altă tavernă, de data asta construită din scânduri negeluite, și auziră dinăuntru un menestrel cântând la harpă. De când ancoraseră ei, în lagună mai sosise o corabie, care era acum amarată la un doc. Oameni cu roabe mergeau în șir, ca furnicile, ducându-i încărcătura într-un depozit. Divvytown era un port negustoresc plin de viață și prosper, iar pentru asta i se aduceau pretutindeni mulțumiri lui Kennit.

Oamenii care treceau pe pasarelă grăbindu-se să se pună la adăpost de ploaie purtau o uimitoare varietate de veșminte. Althea nici măcar nu recunoștea toate limbile în care-i auzea vorbind. Mulți erau tatuați, și nu doar pe fețe, ci și pe brațe, pe dosul palmelor și pe gambe. Nu toate tatuajele de pe chipuri erau însemne ale sclaviei; unii se împodobiseră cu desene fanteziste.

– E o declarație, îi explică Brashen, cu voce scăzută. Mulți au tatuaje pe care nu le pot șterge. Le ascund sub altele. Lasă trecutul în umbra strălucirii mai puternice a viitorului.

– Ciudat, murmură ea.

– Nu e, sublinie el.

Althea se răsuci spre el, surprinsă de vehemența din glas. El continuă coborându-și vocea:

– Îi înțeleg. Tu, Althea, nu știi cât m-am străduit să fac oamenii să vadă bărbatul de acum în locul băiatului rebel care am fost. Dacă o mie de ace înfipte în fața mea mi-ar fi putut ascunde trecutul, le-aș fi suportat.

– Divvytownul e o parte a trecutului tău.

Dincolo de cuvintele Altheei nu se simțea nicio învinuire.

El se uită în jur, la agitația din micul port, ca și cum ar fi văzut un alt loc, dintr-un alt timp.

– A fost. Este. Ultima oară am ajuns aici la bordul *Ajunului Primăverii* și n-a fost vorba de cel mai cinstit negoț. Dar am mai fost în Divvytown și cu mulți ani în urmă. Făcusem doar câteva călătorii pe mare când corabia pe care mă aflam a fost capturată de pirați. Mi-au dat de ales. Mă alătur lor sau mor. M-am alăturat. Își îndepărtă părul ud de pe frunte și o privi în ochi: Nu-mi cer scuze pentru asta.

– Nu-i nevoie de niciun fel de scuze, îi răspunse.

Ploaia de pe fața lui, picăturile care-i luceau în păr, ochii lui negri și simpla lui apropiere o copleșiră pe neașteptate. Probabil că o parte din năvala sentimentelor i se citea pe față, fiindcă Brashen făcu ochii mari. Fără să-i pese cine ar fi putut s-o vadă, Althea îl prinse de mâna udă. Își ridică privirea spre el, râzând:

– N-am nicio explicație.

Pentru o clipă, singurul lucru din lume de care avea nevoie era să se uite la el.

El o strânse de mână.

– Haide! Să cumpărăm câte ceva și să vorbim cu oamenii. Ne aflăm aici dintr-un anumit motiv.

– Aș vrea să nu existe niciun motiv. Știi, îmi place orașul și îmi plac oamenii ăștia. Îmi plac în ciuda tuturor motivelor care ar trebui să mă-ndemne să-i detest. Aș vrea să ne putem afla aici doar fiindcă o dorim. Aș vrea să fie asta adevărata noastră viață. Mă simt aproape ca și cum i-aș aparține acestui loc. Aș face prinsoare că, acum o sută de ani, Bingtownul era la fel. Starea brută a lucrurilor, vitalitatea, acceptarea oamenilor drept ceea ce e fiecare; mă simt atrasă de toate astea ca un fluture de noapte de flacăra lumânării. Sa să mă ierte, Brashen, dar aș vrea să dau cu piciorul tuturor responsabilităților legate de numele meu și să devin, pur și simplu, pirat!

El o privi într-o tăcere grea de uimire. Apoi zâmbi larg.

– Ai grijă ce-ți dorești! o preveni.

Era o după-amiază stranie. Rolul pe care-l juca i se părea mai firesc decât realitatea. Cumpărară ulei pentru lămpile de pe corabie și se înțeleseră cu negustorul să li-l trimită pe doc. Într-o

altă dugheană, Althea alese plante medicinale și poțiuni pentru refacerea proviziilor din cufărul cu leacuri al corabiei. Impulsiv, Brashen o trase într-o prăvălie cu îmbrăcăminte și podoabe și îi cumpără o eșarfă viu colorată. Althea își legă părul cu ea, iar Brashen adăugă o pereche de cercei cu boabe de jad și de granat.

– Trebuie să intri în rol, îi șopti la ureche, în vreme ce îi punea la gât un colier.

În oglinda cețoasă oferită de negustor, ea întrezări o altă Althea, o fățetă a sa pe care nu-și îngăduise niciodată s-o scoată la lumină. În spatele ei, Brashen se aplecă și o sărută pe gât. Când își ridică privirea, ochii li se întâlniră în oglindă. Timpul se învârteji în jurul ei și parcă-l văzu aievea pe băiatul rebel, fugit din Bingtown, și pe băiețoiul încăpățânat care o scandalizase pe mama ei. O pereche potrivită; pirateria și aventura fuseseră dintotdeauna destinul lor. Inima prinse să-i bată mai repede. În clipa aceea, nu regreta decât că totul era o înșelătorie. Se lăsă pe spate, sprijinindu-se de Brashen, ca să-și admire colierul. Continuară să se privească în oglindă când ea își întoarse capul și îl sărută.

În fiecare loc unde intrau, unul din ei aducea vorba despre Kennit și despre corabia lui vie. Adunară frânturi de informații despre el, atât folositoare, cât și banale. Erau aidoma legendelor, căci fiecare povestitor adăuga istorisirilor auzite propriile înfloriturii. Băiatul-preot al piratului îi tăiase acestuia piciorul mutilat și el îndurase totul fără să scoată nici cel mai firav sunet. Ba nu, râsese zgomotos, sfidându-și durerea și, după mai puțin de o oră, se culcase cu femeia lui. Nu, meritul era al băiatului: profetul piratului-rege se rugase și Sa însuși vindecase, pur și simplu, ciotul lui Kennit. Era iubit de Sa; toată lumea știa asta. Când niște oameni răi încercaseră să-i siluiască femeia, chiar acolo, în Divvytown, zeul o apărase până ce apăruse piratul, care măcelărise de unul singur o duzină de bărbați și o scosese din locul unde o țineau închisă. Etta locuise într-un lupanar, dar se păstrase numai pentru Kennit. Povestea lor de dragoste aducea lacrimi până și în ochii celor mai cruzi ucigași.

Către seară, se opriră să cumpere supă de pește și pâine proaspătă. Atunci auziră pentru prima dată cum stătuse băiatul-preot, ferm pe poziție, între Kennit și cea mai mare parte a Divvytownului, și prevestise că piratul o să le fie cândva rege. Cei care se îndoiseră de cuvintele sale căzuseră secerați de pumnalul lui. Probabil flatat de uimirea Altheei, negustorul de pește repetă povestea de trei ori, de fiecare dată cu mai multe amănunte. Ultima oară adăugă:

– Și bietul flăcău știe foarte bine ce-nseamnă sclavia, fiindcă propriul tată l-a făcut sclav, da, și i-a tatuat pe față un desen al propriei corăbii. Mi s-a povestit că, atunci când a eliberat și corabia vie, și băiatul, Kennit a cucerit pe loc inimile amândurora.

Althea își dădu seama că îi pierise graiul. Wintrow? Kyle îi făcuse asta lui Wintrow, propriului său fiu, nepotului ei?

Brashen se înecă puțin cu supa, dar izbuti să-ntrebe:

– Și ce soartă i-a rezervat Kennit unui tată atât de crud?

Omul ridică din umeri cu nepăsare.

– Cea pe care-o merita, fără îndoială. L-a aruncat peste copastie și a lăsat șerpii să facă restul. Așa face cu echipajele corăbiilor care fac negoț cu sclavi, după ce le capturează. Se uită la Brashen înălțând dintr-o sprânceană: Credeam că toată lumea știe atâta lucru.

– Dar pe băiat nu l-a aruncat? întrebă încet Althea.

– Băiatul nu făcea parte din echipaj. V-am spus. Era sclav pe corabie.

– Ah! Și, uitându-se la Brashen, adăugă: Ar avea sens.

Întoarcerea corabiei împotriva lui Kyle și acceptarea lui Kennit căpătau acum sens. Piratul îl salvase și îl apărase pe băiat. Ca urmare, era firesc să-i fie loială corabia.

Așadar, ce însemna asta pentru Althea? Pentru o clipă în care se lăsă cuprinsă de perfidie, de trădare, întrebându-se dacă nu cumva de-acum era liberă. Dacă *Vivacia* era fericită cu Wintrow la bord, dacă îi plăceau Kennit și viața de corabie a piraților, avea ea, oare, dreptul s-o „salveze" de așa ceva? Nu putea să se ducă, pur și simplu, acasă și să le povestească mamei și surorii ei că a

dat greș, că n-a izbutit să dea de urma corabiei familiei? Pentru o clipă, se simți chiar înclinată să ia o hotărâre mai nebunească. Chiar trebuia să se-ntoarcă acasă? Ea, Brashen și *Paragon* n-ar fi putut continua să trăiască așa cum începuseră? Pe urmă se gândi la *Vivacia*, își aminti cum se însufleți sub mâinile ei când strecurase în galion ultimul țăruș, cel umplut de tatăl ei, în clipa morții, cu anima lui. Corabia era a ei. Nu a lui Wintrow și, cu siguranță, nu a lui Kennit! *Vivacia* îi aparținea într-un mod în care nimănui altcuiva nu va putea să-i aparțină. Dacă zvonurile pe care le auzise mai devreme erau cât de cât adevărate, dacă în Bingtown se dezlănțuise o revoltă, familia ei avea nevoie de corabia vie mai mult decât oricând. Ea avea s-o redobândească. Nava o să reînvețe s-o iubească, iar Wintrow o să revină în mijlocul familiei. Descoperi că, pentru moartea echipajului, îl găsește vinovat mai degrabă pe Kyle decât pe Kennit. Loialitatea față de familia ei îi ținuse pe oamenii ăia la bord; Kyle îi ucisese când trădase principiile etice ale tatălui ei. Pe Kyle nu se simțea în stare să-l plângă; o făcuse să sufere prea mult și îi făcuse și familia să sufere în aceeași măsură. Nu-i era milă decât de Keffria. Dar, cugetă ea, cu înverșunare, era mai bine ca sora ei să-și jelească bărbatul mort, decât să se jeluiască pentru o lungă viață petrecută alături de el.

*

Timpul devenise o creatură alunecoasă, care se zvârcolea în strânsoarea lui *Paragon*. Oare chiar era ancorat în portul Divvytown sau aripile lui întinse îl ajutau să se înalțe planând într-un curent care urca? Aștepta întoarcerea nevârstnicului Kennit, sperând cu disperare că de data asta n-o să fie rănit sau aștepta să vină înapoi Althea și Brashen, ca să-l conducă spre răzbunare? Ușoara mișcare a apei din lagună, răpăitul tot mai firav al ploii din acel ceas de seară, mirosurile și sunetele din Divvytown, tăcerea pe care se străduia echipajul lui s-o păstreze, toate îl

adânceau într-o stare de plutire neclintită, asemănătoare somnului aproape cu desăvârșire.

În adâncul calei sale, în beznă, acolo unde curbura prorei crease, sub punte, un spațiu îngust, era cotlonul sângelui. Era prea îngust pentru ca un bărbat să stea în picioare sau doar să se târască înăuntru, dar un băiețel bătut își putea găsi adăpost acolo, strâns ghemuit în vreme ce sângele îi picura pe lemnul-vrăjitor al lui *Paragon* și își împărtășeau unul altuia nefericirea. Acolo Kennit putea să-și adune curajul și să doarmă puțin, știind că nimeni nu poate ajunge la el prin surprindere. Ori de câte ori Igrot începea să zbiere, strigându-l, *Paragon* îl trezea. Sprinten ca un iepure, ieșea din ascunzătoare și se înfățișa, preferând să-și părăsească adăpostul și să-l înfrunte pe Igrot în loc să riște să-i fie descoperit refugiul de către oamenii din echipaj trimiși să-l caute. Uneori Kennit dormea acolo. Își lipea palmele mici de uriașele bârne din lemn vrăjitor ce se întindeau pe toată lungimea corabiei, iar *Paragon* veghea asupra lui în vreme ce îi împărtășea visele.

Și coșmarurile.

Atunci își descoperise *Paragon* un har fără pereche: putea să îndepărteze durerea și coșmarurile altora, ba chiar și amintirile urâte, luându-le asupra sa. Nu întru totul, firește. Dacă i-ar fi luat toate amintirile, băiatul ar fi devenit un biet idiot. Dar îi putea absorbi suferința, la fel cum îi absorbea sângele după ce era bătut. Îi putea domoli chinul, îi putea toci amintirile. Putea face toate astea pentru băiat. Și era nevoie să păstreze pentru el tot ce îi lua. Umilirea usturătoare și jignirile, durerea mușcătoare, nedumerirea năucitoare și ura arzătoare, toate deveneau ale lui *Paragon*, spre a le ascunde pentru totdeauna adânc în lăuntrul său. Lui Kennit nu-i rămânea decât recea hotărâre de a fugi, de a lăsa totul în urmă și de a izbuti cândva să șteargă din memoria omenirii orice urmă a lui Igrot. Kennit se hotărâse să refacă într-o bună zi tot ceea ce fusese stricat sau distrus de Igrot. Avea să schimbe totul, ca să se pară că bătrânul pirat nemernic

nu existase niciodată. Până și numele avea să-i fie uitat. Tot ce pângărise Igrot vreodată avea să fie ascuns sau redus la tăcere.

Chiar și corabia vie a familiei lui Kennit.

Așa ar fi trebuit să fie.

Recunoscând asta, *Paragon* își stârni o durere foarte veche, agitând-o ca pe o încărcătură prost ancorată, care alunecă de colo-colo pe timp de furtună. Profunzimea propriului eșec îl copleși. Își trădase familia, îl trădase pe ultimul ei membru sincer, de același sânge cu el însuși. Încercase să fie leal, încercase să rămână mort, însă veniseră șerpii, îl înghiontiseră și îl mirosiseră, îi vorbiseră fără cuvinte, năucindu-l, făcându-l să nu mai știe cine e și față de cine trebuie să-și dovedească lealitatea. Îl înspăimântaseră și, pradă spaimei, își dăduse uitării și făgăduielile, și datoria, și orice altceva în afară de nevoia de a fi alinat și încurajat de către cei din familia lui. Se dusese acasă. Încetul cu încetul, anotimp după anotimp, plutise în derivă, lăsându-se în voia curenților prietenoși, până când se reîntorsese, ca epavă, pe coasta Bingtownului.

Și tot ce i se întâmplase acolo fusese doar o pedeapsă bine meritată pentru trădarea lui. Cum putuse să-și îndrepte furia împotriva lui Kennit? Nu el, *Paragon*, îl trădase primul? În lăuntrul său se dezlănțui un geamăt din rărunchi. Se agăță de nemișcarea și de tăcerea lui ca de un scut.

Zgomot ușor de pași alergându-i pe punte. Două mâini delicate pe copastia lui.

– *Paragon*? Ce s-a-ntâmplat?

Nu putea să-i spună. N-avea să priceapă, iar vorbind n-ar fi izbutit decât să-și încalce făgăduiala mai mult decât o făcuse deja. Își ascunse fața în palme și suspină, cu umerii zguduindu-i-se și cu mâinile tremurându-i.

– Uite, ți-am spus eu, nu-i așa? El e.

Vocile veneau de jos. Cineva era pe apă, lângă proră, și se uita în sus, la el. Se holbau la el, glumind cu răutate pe seama lui, batjocorindu-l. Curând aveau să-nceapă s-arunce în el cu mizerii. Cu pești morți și cu fructe putrede.

– Voi de-acolo, nu vă apropiați de corabie! le ceru Amber, cu asprime în glas. Plecați cu barca de-aici!

Ei nu o luară în seamă.

– Dacă e corabia lui Igrot, unde-i steaua lui? întrebă altcineva. Punea steaua aia pe tot ce-i aparținea!

Vechea grozăvie a stelei cioplite pe pieptul lui îi fusese scoasă din amintire de miile de împunsături de ac care îi imprimaseră pe șold, cu cerneală, aceeași emblemă. Începu să tremure. Fiecare scândură din trupul lui se zgâlțâia. Apa calmă a lagunei i se zbuciuma în jur.

– *Paragon!* Liniștește-te, liniște-te! O să fie bine. Nu spune nimic!

Amber vorbea grăbită, încercând să-l calmeze, dar cuvintele ei nu-l puteau scăpa de vechea usturime.

– Cu stea sau nu, am dreptate. Știu că am. Bărbatul din barcă părea foarte plin de el. Fața lui crestată e o dezvăluire mută. Mai mult de-atât, e o corabie vie, așa cum spun toate istorisirile. Hei! Hei, corabie! Ești corabia lui Igrot, nu-i așa?

Insulta adusă de o minciună atât de mârșavă era mai mult decât putea să suporte. Prea des îi fusese aruncată în față, prea des fusese silit s-o rostească el însuși, pentru binele băiatului. N-avea s-o mai spună niciodată! Niciodată!

– NU! *Paragon* urlă cuvântul. Nu eu! Înșfăcă aerul din fața lui, sperând că poate ajunge la cei care-l chinuiau: N-am fost niciodată corabia lui Igrot! Niciodată! Niciodată! Niciodată!

Urlă cuvântul până când începu să-i răsune în propriile urechi, înăbușind orice nouă minciună. Dedesubt, deasupra și în el, auzea strigăte nedeslușite. Picioare goale îi alergau pe punți, bufnind la fiecare pas, dar lui nu-i mai păsa.

– Niciodată! Niciodată! Niciodată!

Repetă cuvântul iarăși și iarăși, parcă lătrând, până ce nu mai izbuti să se gândească la nimic altceva. Dacă nu înceta să-l repete, ei nu-i mai puteau pune alte întrebări. Dacă nu-l întrebau, nu le putea spune nimic. Putea măcar să-și respecte făgăduiala și să-i fie loial familiei sale.

*

Mergeau pe stradă agale, bucurându-se fiecare de apropierea celuilalt. Ploaia se potolise și câteva stele începeau să se ivească pe bolta de un albastru profund. Tavernele își atârnau felinarele afară. Dincolo de obloanele închise ale căsuțelor licăreau flăcările lumânărilor. Brațul lui Brashen era pe umerii Altheei, iar al ei îi înconjurase lui mijlocul. Ziua lor mersese bine. Divvytownul păruse să-i accepte, încrezându-se în spusele lor. Deși confuze, informațiile pe care le adunaseră adevereau, toate, un singur fapt: Kennit avea să se-ntoarcă în Divvytown. Curând.

Ca s-ajungă la concluzia asta, fusese nevoie de mai multe rânduri de băutură în ultima tavernă. Acum se îndreptau către barca lui *Paragon*. Încă nu se hotărâseră dacă să plece din Divvytown a doua zi, pe tăcute, sau să mai rămână, poate așteptând întoarcerea lui Kennit. Șansele de răscumpărare a *Vivaciei* păreau mici; un vicleșug părea o tactică mai potrivită. Puteau acționa în două feluri. Era timpul să se-ntoarcă pe corabie și să chibzuiască.

Vânzoleala din oraș se liniștea pe măsură ce toată lumea își căuta adăpost pentru noapte. În timp ce mergeau alene pe pasarela de lemn, un cuplu din fața lor se îndreptă spre ușa unei căsuțe, care se închise în urma perechii. Câteva clipe mai târziu, dinăuntru răzbătu lumina palidă a unei lumânări.

– Aș vrea să fim în locul lor! spuse Althea, cu jind.

Brashen șovăi, apoi își încetini pașii. O răsuci s-o privească în față și sugeră, cu voce înceată:

– Aș putea găsi o cameră pentru noi undeva.

Althea clătină din cap cu părere de rău.

– Echipajul ne așteaptă la barcă. Le-am spus să fie acolo la căderea nopții. Dacă întârziem, își vor închipui că s-a întâmplat ceva rău.

– Lasă-i s-aștepte!

Brashen își înclină capul și o sărută cu lăcomie. În noaptea rece, gura lui era excitant de caldă. Ea scoase un sunet firav, înciudat.

– Vino-ncoace! zise el, cu glas răgușit.

Ieși de pe pasarelă, pătrunzând în bezna deasă a unei alei, și o trase după el. În întunericul de nepătruns, o lipi cu spatele de un perete și o sărută mai pe îndelete. Mâinile lui îi coborâră pe spate, deasupra șoldurilor. O sălță de la pământ cu ușurință, pe neașteptate. Când trupul lui îl apăsă pe al ei în perete, Althea îi simți proeminența dorinței.

– Aici? o întrebă el, cu glas îngroșat.

Ea îl dorea, dar era prea periculos.

– Poate, dacă aș fi purtat fustă. Dar nu port.

Îl împinse ușor, îndepărtându-l, și el o lăsă jos, dar continuă s-o țină lipită de perete. Ea nu se împotrivi. Sărutul și atingerea lui erau mai îmbătătoare decât rachiul pe care-l împărțiseră. Gura lui avea gust de alcool și de dorință.

El întrerupse brusc sărutul, săltându-și capul ca un cerb încolțit.

– Ce-a fost asta?

Era ca smulgerea dintr-un vis.

– Ce anume?

Althea se simțea ametită.

– Strigătul ăla? L-ai auzit? Dinspre port.

La urechea ei ajunseră țipete firave. Nu izbuti să deslușească niciun cuvânt, dar, cu o siguranță rece, recunoscu vocea.

– *Paragon*! Althea își îndesă cămașa sub centură. Să mergem!

Umăr la umăr, alergară cu zgomot pe pasarelă. N-avea rost să păstreze liniștea. Zbieretele nu erau neobișnuite într-un oraș ca Divvytown, dar, până la urmă, tot aveau s-atragă atenția. *Paragon* striga întruna același cuvânt.

Erau aproape de docuri când Clef se apropie de ei în goană:

– En n'voie den t'nen pe corabie, căp'tane. *Paragon* a-nnebunit!

Rosti cuvintele cu răsuflarea tăiată, apoi o rupseră toți trei din nou la fugă. Când dădură buzna cu zgomot pe doc, Althea văzu echipajul bărcii așteptându-i, cu Lot alături. Jek își ținea pumnalul în mână.

– Am încărcat tot ce-ați cumpărat, dar lipsesc doi oameni, îi înștiință ea.

Cei doi foşti sclavi nu erau acolo. Althea ştia că n-o să mai apară, oricât i-ar fi aşteptat.

– Dezlegaţi parâma! le porunci ea, fără să se lungească la vorbă. Veniţi cu toţii pe corabie! Plecăm din Divvytown în noaptea asta.

Urmară câteva clipe de şoc, şi Althea se înjură în gând, numindu-se beţivă proastă. Pe urmă Brashen întrebă:

– N-aţi auzit ordinul secundului? Trebuie să vi-l repet?

Se grăbiră să coboare pe scară către bărcile care îi aşteptau. Vocea lui *Paragon* vibra, clară, pe deasupra apei:

– Niciodată, niciodată, niciodată!

Tonul profund al navei semăna a plânset. Althea zări două bărcuţe lângă prora lui. Atrăsese deja spectatori. În Divvytown avea să se răspândească fără-ndoială vestea că nou-veniţii aveau o corabie vie. Ce putea sugera asta în oraşul piraţilor?

Drumul până la corabie păru să dureze toată noaptea. Pe punte îi întâmpină Lavoy, încruntat.

– Ţi-am spus că asta-i o nebunie! îi reproşă lui Brashen. Afurisita de corabie şi-a pierdut minţile, iar dulgherul tău ţicnit nu face nimic ca s-o liniştească. Bădăranii din barca de jos zbiară c-a fost corabia lui Igrot. E-adevărat?

– Ridicaţi ancora şi toate pânzele, imediat! strigă Brashen, în loc de răspuns. Folosiţi bărcile ca să-ntoarcem corabia! Plecăm din Divvytown.

– În noaptea asta? Lavoy era scandalizat. Pe întuneric, cu o corabie nebună?

– Nu eşti în stare să-ndeplineşti un ordin? se răsti Brashen.

– Poate aş fi, dac-ar avea logică! ripostă Lavoy.

Brashen îl înşfăcă de gât. Îl trase mai aproape şi îi mârâi în faţă:

– Uite ceva logic. Dacă nu te vei supune ordinelor, te voi omorî pe loc! Ai o ultima şansă. M-am săturat de obrăznicia ta!

Pentru o clipă încremeniră astfel, Brashen cu mâna în gâtul lui Lavoy, iar Lavoy holbându-se în sus, la el. Brashen era mai înalt, cu braţe mai lungi, însă secundul avea umeri mai laţi şi piept mai musculos. Althea îşi ţinu răsuflarea. Pe urmă Lavoy îşi lăsă ochii în jos.

Brashen îl eliberă.

– Du-te să-ți vezi de treabă!

Și îi întoarse spatele.

Cu iuțeala atacului unui șarpe, Lavoy își scoase pumnalul și i-l împlântă între umeri.

– Asta-i pentru tine! zbieră.

Althea se repezi spre Brashen, care făcu un pas înainte clătinându-se și strângând din ochi de durere. Din doi pași mari, Lavoy ajunse lângă copastie.

– Opriți-l! O să ne trădeze! ordonă Althea.

Mai mulți năieri se avântară pe urmele lui. Ea crezu că-l vor prinde. Cu coada ochiului, îl zări pe secund sărind în apă.

– Fir-ar să fie! strigă, răsucindu-se pe călcâie.

Spre groaza ei, văzu că oamenii care se repeziseră după Lavoy se aruncau la rândul lor peste bord. Nu erau doar tatuații din Bingtown, ci și alții, și săreau unul după altul, aidoma peștilor care merg în susul unui râu să-și depună icrele. Auzea apa împroșcată de înotători. Lavoy avea să-i trădeze în Divvytown! Năierii loiali se uitau în urma celorlalți cu gura căscată.

– Lăsați-i să plece cu toții! ordonă Brashen, cu voce răgușită. Trebuie să plecăm de-aici și ne e mai bine fără ei!

Se desprinse de Althea și-și îndreptă spatele.

Nevenindu-i să-și creadă ochilor, ea îl privi pe Brashen ducându-și mâna peste umăr. Își scoase cuțitul lui Lavoy din spate cu o smucitură. Îl aruncă înjurând.

– Cât de grav e? întrebă Althea.

– Lasă asta acum! N-a intrat adânc. Pune echipajul în mișcare cât mă ocup eu de *Paragon*!

Fără s-aștepte răspunsul ei, se grăbi către prora. Althea îl urmări cu uimire. Apoi își trase răsuflarea și începu să-mpartă ordine. De pe puntea prora auzi vocea poruncitoare a lui Brashen:

– Corabie! Ține-ți gura! E un ordin!

Spre uimirea tuturor, *Paragon* se supuse. Răspunse atât la comenzile cârmei, cât și la smuciturile bărcilor, în vreme ce oamenii din ele vâsleau cu frenezie ca să-l întoarcă. Curgerea lenevoasă

a apelor lagunei era de partea lor, ca și vântul dominant. În timp ce-și îndeplinea îndatoririle, Althea se rugă ca *Paragon* să nu părăsească nicio clipă canalul și să-i poarte cu bine în josul râului îngust. Deschizându-se ca un boboc, pânzele lor înfloriră în vântul nopții. Fugiră din Divvytown.

15

CORABIA ŞARPE

Şarpele alb era când morocănos, când sarcastic, neajutând pe nimeni să se simtă uşurat. Refuza să-şi spună numele. Numele, zicea el, nu mai au nicio importanţă pentru viermii muribunzi. Când Tellur insistase, cerându-i să le spună cum să-l strige, albiciosul răspunsese în cele din urmă, răstindu-se:

– Hoit. Hoit e numele de care am nevoie şi, cât de curând, o să fie şi numele vostru. Suntem doar nişte morţi care încă se mişcă, doar carne putredă încă neîncremenită. Spuneţi-mi Hoit, iar eu o să-i spun fiecăruia dintre voi Stârv.

Se ţinuse de cuvânt, aşa le spunea. Îi enerva fără încetare. Sessurea îşi dorea să nu-l fi întâlnit şi, mai mult, să nu fi scos de la el povestea Celei Care Ştie.

Nimeni n-avea încredere în el. Fura mâncarea din gura celui care o prinsese. Muşcând sau lovind pe neaşteptate cu coada, îl făcea să tresară şi să-şi scape prada, pe care o înşfăca apoi. Îşi lăsa veninul ucigător de peşti să-i picure din coamă în timp ce dormea. Asta îi enerva cel mai tare, căci dormea în mijlocul încâlciturii. Maulkin îl ţinea strâns în timpul somnului, fiindcă altfel încerca să fugă noaptea.

Ziua erau nevoiţi să se ţină după el. Şi atunci făcea tot ce se putea ca să enerveze restul încâlciturii. Fie pierdea vremea, oprindu-se adesea să guste apa curentului şi să se-ntrebe cu glas

tare dacă știe încotro merge, fie impunea un ritm obositor și nu lua în seamă nici protestele, nici rugămințile celor care simțeau nevoia să se odihnească. Maulkin se ținea după el ca o umbră, dar asta avea un preț. Rareori trecea vreun flux fără ca Hoit să nu-l provoace pe Maulkin, cerându-i să-l omoare. Stătea în poziții insultătoare, lăsând mereu să i se scurgă veninul și nu arăta niciun pic de respect pentru conducătorul încâlciturii. Dacă ar fi depins de ea, Shreever l-ar fi strangulat cu zile în urmă, însă Maulkin își stăpânea furia chiar și atunci când creatura aceea mizerabilă îl batjocorea și râdea de visul lui, deși biciuia mânios apa și ochii falși îi scânteiau ca soarele deasupra mării. Nici măcar nu-l amenința pe albicios; nemernicul își dorea prea mult să moară.

Cel mai cumplit îi chinuia când nu voia să le dezvăluie amintirile pe care i le împărtășise Cea Care Își Amintește. Când încâlcitura poposea pentru noapte, ancorându-se laolaltă, stăteau de vorbă înainte de a adormi. Fărâme de amintiri din viața lor de dragoni erau scoase la lumină și dezvăluite celorlalți. Ce lipsea din amintirile unuia era, adesea, completat de ceilalți, așa că amintirile li se împleteau în ceva asemănător cu o tapiserie jerpelită. Uneori, simpla rostire a unui nume putea readuce în minte o cascadă de frânturi din ceea ce uitase un alt șarpe. Însă Hoit stătea întotdeauna deoparte, rânjind batjocoritor în timp ce toți ceilalți bâjbâiau prin creierele lor istovite. Întotdeauna, lăsa impresia că le-ar fi putut limpezi aducerile aminte, dacă ar fi vrut. Și tocmai de-asta tânjea Shreever să-l ucidă.

În noaptea aceea vorbiseră despre ținuturi aflate departe, în miazăzi. Unii își aminteau de o mare întindere aridă, unde nu găseai ce să vânezi ca să te saturi.

– Era nevoie de mai multe zile ca să zbori deasupra ei, sublinie Tellur. Și parcă-mi aduc aminte că, dacă te lăsai în jos, nisipul era atât de fierbinte, încât nu-i suportai atingerea. Trebuia să... să...

– Să sapi! se amestecă, incitat, un alt șarpe. Nu puteam să sufăr nisipul de sub gheare și din cutele pielii! Dar era singura cale. Să cobori lin era o greșeală. Trebuia s-aluneci în interior, să spargi

imediat crusta de nisip fierbinte și să găsești stratul mai rece. Numai că acesta nu era cu mult mai rece!

Acea amintire a unei senzații, a nisipului dintr-o cută a pielii, îi aprinse imaginația lui Shreever. Nu simți doar nisipul fierbinte, ci și gustul acelor locuri, o amăreală de neconfundat. Și-l aminti și își mișcă fălcile.

– Închideți-vă nările, să vă feriți de praf! îi preveni pe ceilalți, triumfătoare.

– Dar merita! trâmbiță, entuziasmant un altul. Fiindcă odată ce zburai până dincolo de întinderea de nisip albastru, dădeai de... de...

Nimic! Shreever își amintea limpede nerăbdarea care te cuprindea. Odată ce culoarea nisipului se schimba din auriu în albastru, era ca și cum ai fi ajuns la țintă, iar dincolo de nisipul azuriu se afla ceva pentru care merita să zbori îndelung, fără să mănânci, ceva pentru care merita să te pui în primejdie, riscând să te prindă o furtună de nisip. De ce puteau să-și amintească arșița și nisipul iritant, dar nu și țelul zborului?

– Așteptați! Așteptați! exclamă albiciosul, brusc entuziasmat. Știu ce era! Dincolo de nisipul albastru era, oh, era ceva atât de frumos, de mirific, atât de înveselitor! Era... Își roti capul, cu ochii stacojii zvâcnindu-i în toate părțile, ca să fie sigur că se bucură de atenția tuturor: Balegă! îi înștiință, fericit. Munți imenși de balegă proaspătă, maronie, duhnitoare! Și apoi ne declaram Stăpânii celor Patru Tărâmuri. Stăpânii Pământului, ai Mării, ai Văzduhului și ai Balegii! Oh, și cum ne mai bălăceam în măreția noastră, sărbătorind tot ce cuceriserăm și revendicaserăm! Amintirea asta e atât de clară, de strălucitoare! Spune-mi, Sessurea-Stârv, dintre toate amintirile, nu e asta cea mai limpede, cea mai...

Asta chiar că-ntrecuse orice măsură! Coama portocalie a lui Sessurea se înălță și, cu fălcile larg căscate, se repezi la șarpele alb. Aproape alene, Maulkin își rostogoli trupul și ajunse între ei. Sessurea se văzu silit să se dea deoparte. Nu l-ar fi provocat nicidecum pe Maulkin, dar își urlă ciuda către șerpii din jur, care-i făcură loc să-și arate mânia.

– De ce trebuie să-l suportăm pe degeneratul ăsta mizerabil? întrebă, cu ochii rotindu-i-se de furie. Își bate joc de visele noastre și de noi! Cum putem avea încredere că ne conduce într-adevăr la Cea Care Își Amintește?

– Pentru că la ea ne duce, răspunse Maulkin. Își deschise botul, umplându-l cu apă pe care-o scoase apoi prin branhii, îndemnându-l: Gustă, Sessurea! Descurajarea ți-a tocit simțurile, dar gustă și spune-mi ce deslușești.

Uriașul șarpe albastru se supuse. Shreever îl imită, așa cum făcură aproape toți ceilalți. O vreme, nu-și descoperi decât propria încălcitură, nu simți decât gustul veninului picurat fără încetare de Hoit. Pe urmă, curentul îi aduse ceva nou, ceva ce nu ar fi putut fi confundat. Gustul purtat în propria carne de cea care purta amintirile plutea, firav, în apă. Shreever își agită branhiile cu frenezie, încercând să prindă o parte din aroma călătoare. Care, o vreme, slăbi parcă, însă îi fu readusă apoi de curent, mai puternică.

Tellur, zveltul menestrel verde, se avântă ca o săgeată către Gol. Când își împlântă capul în aerul nopții, trâmbiță un strigăt întrebător. Jur împrejurul lui Shreever, încălcitura se înălță mai iute decât bulele de aer, scoțându-și capetele alături de al lui. Glasurile li se adăugară glasului menestrelului, într-un cor iscoditor. Pe neașteptate, Maulkin țâșni în mijlocul tuturor, sărind atât de sus, încât aproape o treime din lungimea lui se arcui deasupra apei înainte de a se afunda iarăși.

– Tăcere! le porunci când reapăru. Ascultați!

Capete și gâturile arcuite ale încălciturii pluteau pe culmile valurilor. Deasupra, luna strălucea rece și stelele albe care licăreau păreau anemone. Toate coamele se ridicaseră, înfoindu-se și încordându-se. Suprafața mării se preschimbase într-o pajiște cu flori noptatice. Preț de o răsuflare, nu auziră decât zgomotele vânturilor și ale apei.

Apoi, pură precum lumina și dulce precum carnea, în depărtare se înălță o voce:

– Veniți, cântă ea, veniți la mine și vă voi dărui cunoștințe despre voi înșivă! Veniți la Cea Care își Amintește și trecutul vostru va fi al vostru și, odată cu el, toate viitorurile! Veniți! Veniți!

Tellur trâmbiță un răspuns încărcat de nerăbdare, dar Maulkin îi ceru cu asprime să tacă:

– St! Ce e asta?

Era o a doua voce, care înălța un cântec. Cuvintele sale erau bizar de stâlcite, iar notele -scurtate, ca și cum șarpelui care cânta i-ar fi lipsit profunzimea vocii. Dar, oricine ar fi fost, repeta chemarea Celei Care Își Amintește.

– Veniți, veniți la mine! Trecutul și viitorul vostru vă așteaptă. Veniți, vă voi călăuzi, vă voi apăra! Dați-mi ascultare și veți ajunge cu bine acasă! Încă o dată vă veți înălța, încă o dată veți zbura!

Toate capetele se întoarseră către Maulkin, toți ochii se rotiră către el. Coama lui se ridică, țeapănă, înconjurându-i gâtul și din fiecare ac izvorî și picură venin.

– Mergem! trâmbiță, dar încet, doar pentru încâlcitura lui, nu cu glas răzbătător. Mergem, dar cu prudență! Aici e ceva straniu, iar noi am mai fost amăgiți. Haideți! Urmați-mă!

Își dădu capul pe spate și își căscă larg fălcile în noapte. Falșii lui ochi aurii străluceau mai tare decât luna și decât soarele. Când își făcu auzită vocea, apa din jur tremură, izbită de forța ei.

– Venim! strigă. Venim după amintirile tale!

Plonjă din nou în Plin. Licări prin apă, urmat de încâlcitura lui. Numai șarpele alb rămase locului. Neavând încredere în el, Shreever se uită în urmă.

– Neghiobi! Tâmpiți! Idioți! trâmbiță nebunește Hoit către cerul nopții. Și eu, cel mai idiot dintre toți!

Apoi, cu un strigăt sălbatic, plonjă în apă să-i urmeze.

*

Cea Care Își Amintește părăsi corabia ca să-i întâmpine pe ceilalți. Fulger insistă să rămână, spunând că-i vor întâmpina împreună, dar ea nu putea. Era destinul ei, și-l întâlnea în sfârșit.

Nu putea să renunțe la acea împlinire atât de îndelung așteptată. Se întoarse către ceilalți cu un salt stângaci, care se voise grațios. Nepotrivirea dintre trupul ei pipernicit și străvechile amintiri ale altor întâlniri de același fel era groaznică. Ar fi trebuit să fie de două ori mai mare, cu mușchi puternici, un gigant printre șerpi, înarmată cu destule toxine pentru a ameți încâlcitură după încâlcitură, dăruindu-le completa reamintire a moștenirii tuturor. Lăsă deoparte toate îndoielile. Urma să le ofere tot ce avea... Trebuia să fie de-ajuns.

Când ajunseră destul de aproape ca să-și guste unii altora veninul, se opri. Își îngădui să-și scufunde trupul și rămase în așteptare așa, bătând din înotătoare. Conducătorul încâlciturii, un șarpe marcat de urmele multor lupte, dar cu înflăcărarea strălucindu-i în ochii falși, înaintă ca să poată întâlni privirea ei. Ceilalți se răsfirară în jurul lor în evantai, cu toate capetele către ea. Atârnau cu toții sub tumultul valurilor, atât de nemișcați cât pot fi niște fărpturi înotătoare când vor să rămână aliniate și să păstreze distanțele dintre ele. Erau mai multe, menite să devină curând una singură, unită prin împărtășirea tuturor amintirilor înaintașilor. Cea Care Își Amintește își deschise larg botul, arătându-și dinții într-un salut ceremonios. Își scutură coama până când gulerul de țepi veninoși din jurul gâtului i se înălță în întreaga sa splendoare. Toți țepii erau ridicați, mustind de veninul pe care avea să-l elibereze în curând. Se controlă cu rigurozitate. Nu era vorba de trezirea unui singur șarpe. Ci de renașterea unei întregi încâlcituri.

– Cea Care Își Amintește, Maulkin din Încâlcitura lui Maulkin te salută!

Imensii lui ochi arămii își plimbară privirile pe trupul ei deformat. Se rotiră o singură dată, trădând ceva care ar fi putut fi groază sau milă, apoi încremeniră. Maulkin își arătă colții, de care ea îi lovi apoi ușor pe ai săi. Coama lui se întări, ca răspuns, din reflex. Deprinsă cu veninurile lui în lungul timp petrecut împreună, încâlcitura avea să fie mai sensibilă la ale Celei Care Își Amintește. Pentru acea trezire, el era esențial. Ea trimise

către botul lui deschis un jet de venin diluat, îl privi înghițindu-l și așteptă efectul. Ochii lui Maulkin se rotiră încetul cu încetul, iar prin coamă i se prelinseră culorile: nuanțe de violet și trandafiriu îi potopiră țepii. Ea îi lăsă trupului lui timp să se pregătească. Apoi, aproape languros, îi înfășură corpul lung cu al ei. El i se supuse, așa cum se cuvenea, de parcă l-ar fi înfrânt în luptă.

Cea Care Își Amintește își potrivi trupul după al lui, simți mâzga de pe pielea nou-venitului amestecându-se cu a ei. Se opri, acoperindu-și ochii cu pleoapele în vreme ce în lăuntrul său se pregăteau acizii. Apoi, într-un extaz al amintirilor, își încâlci coama într-a lui Maulkin, îmboldindu-le pe amândouă să slobozească un nor de veninuri amestecate. Șocul gustului unui venin care nu-i aparținea aproape că o încremeni.

Pe urmă, lumea cufundată în noapte deveni mai clară. Ajunse să-l cunoască pe fiecare șarpe din încâlcitură la fel de bine cum îl cunoștea Maulkin. Își însuși amintirile lui confuze despre pelerinaje către necunoscuta țintă a migrării și i le puse în ordine. Află brusc totul despre peregrinările unei generații rătăcite. Și fu sfâșiată de milă. Rămăseseră atât de puțini de parte femeiască și toate trupurile șerpilor erau atât de îmbătrânite! Sufletele le fuseseră captive decenii întregi în trupuri menite unei întrebuințări vremelnice. Dar, deși inimile i se umpluseră de milă, o potopi, trâmbițător, triumful mândriei. Trecând peste toate, semenii ei supraviețuiseră. Înfruntaseră toate obstacolele și izbândiseră. Aveau să-și încheie cumva migrația, aveau să-și făurească apoi coconii din care urmau să iasă la lumină, devenind dragoni. Stăpânii Celor Trei Tărâmuri aveau să umple din nou văzduhul.

Simți spiritul lui Maulkin împletindu-se cu al ei.

– Da!

Afirmația trâmbițată de el era semnalul ei. Își suflă veninul în fața lui. Maulkin nu se împotrivi, ci, mai degrabă, se prăbuși înadins în inconștiență, predându-și mintea ca depozit pentru amintirile înaintașilor săi. Coada strâmbă a Celei Care Își Amintește biciuia apa în timp ce ea se străduia să strângă în continuare corpul lui. Încet, cu un efort imens, prinse să rotească trupurile

amândurora, răsucindu-le spre a revărsa venin pe un cerc care se lărgea treptat către șerpii în așteptare. Îl văzu, ca prin ceață, ajungând la ei. Odată ce absorbeau otrava, șerpii încremeneau în strânsoarea vrăjii ei și își mișcau înotătoarele din reflex, ca să rămână locului pe când mințile li se deschideau, primind comoara amintirilor. Era mică și schiloadă și obosea mult prea repede. Spera că săculețele ei cu otravă aveau îndeajuns pentru toți. Își deschise larg botul și își puse în mișcare mușchii care îi azvârleau veninul din coamă. Se încordă, făcându-și acei mușchi să zvâcnească încă mult timp după golirea deplină a săculețelor. Sleită de puteri, se trudi să se-ntoarcă spre Maulkin, folosind trupurile lor ca să-și împrăștie veninurile amestecate asupra șerpilor vrăjiți. Se străduí iarăși și iarăși, mai presus de instinct, forțându-și cu bună știință trupul până la limită.

Își dădu deodată seama că Maulkin îi vorbea. Acum o ținea el. Ea era istovită. Maulkin se mișca laolaltă cu ea, silind apa să-i intre în branhii.

– Ajunge! Îi spunea el, cu glas blând. E de-ajuns! Odihnește-te! Cea Care Își Amintește, Încâlcitura lui Maulkin se numește acum Cei Care Ne Amintim! Ți-ai îndeplinit menirea.

Ea tânjea să se odihnească, dar izbuti să-i prevină:

– Am mai trezit pe cineva. Cea Argintie pretinde că e una dintre noi. Nu am încredere în ea. Însă ar putea fi singura care știe drumul spre casă.

*

Apa forfotea de șerpi. În toți anii petrecuți pe mare, Kennit nu mai văzuse niciodată așa ceva. Îl treziseră înainte de ivirea zorilor, trâmbițând în cor. Mișunau în jurul corabiei lui vii. Își înălțau uriașele capete cu coamă ca s-o cerceteze, curioși. Trupurile lor lungi despicau apa, trecând prin fața lui Fulger și înșiruindu-se în spuma din urma ei. Culorile lor uimitoare străluceau în lumina dimineții. Ochi imenși li se roteau ca niște moriști.

Kennit se simțea ținta tuturor privirilor aruncate de ochii aceia care nu clipeau. În timp ce el urmărea totul de pe puntea prora, șerpii o curtau pe Fulger, ca niște peștitori bizari. Ca s-o privească, se ridicau din apă, unii fiind aproape tot atât de înalți ca galionul. Unii o cântăreau în tăcere, alții trâmbițau sau șuierau. Când Fulger le cântă un răspuns, toate capetele imense se întoarseră să se holbeze la Kennit. Pentru un om care deja își pierduse un picior din pricina unui șarpe, privirile lor lacome erau înfiorătoare. Însă el nu se clinti și își păstră zâmbetul.

În spatele lui, oamenii își vedeau de treabă pe punte și pe greement cu mai multă prudență decât de obicei. Sub ei se căsca gura dublă a morții în apă și în colți. Nu conta că șerpii nu păreau dușmănoși. Mugetele și salturile lor erau de-ajuns ca să sperie pe oricine. Numai Etta părea să nu se teamă. Se ținea strâns de copastie, cu ochii mari și îmbujorată, de parcă ar fi privit un spectacol oferit de escorta ei scânteietoare.

Wintrow stătea în spatele lor, cu brațele strâns încrucișate pe piept. Îi vorbi corabiei.

– Ce-ți spun ei și ce le răspunzi?

Galionul îi aruncă o privire rea. Pe urmă, sub ochii lui Kennit, băiatul tresări de parcă ar fi fost înjunghiat. Păli brusc, genunchii îndoindu-i-se, și se îndepărtă de copastie, clătinându-se. Cu pași nesiguri și cu ochi tulburi, plecă de pe puntea prora fără să mai scoată vreun cuvânt. Pentru o clipă scurtă, Kennit se întrebă dacă să ceară o explicație, apoi se hotărî să n-o facă. Încă nu cunoștea adevărata măsură a puterii lui Fulger. Nu voia să riște s-o ofenseze. Expresia feței galionului rămăsese tot timpul prietenoasă. Fulger i se adresă lui:

– Ce spun ei nu-i privește pe oameni. Vorbesc despre visele lor de șerpi, iar eu îi asigur că sunt și ale mele. Atâta tot. De-acum mă vor urma și vor face orice le voi spune. Alege-ți prada, căpitane Kennit. O vor mâna și o vor nimici pentru tine, așa cum scoate o haită de lupi un bivol din cireadă. Spune-ne doar încotro mergem și tot ce vom întâlni pe drum îți va cădea în mâini ca un fruct copt.

Fulger îşi făcuse oferta cu nepăsare. Kennit se străduia s-o accepte cu stăpânire de sine, dar înţelese imediat ce însemna. Nu era vorba doar de corăbii, putea prăda aşezări omeneşti, ba chiar şi oraşe mari. Îşi privi escorta de toate culorile curcubeului şi şi-o imagină forfotind în Golful Bingtown sau chiar în faţa docurilor Jamaillei. Putea deveni o blocadă care să-mpiedice negoţul. Cu toată flota de şerpi supunându-i-se, ar fi putut ţine sub control tot ce străbătea Canalul Interior. Fulger îi oferea stăpânirea întregii coaste.

O văzu privindu-l cu coada ochiului. Ştia foarte bine ce îi oferă. Kennit se apropie de galion şi vorbi doar pentru urechile lui:

– Şi ce-o să mă coste? Doar „ceea ce o să ceri, când o să ceri?"

Buzele ei roşii se arcuiră într-un zâmbet suav:

– Întocmai.

Timpul şovăielilor trecuse.

– Asta vei primi, îi făgădui el, cu glas scăzut.

– Ştiu, răspunse ea.

*

– Ce te roade? întrebă Etta, îmbufnată.

Surprins, Wintrow îşi ridică privirea spre ea.

– Poftim?

– La naiba cu „poftim"-urile tale! Gesticulând nerăbdătoare, Etta arătă către tabla de joc de pe măsuţa joasă dintre ei: Tot aştept mutarea ta. De când ţi-a venit rândul, am avut timp să termin butoniera asta. Şi, când mă uit acum la tine, te văd nemişcat, holbându-te la lampă. Aşa că, ia zi: ce te roade? De ce, în ultima vreme, nu mai poţi acorda cu adevărat atenţie niciunui lucru?

Fiindcă toată atenţia lui se îndrepta numai şi numai asupra unui singur fapt. Ar fi putut spune asta, dar alese să ridice din umeri.

– Cred că, în ultima vreme, mă simt cam inutil.

Ea zâmbi cu răutate.

– Doar în ultima vreme? Ai fost întotdeauna inutil, băiatule-preot. De ce-a început brusc să te deranjeze?

Da, întrebarea era bună. De ce-l deranja? De când capturase Kennit corabia, el nu mai primise niciun rol oficial. Nu era mus, nu era valetul căpitanului și nimeni nu-i lua vreodată în serios dacă pretindea că e stăpânul corabiei. Dar avusese mereu ceva de făcut. Kennit îi dăduse însărcinări bizare și îl provocase, ascuțindu-i mintea, însă astfel nu-i umpluse decât timpul. Inima i-o umpluse *Vivacia*. Înțelegea cam târziu care e adevărul, își spuse, posomorându-se. Recunoștea prea târziu că legătura lui cu corabia îi definise viața și zilele petrecute la bord. Nava avusese nevoie de el, iar Kennit îl folosise drept punte către ea. Acum nu-i mai era util niciunuia din ei. Cel puțin creatura din trupul *Vivaciei* nu avea nevoie de el. De fapt, îl suporta cu greu. Încă îi mai zvâcnea capul după ultima ei respingere.

Își amintea vag cum se vindecase. Urmaseră zilele convalescenței. Zăcuse în pat, privind jocul de umbre și de lumini de pe pereții cabinei fără să se gândească la nimic. Lecuirea rapidă a trupului îi secătuise toate rezervele de forță fizică. Etta îi adusese mâncare, apă și cărți pe care el nici măcar nu le deschisese. Îi adusese până și o oglindă, sperând că o să-l înveselească. El văzuse că exteriorul trupului i se refăcuse, supunându-i-se lui Kennit. Pielea feței lui se curățase singură de cerneala tatuajului. Emblema rășchirată întipărită pe obraz la porunca tatălui său pălise pe zi ce trecea, până ce *Vivacia* îi dispăruse de pe chip ca și când n-ar fi fost niciodată acolo.

Corabia o făcuse. Wintrow știa. Kennit îi fusese doar unealtă, ca să se poată bucura de foloasele înfăptuirii unui nou miracol. Corabia îi arătase astfel băiatului că, fără să-i ceară îngăduința, îi poate impune trupului lui voința ei. Lecuindu-l, Fulger îl lovise. Nu-i redase și degetul lipsă. Wintrow încetase să se mai întrebe dacă așa ceva era peste puterile corpului lui și ale ajutorului dat de ea sau dacă doar îi refuzase totala întregire. Dar ștergerea imaginii *Vivaciei* de pe fața lui era un mesaj nespus de limpede.

Etta lovi cu palma în masă și el tresări violent.

– Iar o faci, îl învinui ea. Și nici măcar nu mi-ai răspuns.

– Nu mai știu ce să fac cu mine însumi, mărturisi el. Corabia nu mai are nevoie de mine. Kennit nu mai are nevoie de mine. Nu eram de folos decât ca legătură între ei. Acum sunt împreună, iar eu sunt...

– Gelos, completă Etta. Verde de gelozie. Sper că eu, una, am fost mai subtilă când m-am aflat în locul tău. M-am aflat vreme îndelungată în situația în care ești tu acum, întrebându-mă care îmi e rostul și dacă și pentru ce mai are Kennit nevoie de mine, și urând corabia fiindcă îl fascinează într-o asemenea măsură. Îi zâmbi strâmb, compătimitoare: Mi-e milă de tine, dar asta nu te-ajută cu nimic.

– Ce m-ar ajuta? întrebă el.

– Găsește-ți ceva de făcut! Treci peste asta! Învață ceva nou! Etta înnodă ața: Caută altceva care să-ți ocupe mintea.

– De pildă? întrebă el, cu amărăciune.

Etta își rupse firul cu dinții și trase de nasturele de os ca să se convingă că e bine cusut. Cu bărbia arătă către tabla de joc neglijată:

– Distrează-mă!

Zâmbetul ei dovedi că glumise. Mișcarea bărbiei îi trecu părul lucios pe sub lumina lămpii, reflectată și de pomeții ei reliefați. Se uită la Wintrow pe sub genele lăsate în timp ce-și punea ață în ac. Veselia licărea în ochii ei negri. Colțul gurii i se arcui puțin. Da, el putea găsi ceva nou care să-i ocupe mintea, ceva ar fi dus probabil la un dezastru. Wintrow se sili să se uite din nou la tabla de joc și mută o piesă.

– Să învăț ceva nou... Ce anume?

Ea pufni cu dispreț. Mâna îi zvâcni și, cu o singură mutare, îi distruse apărarea.

– Ceva util. Ceva care să-ți pună, într-adevăr, mintea la treabă, nu ca mutările făcute cu gândul în altă parte.

El își mătură piesele de pe tabla de joc.

– Mai pot învăța despre corabia asta ceva pe care nu l-am învățat deja?

– Navigația, îi sugeră Etta. Eu nu pricep mare lucru, însă tu deja știi mai mult decât mine. Ai putea s-o stăpânești. De data asta, privirea Ettei era serioasă: Însă, de fapt, cred c-ar trebui să-nveți ceea ce ai amânat deja prea mult. Umple golul pe care-l porți ca pe-o rană deschisă! Du-te acolo unde te-a îndemnat întotdeauna inima să mergi! Ia ceea ce-ți refuzi de mult prea multă vreme!

El nu schiță nicio mișcare.

– Despre ce vorbești? o întrebă, cu voce înceată.

– Învață să te cunoști pe tine însuți. Vorbesc despre preoție, răspunse ea.

Pe Wintrow îl șocă propria și cumplita sa dezamăgire. Nu se putea gândi la așa ceva nici măcar ca la un sfat pe care sperase să-l primească. Clătină din cap și răspunse cu voce mai amară:

– Am lăsat-o prea mult în urmă. Sa e încă puternic în viața mea, dar devoțiunea nu mai reprezintă pentru mine ce-a reprezentat cândva. Un preot trebuie să-și dorească să trăiască pentru alții. A fost o vreme când am crezut că asta o să mă-ncânte. Acum... Se uită cu sinceritate în ochii ei: M-am deprins să-mi doresc lucruri pentru mine însumi, adăugă, încet.

Etta izbucni în râs:

– Ah, pentru așa ceva, Kennit poate fi un învățător excelent! Însă cred că te judeci greșit. Poate că nu te mai poți concentra foarte bine, Wintrow, dar cercetează-ți inima! Dacă acum, imediat, ai putea primi un singur lucru, ce-ai alege?

El înghiți cuvintele care-i veniseră pe buze. Etta se schimbase, și el o ajutase să se schimbe. Felul în care vorbea și cel în care gândea erau reflexii ale cărților pe care le citiseră împreună. Nu se putea spune că devenise mai înțeleaptă, căci dăduse dovezi că înțelepciunea sălășluia în ea de la bun început. Acum avea cuvinte cu care să-și exprime gândurile. Fusese ca flacăra unei lămpi arzând în spatele unei sticle afumate. Sticla era acum curată și lumina ei strălucea puternic. Etta își țuguie buzele, iritată; răspunsul lui întârzia prea mult. Wintrow îi ocoli întrebarea:

– Ți-aduci aminte de noaptea aia în care mi-ai spus c-ar trebui să descopăr în ce punct al vieții am ajuns și, pornind de-acolo,

să merg înainte? Să-mi accept viața așa cum e și să scot din ea tot binele care se poate scoate?

Etta își arcui o sprânceană, ca și cum nu și-ar fi amintit. Lui i se frânse inima. Ceva atât de important pentru el putea să nu fi lăsat nicio urmă în memoria ei? Pe urmă, tânăra clătină din cap cu tristețe.

– Luai totul atât de în serios, încât îmi venea să te iau la șuturi! Ce copil erai! Nu-mi vine să cred că erai atât de nevârstnic cu atât de puțin timp în urmă!

– Cu atât de puțin timp în urmă? se miră el, izbucnind în râs. Mi se pare c-au trecut ani buni de-atunci! Doar am trecut prin atâtea. Se uită în ochii ei: Te-am învățat să citești și mi-ai spus că asta ți-a schimbat viața. Știi cât de mult mi-ai schimbat, la rândul tău, viața?

– Ei... Etta se lăsă pe spătarul scaunului, cugetând: Dacă nu te-aș fi învățat cum să te folosești de-un pumnal, acum ai fi fost mort. Prin urmare, cred că ți-am schimbat cursul vieții cel puțin o dată.

– Încerc să-mi imaginez că m-aș duce înapoi, la mănăstire. Ar trebui să-mi iau adio de la corabia mea, de la Kennit, de la tine, de la toți ceilalți năieri, de la tot ce-a devenit viața mea. Nu cred c-aș mai putea nici să stau lângă Berandol, meditând, nici să mă cufund în studierea cărților mele. Zâmbi cu regret: Nici să mai lucrez la vitraliile de care eram atât de mândru. Ar însemna să neg tot ce-am învățat aici. Sunt ca un peștișor care s-a aventurat prea departe de balta lui liniștită și pe care curentul l-a dus în râu. Am învățat să supraviețuiesc acolo, afară. Nu știu dacă m-ar mai mulțumi o viață contemplativă.

Ea îl privi ciudat.

– N-am vrut să spun c-ar trebui să te-ntorci la mănăstire. Doar c-ar trebui să reîncepi să fii preot.

– Aici? Pe corabie? De ce?

– De ce nu? Mi-ai spus cândva că, dacă unui om îi e menit să fie preot, nimic nu-l poate împiedica. O să i se întâmple, oriunde

s-ar afla. Prin urmare, poate că Sa te-a adus aici fiindcă în acest loc îți e menit să faci ceva anume. Ăsta-ți e destinul și așa mai departe.

Etta nu părea să vorbească serios, însă, dincolo de tonul ei plin de voioșie, se simțea că speră, cu disperare, să nu se înșele.

– Dar de ce? repetă el. De ce mă-ndemni acum s-o fac?

Ea își feri privirea.

– Poate-mi lipsește felul în care vorbeai înainte. Argumentele cu care susțineai că tot ce se-ntâmplă are un anumit rost și respectă un tipar, chiar dacă nu suntem în stare să le descoperim imediat. Era o ușurare să te-aud spunând așa ceva, chiar dacă nu puteam să-ți dau crezare pe deplin. În privința destinului și așa mai departe.

Etta își duse mâna la piept și apoi și-o retrase. Wintrow știa ce atinsese cu o tresărire. În punguța pe care-o purta la gât era talismanul din Insula Celorlalți, figurina care înfățișa un bebeluș. I-l arătase când el era încă în convalescență după „lecuirea miraculoasă". Iar el simțise cât de important e pentru ea, dar între timp nu se mai gândise serios la asta. Însă era clar că Etta o făcuse. Vedea în acel talisman straniu un soi de prevestire. Poate că tot asta ar fi văzut și Wintrow, dacă i-ar fi crezut pe Ceilalți cu adevărat clarvăzători și profeți, dar nu-i credea. Probabil că vânturile și valurile aduseseră pe plaja lor tot felul de obiecte, printre care și talismanul ei. Cât despre Ceilalți, șerpoaica pe care-o salvase îi întipărise în minte părerea ei. Îi numea „Spurcăciuni". Nu-i fusese clar ce înțelegea prin asta, însă îi simțise clar groaza și dezgustul. Ceilalți n-ar fi trebuit să existe. Hoți ai unui trecut care nu le aparținea, erau lipsiți de harul prezicerii viitorului. Talismanul găsit de Etta în cizma ei era o simplă coincidență, nu prevestea nimic mai mult decât nisipul care îl însoțise.

Ettei nu-i putea spune așa ceva fără să-i aducă un afront. Ar fi mâhnit-o prea mult. Așa că vorbi cu prudență:

– Încă mai cred că fiecare făptură are un destin unic și important.

Ea se grăbi să tragă o concluzie înainte de a avea Wintrow timp să treacă la subiect cu delicatețe.

– Destinul meu ar putea fi să port copilul lui Kennit; să aduc pe lume un prinț pentru Regele Insulelor Piraților.

– Destinul tău ar putea fi și să n-o faci, sublinie el.

Pe fața ei se citi, pentru o clipă, nemulțumirea, înlocuită apoi de indiferență. Wintrow o rănise.

– Așadar, asta crezi!

El clătină din cap:

– Nu, Etta! Nu cred nici una, nici alta. Spun doar că n-ar trebui să-ți legi visurile de un bărbat sau de un copil. Cine te iubește sau pe cine iubești contează mult mai puțin decât cine ești. Prea mulți oameni, femei și bărbați deopotrivă, iubesc pe cineva care e ceea ce și-ar dori să fie ei înșiși, de parcă iubind acea persoană sau având parte de iubirea sa ar putea dobândi importanța după care tânjesc. Eu nu sunt Sa. Îmi lipsește atotputernica Lui înțelepciune. Dar cred că e mult mai probabil să descoperi destinul Ettei în Etta, decât în speranța că-l va însămânța în tine Kennit.

Fața ei se crispă de furie. Pe urmă rămase neclintită, cu licăriri de mânie în ochi, dar cântărind cu mare atenție spusele lui. În cele din urmă, răspunse cu glas răgușit:

– E greu să mă simt ofensată fiindcă spui că aș putea fi importantă prin mine însămi. Se uită drept în ochii lui: Aș putea s-o iau drept compliment. Însă mi-e greu să te cred sincer, fiindcă nu pari deloc convins că același lucru e adevărat și pentru tine.

El amuți, uluit, iar ea continuă:

– Nu ți-ai pierdut credința în Sa. Ți-ai pierdut credința în tine însuți. Spui că eu îmi măsor importanța prin ceea ce însemn pentru Kennit. Dar și tu faci exact la fel. Îți apreciezi menirea ținând cont de *Vivacia* și de Kennit. Ia-ți viața în primire, Wintrow, și consideră-te răspunzător pentru ea! Poate că, pe urmă, o să te considere și ei important.

O cheie fusese răsucită într-o broască ruginită – asta era senzația din interiorul lui. Sau semăna, mai degrabă, cu reînceperea sângerării pe lângă coaja unei răni închise, se gândi, buimăcit. Îi cercetă vorbele pe rând, căutând o fisură a logicii sau vreun vicleșug. Nici vorbă de așa ceva! Etta avea dreptate. Cumva,

cândva, se lepădase de răspunderea pentru propria viață. Concluziile trudnicelor lui meditații, rodul unei alte vieți, în care studiase îndrumat de Berandol, deveniseră platitudini cărora le dădea glas, dar trăia nesocotindu-le. Își aminti brusc de un băiat ageamiu, care îi spunea mentorului său că detestă călătoria pe mare până acasă, fiindcă o să se afle printre oameni simpli, nu printre acoliți pe măsura lui. Ce îi spusese lui Berandol? „Oameni destul de buni în felul lor, dar nu sunt ca noi." Atunci disprețuise felul de viață al celor care trăiau de pe o zi pe alta, neavând timp să se cerceteze pe ei înșiși. Berandol îi dăduse de înțeles că un timp petrecut în lume i-ar fi putut schimba părerea despre oamenii care își câștigau pâinea muncind zi de zi. Oare chiar așa se întâmplase? Sau nu-i schimbase decât părerea despre acoliții care își petreceau atât de multă vreme studiindu-se, încât nu mai aveau când să descopere adevărata viață?

Fusese azvârlit, împotriva voinței sale, în lumea corăbiilor și a navigării. Nu considerase niciodată că îi aparține cu adevărat, nici nu acceptase tot ce-i putea oferi. Privind în urmă, în tot ceea ce făcuse vedea un tipar al împotrivirii. I se opusese tatălui său cu hotărâre, se luptase cu Torg pur și simplu ca să supraviețuiască și rezistase strădaniilor corabiei de a-și crea o legătură cu el. Se aliase cu sclavii, dar, de îndată ce se eliberaseră, îi ocolise cu prudență. Când venise Kennit la bord, se hotărâse să nu renunțe la pretențiile lui asupra *Vivaciei*, în ciuda eforturilor piratului de a o câștiga. Și tot timpul mocnise în el mila de sine însuși. Tânjise de dorul mănăstirii și își făgăduise că, odată cu primul prilej, va redeveni cel de mai înainte. Chiar și după ce se hotărâse să accepte viața hărăzită lui de Sa și să-i găsească un țel, tot își păstrase reținerile.

Strat peste strat de amăgiri țesute de el însuși, acum le vedea pe toate, strat după strat de ridicare împotriva voinței lui Sa. Nu își primise propriul destin cu brațele deschise. Îl acceptase în silă, luând doar ceea ce i se impusese cu forța și considerând bine-venit doar ceea ce i se părea acceptabil, în loc să cuprindă totul în preoția lui.

Ceva... Era ceva acolo, o idee, o lumină pâlpâitoare la hotarul minții sale. O revelație care își aștepta dezvăluirea. Își lăsă privirea să nu se mai concentreze asupra unui obiect sau asupra unui loc anume și îi îngădui răsuflării sale să-și încetinească ritmul, devenind mai adâncă.

Etta își lăsă lucrul deoparte. Adună piesele jocului și le puse în cutia lor.

– Cred că, pentru o vreme, am terminat cu jocurile, spuse, cu glas scăzut.

Wintrow dădu din cap. Gândurile îl acaparau și abia dacă observă când plecă ea din cabină.

*

Cea Care Își Amintește îl recunoscu. Două-picioare Wintrow stătea pe puntea corabiei și se uita în jos, la șerpii care se zbenguiau pe lângă ea în lumina lunii. Era surprinsă să-l vadă în viață. Când îi împinsese barca, ghiont cu ghiont, ca să ajungă pe corabie, voise doar să-l ajute să moară în mijlocul semenilor lui. Așadar, supraviețuise. Își puse mâinile pe copastia corabiei. Cea Care Își Amintește simți reacția lui Fulger. Nu era o zguduire vizibilă, ci un tremur al ființei. În apă se răspândi un ușor miros de spaimă. Fulger se temea de acel două-picioare?

Uluită, șerpoaica se trase mai aproape. Fulger se născuse dragon; măcar atâta lucru recunoștea și Cea Care Își Amintește. Dar, cu oricâtă înverșunare ar fi negat asta, nu mai era nici dragon, nici șarpe. Era o corcitură cu sensibilități omenești amestecate cu esența de dragon, închisă cu totul în forma sa de corabie. Cea Care Își Amintește se scufundă și înotă pe lângă chila argintie. Stând aliniată astfel, simțea cu cea mai mare forță prezența dragonului. Corabia nu o voia acolo și ea înțelese imediat, însă, fără nicio remușcare, rămase. Trebuia să-și facă datoria față de încâlcitura de șerpi pe care-o deșteptase. Dacă acea corabie reprezenta un pericol pentru ei, avea să-și dea seama. Maulkin

Auriul i se alătură fără s-o surprindă prea tare. Și nu se osteni să-și ascundă intențiile.

– O să aflu mai mult, îi spuse. Cu o ușoară ridicare a gulerului său arătă către corabia pe lângă care înaintau: Ea ne spune s-avem răbdare, că e aici ca să ne apere și să ne călăuzească până acasă. Pare să știe multe despre ceea ce s-a petrecut în anii scurși de când dragonii umpleau văzduhul, dar simt că ne-ascunde tot atât de multe pe cât ne spune. Din toate amintirile mele aflu c-ar fi trebuit să intrăm pe fluviu în primăvară. Acum iarna se repede spre noi, iar ea ne sfătuiește să mai așteptăm. De ce?

Ea îl admira fiindcă vorbea fără fereală. Fără să-i pese dacă-l auzea corabia, spunea că nu se încrede în ea orbește. Cea Care Își Amintește prefera să fie mai subtilă:

– Trebuie s-așteptăm și să descoperim răspunsul. Deocamdată, ea are o alianță cu acel două-picioare. Pretinde că, la momentul potrivit, o va folosi ca să ne-ajute. Însă de ce simpla prezență a acestui două-picioare o face să tremure?

Corabia nu dădu niciun semn că și-ar fi dat seama de discuția lor. Cea Care Își Amintește deslușì o ușoară schimbare a gustului apei din jur. Acum se simțea și furie, în egală măsură cu spaima. În lipsa adevăratei forme a corpului, carnea înciudată încerca totuși să creeze veninul sentimentelor. Cea Care Își Amintește își îndreptă atenția asupra săculețelor ei cu otravă. Nu prea mai avea ce scoate din ele; trupului îi trebuia timp să le reumple. Totuși, își deschise larg botul, să primească veninul diluat al lui Fulger, apoi răspunse cu al ei. Se așeză mai bine lângă corabie – avea nevoie de asta s-o poată simți cât mai bine.

Deasupra lor, două-picioare își încleștă mâinile pe copastie. De fapt, atingea chiar trupul dragonului. Cea Care Își Amintește simți tremurul cu care îi răspunse corabia și faptul că aceasta își îndrepta întreaga sa atenție asupra lui.

– Bună seara, *Vivacia*!

Din pricina apei și a distanței, vocea lui Wintrow abia se auzea, însă felul în care atingea copastia dădea mai mult sens cuvintelor. Îl trimitea, prin osatura corăbiei, până la Cea Care

Își Amintește. *Te cunosc*, spunea acea atingere. Folosind numele pe care Fulger refuza să-l accepte, revendica o parte din ea. Și asta pe bună dreptate, conchise Cea Care Își Amintește, deși corabia i se împotrivea băiatului.

– Pleacă, Wintrow!

– Aș putea, dar n-ar fi de niciun folos. Știi ce-am făcut, *Vivacia*? Am meditat. Am pătruns în mine însumi. Știi ce-am descoperit?

– Bătăile inimii tale?

Corabia îl atinse cu o cruzime dublată de indiferență. Cea Care Își Amintește simți mâinile băiatului încleștându-se mai tare când inima lui parcă uită să bată.

– Încetează! o imploră, spasmodic. Te rog! adăugă.

Corabia șovăi, apoi îl lăsă în pace. El se agăță de copastie. Când răsuflarea i se liniști, vorbi cu voce scăzută:

– *Știi* ce-am găsit când am privit în mine însumi? Te-am găsit pe tine. Împletită cu mine, trup și suflet. Corabia mea, suntem una, nu ne putem înșela unul pe altul! Te cunosc și mă cunoști. Niciunul dintre noi nu e ceea ce pretinde că este.

– Te pot ucide, mârâi corabia.

– Știu. Dar n-o să scapi de mine; dacă mă vei omorî, voi rămâne parte din tine. Cred că știi și asta. Încerci să m-alungi, corabie, dar nu crezi c-aș putea pleca destul de departe ca să se rupă legătura dintre noi. Amândoi am fi doar nefericiți.

– Sunt dispusă să risc.

– Eu nu, îi răspunse, cu blândețe. Propun altceva. Să acceptăm ceea ce am devenit, să recunoaștem existența tuturor părților noastre. Dacă n-o să-ți mai renegi partea umană, o s-accept și eu șarpele și dragonul din mine însumi. Din noi înșine, se corectă apoi, gânditor.

Liniștea părea să picure odată cu susurul apei. În corabie se făurea încetul cu încetul ceva nou, aidoma veninului din coama de țepi a unui șarpe. Când vorbi, răspândi amărăciune, așa cum țâșnește puroiul dintr-o bubă:

– Excelent moment pentru o asemenea propunere, Wintrow! Excelent!

Îl trânti, așa cum azvârle un dragon cât colo o cioară enervantă. Două-picioare căzu lat. Din nări i se prelinse sânge, care picură pe punte. Deși corabia scoase un strigăt sfidător, scândurile ei absorbiră lichidul roșu, luându-l pe Wintrow în ea însăși.

16

TÂRGUL TINTAGLIEI

Reyn răsuflă adânc, gâfâind, şi deschise ochii în întuneric. O visase pe femela dragon, captivă în coşciugul ei. Visul încă mai avea puterea să-i grăbească nebuneşte bătăile inimii şi să-i inunde trupul în sudoare. Rămase întins, nemişcat, răsuflând greu şi blestemând creatura şi amintirile pe care i le lăsase. Ar fi trebuit să-ncerce s-adoarmă din nou. În scurt timp urma să-i vină rândul să stea de strajă şi avea să regrete că nu dormise din pricina unui coşmar. Îşi ţinu respiraţia şi ascultă sforăitul profund al lui Grag şi răsuflarea mai uşoară a lui Selden. Se răsuci, agitat, încercând să-şi găsească un loc mai confortabil în aşternutul transpirat. Era recunoscător fiindcă avea un pat numai pentru el; mulţi alţii le împărţeau. În ultimele câteva zile, locuitorilor vilei Tenira li se adăugaseră mulţi alţii, aşa că ajunsese să adăpostească o parte reprezentativă a populaţiei oraşului.

Recenta alianţă dintre Negustorii Vechi şi cei Noi, dintre sclavii şi urmaşii coloniştilor de pe Cele Trei Corăbii fusese gata să dispară înainte chiar de a prinde contur. Toţi cei care se adunaseră în jurul mesei familiei Tenira, împreună cu câţiva reprezentanţi ai Negustorilor Noi veniseră cu îndrăzneală la vila Restart şi ceruseră să fie lăsaţi înăuntru. Iscoadele lor deja îi văzuseră intrând acolo pe conducătorii Consiliului din Bingtown care mai rămăseseră în viaţă. Se adunaseră şi cei mai fanatici acoliţi

ai lui Roed; Reyn se întrebase dacă nu cumva își puneau singuri capetele în laț. Însă Serilla păruse calmă când apăruse în ușă. Roed Caern aruncase priviri dușmănoase din spatele ei, peste umărul ei stâng. În ciuda încruntărilor și a protestelor lui mormăite, ea îi invitase pe toți să intre și să li se alăture la o „discuție neoficială despre situația din Bingtown". Dar, imediat ce se așezaseră cu stânjeneală la masa negocierilor, jos, în oraș, trompetele și clopotele dăduseră alarma. Când se năpustiseră cu toții afară, Reyn se temuse de o trădare. O santinelă de pe acoperiș le strigase că o flotă chalcedeană se apropie de portul Bingtown. Roed Caern înșfăcase o sabie, strigând că Negustorii Noi dăduseră buzna la întrunirea lor cu speranța că-i pot ucide deodată pe toți conducătorii de drept ai Bingtownului, în timpul atacului aliaților lor din Chalced. Ca niște câini turbați, el și adepții săi se repeziseră la solii Negustorilor Noi. Pumnalele și alte arme pe care făgăduiseră că nu le vor avea asupra lor ieșiseră brusc la iveală. Prima vărsare de sânge pricinuită de acel atac chalcedean se săvârșise pe treptele casei lui Restart. Spre lauda lor, conducătorii Consiliului Negustorilor i se împotriviseră lui Roed și nu-i lăsaseră pe el și pe oamenii lui să-i masacreze pe solii coloniștilor de pe Cele Trei Corăbii, pe ai Tatuaților și pe ai Negustorilor Noi. Întrunirea se încheiase când toți fugiseră de nebunia lui Roed, grăbindu-se să-și apere casele și familiile de năvălitori. Totul se petrecuse cu trei zile în urmă.

Chalcedenii debarcaseră, năpădiseră plaja, mulți ca peștii dintr-un banc. Corăbii cu pânze și galere cu vâsle cuceriseră portul și luptătorii de pe punțile lor se revărsaseră pe plaje și pe docuri. Îi copleșiseră pe oamenii dezorganizați din Bingtown și îl capturaseră pe *Kendry*. Un echipaj chalcedean îl scosese din port. El se împotrivise, legănându-se și lovind, în timp ce era remorcat de bărci chalcedene. Reyn nu știa nimic mai mult despre soarta lui și a echipajului său. Se întreba dacă îl puteau sili să-i ducă în susul fluviului, până la Trehaug. Oare îi lăsaseră familia și echipajul în viață, ca ostatici, ca să-l poată sili să li se supună?

Chalcedenii stăpâneau acum portul și clădirile din jur, strângând inima Bingtownului în mâinile lor lacome. În fiecare zi pătrundeau tot mai mult în interiorul orașului, prădând de-a rândul și nimicind tot ce nu puteau lua cu ei. Reyn nu mai văzuse o asemenea distrugere. Anumite construcții cheie, depozitele unde își adunau prada și clădirile de piatră, care puteau fi apărate, erau lăsate neatinse. Dar orice altceva era ras din temelii. Negustor Vechi, Negustor Nou, pescar, vânzător ambulant, curvă sau sclav: pentru chalcedeni erau totuna. Omorau și jefuiau fără deosebire. Lungul șir de locuințe ale coloniștilor de pe Cele Trei Corăbii fusese ars în întregime, vasele lor de pescuit fuseseră distruse și oamenii uciși sau puși pe fugă, ca să-și caute adăpost prin vecini. Chalcedenii nu purtau tratative. Nu te puteai preda. Captivii erau puși în lanțuri și ținuți pe una dintre corăbii, pentru a fi apoi duși să-și înceapă viața nouă de sclavi în Chalced. Dacă avuseseră vreodată aliați printre locuitorii Bingtownului, acum cotropitorii îi trădau. Distrugeau tot, fără să cruțe pe nimeni.

– Au de gând să rămână aici. Vocea lui Grag era șoptită, dar clară: După ce vor ucide sau lua în sclavie pe toată lumea din oraș, se vor stabili în locul nostru și Golful Bingtown nu va mai fi decât o parte a Chalcedului.

– Te-am trezit tot foindu-mă? întrebă încet Reyn.

– Nu tocmai. Nu pot dormi cu adevărat. M-am săturat să tot aștept. Știu că a trebuit să ne organizăm rezistența, dar, în tot acest timp, mi-a fost greu să privesc distrugerile. Acum, când a sosit în sfârșit ziua înfăptuirii, fiecare clipă trece târându-se, și totuși aș vrea să fi avut mai mult timp să ne pregătim. Aș vrea să fi fugit mama și fetele în munți. Poate-ar trebui să se-ascundă până se termină totul.

– O să se termine, dar cum? întrebă Reyn, posomorât. Știu că trebuie să ne facem curaj și să atacăm, dar nu cred că vom învinge. Dacă izbutim să-i alungăm de pe țărm, se vor retrage pur și simplu pe corăbii și vor năvăli iarăși. Atâta vreme cât portul

e în mâinile lor, ţin Bingtownul sub control. Dacă nu facem negoţ, cum putem supravieţui?

– Nu ştiu. Trebuie să existe o speranţă, insistă Grag, cu încăpăţânare. Mizeria asta măcar ne-a făcut să ne unim. Toată lumea trebuie să-şi dea acum seama că numai împreună putem supravieţui.

Reyn încercă să pară optimist, însă nu reuşi.

– Există speranţă, dar firavă. Dacă se-ntorc corăbiile noastre vii şi îi blochează în port, cred că tot Bingtownul o să vină să lupte. Dacă îi încolţim între ţărm şi gura portului, îi putem ucide pe toţi.

În glasul lui Grag se simţi îngrijorarea.

– Aş vrea să ştim unde sunt corăbiile noastre, sau măcar câte mai plutesc încă. Bănuiala mea e c-au muşcat momeala chalcedenilor, care au fugit, făcându-le să-i urmărească. Poate le-au atras către o flotă mult mai mare, care ne poate distruge. Cum am putut fi atât de proşti?

– Suntem negustori, nu războinici, ripostă Reyn. Cea mai valoroasă putere a noastră ne este, totodată, cea mai mare slăbiciune. Nu ştim decât să negociem, iar duşmanii noştri nu sunt interesaţi de negocieri.

Grag răspunse cu un sunet care era pe jumătate oftat şi pe jumătate geamăt.

– Ar fi trebuit să fiu la bordul *Opheliei* în ziua aia. Ar fi trebuit să plec cu ei. E un chin s-aştept şi să sper, fără să am idee ce s-a-ntâmplat cu tata şi cu corabia noastră.

Reyn păstră tăcerea. Ştia mult prea bine cum sfâşie tăişul incertitudinii sufletul. Dar nu voia să-l insulte pe Grag spunându-i că ştie ce simte. Suferinţa fiecărui om e aparte, nu seamănă cu a nimănui altcuiva. Veni în schimb cu o propunere.

– Ne-am trezit amândoi. Am putea să ne şi ridicăm din pat. Hai să stăm de vorbă în bucătărie, ca să nu-l trezim pe Selden.

– Selden e treaz, spuse încet băiatul. Se sălta în capul oaselor: M-am hotărât! Azi vin cu voi. Merg la luptă.

– Nu. Reyn se grăbise să-i interzică așa ceva, însă continuă îndulcindu-și spusele: Nu cred că e o hotărâre înțeleaptă, Selden. Situația ta e neobișnuită. Ai putea fi ultimul moștenitor al numelui familiei. Nu trebuie să-ți riști viața.

– Aș risca dacă aș rămâne aici, fără să fac nimic mai mult decât să tremur de frică, ripostă băiatul, cu amărăciune. Reyn, te rog! Mama și bunica îmi vor binele, dar când sunt cu ele mă simt... copil. Cum o să-nvăț să fiu bărbat, dacă nu stau niciodată printre bărbați? Trebuie să merg azi cu voi.

– Selden, dacă mergi cu noi, s-ar putea să nu mai apuci să crești și s-ajungi bărbat, îl preveni Grag. Rămâi aici. Apără-ți mama și bunica. Așa poți sluji cel mai bine Bingtownul. Și e datoria ta.

– Nu-mi vorbi ca unui copil, ripostă tăios Selden. Dacă lupta ajunge să se poarte în casa asta, o să fim uciși toți, fiindcă, în momentul când vor da chalcedenii buzna aici, voi veți fi morți. Vin cu voi. Știu că vă gândiți c-o să vă stau în drum, c-o să fie nevoie să mă apere cineva. Dar asta n-o să se-ntâmple. Vă făgăduiesc.

Grag trase aer în piept ca să-l contrazică, însă Reyn se amestecă între ei.

– Haideți în bucătărie, să vorbim acolo! Mi-ar prinde bine niște cafea.

– N-ai cum să primești, îi spuse Grag, ursuz. Reyn îl văzu străduindu-se să-și schimbe starea de spirit. Dar aveam ceai.

Nu erau singurii care nu puteau să doarmă. Focul din bucătărie fusese trezit la viață și o oală mare, plină cu terci de ovăz, deja fierbea mocnit. Nu numai mama și sora lui Grag, ci și cele două femei din familia Vestrit se foiau agitate prin bucătărie, pretinzând că gătesc. Acolo n-aveau ce face toate patru. Din sufragerie se auzea murmur scăzut de voci. Pe măsură ce era gata mâncarea, pe masă erau aduse tăvi. Și Ekke Kelter era acolo. Umplu pentru Grag o cană cu ceai și i-o întinse zâmbindu-i cu căldură, apoi se așeză la masa din bucătărie față în față cu el și spuse, fără nicio introducere:

– Incendiatorii au plecat deja. Vor să fie siguri c-ajung pe poziție înainte de atac.

Inima lui Reyn zvâcni scurt, bizar. Totul era deodată real. Fumul și flăcările care se înălțau de pe doc, din depozitul familiei Drur, erau semnalul de începere a atacului. Iscoade cutezătoare, în cea mai mare parte sclavi tineri, descoperiseră că acolo își adunaseră chalcedenii prada. Aveau să vină, cu siguranță, să-și salveze captura. Bingtownul își ardea bogăția furată ca să-și atragă dușmanii într-un loc central. După dezlănțuirea flăcărilor, aveau să-ncerce să le dea foc și corăbiilor chalcedene, cu săgeți aprinse. Un grup de bărbați de pe Cele Trei Corăbii, cu trupurile bine unse ca să reziste în apa rece, avea să-noate către vasele dușmane ca să desprindă și câteva lanțuri de ancoră.

Diversele grupuri de locuitori ai Bingtownului plănuiseră astfel de diversiuni ca să-i dezorganizeze pe cotropitori înaintea atacului masiv din zori. Fiecare se înarmase cu ce putuse. Săbii vechi, moșteniri de familie, aveau să fie mânuite alături de bâte și de cuțite de măcelar, de bâte de pescuit și de secere. Negustori și pescari, grădinari și sclavi din bucătării, aveau cu toții să-și folosească uneltele drept arme de război. Preț de o clipă, Reyn strânse cu putere din pleoape. Era destul de rău să moară; trebuia să li se-ntâmple și când erau înarmați atât de jalnic? Își umplu o cană cu ceai fierbinte și, în tăcere, le ură noroc tuturor sabotorilor îndârjiți care se furișau fără zgomot prin noaptea rece și ploioasă.

Așezat lângă el, Selden îl strânse brusc și cu putere de încheietura mâinii pe sub masă. Când îl privi întrebător, un straniu zâmbet sumbru lumină fața băiatului.

– O simt, spuse, cu voce înceată. Tu nu?

– E firesc să-ți fie frică, îl liniști Reyn, cu voce la fel de înceată.

Selden se mulțumi să dea din cap și eliberă mâna lui Reyn. Acestuia i se frânse inima. Frățiorul Maltei trecuse prin mult prea multe pentru un băiat de vârsta lui. I se zdruncinase mintea.

Ronica Vestrit aduse pe masă pâine proaspătă. Părul ei cărunt era împletit și strâns înfășurat în jurul capului. În timp ce Reyn îi mulțumea Ronicăi, în încăpere intră și mama lui. Nu purta văl.

De când și-l scosese Reyn pe al lui la masa consiliului, niciunul dintre cei sosiți din Tărâmul Ploilor Sălbatice nu-și mai acoperea fața. Dacă voiau să facă parte cu toții dintr-un nou Bingtown, era de dorit să se privească în ochi. Erau solzii, excrescențele și ochii arămii strălucitori chiar atât de diferite de tatuajele răsfirate pe fețele sclavilor? Și mama lui își împletise părul în cozi bine prinse de cap. Purta pantaloni în locul obișnuitelor ei fuste unduioase. Ca răspuns la privirea lui uimită, nu spuse decât:

– Nu vreau să mă-ncurc în fuste când atacăm.

Reyn se holbă la ea, așteptând un zâmbet care să-i preschimbe cuvintele în glumă. Dar ea nu zâmbi. Doar adăugă, cu glas scăzut:

– N-avea rost să discutăm despre asta. Știu că v-ați fi opus cu toții. E timpul să-și amintească bărbații din Bingtown că, atunci când am sosit aici, femeile și copiii au riscat la fel de mult ca bărbații lor. Azi mergem toți la luptă, Reyn. Mai bine să murim în bătălie decât în sclavie, după ce bărbații noștri au pierit apărându-ne.

Grag comentă cu un zâmbet firav.

– Ei, ăsta-i optimism. Pentru o clipă, își privi cu atenție mama: Și tu?

– Bineînțeles. Crezi că sunt bună doar ca să gătesc pentru voi înainte de a vă trimite la moarte?

Naria Tenira își rosti răspunsul amar înainte de a pune pe masă o plăcintă cu mere aburindă. Apoi adăugă cuvinte mai blânde:

– Pe asta am făcut-o pentru tine, Grag. Știu că-ți place. În sufragerie avem carne, bere și brânză, dacă preferi. Cei care-au plecat înaintea voastră au vrut carne din belșug, ca să reziste în frigul de-afară.

Ar fi putut fi ultima lor masă împreună. Dacă erau înfrânți de chalcedeni, n-aveau să mai găsească nimic în cămară. Nu era nevoie să mai țină ceva la păstrare, nici mâncare, nici viețile celor dragi. În ciuda amenințării care plana asupra lor, sau poate din pricina ei, fructele coapte, calde, cu aromă de miere și scorțișoară, nu-i mirosiseră niciodată lui Reyn atât de îmbietor. Grag

tăie felii generoase. Reyn puse prima bucată de plăcintă caldă în fața lui Selden și primi o alta pentru sine.

– Mulțumesc, zise, cu glas scăzut.

Prin gând nu-i trecea nimic altceva ce-ar fi putut spune.

*

În vreme ce zbura în cerc pe deasupra portului Bingtown, furia mocnită a Tintagliei prinse în sfârșit să dea în clocot. Cum cutezau să se poarte astfel cu un dragon? O fi fost ea ultima din stirpea ei, dar încă mai era Stăpâna Celor Trei Tărâmuri. Însă la Trehaug o alungaseră ca pe-o cerșetoare care le-ar fi bătut la ușă. Când zburase în cerc deasupra orașului și răsese să le dea de veste că vrea să coboare acolo, nu se osteniseră să golească docul de oameni și de obiecte. Când, în cele din urmă, începuse să vină spre ei, oameni fugiseră țipând, în vreme ce aripile ei în mișcare azvârleau în fluviu lăzi și butoaie.

Se ascunseseră de ea, îi disprețuiseră vizita, în loc să-i ofere carne și s-o întâmpine cu brațele deschise. Ea așteptase, gândindu-se că sunt speriați. Cât de curând, aveau să-și stăpânească teama și s-o primească așa cum se cuvenea. Însă ei îi puseseră în cale un șir de oameni cu scuturi improvizate, înarmați cu arcuri și sulițe. Înaintaseră astfel spre ea, de parcă ar fi fost o vacă răzlețită care trebuie mânată înapoi, în turmă, nu o stăpână care trebuie slujită.

Izbutise totuși să nu se-nfurie. Multe generații de-ale lor se perindaseră de când nu-i mai vizitase niciun dragon. Poate că uitaseră cum s-o întâmpine curtenitor. Fusese dispusă să le mai dea o șansă. Însă, când îi salutase ca și cum ar fi primit-o cu supunerea care i se cuvenea, unii păruseră să n-o înțeleagă, în timp ce alții strigau „vorbește, vorbește", de parcă ar fi fost un miracol. Se ciorovăiseră între ei și Tintaglia așteptase, răbdătoare, să termine. În cele din urmă, împinseseră în față o femeie care îndreptase spre ea o suliță tremurătoare, întrebând:

– De ce-ai venit aici?

Tintaglia ar fi putut s-o calce în picioare sau să-şi deschidă botul şi s-o împroaşte cu stropi de otravă. Însă îşi stăpânise din nou furia, mulţumindu-se cu o întrebare simplă:

– Unde e Reyn? Trimiteţi-l la mine.

Femeia îşi strânsese mai tare suliţa, încercând să-şi oprească tremuratul.

– Nu e aici! strigase, cu voce piţigăiată. Acum pleacă, până nu te-atacăm!

Tintaglia şfichiuise aerul cu coada, trimiţând în fluviu o piramidă de butoaie.

– Atunci trimiteţi-o pe Malta. Trimiteţi-mi pe cineva cu destulă minte ca să discute înainte de a ameninţa.

Femeia care vorbise se retrăsese în spatele şirului de luptători speriaţi şi se sfătuise cu ei câteva clipe. Apoi ieşise cu doar doi paşi în faţa gloatei înainte de a răspunde:

– Malta e moartă, iar Reyn nu e aici.

– Malta nu-i moartă! exclamase Tintaglia, iritată. Legătura ei cu femeia nu mai era la fel de puternică, dar nici nu dispăruse: M-am săturat de vorbăria asta. Trimiteţi-l pe Reyn la mine sau spuneţi-mi unde-l găsesc!

Femeia se îmbăţoşase.

– Nu-ţi spun decât că nu e aici. Pleacă!

Era prea mult. Tintaglia se săltase pe picioarele din spate, apoi izbise brusc docul cu cele din faţă, zguduindu-l. Femeia se împleticise şi căzuse în genunchi, pe când câţiva luptători din spatele ei ieşiseră din rând şi o rupseseră la fugă. Cu o altă şfichiuire de coadă, Tintaglia măturase de pe doc toate lăzile şi toate butoaiele. Apoi prinsese între fălci suliţa firavă a femeii, muşcase din ea şi scuipase într-o parte aşchiile.

– Unde e Reyn? răgise.

– Nu-i spune! strigase unul dintre luptători, însă un tânăr ţâşnise în faţa celorlalţi.

– N-o omorî! Te rog! o implorase el pe femela dragon. Celorlalţi purtători de suliţe le aruncase o privire usturătoare: N-o sacrific pe Vala de dragul lui Reyn! El a adus dragonul asupra

noastră, așa că n-are decât să-i facă el față. Reyn nu e aici, dragonule. A plecat spre Bingtown, la bordul lui *Kendry*. Dacă-l vrei pe el, caută-l acolo. Noi nu-ți putem oferi decât o luptă.

Câțiva îi strigaseră că e trădător și laș, însă alții îi ținuseră partea, cerându-i Tintagliei să plece în căutarea lui Reyn. Ea fusese dezgustată. Se săltase din nou pe picioarele din spate, lăsând-o să fugă pe femeia pe care-o ținuse captivă între cele din față, pe care și le readusese apoi din nou pe doc, își înfipsese ghearele în scânduri și le trăsese spre sine, spintecând lemnul. Îl sfărâmase ca pe niște frunze uscate. Cu o lovitură de coadă, zdrobise două șiruri de bărci legate de doc. Le arătase că poate distruge fără niciun efort.

– Pentru mine e o nimica toată să vă fac zob orașul! le urlase oamenilor. Țineți minte, slăbănogi cu două picioare! Nu e nici ultima oară când mă vedeți, nici ultima oară când auziți de mine. Când mă voi întoarce, o să vă-nvăț ce-nseamnă respectul și cum trebuie slujită o Stăpână a Celor Trei Tărâmuri!

Ei se regrupaseră sau încercaseră să se regrupeze. Câțiva se repeziseră spre ea, cu sulițele coborâte în poziție de luptă. Ea nu-i atacase. În schimb, își desfăcuse aripile, se avântase în văzduh, apoi plonjase iarăși, izbind docul din toate puterile. Lovitura îi azvârlise pe oamenii din celălalt capăt, iar presupușii apărători ajunseseră în aer. Căzuseră greoi, lovindu-se zdravăn. Cel puțin unul ajunsese în apă. Tintaglia nu așteptase să-și mai arate vreunul lipsa de respect, își luase brusc din nou zborul, făcând docul să se legene nebunește. Când se înălțase, oamenii urlaseră, unii agitându-și pumnii, alții ghemuindu-se.

Pentru ea nu contase. Cercetase văzduhul cu privirea. Bingtown. Trebuia să fie orășelul urât mirositor de pe coastă, deasupra căruia zburase. Avea să-l caute pe Reyn acolo. El mai vorbise și altă dată în numele ei; putea vorbi iarăși, făcându-i pe toți să priceapă ce urgie o să se-abată asupra lor dacă nu i se supuneau.

Și acum ajunsese, se lăsa purtată de un curent de aer rece deasupra orașului îngrămădit pe țărm. Lumina de un alb pal a stelelor străpungea cerul de deasupra ei; jos, în Bingtownul în

mare parte adormit, se zăreau câteva lumini galbene răzlețe. Răsăritul soarelui avea să trezească în curând cuibul oamenilor. Către ea se înălță, purtat de vânt, un miros scârbos, de arsură. Corăbiile umpleau portul, iar linia malului era marcată de focuri de veghe, aprinse la distanțe inegale. Lângă focuri, zări oameni care se foiau neliniștiți. Tintaglia își scotoci amintirile. Război. Simțea duhoarea războiului, îi vedea învălmășeala. Sub ea, fumul gros izvorât dintr-o clădire de pe doc înflori brusc în vâlvătăi portocalii. Un urlet se înălță în aer. Ochii ei ageri deslușiră siluete omenești îndepărtându-se pe furiș, pe când altele, mult mai numeroase, se apropiau de foc din toate părțile.

Se lăsă mai jos, încercând să priceapă ce se petrece. În vreme ce cobora, auzi șuierul inconfundabil al săgeților în zbor. Erau în flăcări și nu o nimeriră, lovind în schimb o corabie și stingându-se aproape imediat. Urmă o a doua rafală. De data asta, una dintre pânzele corabiei luă foc. Flăcările care mistuiau săgeata gudronată urcară brusc pe pânză, către ea. Tintaglia se grăbi să-și agite aripile, câștigând înălțime, și suflul de aer stârnit de trecerea ei atâță focul. Pe puntea corabiei care ardea, oamenii țipau uluiți. Arătau, pe lângă pânza aprinsă, către silueta dragonului de deasupra lor.

Tintaglia auzi zbârnâitul unui arc și o săgeată trecu, șuierând, pe lângă ea. Se trase într-o parte, dar alte săgeți își luară zborul. Unul dintre bețele alea mici o nimeri, fără să-i facă niciun rău când își lovi vârful de solzii deși de pe pântecul ei. Era uluită și ofensată. Cutezau să-ncerce s-o vatăme? Oamenii încercau să se opună voinței unui dragon? În ea se aprinse mânia. Era adevărat că aripile lipsiseră din văzduh mult prea multă vreme. Dar cum îndrăzneau oamenii să se creadă stăpânii acelui tărâm? Avea să le-arate cât de prostească era această idee. Alese cel mai mare vas, își strânse aripile și plonjă spre el.

Nu se mai luptase niciodată cu o corabie. Printre amintirile ei erau prea puține în care oamenii li se împotriveau dragonilor. Descoperi curând că prinderea greementului în gheare nu era o idee bună. Vasele legănate de apă nu opuneau destulă rezistență

atacului ei. Se clătinau, depărtându-se de ea, iar pânzele și parâmele i se înfășurau în jurul ghearelor. Smucindu-se din toate puterile, se smulse din încâlceala lor, rupându-le. Dădu din aripi, înălțându-se iarăși. Sus, deasupra portului, își desprinse de pe gheare talmeș-balmeșul de parâme, vergi și pânze, pe care-l azvârli și-l privi, satisfăcută, cum cădea pe o galeră mai mică, pe care o scufundă.

La o a doua trecere, își alese drept pradă o corabie cu două catarge. Când o văzură înclinându-se deasupra lor, oamenii de la bord umplură aerul de săgeți care o loviră zăngănind și căzură pe punte. Când trecu pe deasupra corabiei, o singură lovitură a cozii ei seceră ambele catarge. Încâlcite în parâme și pânze, acestea căzură, însă ea deja se îndepărtase. Trecu pe deasupra unei galere și toți oamenii de pe punte se aruncară în apă. Tintaglia răgi încântată. Ce repede învățaseră să-i știe de frică!

Fâlfâitul aripilor ei uriașe legăna puternic vasele mai mici. Un cor de țipete de înălță, ca un omagiu adus mâniei sale. Se avântă în înaltul cerului, apoi se năpusti din nou către port. Când soarele de iarnă se săltă deasupra orizontului, zări o reflexie orbitoare a trupului ei strălucitor în apa întunecată de jos. Privirea sa ageră mătură orașul. Nimeni nu se lupta cu focurile, oamenii nu se mai băteau nici măcar între ei. Toți ochii o urmăreau și nimeni nu mai mișca, totul încremenise, venerându-i furia. O priveau cu o asemenea spaimă, încât îi crescu inima. Aroma fricii lor îi pătrunse în nări, îmbătând-o cu propria putere. Răsuflă adânc, apoi urlă, slobozind, odată cu sunetul, o ploaie de otravă lăptoasă. Vântul dimineții răspândi stropii. Trecură câteva secunde înainte de a ajunge la ea țipetele oamenilor în agonie, umplând-o de o nouă satisfacție. Pe corăbii, stropii de otravă mistuiau pielea, se adânceau în carne, străpungeau oase și găureau măruntaie, ieșind prin partea opusă din corpurile victimelor care se zvârcoleau. Veninul de luptă, făurit din apele acide în care se născuse ea, era îndeajuns de puternic, încât să străpungă toate straturile armurii de solzi a unui dragon matur, așa că trecea de-a dreptul prin carnea apoasă a oamenilor și sfârâia

când le găurea lemnul corăbiilor. Cel mai mic strop lăsa în urmă o rană de nevindecat. Și astfel piereau cei cărora le trecuse prin cap s-o străpungă pe ea cu săgeți!

Apoi, prin vacarmul țipetelor, focurilor și șuierăturilor vântului, o voce limpede îi atrase atenția. Își roti capul, încercând să o separe de toate celelalte. O voce cânta, vocea unui băietan, subțire, dar nu pițigăiată. Suavă și sinceră, făcea să răsune clar fiecare cuvânt:

– Tintaglia, Tintaglia! Albastră regină a vânturilor și a văzduhului! Tintaglia, glorioasă Tintaglia, teribilă prin frumusețea ta, splendidă prin mânia ta! Tintaglia, Tintaglia!

Ochii ei ageri descoperiră mica siluetă. Băiatul era singur, în vârful unui morman de dărâmături, fără să-i pese că trupul i se profila ca țintă ideală pentru săgeți. Stătea drept, vesel, cu brațele înălțate, și îi cânta în limba Străbunilor. Laudele lui o fermecau și el îi împletea numele în cântec, rostindu-i-l cu o dulceață de nedescris.

Tintaglia prinse vântul sub aripi. Se înclină și se roti pe spirale grațioase, sprijinindu-se pe curenții de aer. Cântecul băiatului urca pe aceleași spirale, învăluind-o în laude fascinante. Nu putea să-i reziste. Se lăsă tot mai jos și mai jos, ca să-i asculte cuvintele adoratoare. Corăbiile vătămate fugeau din port. Ei nu-i mai păsa. N-aveau decât să plece.

Orașul nu fusese bine construit pentru întâmpinarea unui dragon. Totuși, nu prea departe de fermecătorul ei admirator, exista o piață care ar fi fost mulțumitoare ca loc de oprire. Pe când își încetinea coborârea bătând din aripi, mulți oameni se îndepărtau în fugă, găsindu-și un adăpost șubred în spatele clădirilor dărăpănate. Nu le dădu nicio atenție. Odată ajunsă pe pământ, își scutură aripile imense, apoi și le strânse. Capul prinse să i se legene în ritmul cuvintelor menestrelului.

– Tintaglia, Tintaglia, pe lângă care pălesc deopotrivă luna și soarele. Tintaglia, mai albastră decât curcubeul, mai strălucitoare decât argintul. Tintaglia, cu aripi iuți, cu gheare ascuțite, cu răsuflarea ucigătoare pentru nemernici. Tintaglia, Tintaglia.

Ochii i se rotiră de plăcere. Cât timp trecuse de când nu mai înălțase nimeni cântece de slavă pentru dragoni? Se uită la băiat și văzu că era vrăjit de ea. Frumusețea dragonului se reflecta în ochii lui strălucitori. Își aminti că îl atinsese. Fusese cu Reyn, când îl salvase. Asta dezlega misterul. Uneori, câte unui muritor i se întâmpla să fie vrăjit de atingerea unui dragon. Mai ales cei tineri erau sensibili, cu ei se înfiripa ușor o astfel de legătură. Tintaglia se uită cu drag la creatura măruntă. Un fluturaș, menit să-și încheie repede zilele, și totuși stătea în fața ei, venerând-o fără teamă.

Își deschise larg aripile, în semn de aprobare. Era cea mai înaltă răsplată pe care i-o putea oferi un dragon unui muritor, deși cântecul lui tineresc nu prea o merita; oricât de dulci i-ar fi fost cuvintele, ofranda lui era departe de aceea a unui menestrel școlit. Își flutură aripile, pentru ca albastrul și auriul lor să unduiască sub soarele iernii. Orbit, el amuți.

Tintaglia deveni conștientă de prezența celorlalți oameni, amuzându-se. Se țineau deoparte, trăgând cu ochiul de după copaci sau pe deasupra zidurilor. Își strângeau armele în mâini și tremurau de frica ei. Își arcui gâtul lung și își netezi aripile cu botul, ca să le-arate cum îi unduiesc mușchii. Își întinse ghearele și zgârie pietrele pavajului. Își lăsă cu nepăsare capul pe-o parte și se uită în jos, la micul ei admirator. Își rostogoli înadins ochii, atrăgând în ei sufletul lui, până când simți cât de dureros îi zvâcnește băiatului inima în piept. Când îl eliberă, el răsuflă de mai multe ori gâfâind, dar izbuti cumva să rămână în picioare. Deși mic, era, într-adevăr, demn să slăvească un dragon în cântecele lui.

– Ei bine, menestrelule, susură ea, amuzată. Vrei o favoare în schimbul cântecului tău?

– Cânt fiindcă mă bucur că exiști, răspunse el, curajos.

– E foarte bine, îi răspunse.

Ceilalți, oamenii ascunși din spatele lui Selden, se aventurară mai aproape, cu armele pregătite. Proștii de ei! Tintaglia lovi pavajul cu coada, ceea ce îi trimise printr-un salt înapoi, în adăpost.

Ea râse zgomotos. Însă apăru un altul care refuza să se teamă de ea, se apropie cutezător, gata s-o înfrunte. Reyn avea o sabie, dar o lăsa să atârne cu vârful în jos.

– Aşadar, te-ai întors, spuse el, cu voce scăzută. De ce?

Ea îl privi pufnind.

– De ce? De ce nu? Mă duc unde vreau, omule. Nu se cuvine să-i pui întrebări unei Stăpâne a Celor Trei Tărâmuri. Micuţul şi-a ales un rol mai potrivit. Ar fi mai înţelept din partea ta să-l imiţi.

Reyn îşi sprijini vârful însângerat al sabiei de pavaj. Tintaglia îi simţi mirosul de sânge, de sudoare şi de fum din timpul luptei. Reyn cuteză să se încrunte la ea.

– Ne-ai curăţat portul de câteva corăbii duşmane şi te-aştepţi să-ngenunchem recunoscători în faţa ta?

– Îţi imaginezi că ai o importanţă care nu există, Reyn Khuprus. Nu-mi pasă decât de duşmanii mei, nu de ai voştri. M-au provocat cu săgeţile lor. Şi-au găsit sfârşitul cuvenit, aşa cum va păţi oricine mă va sfida.

Bărbatul brunet din Tărâmul Ploilor Sălbatice veni mai aproape. Ea observă acum că se sprijină în sabie. Era mai slăbit decât îl crezuse. De-a lungul braţului stâng avea o dâră subţire de sânge uscat. Când îşi înălţă faţa către ea, soarele firav al iernii îi străluci pe solzii de pe frunte. Tintaglia zvâcni din urechi, amuzată. Reyn îi purta semnul şi nici măcar n-o ştia! Îi aparţinea şi totuşi credea că-şi poate pune voinţa mai presus de a ei. Purtarea băiatului era mai potrivită. Stătea cât de drept putea. Se uita în sus, la ea, dar ochii îi erau plini de veneraţie, nu de sfidare. Băiatul era promiţător.

Din nefericire, promisiunea avea nevoie de timp ca să se-nfăptuiască, iar Tintagliei tocmai timpul îi lipsea. Ca să fie salvaţi şerpii rămaşi, era nevoie să lucreze oamenii cât mai repede. Îl ţintui pe Reyn cu privirea. Îi cunoştea pe oameni destul de bine, încât să ştie că toţi ceilalţi aveau să-l asculte mai degrabă pe el decât pe băiat. Trebuia să le vorbească prin el.

– Am o însărcinare pentru tine, Reyn Khuprus. Una de cea mai mare importanţă. Tu şi semenii tăi trebuie să lăsaţi totul

deoparte ca s-o duceți la îndeplinire, fără să vă mai gândiți la nimic altceva înainte de a o înfăptui.

El o privi nevenindu-i să-și creadă urechilor. Alți oameni ieșiră dintre ruine. Nu se apropiară prea mult, dar rămaseră la o distanță de la care, fără să-i atragă atenția asupra lor, puteau auzi ce-i spunea lui Reyn. O priveau cu ochi mari, gata fie să fugă, fie s-o aclame. Se întrebau dacă le era apărătoare sau dușmană. Îi lăsă să se întrebe, concentrându-se doar ca să-i impună lui Reyn voința ei. Însă el o sfidă.

– Acum îți imaginezi că ai o importanță care nu există, spuse, cu răceală. Nu sunt interesat să duc la îndeplinire nicio însărcinare dată de tine, dragonule.

Cuvintele lui n-o surprinseră. Se săltă pe picioarele din spate, dominându-l cu înălțimea ei. Își deschise larg aripile, ca să pară încă și mai mare.

– Atunci nu ești interesat nici să trăiești, Reyn Khuprus, îl înștiință.

El ar fi trebuit să-nceapă să tremure. Dar nu tremură. Ci izbucni în râs.

– Aici ai dreptate, vierme Tintaglia! Nu sunt interesat să trăiesc, și asta tot din pricina ta. Când ai lăsat-o pe Malta să meargă la moarte, ai distrus orice urmă de respect pe care mi l-ai inspirat vreodată. Odată cu Malta a murit și interesul meu pentru viață. Așa că n-ai decât să-mi faci tot răul pe care-l poți face. Fiindcă n-o să-mi mai plec niciodată grumazul sub jugul tău. Regret că m-am străduit să te eliberez. Mai bine ai fi pierit în beznă înainte de a-mi împinge iubita spre moarte.

Cuvintele lui o șocară. Nu doar că se purta neîngăduit de grosolan cu ea; chiar n-o mai venera și nu se mai temea de ea câtuși de puțin. Acel două-picioare mic și jalnic, o creatură menită să răsufle doar de câteva ori, voia să moară pe loc, pentru că... Tintaglia își întoarse capul și îl privi cu atenție. Ah! Pentru că-și imagina că ea a îngăduit să-i moară perechea. Malta.

– Malta nu a murit! exclamă, dezgustată. Îți irosești sentimentele și vorbele mari pentru ceea ce îți imaginezi. Lasă deoparte

astfel de prostii, Reyn Khuprus. Însărcinarea pe care trebuie s-o duci la îndeplinire e cu mult mai importantă decât împerecherea unui singur om. Te onorez cerându-ți să faci ceva care ar putea salva întreaga mea stirpe.

*

Dragonul mințea. Disprețul lui Reyn era nemărginit. Mersese el însuși, la bordul lui *Kendry*, în josul și în susul fluviului și nu găsise nici cea mai mică urmă a iubitei sale. Malta era moartă și femela dragon mințea ca să-i impună voința ei. Se uită pe lângă ea, batjocoritor. Putea să-l lovească acolo unde se afla. El n-avea de gând să mai scoată niciun cuvânt. Își înălță privirea, își încordă fălcile și își aștepta moartea.

Chiar și așa, făcu ochii mari când, privind pe lângă Tintaglia, deslușì umbre care se furișau, apropiindu-se de ea printre ruine. Se mișcau, se opreau, se mișcau iarăși, ajungând de fiecare dată mai aproape de dragon. Armurile lor de piele și părul strâns în cozi spuneau că sunt chalcedeni. Se regrupaseră, deși corăbiile le fuseseră distruse în port și în ciuda numărului mare de morți din rândurile lor, și, cu săbii, sulițe și securi de luptă în mâini, se îndreptau din toate părțile spre dragon. Un zâmbet îndârjit strâmbă buzele lui Reyn. Îi convenea întorsătura pe care-o luau lucrurile. Dușmanii lui n-aveau decât să se bată între ei. După ce terminau, el avea să-i ia în primire pe supraviețuitori. Îi privi pe chalcedeni apropiindu-se fără să spună nimic, dar dorindu-le să izbândească.

Însă Grag Tenira înaintă dintr-un salt, strigând:

– Păzește-ți spatele, dragonule! La mine, Bingtown, la mine!

Apoi, în fruntea a nu mai mult de o mână de slujitori însângerați ai familiei sale, se repezi la chalcedeni, ca să apere dragonul.

Cu o iuțeală de șarpe, Tintaglia se întoarse către atacatorii săi. Își urlă furia și își agită aripile imense, fără să-i pese că astfel își dă de-a dura mai mulți apărători. Se năpusti spre chalcedeni cu botul larg deschis. Suflă către ei. Reyn nu putu să vadă mai

mult de-atât, însă rezultatul îl îngrozi. Luptătorii duri se îndepărtară de ea țipând ca niște copii. Cât ai clipi, toate chipurile erau pline de sânge. În secunda următoare, hainele și armurile de piele căzură, zdrențuite, de pe trupurile brăzdate de șiroaie roșii. Unii încercară să fugă, dar se poticniră după câțiva pași. Mai multe trupuri se rupseră în bucăți în timp ce se prăbușeau. Cei care fuseseră la cea mai mare distanță de dragon izbutiră să se retragă, împleticindu-se, înainte de a cădea la pământ urlând. Nici măcar țipetele nu persistară. După din ce în ce mai slabele lor bolboroseli, se așternu o liniște cumplită. Grag și oamenii lui rămaseră locului, neîndrăznind să se apropie de leșurile pline de sânge.

Reyn își simți măruntaiele tresăltând. Chalcedenii îi erau dușmani, mai răi decât câinii, nu meritau îndurare. Dar când vedeai orice soi de creatură murind cum muriseră ei, ți se frângea inima. Leșurile încă se mai descompuneau, își pierdeau treptat forma, lichefiindu-se. Un cap se rostogoli, desprins de șira spinării, și rămase răsucit pe-o parte în timp ce carnea i se scurgea de pe țeasta care se sfărâma. Tintaglia își întoarse capul imens ca să se uite la Reyn peste umăr. Ochii i se rotiră. Oare o amuza groaza lui? Cu o clipă în urmă, el îi spusese că nu-și mai prețuiește viața. Asta nu se schimbase, dar știa că orice altă moarte ar fi fost de preferat în locul celei la care tocmai fusese martor. Își adună curajul, hotărât să moară în tăcere.

N-ar fi putut spune de unde găsise Grag Tenira atâta îndrăzneală, dar el se opri, cutezător, între Reyn și dragon. Își înălță sabia și Tintaglia fremătă, ofensată. Pe urmă, negustorul din Bingtown se înclină adânc și își puse sabia la picioarele ei.

– Te voi sluji! se oferi. Curăță-ne portul de nemernicii ăștia și voi îndeplini orice însărcinare dorești.

Se uită în jur; neîndoielnic, privirea lui îi chema pe ceilalți să i se alăture. Câțiva se apropiară cu teamă, dar cei mai mulți rămaseră la distanță. Numai Selden înaintă cu încredere și se opri alături de Grag. Ochii strălucitori cu care se uita băiatul la dragon îl făceau pe Reyn să sufere. Băiatul era atât de tânăr și atât de amăgit de creatură! Se întrebă dacă tot așa păruse și el în ochii

mamei și ai fratelui său când le vorbise cu ardoare în favoarea creaturii. Se crispă amintindu-și. El eliberase creatura aia în lume și prețul nebuniei lui fusese Malta.

Tintaglia îl fulgeră pe Grag cu privirea, cântărindu-l.

– Crezi că sunt o slugă pe care-o plătești? Dragonii chiar au dispărut din lumea asta de atât de multă vreme? Voința unui dragon e mai presus de orice țel neînsemnat al oamenilor. Veți pune capăt acestei înfruntări și vă veți îndrepta toată atenția spre îndeplinirea dorințelor mele.

Selden vorbi înainte de a apuca Grag să răspundă.

– Odată ce am văzut miracolul furiei tale, preaputernico, cum ne-am mai putea dori să facem altceva? Ceilalți, cotropitorii, îți nesocotesc voința. Ai văzut cum au încercat să te atace, chiar înainte de a ști ce poruncești. Înfrânge-i și alungă-i de pe țărmurile noastre, regină măreț înaripată a văzduhului! Eliberează-ne mințile de ei, ca să le putem îndrepta nestingherite spre țelurile tale mai înalte.

Reyn se holbă la el. De unde scosese astfel de cuvinte? Și credea, oare, că un dragon putea fi manevrat cu atâta ușurință? Uimit, văzu capul uriaș al Tintagliei lăsându-se în jos, până ce ajunse cu nările în dreptul centurii băiatului. Îl înghionti ușor, făcându-l să se tragă înapoi clătinându-se.

– Limbă-dulce, crezi că mă poți amăgi? Crezi că vorbele mieroase mă pot convinge să muncesc ca un animal ca să vă îndepliniți țelurile?

În glasul ei se simțeau, deopotrivă, afecțiunea și sarcasmul.

Vocea copilărească a lui Selden se înălță, limpede și sinceră:

– Nu, stăpână a vântului, nu sper c-o să te amăgesc! Nici nu încerc să mă tocmesc cu tine! Te implor să ne faci această favoare, preaputernico, ca să ne putem gândi numai și numai la însărcinările pe care dorești să ni le încredințezi. Băiatul trase aer în piept: Nu suntem nimic mai mult decât creaturi mărunte, cu vieți scurte. Trebuie să ne plecăm umili în fața ta, căci astfel suntem făcuți. Iar mințile mărunte ne sunt la fel, pline de grijile noastre neînsemnate. Ajută-ne, regină strălucitoare, să ne alungăm

spaimele! Alungă năvălitorii de pe țărmul nostru, ca să-ți putem da ascultare cu minți netulburate!

Tintaglia își trase capul înapoi și urlă, încântată:

– Văd că ești al meu! Cred că așa trebuia să fie, căci ești atât de nevârstnic și te-ai aflat atât de aproape când mi s-au întins aripile pentru prima oară. Fie ca amintirile unei sute de menestreli Străbuni să-ți aparțină, micuțule, ca să mă poți sluji cum se cuvine. Iar acum plec, nu ca să vă fac vouă pe plac, ci ca să-mi arăt puterea.

Se săltă pe picioarele din spate, mai înaltă decât orice clădire, și se roti în loc, ca un cal de luptă. Reyn îi văzu pulpele puternice și se aruncă la pământ. O clipă mai târziu, îl biciui o rafală de aer și de praf săltat de vânt. Rămase întins până ce fâlfâirea aripilor albastru-argintii o avântară pe Tintaglia în văzduh. Apoi se ridică și se uită cu gura căscată la silueta dintr-odată minusculă de deasupra capului său. Avea impresia că are urechile înfundate cu cârpe. În vreme ce se holba, Grag îl prinse pe neașteptate de braț.

– Ce-a fost în capul tău de-ai sfidat-o în halul ăla? întrebă Negustorul. Apoi își înălță privirea cu venerație: E magnifică. Și e singura noastră șansă. Îi zâmbi larg lui Selden: Ai avut dreptate, flăcăule. Dragonii schimbă totul.

– Așa am crezut și eu cândva, răspunse Reyn, ursuz. Nu te lăsa fascinat de ea. E tot atât de amăgitoare pe cât e de frumoasă și n-are loc în inimă decât pentru propriile interese. Dacă ne plecăm în fața voinței ei, o să ne înrobească, la fel cum ne-ar fi înrobit chalcedenii.

– Te înșeli. Deși scund și firav, Selden părea să-l domine cu satisfacția lui: Dragonii nu i-au înrobit pe Străbuni și nu ne vor înrobi nici pe noi. Făpturi diferite pot trăi împreună în multe alte feluri, Reyn Khuprus.

Reyn se uită în jos, la băiat, clătinând din cap:

– De unde-ți vin toate ideile astea, copile? Și cuvintele cu care-ai izbutit s-o farmeci ca să ne lase în viață?

– Le visez, răspunse băiatul, cu nevinovăție. Când visez că zbor cu ea, știu cum își vorbește sie însăși. Regina văzduhului,

călăreața zorilor, magnifica. Îi vorbesc așa cum își vorbește. Numai așa poți discuta cu un dragon. Își încrucișă brațele pe pieptul îngust: Așa o curtez. Diferă foarte mult de felul în care vorbești tu cu sora mea?

Neașteptata reamintire a Maltei și a cuvintelor cu care obișnuia s-o flateze și s-o amăgească lingușind-o îi străpunse lui Reyn inima ca un pumnal. Dădu să-și întoarcă spatele către băiatul al cărui zâmbet era de nesuportat. Însă Selden îl prinse de braț:

– Tintaglia nu minte, îi spuse, cu glas scăzut. Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Reyn, cerându-i să dea dovadă de loialitate: Ne consideră prea neînsemnați ca să ne mintă. Crede-mă în privința asta! Dacă spune ea că Malta-i în viață, atunci chiar este. Sora mea o să se-ntoarcă la noi. Dar, ca să se întâmple asta, lasă-mă să te călăuzesc, așa cum mă las călăuzit de vise!

Din apropierea portului se auziră țipete. Pretutindeni în jurul lor, oameni căutau locuri de unde să vadă cât mai bine ce se petrecea. Reyn nu-și dorea nicidecum așa ceva. Chalcedeni sau nu, cei măcelăriți de dragon erau semenii săi. Auzi trosnet de grinzi masive care cedează. O altă corabie distrusă, fără îndoială.

– Pentru nemernicii ăia de-acum e prea târziu să mai fugă! exultă, cu sălbăticie, un luptător din apropiere.

Lângă el, alții intrară în aceeași stare de spirit.

– Uitați-vă cum se avântă spre cer. E, într-adevăr, regina văzduhului!

– O să ne curețe țărmul de împuțiții ăștia de chalcedeni!

– Ah! A strivit coca unei corăbii cu o singură lovitură de aripă!

Lângă Reyn, Grag își ridică brusc sabia. Oboseala părea să-l fi părăsit.

– La mine, Bingtown! S-avem grijă ca orice chalcedean ajuns viu pe plajă să nu rămână așa prea multă vreme!

O luă la fugă spre port și oamenii care se ascunseseră mai înainte printre ruine se grăbiră să-l urmeze, până ce Reyn și Selden rămaseră singuri în piața distrusă.

Băiatul oftă.

– Ar trebui să te duci repede s-aduni oameni din toate grupurile de locuitori ai orașului. Când o să negociem cu dragonul, o să fie bine să vorbim toți cu aceeași voce.

– Îmi imaginez că ai dreptate, răspunse Reyn, cu gândul în altă parte.

Își amintea propriile vise stranii din adolescență. Orașul îngropat îi apărea viu și plin de lumină, de muzică și de oameni, iar dragonul îi vorbea. Cei care petreceau mult timp acolo, jos, aveau uneori astfel de vise. Care însă soseau, cu siguranță, doar în somnul celor din Tărâmul Ploilor Sălbatice.

Pierdut în gânduri, Reyn se aplecă să frece cu degetul mare obrazul murdar de praf al băiatului. Și tresări, rămas fără cuvinte, când pe pometele lui Selden apăru un mic evantai de solzi argintii.

17

NEGOCIERI ÎN BINGTOWN

Acoperișul Sălii Negustorilor dispăruse, căci chalcedenii terminaseră de distrus ceea ce începuseră Negustorii Noi. Ronica își croi drum printre sfărâmăturile pline de funingine ale acoperișului prăbușit pe podea. Continuase să ardă mocnit și după ce se prăbușise, lăsând pe pereții de piatră dâre de funingine și de fum. Tapiseriile și steagurile care împodobiseră cândva sala, doar niște biete zdrențe carbonizate de-acum, mai stăteau încă atârnate. Deasupra rămăseseră câteva grinzi înnegrite de foc. Cerul după-amiezii amenința cu ploaia, privind în jos, dușmănos și plumburiu, către adunarea din clădirea fără acoperiș, însă Negustorii din Bingtown insistaseră cu încăpățânare să se întrunească în acel loc care nu-i mai putea adăposti. Era, se gândi Ronica, o dovadă grăitoare a legendarei dârzenii a Negustorilor.

Grinzile căzute fuseseră împinse într-o parte. Oamenii păşeau peste și pe lângă grămezile de moloz. Zgura trosnea sub tălpi și mirosul de cenușă umedă se înălța tot mai puternic pe măsură ce mulțimea se mișca de colo-colo. Focul care mistuise acoperișul cuprinsese și cea mai mare parte a meselor și a băncilor. Rămăseseră doar câteva scaune scorojite, dar niciunul nu-i părea Ronicăi destul de solid, încât să aibă încredere să se-așeze.

Se vădea și o stranie egalitate a tuturor celor prezenți, care stăteau umăr la umăr. Negustori din Bingtown, Negustori Noi, sclavi tatuați și pescari vânjoși, vânzători și servitori, stăteau cu toții alături de prietenii și de rudele lor.

Umpluseră sala. Cei care nu mai avuseseră loc stăteau afară, pe trepte, sau direct pe pământ, în grupuri. În ciuda originilor lor diferite, semănau bizar de mult unii cu alții. Pe toate fețele își puseseră pecetea șocul năvălirii chalcedenilor, necazurile pe care le aduseseră, ravagiile pe care le făcuseră. Luptele și focul fuseseră la fel pentru toți, de la negustorii bogați din Bingtown până la sclavii umili din bucătării. Aveau hainele pătate de funingine, de sânge sau, uneori, de amândouă. Mulți păreau neîngrijiți. Copiii se îngrămădeau în jurul părinților și vecinilor. Armele erau purtate la vedere. Vorbeau încet și îndeosebi despre dragon.

– A suflat spre ei, și s-au topit pur și simplu, ca lumânările sub flacără.

– A strivit în întregime coca unei corăbii cu o singură lovitură de coadă.

– Nici măcar chalcedenii nu merită să moară așa.

– Nu merită? Ba merită să moară oricum izbutim să-i ucidem.

– Dragonul e o binecuvântare trimisă de Sa să ne salveze. Ar trebui să pregătim ofrande de mulțumire.

Mulți nu scoteau nicio vorbă, doar fixau cu privirea podiumul de piatră, care supraviețuise ca să le ofere un loc mai înalt conducătorilor fiecărui grup.

Serilla era acolo, ca reprezentantă a Jamaillei, cu Roed Caern, radios, alături de ea. Când îl văzu pe podium, Ronica strânse din dinți, dar se strădui să nu se holbeze la el. Sperase că Serilla o s-o rupă cu el după necugetatul lui atac asupra Negustorilor Noi. Cum putea fi atât de proastă? Însoțitoarea stătea în picioare, cu capul plecat, cufundată în gânduri. Era îmbrăcată mult mai elegant decât oricine altcineva de pe podium, cu o robă lungă, catifelată, împodobită cu șnururi din mătase aurită încrucișate. Tivul i se mânjise de funingine și de cenușă. În ciuda mânecilor

lungi ale veşmântului şi a mantiei de lână groasă pe care o purta, stătea cu braţele încrucişate, de parcă i-ar fi fost frig.

Sparse Kelter şedea şi el pe podium, iar sângele de pe pânza aspră a bluzei lui de pescar nu era în ziua aceea sânge de peşte. Îl flanca o femeie ciolănoasă, cu tatuaje răsfirate pe obraz şi pe gât. Dujia, conducătoarea tatuaţilor, purta pantaloni zdrenţuiţi şi tunică peticită. Picioarele goale îi erau murdare. Un bandaj încropit în jurul părţii de sus a braţului spunea că fusese în miezul luptei.

Negustorii Devouchet, Conry şi Drur reprezentau Consiliul din Bingtown. Ronica nu ştia dacă erau singurii conducători ai Consiliului care supravieţuiseră sau singurii destul de curajoşi ca să-i nemulţumească pe Caern şi pe adepţii lui. Stăteau la ceva distanţă de Serilla şi de Roed. Măcar separarea asta era clară.

Mingsley se afla acolo din partea Negustorilor Noi. Vesta lui cu broderii bogate părea să fi suferit multe zile bune în şir. Stătea în partea opusă celei unde se afla sclava şi se ferea să-i întâlnească privirea. Ronica auzise că Dujia nu avusese o viaţă uşoară ca sclavă a lui Mingsley şi că el avea motive s-o ocolească.

Aşezat pe marginea podiumului, cu picioarele atârnându-i şi ciudat de calm, era nepotul ei, Selden. Îşi plimba privirea pe deasupra oamenilor de jos, părând preocupat. Numai Mingsley îndrăznise să-l întrebe cu ce drept stătea acolo. Băiatul se uitase drept în ochii lui şi îl asigurase:

– O să vorbesc în numele nostru, al tuturor, când o să vină dragonul. Şi, dacă o să fie nevoie, o să vă vorbesc vouă în numele dragonului. Trebuie să stau aici, să mă vadă deasupra mulţimii.

– Ce te face să crezi c-o să vină încoace? întrebase Mingsley.

Selden îi răspunsese cu un zâmbet nelumesc:

– Oh, o să vină! Nicio teamă! Clipise încet din ochi: Acum doarme, însă. Are burta plină.

Când nepotul său zâmbise, solzii argintii care-i traversau obrajii se ondulaseră şi străluciseră. Mingsley se holbase la el, apoi se îndepărtase. Ronica se temea că deja deslușea o licărire albastră sub crăpăturile buzelor băiatului. Cum fusese cu putinţă

să se schimbe atât de mult, atât de repede? Plăcerea nemăsurată pe care i-o făceau schimbările era, poate, la fel de uluitoare. Jani Khuprus, care reprezenta Tărâmul Ploilor Sălbatice, stătea în spatele lui, protectoare. Ronica se bucura că se află acolo, dar se întreba ce are de gând. Avea să-l ceară pe ultimul moștenitor al familiei Vestrit și să-l ia în Trehaug? Însă, dacă nu-l lua, ce loc și-ar mai fi găsit el în Bingtown?

Keffria stătea atât de aproape de podium, încât ar fi putut întinde mâna să-l atingă pe băiat. Dar n-o făcea. Fiica Ronicăi fusese tăcută de când li-l aduse Reyn pe Selden. Se uitase la dârele de solzi argintii de pe pometii fiului ei, dar nu le atinsese. Selden o înștiințase, vesel, că Malta trăiește, pentru că așa spusese dragonul. Când Keffria nu-i răspunsese, o prinsese de braț, ca și cum ar fi vrut s-o trezească din somn.

– Mamă, nu mai fi tristă! Tintaglia ne-o poate aduce pe Malta înapoi. Știu că poate.

– Voi aștepta s-o aducă, răspunse Keffria, cu voce pierită.

Atât și nimic mai mult. Acum se uita în sus, la fiul său, ca o fantomă, de parcă solzii care-l marcau l-ar fi scos din lumea ei.

Imediat dincolo de Keffria stătea Reyn Khuprus. Ca și Jani, nici el nu mai purta acum văl. Din când în când, Ronica vedea oameni întorcându-și capetele ca să se holbeze la reprezentanții Tărâmului Ploilor Sălbatice, dar amândoi erau prea preocupați ca să se simtă ofensați. Reyn era adâncit într-o discuție cu Grag Tenira. Păreau să nu fie de aceeași părere, se contraziceau în limitele curteniei, dar cu ardoare. Ronica spera că nu se vor certa în acea seară. Bingtownul avea nevoie de ceva cât mai apropiat de unitate.

Privirea Ronicăi se plimbă prin mulțimea atât de diversă. Zâmbi în sinea ei, cu amărăciune. Selden era încă nepotul ei; în ciuda solzilor, rămânea un Vestrit. Poate că schimbările de pe fața lui n-aveau să fie considerate un stigmat într-o mai mare măsură decât tatuajele pe care, în noul Bingtown, alții aveau să le poarte fără să se rușineze. Una dintre corăbiile lăsate de dragon fără catarge fusese plină cu captivi din oraș. O parte fuseseră

deja tatuați cu forța, purtau pe fețe blazoanele celor care îi capturaseră, pentru ca, după sosirea în Chalced, fiecare jefuitor să-și primească partea cuvenită. Chalcedenii abandonaseră corăbiile fără catarge și încercaseră să scape fugind la bordul galerelor, dar Ronica bănuia că nu izbutise niciunul. Oamenii din Bingtown își salvaseră rudele ajungând cu o plută improvizată până la vasul înclinat, în vreme ce dragonul își urmărea prada chalcedeană. Mulți dintre cei care nu se așteptaseră să poarte vreodată un tatuaj de sclav îl aveau acum, și printre ei se numărau și câțiva Negustori Noi. Ronica bănuia că reacția lor va fi o schimbare a principiilor.

Mulțimea se agita, neliniștită. După ce se întorsese de la vânătoarea de chalcedeni, Tintaglia le poruncise conducătorilor lor să se-adune, fiindcă avea să negocieze în curând cu ei. Atunci soarele fusese sus. Acum noaptea amenința să se înstăpânească pe deplin și ea încă nu se reîntorsese. Ronica își îndreptă privirea spre podium. Era interesant de văzut cine va încerca să facă ordine și pe cine o să urmeze mulțimea.

Se aștepta ca Serilla să se folosească de autoritatea pe care pretindea că i-o încredințase Satrapul, însă în partea din față a podiumului veni Negustorul Devouchet. Își înălță brațele și mulțimea amuți:

– Ne-am adunat aici, în Sala Negustorilor din Bingtown. Deoarece Negustorul Dwicker a fost asasinat, trec eu pe poziția de conducător al Consiliului Negustorilor. Îmi revendic dreptul de a vorbi primul.

Scrută adunarea, așteptându-se să se opună cineva, dar toată lumea păstră tăcerea.

Începu declarând ceea ce era evident:

– Ne-am adunat aici, noi, toți locuitorii Bingtownului, ca să hotărâm ce e de făcut în privința femelei dragon care a coborât în mijlocul nostru.

Era o introducere inspirată, se gândi Ronica. Devouchet nu spusese nimic despre neînțelegerile din pricina cărora începuse lupta din oraș. Îi făcuse să-și îndrepte atenția, toți ca unul, către dragon.

– A alungat flota chalcedeană din portul nostru și a nimicit mai multe bande de jefuitori. Deocamdată a dispărut de pe cerul nostru, dar a spus că se va întoarce curând. Înainte de asta, trebuie să hotărâm cum ne purtăm cu ea. Ne-a eliberat portul. Ce suntem pregătiți să-i oferim în schimb?

Se opri ca să-și tragă răsuflarea. O mare greșeală, fiindcă o sută de glasuri se ridicară, fiecare cu câte un alt răspuns.

– Nimic. Nu-i datorăm nimic! strigă un bărbat furios.

Iar un altul își făcu auzită părerea:

– Fiul Negustorului Tenira a încheiat deja un târg cu ea. I-a spus că, dacă îi alungă pe chalcedeni, o ajutăm îndeplinind însărcinarea despre care a vorbit. Consider că așa e corect. Își calcă vreun negustor din Bingtown vreodată cuvântul, chiar dacă i l-a dat unui dragon?

– Ar trebui să aducem ofrande. Dragonul ne-a eliberat. Să-i mulțumim lui Sa fiindcă ne-a trimis un asemenea apărător.

– Eu nu sunt negustor! Nici fratele meu nu e, și nu ne simțim obligați să facem ce a făgăduit altcineva!

– Omorâm dragonul. Toate legendele povestesc despre trădările și despre cruzimea semenilor lui. Ar trebui să ne pregătim apărarea, nu să stăm de vorbă.

– Liniște! strigă Mingsley, înaintând ca s-ajungă umăr la umăr cu Devouchet.

Era un bărbat robust, dar puterea vocii lui o surprinse totuși pe Ronica. În timp ce-și rotea privirea pe deasupra mulțimii, ea îi văzu albul ochilor dați peste cap. Și înțelese că era mort de frică.

– N-avem timp de ciorovăială. Trebuie să cădem repede cu toții de acord. Când se va întoarce dragonul, trebuie să-l întâmpinăm ca un popor unit. Ar fi o greșeală să-i opunem rezistență. Ați văzut ce le-a făcut corăbiilor și oamenilor ălora. Trebuie să cădem la pace, dacă sperăm să nu avem aceeași soartă.

– Poate că unii merită soarta chalcedenilor, sublinie Roed Caern, cu asprime, făcându-și loc și înaintând pentru a se opri amenințător de aproape de negustorul vânjos. Când se întoarse

către mulțime, Mingsley se îndepărtă de el: Mai devreme, am auzit ceva spus foarte clar. Un negustor a făcut deja o înțelegere cu dragonul. Dragonul e al nostru! Le aparține Negustorilor din Bingtown. Vom respecta înțelegerea noi, Negustorii din Bingtown, fără ajutorul niciunuia dintre străinii care-au încercat să pună mâna pe orașul nostru. Cu dragonul de partea sa, Bingtown nu poate doar să-i alunge pe mizerabilii chalcedeni înapoi în țara lor, ci și să-i gonească pe Negustorii Noi, cu tot cu sclavii lor hoți. Satrapul e mort. Nu ne putem bizui pe ajutorul Jamaillei. Negustori din Bingtown, uitați-vă în jur! Stăm în sala noastră ajunsă o ruină, în orașul nostru devastat. Cum am ajuns aici? Suportându-i printre noi pe lacomii Negustori Noi, care au venit aici încălcând înțelegerea din Hrisov, ca să ne jefuiască ținutul și să ne sărăcească!

Se uită la Mingsley cu buzele arcuite într-un rânjet plin de ură. Apoi, cu ochii mijiți, sugeră:

– Cum ne putem plăti dragonul? Cu carne. Să-l lăsăm să ne scape de *toți* veneticii.

Ceea ce se întâmplă pe urmă șocă pe toată lumea. Exact când murmurele celor scandalizați de cuvintele lui Roed se uneau într-un strigăt, Însoțitoarea Serilla înaintă cu hotărâre. Când tânărul se întoarse, surprins, spre ea, își propti mâna mică în pieptul lui. Cu un efort neașteptat, care-i dezveli dinții, îl împinse de pe podium, cu spatele înainte. Urmă o scurtă cădere – pe care Roed ar fi putut s-o evite printr-o săritură ușor de făcut, dacă n-ar fi fost luat prin surprindere. Așa că se prăbuși cu un țipăt, dând din brațe. Ronica auzi un pocnet strident când capul lui se izbi de podea, apoi un urlet de durere. Un cerc de bărbați i se închise în jur. Urmă învălmășeala unei lupte scurte.

– Plecați de lângă el! strigă Serilla și, pentru o clipă năucitoare, Ronica avu impresia că îi ia apărarea lui Roed. Împrăștiați-vă sau o să-i împărtășiți soarta!

Așa cum dispare un firicel de apă în nisip, cei câțiva care încercaseră să-l ajute pe Roed se retraseră și se pierdură brusc în mulțime. Rămase doar el, imobilizat de cei care-l prinseseră, cu

un braț răsucit la spate. Strângea din dinți ca să-și stăpânească durerea, dar izbuti să scuipe o înjurătură la adresa Serillei. Cei care-l țineau erau Negustori – și Vechi, și Noi. La un semn din cap al Însoțitoarei, îl scoaseră cu forța din Sală. Uitându-se în urma lui, Ronica se întrebă ce voiau să facă, de fapt, cu el.

Însoțitoarea Serilla își înălță capul cu o zvâcnire neașteptată. Ronica îi văzu pentru prima oară fața luminată parcă de forța unui spirit. Nu aruncă nici măcar o singură privire în urma bărbatului pe care îl detronase când declară, cu voce puternică:

– Nu-i mai putem suporta nici pe Roed Caern, nici pe oricine altcineva gândește ca el! Caută să semene discordia, acum, când ceea ce ne trebuie e unitatea. Vorbește împotriva autorității Satrapiei, de parcă ar fi pierit odată cu Satrapul Cosgo. Știți că nu e așa! Ascultați-mă, oameni din Bingtown! Acum nu contează dacă Satrapul trăiește sau nu. Contează că m-a lăsat aici în locul lui, împuternicindu-mă să iau pe umerii mei povara conducerii dacă el ar pieri. N-am să-l dezamăgesc nici pe el, nici pe supușii lui. Orice altceva ați fi, cu toții, rămâneți supuși ai Satrapului și Satrapia vă conduce. Cel puțin în privința asta puteți fi egali și uniți. Se întrerupse și își lăsă privirea să se îndrepte, pe rând, către toți cei care împărțeau podiumul cu ea: Aici nu e nevoie de niciunul dintre voi. Sunt capabilă să vă fiu tuturor purtător de cuvânt. Mai mult decât atât, oricare ar fi tratatul pe care-l voi încheia cu dragonul, vă va privi pe toți, în aceeași măsură. Nu e cel mai bine așa? Să lăsați pe cineva fără nicio legătură personală cu Bingtownul să vorbească, impersonal, în numele vostru, al tuturor?

Aproape că izbuti. După Roed, spusele ei păreau rezonabile. Ronica Vestrit văzu cum oamenii se priveau. Pe urmă, din partea opusă a podiumului, se auzi glasul Dujiei:

– Vorbesc în numele tuturor tatuaților când spun că ne-am săturat de „egalitatea" oferită nouă de Satrap. Acum o să ne făurim propria egalitate, ca locuitori ai Bingtownului, nu ca supuși ai Jamaillei. Vom avea și noi ceva de spus despre făgăduiala făcută

acestui dragon. Prea multă vreme au dispus alții de munca și de viețile noastre. N-o mai îngăduim așa ceva de-acum înainte.

– M-am temut de asta, se amestecă Mingsley. Îndreptă către femeia tatuată un deget tremurător: Voi, sclavii, veți strica totul. Nu vă interesează decât răzbunarea. Nu mă-ndoiesc că veți face tot ce se poate ca să sfidați dragonul, atrăgându-i mânia asupra stăpânilor voștri. Dar, când se va sfârși totul, chiar dacă toți Negustorii Noi care vă sunt stăpâni vor trebui să moară, veți fi aceiași oameni care sunteți astăzi. Nu sunteți în stare să vă conduceți singuri. Ați uitat ce-nseamnă să fii răspunzător. Dovada e purtarea voastră, începând din clipa când v-ați trădat stăpânii de drept și ați renunțat la regulile lor. Ați redevenit ceea ce ați fost înainte de a ajunge sub controlul stăpânilor voștri. Uită-te la tine, Dujia. Ai fost mai întâi hoață și apoi sclavă. Ți-ai meritat soarta. Tu ți-ai ales viața. Ar fi trebuit s-o accepți. Un stăpân după altul au descoperit că ești hoață și mincinoasă, până ce harta celor pe care i-ai slujit ți s-a întins pe toată fața și pe gât. Nici măcar n-ar trebui să fii aici, sus, cerând dreptul de a vorbi. Oameni buni din Bingtown, sclavii nu sunt o categorie separată, nu poartă decât stigmatele fărădelegilor lor. La fel de bine le-ați putea da curvelor sau hoților de buzunare dreptul să aibă un cuvânt de spus aici. S-o ascultăm pe Serilla! Suntem cu toții jamaillieni, și Negustorii Vechi, și cei Noi, și ar trebui să fim cu toții mulțumiți respectând un legământ pecetluit de cuvântul Satrapului. Vorbesc în numele Negustorilor Noi când spun că sunt de acord să negocieze Însoțitoarea Serilla cu dragonul pentru noi toți.

Serilla își îndreptă semeață spatele. Zâmbi, părând sinceră. Se uită pe lângă Mingsley, ca s-o cuprindă și pe Dujia în zâmbetul ei.

– Ca reprezentantă a Satrapului, firește că voi negocia în numele vostru. Al tuturor. Negustorul Nou Mingsley nu și-a chibzuit bine cuvintele. A uitat că o parte din locuitorii Bingtownului poartă acum tatuajul de sclav, deși singura lor vină e faptul c-au fost capturați de chalcedeni? Pentru ca Bingtownul să supraviețuiască și să prospere, trebuie să se-ntoarcă la vechile sale rădăcini.

După cum stă scris în Hrisovul său, e un loc unde proscrișii ambițioși își pot făuri un nou cămin și o nouă viață. Râse scurt, dezarmant: Lăsată aici să folosesc puterea Satrapului, sunt și eu un soi de surghiunită. N-o să mă-ntorc niciodată în Jamaillia. Ca și voi, trebuie să devin o cetățeană a Bingtownului, să-mi croiesc aici o viață nouă. Uitați-vă la mine! Considerați că întruchipez tot ce înseamnă Bingtownul. Haideți! îi îndemnă, cu blândețe. Își roti privirea, cuprinzând toată mulțimea: Acceptați-mă! Lăsați-mă să vorbesc pentru voi toți și să închei o înțelegere făcând un legământ pentru noi toți!

Jani Khuprus clătină din cap cu părere de rău când înaintă ca să-și ceară dreptul la cuvânt:

– Unii dintre noi nu suntem mulțumiți de un legământ pecetluit, pentru noi, de cuvântul Satrapului sau de al oricui altcuiva în afară de al nostru. Vorbesc în numele locuitorilor Tărâmului Ploilor Sălbatice. Ce a făcut Jamaillia vreodată pentru noi, în afară de a ne limita negoțul și de a ne fura jumătate din câștig? Nu, Însoțitoare Serilla! Mie nu-mi ești însoțitoare. Fă, în numele Jamaillei, orice legământ vrei, dar Tărâmul Ploilor Sălbatice nu vă mai acceptă jugul! Despre dragonul ăsta știm mai multe decât tine. Nu te lăsăm să negociezi viețile noastre ca să-l împaci. Poporul meu m-a împuternicit să vorbesc în numele lui, și asta o să fac. N-am dreptul să las ca vocile alor mei să fie acoperite de a ta.

Jani se uită în jos, ca să schimbe o privire cu Reyn.

Ronica simți că amândoi se pregătiseră pentru acel moment.

Reyn vorbi de jos, din sală:

– Țineți cont de spusele ei! În femela dragon nu se poate avea încredere. Controlați-vă simțurile, ca să nu fie vrăjite de farmecul său și nu vă lăsați inimile cucerite de cuvintele ei meșteșugite! Vă vorbesc ca unul care-a fost amăgit de ea vreme îndelungată și a plătit pentru asta cu o pierdere grea, dureroasă. Te simți ispitit să-i privești frumusețea și s-o crezi o făptură miraculoasă și înțeleaptă, venită din legende ca să ne salveze. Nu fiți atât de naivi! O să ne facă să credem că ne e superioară, că e cuceritoarea și conducătoarea noastră pur și simplu doar fiindcă există.

Nu e mai bună decât noi, iar eu am, în adâncul inimii, convingerea că, de fapt, nu e decât un animal viclean, înzestrat cu darul vorbirii. Reyn își ridică vocea, ca să fie auzit de toată lumea: Ni s-a spus că acum doarme, cu burta plină. Îndrăznește vreunul dintre noi să-ntrebe cu ce și-a umplut-o? Cu ce carne s-a hrănit? În timp ce ascultătorii îi rumegau spusele, adăugă: Mulți dintre noi ar prefera să moară decât să mai fie sclavi. Ei bine, eu aș prefera să mor decât să fiu sclavul sau mâncarea ei.

Lumea se întunecă brusc. O clipă mai târziu, o răbufnire de aer cald, duhnind a șarpe, trecu pe deasupra mulțimii. Se auziră țipete de groază și de furie în vreme ce mulțimea adunată simțea spaima intrându-i în oase sub umbra dragonului. Unii căutară instinctiv să se adăpostească lângă pereți, pe când alții încercară să se-ascundă în mijlocul gloatei. Apoi, după ce umbra trecu și reapăru lumina palidă a serii, Ronica simți creatura coborând în curtea Sălii. Izbitura greutății ei călători prin dalele pavajului și făcu să se cutremure pereții clădirii. Deși ușile erau prea înguste ca să poată intra dragonul, Ronica se întrebă dacă pereții masivi, de piatră, pot face față atacului său. O clipă mai târziu, creatura se ridică pe picioarele din spate; ghearele picioarelor din față i se proptiră pe coama zidului. Capul cât o căruță, susținut de gâtul ei șerpesc, se uită în jos, la ei toți. Pufni, iar aerul țâșnit din nările ei îl făcu pe Reyn Khuprus să se clatine.

– Vasăzică, sunt un animal destul de viclean ca să vorbească, nu-i așa? Și ție ce titlu îți dai, omule? Cu bruma ta de ani și cu amintirile tale trunchiate, cum poți pretinde că ești egalul meu?

Toată lumea se retrase, îndesându-se în cei de alături, ca să lase liber locul din jurul celui care o nemulțumise pe Tintaglia. Chiar și negociatorii de pe podium își ridicară brațele, apărându-și fețele, temându-se să nu fie pedepsiți odată cu Reyn. Toată lumea aștepta să-l vadă murind.

O mișcare îi smulse Ronicăi un icnet: Selden sărise cu ușurință de pe marginea podiumului. Se așeză astfel încât să fie văzut de femela dragon, apoi își strecură curajos trupușorul între Reyn și privirea ei furioasă. O salută pe Tintaglia cu o plecăciune măgulitoare:

– Bine-ai venit, regină strălucitoare!

Toți ochii se îndreptară către el.

– Ne-am adunat aici, cum ne-ai poruncit, continuă băiatul. Am așteptat întoarcerea ta, stăpână a văzduhului, ca să putem afla ce însărcinare dorești să îndeplinim.

– Ah! Văd!

Tintaglia își înălță capul, ca să cuprindă cu privirea toată mulțimea. Urmă un tremur general, o încercare de retragere, o nedorită îngenunchere în fața ei.

– Așadar, nu v-ați adunat ca să uneltiți împotriva mea?

– Nimeni nu s-a gândit cu adevărat la așa ceva! Selden mințea cu îndrăzneală. Nu suntem decât niște simpli oameni, dar nu suntem proști. Care dintre noi s-ar gândi să sfideze puterea învești mântată în solzii tăi grandioși? De multe ori ne-am povestit unii altora cutezătoarele tale fapte de azi. Am auzit cu toții de răsuflarea ta înfricoșătoare, de vântul stârnit de aripile tale și de forța cozii tale. Cu toții recunoaștem că, fără superba ta putere, dușmanii ne-ar fi înfrânt. Gândește-te cât de tristă ar fi fost pentru noi ziua de azi, căci ei ar fi avut onoarea să te slujească în locul nostru!

Cui i se adresa? se întrebă Ronica. O lingușea doar pe femela dragon sau cuvintele lui aveau menirea să-i amintească mulțimii adunate că alți oameni ar fi putut servi la fel de bine intereselor Tintagliei? Locuitorii Bingtownului puteau fi înlocuiți cu ușurință. Poate că singura cale de supraviețuire era să pretindă că o slujesc de bunăvoie.

Ca răspuns la măgulirile lui Selden, ochii Tintagliei se rostogoliră cu căldură. Ronica se uită în vârtejul din adâncul lor și se simți atrasă de ea. Era, într-adevăr, magnifică! Suprapunerea solzilor de pe fața ei îi amintea de verigile mlădioase ale lanțului unei bijuterii de mare finețe. În vreme ce studia mulțimea adunată, capul Tintagliei se întorcea dintr-o parte într-alta, legănându-se ușor. Ronica se simți captivată de acea mișcare, fără să fie în stare să-și îndrepte atenția spre altceva. Femela dragon era, deopotrivă, argintie și albastră; fiecare mișcare îi aducea pe solzi

ambele culori. Gâtul ei îndoit era grațios ca o lebădă. Ronica dorea cu înfrigurare s-o atingă, să vadă dacă pielea solzoasă, lin unduitoare, îi era rece sau caldă. În jurul ei, toată lumea se apropia încet de Tintaglia, vrăjită de frumusețea ei. Ronica își simți toată încordarea pierind. Se simțea încă obosită, dar era o oboseală plăcută, ca ușoara durere a mușchilor la sfârșitul unei zile petrecute cu folos.

– Ceea ce vă cer e simplu, spuse dragonul, cu voce suavă. Oamenii au fost întotdeauna constructori și săpători. Vă stă în fire să modelați natura ca să v-atingeți scopurile. De data asta o s-o modelați ca să folosească nevoilor mele. Pe valea Fluviului Ploilor Sălbatice există un loc unde apa e prea puțin adâncă. Vreau să mergeți acolo și s-o adânciți destul mult pentru ca un șarpe de mare să poată trece. Atâta tot. Înțelegeți?

Întrebarea păru să se piardă în tăcerea mulțimii. Oamenii vorbeau între ei în șoaptă, plăcut surprinși. Doar atât cerea ea, ceva atât de simplu?

Pe urmă, din partea din spate, un bărbat strigă o întrebare:

– De ce? De ce trebuie să poată ajunge șerpii în susul Fluviului Ploilor Sălbatice?

– Șerpii sunt puii dragonilor, îl lămuri Tintaglia, calmă. Trebuie s-ajungă în susul fluviului, într-un loc anume, să-și țească coconi ca să poată deveni dragoni adevărați. Cândva exista, în apropiere de Trehaug, un loc unde puteau ieși pe uscat, însă mlaștina a înghițit acel mal cald și nisipos. În susul fluviului încă se mai găsește un teren care poate fi de folos. Dacă șerpii pot ajunge acolo. Pentru o clipă, își roti ochii, gânditoare: Cât vor sta în coconi, vor avea nevoie de pază. Va trebui să-i apărați de prădători în lunile de iarnă, cât se preschimbă. Odinioară, Strămunii își împărțeau însărcinarea asta cu dragonii. Și-au construit orașele în apropierea locurilor noastre pentru făurirea coconilor, ca să-i poată păzi mai bine până ce primăvara aducea acea lumină a soarelui de care e nevoie ca să ieșim din înveliș. Dacă n-ar fi existat un oraș al lor alături de locul unde se afla

coconul meu, n-aș fi fost salvată. Puteți construi acolo unde au trăit cândva Străbunii.

– În Tărâmul Ploilor Sălbatice? întrebă cineva, cu neîncredere și groază. Apa e acidă; nu poți bea decât apă de ploaie. Pământul se cutremură cu regularitate. Cei care locuiesc prea mult acolo înnebunesc. Copiii lor se nasc morți sau diformi, iar, pe măsură ce îmbătrânesc, trupurile le devin monstruoase. O știm cu toții.

Din gâtlejul dragonului se auzi un sunet straniu. Ronicăi i se încordară toți mușchii până când își dădu seama ce era. Un hohot de râs.

– Oamenii pot trăi în apropierea Fluviului Ploilor Sălbatice. Trehaug e dovada. Dar înainte de Trehaug, cu mult înainte, pe malurile fluviului au existat orașe magnifice. Ar putea exista din nou. O să v-arăt cum poate fi făcută apa bună de băut. Pământul s-a împuținat; trebuie să trăiți în copaci, ca în Trehaug; în privința asta nu e nimic de făcut.

Ronica simți, în propria minte, furnicături bizare. Clipi cu iuțeală. Ceva... ah! Se schimbase ceva. Tintaglia își îndreptase privirea către o altă parte a adunării. Ea se simți din nou mai vioaie. Se hotărî să fie mai prudentă când începea dragonul să-și rotească privirea.

Jani Khuprus vorbi de pe podium. Vocea îi tremura în timp ce cuteza să i se adreseze Tintagliei, dar din cuvintele sale răzbătea o hotărâre nestrămutată:

– Oamenii pot, într-adevăr, trăi în Tărâmul Ploilor Sălbatice. Dar nu fără să plătească un preț și nu fără dibăcie. Noi o dovedim. Tărâmul Ploilor Sălbatice le aparține negustorilor de acolo. N-o să-ngăduim să ne fie luat. Se întrerupse și răsuflă sacadat: Nimeni altcineva nu știe cum să supraviețuiască lângă fluviu, cum să trăiască în copaci, cum să reziste în anotimpurile nebuniei. Orașul îngropat în care săpam ca să scoatem la lumină obiecte pentru negoț e pierdut acum pentru noi. Trebuie să găsim alte moduri de a ne câștiga traiul. Însă, Tărâmul Ploilor Sălbatice e oricum căminul nostru. Nu i-l predăm nimănui.

– Atunci voi trebuie să faceți de pază iarna, îi răspunse dragonul, cu voce suavă. Își lăsă capul într-o parte: Sunteți mai potriviți pentru însărcinarea asta decât vă dați seama.

Jani se strădui vizibil să-și pună în glas toată hotărârea:

– Probabil c-o putem face. Se uită în jur, la oamenii adunați: Să fie aprinse torțe! porunci, cu o nouă încredere în sine. Stabilirea amănuntelor ne-ar putea lua ceva vreme.

– Dar, cu siguranță, nu prea multă, o preveni Tintaglia, pe un ton melodios.

Jani nu se lăsă intimidată:

– Nu-i o însărcinare pentru o mână de oameni cu lopeți. Constructorii școliți și muncitorii din Bingtown vor trebui să ne-ajute să adâncim albia fluviului. Va fi nevoie de planuri și de mulți lucrători. Populația din Trehaug s-ar putea să nu fie destul de numeroasă ca să poată duce însărcinarea asta la bun sfârșit fără ajutor.

Vocea lui Jani deveni mai sigură și căpătă cadența unui negociator. Făcea ceva la care se pricepea foarte bine:

– Vom avea tot felul de greutăți, firește, însă suntem deprinși cu viața dură din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Muncitorii vor trebui hrăniți și adăpostiți. Va trebui s-aducem provizii și pentru asta vom avea nevoie de corăbiile noastre vii, cum e *Kendry*, care ne-a fost luat. Desigur c-o să ne-ajuți să-l redobândim, nu-i așa? Și să-i împiedicăm pe chalcedeni să blocheze gura fluviului, pentru ca proviziile să poată ajunge la noi nestingherite.

Dragonul își mijì ușor ochii.

– Desigur, răspunse, cu voce ușor crispată. O să fiți, cu siguranță, mulțumiți.

În Sala fără acoperiș se aprindeau torțe. Strălucirea lor nu izbutea decât să facă mai întunecos cerul nopții. Frigul se înstăpânea printre oamenii adunați. Răsuflarea li se deslușea în lumină și se apropiau tot mai mult unii de alții, căutând căldura altor trupuri. Noaptea începea să soarbă căldura din timpul scurt al zilei, dar nimeni nu se gândea să plece. Bingtownul avea negocierea în sânge și era vorba de o înțelegere prea importantă ca să

nu fii de față la încheierea ei. Afară, vocea ridicată a unui bărbat le spunea celor adunați acolo cum mergea tocmeala.

Jani se încruntă:

– Va trebui să construim un al doilea oraș, în apropierea „locului de făurire a coconilor" din susul fluviului. Va fi nevoie de timp.

– Timp nu avem, o înștiință Tintaglia, nerăbdătoare. E cel mai important să-nceapă munca asta cât mai curând, înainte de a mai muri și alți șerpi.

Jani ridică din umeri, pentru a-și arăta neajutorarea:

– Dacă e nevoie să ne grăbim, atunci ne trebuie și mai mulți muncitori. Va trebui să-i aducem chiar și din Jamaillia. Va trebui să-i plătim. De unde vom lua bani?

– Bani? Plată? întrebă dragonul, înfuriindu-se.

De la marginea podiumului, Dujia înaintă brusc și se opri lângă Jani.

– Nu e nevoie s-aduceți muncitori din Jamaillia. Oamenii mei sunt aici. Tatuații au fost aduși în Bingtown ca să lucreze fără niciun fel de plată. Unii dintre noi vor fi dornici să meargă în susul fluviului să facă munca asta, nu pentru bani, ci pentru șansa de a avea o casă și un viitor care să ne aparțină. Pentru început, dați-ne mâncare și adăpost. Vom munci ca să ne adunăm propria avere.

Jani se întoarse spre ea. Pe față îi strălucea o nemaipomenită speranță. Vorbi clar și răspicat, înșiruind condițiile încheierii unei înțelegeri.

– Ca să veniți în Țărâmul Ploilor Sălbatice, trebuie să deveniți de-ai noștri. N-o să vă mai puteți separa de noi.

Se uită în adâncul ochilor Dujiei, dar femeia tatuată nu-și feri privirea, nu și-o desprinse de solzii lui Jani și de ușoara strălucire a ochilor ei. Jani îi zâmbi. Apoi cuprinse brusc cu privirea întreaga adunare. Părea să-i vadă pe tatuați cu totul altfel.

– Copiii voștri își vor lua bărbați și neveste din rândurile noastre. Nepoții voștri vor face parte din stirpea noastră. După ce veți ajunge în Țărâmul Ploilor Sălbatice, nu va mai exista cale

de întoarcere. Nu puteți rămâne o populație aparte, cu un alt mod de trai. Și n-avem o viață ușoară. Mulți vor muri. Înțelegi ce ofertă ne faci?

Dujia își drese glasul. Când Jani se uită din nou la ea, îi susținu privirea.

– Ai spus că va trebui să devenim de-ai voștri. Voi vă spuneți „Negustori din Tărâmul Ploilor Sălbatice". Asta vom fi și noi? Negustori? Cu toate drepturile celorlalți Negustori?

– Oricine se căsătorește cu cineva dintr-o familie de Negustori din Tărâmul Ploilor Sălbatice devine Negustor din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Uniți-vă familiile cu ale noastre prin căsătorii, și familiile voastre vor deveni ale noastre.

– Casele noastre ne vor aparține? Tot ce vom câștiga va fi al nostru?

– Firește.

Dujia privi mulțimea. Ochii i se opriră asupra grupurilor de tatuați.

– Asta mi-ați spus că vreți. Case și posesiuni pe care să le puteți lăsa moștenire. Trai pe picior de egalitate cu vecinii. Oamenii din Tărâmul Ploilor Sălbatice ne oferă așa ceva. Ne-au prevenit, sincer, în privința greutăților care se vor ivi. Eu am vorbit pentru voi, dar fiecare trebuie să hotărască singur.

– Și dacă nu vrem să mergem în Tărâmul Ploilor Sălbatice? strigă o voce de undeva, dintre tatuați. Atunci ce-o să urmeze?

Serilla făcu un pas înainte:

– Vă vorbesc cu autoritatea Satrapiei. De acum înainte, în Bingtown nu vor mai exista sclavi. Tatuații sunt tatuați; atât și nimic mai mult. Dacă i-aș ridica, punându-i pe picior de egalitate cu negustorii, aș încălca înțelegerea consfințită prin Hrisovul original al primilor coloniști. Nu o pot face. Dar pot hotărî ca, de azi înainte, respectând legile originale din Bingtown, Satrapia nu mai recunoaște nici sclavia, nici pretențiile proprietarilor de sclavi din Bingtown. Își lăsă vocea să coboare în mod spectaculos: Tatuaților, sunteți liberi.

– Am fost întotdeauna, strigă cineva din mulțime, stricându-i Însoțitoarei clipa de glorie.

Mingsley făcu o ultimă încercare de salvare a muncii forțate în folosul breslei sale.

– Însă servitorii cu hrisov sunt, cu siguranță, cu totul altceva, nu?

I se ceru să tacă, nu doar din mulțime, ci și printr-un răget al dragonului.

– Ajunge! Rezolvați-vă problemele astea mărunte în timpul vostru! Mie puțin îmi pasă cum vă colorați fețele și cum vă spuneți, atâta timp cât ceea ce v-am cerut se face. Se uită la Jani Khuprus: Poți lua din Bingtown constructori școliți și întocmitori de planuri. Ai muncitori. O să mă-nalț mâine să-l eliberez pe *Kendry* și să găsesc alte corăbii vii pe care să vi le trimit. Făgăduiesc c-o să am grijă să nu las corăbii dușmane în apele dintre Trehaug și Bingtown câtă vreme faceți munca asta. Acum ne-am pus, cu siguranță, de acord.

Cerul era negru. Dragonul era o unică strălucite în argintiu și albastru. Capul i se clătina ușor deasupra oamenilor, ca și cum le-ar fi așteptat încuviințarea. Lumina pâlpâitoare a torțelor îi mângâia contururile fabuloase. Ronica se simțea ca într-o poveste mirifică, martoră la înfăptuirea unui mare miracol. Probleme mărunte încă nerezolvate păreau, deodată, nedemne de luat în discuție. Nu le spusese Tintaglia că sunt creaturi cu viață scurtă? Cu siguranță că nimic din ceea ce se întâmpla în mica pâlpâire a timpului ocupat de ei n-avea aproape nicio importanță. Ajutorul dat Tintagliei ca să readucă dragonii pe pământ era o cale de a se asigura că viețile lor au înrâurit într-o oarecare măsură lumea, sporindu-i măreția.

Un suspin aprobator trecu prin mulțime. Aprobă și Ronica, dând încet din cap.

– Malta, spuse încet Keffria, de lângă ea.

Cuvântul o tulbură. În Sală se așternuse o asemenea liniște încât sunetul păru o pietricică aruncată în apa neclintită a unei

bălți. Câteva capete se întoarseră spre ele. Fiica ei trase adânc aer în piept și rosti numele mai tare:

– Malta!

Dragonul se răsuci să le privească și ceea ce i se citea în ochi nu era mulțumire.

– Ce-i? întrebă.

Keffria se apropie de dragon, pășind cu dușmănie.

– Malta! strigă ea numele. Malta a fost fiica mea. Mi s-a spus că ai momit-o să-și găsească moartea. Iar acum, printr-un soi de vrajă rea, fiul meu, ultimul meu copil, a ajuns să stea în fața ta, cântându-ți osanale. Tot poporul meu gângurește și surâde la vederea ta, ca bebelușii încântați de ceva strălucitor care se leagănă.

În timp ce o asculta pe Keffria, pe Ronica o cuprinse o agitație stranie. Cum cuteza să-i vorbească astfel acelei făpturi magnifice și binevoitoare, făptura care salvase Bingtownul – creatura răspunzătoare de moartea Maltei? Ronica se simți pentru o clipă năucită, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un somn foarte adânc.

– Dar, mamă...! începu Selden, rugător, luând-o de braț.

Keffria îl împinse hotărâtă într-o parte și continuă să vorbească. Furia stârnită când văzuse cum înrâurea dragonul mulțimea crescuse și spărsese gheața care-i cuprinsese inima. Și se revărsa din ea odată cu suferința:

– Nu mă las vrăjită de farmecul tău. Mă gândesc cum m-aș putea răzbuna pe tine. Dacă e de neimaginat că nu vreau s-o venerez pe cea care mi-a lăsat fiica să moară, atunci mai bine mă ucizi acum. Suflă asupra mea și topește-mi carnea de pe oase! O să merite, dacă astfel se vor deschide ochii fiului meu și ai celorlalți oameni dornici să cadă în genunchi în fața ta.

Keffria scuipă ultimele cuvinte. Cuprinse cu privirea mulțimea adunată.

– Ați refuzat să-i dați crezare lui Reyn Khuprus. Uitați-vă acum, să vedeți ce e cu adevărat creatura asta!

Dragonul își lăsă capul pe spate. Firava luminescență a ochilor săi argintii îi făcea să semene cu niște stele pale. Botul imens i se deschise larg, însă Keffria își găsise, în sfârșit, curajul. Selden

încremenise, copleșit de groază, cu ochii zvâcnindu-i de la mama lui la dragon. Ea se simți rănită fiindcă băiatul nu era în stare să aleagă, dar nu se clinti. Toată lumea se dăduse înapoi, îndepărtându-se de ea, când dragonul trase aer în piept. Pe urmă, făcându-și loc prin mulțime, mama ei i se alătură. O prinse de braț. Împreună, se uitară sfidătoare în sus, la creatura care luase viața Maltei și inima lui Selden, iar Keffria își regăsi vocea:

– Dă-mi înapoi copiii! Sau dă-mi moartea!

De undeva, Reyn Khuprus se aruncă peste ele, împingându-le într-o parte. Keffria se clătină și căzu în genunchi, iar Ronica se prăvăli lângă ea. O auzi pe Jani Khuprus țipând îngrozită de pe podium. Tânărul din Tărâmul Ploilor Sălbatice rămase în picioare, singur, acolo unde stătuseră ele.

– Fugiți! le porunci, apoi se răsuci, gata să-nfrunte dragonul, cu fața lui cu solzi schimonosită de furie. Tintaglia! urlă el. Oprește-te!

Ținea în mână o sabie.

Ca prin minune, dragonul înlemni. Cu botul încă larg deschis. O singură picătură de lichid i se formă pe unul dintre colți. Când pică pe podeaua sălii, piatra sfârâi, străpunsă.

Dar pe Tintaglia n-o oprise Reyn. Fusese Selden. Înaintase în tăcere și își întinsese gâtul ca să se uite în sus, la ea. Cuvintele lui și felul în care le rosti lecuiră inima Keffriei.

– Te rog, nu le face rău! imploră băiatul, cu voce stridentă, dându-și uitării purtarea curtenitoare. Te rog, dragonule, ele sunt familia mea, îmi sunt la fel de dragi cum îți sunt ție rudele tale. Nu vrem decât să ne fie înapoiată sora mea. Puternică precum ești, nu ne-o poți da? N-o poți aduce la noi?

Reyn îl prinse pe băiat de umeri și îl împinse către mama lui. Keffria îl lipi de ea în tăcere, amorțită. Fiul ei era cu adevărat încă al ei, oricâți solzi i-ar fi apărut pe față. Îl îmbrățișă strâns și o simți pe Ronica strângându-i mai tare brațul. Familia Vestrit stătea laolaltă, indiferent ce altceva ar fi putut să urmeze.

– Nimeni nu poate aduce morții înapoi, Selden! spuse Reyn, monoton. Nu e de niciun folos să-i ceri așa ceva. Malta e moartă.

Când își azvârli capul pe spate s-o înfrunte pe Tintaglia, lumina înșelătoare a torțelor îi dansă pe solzii feței, făcându-l să pară dragon în aceeași măsură ca ea.

– Keffria are dreptate. N-o să mă las fermecat. Indiferent ce-ai face pentru Bingtown, trebuie să dezvăluim ce ești de fapt, ca să nu mai cadă și alții în mrejele tale.

Reyn se întoarse spre mulțimea adunată și își deschise larg brațele.

– Ascultați-mă, locuitori ai Bingtownului! Creatura asta v-a vrăjit cu splendoarea sa. Nu puteți să-i dați crezare! Nu vă încredeți în ea! N-o să se țină de cuvânt. Când îi vine bine, lasă deoparte toate înțelegerile și pretinde că o făptură măreață ca ea nu poate fi legată de o înțelegere cu ființe atât de lipsite de importanță ca noi. Ajutați-o, și-o să readuceți la viață o specie de tirani. Opuneți-vă acum, când nu trebuie să luptați decât cu una singură.

Înciudată, Tintaglia își înălță botul și scoase un răget care probabil că izbutise să clintească până și stelele din locurile lor. Keffria se trase înapoi, dar familia Vestrit nu fugi. Femela dragon își săltă unul dintre picioarele din față de pe perete, apoi îl trânti la loc. În clipa izbiturii, o crăpătură imensă, în zigzag, se întinse pe zidul de piatră.

– Mă obosești! îi șuieră lui Reyn. Spui că mint. Otrăvești mințile împotriva mea cu vorbele tale veninoase. *Eu* mint? *Eu* nu mă țin de cuvânt? Tu minți! Uită-te-n ochii mei, omule, și află adevărul!

Își împinse capul imens spre el, dar Reyn nu se retrase. Încleștându-și mâinile de umerii Keffriei, Ronica încercă s-o tragă înapoi, însă Keffria nu se clinti. Ea îl ținea pe Selden, care se încorda, vrând să se apropie de dragon. Rămaseră cu toții așa, ca o statuie a fricii și a năzuinței. Pe urmă Keffria îl auzi pe Reyn golindu-se de aer, dar nu-l mai auzi și trăgând alt aer în piept. Încremenise cu ochii într-ai dragonului, care erau numai vârtejuri iuți, argintii. Creatura nu-l atingea pe Reyn, dar tânărul din Tărâmul Ploilor Sălbatice se înclinase spre ea, cu mușchii reliefați de parcă i s-ar fi opus unei forțe puternice. Keffria întinse mâna să-l oprească,

dar îi simți carnea tare ca piatra. Buzele lui se mișcară, dar nu scoase niciun sunet.

Ochii Tintagliei își încetară brusc răsucirea. Reyn căzu ca o păpușă cu sforile retezate. Se prăbuși pe podeaua de piatră fără să schițeze vreo mișcare.

*

Reyn nu știuse că Tintaglia se poate întinde în afara trupului, atingându-i mintea cu atâta ușurință. În timp ce se uita în ochii ei, o simți și o auzi în gândurile lui.

– Omuleț perfid, îi spuse, cu o asprime usturătoare. Mă judeci pe mine pentru faptele tale. Nu te-am trădat. Dai vina pe mine fiindcă n-ai fost în stare să-ți găsești femeia, dar m-am ținut deja de cuvânt. N-am putut s-o salvez pe Malta ta. Am făcut tot ce mi-a stat în putere, apoi te-am lăsat să-ți rezolvi problema. Tu ai dat greș. N-a fost vina mea și mă ponegrești pe nedrept. Eșecul e al tău, omulețule. Eu nici nu te-am mințit. Deschide-te. Atinge-mă și o să știi că ți-am spus adevărul. Malta trăiește.

Mai înainte, sufletul lui și al Maltei se atinseseră de două ori. În intimitatea mistică a cutiei-cu-vis, în unirea pe care pudra fină de lemn-vrăjitor o făcuse posibilă, gândurile lor se contopiseră. Visaseră bine împreună. Amintirea încă îi mai înfierbânta sângele. În cutia-de-vis, uniți fiind, o cunoscuse astfel încât nu mai putea să o confunde vreodată cu altcineva. Dincolo de miros, de atingere sau chiar de gustul buzelor ei, era cu totul altceva, era esența Maltei, simțită în mintea lui.

Mintea lui se afla acum în strânsoarea Tintagliei. Femela dragon îl ținea prizonier, fără să-i pese de voința lui. Se zbătu, până când simți în ea o altă atingere. Firavă ca un parfum adus de vânt, o senzație avută arareori, dar familiară, îi apăru în minte. Malta! Tintaglia o simțea, dar nu putea s-o atingă. Era la fel de chinuitor ca și cum i-ar fi deslușit silueta conturată pe o perdea unduită de vânt, sau ca și cum i-ar fi simțit mirosul și căldura obrazului pe o pernă de pe care își ridicase de curând capul. Se întinse spre

ea, râvnitor, dar nu găsi nimic palpabil. Simți eforturile Tintagliei, era ca și cum ar fi ales firul Maltei dintr-un scul încâlcit al senzațiilor. Acum era puternic și clar, pentru ca în clipa următoare să se piardă în amintiri despre vânt, ploaie și apă de mare.

Unde e? o întrebă mintea lui pe a Tintagliei, cu frenezie. *Ce face?*

Simțul ăsta nu m-ajută să aflu așa ceva! îi răspunse, disprețuitoare. *E ca și cum aș vrea să miros un sunet sau să gust lumina soarelui! E doar un simț al legăturii, nu ceva care curge între dragon și om. Tu n-o poți face să te simtă, așa că nu știe că ți-e atât de dor de ea. Pot să-ți spun doar că trăiește, undeva, cumva. Acum mă crezi?*

*

– Cred! Malta trăiește. Cred că trăiește. Trăiește.

Reyn șopti cuvintele cu voce răgușită. Poate suferea cumplit sau poate era în extaz – nimeni nu-și putea da seama.

Jani coborâse în grabă de pe podium și își croise cu brutalitate drum prin mulțime ca să-ngenuncheze lângă fiul ei. Acum se uita, peste trupul lui, la Selden.

– Ce i-a făcut? strigă.

Keffria îi privea pe amândoi. Oare Jani știa cât de mult seamănă cu dragonul? Solzii fini de pe buze și de pe frunte, precum și palida strălucire a ochilor ei în lumina torțelor făceau asemănarea mai vizibilă. Jani era îngenuncheată lângă Reyn și se uita în jos, la el, întocmai cum se uita Tintaglia în jos, la oameni. Cum putea cineva care semăna atât de bine cu dragonul să-i pună fiului ei o astfel de întrebare? Și Selden îngenunchease alături de cei doi, dar se uita vrăjit la dragonul care îi domina cu înălțimea sa. Își mișca buzele de parcă s-ar fi rugat, dar o țintuia cu privirea pe Tintaglia.

– Nu știu, răspunse Keffria, în locul fiului ei.

Se uită în jos, la logodnicul agitat al Maltei. Și el părea pe jumătate dragon, dar își riscase viața ca s-o salveze pe a sa. Inima lui și a ei erau la fel de omenești. Se uită și la fiul său, care privea atât de concentrat dragonul. Lumina cădea pe solzii fini de pe obrajii

băiatului. Și el stătuse fără frică în fața Tintagliei, implorând-o să-i cruțe familia. Era încă al ei. Într-un mod straniu, tot al ei era și Reyn. Keffria își puse cu blândețe mâna pe pieptul tânărului.

– Rămâi întins și nu te mai zbuciuma, îl sfătui. O să-ți revii. Stai liniștit, e de-ajuns.

Deasupra lor, femela dragon își lăsă capul pe spate și trâmbiță, triumfătoare:

– Mă crede! Ați văzut, oameni din Bingtown. Eu nu mint! Haideți! Să ne pecetluim înțelegerea și să-ncepem de mâine cu toții o nouă viață.

Jani se ridică brusc în picioare.

– Nu sunt de acord. Nu pecetluim nicio înțelegere până când nu aflu ce i-ai făcut fiului meu!

Tintaglia îi aruncă lui Reyn o privire nepăsătoare.

– L-am lămurit, Negustoreasă Khuprus. Atâta tot. De-acum n-o să se mai îndoiască de mine.

Reyn prinse pe neașteptate încheietura mâinii Keffriei în mâna lui cu solzi. Ochii lui îi sfredeliră pe ai ei.

– Trăiește, îi garantă, cu înflăcărare. Malta e, într-adevăr, în viață. Mi-am atins mintea de a ei, prin intermediul dragonului.

Alături, Ronica suspină întretăiat. Keffria încă nu putea să spere. Era adevărul sau doar o amăgire a dragonului?

Albul ochilor arămii ai lui Reyn străluci când se strădui să se salte în capul oaselor. Răsuflă sacadat.

– Tintaglia, încheie cu Bingtownul orice înțelegere vrei! spuse, cu voce scăzută. Dar, înainte de asta, o să-ncheiem noi doi o alta. Vocea îi coborî și mai mult: Pentru că am aflat de la tine ceva care pune cap la cap tot ce știam. Își înălță ochii și o privi cu îndrăzneală, dezvăluindu-i ce avea de oferit: E posibil să fi supraviețuit și alții, alți dragoni ca tine.

La auzul ultimei fraze, Tintaglia încremeni, uitându-se în jos, la el. Își întoarse capul, gânditoare.

– Unde? întrebă.

Înainte de a apuca Reyn să răspundă, Mingsley, care coborâse de pe podium, se împinse între el și dragon.

– Nu e corect! declară el. Oameni din Bingtown, ascultați-mă! Cei din Tărâmul Ploilor Sălbatice vorbesc în numele nostru, al tuturor? Nu! Poate acest sigur om să împiedice încheierea înțelegerii noastre cu dragonul din pricina unei suferințe din dragoste? Bineînțeles că nu!

Selden i se propti în față.

– O suferință din dragoste? Aici e vorba de viața surorii mele! Își îndreptă privirea spre dragon: Îmi e la fel de dragă cum îți e ție oricare dintre șerpi, Tintaglia. Crede-mă! Arată-le tuturor că-nțelegi că familia mea își dorește s-o salveze cu aceeași ardoare cu care dorești tu să-ți salvezi semenii.

– Liniște!

Capul Tintagliei se lăsă brusc în jos. Un ghiont ușor îl îndepărtă pe Mingsley, trântindu-l pe podea. Ochii ei îl țintuiră pe Reyn.

– Alți dragoni? I-ai văzut?

– Încă nu. Dar i-aș putea găsi, răspunse el. Un zâmbet ușor îi dansă pe buze, dar privirea îi rămase serioasă și dură: Dovedește-ne ce-a cerut Selden. Dovedește că-nțelegi că rudele noastre sunt pentru noi la fel de importante ca rudele tale pentru tine.

Dragonul își săltă capul pe neașteptate. Nările i se lărgiră și ochii i se rotiră nebunește. Vorbi ca pentru sine:

– I-ai putea găsi? Unde?

Reyn zâmbi:

– Nu mă feresc să-ți răspund. Va fi nevoie de munca unui om ca să-i scoată la lumină. Dacă Străbunii au dus coconii dragonilor la adăpost într-un oraș, probabil c-au făcut-o și în altele. E un târg cinstit, nu? Înapoiază-mi iubita și mă voi strădui să salvez toți dragonii care s-ar putea să fi supraviețuit.

Nările Tintagliei se lărgiră și mai mult. Strălucirea ochilor i se înteți. Coada i se agită cu entuziasm și, de dincolo de pereții Sălii, Keffria auzi țipetele de spaimă ale privitorilor. Dar, între pereți, Reyn rămase neclintit, într-un echilibru nesigur pe hotarul triumfului. În jurul lui, toată lumea tăcea, ca să poată auzi ce avea să urmeze.

– S-a făcut! răcni dragonul.

Aripile îi zvâcniră, tremurând și fremătând de parcă ar fi vrut să-și ia imediat zborul. Agitară aerul rece al nopții și îl trimiseră să șuiere pe lângă oamenii îngrămădiți în clădirea fără acoperiș.

– Ceilalți vor face planuri pentru adâncirea albiei fluviului. Noi doi vom pleca imediat ce se luminează, să-ncepem căutarea ruinelor străvechi...

– Nu.

Reyn răspunse cu voce joasă, însă urletul dragonului ultragiat răsună puternic sub cerul nopții. Oamenii țipară îngroziți și se ghemuiră, căutând adăpost. Reyn însă rămase neclintit. Rămase în picioare, nemișcat, în vreme ce Tintaglia își revărsa mânia.

– O căutăm, mai întâi, pe Malta, hotărî, calm, cât își trase ea răsuflarea.

– S-o căutăm, mai întâi, pe femeia ta, în vreme ce semenii mei zac captivi în frig și în beznă? Nu!

De data asta, răbufnirea de furie a dragonului făcu podeaua să vibreze sub picioarele Keffriei și îi bubui în urechi.

*

– Ascultă-mă, dragonule! continuă Reyn, calm. Timpul potrivit pentru cercetări și săpături e în toiul verii, când se împuținează apa fluviului. Acum e timpul potrivit pentru căutarea Maltei. Când Tintaglia își lăsă din nou capul pe spate, deschizându-și larg botul, îi strigă ea: Ca să meargă treaba asta, trebuie să negociem de pe picior de egalitate, fără amenințări. Vrei să te liniștești sau vom trăi amândoi acceptându-ne pierderile?

Dragonul își lăsă capul în jos. Ochii i se roteau cu furie, dar vocea îi sună aproape curtenitor:

– Vorbește! îi ceru lui Reyn.

El trase aer în piept.

– O să m-ajuți s-o salvez pe Malta. Iar apoi mă voi devota dezgropării orașelor Străbunilor, nu ca să caut comori, ci dragoni. Asta e înțelegerea noastră. Cea pe care-o faci cu Bingtownul e mai complicată. Adâncirea albiei unui fluviu în schimbul apărării

coastei lor, cu stabilirea amănuntelor. O să scrieți totul și o să-i dați hrisovului putere de legământ? Reyn se uită de la dragon la Devouchet: Eu, unul, sunt dispus să mă leg doar prin cuvântul dat. Consiliul din Bingtown vrea să facă același lucru?

Sus, pe podium, Devouchet se uită nehotărât în jur. Keffria presupuse că îl zdruncina ideea repunerii controlului în mâinile sale. Negustorul își îndreptă treptat spatele. Spre surprinderea Keffriei, clătină încet din cap:

– Nu! Ceea ce s-a propus în seara asta o să schimbe viața fiecărui om din Bingtown. Își plimbă cu gravitate ochii pe deasupra mulțimii îngrămădite: O înțelegere de o asemenea importanță trebuie să fie scrisă și semnată. Trase aer în piept: Mai mult decât atât, propun să nu fie semnată doar de către conducătorii noștri, ci, așa cum se întâmpla în vechiul Bingtown, unde fiecare negustor și fiecare membru al unei familii de negustori își punea mâna pe hrisov. Însă, de data asta, trebuie să poarte un însemn al fiecărui om, tânăr sau vârstnic, care vrea să rămână în oraș. Toți cei care semnează fac un legământ, nu doar cu dragonul, ci și unii cu alții.

Prin mulțime trecu un murmur, dar el continuă să vorbească:

– Oricine semnează e de acord să respecte legile din Vechiul Bingtown. În schimb, capul fiecărei familii dobândește un vot în Consiliul Orașului, așa cum a fost în vechime. Se uită iarăși în jur, cuprinzându-i cu privirea și pe conducătorii de pe podium: *Toți* trebuie să fim de acord că, în privința neînțelegerilor dintre noi, hotărârea Consiliului e decisivă. Răsuflă adânc: Și apoi, cred eu, trebuie s-alegem prin vot membri noi ai Consiliului. Ca să fim siguri că fiecare grup are o voce.

Devouchet se uită din nou la dragon:

– Și tu trebuie să semnezi cumva înțelegerea. Pe urmă, trebuie să ne fie înapoiat *Kendry* și să fie chemate înapoi celelalte corăbii vii, fiindcă fără ele nu putem duce în susul fluviului nici oameni, nici materiale. Și trebuie să te uiți pe hărțile noastre împreună cu noi, să ne-ajuți să marcăm acele părți ale fluviului pe care nu le cunoaștem și să ne-arăți unde e nevoie să fie adâncită albia.

Oamenii dădeau din cap, însă dragonul pufni zgomotos, a dezgust:

– N-am timp pentru scrisul și semnatul ăsta! Considerați că s-a făcut și haideți să trecem imediat la treabă!

Reyn vorbi înainte de a apuca altcineva s-o facă:

– E bine să ne mișcăm repede; în privința asta, suntem de acord. Lasă-i pe ei să pună cuvinte pe hârtie. Cât despre noi doi, îți dau cuvântul meu și mă-ncred într-al tău.

Reyn trase aer în piept. Apoi vorbi pe un ton solemn:

– Dragonule Tintaglia, avem o înțelegere?

– Da, răspunse ea, apăsat. Pe urmă se uită la Devouchet și la ceilalți oameni de pe podium. Puneți-vă condeiul la lucru, dar faceți-o repede. Legământul meu e pecetluit de numele meu, nu de o urmă lăsată pe o hârtie. Mâine Tintaglia începe să facă tot ce-a făgăduit. Aveți grijă să vă țineți de cuvânt la fel de repede.

18

LOIALITĂȚI

Kennit se uită în jos, la mesajul din mâna lui. Bucățile de sigiliu de ceară de pe masa de lucru purtau pecetea lui Sincure Faldin. Negustorul demn de toată lauda se obișnuise cu pierderea soției și a unei fiice. Fiii și corabia lui supraviețuiseră raidului vânătorilor negustorilor de sclavi și scăpaseră fără nicio zgârietură pentru că atunci tocmai făceau negoț pe mare. Așa cum îi prezisese Kennit lui Sorcor, Sincure Faldin acceptase căsătoria lui cu Alyssum, căci negustorul durjan văzuse întotdeauna foarte repede unde se afla puterea. Mesajul trimis cu mare grabă nu era, din partea lui, decât o strădanie de a intra pe sub pielea lui Kennit. Așa stând lucrurile, piratul îl privea bănuitor.

Cuvintele de pe pergament erau migălos caligrafiate și pompoase. O treime din pagină era ocupată de un salut ceremonios și de urări de sănătate. Stătea în firea negustorului durjan împopoțonat să-și irosească migălos cerneala și timpul înainte de a-și înșira veștile cumplite. Deși bătăile inimii lui păreau lovituri de ciocan, Kennit se sili să recitească mesajul cu o față nepăsătoare. Alese doar faptele din vorbăria plină de înfloriturii a negustorului. Străinii sosiți în Divvytown nu i se păruseră lui Faldin demni de încredere și fusese printre primii care bănuiseră că au o corabie vie. Își trimisese fiul să-i atragă în prăvălia lui pe căpitan și

pe femeia acestuia și îi asaltase cu povești ca să-i facă s-o divulge pe-a lor, dar cu prea puțin folos. Plecarea lor bruscă, în toiul nopții, fusese la fel de stranie ca sosirea, iar ceea ce istorisiseră a doua zi oamenii care fugiseră de pe corabie îi adeverise temerile. La bord se afla o oarecare Althea Vestrit, care pretindea că *Vivacia* e proprietatea ei. Echipajul corabiei vii era un amestec bizar de bărbați și femei, însă căpitanul era acel Brashen care, nu cu mult timp în urmă, fusese secund pe *Ajunul Primăverii* și care, după cum se zvonea, se născuse și crescuse în Bingtown. Dacă fugarilor li se putea da crezare, adevărata însărcinare a corabiei lui era recuperarea *Vivaciei*. De aceea, datorită colosalului respect pentru piratul Kennit și imensei loialități față de regele său și împreună cu un alt lung șir de complimente bombastice, Sincure Faldin își trimitea avertizarea cu cel mai iute vas din portul Divvytown. Corabia lui Brashen, cu galionul urât mutilat, era una vie, numită *Paragon*.

Numele scris cu cerneală păru să-i ardă lui Kennit ochii. Îi veni greu să citească atent partea întortocheată care urma, despre bârfe și zvonuri din mesaje aduse de păsări; se afirma că orașul Jamaillia pregătea o flotă pe care s-o trimită în miazănoapte, să pedepsească Bingtownul pentru răpirea Satrapului și pentru distrugerea docului vămii din port. Faldin ajunsese la concluzia că nobilii din Jamaillia căutau de multă vreme un motiv pentru jefuirea Bingtownului. Se părea că-l găsiseră.

Kennit înălță neîncrezător din sprâncene. Satrapul plecase din Jamaillia, se dusese în Bingtown și acolo fusese răpit? Toată povestea părea trasă de păr. Partea interesantă a zvonului, era, firește, cea despre flota de pedepsire pregătită de Jamaillia. Era bine să te ferești de vasele de război care străbăteau apele Insulelor Piraților având o altă țintă bine stabilită. Însă, pe drumul lor de întoarcere, încărcate cu capturi de război, aveau să fie o pradă bogată. Mulțumită șerpilor, piratii le-ar fi luat în stăpânire aproape fără niciun efort.

Misiva se încheia cu o altă înșiruire de complimente și de urări de bine solemne, și cu aluzii nu tocmai subtile la recunoștința

pe care ar fi trebuit să i-o poarte Kennit celui care îi trimisese toate acele veşti. În partea de jos se lăfăia o semnătură alambicată, caligrafiată cu cerneală de două culori, urmată de un post-scriptum de prost-gust, în care Sincure Faldin spunea cât de tare îl încântă rotunjirea pântecului lui Alyssum, unde se cocea sămânţa lui Sorcor.

Kennit puse pergamentul pe masă şi lăsă blestemăţia aia să se ruleze singură la loc. Sorcor şi toţi ceilalţi adunaţi în cabina lui aşteptau indiferenţi să afle noutăţile. Mesagerul se supusese poruncii lui Faldin, care îi ceruse să-i dea pergamentul lui Sorcor, pentru ca acesta să i-l înmâneze fără întârziere lui Kennit şi, probabil, pentru a putea şi să admire inteligenţa şi loialitatea socrului său.

Sau era vorba de mai mult de-atât? Oare Sorcor sau Sincure Faldin puteau bănui ce înseamnă acele veşti pentru Kennit? Mai existase şi un alt mesaj, doar pentru ochii lui Sorcor, prin care Faldin îi cerea să urmărească atent reacţia lui Kennit? Pentru o clipă, îndoielile şi bănuielile îl torturaseră pe căpitanul piraţilor, dar nu pentru mai mult de o clipă. Sorcor nu ştia să citească. Dacă Faldin voia să-şi atragă ginerele într-un complot împotriva lui, nu-şi alese calea potrivită.

Când citise pentru prima oară numele şi descrierea corabiei, lui Kennit îi sărise inima din piept. Se silise să răsufle în continuare normal şi să-şi păstreze calmul. O a doua citire, de data asta pe îndelete, îi dăduse timp să-şi stăpânească vocea şi purtarea. Mai multe întrebări aşteptau un răspuns. Faldin bănuia că există o legătură? Dacă da, cum era cu putinţă? Nu spusese nimic despre aşa ceva, dacă nu cumva cuvintele despre năierii care fugiseră, sărind de la bordul lui *Paragon*, erau o aluzie. Oare năierii ăia ştiau şi vorbiseră? Acea Althea Vestrit ştia şi, dacă ştia, avea de gând să facă din *Paragon*, într-un fel sau altul, o armă împotriva lui? Dacă se ştia, cât de mult se dusese vestea? Putea ţine totul sub control doar omorând câţiva oameni şi scufundând din nou o corabie?

Oare trecutul lui nu putea fi niciodată scufundat?

Într-o clipă de nebunie, își oferi o scăpare. Nu era nevoit să se-ntoarcă în Divvytown. Avea puntea unei corăbii vii sub tălpi și o flotă de șerpi la dispoziție. Putea să lase totul baltă și să plece oriunde, oriunde exista apă, izbutind totuși să adune o avere. Ar fi trebuit s-o ia din nou de la început, firește, să-și facă o nouă reputație, dar șerpii erau garanția că asta s-ar fi întâmplat în scurt timp. Își ridică în pripă privirea către oamenii adunați în cabina lui. Din nefericire, toți ar fi trebuit să moară. Chiar și Wintrow, se gândi, simțind o împunsătură în inimă. Și ar fi trebuit să scape de tot echipajul, înlocuindu-l cumva. Și corabia ar fi știut cine a fost el...

– Căp'tane? îl îmboldi Sorcor, cu delicatețe.

Visatul cu ochii deschiși se spulberă cum se sparge un balon de săpun. Nu era realizabil. Era mult mai practic să se-ntoarcă în Divvytown, să scape de oricine avea vreo bănuială și să continue ce începuse. Mai era și corabia însăși, firește, dar cu *Paragon* se mai descurcase o dată. Nu trebuia decât s-o facă din nou. Alungă gândul ăsta. Încă nu se simțea în stare să-l înfrunte.

– Veşti rele, căp'tane? cuteză Sorcor să întrebe.

El izbuti să zâmbească sardonic. Avea să le spună treptat noutățile și să vadă dacă tresare cineva.

– Veștile sunt vești, căpitane Sorcor. Cel care le primește poate lua din ele binele sau răul. Însă noutățile astea sunt... interesante. Nu mă-ndoiesc că suntem, cu toții, încântați s-aflăm că Alyssum a ta e tot mai rotundă. Sincure Faldin ne mai spune și că o corabie stranie a vizitat Divvytownul, susținând că vrea să se-alăture luptei noastre pentru curățarea Canalului Interior de corăbiile negustorilor de sclavi. Însă bunul nostru prieten Faldin nu e convins de sinceritatea acestei declarații. Corabia a sosit oarecum misterios, a intrat în port în toiul nopții și tot în miez de noapte a plecat. Kennit aruncă o privire nepăsătoare către sulul de pergament de pe masă. Și se zvonește că orașul Jamaillia pregătește o flotă cu care să jefuiască Bingtownul, ca răzbunare pentru un afront adus Satrapului.

Se opri aici și se lăsă cu aparentă nepăsare pe spătarul scaunului, ca să vadă cât mai multe fețe. Etta era acolo, cu Wintrow alături. *În ultima vreme, băiatul părea să fie mereu alături de ea*, se gândi Kennit, în treacăt. Sorcor, cu fața lui lată și plină de cicatrice strălucind de loialitate și devotament pentru fostul său căpitan și de mândrie pentru fecunditatea propriei sale femei, stătea lângă Jola, secundul lui Kennit.

Arătau cu toții splendid, învești mântați în roadele pirateriei lor din ultima vreme. Etta îl convinsese chiar și pe Wintrow să poarte o cămașă cu mâneci largi, din mătase albastră, pe care brodase ea însăși corbi. Loialul Sorcor avea acum cercei cu smaralde și două săbii gemene prinse de o centură de piele bătută cu argint. Bogăția materialului purtat de Etta nu era întrecută decât de măiestria cu care-l croise. Oare până atunci se mai urcase cineva pe catarg în haine din mătase întrețesută cu aur? În cală erau alte roade ale mării: leacuri rare și uleiuri parfumate exotice, monede de aur și de argint pe care erau întipărite chipurile mai multor Satrapi, nestemate neprelucrate sau montate în bijuterii, blănuri netăbăcite fabuloase și tapiserii strălucitoare. Bogăția aflată în acel moment în cala lui egala cu ușurință tot câștigul anului dinainte.

În ultima vreme, vânătoarea însemnase belșug; pentru el, pirateria nu fusese niciodată mai lipsită de eforturi. Flancat de armata lui de șerpi, nu trebuia decât să descopere o corabie interesantă. El și Fulger își alegeau ținta, apoi ea trimitea șerpii înainte. O hărțuiau o oră sau două, și prada se preda. La început, înconjura cu șerpi corabia și îi cerea echipajului să-i predea toată marfa valoroasă. Năierii demoralizați erau, întotdeauna, servili și docili. Fără să se fi tras o singură sabie, jefuia vasele, apoi le lăsa să-și continue drumul, reamintindu-le cu asprime că acele ape îi aparțineau lui Kennit, Regele Insulelor Piraților. Le spunea că ar fi putut negocia cu conducătorii țărilor lor, dacă erau interesați de stabilirea unei plăți generoase pentru dreptul de trecere pe teritoriul său.

Însă, la porunca lui, șerpii îi „aduseseră" ultimele două corăbii. *Vivacia* rămăsese ancorată, așteptând să-i mâne șerpii victimele către ea. Ultimul căpitan se predase stând în genunchi, în vreme ce Kennit trona pe un scaun confortabil de pe puntea prora a *Vivaciei*. Fulger savurase prost ascunsa groază pe care i-o inspira căpitanului prizonier. După ce Kennit alese ce-l interesa din declarația de însoțire a mărfii, echipajul vasului capturat mutase totul dintr-o cală în alta. Singura grijă a lui Kennit era să nu le îngăduie oamenilor săi să se plictisească sau să devină prea plini de sine. Din când în când, oprea câte o corabie cu sclavi și își lăsa piratii să-și potolească setea de sânge și să hrănească șerpii, câștigându-le astfel într-o și mai mare măsură loialitatea.

Mesajul lui Faldin fusese adus de o corabie mică și rapidă, numită *Spiriduşul*. Deși Jola o recunoscuse și deși avea pe catarg steagul lui Kennit, nici acesta, nici Fulger nu rezistaseră ispitei de a se împăuna cu forța lor. Șerpii fuseseră trimiși să înconjoare micul vas și să-l călăuzească. Iar căpitanul făcuse paradă de curaj când îl salutase pe Kennit, dar nu-și putuse stăpâni pe deplin tremurul vocii. Solul lui Faldin fusese palid și tăcut după ce se văzuse la bordul *Vivaciei*, fiindcă ajunsese de pe o corabie pe alta trecând, într-o bărcuță, printre spinările strălucitoare ale șerpilor.

Kennit luase misiva și-l trimisese pe mesager să bea „o bine meritată porție de rachiu". Toți oamenii de pe *Spiriduşul* aveau să ducă la Divvytown vestea despre noii lui aliați. Era bine să-ți impresionezi dușmanii cu o demonstrație de putere. Era și mai bine să nu-ți lași nici prietenii să dea uitării puterea ta. Având asta în minte, Kennit cerceta pe îndelete fețele din jurul său.

Sorcor își încreți fruntea, străduindu-se să chibzuiască:

– Faldin îl cunoaște pe căpitan? Ar trebui. Cunoaște aproape pe toată lumea din Divvytown și, ca să aduci o corabie prin mlaștină, chiar și în timpul zilei, e nevoie de un om cu experiență.

– Îl cunoaște, adeveri Kennit, fără să stea pe gânduri. E un oarecare Brashen Trell, din Bingtown. Am înțeles că anul trecut a făcut negoț în Divvytown de pe *Ajunul Primăverii*, cu bătrânul Finney. Kennit mimă din nou că privește mesajul. Poate că acest

Trell e un navigator excelent, cu o memorie extraordinară, dar Faldin bănuiește că meritul e, mai degrabă, al corabiei pe care-a venit. O corabie vie. Cu chipul galionului ciopârțit. Se numește *Paragon*.

Pe Wintrow îl trăda fața. Obrajii i se împurpuraseră la auzul numelui Trell. Și stătea neclintit, mut și transpirând. Băiatul nu putea fi în cârdășie cu Faldin; era imposibil, pur și simplu fiindcă în Divvytown nu avusese destul timp liber. Era vorba de altceva. Ochii lui Kennit îi întâlniră pe ai lui ca din întâmplare. Și zâmbi cu blândețe. Apoi așteptă.

Wintrow părea copleșit. Buzele i se deschiseră și i se închiseră de două ori înainte de a-și drege glasul cu un zgomot slab.

– Căp'tane? izbuti să șoptească.

– Wintrow?

Kennit pusese căldură în vocea sa întrebătoare.

Băiatul își încrucișă brațele pe piept. Kennit se întrebă ce secret se străduia să păstreze. Wintrow vorbi cu glas pierit:

– Ar trebui să iei în seamă avertizarea lui Faldin. Brashen Trell a fost secundul bunicului meu, căpitanul Ephron Vestrit. Poate că vrea într-adevăr să ți se alăture, dar mă îndoiesc. A navigat mulți ani la bordul *Vivaciei* și i-ar putea fi încă în mare măsură loial familiei Vestrit. Familiei mele.

Când rosti ultimele cuvinte, degetele băiatului se încleștară mai tare de propriile brațe. Așadar, asta era! Se hotărâse să-i fie loial lui Kennit, dar încă mai simțea că astfel își trăda familia. Interesant! Aproape mișcător. Kennit își lipi degetele palmelor înălțate pe masă, în fața lui. La auzul numelui fostului ei căpitan, prin corabie trecuse un tremur. Era ceva încă și mai interesant decât faptul că Wintrow era loial unor cauze diferite. Fulger pretindea că-n ea n-a mai rămas nimic din fosta *Vivacia*. Atunci de ce numele căpitanului Vestrit o făcea să tremure?

În cabină domnea tăcerea. Wintrow fixa cu privirea marginea mesei. Kennit dezvălui ultima noutate. Oftă ușor, a resemnare.

– Ah! Asta ar explica prezența Altheei Vestrit în echipaj! Oamenii fugiți de pe *Paragon* spun că vrea să mi-o ia pe *Vivacia*.

Un al doilea tremur străbătu corabia. Wintrow încremeni, albindu-se la față.

– Althea Vestrit e mătușa mea, spuse, cu voce abia auzită. A fost strâns legată de corabie, chiar înainte de însuflețire. Se aștepta s-o moștenească. Băiatul înghiți în sec: Kennit, o cunosc. Nu bine, nu în toate privințele, dar, când e vorba de corabie, nu poate fi convinsă să-și schimbe părerea. O să-ncerce să ți-o ia pe *Vivacia*. Asta-i la fel de sigur precum faptul că soarele va răsări zilnic.

Kennit răspunse cu un zâmbet slab:

– Printr-un zid de șerpi? Dacă supraviețuiește după întâlnirea cu ei, o să descopere că *Vivacia* nu mai e ce-a fost. Nu cred că am de ce să mă tem.

– Nu mai e ce-a fost, repetă Wintrow, în șoaptă. Privirea i se pierdu în gol: Mai e, oare, vreunul dintre noi? întrebă, înainte de a-și ascunde fața în palme.

*

Malta era sătulă de corăbii. Detesta mirosurile, mișcarea, mâncarea oribilă, oamenii grosolani și, mai presus de orice, îl detesta pe Satrap. *Ba nu!* se corectă ea. Cel mai mult detesta faptul că nu-i putea arăta cât de mult o scârbește și cât îl disprețuiește.

Corabia chalcedeană mamă îi primise la bord cu zile în urmă. Trupul lui Kekki fusese abandonat în pripă, odată cu galera care lua întruna apă. În timp ce Malta și ceilalți erau duși în siguranță pe corabia cu trei catarge, salvatorii lor huiduiau, arătând către galera care se scufunda. Căpitanul acesteia, bănuia Malta, căzuse cu mult în josul scării sociale fiindcă își pierduse corabia, ceea ce însemna și că nu mai avea niciun drept asupra „oaspeților" săi, căci nu-l mai văzuseră de când fuseseră mutați. Încăperea pe care-o împărțea acum cu Satrapul era mai mare, cu pereți adevărați, din lemn masiv, și cu o ușă care se zăvora. Era mai călduroasă și mai uscată decât cortul care le servise drept cabină improvizată pe puntea galerei, însă la fel de goală. Nu avea hublou. Nu oferea decât strictul necesar. Li se aducea mâncare în vase care

erau luate după ce terminau. Odată la două zile, un mus venea să le verse găleata cu necurățenii. Aerul din cabină era închis și sufocant; singura lampă, atârnată de o bârnă de sub tavan, fumega fără încetare, făcând aerul încă și mai dens. De perete erau prinse o măsuță, care se lăsa în jos când voiai s-o folosești, și un pat îngust, cu o saltea bătucită și cu două pături. Satrapul mânca stând pe pat, în timp ce ea rămânea în picioare. Oala de noapte își avea locul sub pat, într-un cadru care o împiedica să se răstoarne. Un urcior cu apă și o singură cană tronau pe o policioară cu margini înalte, de lângă ușă. Pentru că Malta refuza să împartă patul cu Satrapul, culcușul ei era pe podea. După ce adormea el, putea uneori să-i șterpelească una dintre pături, smulgând-o din strângerea lui fără vlagă.

Când fuseseră duși pentru prima oară în încăperea aia și ușa li se închisese bine în urmă, Satrapul își rotise încet privirea. Mușcându-și buzele albe de furie, întrebase:

– Asta e tot ce-ai putut face pentru noi?

Ea era încă șocată. Siluirea de care scăpase ca prin urechile acului, moartea lui Kekki și brusca mutare pe altă corabie o zdruncinaseră.

– Ce-am putut *eu* să fac pentru noi? întrebase, prostește.

– Acum fugi! Spune-le că nu tolerez așa ceva! Imediat!

Își ieșise din fire. Urâse lacrimile care-i umpluseră ochii și i se revărsaseră pe obraji în timp ce întrebase:

– Și cum s-o fac? Nu vorbesc chalcedeana și, chiar dacă aș vorbi-o, tot n-aș ști cui să mă plâng. Nici animalele astea nu m-ar asculta. Dacă n-ai observat, despre chalcedeni nu se poate spune că respectă femeile.

El pufnise cu dispreț:

– Nu, nu respectă femeile de soiul tău! Dacă ar fi fost aici, Kekki ar fi pus imediat lucrurile la punct. Tu ar fi trebuit să mori, nu ea. Măcar ea știa să se descurce!

Satrapul se dusese la ușă și o deschisese larg. Se proptise în cadrul ei și zbierase ca s-atragă atenția, până ce apăruse un năier,

la care țipase în chalcedeană. Omul se uitase de la el la Malta și înapoi, evident uluit. Pe urmă schițase o plecăciune și plecase.

– E vina ta că nici măcar nu vine înapoi! se răstise Satrapul la Malta, aruncându-se pe pat.

Trăsese păturile peste el și ei nu-i mai dăduse nicio atenție. Tânăra se așezase pe jos într-un colț, îmbufnată. Năierul nu se întorsese.

Colțul ăla devenise partea ei de cabină. Tot acolo stătea și acum, cu spatele lipit de perete, contemplându-și picioarele murdare. Tânjea să iasă pe punte, să ia o gură de aer curat și rece, să vadă cerul și, mai presus de orice, să-și dea seama în ce direcție se îndreptau. Galera îi dusese spre miazănoapte, către Chalced. Corabia care îi luase la bord mergea atunci spre miazăzi. Dar n-avea de unde ști dacă își continuase drumul sau dacă se întorcea la Chalced. Era un chin să stea închisă astfel și să nu aibă habar cum li se va sfârși călătoria. Trândăvia silită și plictiseala deveniseră urzeala zilelor ei.

Nici de la Satrap nu putea scoate nicio informație. Legănarea acelei corăbii cu carena rotunjită îl îmbolnăvise. Când nu vomita, se plângea că-i e foame și sete. Când i se aduceau mâncare și apă, se grăbea să se ghiftuiască, doar ca să verse peste câteva ore. La fiecare masă, primeau și o mică porție de ierburi tocate grosolan. El le fuma făcând și mai stătut aerul din cabina mică până ce Malta ameța; și se plângea tot timpul că sunt de o calitate atât de proastă, încât îi irită gâtlejul și nu-l ajută să-și destindă mintea. Malta îl ruga zadarnic să iasă puțin la aer; el nu făcea nimic mai mult decât să se-ntindă în pat și să geamă sau să-i ceară ei să-i maseze labele picioarelor sau gâtul.

Atâta vreme cât Satrapul stătea închis în cabină, și Malta era condamnată să rămână înăuntru. Nu îndrăznea să se-aventureze pe punte fără el.

Își frecă ochii care îi ardeau. Fumul scos de lampă îi inflama. Vasele din care mâncaseră la prânz fuseseră deja luate. Orele lungi care îi despărțeau de cină se întindeau în fața ei, părând nesfârșite. În ciuda sfaturilor date de ea cu blândețe, Satrapul se îndopase

iarăşi. Acum pufăia dintr-o pipă scurtă, neagră. Şi-o scoase din gură, se uită urât la ea, apoi trase din nou din muştiuc. Privirea lui nemulţumită prevestea necazuri pentru Malta. Se foi în pat, căutându-şi o poziţie mai confortabilă, apoi râgâi zgomotos.

– O plimbare pe punte te-ar putea ajuta să digeri mâncarea, îi sugeră Malta, cu glas scăzut.

– Oh, taci! Numai când mă gândesc ce efort trebuie să fac când merg, bietul meu pântec începe să se zbuciume.

Satrapul îşi scoase brusc pipa din gură şi o aruncă spre Malta. Fără să aştepte reacţia ei, se întoarse cu faţa la perete, punând capăt discuţiei.

Malta îşi sprijini capul de perete. Pipa nu o lovise, dar reprezentase o ameninţare care îi zdruncina nervii. Căzu pe gânduri; oare ce-ar fi trebuit să facă? Îşi încordă fălcile şi îşi lipi de ochi pumnii strânşi. N-avea să plângă. Era, îşi reaminti, urmaşa dură a unor oameni hotărâţi, era fiica unui Negustor din Bingtown. Se întrebă ce-ar fi făcut bunica ei. Dar Althea? Ele erau puternice şi inteligente. Ar fi descoperit o cale de scăpare.

Îşi dădu seama că-şi pipăia, absentă, cicatricea de pe frunte şi îşi retrase mâna. Rana se închisese din nou, dar carnea vindecată părea neplăcut de plină de zgârciuri. Cicatricea încreţită i se întindea dincolo de linia părului, pe o lungime egală cu a unui deget. Se întrebă cum o fi arătat şi înghiţi în sec, îngreţoşată.

Îşi lipi genunchii de piept şi îi înconjură cu braţele. Închise ochii, dar se strădui să nu adoarmă. Somnul îi aducea vise, coşmaruri oribile, despre tot ce refuza să înfrunte când era trează. Vise despre Selden îngropat în oraş, vise în care mama şi bunica ei o ocărau fiindcă îl momise s-o însoţească, ducându-l la moarte. Vise cu Delo, care se trăgea înapoi, îngrozită, la vederea feţei sale distruse. Vise cu tatăl ei, total nemulţumit, întorcându-i spatele fiicei care îl făcuse de ruşine. Cele mai rele erau visele cu Reyn; întotdeauna dansau împreună, muzica era suavă, torţele străluceau. Mai întâi, alunecau pantofii din picioarele ei, lăsându-i-le la vedere, zgâriate şi jegoase. Pe urmă rochia i se rupea brusc, preschimbându-se în zdrenţe murdare. În cele din

urmă, când părul i se revărsa lins pe umeri și cicatricea începea să-i supureze, iar puroiul i se prelingea pe față, Reyn o azvârlea cât colo. Ea cădea lată pe podea și toți dansatorii o înconjurau, arătând-o îngroziți cu degetul.

– O clipă de frumusețe, pierdută pentru totdeauna, o luau în râs, continuând să arate spre ea.

Cu câteva nopți în urmă, visul fusese altfel. Și păruse atât de real, aproape ca viziunile pe care și le împărtășeau prin cutia-cu-vis. Cu brațele îndreptate spre ea, Reyn încerca s-o prindă de mâini.

– Malta, întinde-te spre mine! o implora el. Ajută-mă să vin la tine!

Dar, chiar și în vis, știa că e zadarnic. Își încleștase mâinile la spate și își ascunsese rușinea. Mai bine să nu-l mai vadă niciodată decât să-i citească pe față mila sau sila. Se trezise suspinând, rănită de dulceața vocii lui. Visul ăla fusese cel mai rău dintre toate.

Când se gândea la Reyn, o durea inima. Își atinse buzele, amintindu-și un sărut, cu vălul lui ca barieră catifelată între gurile lor. Dar fiecare amintire frumoasă era înconjurată de o sută de regrete tăioase. *Prea târziu*, își spuse. *Pe veci prea târziu*.

Cu un oftat, își săltă capul și deschise ochii. Așadar iat-o acolo, pe o corabie, îndreptându-se Sa știa încotro, îmbrăcată în zdrențe, cu o cicatrice urâtă pe față, lipsită de drepturile și de rangul ei de fiică de negustor, în compania unui nesuferit de băiat îngâmfat. Cu siguranță că nu se putea bizui pe el ca să îmbunătățească într-un fel sau altul situația în care se aflau. Nu era în stare decât să zacă în pat și să scâncească, spunând că nu așa trebuie tratat Satrapul Jamaillei. Evident că încă nu pricepuse că sunt prizonierii chalcedenilor.

Se uită la Cosgo și încercă să-l judece nepărtinitor. Era tot mai palid și slăbise. Acum, când se gândea la asta, își amintea că-n ultimele două zile nici măcar nu prea se mai văicărise. Nu mai încercase nici să se dichisească vreun pic. Când ajunseseră la bord, se străduise să arate îngrijit. Neavând piepteni și perii, îi ceruse Maltei să-și folosească degetele ca să-i descâlcească părul lăsat liber. Ea îi dăduse ascultare, dar abia izbutise să-și ascundă

dezgustul. Cosgo îi savurase prea evident atingerea, sprijinindu-se cu spatele de ea când se așezase pe marginea patului. Flirtând grotesc, o tachinase, prezicând că într-o bună zi o să se laude povestind cum îl îngrijise pe Satrap în vremurile lui grele. Însă el avea să le spună tuturor cât de jalnic dăduse greș și ca supusă îndatoritoare, și ca femeie. Doar dacă nu cumva... Apoi o prinsese de încheietura mâinii și încercase s-o călăuzească acolo unde ea nu voia s-ajungă. Malta se eliberase dintr-o smucitură și se retrăsese. Dar toate astea se întâmplaseră înainte de a-l lua boala în stăpânire. De când se îmbolnăvise, era, pe zi ce trecea, tot mai tăcut. Malta fu cuprinsă, brusc, de îngrijorare. Dacă el murea, cu ea ce s-ar fi întâmplat? Își aminti, vag, ceva spus de Kekki, pe galeră... Se încruntă și cuvintele îi veniră în minte: „Poziția lui o să ne apere dacă i-o apărăm." Își îndreptă brusc spatele și se uită lung la el. Ca să supraviețuiască pe corabia aia nu era nevoie să fie o Negustoreasă din Bingtown, trebuia să gândească la fel ca o femeie din Chalced.

Se apropie de pat și se uită la Satrap de sus. Pleoapele lui lăsate erau negre; strângea pătura cu înfrigurare, cu mâini slăbite. Oricât de mult l-ar fi disprețuit, descoperi că îi era milă de el. Ce fusese în capul ei, cum își putuse imagina că el ar fi putut face ceva pentru amândoi? Dacă le putea îmbunătăți cineva situația, trebuia s-o facă ea. La asta se așteptase Satrapul, să aibă Însoțitoarele grijă de nevoile lui. Mai mult, înțelese ea, tot la asta se așteptau și chalcedenii. Ea stătuse ghemuită în cabină, în loc să fi cerut, furioasă, un tratament mai bun pentru bărbatul său. Chalcedenii nu respectau un bărbat a cărui femeie se îndoia de puterea lui. Satrapul avusese dreptate. Ea, nu el, îi condamnase să fie tratați mizerabil. Nu mai putea decât să spere că nu era prea târziu ca să-i salveze poziția.

Trase pătura de pe Cosgo, în ciuda murmurului lui de protest. Așa cum o văzuse pe mama ei făcând când era Selden bolnav, puse mâna pe fruntea lui, apoi îl pipăi în subțiori, dar nu simți nici fierbințeală, nici umflături. Cu foarte multă blândețe,

îl bătu pe obraji până când ochii i se întredeschiseră. Albul lor era gălbui și, când vorbi, Malta îi simți mirosul urât al răsuflării.

– Lasă-mă-n pace, gemu el, căutând păturile pe bâjbâite.

– Dacă te las, mă tem c-o să mori, ilustrisime. Malta încercă să-i vorbească pe tonul folosit întotdeauna de Kekki când i se adresa lui: Mă cuprinde o tristețe mai mare decât poate fi descrisă în cuvinte când te văd astfel irosit. Oricât aș risca, mă voi duce la căpitan să protestez.

Când se gândea să iasă singură, era cuprinsă de groază, însă știa că era singura lor șansă. Repetă cuvintele pe care spera că va avea curajul să i le spună căpitanului în față.

– Dacă-l tratează astfel pe Satrapul întregii Jamaillii, e un prost. Merită să moară, și onoarea și numele să-i piară odată cu el.

Ochii Satrapului se deschiseră larg și se uită la ea cu surprindere, vlăguit. Clipi și în ochi îi apăru scânteieri de mânie îndreptățită. Bun. Dacă ea își juca rolul destul de bine, el trebuia s-o susțină ridicându-se la aceeași înălțime când își arăta propria desconsiderare. Malta răsuflă adânc.

– Chiar și pe hârdăul ăsta de corabie ar trebui să-ți poată oferi ceva mai bun! Căpitanul stă într-o cabină goală, lipsită de orice confort și de frumusețe? Mă-ndoiesc. Oricare ar fi balsamul pentru suflet de care se bucură, ar fi trebuit să ți-l ofere când te-ai îmbarcat. O zi cruntă după alta, ai așteptat cu răbdare să te trateze așa cum se cuvine. Dacă asupra năierilor de pe corabia asta se va abate acum furia întregii Jamaillii, va fi numai și numai din vina lor. Ai dat dovadă de o răbdare ca a lui Sa. Acum o să le cer să îndrepte această rușine. Își încrucișă brațele la piept: Cum se spune „căpitan" în chalcedeană?

Pe fața lui se citi pentru o clipă o uimire însoțită de mâhnire și de indignare. Luă o gură de aer:

– *Leu-fay*.

– *Leu-fay*, repetă ea.

Zăbovi o clipă ca să se uite cu mai multă atenție la Satrap. Mila de sine sau uimirea îi umpluseră ochii de lacrimi. Malta îl

înveli, strângându-i păturile în jur de parcă ar fi fost Selden. În ea se trezise o hotărâre stranie.

– Acum odihnește-te, nobile senior! Mă pregătesc, apoi o să am grijă să fii tratat așa cum merită Satrapul Jamaillei sau o să mor încercând.

Se temea că ultima afirmație exprima adevărul.

După ce ochii lui se închiseră, ea își îndreptă spatele și trecu la treabă. Începând din noaptea în care părăsise Trehaugul, purtase mereu aceeași robă. La bordul galerei, izbutise o dată să și-o spele. Tivul îi atârna, zdrențuit, și era plină de pete. Și-o scoase și, cu degetele și cu dinții, rupse bucățile care atârnau. O scutură bine, apoi, înainte de a o îmbrăca, o frecă, scăpând-o de murdăria cea mai supărătoare. Acum îi lăsa picioarele dezgolite de la genunchi în jos, dar asta era de neînlăturat. De bucățile rupte din robă se folosi împletindu-le într-o fâșie lungă. Își pieptănă părul cu degetele cât de bine se putea, apoi făcu din materialul împletit o acoperitoare pentru cap. Spera că, nelăsându-și părul la vedere, o să pară mai bătrână și c-o să-și poată ascunde cea mai mare parte a cicatricei. În urcior mai era puțină apă. Făcu dintr-o altă bucată de robă o cârpă pentru spălat și își curăță, mai întâi, fața și mâinile, apoi labele picioarelor și pulpele.

Cu un zâmbet amar, își aminti cu câtă grijă și migală se pregătise pentru Balul Prezentării și cum se necăjise fiindcă nici rochia, nici pantofii nu erau noi.

– Contează purtările tale și ținuta, o sfătuise atunci Rache. Fii convinsă că ești frumoasă, și toată lumea va avea aceeași convingere.

Atunci nu-i putuse da crezare sclavei. Acum își punea în cuvintele ei singura speranță.

După ce făcu tot ce-i stătu în puteri, se strădui să-și găsească postura potrivită. Spatele drept, capul sus. Își imagină că poartă pantofi delicați, de brocart, inele pe degete, o cunună de flori pe cap. Țintui ușa cu o privire furioasă și îi spuse, cu fermitate:

– *Leu-fay!*

Trase adânc aer în piept, o dată, de două ori. A treia oară o făcu îndreptându-se spre ușă, sălță zăvorul și ieși.

Se încumetă să străbată un coridor lung, luminat doar de un felinar care se legăna în capătul opus. Se legănau și umbrele, așa că-i era greu să-și păstreze mersul regesc. Trecea printre mărfuri stivuite. Erau de o asemenea varietate, încât îi treziră bănuieli. Corăbiile negustorilor cinstiți nu cărau mărfuri atât de diverse, nici nu le depozitau într-o asemenea harabaură. Chalcedenii ăia erau pirați sau jefuitori ai țărmurilor, cugetă, deși probabil că ei se descriau prin alte cuvinte. Oare pe Satrap îl considerau tot o pradă care urma să-i fie vândută celui mai generos cumpărător? Gândul ăsta aproape că o trimise înapoi, în cabină. Pe urmă își spuse că oricum ar fi trebuit să ceară să fie bine tratat. Cu siguranță că pentru o marfă ca el puteai cere un preț mai mare dacă se afla în cea mai bună stare posibilă.

Urcă pe o scară scurtă și se trezi într-o încăpere plină de bărbați. Duhnea a sudoare și a fum. În apropiere se legănau hamace și în unele dormea câte un năier, sforăind. Într-un colț, unul cârpea niște pantaloni din pânză groasă. Alți trei stăteau în jurul unei lăzi pe care erau răsfirate piesele de lemn ale unui joc. La intrarea ei, toți se întoarseră și rămaseră cu ochii holbați. Unul, un bărbat blond, cam de vârsta ei, îndrăzni să zâmbească larg. Cămașa lui cu dâre de murdărie era descheiată până la jumătatea pieptului. Ea își înălță bărbia, reamintindu-și de inelele din degete și de cununa de flori. Nici nu zâmbi, nici nu-și luă ochii de la el. Îi răspunse cu privirea dezaprobatoare cu care țintuia mama ei servitorii leneși.

– *Leu-fay.*

– *Leufay?* repetă, nevenindu-i să se încreadă în propriul auz, un bărbat cărunt de la masa de joc.

Sprâncenele îi zvâcniră spre creștetul chel, exprimându-i uluirea. Ceilalți năieri de la masă chicotiră.

Malta nu-și lăsă fața să-și schimbe expresia. Numai ochii îi deveniră mai reci.

– *Leufay!* insistă ea.

Cu o ridicare din umeri și cu un oftat, bărbatul blond se ridică. Iar când se îndreptă spre ea, Malta se sili să nu se clintească. Se văzu nevoită să se uite în sus ca să-i întâlnească privirea. Îi venea greu să-și păstreze ținuta. Când mâna lui se întinse spre brațul ei, Malta i-o plesni, îndepărtându-i-o cu dispreț. Cu ochii în flăcări, își atinse pieptul cu două degete.

– A Satrapului, îi spuse, cu răceală. *Leufay!* Imediat! se răsti, fără să-i pese dacă năierii chalcedeni îi înțeleg sau nu cuvintele.

Blondul se uită la ceilalți și ridică din umeri, dar nu mai încercă s-o atingă. În schimb, arătă cu degetul pe lângă ea. Cu o zvâcnire a mâinii, ea îi ceru să deschidă drumul. Nu credea că poate suporta să aibă pe cineva în spate.

El o conduse repede prin corabie. O scară către un tambuchi îi scoase pe o punte măturată de vânt. Aerul curat și rece, mirosul de apă sărată și soarele care cobora să se odihnească în spatele unui noian de nori trandafirii năuciră simțurile Maltei. Inima îi tresăltă în piept. Miazăzi. Corabia îi ducea spre miazăzi, către Jamaillia, nu spre miazănoapte, unde era Chalcedul. Era vreo șansă să-i vadă și să-i oprească vreo corabie din Bingtown? Își încetini mersul, sperând să zărească pământul, însă la orizont marea se întâlnea cu norii. Nici măcar nu putea ghici unde se aflau. Își iuți pașii, ca să-și ajungă din urmă călăuza.

Ajunseră lângă un bărbat înalt și vânjos, sub comanda căruia alți câțiva legau parâme cap la cap. Blondul dădu din cap către el, o arătă pe Malta și trăncăni ceva, din care ea prinse doar cuvântul *leufay*. Bărbatul înalt o măsură din ochi, într-un stil care-i era cunoscut, însă îi răspunse cu o privire trufașă.

– Ce vrei? întrebă el.

Malta avu nevoie să-și adune toate fărâmele de curaj.

– O să vorbesc cu căpitanul tău.

Bănuia că năierul o dusese la secund.

– Spune-mi mie ce vrei.

Bărbatul vorbea cu accent puternic, dar cuvintele erau clare.

Ea își încrucișă brațele la piept.

– O să vorbesc cu căpitanul tău.

Rostise cuvintele rar și răspicat, ca și cum i s-ar fi adresat unui idiot.

– Spune-mi *mie*! insistă el.

Era rândul ei să-l măsoare cu privirea:

– Cu siguranță, *nu*! se răsti.

Își dădu capul pe spate, se răsuci pe călcâie cu o mișcare pe care ea și Delo o exersaseră de când aveau nouă ani (și care i-ar fi smucit vijelios fusta unei rochii cuviincioase), apoi se îndepărtă de năieri cu capul sus, dându-și silința să respire calm, în ciuda bătăilor nebunești ale inimii. Încerca să-și amintească prin ce tambuchi ieșiseră pe punte când chalcedeanul strigă:

– Așteaptă!

Ea se opri. Își întoarse încet capul ca să-l privească peste umăr. Și ridică întrebător dintr-o sprânceană.

– Întoarce-te! Te voi duce la căpitanul Deiari.

Bărbatul își însoți vorbele cu mișcări scurte ale mâinii, ca să fie sigur că-l înțelege.

Ea îl lăsă să și-o fluture de mai multe ori înainte de a se întoarce, pășind cu demnitate.

Prin comparație cu acea pe care-o împărțea ea cu Satrapul, cabina căpitanului, aflată la pupa, era o splendoare. Avea un hublou imens, un covor gros și mai multe scaune confortabile, iar în aer plutea un miros dulce de fum de tutun și de alte ierburi. Într-un colț, patul căpitanului se mândrea cu o saltea groasă, din fulgi, cu cuverturi călduroase și chiar și cu o blană albă, stufoasă. Pe un raft, cărțile se sprijineau una de alta, iar în mai multe carafe de sticlă erau lichide de diverse culori.

Căpitanul stătea pe unul dintre scaune, cu picioarele întinse în voie și cu o carte în mâini. Purta o cămașă din lână moale, cenușie, peste pantaloni groși. Tot groși erau și ciorapii care îi fereau picioarele de frig; cizmele lui solide, ude, erau lângă ușă. Malta tânjea după astfel de haine călduroase, uscate și curate. Căpitanul își ridică privirea, sâcâit, la intrarea celor doi. Când dădu cu ochii de Malta, se răsti la secund, întrebându-l ceva cu asprime. Înainte de a apuca bărbatul să răspundă, ea intră în vorbă cu abilitate.

– *Leufay* Deiari, pentru a-i face plăcere milostivului Satrap Cosgo, am venit să-ți ofer șansa de a-ți corecta greșelile înainte de a deveni ireparabile.

Se uită cu răceală în ochii lui și rămase în așteptare.

El o lăsă s-aștepte. În Malta crescu o certitudine rece ca gheața: calculase greșit. Căpitanul avea să poruncească să fie ucisă și aruncată peste bord. Nu lăsă decât răceala să i se citească pe față. Nestemate pe degetele ei, o cunună de flori, ba nu, o coroană de aur masiv pe frunte. Era grea; își săltă bărbia ca să-i susțină greutatea și privi ochii șterși ai căpitanului.

– Milostivul Satrap Cosgo, spuse el într-un târziu, cu voce seacă.

Vorbea clar, fără niciun accent.

Malta dădu ușor din cap, a încuviințare.

– E mult mai răbdător decât mulți alții. Când am sosit la bord, a găsit scuze pentru lipsa ta de curtoazie. Căpitanul e, cu siguranță, ocupat, mi-a spus, a luat atât de mulți oameni pe corabie. Are de ascultat rapoarte, de chibzuit asupra multor hotărâri. Înțelegi, Satrapul știe ce-nseamnă să fii comandant. Mi-a spus: „Ține-ți în frâu iritarea stârnită de această insultă adusă mie. Când va avea timp să pregătească o primire demnă de mine, *leufay* o să trimită un mesager în cabina asta sărăcăcioasă, nu cu mult mai bună decât un coteț, pe care mi-a oferit-o." Apoi, pe măsură ce treceau zilele, ți-a tot găsit scuze. Poate c-ai fost bolnav; poate nu vrei să-l tulburi în vreme ce-și recapătă puterile. Poate nu știi ce onoruri se cuvine să-i acorzi. Fiind bărbat, nu face mare caz de lipsa sa de confort. Ce e o podea goală sau o mâncare proastă pe lângă greutățile prin care a trecut în Tărâmul Ploilor Sălbatice? Dar eu, ca slujitoare loială, mă simt ofensată pentru el. Îndurător din fire, presupune că i-ai oferit tot ce ai mai bun. Malta se întrerupse și își plimbă încet privirea prin încăpere: Ce-o să se mai vorbească despre asta în Jamaillia! remarcă apoi, cu voce scăzută, ca pentru sine.

Căpitanul se ridică în picioare. Își frecă nervos nasul, apoi îi făcu secundului, care încă mai stătea în prag, semn să plece. Acesta dispăru imediat din vedere și închise bine ușa în urma lui. Malta

simți brusc un miros puternic de sudoare, însă căpitanul părea din cale-afară de calm.

– Povestea e atât de nebunească, încât mi-e greu să-i dau crezare. Omul ăsta e într-adevăr Satrapul Jamaillei?

Malta se hazardă. Toată curtoazia îi pieri de pe față când își coborî glasul și răspunse, pe un ton plin de învinuiri:

– Știi foarte bine că este. S-o faci pe neștiutorul în privința rangului său e o scuză jalnică.

– Atunci presupun că tu ești o nobilă doamnă de la curtea din Jamaillia?

Malta răspunse sarcasmului lui fără ocolișuri:

– Bineînțeles că nu! Accentul meu e din Bingtown, după cum nu mă-ndoiesc că știi. Sunt cea mai umilă dintre servitoarele lui, onorată să-l slujesc în acest ceas de cumpănă. Se hazardă din nou: Moartea Însoțitoarei sale Kekki pe o galeră chalcedeană l-a îndurerat foarte tare. Nu dă vina pe căpitanul galerei. Dar cu siguranță că, dacă mai întâi Însoțitoarea lui și apoi însuși Satrapul își găsesc moartea pe corăbii chalcedene, nu se va vorbi deloc de bine despre ospitalitatea voastră. Cu glas foarte scăzut, adăugă: În anumite cercuri, s-ar putea considera că a fost o manevră politică.

– Numai dacă s-ar afla ce s-a întâmplat, sublinie căpitanul, vorbind apăsat.

Malta se întrebă dacă nu cumva întrecuse măsura. Însă următoarea lui întrebare o revigoră.

– Oricum, ce făceați, de fapt, în susul fluviului?

Ea zâmbi enigmatic:

– Secretele din Tărâmul Ploilor Sălbatice nu-mi aparțin, nu pot să le divulg. Dacă vrei să afli mai multe, poate că Satrapul o să prefere să te lumineze.

Cosgo știa prea puține despre Tărâmul Ploilor Sălbatice, n-avea cum să trădeze ceva cu adevărat important. Malta oftă.

– Sau poate că nu. De ce i-ar împărtăși astfel de secrete cuiva care l-a tratat atât de rușinos? Pentru cineva care spune că-i este aliat, ai dovedit că ești o gazdă nemulțumitoare. Sau suntem prizonieri și

în realitate, nu doar după cum pare s-o spună situația noastră? Ne ții aici doar ca să ceri o răscumpărare, ca un pirat de rând?

Bruschețea întrebării îl zdruncină pe căpitan.

– Eu... sigur că nu, nicidecum prizonieri. Își înălță bărbia: Dacă ar fi prizonier, m-aș mai grăbi să-l duc în Jamaillia?

– Unde o să-i fie vândut celui care plătește mai mult? întrebă sec Malta.

Căpitanul trase aer în piept, dintr-odată furios, dar ea continuă înainte de a apuca el să riposteze:

– E desigur firesc să apară ispita. Numai un prost nu s-ar gândi și la asta, în toiul tulburărilor din prezent. Dar unui înțelept ar trebui să-i fie cunoscută legendara generozitate a Satrapului față de prietenii săi. În schimb, generozitatea cuiva care cumpără sângele altora aduce cu sine disprețul și rușinea. Malta își lăsă ușor capul într-o parte: Vrei să fii o unealtă a cimentării prieteniei dintre Chalced și Jamaillia? Sau vrei să pătezi pentru totdeauna reputația chalcedenilor, făcându-i cunoscuți drept renegați care își vând aliații?

Urmă o tăcere îndelungată.

– Vorbești ca o Negustoreasă din Bingtown. Însă negustorii nu s-au prăpădit niciodată de dragul Chalcedului. Care e interesul tău în toată povestea asta?

Viața mea, idiotule. Malta se prefăcu surprinsă și scandalizată.

– Vrei să știi care e interesul unei *femei*? O să-ți spun: tata e din Chalced. Numai că, firește, interesele mele n-au acum nicio importanță. Singurul interes pe care-l am în vedere e al Satrapului.

Își înclină fruntea cu respect.

Ultimele cuvinte i se așternuseră pe limbă precum cenușa. În liniștea care le urmă, privi cum bărbatul părea să cumpănească totul cu minuțiozitate. N-avea nimic de pierdut dacă-l trata bine pe Satrap. Un ostatic sănătos valora cu siguranță mai mult decât unul în pragul morții. Iar recunoștința Satrapului ar fi putut însemna mult mai mult decât ceea ce izbutea să stoarcă de la nobili în schimbul lui.

– Poți să pleci, spuse pe neașteptate căpitanul.

– Facă-se cum, negreșit dorești! murmură Malta, dându-i supunerii sale o tentă de sarcasm.

Nu se cuvenea ca o femeie a Satrapului să fie prea umilă. Kekki îi demonstrase asta. Își înclină capul cu gravitate, dar se întoarse cu spatele la căpitan în loc să plece din cabina lui cu spatele înainte. El n-avea decât să tragă ce concluzie voia.

Când ieși în vântul rece al serii, un val de amețeală păru să facă să se rotească totul în jur, însă se sili să rămână în picioare. Era istovită. Își săltă încă o dată capul sub greutatea unei coroane imaginare. Nu se grăbi. Găsi tambuchiul corect și coborî în adâncurile urât mirositoare ale corabiei. Când trecu printre hamacele echipajului, se prefăcu că nu-l remarcă pe niciunul dintre năierii care amuțiră și care se uitară lung în urma ei.

Ajunse în cabină, închise ușa, traversă spațiul care o despărțea de pat și, tremurând, căzu în genunchi lângă el. Era bine că prăbușirea se potrivea cu rolul în care trebuia să continue să intre.

– M-am întors, Înălțimea Ta, spuse, cu voce joasă. Te simți bine?

– Bine? Sunt pe jumătate mort de foame și mă bate la cap o femeie, ripostă Satrapul.

– Ah! Înțeleg! Ei bine, nobile senior, am speranțe că am îmbunătățit situația noastră.

– Tu? Mă-ndoiesc.

Malta își sprijini capul pe genunchi și rămase o vreme așa, tremurând. Tocmai când trăgea concluzia că dăduse greș, cineva bătu la ușă. Trebuia să fie musul, cu cina. Malta se sili să se ridice în picioare și să se ducă să deschidă, în loc să-i spună pur și simplu să intre.

Afară, trei năieri vânjoși stăteau în spatele secundului. Acesta se înclină, țeapăn.

– Veniți în seara asta să cinați cu *leufay*. Voi, pentru voi, spălat, haine.

Mesajul părea prea complicat pentru el, dar arătă către bărbații care aduceau găleți cu apă aburindă și aveau brațele pline de haine, printre care Malta văzu și unele femeiești. Îl convinsese

pe căpitan și în privința poziției ei. Se străduí să nu-și lase încântarea și triumful să i se citească pe față.

– Dacă Satrapului îi face plăcere, răspunse ea, cu răceală, și le făcu semn s-aducă totul înăuntru.

*

– Ce-o să faci? cuteză Wintrow să-ntrebe corabia.

Vântul rece al nopții sufla pe lângă ei. Băiatul era pe puntea prora, cu brațele înfășurate în jurul său, ca să simtă mai puțin frigul. Înaintau repede pe drumul de întoarcere în Divvytown. Dacă i-ar fi stat în putere, ar fi oprit vântul, ar fi încetinit corabia, ar fi făcut orice ca să câștige timp de gândire.

Marea nu era întunecată. Crestele valurilor prindeau lumina lunii și o duceau cu ele. Licărirea stelelor se agăța, unduitoare, de spinările șerpilor, care se înălțau din apă alături de corabie. Ochii lor străluceau în culori pâlpâitoare, arămiu, argintiu și auriu cald, nuanțe nefirești de roz și de albastru, ca niște flori ale mării înflorite la vreme de noapte. Wintrow avea impresia că-l privesc ori de câte ori venea pe puntea prora. Poate chiar îl priveau. Ca un răspuns la gândul lui, din apă se înălță un cap. În semiîntuneric nu putea fi sigur, dar credea că e șerpoaica verde-aurie de pe plaja Celorlalți. Timp de trei răsuflări, își păstră locul alături de corabie, uitându-se la el.

Te cunosc, Două-picioare, îi șopti în minte, dar Wintrow nu izbuti să-și dea seama dacă îi vorbise într-adevăr sau era doar o amintire a vocii ei de pe plajă.

– Ce o să fac? îl luă corabia în râs, vorbind alene.

Ar fi putut să-l zdrobească oricând voia. Wintrow își alungă temerea asta deșartă.

– Știi despre ce vorbesc, Althea și Brashen ne caută. S-ar putea să ne-aștepte în apropiere de Divvytown sau să ne-nfrunte chiar în port. Ce-o să faceți, tu și șerpii tăi?

– Ah! Asta era. Ei.

Galionul se lăsă pe spate, către el. Buclele negre i se zvârcoleau ca un cuib de șerpi. Își duse o mână lângă un colț al gurii, ca și cum ar fi vrut să-i dezvăluie un secret. Dar continuă cu o șoaptă sonoră, o șoaptă ca pe scenă, adresată lui Kennit, care tocmai își punea cu zgomot piciorul de lemn pe punte.

– O să fac ce-o să-mi placă. Se uită pe lângă Wintrow, zâmbindu-i piratului: Bună seara, dragul meu!

– Bună seara și vânt bun, frumoaso! răspunse Kennit.

Se aplecă peste copastie și atinse mâna mare ridicată de corabie spre el, ca să-l salute. Pe urmă îi zâmbi lui Wintrow, cu dinții la fel de albi ca ai șerpilor în lumina lunii.

– Bună seara, Wintrow. Sper că te simți bine. Ceva mai devreme, când ai plecat din cabina mea, păreai cam slăbit.

– Nu mă simt bine, răspunse categoric băiatul. Se uită la Kennit și simți că i se pune un nod în gât: Sunt sfâșiat, temerile care se zbuciumă în mine nu mă lasă să dorm. Își îndreptă privirea către galion: Te rog, nu-mi răspunde cu-atâta neseriozitate. Vorbim despre familia noastră. Althea e mătușa mea, iar ție ți-a fost tovarășă de drum vreme îndelungată. Gândește, corabie! Ea a pus în tine țărușul și te-a întâmpinat când te-ai însuflețit. Nu ți-aduci aminte?

– Mi-aduc aminte că m-a părăsit la scurt timp după aceea. Și l-a lăsat pe Kyle să mă folosească pentru negoțul cu sclavi. Fulger se uită la el arcuindu-și o sprânceană: Dacă astea ar fi ultimele tale amintiri despre ea, cum ai reacționa când i-ai auzi numele?

Wintrow își încleștă pumnii pe lângă trup. N-avea să-și lase atenția abătută de la întrebarea lui.

– Dar ce avem de făcut? E totuși rudă cu noi!

– Cu noi? Ce e cu acest „noi"? Iar mă confunzi cu *Vivacia*? Dragă băiete, în ceea ce ne privește, nu e loc pentru niciun „noi", pentru nicio „a noastră", pentru niciun „al nostru". Acolo ești tu și aici sunt eu. Când spun „noi" sau „a noastră", sau „al nostru", nu mă refer la tine.

Fulger îl cuprinse pe Kennit într-o privire mângâietoare.

Wintrow era încăpățânat.

– Refuz să cred că-n tine nu mai e nimic din *Vivacia*. Dacă n-ar fi, n-ai vorbi cu atâta amărăciune despre amintirile care ți-au rămas în minte.

– Oh, cerule! murmură corabia, apoi oftă. Iar o luăm de la-nceput.

– Mă tem că da, îi răspunse Kennit, pe un ton consolator. Haide, Wintrow, nu te mai uita așa urât! Fii sincer cu mine, flăcăule! Ce te-aștepți să facem? Să i-o înapoiem pe Fulger Altheei, ca să nu-ți fie ție rănite sentimentele? Unde ți-e loialitatea față de mine?

Wintrow se apropie încet și se opri lângă copastie, alături de pirat. În cele din urmă vorbi:

– Loialitatea mea îți aparține, Kennit. Și tu o știi. Cred c-ai știut dinainte de a o recunoaște eu, față de mine însumi. Dacă nu ți-aș fi loial, n-aș suferi acum așa.

Piratul păru sincer mișcat de mărturisirea lui. Îi puse mâna pe umăr. Pentru o vreme, împărțiră tăcerea.

– Tu, dragul meu băiat, ești atât de tânăr. Trebuie să spui cu glas tare ce vrei.

Vocea lui Kennit era doar o șoaptă.

Wintrow se întoarse spre el, surprins. Piratul se uita drept înainte, în noapte, de parcă nu el ar fi vorbit. Băiatul răsuflă adânc și se strădui să-și pună gândurile în ordine.

– Ceea ce vreau să vă rog pe amândoi e să nu pățească Althea nimic. E sora mea, sânge din sângele meu, și face parte din adevărata familie a corabiei. Fulger n-are decât să nege, dar nu cred c-ar putea să nu sufere dac-ar vedea-o pe Althea murind. Eu, unul, știu că n-aș putea, adăugă, cu voce mai joasă.

– Sânge din sângele tău și parte din adevărata familie a corabiei, repetă Kennit, pentru sine. Îl strânse pe Wintrow de umăr: Eu, unul, promit să nu m-ating nici măcar de-un fir de păr de-al ei. Corabie?

Galionul înălță din umerii săi mari.

– Cum vrea Kennit. Știi, eu nu simt nimic. Nu doresc nici s-o ucid, nici s-o las în viață.

Wintrow oftă ușurat. Nu credea că Fulger nu simțea nimic. În el vibra prea multă încordare. Nu putea fi toată a lui.

– Și echipajul? se aventură să întrebe.

Kennit râse și îi zgâlțâi prietenește umărul.

– Ei, haide, Wintrow, nu putem garanta ce-o să facă echipajul. Dacă un om preferă să lupte până la moarte, cine sunt eu ca să-l împiedic? Însă, după cum ai văzut, în ultima vreme ne pătăm mâinile de sânge doar dacă suntem nevoiți. Gândește-te la toate corăbiile pe care le-am lăsat să-și continue libere drumul. Negustorii de sclavi sunt, desigur, o altă poveste. În privința sclavilor, trebuie să-mi îndeplinesc făgăduiala făcută tuturor supușilor mei. Trebuie să-i trimitem pe negustori în fundul mării. Nu poți salva pe toată lumea, Wintrow. Unii s-au hotărât să fie uciși de mine cu mult înainte de a-i întâlni eu. Când vom fi față-n față cu căpitanul Trell și cu *Paragon*, vom face ceea ce se va dovedi necesar. Cu siguranță, nu ne poți cere mai mult de-atât.

– Presupun că nu.

În seara aceea, Wintrow făcuse tot ce se putea. Se întrebă dacă, fiind singur cu corabia, n-ar fi putut-o sili să recunoască totuși că între ea și Althea încă mai există o legătură.

Althea, își trimise el cu înverșunare gândul către corabie. *Știu că ți-o amintești. Ea te-a trezit din lungul tău somn, ea te-a întâmpinat când te-ai întors la viață. Ea te-a iubit. Îi poți întoarce spatele unei asemenea iubiri?*

Un freamăt trecu agitat prin corabie și, alături de ea, un clipocit puternic anunță întoarcerea șerpoaicei verzi-aurii. Cu ochii mijiți și nările lărgite, galionul își întoarse privirea spre Wintrow. El își adună toate puterile, așteptându-se să se simtă fulgerat de durere. În schimb, îl zgâlțâi Kennit.

– Ajunge! îi spuse piratul, cu asprime. Crezi că nu pot simți ce-i faci corabiei? Ți-a spus că ea nu mai simte nimic. Acceptă asta. Sentimentele sunt trecătoare, flăcăule, adăugă, înghiontindu-l compătimitor în umăr. Fulger nu mai e cine-a fost pentru tine. De ce nu te duci s-o cauți pe Etta? Ea pare să te-nveselească întotdeauna.

*

În timp ce Kennit îl privea pe Wintrow traversând puntea principală, talismanul începu să vorbească. Nu în șoaptă, nici încercând să se-ascundă cumva de corabie.

– „Sentimentele sunt trecătoare", repetă, în bătaie de joc. „Fulger nu mai e cine-a fost." Oh, da! Convinge-te că așa stau lucrurile, inimioara mea, și-o să te poți ocupa din nou de *Paragon*. Își coborî brusc vocea până la tonul unei confidențe: Ai știut dintotdeauna c-o să dai din nou de el, nu-i așa? Când a ajuns la tine primul zvon despre o corabie vie care s-a întors în Bingtown orbită, ai știut că, în cele din urmă, drumurile voastre se vor încrucișa iarăși.

– Taci!

Frica era o nuanță a răbufnirii de furie a lui Kennit. Părul de pe ceafă i se zbârli destul de tare ca să-i atingă gulerul.

– Îl știu pe *Paragon*, spuse pe neașteptate corabia. Adică am amintirile Altheei despre el. Și pe ale tatălui ei. Lui Ephron Vestrit nu-i plăcea corabia aia. Nu voia să se joace fiica lui în apropierea ei. Știți, *Paragon* e nebun. Cu adevărat nebun.

– Oh, cu adevărat nebun, încuviință binevoitor talismanul. Dar cine n-ar fi, cu toate amintirile alea îmbibate în scândurile lui? E o minune că mai poate vorbi. Nu ești de acord, Kennit? Nu sunt de-ajuns ca s-amuțească un băiat? Nu e nevoie să i se taie limba, când în trei ani abia dacă scoate un singur cuvânt. Oh, Igrot a crezut că secretele lui sunt în siguranță. Toate secretele lui. Însă secretele au un fel al lor de a se prelinge la vedere.

– Taci! răcni Kennit, într-o șoaptă răgușită.

– Tac, șopti talismanul sculptat de la încheietura mâinii lui. Sunt mut ca o corabie oarbă, care plutește pe mare cu carena în sus. Mut ca un strigăt sub apă.

19

STRATEGII

Nemiloase, ceața și pâcla nu se dădeau duse. Din pricina lor, totul picura de apă chiar și în zilele când nu ploua. Hainele ude atârnate în cambuză ca să se usuce deveneau doar jilave. Iar cele din sacul ei erau la fel de umede ca pătura de lână pe care-o luă de pe pat. Totul duhnea acru, a vegetație umedă. Dimineața, când se pieptăna, aproape că se aștepta să-i cadă mușchi din păr. Ei, dar măcar acum aveau ceva mai mult loc. Scosese lucrurile lui Lavoy din cabina primului secund și în ziua aceea le aducea acolo pe ale ei. O astfel de avansare era tradițională și i se cuvenea pe bună dreptate. Brashen îl făcuse pe Haff al doilea secund. El părea foarte mulțumit; iar echipajul, în general, îi aproba noul rang, ceea ce era un semn și mai bun.

– În insulele astea mizerabile se-oprește vreodată ploaia și se ridică și ceața? o întrebă Amber, la intrarea sa în cabina mică.

Umezeala i se adunase în stropi mărunți pe păr și pe gene. Din mânecile cămășii îi picura apă.

– Vara, o lămuri Althea. Însă, în anotimpul ăsta e mereu așa. Dacă nu cumva plouă destul de tare ca să se limpezească aerul.

– Aproape c-ar fi de preferat, în loc să picure fără oprire. M-am urcat pe catarg, ca să-mi dau seama dacă se poate zări ceva. Am fost destul de înțeleaptă ca să-mi îndes pe cap sacul meu de

năier. Cum se mișcă piraţii pe-aici în astfel de zile? Nu vezi nici soarele, nici stelele, ca să ştii încotro mergi.

– Să sperăm că nu se mișcă. Nu mi-ar plăcea să ne-atace şi să fim nevoiţi să fugim prin ceaţă. Încearcă să te gândeşti că ne-ascunde de ochi dușmănoşi.

– Dar îi ascunde şi pe ei de noi, la fel de bine. Cum o să ştim dacă se-ntoarce Kennit la Divvytown, dacă nici măcar nu vedem insula?

De o zi şi o noapte erau ancoraţi într-un golfuleţ adăpostit. Althea ştia ce nu ştiau alţii. Nu stăteau acolo în aşteptarea lui Kennit, ci încercând să-şi facă un soi de plan. În noaptea dinainte se încuiase împreună cu Brashen în cabina lui şi luaseră în considerare ce le rămânea de făcut. El nu fusese prea optimist.

– Totul s-a dus la fund, spusese, descurajat, fixând cu privirea tavanul de deasupra patului. Ar fi trebuit să prevăd că Lavoy o să facă una ca asta. Ne-a distrus orice speranţă de a-l lua pe Kennit prin surprindere. Cineva o să-i trimită vorbă şi o să ne-atace, cu siguranţă, imediat ce-o să dea cu ochii de noi. Afurisitul de Lavoy! Ar fi trebuit să-l închid în cală imediat ce-am început să bănuiesc că pune la cale o revoltă.

– N-ar fi fost bine pentru moralul echipajului, murmurase Althea, din adăpostul braţului lui.

Era întinsă pe patul lui, lângă el. Lipit de al ei, trupul lui gol era cald, iar umărul lui îi era pernă. Lumina suavă a lămpii aşternea pe perete umbre schimbătoare, ispitind-o să-l strângă pur şi simplu pe Brashen în braţe şi să doarmă alături de el. Degetele ei se plimbau alene în josul coastelor lui, pe lunga cicatrice a rănii făcute de sabia piratului.

– Încetează, murmurase el, iritat, cu o zvâcnire care-l îndepărtase de ea. Nu-mi mai abate atenţia şi ajută-mă să mă gândesc!

Ea oftase prelung:

– Ar fi trebuit să spui asta înainte de a te culca totuşi cu mine. Ştiu c-ar trebui să mă gândesc doar cum s-o iau pe *Vivacia* de la Kennit, dar, cumva, aici, cu tine...

Mâna ei coborâse lin în josul pieptului și al pântecului lui Brashen și gândurile lui o urmaseră.

Se întorsese spre ea.

– Așadar, vrei să renunți, pur și simplu? Să te-ntorci în Bingtown și să lași lucrurile așa cum sunt?

– Mi-a trecut prin minte, recunoscuse ea. Dar nu pot. Am crezut mereu că *Vivacia* o să fie principalul nostru aliat când o să-ncercăm să i-o luăm lui Kennit. Am contat pe ea, m-am gândit c-o să-l înfrunte, întorcând lupta în favoarea noastră. Însă acum, după ce am aflat că Wintrow e viu și nevătămat la bordul ei și că amândoi par mulțumiți alături de Kennit, nu mai știu ce să cred. Dar nu pot s-o abandonez, Brash! Ca și Wintrow, face parte din familia mea. E corabia mea, într-un fel în care nu va fi niciodată a altcuiva. Dacă i-o dau lui Kennit e ca și cum i-aș da copilul meu. Poate că acum e fericită cu Kennit, dar, în cele din urmă, o să vrea să vină acasă, în Bingtown. La fel și Wintrow. Și ce vor fi atunci? Proscriși și pirați. Viețile lor vor fi distruse.

– De unde știi? protestase Brashen. Un zâmbet îi arcuise buzele și înălțase din sprâncene când o întrebase: Keffria ar spune că locul tău e aici? N-ar spune și ea că-n cele din urmă o să vrei să te-ntorci acasă și că te distrug? Te-ai bucura dacă ar încerca să te salveze de mine?

Ea îl sărutase în colțul gurii.

– Poate că *eu* sunt cea care te distruge pe tine. N-am de gând să te las să pleci, chiar dacă o să ne-ntoarcem acasă. Însă, suntem amândoi oameni în toată firea, ne dăm foarte bine seama cât ne poate costa hotărârea asta. Suntem amândoi pregătiți să plătim oricât, adăugase, cu voce mai scăzută, și să considerăm că am încheiat un târg avantajos. Dar Wintrow nu e cu mult mai mult decât un băietan, iar corabia abia se însufleți se înainte de a pleca din Bingtown. Nu-i pot lăsa de capul lor. Trebuie măcar să-i văd, să vorbesc cu ei, să știu cum se simt.

– Da, căpitanul Kennit o să-și facă timp pentru vizita noastră, nu mă-ndoiesc de asta, răspunsese sec Brashen. Poate-ar trebui

să ne-ntoarcem în Divvytown, să-i trimitem cărţile noastre de vizită şi să-l întrebăm când e acasă.

– Ştiu că sună ridicol.

– Şi dacă ne-am întoarce în Bingtown? întrebase Brashen, devenind brusc serios. Îl avem pe *Paragon*, care e o corabie excelentă. Familia Vestrit ar avea în continuare o corabie vie, şi asta e plătită. Noi am putea sta umăr la umăr, refuzând să ne lăsăm despărţiţi. Ne-am căsători, am face nunta cum se cuvine, în Sala Negustorilor. Iar dacă negustorii nu ne-ar îngădui s-o facem, i-am lăsa baltă, am pleca în cele Şase Ducate şi ne-am rosti legămintele în faţa uneia dintre pietrele negre.

Ea nu putuse să nu zâmbească. El o sărutase şi continuase:

– Am naviga împreună cu *Paragon*, pretutindeni, în susul Fluviului Ploilor Sălbatice şi apoi spre miazăzi, dincolo de Jamaillia, până în insulele pe care le cunoştea tatăl tău atât de bine, şi am face negoţ unde a făcut el. Ne-ar merge, am câştiga o mulţime de bani şi am plăti datoria familiei tale către Negustorii din Ţărâmul Ploilor Sălbatice. Malta n-ar trebui să se mărite cu niciun bărbat pe care nu-l vrea. Kyle e mort, o ştim, iar Wintrow şi *Vivacia* nu par dornici să fie salvaţi. Nu înţelegi, Althea? Noi doi am putea să ne luăm înapoi vieţile şi să ni le trăim cum se cuvine. Nu ne trebuie mult şi ce ne trebuie avem deja. O corabie bună şi un echipaj bun. Tu alături de mine. E tot ce eu cer de la viaţă. Soarta mi-a dat totul şi, fir-ar să fie, vreau să păstrez ce-am primit. Braţele lui se închiseseră brusc în jurul ei: Tu doar spune-mi *da*, o îndemnase apoi, cu dulceaţă în glas, cu răsuflarea lui caldă pe urechea şi pe gâtul ei. Spune *da* şi nu te mai las niciodată să pleci.

Cioburi de sticlă în inima ei.

– Nu, răspunsese, cu glas scăzut. Trebuie să-ncerc, Brashen. Trebuie.

– Ştiam că asta o să zici, gemuse el.

Îşi slăbise strânsoarea şi se îndepărtase de ea. Îi zâmbise, obosit.

– Atunci, dragostea mea, ce propui să facem? Mergem la Kennit cu un steag alb? Îl atacăm noaptea, pe furiş? Îl provocăm în largul mării? Sau ne-ntoarcem în Divvytown şi-l aşteptăm acolo?

– Habar n-am, recunoscuse ea. Toate astea sună a sinucidere. Toate, în afară de steagul alb. Nu, nu te uita așa la mine. Nu sunt nebună. Ascultă, Brashen, gândește-te la tot ce-am auzit în Divvytown. Oamenii nu vorbesc despre el ca despre un tiran de care se tem. E un conducător iubit, care se gândește mai întâi la interesul oamenilor săi. Eliberează sclavi pe care-ar putea să-i vândă cu ușurință. E mână largă când e vorba de împărțirea prăzilor. Pare un om inteligent, rațional. Dacă mergem la el cu un steag alb pe catarg, o să știe că e cel mai bine să ne-asculte. Ce-ar câștiga atacându-ne înainte de a sta de vorbă cu noi? I-am putea oferi o răscumpărare în bani, dar, mai mult decât atât, i-am putea oferi, cel puțin, bunăvoința unei familii de negustori din Bingtown. Dacă vrea într-adevăr să facă un regat din Insulele Piraților, în cele din urmă va trebui s-ajungă și la negoțul cinstit. De ce nu cu Bingtownul? De ce nu cu familia Vestrit?

Brashen se sprijinise pe perna lui.

– Ca să fie convingător, ar trebui să scriem totul. Să nu-i oferim o înțelegere verbală, ci o înțelegere scrisă. Mica răscumpărare pe care i-o putem plăti acum ar fi o introducere. Înțelegerile negustorești ar fi adevărata momeală. Își roti capul pe pernă ca s-o privească în ochi. Știi că-n Bingtown sunt unii care te vor numi trădătoare. Poți să-ți legi familia printr-o înțelegere cu astfel de nelegiuiți?

Ea păstrase o vreme tăcerea.

– Încerc să gândesc așa cum ar fi gândit tata, spuse într-un târziu, cu voce scăzută. El spunea că principala însușire a unui negustor bun e puterea de a privi în viitor. De a pregăti, prin negoțul de azi, terenul pentru cel de mâine. Spunea că ai o vedere îngustă dacă vrei să scoți cel mai mare profit posibil. Un negustor înțelept nu-l lasă niciodată pe cel cu care face negoț să plece supărat. Eu cred că acest Kennit are șanse de izbândă. Și, după ce va izbândi, Insulele Piraților vor deveni fie o stavilă între Bingtown și negoțul din miazăzi, fie încă un loc unde să te oprești pentru negoț. Cred că drumul Bingtownului și al Jamailliei sunt pe cale să se despartă. Kennit ar putea fi și un aliat puternic

pentru Bingtown, și un partener valoros de negoț. Althea oftase, nu cu tristețe, ci cu hotărâre. Cred că trebuie să-ncerc. O să-i fac o propunere, dar o să-i spun clar că nu vorbesc în numele întregului Bingtown. Însă, o să-i explic că, acolo unde se duce un negustor, apar curând și alții. O să subliniez că vorbesc pentru familia Vestrit. Trebuie să hotărăsc exact ce îi pot oferi cu sinceritate. Pot face treaba asta să meargă, Brashen. Știu că pot. Râsese scurt, cu amărăciune: Mama și Keffria vor fi furioase când o să le spun. La început. Dar trebuie să fac ce cred că-i cel mai bine.

Degetele lui Brashen desenaseră alene un cerc în jurul unuia dintre sânii ei, cu mâna lui arsă de soare și vânt pe pielea ei palidă. Își înclinase capul ca s-o sărute, apoi o întrebase, cu gravitate:

– Te superi dacă o să fiu ocupat cât timp te gândești tu?

– Brashen, vorbesc serios, protestase ea.

– Și eu, o asigurase el. Mâinile lui coborâseră cu hotărâre în josul trupului ei: Foarte serios.

– Ce te face să zâmbești?

Amber o smulse din visare privind-o cu un surâs obraznic.

Althea tresări, cu un aer vinovat.

– Nimic.

– Nimic, încuviință Jek, din patul ei, cu acreală.

Avusese brațul peste față și Althea presupusese că doarme. Acum se întinse.

– Nimic, în afară de ceva mai mult decât primim noi, ceilalți.

Privirea lui Amber deveni serioasă. Althea își mușcă limba ca să păstreze tăcerea. Era mai bine să pună capăt discuției. Se uită drept în ochii lui Jek.

Dar Jek nu tăcu.

– Ei, măcar nu negi, remarcă ea, cu amărăciune, săltându-se în capul oaselor. Firește, ți-ar fi destul de greu s-o faci după ce vii aici târziu, torcând ca un pisoi care s-a lăfăit în smântână, sau zâmbind pentru tine, cu obrajii îmbujorați ca ai unei mirese. Se uită pieziș la Althea: Ar trebui să-i spui să se radă, ca să nu-ți mai irite așa gâtul cu favoriții lui.

Althea își ridică o mână trădătoare înainte de a se putea controla. O lăsă să-i cadă pe lângă trup și luă în considerare privirea hotărâtă a lui Jek. Nu putea ocoli discuția.

– De ce-ți pasă? o întrebă, cu glas scăzut.

– În afară de faptul că e cât se poate de nedrept? ripostă Jek. În afară de faptul că devii primul secund tocmai în momentul când cazi în patul căpitanului?

Jek se ridică și se propti în fața Altheei. Se uită la ea de sus.

– Unii ar putea fi de părere că nu meriți nici una, nici alta.

Gura femeii mai înalte era doar o linie dreaptă, subțire. Althea răsuflă adânc și se pregăti. Jek era din cele Șase Ducate. Pe corăbiile lor disputele legate de urcarea cuiva în rang se rezolvau pe punte, cu pumnii. Jek se aștepta să fie la fel și pe *Paragon*? Credea că, dacă poate s-o bată pe Althea pe punte, o să devină ea primul secund?

Pe urmă, fața lui Jek se destinse în obișnuitul ei zâmbet. O lovi pe Althea ușor cu pumnul în umăr, ca felicitare.

– Dar eu cred că le meriți pe amândouă și-ți doresc tot ce e mai de soi. Ei, întrebă apoi, arcuindu-și o sprânceană și zâmbind încă și mai larg, el e bun de ceva?

Ușurarea o amorți pe Althea. Privirea lui Amber o consolă, dovedindu-i că Jek n-o păcălise numai pe ea.

– E îndeajuns de bun, murmură, stânjenită.

– Perfect. Mă bucur pentru tine. Dar el să nu afle. E mai bine să lași un bărbat să creadă că mai e ceva pe care ai vrea să-l facă. Așa o să-și folosească mereu imaginația. Acum iau eu patul de sus.

Jek se uită la Amber ca și cum s-ar fi așteptat să protesteze.

– Servește-te, răspunse Amber. Eu mi-aduc uneltele și demontez al treilea pat. Ce crezi că e de preferat, Jek: o masă rabatabilă sau mai mult loc de mișcare în cabină?

– Nu se mută Haff în patul liber? sugeră Jek, cu cel mai nevinovat aer din lume. Ia locul Altheei, ca al doilea secund. N-ar trebui să primească și patul ei?

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, rânji Althea. Rămâne în teugă, cu restul echipajului. Crede că toți au nevoie să se refacă

ordinea lucrurilor. Lavoy și dezertorii lui le-au cam amestecat. Haff simte că oamenii care-au fugit cu el au făcut-o fiindcă erau înspăimântați; Lavoy i-a convins să treacă de partea lui și împotriva lui Brashen spunându-le că lupta cu Kennit e sinucidere.

Jek râse zgomotos.

– Ca și cum n-ar fi vorba de ceva pe care-l știm cu toții. Când văzu privirea Altheei, deveni ceva mai sobră: Iartă-mă! Dar, dacă nu și-au dat de la început seama că sorții sunt împotriva noastră, se cheamă că sunt idioți și e bine c-am scăpat de ei. Se săltă cu ușurință în patul pe care-l golise Althea și se întinse. Confortabil. Și cu mult mai sus. Prefer să dorm la înălțime. Suspină, mulțumită: Așadar, ce secret ascunde Brashen?

– Despre ce? întrebă Althea.

– Despre Kennit și despre ceea ce are de gând să-i facă. Pun prinsoare că e un plan bun.

– Oh! Asta era! Da. E, într-adevăr, bun.

Althea își aruncă sacul pe umăr. Încercă să nu se întrebe ce pedeapsă le rezervă Sa celor care îi conduc pe alții la moarte.

*

Mingsley își țuguie buzele și puse cu grijă ceașca ușor crăpată pe farfurioara care nu-i era pereche. Conținea ceai de mentă culeasă din grădina de legume a casei. Savurosul ceai negru jamaillian fusese mistuit de flăcări, laolaltă cu tot ce altceva mai adunaseră chalcedenii în depozite. Negustorul își drese glasul:

– Prin urmare, ce-ai aranjat pentru noi?

Serilla îl măsură cu o privire calmă. Într-o singură privință luase o hotărâre definitivă. După ce scăpase de Roed Caern, niciun bărbat n-avea s-o mai intimideze vreodată. Mai ales unul care credea c-o are la degetul mic. Nu învățase nimic cu o zi înainte?

Respectându-și cuvântul, Tintaglia plecase în căutarea lui *Kendry* și a oricărei alte corăbii vii pe care ar mai fi putut-o găsi. În lipsa ei, oamenii se adunaseră ca să-ncerce să întocmească o înțelegere cu putere de legământ. Chiar la început, vorbind în numele

ei, dar fără să-i fi cerut părerea, Mingsley susținuse insistent că, în privința acelui hrisov, Serilla trebuie să aibă ultimul cuvânt.

– Reprezintă Jamaillia, spusese el, cu voce monotonă și sonoră. Suntem cu toții supușii Satrapiei. Ar trebui să ne dorim nu doar să negocieze ea cu dragonul, ci și să stabilească rolurile noastre corecte în noul Bingtown.

Pescarul, Sparse Kelter, se ridicase și ripostase:

– Cu tot respectul pentru această doamnă, refuz să-i recunosc autoritatea. E bine-venită aici, alături de noi, și, dacă dorește, poate vorbi ca reprezentantă a Jamailliei. Dar acum punem la punct o treabă a Bingtownului, care trebuie dusă la îndeplinire de către locuitorii lui.

– Dacă nu-i dați autoritatea care i se cuvine, atunci nu văd de ce-ar mai rămâne aici Negustorii Noi, răbufnise Mingsley. E bine știut că Negustorii Vechi n-au nicidecum de gând să ne recunoască drepturile asupra domeniilor noastre și...

– Oh, dar pleac-odată! oftase femeia tatuată. Sau taci și rămâi ca martor. Timpul în care ne bucurăm de lumina zilei e prea scurt pentru tot ce avem de discutat și fără să ne lovim de pretențiile tale.

Ceilalți îl priviseră lung, fiind, cu toții, de acord în tăcerea lor. Mingsley se ridicase în picioare, amenințător.

– Știu diverse lucruri! spusese, în același ritm monoton. Lucruri pe care o să vă doriți să vi le fi dezvăluit dacă aș fi rămas. Lucruri din pricina cărora orice veți hotărî aici de comun acord o să fie inutil. Lucruri care...

Însă restul „lucrurilor" se pierduseră când doi tineri vânjoși de pe Cele Trei Corăbii îl luaseră literalmente pe sus și îl scoseseră din sala Consiliului. Ultima privire uluită pe care i-o aruncase Serillei spusese clar că se aștepta ca ea să-i țină partea. Nu i-o ținuse. Nici nu încercase să-și impună autoritatea, ci, așa cum i se sugerase, fusese doar martoră din partea Jamailliei. Și, întâmplător, o martoră care cunoștea foarte bine Hrisovul original. În privința multor hotărâri, cunoștințele ei erau mai clare decât ale Negustorilor Vechi; îi surprinsese și le câștigase respectul cu

erudiția ei. Poate începeau să priceapă că, la urma urmelor, puteau profita de cunoștințele ei precise despre relațiile legale dintre Bingtown și Jamaillia. Negustorii Noi nu fuseseră la fel de încântați. Serilla îl fixa acum cu privirea pe reprezentantul lor, provocându-l să continue confruntarea.

Mingsley luă tăcerea ei prelungită drept dovadă că îi era rușine.

– Trebuie să-ți spun ceva. Ne-ai dezamăgit de două ori și încă foarte tare. Nu trebuie să uiți cine îți sunt prietenii. Nu poți avea cu adevărat intenția să susții respectarea vechiului Hrisov. Nu ne oferă nimic. Ești, cu siguranță, în stare să ne-ajuți cu adevărat. Mingsley schimbă poziția cestii pe farfurioară. După tot ce-am făcut noi pentru tine, îi reaminti, cu viclenie.

Serilla sorbi alene din ceașca ei. Erau în sufrageria casei lui Davad. Jefuitorii chalcedeni dăduseră foc aripii dinspre răsărit, dar acel capăt al clădirii era încă locuibil. Însoțitoarea schiță un mic zâmbet, pentru sine însăși. Ceașca ei nu era crăpată. Un fapt mărunt, dar satisfăcător. Nu se mai temea c-o să-l ofenseze pe Mingsley. Îl privi calmă.

– Am cu adevărat intenția să impun respectarea vechiului Hrisov. Mai mult decât atât, vreau să-l propun ca fundament esențial al noului Bingtown. Îi adresă bărbatului un zâmbet radios, de parcă tocmai i-ar fi venit o idee strălucită: Poate, dacă vreți să mergeți în susul fluviului, Negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice v-ar putea oferi ceea ce le-au oferit deja tatuaților. Firește, va trebui și să îndepliniți aceleași condiții. Vă veți lua cu voi fiicele și fii legitimi. Dacă se vor căsători cu cineva dintr-o familie de pe Tărâmul Ploilor Sălbatice, vor deveni negustori.

Mingsley se îndepărtă de masă și își smulse din buzunar o batistă. Apoi își tamponă în grabă buzele.

– Ideea în sine e dezgustătoare. Însoțitoareo, îți bați joc de mine.

– Nicidecum. Spun doar că așa-numiții Negustori Noi ar face bine să vină la masa negocierilor, alături de toți ceilalți. Și trebuie să-nțeleagă că, aidoma tuturor celorlalți, trebuie să îndeplinească anumite condiții pentru a fi acceptați aici.

Ochii lui o fulgerară.

– Acceptați aici! Avem toate drepturile de a ne afla în orașul ăsta. Avem hrisoave semnate de însuși Satrapul Cosgo, prin care ne sunt cedate pământuri și...

– Hrisoave pe care le-ați cumpărat de la el în schimbul unor mite și daruri scandaloase. Fiindcă numai mituindu-l puteați obține așa ceva. Ați cumpărat de la el ceea ce nu vă putea da în mod legitim. Hrisoavele voastre se sprijină pe necinste și făgăduieli încălcate. Serilla sorbi din nou din ceai: Dacă n-ar fi fost așa, n-ați fi acceptați să plătiți atât de mult pentru ele. Ați cumpărat minciuni, „Negustor Nou" Mingsley. Acum, în Bingtown a sosit momentul adevărului. Adevărul e că urmașii coloniștilor de pe Cele Trei Corăbii au dreptul legitim să se afle aici. Când au sosit, au purtat negocieri cu Negustorii din Bingtown. Negocierile au continuat azi-noapte. Vor primi pământuri în stăpânire și voturi în Consiliu, ca recunoaștere a tot ce au făcut ca să le țină piept cotropitorilor chalcedeni. Oh, firește că nu vor fi niciodată Negustori din Bingtown. Dacă nu se căsătoresc cu cineva dintr-o familie de negustori. Oricum, îmi imaginez că Negustorii din Bingtown vor deveni un soi de aristocrați, nemaifiind clasa conducătoare. Mai mult decât atât, familiile de pe Cele Trei Corăbii par să-și îndrăgească această titulatură. Iar tatuații care preferă să rămână aici în loc să meargă în Tărâmul Ploilor Sălbatice vor avea prilejul să capete pământ în stăpânire dacă ajută la reconstruirea orașului. Odată cu pământul, vor primi și drept de vot și vor fi pe picior de egalitate cu orice alt proprietar de terenuri.

– Ah, atunci e bine. Mingsley se lăsă pe spătarul scaunului și își sprijini mulțumit mâinile pe pântec: Asta ar fi trebuit să-mi spui în primul rând. Dacă voturile și conducerea orașului sunt privilegii ale proprietarilor de terenuri, Negustorii Noi n-au de ce se teme.

– E, cu siguranță, adevărat. Odată ce o să dobândiți pământ în mod legal, o să vi se îngăduie să votați în Consiliu.

El se înroși, apoi se înnegri la față până când Serilla se temu că o să facă apoplexie. Pe urmă cuvintele răbufniră din el ca aburul dintr-un ceainic:

– Ne-ai trădat!

– Și la ce te așteptai? Voi ați trădat odată Satrapia, momindu-l pe Cosgo să vă acorde drepturi despre care știați că sunt ilegale. Pe urmă ați venit aici și ați trădat Bingtownul, mânjindu-i ținuturile cu sclavie și subminându-i negoțul și modul de viață. Dar nu v-ați mulțumit cu atât. Tu și confrații tăi l-ați vrut în întregime, nu v-a ajuns pământul, i-ați vrut și negoțul secret.

Serilla se întrerupse să mai soarbă din ceai și să-i surâdă lui Mingsley.

– Și pentru asta ați fost în stare să-l trădați pe Satrap, trimițându-l la moarte. Ați fi folosit asasinarea lui drept scuză ca să-i lăsați pe chalcedeni să-i ucidă pe Negustorii din Bingtown, atâta vreme cât puteați păstra bogățiile lor pentru voi. Ei bine, ați fost și voi trădați o dată, v-au trădat chalcedenii. Ce uluiți ați fost! Dar n-ați învățat nimic. În schimb, ați încercat să mă corupeți și pe mine, așa cum l-ați corupt pe Satrap, dar nu folosindu-vă de bogății, ci de amenințări. Ei, acum sunteți din nou trădați, v-am trădat eu. Dacă numiți trădare faptul că susțin ceva în care am crezut dintotdeauna.

Serilla continuă cu voce foarte rezonabilă:

– Negustorii Noi care pun umărul alături de familiile de pe Cele Trei Corăbii și de sclavi, ajutând la reconstruirea orașului, vor primi pământ. Așa au hotărât localnicii, fără niciun îndemn din partea mea. E cea mai bună ofertă pe care-o veți primi. Dar n-o s-o acceptați, fiindcă inima voastră nu e aici. N-a fost niciodată. Soțiile și moștenitorii voștri n-au venit încoace. Pentru voi, Bingtownul e un loc pe care îl jefuiți, nicidecum o casă, nicidecum o nouă șansă.

– Și când o s-ajungă flota jamailliană aici, ce-o să se-ntâmple? întrebă el. Păsările trimise în Jamaillia i-au prevenit pe cei de-acolo, li s-a spus să se-aștepte la trădarea Satrapului de către Negustorii Vechi. Și ce să vezi, am avut chiar mai multă dreptate decât

credeam! Prietenii tăi, Negustorii din Bingtown, sunt cei care l-au trimis pe Satrap la moarte.

Ea ripostă cu răceală.

– Ești atât de curajos, încât îți recunoști rolul în complotul împotriva Satrapului Cosgo și apoi mă amenințI pe mine cu urmările lui? Clătină din cap cu o neîncredere regească: Dacă Jamaillia ar fi vrut să pregătească o flotă care să ne-atace, ar fi făcut-o până acum. Dacă nu mă-nșel prea mult, cei care sperau să navigheze spre miazănoapte ca să jefuiască Bingtownul au descoperit că trebuie să rămână acasă, să apere ceea ce au acum. Iar *dacă* această amenințătoare flotă a Jamailliei sosește vreodată, mă-ndoiesc c-o să fie mare lucru de capul ei. Te asigur că știu foarte bine cum stau lucrurile cu visteria Jamailliei. Moartea unui Satrap și amenințarea unui război civil îi vor îndemna pe cei mai mulți nobili să-și țină bogățiile și oștenii aproape de casă. Știu ce sperau conspiratorii. Ați crezut că partenerii voștri de negoț din Jamaillia vor veni cu corăbii, ca să vă ofere Bingtownul. Ați crezut, fără îndoială, că e înțelept să aveți o apărare de rezervă împotriva chalcedenilor, dacă devin cumva prea lacomi. Așa cum au și devenit, mult mai repede decât vă așteptați.

Oftă scurt și își mai turnă ceai. Cu un zâmbet curtenitor, flutură întrebător ceainicul către ceașca lui Mingsley, apoi luă tăcerea lui ultragiată drept refuz.

– Dacă flota aia ajunge vreodată aici, își continuă ea cuvântarea, o să fie întâmpinată diplomatic, cu urări de bun venit și cu un port bine fortificat. O să găsească un oraș care se reconstruiește după un atac nejustificat al chalcedenilor. Vă sugerez să reconsiderați poziția Negustorilor Noi în Bingtown privind lucrurile dintr-un cu totul alt unghi. Ce-o să faceți dacă Satrapul nu e mort? Fiindcă, dacă dragonul nu minte când susține că Malta Vestrit trăiește, poate că a supraviețuit și Satrapul alături de ea. Cât de stânjenitor o să fie pentru voi? Mai ales că acum am aflat, chiar din gura ta, că Negustorii Noi au uneltit împotriva lui. Sigur, nu înseamnă că ai fost tu însuți amestecat. Serilla adăugă, absentă, un strop de miere în ceaiul de mentă: Oricum, dacă

flota va fi întâmpinată nu cu o demonstrație de forță, ci curtenitor și diplomatic... ei. Îl privi pe Mingsley pieziș, cu un zâmbet triumfător: Vom vedea. Oh! Oare te-am prevenit că e bine să ții minte ceva? Ca s-ajungă aici, flota jamailliană nu trebuie să treacă doar printre Insulele Piraților, ci și printre corăbiile chalcedene „de patrulare". Cred c-o să fie ca trecerea printr-un roi de albine furioase. Iar, când vor ajunge la noi, s-ar putea să le placă portul liniștit, păzit de un dragon. Amestecă în ceai înainte de a întreba, destinsă: Sau ai dat-o uitării pe Tintaglia?

– O să regreți! o amenință Mingsley. Se ridică în picioare, în zăngănit de porțelan fin și de tacâmuri. Ai fi putut avea puterea, alături de noi. Te-ai fi putut întoarce bogată în Jamaillia, ca să-ți duci restul zilelor în mijlocul civilizației și al culturii. În schimb, te-ai osândit la o viață în orașul ăsta dintr-un fund de lume, printre țărănoi. Aici n-au pic de respect pentru Satrapie. O să fii doar o femeie oarecare, trăind pe cont propriu.

Se năpusti afară din încăpere, trântind ușa în urma lui. „Doar o femeie oarecare, trăind pe cont propriu." Mingsley habar n-avea că o binecuvântase cu tonul unui blestem.

*

Kendry se întoarse cu toate pânzele sus și cu un echipaj micșorat trudind pe punte, dar totuși într-un timp destul de scurt. De pe scheletul acoperișului unui depozit pe jumătate distrus, Reyn Khuprus îl privea intrând în port. Tintaglia i se roti o dată deasupra capului, ca un fulger argintiu. Îi atinse în treacăt mintea.

– Voi îi spuneți *Ophelia*. Vine și ea.

Reyn continuă să-l urmărească pe *Kendry* cu privirea în timp ce era adus lângă unul dintre docurile vătămate și apoi era amarat. Corabia vie se schimbase. Galionul copilăros și prietenos nu saluta fluturându-și mâinile, nu bătea din palme și nu chiuia de bucurie că se întorsese cu bine. În schimb, își ținea brațele încrucișate la piept și pe față nu i se citea nimic. Reyn își imagina ce se întâmplase. Tintaglia îi spusese cine și ce e, de fapt.

În puținele dăți când navigase la bordul lui *Kendry*, fusese stânjenitor de conștient de dragonul care pândea sub personalitatea de fațadă a corabiei. Acum probabil că toate acele amintiri înfloriseră din plin.

În Reyn crescu, încetul cu încetul, o certitudine cumplită. Îi era menit să vadă transformarea asta la toate corăbiile vii. La vederea fiecărei fețe îndurerate sau fără expresie avea să se confrunte cu ceea ce făcuseră înaintașii lui. Cu bună știință sau nu, le luaseră dragonilor viețile și le osândiseră spiritele la o eternitate de existență asexuată și fără aripi, în chip de corăbii. Ar fi trebuit să se bucure că *Ophelia* fusese triumfătoare când se întâlnise cu chalcedenii. În schimb, nu voia să fie de față când Grag Tenira, ieșit în întâmpinarea corabiei pe care-o iubise toată viața, avea să dea ochii cu un dragon furios. Reyn nu adusese suferința numai în neamul dragonilor; avea să vadă curând, în ochii prietenilor săi, răul pe care li-l făcuse familiilor corăbiilor vii din Bingtown.

Prea multe schimbări, mult prea multe, își spuse. Nu-și mai putea da seama ce simte. Ar fi trebuit să fie vesel. Malta trăia. În Bingtown se înfiripase o alianță durabilă și aveau un tratat care nu mai aștepta decât să-și lase dragonul pe el un însemn. Chalcedenii dispăruseră, cel puțin deocamdată. Și, dacă totul mergea bine, cândva, în viitor, avea să existe, pentru el, un alt oraș al Străbunilor pe care să-l cerceteze și din care să învețe. De data asta, el urma să fie șeful și nimeni n-avea să jefuiască nimic sau să fure în grabă vreo comoară. Malta avea să-i stea alături. Și totul avea să fie bine. Totul avea să-și găsească leacul.

Cumva, nu-i venea să creadă că totul se petrece în realitate. Scurtul timp în care o simțise pe Malta prin Tintaglia fusese ca aroma unei mâncări calde pentru un om mort de foame. I se oferise posibilitatea s-o simtă în viață, dar asta nu domolea dorul din inima lui.

Când auzi un zgomot în clădirea de sub el, se uită în jos, așteptându-se să zărească vreun câine sau vreo pisică de pripas. Însă îl văzu pe Selden cum își croia drum printre mormane de moloz.

– Ieși de-acolo! îi strigă, supărat. Nu vezi că tot acoperișul ar putea să cadă pe tine?

– Și tocmai de-aia stai tu pe el, evident, îi strigă la rândul său băiatul, deloc impresionat.

– Am avut nevoie de-un loc de unde să văd tot portul și s-o zăresc pe Tintaglia, când se întoarce. Cobor imediat.

– Bun. Tintaglia a plecat să se dichisească, dar se va întoarce cât de curând, ca să-și lase o urmă pe hrisovul întocmit de Consiliu. Băiatul trase aer în piept: Vrea să fie *Kendry* încărcat imediat cu provizii și cu oameni pricepuți și trimis în susul fluviului ca să-nceapă lucrul.

– De unde provizii? întrebă Reyn, sarcastic.

– Ei nu-i pasă. I-am sugerat că, pentru început, *Kendry* ar putea lua la bord constructori de-aici și s-ar putea opri la Trehaug, ca să ia și oameni care cunosc albia fluviului pe care i-ar putea duce în locul care trebuie adâncit. Trebuie să știe ce au de făcut înainte de a plănui cum să facă.

Reyn nu-l întrebă de unde știe atât de multe. Dar se ridică în picioare și găsi drumul către streașina clădirii. Solzii de pe fruntea și de pe buzele lui Selden scânteiau în soarele iernii.

– Ea te-a trimis să m-aduci, nu-i așa? întrebă Reyn, sărind jos. Ca să se-asigure c-o să fiu acolo?

– Dacă te voia acolo, ți-ar fi spus-o chiar ea. Nu. Singur m-am gândit să vin, să m-asigur c-o să te duci. Ca să-i ceri să-și respecte făgăduiala. Lăsată de capul ei, o să-și facă griji mai întâi pentru șerpi și pentru alți dragoni în cocon care s-ar putea să fi supraviețuit. Dac-o lași în pace, vor trece luni, nu zile înainte de a se hotărî să plece în căutarea Maltei.

– Luni! Reyn se simți asaltat de un val de furie. Ar fi trebuit să plecăm azi!

În minte i se contură o certitudine care-l îmbolnăvi. Aveau să treacă mai multe zile. Probabil că doar pentru semnarea contractului avea să fie nevoie de o zi întreagă. Mai erau și alegerea oamenilor care să meargă în susul fluviului, și găsirea proviziilor pentru *Kendry*.

– După tot ce-a făcut Malta ca s-o elibereze, ai crede că are măcar un strop de recunoștință față de ea.

Băiatul se încruntă:

– Nu e din cauză că-i displace Malta. Sau tu. Nu gândește nicidecum în felul ăsta. Pentru ea, dragonii și șerpii sunt mult mai importanți decât oamenii, dacă îi ceri s-aleagă între salvarea semenilor săi și a Maltei e ca și cum ți s-ar cere ție s-alegi între Malta și un porumbel.

Selden făcu o pauză.

– Pentru Tintaglia, cei mai mulți oameni sunt foarte asemănători între ei și grijile noastre i se par, cu adevărat, banale. Depinde de noi să le facem să capete importanță în ochii ei. Dacă îi izbutesc planurile, vor mai fi și alți dragoni cu care ne vom împărți lumea. Numai că ei vor fi de părere că împărțim lumea lor. Bunicul meu spunea ceva: „Începe să negociezi cu un om exact în felul în care intenționezi să continui s-o faci." Cred că e adevărat și în cazul dragonilor. Cred că trebuie să stabilim acum ce anume așteptăm de la ea și de la semenii săi.

– Dar să mai aștept câteva zile înainte de a pleca...

– S-aștepți câteva zile e mai bine decât s-aștepți la nesfârșit, sublinie Selden. Știm că Malta trăiește. Ai avut senzația că viața ei e amenințată în vreun fel?

Reyn oftă.

– Nu știu ce să cred, se văzu nevoit să recunoască. Am putut s-o simt pe Malta. Dar a fost ca și cum ea ar fi refuzat să-mi dea atenție.

Băiatul amuți. Ziua de iarnă era rece, dar cerul rămăsese încă senin, azuriu. Vocile se auzeau până departe și în oraș răsunau lovituri de ciocan. În timp ce mergeau împreună pe străzile Bingtownului, Reyn simțea deja o schimbare în aer. Peste tot, activitatea febrilă vorbea despre speranțe și încredere în viitor. Tatuați și oameni de pe Cele Trei Corăbii munceau cot la cot cu Negustori Vechi și Noi. Câteva prăvălii se redeschiseseră, iar la colțurile străzilor erau deja băietani care vindeau moluște și legume sălbatice. Și în oraș păreau să fie mai mulți oameni. Reyn

bănuia că valul de refugiați face cale-ntoarsă, că toți cei care fugiseră din Bingtown și din împrejurimi se reîntorceau. Fluxul își schimbase direcția. Bingtownul avea să renască din cenușă.

– Se pare că știi foarte multe despre dragoni, îi spuse Reyn lui Selden. De unde vin deodată atâtea cunoștințe?

În loc să răspundă, băiatul îi puse o întrebare:

– Mă transform într-un om din Tărâmul Ploilor Sălbatice, nu-i așa?

Reyn nu se uită la el. Nu era sigur că Selden vrea să-i cerceteze chiar atunci fața. Și înfățișarea lui Reyn părea să se schimbe mai repede. Până și unghiile îi creșteau mai groase și mai cornoase. De obicei, schimbările astea nu apăreau înainte de a ajunge la vârsta de mijloc.

– Judecând după cum arăți, e cu siguranță așa. Asta te întristează?

– Nu prea mult. Mamei nu cred că-i place. Înainte de a avea Reyn timp să răspundă, Selden continuă: Am și visele unuia de-al vostru. Au început în noaptea când am adormit în oraș. Când m-ai găsit, m-ai trezit dintr-unul. Atunci n-am putut s-aud muzică. Nu cum auzea Malta, dar cred că, dacă m-aș întoarce acum acolo, aș auzi-o. Cunoștințele apar în mine și se înmulțesc, și nu știu de unde vin. Își încruntă sprâncenele solzoase: I-au aparținut altcuiva, dar pătrund cumva în mine. Reyn, când se întâmplă așa ceva se spune că „te îneci în amintiri"? Prin mine curge un șuvoi de amintiri. O să înnebunesc?

Reyn își puse mâna pe umărul băiatului și i-l strânse. Niște umeri atât de mici și de firavi purtau o asemenea povară!

– Nu neapărat. Nu înnebunim cu toții. Unii învață să înoate în sensul curentului.

CUPRINS

SFÂRȘITUL VERII 9

Prolog. Cea Care Își Amintește 11

1. Tărâmul Ploilor Sălbatice 19
2. Negustori și trădători 40
3. Wintrow 70
4. Zborul Tintagliei 92
5. *Paragon* și pirateria 106
6. O femeie independentă 129
7. Corabia dragon 169
8. Stăpânii Celor Trei Tărâmuri 193
9. Lupta 217
10. Armistiții 247
11. Trupuri și suflete 271

IARNA 297

12. Alianțe 299
13. Supraviețuire 325
14. Divvytown 362
15. Corabia șarpe 399
16. Târgul Tintagliei 420
17. Negocieri în Bingtown 442
18. Loialități 470
19. Strategii 497

DESCOPERĂ PLĂCEREA LECTURII ȘI ONLINE!
Urmărește-ne și pe canalele noastre de social media, ca să fii la curent cu noutățile editoriale și cu știri despre scriitorii și cărțile **NEMIRA**

Website | nemira.ro

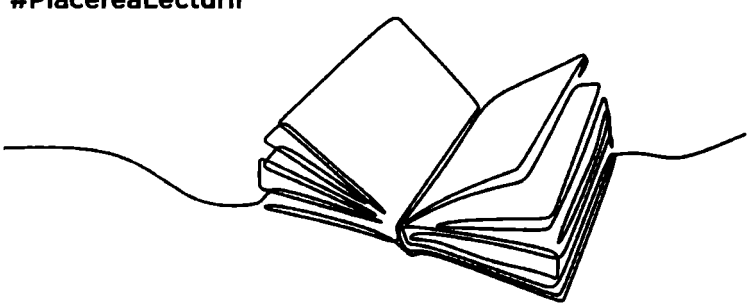
facebook | facebook.com/ed.nemira

Instagram | @edituranemira

BLOG NEMIRA | blog.nemira.ro

Postează ce mai citești și intră în comunitatea noastră:

#EdituraNemira
#PlăcereaLecturii

ARMADA MANIFESTO

JOIN THE ARMADA

Recrutăm vânători și devoratori de vise!
Amazoane și exploratori alături de care
să călătorim până la capătul universului!
Luptători plini de curaj și femei neînfricate
care pot să înfrunte vrăjitori malefici,
orci însetați de sânge și dragoni neîmblânziți!
Minți sclipitoare, dornice să dezlege
misterele unor crime terifiante!
Cititori și cititoare neobosite,
cărora să le aducem cele mai fascinante
romane science-fiction, fantasy și thriller!

JOIN THE ARMADA

Printre generalii noștri se numără
Frank Herbert și **Arthur C. Clarke**,
regi ne sunt **Stephen King** și **George R.R. Martin**,
iar regine, **N.K. Jemisin** și **Naomi Novik**.

În librăriile din toată țara și pe www.nemira.ro

ARMADA.
IMAGINATION UNLIMITED!

POWERED BY *NEMIRA*.

AR
MA

JOIN
Recrutăm vâ
Amazoane și
să călătorim
Luptători plini
care pot să
orci însetați de
Minți sclip
misterel
Cititori
cărora să le
romane scien

JOI
Printre g
Frank He
regi ne sunt Step
iar regine, N

În librăriile din

IMAGIN

PO

ROBIN HOBB
este unul dintre pseudonimele scriitoarei americane Margaret Astrid Lindholm Ogden. Născută în 1952, în California, a crescut în Alaska, iar la optsprezece ani s-a căsătorit și s-a mutat pe insula Kodiak, unde a început să scrie. Între 1983 și 1992, a semnat exclusiv cu pseudonimul Megan Lindholm mai multe titluri de *fantasy* contemporan. Din 1995 a adoptat pseudonimul Robin Hobb pentru romanele sale *fantasy* de inspirație medievală. *Ucenicul asasinului* (*Assassin's Apprentice*, 1995), romanul de debut sub pseudonimul Robin Hobb, a fost nominalizat pentru British Fantasy Award. Romanul a apărut la Editura Nemira (2016), alături de celelalte două volume din seria FARSEER: *Asasinul regal* și *Răzbunarea asasinului*. În 2006, romanul său *Forest Mage* a obținut Premiul Endeavour. Seria THE RAIN WILD CHRONICLES (*The Dragon Keeper, Dragon Haven, City of Dragons* și *Blood of Dragons*) s-a bucurat de mare succes. Aceasta a fost precedată de trilogia OMUL ARĂMIU (THE TAWNY MAN), cu romanele *Misiunea Bufonului* (Nemira, 2014), *Bufonul de aur* (2016) și *Destinul Bufonului* (2017).

Romanul *Corabia destinului*, împărțit în două volume, este ultima parte a trilogiei CORĂBIILE ÎNSUFLEȚITE (THE LIVESHIP TRADERS), fiind precedat de *Corabia magiei* (*Ship of Magic*, 1998; Armada, 2019) și *Corabia nebună* (*The Mad Ship*, 1998; Armada, 2021).

De la câștigătoarea
PREMIULUI WORLD FANTASY
pentru întreaga carieră – finalul fascinantei trilogii despre pirați, dragoni și corăbii vii!

Orașul Bingtown a fost atacat de către chalcedeni și se cufundă în haos. Conducătoarea clanului Vestrit, Ronica, face tot ce-i stă în puteri pentru a-i uni pe toți supraviețuitorii și a-i îndemna să se opună cotropitorilor. Althea, care nu știe nimic despre soarta familiei sale, continuă să o caute pe *Vivacia*, corabia ei vie, pentru a o scăpa din mâinile piratului Kennit.

Dar totul poate fi în van, căci îndrăgita *Vivacia* se va confrunta cu cel mai teribil secret al oricărei nave însuflețite. Un adevăr atât de tulburător, încât poate distruge și corabia, și pe toți cei care o iubesc, inclusiv pe nepotul Altheei, Wintrow, a cărui viață atârnă de un fir de păr.

„Rafinată și complexă!“
INTERZONE

ARMADA powered by NEMIRA

e-BOOK DISPONIBIL
NEMIRA.RO

ISBN 978-606-43-1233-4

